

Giếng hồ vào khảnh

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tang Chủ

Hàm Đan trấn trong cơn mưa chiều tầm tã. Trong tiết trời đó, Hàm Đan như thể khoác một chiếc áo buồn tênh, vắng ngắt. Bầu trời kia trùng với một cơn người danh chấn khắp võ lâm Trung Nguyên đang nằm trên chiếc tràng kỷ “Lâm tử”, đó là Võ Lâm Minh Chủ Trương Kiệt.

Đứng chung quanh Trương Kiệt là ba người vận trường y. Họ đều là những đại hiệp thành danh trên chốn võ lâm giang hồ mới được đứng hầu vị minh chủ trong thời khắc ly chung này.

Trương Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ như thể ngắm những sợi tơ trời xối xả trút xuống. Lão nhẩm nói:

- Tất cả đều có sự sắp đặt của tạo hóa. Không ai có thể sống mãi được. Ta cảm thấy mình không hổ thẹn với những ngày mình đã sống.

Nụ cười gượng hiện lên hai cánh môi khô nứt của Trương Kiệt. Buông một tiếng thở dài, Trương Kiệt nói tiếp:

- Ai cũng phải ra đi cả. Chẳng ai sống mãi với cõi đời này...

Lão nhìn lướt qua ba người đứng vây quanh mình, từ tốn nói:

ta.

- Quan Chí Hải... Thượng Kỳ... Âu Đình Luân... Ba người hãy đưa tay cho

Ba người cùng đưa tay cho Trương Kiệt. Hai mắt Trương Kiệt từ từ nhắm

lại rồi đặt tay ba người chồng lên nhau.

Vị Võ Lâm Minh Chủ từ tốn nói:

- Khi bốn minh chủ đi rồi, ta muốn ba người cùng gánh vác trọng trách võ

lâm. Võ lâm một ngày không có minh chủ thì nhất định sẽ có can qua.
Đây đã

là cái lệ truyền kiếp của võ lâm, ta mong ba người cùng chung hiệp lực để lo cho võ lâm. Có như vậy, ta mới yên tâm.

Quan Chí Hải buông tiếng thở dài nói:

- Trương minh chủ cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ đồng tâm hiệp lực giữ cho võ lâm thanh bình như lúc minh chủ còn sống.

Trương Kiệt nhìn Quan Chí Hải khẽ gật đầu nói:

- Quan đệ! Ta tin vào lời của Quan đệ. Trương Kiệt lại nhìn lại Thượng Kỳ:

- Thượng Kỳ! Đệ có muốn nói gì với đại ca không? Thượng Kỳ khẽ lắc đầu.

Buông một tiếng thở dài, Trương Kiệt hỏi:

- Thượng Kỳ đệ đã luyện “Truy Hồn Trảo” đến cảnh giới nào rồi?

Thượng Kỳ ôn nhu nói:

- Thượng Kỳ đã có thể phát được trảo kinh. Trương Kiệt gật đầu:

- Quỷ Trảo Truy Hồn là môn công phu tối độc và tàn nhẫn, chỉ khi nào cần thiết lắm Thượng Kỳ đệ mới dụng đến nhé.

Thượng Kỳ khẽ gật đầu:

- Thượng Kỳ sẽ nghe theo chỉ giáo của huynh.

Trương Kiệt khẽ gật đầu, dời mắt sang Âu Đình Luân.

Chạm vào ánh mắt của Trương Kiệt. Âu Đình Luân lộ vẻ bối rối. Y nhỏ giọng nói:

- Trương minh chủ có điều chi cản dận Đình Luân không?

Trương Kiệt buông một tiếng thở dài. Lão vỗ nhẹ vào tay Đình Luân:

- Đình Luân này! Gã ác ma Cốc Thừa Tự mà ta giao cho đệ trông coi đó, phải cẩn thận đối với y. Chỉ một chút sơ suất thì gã sẽ gieo kiếp họa cho bá tánh

đó.

- Trương huynh yên tâm. Đệ tự biết chức trách của mình đối với huynh và võ lâm.

Trương Kiệt khẽ gật đầu:

- Tốt lắm.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Còn một điều nữa, ta muốn gởi lại trước khi nhắm mắt. Ba người đồng loạt nói:

- Minh chủ! Xin người cứ nói. Quan Chí Hải hỏi:

- Phải chăng huynh còn vương vấn vì Trương Minh Minh? Trương Kiệt gật đầu:

- Trương Minh Minh này đã ở tuổi trăng tròn rồi. Ta không biết nên giao Minh Minh cho ai trong ba hiền đệ.

Chí Hải nói:

- Huynh giao cho ai cũng được. Chúng đệ sẽ chăm lo cho Minh Minh, không để cho điệt nữ khổ sở.

Trương Kiệt nhìn Quan Chí Hải. Lão buông một tiếng thở dài. Lão bất giác nhìn lại Thượng Kỳ:

- Thượng Kỳ đệ đệ! Nếu như huynh giao Minh Minh lại cho đệ, đệ có nhận lời không?

Thượng Kỳ gật đầu:

- Minh chủ! Thượng Kỳ sẽ hết lòng chăm sóc cho Minh Minh.

- Nếu đệ đã nói vậy, Trương Kiệt ta giao Minh Minh lại cho đệ.

Trương Kiệt nhìn ra cửa sổ hình vòm cung. Lão tiếp tục buông một tiếng thở dài:

- Mưa sắp tạnh rồi.

Lão điểm một nụ cười mỉm, nhắm nói tiếp:

- Mưa tạnh rồi...

Hai mắt lão từ từ nhắm lại, từ tốn nói:

- Ba vị! Cuộc đời này rất phù du... Hãy nhớ lời ta nói.

Lão nói dứt câu, thở hắt ra một tiếng trút hơi thở sau cùng.

Quan Chí Hải, Thượng Kỳ và Âu Đình Luân cùng rút tay lại. Cả ba người

đồng loạt quỳ xuống trước di thể của Trương Kiệt. Vị Võ Lâm Minh Chủ một

thời nức tiếng trên chốn võ lâm giờ chỉ là một cái xác chết vô tri vô cảm.

Cơn mưa bên ngoài Tổng đàn võ lâm đã tạnh hẳn, để lại không khí ẩm ướt, se lạnh.

Cái tin vị Võ Lâm Minh Chủ Trương Kiệt tịch diệt chẳng mấy chốc lan khắp võ lâm. Tòa Tổng đàn võ lâm được kết những chiếc khăn tang màu đen khoác một bầu không khí ảm đạm.

Tất cả mọi người đều tụ về tòa Tổng đàn võ lâm để tiễn đưa Trương Kiệt.

Chủ sự hậu táng cho Trương Kiệt là Quan Chí Hải, Thượng Kỳ, Âu Đình Luân. Chánh Giới đại sư phương trượng trụ trì Thiếu Lâm. Thiên Nhất đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang. Hà Chỉnh, chưởng môn nhân Ngũ Kiếm phái

va bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại.

Ngoài những vị trưởng tôn còn có các cao thủ, nhân sĩ trên chốn võ lâm Trung Nguyên. Trong hàng nhân sĩ đó có Túy đầu đà Đường Ngao, Giang

Đông thần kiếm Tạ Quốc Kinh.

Bên Hắc đạo có những nhân vật lẫy lừng đến dự tang chế của Trương Kiệt như: Cuồng nhân Hòa Doãn, Hoạt sát Diêm la Đường Trung. Và cả vị tổng giáo đầu của Hàm Đan trấn Ngạo Giang Đông.

Ngoài những nhân vật thành danh đó ra, còn có lớp lớp những cao thủ của võ lâm. Họ đứng chật cả ngoài sân đại điện để chờ được đến phiên mình thắp nén hương người quá cố.

Đám tang của vị Võ Lâm Minh Chủ chẳng khác nào quốc tang của hoàng

đế, thật trang trọng và tôn nghiêm. Trên cỗ xe đưa linh cữu của Võ Lâm Minh

Chủ Trương Kiệt là những đồng nam, đồng nữ vận tang chế đứng bốn góc như những pho tượng. Đi dọc theo cỗ xe độc mã chở linh cữu của Trương Kiệt là những vị trưởng tôn của võ lâm. Đi trước cỗ xe độc mã một đoạn là Trương Minh Minh trong bộ tang phục. Đôi mắt to đen nhánh của nàng trông đượm

nét u buồn mênh mông.

Nàng hướng mặt nhìn về phía trước, như nhìn vào cõi hư vô, tay ôm chiếc lư hương.

Theo sau Trương Minh Minh là Quan Chí Hải, Thượng Kỳ và Âu Đình Luân, người nào cũng khoát vẻ mặt lạnh băng với nét ưu tư. Mỗi người đang dõi theo ý nghĩ riêng của mình.

Đoàn đưa tang tiến thẳng đến khu mộ địa Triều Dương, chốn mộ địa để dành cho những nhân vật được bá tánh sùng bái như thần mới được an táng.

Sau khi an táng xong vị Võ Lâm Minh Chủ, mọi người quay lại tổng đàn võ lâm.

Chờ cho mọi người yên vị rồi, Thượng Kỳ mới bước ra ôm quyền trình trọng xá, rồi từ tốn nói:

- Các vị chưởng môn! Quan Chí Hải huynh! Âu Đình Luân huynh!
Trước

khi lâm chung Võ Lâm Minh Chủ đã giao Trương Minh Minh diệt nữ cho

Thượng Kỳ chăm sóc, cùng với lời sau cùng của người, cuộc đời này như bóng câu qua của sổ...

Thượng Kỳ thở hắt ra một tiếng.

- Thượng Kỳ cảm nhận lời nói của Trương Kiệt minh chủ mà thấm ý, nay xin tuyên cáo quy ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

Thượng Kỳ nói xong, vỗ tay một tiếng.

nói:

Hai ả a hoàn bùng ra chậu nước đặt trước mặt Thượng Kỳ. Y ôm quyền

- Thượng Kỳ xin được mượn chậu nước lạnh này để tuyên cáo với các bằng hữu. Kể từ hôm nay sẽ rửa tay khỏi chốn võ lâm. Tất cả ân oán của Thượng Kỳ xem như xóa bỏ. Và những chuyện thị phi của võ lâm từ này về sau không còn liên quan đến Thượng Kỳ.

Nge Thượng Kỳ nói, Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Hoạt sát Diêm la Đường Trung bước ra nói:

- Thượng Kỳ tôn giả đã suy nghĩ hay chưa mà lại rửa tay rời bỏ võ lâm?

Rọ hai luồng tinh nhân vào mắt Hoạt sát Diêm la Đường Trung, Thượng Kỳ ôm quyền từ tốn nói:

- Đời người như bóng câu qua cửa sổ. Cõi đời lại phù phiếm hư vô.

Buông một tiếng thở dài, Thượng Kỳ nói tiếp:

- Nay còn, mai mất chẳng biết lúc nào. Với lại. Thượng Kỳ còn phải gắng

sức chăm lo cho diệt nữ Trương Minh Minh để không hổ thẹn với Võ Lâm

Minh Chủ đã phó thác cho Thượng Kỳ. Do đó, Thượng mỗ đã suy nghĩ sẽ rửa

tay quy ân giang hồ. Mong chư vị bằng hữu từ nay xem như võ lâm không còn

Thượng Kỳ nữa.

Hoạt sát Diêm la gắt giọng mũi nói:

- Thượng tôn giá đã suy nghĩ kỹ rồi ư? Thượng Kỳ khẳng khái gật đầu:

- Thượng Kỳ đã suy nghĩ kỹ rồi. Đường các hạ hẳn sẽ bỏ qua những ân oán cho Thượng mỗ?

Đôi chân mày của Hoạt sát Diêm la nhíu lại:

- Thượng Kỳ đại hiệp quyết định thì Đường mỗ phải tôn trọng quyết định của người. Nhưng Đường mỗ thắc mắc...

- Đường các hạ cứ nói!

- Thượng Kỳ tôn giá và Quan Chí Hải tôn giá cùng Âu Đình Luân tôn giá

là những người thân tín nhất của Võ Lâm Minh Chủ Trương Kiệt. Khi Võ Lâm

Minh Chủ viên tịch, thì chắc một trong ba vị sẽ kế nghiệp chức vị của người. Cả

đời người cũng chưa ai dám mơ tưởng đến chiếc ngai minh chủ võ lâm, cố gì

Thượng tôn giá lại thản nhiên bỏ qua cơ hội đó?

Y cười khẩy một tiếng;

- Đường mỗ mạo muội võ đoán, chắc chắn Thượng Kỳ tôn giá có kế sách

đã chuẩn bị trước nên mới bày trò quy ấn võ lâm, có đúng không?

Nghe Đường Trung thốt ra câu này, mặt Thượng Kỳ đanh lại, sa sầm xuống. Mãi một lúc sau, lão mới từ tốn nói:

- Nếu bình nhật, Thượng mỗ nghe câu nói xúc phạm này hẳn sẽ không bỏ

qua cho Đường các hạ đâu. Nhưng hôm nay là ngày đại tang của Trương Minh

chủ và cũng là thời khắc Thượng mỗ quy ấn võ lâm nên chẳng màng đến, mong các hạ giữ lời.

Đường Trung khoát tay:

- Hê! Cái gì thật ghì phải nói ra sự thật.

- Thế Đường các hạ nghi vào đâu mà nói Thượng mỗ có ấn ý bày trò quy ấn võ lâm?

Đường Trung xoa tay. Y vừa xoa tay vừa ôn nhu nói:

- Lúc sinh thời, Trương Minh chủ có võ công cao siêu với tuyệt học “Tu La thần chưởng” và “Tu La thân pháp”. Hẳn khi viên tịch, Trương Minh chủ đã

để lại hai bí kíp đó cho Thượng Kỳ tôn giá, hoặc Quan Chí Hải và Âu Đình Luân tôn giá, thì trước khi rửa tay quy ấn khỏi giang hồ, tôn giá giữ bí kíp đó làm gì, sao không trao lại cho võ lâm?

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà phật...

Thượng Kỳ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tu La Thần Chưởng và Tu La Thân Pháp vốn dĩ là võ công thượng tôn.

Võ Lâm Minh Chủ không thể giao bừa bãi cho bất cứ ai. Vì lẽ như võ công đó

lọt vào tay kẻ xấu như các hạ thì không biết chuyện gì xảy ra. Chính vì thế mà

Trương Minh chủ không giao cho ai cả. Ngay cả Thượng Kỳ cũng không thể

thấy bí kíp đó. Nếu có giữ Tu La Thân Pháp thì Thượng Kỳ sẽ trao ngay lại cho

Thiếu Lâm Tự.

Nghe Thượng Kỳ nói, Chánh Giới đại sư buột miệng niệm Phật hiệu:

- Ai di đà phật. Thiện tai... Thiện tai...

Hoạt sát Diêm la Đường Trung nhìn sang Cuồng nhân Hào Doãn. Gã nói:

- Lão Cuồng! Lão có nghĩ Thượng Kỳ tôn giá nói đúng không? Lão Cuồng chớp mắt nói:

- Lão phu cũng không biết.

Thượng Kỳ vuốt râu nhìn Hoạt sát Diêm la.

- Đường các hạ! Tu La Thần Chưởng và Tu La Thân Pháp thì Thượng mỗ

quả là không biết, nhưng Quỷ Trảo Truy Hồn thì Thượng mỗ biết rất rành. Trước khi rửa tay quy ẩn khỏi võ lâm. Thượng mỗ sẽ chỉ điểm cho các hạ.

Thượng Kỳ nói dứt câu, bước đến hai bộ.

Hoạt sát Diêm la Đường Trung đâu dám xem thường Thượng Kỳ. Danh tiếng “Quỷ Trảo Truy Hồn” của Thượng Kỳ đã danh chấn khắp võ lâm Trung

thổ, nó chỉ dưới có Tu La Thần Chưởng của Võ Lâm Minh Chủ Trương Kiệt.

Thượng Kỳ nhìn Hoạt sát Diêm la Đường Trung thét lớn:

- Đờ chưởng!

Hữu chưởng của Đường Trung với tám thành nội lực võ thẳng đến

Thượng Kỳ.

Không tránh né, cũng chẳng một chút e dè, Thượng Kỳ dựng hữu thủ với ngọn trảo công huyền thoại đỡ thẳng, đón lấy đạo chưởng ảnh của Đường Trung.

Ầm...

Thượng Kỳ rút hữu thủ lại cho vào chậu nước thì chưởng ảnh của Đường Trung cũng xụi hẵn xuống, sắc mặt y tái nhợt.

Thượng Kỳ nhìn gã, ôm quyền nói:

- Một chưởng một trảo vừa rồi xem như giải tất cả những thù hiềm giữa Thượng mỗ và Đường các hạ. Mong rằng sau này các hạ sẽ không làm phiền

đến Thượng Kỳ.

Nói dứt câu, Thượng Kỳ toan cho tả thủ vào thau nước thì Quan Chí Hải khoát tay ngăn lại:

- Thượng Kỳ lão đệ dừng tay. Thượng Kỳ nhìn lại Quan Chí Hải:

- Quan huynh có điều chi chỉ giáo cho Thượng Kỳ?

Quan Chí Hải vuốt râu, từ tốn nói:

- Thượng Kỳ! Trước lúc lâm chung, Trương minh chủ đã nhắn nhủ lại cho

ba chúng ta phải gắng vác trọng trách võ lâm, bảo tồn chính đạo. Nay Thượng

lão đệ rửa tay quy ẩn giang hồ, thì chẳng khác nào thoái thác lời ủy nhiệm của

Trương minh chủ.

Thượng Kỳ nói mà hữu thủ vẫn để trong chậu nước:

- Quan huynh! Một người hay ba người thì cũng thế thôi! Chính đạo thì lúc nào cũng thuộc về những người chính nghĩa. Thượng Kỳ rửa tay quy ẩn giang hồ thì có Chánh Giới đại sư, Thiên Nhất đạo trưởng và các vị bang chủ, chưởng môn đương trọng trách. Quan Chí Hải huynh không cần phải có

Thượng Kỳ mới bảo vệ được chính đạo võ lâm.

Quan Chí Hải lắc đầu:

- Nhưng đây là lời ủy thác của Trương minh chủ.

- Thượng Kỳ biết. Nhưng sắp tới đây, Thượng Kỳ còn phải lo chu toàn cho diệt nữ Trương Minh Minh. Mong Quan lão huynh hiểu cho Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ thốt ra câu này buộc Quan Chí Hải chỉ còn biết buông một tiếng thở dài.

Thượng Kỳ nói:

- Đa tạ Quan huynh đã có tình với Thượng Kỳ. Sau này, Quan huynh và Âu Đình Luân gánh vác trọng trách tại Tổng đàn võ lâm, hai người bảo trọng.

Y nói xong, thọc tả thủ vào thau nước.

Rút tay lại, Thượng Kỳ ôm quyền xá mọi người.

- Đa tạ các vị đã chuẩn y cho sự cáo ẩn của Thượng Kỳ.

Nói xong, Thượng Kỳ quay bước chậm rãi tiến thẳng đến cửa đại đường Tổng đàn võ lâm.

Mọi người nhìn theo sau lưng Thượng Kỳ cho đến khi y khuất hẳn.

Khi Thượng Kỳ đi rồi, Âu Đình Luân mới bước ra. Lão hướng về các vị chưởng môn và Quan Chí Hải, nói:

- Chánh Giới đại sư, Thiên Nhất đạo trưởng cùng các vị chưởng môn và Quan huynh. Chiếc ngai Võ Lâm Minh Chủ giờ bỏ trống, các vị tính sao đây?

- A di đà phật. Lão nạp nhận thấy một ngày không có minh chủ không được. Nhưng trong một ngày mà chọn ra minh chủ thì e rằng quá bất cập. Chúng ta chọn ngay một người thì sợ quần hùng không phục và e rằng sẽ tạo

ra mối hiềm khích giữa các bang phái với nhau.

Quan Chí Hải ôm quyền nói:

- Vậy đại sư tính sao?

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Đại sư Chánh Giới nhìn lại Thiên Nhất đạo trưởng:

- Theo ý đạo trưởng, bây giờ tính sao?

- Bần đạo thô thiển xin đưa ý như thế này, mong các vị tham khảo. Thiên Nhất đạo trưởng giũ phất trần rồi nói:

- Nhất thời chiếc ngai Võ Lâm Minh Chủ chưa có ai, và cũng khó tìm được ai thay thế cho Trương minh chủ. Chi bằng tất cả chúng ta đều lưu lại đây

để đảm đương trọng trách mà Trương minh chủ để lại. Rồi sau đó, đến ngày

hội “Long Hoa”, mỗi ban, mỗi phái đều tiến cử một người có tài có đức để mọi người trong võ lâm chọn lựa. Có như vậy mới có được một vị Võ Lâm Minh

Chủ tài đức vẹn toàn.

Chánh Giới đại sư vừa niệm phật hiệu, vừa nhìn qua các vị chưởng môn, bang chủ, trong khi Âu Đình Luân thì nhìn Quan Chí Hải.

Đình Luân tăng hăng, rồi lên tiếng:

- Âu mỗ có ý như thế này...

- Thiên Nhất đạo trưởng nhìn Âu Đình Luân hỏi:

- Âu đại hiệp có ý gì?

- Trước khi lâm chung, Trương minh chủ có phó thác việc gánh vác trọng trách tại Tổng đàn võ lâm này cho Quan Chí Hải lão huynh và Âu mỗ cùng với Thượng Kỳ. Nay đạo trưởng có ý đó, không sợ Trương minh chủ không được

vui ư? Với lại, lắm người thì nhiều ý. Chi bằng ngay tại đây, chúng ta hãy chọn

một người đảm trách chức nghiệp ở đây... tạm thời. Rồi sau đó đến đại hội Long Hoa sẽ chính thức bầu chọn minh chủ võ lâm.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Vậy theo Âu thí chủ, ai là người đủ tài đủ đức tạm thời gánh vác chức nghiệp võ lâm?

Âu Đình Luân lúng túng một lúc rồi nói:

- Trương minh chủ tin tưởng vào ba người. Một là Quan Chí Hải lão huynh, hai là Thượng Kỳ lão đệ, ba là Âu mỗ. Nay Thượng Kỳ đã quy ẩn giang

hồ thì chỉ còn hai người...

Lão Cuồng nhân Hào Doãn khoát tay:

- Lão phu không phục...

Đôi chân mày của Âu Đình Luân cau lại:

- Lão Cuồng sao lại không phục?

- Không phục vì họ Âu người tự đề cử rồi tự chọn. Làm sao Hào lão phu

đây phục được. Trong lúc Trương minh chủ lâm chung, không có lão phu. Nếu

có lão, không chừng người trao cả chức vị minh chủ cho lão đấy.

Mặt Âu Đình Luân sa sầm.

Quan Chí Hải khoát tay từ tốn nói:

- Chư vị chưởng môn và các bang chủ cùng các vị bằng hữu khả kính!

Lời

của Trương minh chủ trong lúc lâm chung là có ý gởi gắm cho ba người chúng

tôi phò trợ chánh đạo, chứ không hề trao cho chức nghiệp minh chủ của người.

Mấy trăm năm nay, võ lâm đã có lệ đến đại hội Long Hoa mới bầu chọn Võ

Lâm Minh Chủ. Nay chiếc ngai minh chủ vẫn còn để trống là đúng. Theo ý của

Thiên Nhất đạo trưởng là vẹn toàn vẹn mỹ.

Thiên Nhất đạo trưởng mỉm cười, ôm quyền hướng về Quan Chí Hải:

- Bàn đạo vô cùng cảm kích lời nói của Quan đại hiệp. Quan Chí Hải rồi rít đáp lời:

- Không dám. Không dám...

Âu Đình Luân nhìn Quan Chí Hải có vẻ không hài lòng với câu nói của họ Quan. Y gay gắt nói:

- Vậy bây giờ chúng ta phải phân chia chức phận như thế nào?

Âu Đình Luân vừa nói, vừa nhìn về phía Quan Chí Hải. Quan Chí Hải ôm quyền từ tốn nói:

- Điều thắc mắc của Âu lão đệ hãy dành cho các vị chưởng môn và bang chủ định đoạt. Các vị chưởng môn và bang chủ sẽ thảo luận kỹ điều này.

Hướng về Chánh Giới đại sư:

- Đại sư! Hãn đại sư có cao kiến phân định chức phận của từng người?

- A di đà phật. Chuyện này bàn tăng sẽ cùng với các vị chưởng môn và bang chủ cùng nghị vị đại hiệp bàn thảo sau. Còn lúc này, chúng ta hãy tạm thời gánh vác chung trọng trách của võ lâm.

tiếng:

Lão Cuồng và Hoạt sát Diêm la nghe đại sư nói, lão Cuồng “hừ” nhặt một

- Lão hòa thượng chỉ bàn với những vị chưởng môn trong Bạch đạo thôi ư? Hẳn chúng ta, những người thuộc cánh Hắc đạo không được chen vào?

- A di đà phật. Chuyện có để Hắc đạo tham chính vào đại cuộc võ lâm hay không, một mình bàn tăng không quyết định được.

Lão Cuồng “hừ” nhặt một tiếng rồi nói:

- Lão không nói ra. Hào Doãn lão phu cũng biết. Lão quay lại Hoạt sát Diêm la:

- Có Võ Lâm Minh Chủ hay không có Võ Lâm Minh Chủ, Hào lão phu cũng không cần. Hắc đạo của chúng ta có thể lập ra Võ Lâm Minh Chủ riêng

của mình.

Lão nhìn lại Hoạt Sát Diêm la:

- Đường Trung các hạ! Người ở lại đây đầu nhập Bạch đạo hay đi cùng lão phu?

Đường Trung nheo mày nói:

- Ở đây đâu phải chỗ của chúng ta. Tại hạ phải đi theo tôn giá mới đúng. Hai người lia mắt nhìn lại các vị chưởng môn một lần nữa rồi trở bộ bỏ đi

ra ngoài.

Chờ cho hai người nọ đi hẳn kéo theo những cao thủ Hắc đạo, Âu Đình Luân mới bước ra nói:

- Các vị thấy rồi đó. Một ngày không có minh chủ thì Hắc đạo lộng hành như thế nào.

Quan Chí Hải lên tiếng:

- Âu lão đệ! Trong lúc chưa có Võ Lâm Minh Chủ thì sự nhen nhóm tranh

đoạt tất phải có thôi. Chúng ta đâu thể trách họ được.

Âu Đình Luân sa sầm mặt:

- Xem chừng những lời nói của Âu Đình Luân này chẳng có nghĩa lý gì với mọi người.

Y nói xong bỏ đi thẳng ra ngoài đại đường Tổng đàn võ lâm.

Quan Chí Hải hướng về Chánh Giới đại sư:

- Đại sư! Hôm nay đến đây đã tạm ổn rồi. Chúng ta không nên làm lớn chuyện này nữa, e rằng sẽ mất đi hòa khí trong khi sự tình còn rối ren.

- A di đà phật. Bần tăng cũng nghĩ như Quan thí chủ.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mộ Địa Triều Dương

Cả trấn Hàm Đan như trong cơn chấn động dữ dội khi cảnh tượng buổi bình minh đập vào mắt mọi người ở đây. Ngay Nam môn, thủ cấp của Trương Kiệt, vị Võ Lâm Minh Chủ mới được chôn ngày hôm qua, lại

đặt ngay chính giữa Nam môn với hốc mắt bị khoét. Thế pháp thì nằm ngay dưới đất với những nhát lóc lột da.

Người chặt đầu Trương Kiệt và lóc da còn để lại dấu ấn thủ đở chót ngay trên ngực xác chết.

Thấy cảnh tượng đó, mọi người thẩn thờ, thờ thẩn.

Trương Minh Minh không dẫn được nỗi đau đớn, chạy bổ đến bên xác chết của Trương Kiệt, quy hấn xuống. Nàng gào lên:

- Cha...

Thượng Kỳ bước đến đỡ lấy Trương Minh Minh.

- Điệt nữ...

Nàng nhìn lên Thượng Kỳ:

- Thúc thúc! Thân phụ...

Nàng nói không hết lời thì ngất xỉu.

Thượng Kỳ điếm mũi giày băng lên vườn thảo công giạt thủ cấp Trương Kiệt xuống. Ráp thủ cấp vào thể xác của Trương Kiệt, trong sự sững sờ của những vị chưởng môn các đại phái.

2

Đỡ lấy Minh Minh, Thượng Kỳ nhìn lại các vị trưởng môn, từ tốn nói:

- Các vị trưởng môn và bang chủ phải chu tất hậu sự lần thứ hai cho Trương huynh. Tại hạ cáo từ.

Thượng Kỳ nói dứt câu, xốc Trương Minh Minh thi triển khinh không chực băng đi, nhưng Chánh Giới đại sư cản lại:

- Thượng Kỳ tôn giá!

Thượng Kỳ chau mày từ tốn nói:

- Đại sư! Thượng Kỳ đã quy ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

- A di đà phật. Bần tăng biết, nhưng tôn giá nhìn xem Huyết thủ chưởng ảnh... Chắc chắn tôn giá biết chủ nhân dấu huyết thủ kia?

Đôi chân mày Thượng Kỳ nhíu lại. Y từ tốn nói:

- Cho dù tại hạ biết thì cũng không nói bởi vì Thượng Kỳ đã rửa tay rồi. Cáo từ đại sư.

Y nói dứt câu, bước lách qua Chánh Giới đại sư thi triển khinh không băng mình đi.

Thượng Kỳ đi rồi, mọi người mới đưa xác chết Trương Kiệt về Tổng đàn võ lâm, làm lại hậu sự cho y. Nhưng lần này đưa linh cữu trở lại mộ địa Triều Dương không như lần trước, mà chỉ có vồn vện có tám gã đạo tỳ. Họ lạng lẽ chôn xác của Trương Kiệt. Trong tám gã đạo tỳ đó, có một tráng niên chỉ trạc mười tám, mười chín có khuôn mặt chân phương, anh tuấn, với đôi mày rậm rì,

ánh mắt sáng ngời. Y đặt áo quan xuống hố huyết, vừa chắc lưỡi nói:

- Kẻ nào mà ác nhân thất đức thế chứ. Trương tiền bối chết rồi còn lóc ra, chặt đầu.

Y nói xong lại chắc lưỡi.

Sau khi đặt áo quan xong, bảy gã đạo tỳ kia phúi tay. Gã đạo tỳ lực lưỡng nhất trong đám nói:

3

- Cang Tùng Vĩ! Người mới vào nghề, phần việc sau cùng người phải lãnh lấy.

Cang Tùng Vĩ nhăn mặt. Gã nhăn nhó trông thật hóm hình. Gã đạo tỳ trừng mắt:

- Sao, người không nhận à?

Cang Tùng Vĩ phải nhận chứ. Tùng Vĩ là người nhỏ nhất, nên phải nhận phần việc sau cùng cho các đại ca chứ.

Y xoa tay, ngáp ngừng hỏi:

- Phần việc sau cùng này nặng nhất. Chắc Tùng Vĩ cũng được nhận phần nặng, phải không hảo ca ca.

Gã đạo tỳ vỗ đầu Tùng Vĩ:

- Ngốc tử! Người được làm đã là may mắn lắm rồi. Còn phần của người chỉ có bấy nhiêu đây thôi.

Gã đạo tỳ vừa nói vừa lấy một nén bạc vụn đặt vào tay Tùng Vĩ. Nhìn nén bạc vụn nhỏ như đầu đũa, Tùng Vĩ cứ trơ mắt ra nhìn.

Gã đạo tỳ nói:

- Sao, người chê ít à? Y giả lả cười:

- Đệ đâu dám chê ít. Bao nhiêu đây là quá nhiều với tiểu đệ rồi.

- Vậy thì làm phận sự của người đi.

Gã nói dứt câu liền kéo những người kia đi thẳng vào ngôi nhà mồ để uống rượu, bỏ mặc Tùng Vĩ ở lại với công việc lấp lại hố huyết.

4

Tùng Vĩ nhìn theo bảy gã đạo tỳ, mặt y đanh lại ra chiều suy nghĩ mông lung. Y điếm nụ cười nụ. Chờ cho bảy gã đạo tỳ kia vào hẳn trong ngôi nhà mồ

rồi, y mới leo xuống hố huyết, nhấm nói:

- Tiền bối! Thông cảm cho vãn bối nhé.

Y nói xong, mở nắp áo quan. Khuôn mặt nhợt nhạt xanh rờn của Trương Kiệt đập vào mắt Tùng Vĩ. Tùng Vĩ ôm quyền xá:

- Tiền bối! Vãn bối chỉ làm phiền tiền bối chút đỉnh thôi.

Y nói xong rút cây trâm cài tóc của Trương Kiệt. Tóc của xác chết xổ ra. Một ánh hào quang bất ngờ xuất hiện làm lóa mắt Tùng Vĩ.

Y buột miệng thốt:

- I...

Tùng Vĩ vén tóc lấy ra một viên ngọc dạ minh châu phát hào quang ngũ sắc. Y chặc lưỡi rồi nói:

- Tiền bối chết rồi hẳn không cần tới ngọc ngà châu báu. Thôi, tặng cho vãn bối vậy.

Miệng nói, tay Tùng Vĩ đã cho hạt dạ minh châu vào áo ngực. Cất hạt dạ

minh châu xong, Tùng Vĩ sửa lại tư thế nằm của xác chết thành tư thế ngồi dựa

lưng vào áo quan. Y vén mi mắt của Trương Kiệt để hai con người xác chết nhìn chăm chăm tới trước rồi leo lên hố huyết.

Y nhìn về phía nhà mồ thét lớn:

- Các vị đại ca... Các vị đại ca...

Bảy gã đạo tỳ đang uống rượu, nghe Tùng Vĩ thét vội vã chạy đến. Tùng Vĩ mếu máo chỉ hố huyết.

- Các vị đại ca xem kia.

Ba gã kia nhìn xuống hố huyết, đực mặt ra như thể không tin vào mắt họ.

5

Gã đạo tỳ lực lưỡng quay sang hỏi Tùng Vĩ:

- Chuyện gì lạ vậy? Tùng Vĩ mếu máo nói:

- Trương tiền bối sống lại. Người thều thào nói...

- Người nói gì?

Tùng Vĩ chỉ gã đại hán lực lưỡng, ngập ngừng nói:

- Chính... chính... Dị Chấn đại ca là người chặt đầu lóc da của tiền bối.

Dị Chấn trở mặt to hết cỡ:

- Cái gì? Người nói lại coi.

- Dạ, người nói chính Dị Chấn đại ca chặt đầu tiền bối.

- Người nói bậy.

- Đệ đâu có nói... chính tiền bối nói đó chứ. Nhất định Trương tiền bối sẽ báo mộng cho các vị trưởng lão võ lâm. Dị đại ca đã làm liên lụy đến chúng tôi.

Tùng Vĩ vừa dứt lời thì một giọng nói ồm ồm như thể phát ra từ cõi hư vô vọng đến tai mọi người.

- Dị Chấn! Người làm thì người phải chịu. Nếu như người không chuộc lỗi làm lại cho lão phu một năm mộ thì sẽ chết không toàn thân như lão phu

đây.

Tùng Vĩ nhảy đồng lên:

- Thấy chưa. Nghe chưa. Tiểu đệ nói có sai đâu. Tất cả bọn đạo tỳ đồng quỳ xuống.

Giọng nói ồm ồm lại cất lên:

- Dị Chấn! Người phải đắp lại cho ta năm mộ khanh trang nhất. Ta sẽ bỏ qua chuyện này.

6

Gã đạo tỳ Dị Chấn sụp lạy như tế sao. Y vừa lạy vừa nói:

- Lão nhân gia nhìn sai người rồi. Dị Chấn nào có bất kính với lão nhân gia. Nhưng nếu lão nhân gia muốn thì chính tay Dị Chấn sẽ đắp cho lão nhân gia.

Tùng Vĩ nhìn Dị Chấn mỉm cười:

- Y đặt tay xuống bụng, lấy hơi.

Giọng ồm ồm kia lại cất lên như từ trong lòng đất phát ra:

- Nói thì phải làm. Mau làm đi. Chỉ một mình người thôi. Dị Chấn dập đầu:

- Lão nhân gia! Được mà. Dị Chấn sẽ đắp mồ cho lão nhân gia.

Dị Chấn phải lao xuống huyết sửa lại xác chết, đập nắp áo quan rồi tự tay gã lấp đất, tạo năm mồ cho Trương Kiệt. Trong khi Tùng Vĩ ngồi chiêm chệ nhìn gã làm.

Dị Chấn vừa lấp đất vừa nói:

- Dị Chấn này đã làm việc này biết bao nhiêu năm rồi, nhưng chưa bao giờ gặp cảnh tượng này... Người chết thì phải sợ người sống mới đúng chứ, cố gì hôm nay ta lại phải sợ chứ.

Tùng Vĩ nói:

- Hây! Dị Chấn đại ca không biết đấy thôi. Bình thường thì đúng như đại ca nói, nhưng Trương tiên bối sinh thời đã là Võ Lâm Minh Chủ đó. Võ

Lâm Minh Chủ tắt mạng số người rất lớn. Do đó, mới khiến được Dị Chấn ca

ca.

Dị Chấnh đắp xong khối đất cuối cùng, đứng lên quyết mồ hôi. Y ngồi bệt xuống nắm mộ.

- Lần đầu tiên Dị Chấnh mới gặp cảnh tượng này.

7

Y gãi đầu nhăn mặt, toan đứng lên thì trở mắt nhìn qua vai Tùng Vĩ và những người kia.

Thấy ánh mắt của Dị Chấnh, Tùng Vĩ buột miệng hỏi:

- Đại ca nhìn gì vậy? Bộ... bộ Dị đại ca thấy ma hả?

Lời còn đọng trên môi Tùng Vĩ, thì một đạo cuồng phong đẩy y và sáu người kia đến sát bên Dị Chấnh.

Hiện tượng kỳ lạ đó khiến Tùng Vĩ sờn người quay ngoắt lại. Lọt vào hai con ngươi Tùng Vĩ là một người thụng y có mũ trùm đầu, trông chẳng khác nào gã tử thần dưới cõi a tỳ.

Tùng Vĩ hoảng hốt nhảy đồng lên:

- A...

Tiếng thét của gã chợt ngưng bật bởi bị người nọ điểm vào á huyết. Một người vận thụng y đen kịt bước đến nhóm đạo tỳ, chỉ xuống nắm mộ của Trương Kiệt buông một câu lạnh lùng:

- Đào lên!

Nhóm đạo tỳ trở mắt nhìn.

Gã đạo tỳ đứng cạnh Tùng Vĩ gắt gỏng quát:

- Chôn rồi còn đào lên nữa... Tiểu nhân không đào đâu.

Gã vừa nói vừa ngoảnh mặt ra chỗ khác. Ngay lập tức hữu thủ của Hắc y nhân vỗ thẳng đến đầu gã đạo tỳ.

Bộp...

Thủ cấp của gã đạo tỳ vỡ nát ra. Tùng Vĩ thấy rõ một mảng óc vọt ra ngoài. Hai chân y quy xuống, còn những người khác thì run lẩy bẩy.

Hắc y nhân gằn giọng:

- Giờ các người có chịu đào lên chưa?

8

Dị Chấnh gật đầu như tế sao.

Tùng Vĩ khều tay Hắc y nhân chỉ vào miệng mình. Hắc y nhân nhìn gã rồi vung tay tát vào má Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ kêu lên:

- Ái cha!

mắt.

Lối giải huyết của Hắc y nhân khiến Tùng Vĩ phải nẩy đom đóm, hoa cả Y gật đầu nói:

- Tôn giá! Tùng Vĩ có phải đào không?

Hắc y nhân chỉ xác gã đạo tỳ bị đập đầu hỏi:

- Nếu tiểu tử không muốn như gã này thì phải đào xác Trương Kiệt cho bốn tọa.

- Dạ, dạ... vẫn bồi đào ngay. Đào ngay.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ cùng với Dị Chỉnh và năm người hùng hục đào huyết Trương Kiệt.

Tùng Vĩ vừa đào vừa rửa thầm: “Hết đào rồi lấp, hết lấp rồi lại đào. Không biết bao giờ mới xong chức nghiệp đạo tỳ cho Trương tiền bối đây.”

Chỉ loáng một cái, bọn đạo tỳ đã đào xong hố huyết, mở nắp áo quan của Trương Kiệt. Hắc y nhân chau mày khi thấy tóc Trương Kiệt xõa ra.

Y chau mày nhìn qua bọn đạo tỳ, gằn giọng nói:

- Các người có thấy vật gì trong người của Trương Kiệt không? Dị Chỉnh lắc đầu:

- Chúng tôi nào có thấy gì đâu.

9

Gã vừa dứt lời thì Hắc y nhân bỗng nhiên một chương võ thẳng tới thượng đẳng Dị Chỉnh.

Bình...

Hứng trọn đạo chương của Hắc y nhân, ngực Dị Chỉnh vỡ toang, rơi tõm xuống hố huyết.

Thấy cảnh tượng Hắc y nhân giết người chẳng chút gớm tay, tất cả bọn đạo tỳ kể cả Tùng Vĩ quỳ mọp xuống.

Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá tha mạng.

Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Nếu không có thứ mà bốn tọa cần tìm thì các người đều phải chịu chết.

Gã vừa nói vừa dựng song thủ toan phát lực cho Tùng Vĩ và những người kia, thì Tùng Vĩ vội vã khoát tay thét lên:

- Dừng tay!

Tùng Vĩ đứng lên, phủi đất trên ống quần rồi nhìn Hắc y nhân nói:

- Có phải tôn giá đang định tìm viên ngọc phát hào quang phải không?

Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ:

- Người biết Ngọc Chỉ thần châu ở đâu?

Hắc y nhân vừa nói vừa vươn trảo tới đặt ngay lên đỉnh đầu Tùng Vĩ. Y gằn giọng tiếp:

- Tiểu tử không nói, đầu người sẽ vỡ nát.

- Nếu đầu vẫn bối bẻ thì tôn giá đâu biết Ngọc Chỉ thần châu ở đâu.

- Nói cho bốn tọa biết, nó đang ở đâu?

- Tất nhiên vẫn bối sẽ nói.

10

Y thốt ra câu nói đó, nhưng đầu lại nghĩ thầm: “Bây giờ mình thổ lộ cho lão quỷ này biết thì tính mạng cũng không còn.”

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ giả lả cười rồi nói:

- Vẫn bối không biết Ngọc Chỉ thần châu hiện đang ở đâu, nhưng biết mặt người lấy nó.

- Ai?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Vẫn bối không biết tên, nhưng sẽ dẫn tôn giá đi tìm người đó. Gã Hắc y nhân gật đầu:

- Được.

Y quay sang bọn đạo tỳ đang khúm khụm run rẩy. Hắc y nhân nói:

- Chờ cho lão phu dọn sạch bọn người này rồi đi với tiểu tử. Tùng Vĩ khoát tay:

- Hây! Tôn giá dọn sạch các vị đại ca xuống a tỳ rồi thì lấy ai lo chôn cất chứ. Tôn giá cần gì phải làm như vậy.

Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ lưỡng lự nói:

- Không để cho chúng sống được.

Tùng Vĩ bối rồi, nhưng giả lả cười nói:

- Nếu tôn giá lấy mạng họ, chẳng khác nào lấy mạng vãn bối rồi. Biết mình sắp chết thì vãn bối cần gì phải nhọc công chỉ cho tôn giá.

Y nói dứt câu ngời phệt xuống đất, nhưng sắc diện lại xám ngoét đôi màu chàm vì sợ hãi.

11

Y nghĩ thầm: “Nếu lão quỷ này giết những huynh đệ đây thì cũng đâu tha cho mình.”

Ý niệm đó khiến cho Tùng Vĩ ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Hắc y nhân mà chẳng biểu lộ chút sợ hãi gì.

Y thản nhiên nói:

- Huynh đệ của Tùng Vĩ là những người đi chôn người chết quen rồi, nên chẳng ai sợ chết đâu. Nếu như tôn giá giết họ thì giết luôn vãn bối... Thế thì tôn

giá chẳng bao giờ thấy được báu vật mình cần tìm.

Đôi chân mày sắc như bảo kiếm của Hắc y nhân nhíu lại.

Tùng Vĩ mỉm cười. Nụ cười vừa gượng gạo vừa giả lả. Y xoa tay nói tiếp:

- Vãn bối phải thừa nhận rằng chưa từng thấy một viên ngọc bích nào đẹp như viên ngọc đó cả. Nếu như viên ngọc kia mà được đem đến kinh thành, giá trị của nó...

Y chắc lưỡi, nhìn Hắc y nhân:

- Chắc là vô giá.

Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ, buông một câu cụt lủn, cứ như rất tiếc lời nói của mình.

- Đi theo bốn tọa. Tùng Vĩ nhướn mày:

- Tiền bối dẫn Tùng Vĩ đi đâu?

- Còn đi đâu nữa...

Giả lả cười, Tùng Vĩ nói:

- À! Biết rồi. Phải tiền bối định dẫn Tùng Vĩ đi tìm người đang giữ viên Ngọc Chi phải không?

- Không sai.

12

Cùng với lời nói đó, lão dồn công lực vào hữu thủ, khe khẽ nói tiếp:

- Thế người có đi không? Tùng Vĩ đứng lên:

- Tất nhiên là phải đi với tiền bối rồi. Quân tử bất hý ngôn.

Y nhìn lại sáu gã đạo tỳ chung nhóm:

- Các huynh ở lại đây lo an táng cho Dị Chỉnh đại ca và lão Trương tiền bối nhé. An táng xong thì đi liền, kẻo có người lại đến sai chúng ta đào lên rồi

lại lấp xuống, chẳng biết chừng nào mới xong việc.

Y nói xong nhìn lại Hắc y nhân:

- Tiền bối! Chúng ta đi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa dướm bước thì Hắc y nhân vươn trao chộp tay y lại.

Trao công của Hắc y nhân bóp chặt lấy hồ khẩu hữu thủ của Cang Tùng Vĩ tạo

ra một cái đau như thể bị bút kinh mạch, khiến gã phải rống lên một tiếng:

- A!

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm gương mặt Cang Tùng Vĩ. Hắc y nhân thả lỏng trao công nhìn Tùng Vĩ nói:

- Tiểu tử! Người có đau lắm không?

Nghe Hắc y nhân nói, Tùng Vĩ nghĩ thầm trong đầu: “Đau đến thấu tim, thấu óc mà lão còn hỏi nữa. Đúng là quân ác ôn, gian trá mà.”

Y vừa nghĩ vừa nhìn Hắc y nhân, gượng gật đầu:

- Đau lắm!

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng:

- Ta báo cho người biết. Nếu như người giở trò thì ta sẽ rút gân, rút cốt người đó.

13

Nghe Hắc y nhân nói, mặt Tùng Vĩ nhăn nhúm, trông thật là khổ sở. Y lí nhí nói:

sao?

- Quân tử bất hý ngôn. Tiền bối không tin Cang Tùng Vĩ là người quân tử

Hắc y nhân nhìn khuôn mặt Tùng Vĩ:

- Ai thì ta có thể tin là người quân tử, nhưng người thì phải xem xét lại.

- Nói như vậy, tiền bối đã xem thường Tùng Vĩ này quá rồi.

Y vừa nói, vừa rút tay lại.

- Nào, chúng ta đi tìm thôi.

- Tiểu tử đừng gian trá với ta đó. Nếu không...

- Tiền bối sao cứ hăm dọa tiểu bối hoài thế. Nếu như có ý gian trá thì tiểu bối đâu muốn đi cùng với tiền bối.

Y toét miệng cười vừa cười vừa nói:

- Chỉ cần tìm được viên Ngọc Chi đó rồi, tiền bối cho Tùng Vĩ ít kim lượng là xong. Chứ đâu có gì, phải không nào?

Hắc y nhân lấy trong ống tay áo ra một nén vàng độ hai lượng.

- Nén vàng này sẽ thuộc về người sau khi ta lấy lại được viên Ngọc Chi thần châu.

Hắc y nhân nói xong toan cho nén vàng vào ống tay áo thì Tùng Vĩ nhanh hơn lão, thộp lấy nén vàng.

Lão chau mày nhìn gã:

- Tiểu tử! Người... Tùng Vĩ giả lá cười:

14

- Quân tử bất hý ngôn. Nhưng khốn nỗi Tùng Vĩ đã bị người ta lừa quá nhiều rồi, nên phải lấy nén vàng này trước... cho chắc ăn.

- Thế người xem lão phu là gì?

- Tất nhiên là tiền bối rồi. Nhưng lấy nén vàng của tiền bối có lý do của văn bối.

Y nhún vai nói:

- Văn bối biết khi tìm được Ngọc Chi chưa chắc gì tiền bối đã để lại cái mạng cho văn bối. Nên phần mình thì phải lấy trước, dùng trước, lỡ có chết thì cũng không hối tiếc.

Hắc y nhân lờm Tùng Vĩ:

- Người gian trá lắm.

- Tiền bối quá khen cho văn bối rồi. Nếu gian trá thì văn bối không có đất

đứng không có trời đội đi.

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng rồi vươn trảo chộp tay Tùng Vĩ.

- Đi thôi. Người gian trá, điêu ngoa tự ta sẽ biết và lúc bấy giờ người có hối tiếc thì cũng đã muộn rồi.

Lão nói dứt câu, nắm tay Cang Tùng Vĩ đi thẳng về phía ngọ môn mộ địa Triều Dương.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Bóng Dáng Thần Chết

Tạt vào tửu điểm, Tùng Vĩ vừa ngồi xuống thì Hắc y nhân nhìn y hỏi:

- Người giữ Ngọc Chi có mặt trong tửu điểm này?

Tùng Vĩ gật đầu.

- Bình nhật hẳn hay đến đây để ăn mì. Gã này thích ăn mì ở tửu điểm của lão Nhị lắm, thế nào lão cũng đến mà. Nếu như gã không đến thì Tùng Vĩ sẽ đích thân dẫn tôn giá đến gặp y, có được không?

- Vậy cũng được.

Lão Nhị điếm chủ bước ra.

Lão Nhị điếm chủ nhìn Tùng Vĩ:

- Cang tiểu tử! Hẳn hôm nay ngươi có được ngân lượng, không thiếu lão Nhị này nữa chứ?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Lão Nhị này! Bộ gặp mặt Tùng Vĩ là lão nghĩ đến chuyện thiếu chịu của

Tùng Vĩ sao? Lúc này Tùng Vĩ đã phát tài rồi.

Tùng Vĩ vừa nói, vừa lấy nén vàng đặt lên bàn.

Thấy nén vàng, đôi mắt lão Nhị sáng hẳn lên. Gã nhìn nén vàng như mắt bị đứng trông.

2

Tùng Vĩ nhưn mày nhìn lão Nhị:

- Thế nào, Nhị đại ca còn sợ Tùng Vĩ thiếu chịu nữa không? Hê! Trước đây, Tùng Vĩ nợ Nhị đại ca bao nhiêu thì cứ tính tất tần tật, xem như Tùng Vĩ

chẳng thiếu gì nữa. Và ngay bây giờ thì mang ra đây những món ăn thật ngon

và rượu tốt nữa.

Lão Nhị cười gả lả nói:

- Tùng Vĩ quả là hào phóng.

- Hê! Hổng có ngân lượng thì thôi, nhưng khi có ngân lượng thì Tùng Vĩ hào phóng chẳng thua vị công tử Kim Lăng đâu.

Tùng Vĩ đứng lên:

nữa.

- À quên! Nhị đại ca phải nấu thêm những món ăn ngon bọc sẵn cho ta

- Tùng Vĩ công tử đem về cho bá mẫu?

- Tất nhiên rồi. Ta chẳng bao giờ ăn một mình đâu.

Y khoát tay:

- Làm nhanh lên, để Tùng Vĩ đãi vị tôn giá đây.

- Ta sẽ làm ngay. Tài nấu bếp của ta thì hẳn Tùng Vĩ biết rồi mà.

- Nếu không biết, Tùng Vĩ đã không đến đây. Nhị ca nấu tài và ngon thật nhưng có bao giờ truyền nghề cho Cang Tùng Vĩ đâu.

- Người biết sao Nhị ca này không truyền cho người không?

- Tại sao?

- Tại vì người quá thông minh. Ta sợ có ngày người qua mặt ta thì ta chỉ có nước đóng cửa tửu điểm thôi.

Tùng Vĩ lườm lão Nhị, hừ nhạt một tiếng:

3

- Thảo nào, cả trấn Hàm Đan, ai cũng nói kẻ ích kỷ nhất trên thế gian này

chính là Nhị ca ca.

Gã điểm chủ bỏ vào trong rồi, Tùng Vĩ mới ngồi lại. Y khoanh tay trên bàn nhìn Hắc y nhân chăm chăm. Thấy Tùng Vĩ nhìn mình bằng ánh mắt đó, Hắc y nhân cau mày:

- Tiểu tử! Ta có gì mà người nhìn dữ vậy? Hít mũi một cái, Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Tôn giá lạ quá.

Hắc y nhân nheo mày:

- Lạ gì?

Y giả lả cười rồi nói:

- Rất ngộ.

- Ngộ gì?

nói:

Y sửa lại thế ngồi, chỗi tay tựa cằm nhìn Hắc y nhân. Hắc y nhân cau mày

- Ta không thích ánh mắt của ngươi.

- Tôn giá ngại thôi, chứ ánh mắt của một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như Cang Tùng Vĩ thì đâu có gì khiến cho tôn giá phải ngại.

Hắc y nhân hừ nhạt rồi nói:

- Ta không thích là không thích. Y giả lả cười rồi nói:

- Tùng Vĩ nhìn tôn giá vì cái gì, tôn giá có biết không?

- Vì cái gì nào? Tiểu tử nói cho ta biết coi.

Y khoanh tay lên mặt bàn, nhạt nhẽo nói:

4

- Cái thần.

- Ta không hiểu ý tử của tiểu tử.

- Ít khi nào Tùng Vĩ nói cho người khác biết về cái thần của họ, nhưng với

tôn giá thì phải nói. Nhưng không nói lúc này, mà nói sau khi ăn và uống.

Cứ như Tùng Vĩ đoán biết lão Nhị cần bao nhiêu thời gian sẽ nấu xong những thức ăn mà hắn gọi, nên gã vừa dứt lời thì lão Nhị cũng bưng thức ăn và

rượu ngon đến dọn ra bàn.

Tùng Vĩ đưa mũi vào ngửi tô mì rồi nhìn lên lão Nhị.

- Ái chà! Lần này xem chừng ngon hơn mấy lần trước đó. Gã điếm chủ toét miệng cười:

- Có ngân lượng thì thức ăn lúc nào cũng phải ngon hơn.

Trong khi lão Nhị nói thì hai cánh mũi Tùng Vĩ phập phồng chẳng khác

nào lỗ mũi trâu thở phì phò hít lấy làn khói thơm ngát từ tô mì bốc lên.

Y gấp ăn ngồm ngoàm chẳng màng đến Hắc y nhân. Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ ăn, nói:

- Tiểu tử! Người đói lắm à?

Y vừa nhai vừa đáp lời Hắc y nhân:

- Khi ăn uống không nên nói chuyện. Nghe gã nói, mặt Hắc y nhân đanh lại.

Thấy mặt của Hắc y nhân đanh lại. Tùng Vĩ chỉ bầu rượu.

- Tôn giá... cứ tự nhiên.

Y nói rồi lại tiếp tục ăn, trong khi Hắc y nhân nhâm nhi uống rượu nhìn Tùng Vĩ ăn. Ăn hết tô mì, gã gọi tiếp tô mì thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Ăn hết tô mì thứ năm, Tùng Vĩ mới vươn vai:

5

- No quá là no.

Y nhìn chén của Hắc y nhân:

- Tôn giá chỉ uống chứ không ăn à?

- Thấy người ăn ta cũng quá no rồi.

Tùng Vĩ đứng lên xoa bụng. Y vừa xoa bụng vừa nói:

- Chưa bao giờ vẫn bối được một bữa ăn ngon như thế này.

Hắc y nhân nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ. Hữu thủ sắc màu bình thường chuyển qua sắc tím tím nhàn nhạt.

Y gằn giọng nói:

- Gã kia đến chưa?

Ngồi trở lại bàn, Tùng Vĩ lia mắt nhìn qua rồi lắc đầu:

- Giờ này hẳn gã chưa đến đâu.

Y vừa nói vừa với tay bưng bầu rượu toan chuốc ra chén, nhưng Hắc y nhân đã giăng lại:

- Người đã ăn thì không được uống.

- Tại sao?

- Nén ngân lượng kia vẫn là của ta, chưa thuộc về người. Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Nhưng thế nào rồi nó cũng thuộc về vãn bối mà.
- Khi nào ta có đặng Ngọc Chỉ thần châu, nó mới thuộc về người.
- Tôn giá khó tính quá.

Y nói dứt câu thì ôm bụng nhăn mặt rên lên:

- Ui cha...

6

Hắc y nhân cau mày:

- Người sao vậy?

Chỉ vào bụng, Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Bụng của Tùng Vĩ có vấn đề... Ái cha! Đau lắm... đau lắm...
- Người đau bụng?

Y gượng gật đầu, chỉ bầu rượu:

- Phải dùng nó, nếu không thì...

Hắc y nhân miễn cưỡng đưa bầu rượu cho Tùng Vĩ.

- Uống đi.

- Đa tạ tôn giá.

Y nói dứt câu dốc bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, miệng điểm một nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Hết đau rồi.

- Lạ thật! Rượu đối với người như thần dược ư? Ngồi trở lại ghế, Tùng Vĩ nhìn Hắc y nhân nói:

- Chẳng phải là thần dược gì đâu. Chẳng qua Tùng Vĩ ăn quá nhiều nên cần phải uống chút đỉnh để dễ tiêu hóa mà. Nếu nó không tiêu kịp thì khó mà

ăn được nữa.

- Người định ăn nữa à?

- Không phải bây giờ, mà chút nữa mới ăn. Thời gian còn nhiều mà. Thở hắt ra một tiếng, Hắc y nhân lắc đầu. Y hỏi:

- Tiểu tử! Người ăn được bao nhiêu tô?

- Lúc nào cũng ăn được cả. Hễ có ngân lượng là đi ăn.

7

Y bưng bầu rượu chuốc ra chén của Hắc y nhân. Vừa chuốc rượu, Tùng

Vĩ vừa nói:

- Tôn giá tục danh là gì? Hắc y nhân lắc đầu:

- Người chẳng cần biết làm gì.

- Vậy cũng được. Khi này Tùng Vĩ nhìn tôn giá bởi cái thần khí lẫm liệt của tôn giá. Tùng Vĩ chính vì nhận thấy sắc thần uy vũ đó mà phải nhìn tôn giá thôi.

- Ta có thần lẫm à?

Y nhướn mày gật đầu:

- Chỉ cái thần hiện lên đôi thần nhãn của tôn giá thôi cũng đủ khiến người khác phải khuất phục.

Hai cánh môi của Hắc y nhân nhếch nụ cười mỉm, vẻ rất thỏa mãn với câu nói này của Tùng Vĩ. Y nhìn gã, từ tốn nói:

- Gã điểm chủ tửu điểm này nhìn người không sai. Người vừa thông minh lại có cặp mắt tinh tường nữa.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Tùng Vĩ không dám nhận lời khen của tôn giá. Tùng Vĩ chỉ cần có đặng cái thần của tôn giá thôi, đủ kiếm được cái ăn một cách nhẹ nhàng.

- Không ai dễ gì được như ta đâu.

- Tôn giá nói rất đúng. Rỗng là rỗng, tôm là tôm, chứ làm sao tôm lại có thể sánh bằng rỗng. Tùng Vĩ nói như vậy có đúng không à?

Hắc y nhân gật đầu:

- Rất đúng.

Tùng Vĩ chỉ chén rượu trống trước mặt mình:

8

- Nói hay chắc tôn giá phải có thưởng cho văn bối?

- Tất nhiên.

Y vừa nói vừa bưng bầu rượu chuốc vào chén Tùng Vĩ. Chờ lão chuốc đầy chén, Tùng Vĩ mới bưng chén nói:

- Kẻ hậu sinh kính người trưởng lão. Mời tôn giá.

Đôi chân mày của Hắc y nhân nheo lại. Y miễn cưỡng nói:

- Người mời ta? Tùng Vĩ gật đầu.

Hắc y nhân lắc đầu nói:

- Đây là chuyện là đó. Trên võ lâm giang hồ chẳng có mấy ai được quyền mời rượu ta đâu. Ngay cả các vị chưởng môn cũng thế. Chỉ ngoại trừ một người, đó là Võ Lâm Minh Chủ Trương Kiệt.

Y nhìn Tùng Vĩ:

- Nhưng nay một tiểu tử vô danh tiểu tốt lại mời rượu ta, chuyện này quả là khó tin được đó.

- Mời rượu thì có gì đâu.

Tùng Vĩ vừa thốt dứt câu, Hắc y nhân trừng mắt nhìn gã.

- Người có biết ta là ai không? Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Tôn giá có nói đâu mà biết. Với lại, mời rượu tôn giá cũng là lễ của kẻ bề

dưới đối với người trên. Huống chi tôn giá còn tự tay chuốc rượu cho Tùng Vĩ

nữa.

- Người... Thôi được. Ta nhận lời của người.

- Đa tạ tôn giá đã nhận lời mời của kẻ hậu sinh.

9

Uống cạn chén rượu, Tùng Vĩ nhìn Hắc y nhân từ tốn nói:

- Tôn giá hẳn là người rất nổi tiếng trên giang hồ?

- Đúng.

- Nổi tiếng như vậy, hẳn tôn giá chẳng sợ ai hết.

- Chỉ có thiên hạ sợ ta, chứ ta chẳng sợ một người nào trong thiên hạ.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Bái phục. Bái phục.

ta.

- Một kẻ tiểu tử vô danh như người không cần thốt ra lời khen đó đối với

- Khen cũng không được?

lâm.

- Không được. Bởi vì người không phải là người hữu danh trên chốn võ

Tùng Vĩ cúi mặt nhìn xuống. Y nghĩ thầm: “Lão quỷ này kiêu ngạo quá”.

Suy nghĩ một lúc, Tùng Vĩ ngẩng đầu lên nhìn Hắc y nhân, từ tốn nói:

- Không sợ thì đúng rồi. Nhưng chắc chắn trong đời một con người cũng

có cái gì để sợ chứ. Chắc hẳn tôn giá phải thấy sợ cái gì đó.

nói:

Hắc y nhân cười khẩy nhìn Tùng Vĩ. Y bưng chén rượu dốc vào miệng rồi

- Trên cõi võ lâm, ta có ba thứ để sợ.

Tùng Vĩ hỏi:

- Tôn giá sợ gì nào?

Hắc y nhân nhìn thẳng vào mặt Tùng Vĩ:

- Một là sư tôn, nhưng người đã viên tịch rồi. Hai là nước, ba là Trương Kiệt. Đạo hạnh của Trương Kiệt cùng với võ công của gã khiến ta phải sợ.

10

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Cuối cùng tôn giá cũng có cái để sợ. Phàm không sợ thì không phải con người, đúng không nào?

- Đó là ý của người.

Tùng Vĩ vươn vai. Y đảo mắt nhìn ra cửa rồi chắc lưỡi:

- Ái chà! Có thể tên đó không đến đây rồi. Hay là gã đem bán Ngọc Chi thần châu mà tìm đến “Bách Hoa Lô”.

Hắc y nhân cau mày:

- Sao tên tiểu tử biết tên đó đến Bách Hoa Lô?

- Dễ đoán quá mà tôn giá còn hỏi Tùng Vĩ.

- Ta hành sự không võ đoán.

- Vậy Tùng Vĩ phải giải thích cho tôn giá biết. Liếm mép, Tùng Vĩ nói:

- Phàm một người bất ngờ có được một số ngân lượng lớn thì trước tiên nghĩ đến cái gì nào? Đó là thụ hưởng. Hưởng thụ về thể xác để bù đắp những ngày hàn vi khổ nhọc. Đúng không? Đó là bản chất cố cựu của con người. Nên

gã kia nếu có đem bán Ngọc Chi thần châu thì nhất định sẽ tìm đến Bách Hoa

Lô. Tùng Vĩ sao u tối quá, không kịp suy đoán để dẫn tiên bối đến đây.

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng:

- Chúng ta sẽ đến Bách Hoa Lô. Tùng Vĩ nhăn mặt.

Hắc y nhân nói:

- Sao người lạ nhăn mặt?

- Ấy! Tôn giá không biết đâu...

11

- Người muốn nói gì?

- Cả một đời Tùng Vĩ cũng không dám tơ tưởng được một lần đặt chân đến Bách Hoa Lô.

- Tại sao?

- Còn tại sao nữa. Bách Hoa Lô là tòa lâu nước tiếng của trấn Hàm Đan, đâu phải ai cũng đặt chân vào được. Chỉ có những trang vương tôn công tử và

đại gia thế kiệt mới đến thôi.

- Phải ý của người muốn nói đến ngân lượng? Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng, đúng...

- Ta có ngân lượng.

Hắc y nhân nói rồi lấy trong ống tay áo ra bốn thỏi vàng, mỗi thỏi cũng trên ba lượng.

- Được chứ?

- Quá nhiều... quá nhiều. Chúng ta cùng đến đó thôi.

Tùng Vĩ vừa nói, vừa toan nhón tay lấy những thỏi vàng, nhưng Hắc y nhân đã giữ lại.

- Số kim ngân này chưa thuộc về người.

- Ai giữ cũng được mà. Tùng Vĩ chỉ sợ tôn giá nặng tay thôi.

- Ta tự giữ được.

Tùng Vĩ đứng lên xoa tay:

- Thế thì chúng ta đi.

Gã gọi tiểu nhị đến tính ngân lượng, Tùng Vĩ vỗ vai gã Nhị điểm chủ, nói:

12

- Tùng Vĩ phiền Nhị ca ca đưa thức ăn ngon về cho bá mẫu. Còn dư bao nhiêu. Nhị ca cứ giữ lấy. Nếu muốn thì Tùng Vĩ sẽ lại ăn trù. Được chứ?

Gã điếm chủ rồi rít:

- Ái chà! Đúng là Cang Tùng Vĩ phát tài rồi, nên mới hào phóng như vậy. Tùng Vĩ giả lá cười:

- Lúc nào Tùng Vĩ cũng là kẻ hào phóng, nếu như có kim lượng. Phát tài thì chưa, nhưng nhất định sẽ phát tài. Nhị ca ca có tin không?

- Tin chứ. Làm sao không tin được? Bộ tướng của Cang Tùng Vĩ thì phải phát tài chắc rồi.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Đa tạ Nhị ca ca. Phải chi bữa nào cũng nghe câu nói này của Nhị ca ca thì Tùng Vĩ hẳn không còn phải ghi sổ nợ ở tửu điếm này nữa.

Y nói xong phá lên cười khanh khách. Tùng Vĩ vừa cười, vừa vỗ vai Nhị điếm chủ.

- Nhưng Nhị ca phải tin Tùng Vĩ phát tài đó.

- Ta tin... ta tin. Không tin người phát tài thì còn tin ai nữa chứ. Tùng Vĩ ghé miệng vào tai gã điếm chủ nói:

- Ngân lượng của Tùng Vĩ đang ngời đó đó.

- Ta biết.

Nhìn lại Hắc y nhân, Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá! Chúng ta đi.

Rời tửu điếm của lão Nhị, Tùng Vĩ dẫn Hắc y nhân đến Bách Hoa Lô.

Tòa Bách Hoa Lô khang trang, tọa lạc ngay giữa trung tâm trấn Hàm Đan, với

dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên, về đêm trông thật rực rỡ và huy hoàng.

13

Chúng đang đưa theo những ngọn gió đêm như thế muốn níu kéo khách thập

phương phải ghé vào.

Đến cửa Bách Hoa Lô, Tùng Vĩ lưỡng lự khi thấy bốn gã võ phu lực lượng đứng ngay bên ngoài mái hiên.

Y nhìn sang Hắc y nhân:

- Tôn giá! Với bộ trang phục của Tùng Vĩ, hẳn họ không cho tôn giá và

Tùng Vĩ bước vào đầu.

- Tại sao?

- Còn tại sao nữa. Họ nghĩ Tùng Vĩ và tôn giá là những gã cái bang khất thực. Mà lệ ở Bách Hoa Lâu thì không cho cái bang đến gần, chứ đừng nói là được vào trong.

Mặt Hắc y nhân sa sầm lại:

- Họ không cho phép ta vào à? Y hừ nhạt, nói tiếp:

- Chúng không biết sợ ta à?

- Ở đây, người ta chỉ sợ mỗi ông thần tài thôi. Cũng như tôn giá chỉ sợ sư tôn và Trương Kiệt võ lâm tiền bối đấy mà.

- Rồi chúng sẽ phải sợ ta.

Hắc y nhân nói dứt câu, xăm xăm tiến thẳng về phía cửa Bách Hoa Lâu. Bốn gã võ phu đại lực ngăn y lại.

Một gã nói:

- Lão quý kia! Đi đâu?

Gã vừa nói vừa nhìn Hắc y nhân từ đầu đến chân. Bộ áo thụng đen trông Hắc y nhân thật luộm thuộm, chẳng khác gì những kẻ thất cơ lỡ vận tìm đến

Bách Hoa Lâu cầu vận may.

14

Nhìn gã võ phu, Hắc y nhân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Ta đi tìm người.

Gã đại lực võ phu cau mày nói:

- Ở đây không phải là chỗ để lão tìm người.

Y khoát tay:

- Đi đi!

hầu.

Lời còn đọng trên miệng gã võ phu thì Hắc y nhân vươn trảo thộp tới yết Năm ngón chỉ pháp tựa như vuốt chim ưng bầu lấy yết hầu gã võ phu bóp chặt lại rồi giật mạnh về phía sau.

Phụt...

Âm thanh khô khốc đó tựa như tiếng dây đàn bị đứt. Yết hầu của gã võ phu bị bứt rời ra, kéo theo một vòi máu trông thật khủng khiếp.

Gã võ phu bị bứt đứt yết hầu, há miệng rộng lên, nhưng khốn nỗi chỉ phát được những âm thanh khọt khẹt. Gã ôm yết hầu đổ sầm xuống ngay trước mũi giày của Hắc y nhân.

Ba gã võ phu còn lại đồng loạt rút binh khí.

Những ngọn khoai đao chưa kịp rút ra khỏi thắt lưng thì tất cả đều nhận được một đạo chỉ khí điểm ngay vào tam tinh. Đứng thị nhân mà hai chân Cang Tùng Vĩ những tưởng nhũn ra bởi thủ pháp giết người của Hắc y nhân. Xương sống của y gai lạnh khi thấy bốn gã võ phu lực lưỡng siêu hồn địa phủ trong chớp mắt bởi thủ pháp sát nhân của Hắc y nhân.

Hắc y nhân quay lại Tùng Vĩ:

- Tiểu tử! Chúng ta vào.

15

Cái chết của bốn gã võ phu Bách Hoa Lô khiến cho hồn vía của Cang Tùng Vĩ gần như tản mát. Y cứ đứng ngậy ra như pho tượng. Hắc y nhân phải vòng lại vỗ vào vai y.

- Tiểu tử!

Tùng Vĩ giật mình:

- I...

- Người sao vậy?

- Không sao cả. Không có gì cả. Hắc y nhân lờm Tùng Vĩ:

- Người sợ phải không?

Tùng Vĩ thản nhiên gật đầu:

- Tất nhiên là phải sợ rồi. Bình nhật, Tùng Vĩ chỉ thấy người chết, chứ đâu bao giờ thấy người bị giết... như thế này.

- Rồi người sẽ quen mắt mà không sợ nữa.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Lão cố ý ám chỉ Tùng Vĩ này chứ gì”.

Hắc y nhân và Tùng Vĩ sải bước vào trong Bách Hoa Lô. Vừa vào đến gian đại sảnh, Tùng Vĩ lia mắt nhìn qua một lượt. Mặc dù bốn gã võ phu đại

lực đứng gác ngoài cửa đã chết mà trong đại sảnh gần như chẳng người nào hay biết.

Đôi mắt Tùng Vĩ nhận ra ngay một kiếm thủ đang chiếm chệ ngôi giữa hai nàng kỹ nữ. Y nghĩ thầm: “Hay lắm! Ở đây có cả gã cô hồn này nữa”.

Tùng Vĩ rọ mắt nhìn về phía gã kiếm thủ.

Hắc y nhân nhận ra ngay ánh mắt của Tùng Vĩ đang rọi về phía gã kiếm thủ liền hỏi:

- Gã đó ư?

16

- Chỉ hơi ngờ ngợ. Chờ Tùng Vĩ một chút.

Y sai bước tiến đến bàn của gã kiếm thủ.

Đang khoác tay qua vai ả kỳ nữ, Thạch Nô thả tay xuống nhìn Tùng Vĩ. Gã gắt giọng nói:

- Tên tiểu đạo tỳ thôi! Người cũng có thể bước vào Bách Hoa Lô à? Tùng Vĩ mỉm cười, từ tốn nói:

- Thạch huynh! Tùng Vĩ đến đây vì có một người muốn đưa xác huynh về

mộ địa đó. Huynh sợ không?

Thạch Nô chỏi tay lên bàn:

sao?

- Tên nào dám... Hừ! Bộ không biết Thạch Nô này là Sát thủ Kiếm chết

- Sát thủ Kiếm chết thì cũng có lúc phải chết mà. Nên Thạch huynh không

tin thì hãy tự nhận mình là người giữ Ngọc Chi thần châu coi.

Thạch Nô gắt giọng nói:

- Thạch mỗ sợ gì mà không nhận. Tùng Vĩ quay lạ nhìn Hắc y nhân: châu.

- Tôn giá! Thạch Nô huynh đây đã nhận mình là người giữ Ngọc Chi thần

Hắc y nhân sai bước tiến thẳng đến trước mặt Thạch Nô.

Y nhìn Thạch Nô bằng cặp mắt cú vọ, gằn giọng nói:

- Người giữ Ngọc Chỉ thần châu?

Thạch Nô chau mày nhìn Hắc y nhân:

- Lão quý là ai mà dám xấc xược với Sát thủ Kiếm chết Thạch Nô?

17

- Ta là ai, người chẳng cần biết. Ngược lại, ta cũng chẳng quan tâm đến Sát thủ Kiếm chết gì cả. Người mau giao Ngọc Chỉ thần châu cho ta.

Đôi chân mày Thạch Nô nhíu lại, hữu thủ đặt tay lên đốc kiếm.

Y gằn giọng nói:

- Lão quý lệnh cho Thạch mỗ đó à?

- Đó là lệnh.

Lời còn đọng trên miệng Hắc y nhân thì Thạch Nô vừa rút kiếm vừa phát chiêu đâm thẳng đến yết hầu Hắc y nhân. Chiêu kiếm của gã phát ra cực nhanh, nhưng Hắc y nhân còn nhanh hơn. Mũi kiếm của Thạch Nô bị kẹp dính

giữa đôi chỉ pháp củ Hắc y nhân.

Thạch Nô rút kiếm lại không được, đâm tới cũng không xong, cứ như trường kiếm của gã dính chặt vào giữa đôi chỉ pháp, hít chặt lấy nó.

Hắc y nhân nói:

- Ngọc Chỉ thần châu đâu?

Thạch Nô đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên hắn bị người ta khống chế kiếm mà chẳng làm gì được, đến độ thẹn chín mặt. Điều này đối với Kiếm chết quả là

một sự sỉ nhục mà hắn chưa từng phải chịu đựng bao giờ.

Thạch Nô nhìn Hắc y nhân nói:

- Lão quý muốn chết.

Cùng với lời nói đó. Thạch Nô dồn toàn bộ công lực vào song thủ giật mạnh lưỡi kiếm về. Cứ như Hắc y nhân đọc được ý nghĩ trong đầu Thạch Nô,

nên khi gã vừa rút kiếm thì lão lại hé song chỉ. Dùng lực quá mạnh, Thạch Nô ngã ngửa về sau, va lưng xuống sàn gạch.

Bịch...

Y chỏi tay ngồi lên thì trảo công của Hắc y nhân đã đặt lên đỉnh đầu.

18

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt Thạch Nô. Là một sát thủ, gã kịp nhận ra lưỡi hái tử thần lấp lờng treo trên đầu gã.

Hắc y nhân nói:

- Hãy giao Ngọc Chi thần châu ra. Thạch Nô luống cuống.

Y chưa kịp đáp lời Hắc y nhân thì bất thành linh có một kiếm tập kích đến

sau lưng Hắc y nhân. Những tưởng đầu chóp kiếm bất ngờ kia sẽ lấy được mạng Hắc y nhân, nhưng thật không thể nào tưởng tượng được, cứ như sau

gáy của lão quý có hai con mắt nhận biết được chóp kiếm mà vươn tả trảo về

sau.

Ngọn chỉ khí điểm ngay vào mũi kiếm. Keng...

Mũi kiếm bật đổi hướng, trong khi trảo công của Hắc y nhân thì chộp trúng yết hầu gã kiếm thủ đánh lén. Lão giật mạnh tả trảo lại, bứt luôn yết hầu

gã kiếm thủ, trong khi hữu trảo vẫn khống chế Thạch Nô.

Tất cả mọi người trong sảnh Bách Hoa Lô đều sửng sờ bởi sự phản xạ và tuyệt công của Hắc y nhân mà đứng đực ra như pho tượng.

Hắc y nhân nhìn lại Thạch Nô:

- Ngọc Chi thần châu đâu?

Hắc y nhân vừa nói vừa bóp trảo lại từ từ. Thạch Nô rống lên:

- Nứt sọ ta!

Hắc y nhân chẳng màng đến tiếng rống của gã mà vẫn cứ hỏi:

- Ngọc Chi thần châu đâu. mau đưa ra.

Thạch Nô rú lên:

19

- Ta không biết.

Trảo công của Hắc y nhân bấu chặt lại. Một thanh âm khô khốc phát ra. Cạch.

Âm thanh đó nghe như người ta tách một trái cóc bằng tay. Sắc diện

Thạch Nô tái nhợt tái nhạt. Y thều thào nói:

- Đau quá... đau quá...

- Mau giao Ngọc Chi thần châu ra. Thạch Nô thều thào nói:

- Ta không biết... Ta không biết...

Trảo công của Hắc y nhân tiếp tục bóp chặt lại, tạo ra những âm thanh lạch cạch từ thủ cấp của Thạch Nô phát ra.

Thạch Nô rống lên:

- Ôi trời ơi! Đau quá... Chết ta mất...

- Ngọc Chi thần châu đâu? Thạch Nô thều thào:

- Thạch Nô không biết. Mặt Hắc y nhân đanh lại.

Trảo công của lão bóp chặt hơn cùng với nét mặt lạnh lùng băng giá. Bụp...

Tùng Vĩ gần như muốn ngất lịm khi thấy thủ cấp của Thạch Nô vỡ toang ra ngay trong lòng hữu thủ của Hắc y nhân chẳng khác nào một quả dưa bị đập

vỡ. Y thấy rõ một một óc của Thạch Nô trào ra ngoài cùng với những tia máu li

ti. Có thể nói chưa bao giờ Tùng Vĩ thấy cảnh giết người khủng khiếp như vậy. Xương sống của gã lạnh toát mồ hôi đến độ phải rùng mình, biến sắc.

20

Tùng Vĩ lẩm nhẩm nói:

- Trời đất ơi! Khủng khiếp quá!

Hắc y nhân thu hồi trảo công lại thì Thạch Nô đổ sụp xuống sàn gạch.

Tất cả bọn thực khách có mặt trong Bách Hoa Lâu chẳng khác nào bầy ong vỡ tổ, mạnh ai nấy chạy để lo bảo toàn sự sống của mình. Họ làm sao giữ được định tâm khi chứng kiến cái chết quá ư khủng khiếp của Thạch Nô.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đơn Ma Loạn Quần Hùng

Tay Hắc y nhân đặt lên vai Tùng Vĩ khiến y giật mình. Tùng Vĩ nhìn Hắc y nhân, buột miệng hỏi:

- Tôn giá giết vãn bối chứ?

Nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ, Hắc y nhân nói:

- Tại sao y không giao Ngọc Chỉ thần châu cho ta mà lại nhận lấy cái chết

đau đớn như vậy? Người đoán xem.

Nghe lão Hắc y nhân nói, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Hắn đâu có đâu mà đưa cho lão”.

Nghĩ như vậy, Tùng Vĩ lại buông một tiếng thở dài. Y nhìn Hắc y nhân ôn nhu nói:

- Có lẽ Ngọc Chỉ thần châu có giá trị quá lớn nên khiến cho Thạch Nô chẳng muốn đưa cho tôn giá.

- Hắn chết. Ngọc Chỉ thần châu đâu còn giá trị gì với hắn. Chắc chắn có uẩn khúc, hay người là kẻ gian trá?

Tùng Vĩ xoa trán:

- Hê! Tôn giá nói vậy là oan cho Tùng Vĩ quá. Tôn giá nghe rồi đó.

Chính miệng Thạch Nô nói y giữ Ngọc Chỉ thần châu mà.

Tùng Vĩ xoa trán suy nghĩ rồi bất ngờ reo lên:

2

- A! Tùng Vĩ đoán ra rồi...

Mặt Hắc y nhân đành lại:

- Tiểu tử! Người đoán ra gì nào?

Tùng Vĩ chắc lưỡi, lẩm nhẩm như cố ý cho Hắc y nhân nghe:

- Đích thị là chữ tình rồi. Chắc chắn là vì tình yêu rồi.

Đôi chân mày của Hắc y nhân nhíu lại.

- Tiểu tử! Người phải nói cho rõ. Người đoán ra gì nào? Tùng Vĩ chấp tay sau lưng, đi tới đi lui. Y vừa đi vừa nói:

- Thạch Nô sau khi có được Ngọc Chỉ thần châu, biết viên ngọc đó có giá

trị lớn liền đem viên ngọc đó đi tặng cho người hãn yêu nhất trên đời này. Hãn

hy vọng sau khi tặng ngọc sẽ được trang giai nhân tặng lại tình yêu...

Y dừng bước nhìn Hắc y nhân:

- Hê! Tôn giá... Tùng Vĩ nói có đúng không?

- Nghe có lý.

- Sao lại chỉ là có lý? Mà nhất định là như vậy. Khi tôn giá buộc y trao Ngọc Chỉ thần châu thì y làm gì có ngọc để trao cho tôn giá, bởi đã đem tặng rồi.

- Hãn tặng... thì có thể nói ra, chứ tại sao lại chấp nhận cái chết?

- Tôn giá chẳng hiểu thế nào là tình yêu cả. Khi người ta đã yêu thì người

ta chấp nhận chết cho tình yêu. Ấy thế mới có những cuộc tình bi, lệ trong đời

này chứ. Huống chi Thạch Nô lại là một sát thủ tất cũng sớm nhận ra cái sát

thần của tôn giá. Y đâu muốn người yêu mình liên lụy nên thà chết đi còn hơn.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Hắc y nhân.

- Tôn giá giờ đã hiểu chưa?

3

Hắc y nhân buột miệng hỏi?

- Hiểu gì?

Mặt Tùng Vĩ đành hãn lại:

- Tôn giá còn hỏi Tùng Vĩ hiểu gì nữa... Thì hiểu về chữ tình đó. Nói như vậy chắc tôn giá từ trước đến này chưa từng yêu ai bao giờ.

- Ta không biết chuyện đó. Tùng Vĩ lắc đầu:

- Thảo nào, Tùng Vĩ phân tích chữ tình, tôn giá cứ đứng ngậy ra chẳng có chút phản ứng gì.

Hắc y nhân cau mày:

- Tiểu tử! Đừng nói chuyện lung tung. Ta muốn biết giờ tìm Ngọc Chi thần châu ở đâu. Người là người thông minh tất sẽ chỉ cho ta. Nếu không...

Hắc y nhân vừa nói, vừa vươn tay đặt lên đỉnh đầu Tùng Vĩ.

Trảo công của Hắc y nhân vừa chạm vào đỉnh đầu Tùng Vĩ đã rùng mình, cột sống gai lạnh. Y rối rít nói:

- Đừng, đừng. Tôn giá giết Tùng Vĩ rồi chắc chắn sẽ không tìm được Ngọc Chi thần châu đâu.

- Nếu không tìm được Ngọc Chi thần châu thì ta sẽ lấy mạng đó.

- Tùng Vĩ biết... Tùng Vĩ biết, tôn giá không phải nói... Không phải nói.

Hắc y nhân rút trảo công lại.

Y nhìn Tùng Vĩ nói:

- Nói cho ta biết giờ thì tìm Ngọc Chi thần châu ở đâu?

4

- Cái gì thì cái, mặc dù Tùng Vĩ thông minh thật, nhưng chí ít tôn giá cũng phải cho tại hạ suy nghĩ chứ. Chẳng lẽ dùng một cái muốn tìm được

Ngọc

Chi thần châu thì tìm được ngay sao?

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng. Tùng Vĩ nhìn lão:

- Được rồi. Tùng Vĩ sẽ đưa tôn giá đến gặp trang giai nhân tuyệt sắc mà Thạch Nô si tình. Có lẽ y tặng cho nàng đó.

- Mau dẫn ta đến gặp ả. Tùng Vĩ khoát tay:

- Khoan! Những lần này tôn giá không được làm càn, gặp người thì giết người ngay đó. Nàng ấy chết rồi thì đâu còn ai mà nói cho tôn giá biết

Ngọc

Chi thần châu ở đâu. Lúc đó, cái mạng của Tùng Vĩ cũng khó được toàn vẹn bởi sát tử của tôn giá.

Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ:

- Được! Ta chỉ cần lấy lại Ngọc Chỉ thần châu mà thôi.

- Nếu tôn giá muốn lấy thì nhất nhất phải nghe theo lời của vãn bối. Hắc y nhân lưỡng lự rồi khẽ gật đầu:

- Ta tạm thời nghe theo lời người. Nhưng nếu người gian trá thì ta sẽ phanh thây người ra đó.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Ấy! Tôn giá sao lúc nào cũng nghĩ đến chuyện lấy mạng Tùng Vĩ vậy.

Tại hạ đã vì tôn giá mà tôn giá chẳng có được một chút rộng lượng với Tùng Vĩ

sao?

Hắc y nhân buông một tiếng thở dài:

- Khi nào có được Ngọc Chỉ thần châu thì ta sẽ ban ân huệ cho người.

5

Tùng Vĩ nheo mày nghĩ thầm:

- Hẳn lão ban cho một cái chết chắc. Hắc y nhân nhìn Tùng Vĩ nói:

- Chúng ta đi chứ?

- Thì đi. Nhưng lúc này tối rồi, sợ Tùng Vĩ và tôn giá đến đó e bất tiện.

- Với ta thì bất cứ nơi nào cũng đến được, chẳng có gì là bất tiện cả. Ý của

ta là ý của trời. Tiểu tử nên biết điều đó.

Tùng Vĩ gật đầu như tế sao:

- Tùng Vĩ biết mà... biết mà... Tôn giá không cần phải nói. Hắc y nhân hỏi:

- Ấ tình nhân của Thanh Nô tên gì?

Tùng Vĩ nheo mày suy nghĩ. Trong lúc nhất thời y không kịp nghĩ ra người nào nên không giấu được lúng túng.

Thấy gã có vẻ lúng túng. Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người không nghĩ ra à? Tùng Vĩ giả lả cười.

Tùng Vĩ vừa cười vừa nói:

- Không phải Tùng Vĩ không nghĩ ra. Nhưng nghĩ có nên nói cho tôn giá biết hay không, bởi chuyện này có liên quan đến Tùng Vĩ mà. Nếu nói ra, lỡ tôn

giá giết luôn người đó thì xem như mạng của Tùng Vĩ khó bảo toàn.

Hắc y nhân khẽ gật đầu:

- Thôi được. Người hãy dẫn ta đến đó.
- Tôn giá không chờ đến sáng được à?

6

Y đảo mắt nhìn xung quanh.

- Ở đây cũng có chỗ cho Tùng Vĩ và tôn giá kia mà. Huống chi còn có những trang giai nhân tuyệt sắc.

- Ta muốn đi ngay bây giờ.

- Đi cũng chưa chắc đã tới, vì từ đây đến đó rất xa. Hay tôn giá định công

Tùng Vĩ đi.

Mặt Hắc y nhân sa sầm:

- Ta chưa từng làm ngựa cho ai cả. Chỉ có thiên hạ phải làm ngựa cho ta mà thôi.

- Đó chính là chỗ khó xử của Cang Tùng Vĩ. Nếu tôn giá không công

Tùng Vĩ thì hay nhất là chúng ta lưu lại đây. Nếu đi ngay lúc này, e rằng đến sáng cũng chưa tới... vì...

Hắc y nhân gắt giọng hỏi:

- Vì sao?

- Tùng Vĩ nào có biết võ công như tôn giá đâu mà đi lẹ được chứ.

Y vừa nói vừa nhăn nhó với bộ mặt thật khổn khổ. Hắc y nhân lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Thôi được. Ta sẽ công người.

Nghe gã thốt câu này, Tùng Vĩ phải sững sờ. Y ngập ngừng hỏi lại:

- Tôn giá định công Tùng Vĩ thật à?

- Đúng! Ta sẽ công người. Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Ấy! Tùng Vĩ không muốn phạm thượng với kẻ bề trên đâu.

7

- Chỉ cần thấy được Ngọc Chi thần châu là đủ rồi. Người không cần phải ngại phạm thượng hay không phạm thượng, chỉ sợ không có viên ngọc quý kia thôi.

- Mà sao tôn giá phải gấp như vậy?

- Ta không muốn mất thời gian. Đi thôi!

Tùng Vĩ lắc đầu nghĩ thầm: “Lão quý đã muốn làm ngựa cho Cang Tùng Vĩ thì để cho lão làm. Ta ở trên lưng lão còn có thời gian suy nghĩ đối sách với lão quý này”.

Nhìn Hắc y nhân, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Tôn giá đã quyết định như vậy rồi, Tùng Vĩ cũng phải chấp hành theo ý tôn giá. Chỉ mong tôn giá đừng nghĩ Tùng Vĩ là kẻ gian trá.

Y buông một câu cộc lốc:

- Ta không nghĩ như vậy đâu.

- Vậy thì chúng ta đi.

Vừa nói, Tùng Vĩ vừa nhướn mày.

Hắc y nhân miễn cưỡng quay lưng lại để y trèo lên. Cang Tùng Vĩ lên lưng. Hắc y nhân hỏi:

- Đi đâu?

- Trước tiên là rời Bách Hoa Lô.

- Được.

Hắc y nhân cũng Cang Tùng Vĩ. Lão chỉ hơi điểm nhẹ mũi giày đã lướt băng về phía cửa. Tùng Vĩ có cảm tưởng mình đang cưỡi một con tuấn mã thiên lý long câu lao đi, chứ không phải ngồi trên lưng Hắc y nhân.

Nhưng Hắc y nhân vừa bước ra cửa Bách Hoa Lô thì sững bước. Ngay cả Cang Tùng Vĩ cũng phải sững sờ. Trước cửa Bách Hoa Lô là Quan Chí Hải,

8

Chánh Giới đại sư và cả Thiên Nhất đạo trưởng môn phái Võ Đang, cùng với

ba mươi cao thủ vận võ phục hắc y nhân có theo đồng tiền trước ngực. Họ là những cao thủ thượng thừa của Kim Tiền Bang mà Cang Tùng Vĩ chẳng xa lạ

gì.

Tùng Vĩ hồi hộp hỏi Hắc y nhân:

- Tôn giá tính sao đây? Hay là thả Tùng Vĩ xuống rồi chạy đi. Tùng Vĩ

chắc họ không giết đâu, nhưng tôn giá thì khác đó.

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Người phải theo ta.

Y vừa nói vừa rảo bước chậm rãi xuống các bậc tam cấp, trong khi tim của Tùng Vĩ còn đập hơn trống xung trận.

Quan Chí Hải bước ra khỏi hàng chường môn nhân đứng chặn trước mặt Hắc y nhân. Quan Chí Hải gằn giọng hỏi:

- Ác ma Cốc Thừa Tự! Không ngờ người lại có thể đào thoát khỏi huyết lao. Ai đã giải thoát cho người? Phải chăng chính người đã chặt đầu lóc da

Trương minh chủ?

Cốc Thừa Tự mở to mắt hết cỡ nhìn Quan Chí Hải:

- Súc sinh tiểu tử kia! Bốn ác ma chưa tìm đến người thì người tự tìm đến

ta. Cốc lão phu lóc da chặt đầu tên Trương Kiệt bất nhất đó thì đã sao nào?

Quan Chí Hải đánh mặt nói:

- Ác nhân ma đạo! Lão phải chết!

Nghe Quan Chí Hải nói, Cốc Thừa Tự ác ma nhân chẳng coi ra gì, còn ngửa mặt cười khàn khạch. Tiếng tăm của Quan Chí Hải đâu phải tầm thường, nếu y tầm thường thì đâu được Trương Kiệt minh chủ tin cậy, huống

chi lại còn được võ lâm bạn tặng cho mỹ danh “Thiên hạ đệ nhất hiệp”.

9

Với võ lâm thì Quan Chí Hải đúng là người thành danh, nhưng trong mắt của Ác nhân ma Cốc Thừa Tự xem chừng chẳng coi Quan Chí Hải ra gì. nói:

Nghe Quan Chí Hải nói, Cốc Thừa Tự càng cười lớn hơn. Y vừa cười vừa

- Súc sinh tiểu tử cao ngạo quá đó. Người được bao nhiêu bản lĩnh mà đòi

lấy mạng của lão nhân gia người?

Lời nói cao ngạo của Cốc Thừa Tự khiến cho sắc diện của Quan Chí Hải đỏ rực vì giận.

Quan Chí Hải rít giọng nói:

- Ác nhân! Xem ra hôm nay là ngày tận số của lão rồi. Khi Trương minh chủ còn sống thì lão còn có người che chở giữ cái mạng trong tuyệt lao để ăn

năn sám hối. Trương minh chủ đã chết, lão cũng muốn theo chân?

Cốc Thừa Tự gắt gỏng nói:

- Người nói nhiều quá à. Tiểu tử súc sinh Quan Chí Hải kia! Xuất thủ đi.

Quan Chí Hải thét lên một tiếng:

- Năm xuống.

Cùng với tiếng thét đó, Quan Chí Hải vỗ thẳng tới Ác nhân ma Cốc Thừa Tự hai đạo phách không với tám thành nội lực. Khí kinh bùng ra với uy lực di sơn

đào hải, có thể san núi lấp đồi. Đứng trước chưởng kinh của Quan Chí Hải, Cốc

Thừa Tự nhếch môi dè bieu, xem như trò trẻ con.

Lão chẳng tránh né, trong khi Tùng Vĩ thì thót ruột thót gan bởi khí chưởng chưa đến mà uy lực của nó đã khiến tóc y tưởng chừng sắp bật ra khỏi

da đầu, rất rạt.

Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá, tránh đi.

10

Tùng Vĩ tưởng đâu Ác nhân ma Cốc Thừa Tự sẽ tránh né. Nhưng không, lão không tránh còn vỗ hữu chưởng phát khí kinh đón đỡ thẳng.

Ngồi trên lưng Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ có cảm giác như mình bị nâng bổng lên bởi lực khí trong nội thể của Cốc Thừa Tự phát ra.

Hai đạo khí kinh chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Thính nhĩ Tùng Vĩ lùng bùng. Y có cảm tưởng như có một tiếng sấm nổ ngay trong lỗ tai mình khiến đầu óc lùng bùng.

Quan Chí Hải trượt chân lui về sau gần hai trượng, trong khi Ác nhân ma Cốc Thừa Tự chỉ thối lại đúng một bộ.

Lão phá lên cười, vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử súc sinh Quan Chí Hải! Bấy nhiêu công lực của ngươi thì làm gì được kim thể của Cốc Thừa Tự này chứ.

Cốc Thừa Tự vừa nói, vừa toan bước đến.

Nhưng ngay lập tức, Chánh Giới đại sư, Thiên Nhất đạo trưởng và bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại đồng loạt hợp công. Ba người cùng một lượt vỗ tới Ác nhân ma Cốc Thừa Tự những đạo phách không chưởng với chín thành nội lực. Những đạo phách không chưởng kia kết thành một màn lưới với uy lực kinh

khí trùng trùng điệp điệp, chỉ có những kẻ ba đầu sáu tay mới kịp đón đỡ.

Cốc Thừa Tự gầm lên một tiếng:

- Quân súc sinh bỉ ổi.

Lời nói của Cốc Thừa Tự cùng với cảm giác mà Tùng Vĩ cảm nhận được là toàn thân như bị ép trong những vách đá kiên cố chực vỡ tan thành bụi.

Tùng Vĩ nhắm mắt, áp vào lưng Cốc Thừa Tự. Y rên rỉ:

- Tùng Vĩ chết mất...

11

Lời nói của Tùng Vĩ còn đọng lại trên hai cánh môi thì y ngỡ như mình rơi tồm vào một cơn sốt dữ dội, khiến cho thần thức mụ mẫm chẳng còn biết gìn nữa.

Những tiếng sấm chưởng trỗi lên khi thân pháp của Ác nhân ma Cốc Thừa Tự quay vùn vụt như chiếc bông vụ.

Mặc dù chia công lực để đối phó với một lúc ba vị chưởng môn đại phái trong chốn võ lâm giang hồ nhưng Cốc Thừa Tự không hề nao núng. Lão chỉ

hơi rùn mình trụ bộ, trong khi ba người kia thì phải thối về sau nửa bộ.

Chánh Giới đại sư hét lớn:

- Xa luân chiến.

Vị cao tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa dẫn đến nửa bộ, đồng thời đánh tới hai đạo Giáng Long Thập Bát Chương, tuyệt học của Thiếu Lâm tự.

Ngọn phách không chương Giáng Long Thập Bát Chương tựa con giao long hung tợn lao thẳng đến Ác nhân ma Cốc Thừa Tự.

Chẳng một chút e dè, Cốc Thừa Tự dựng chương đón đỡ thẳng.

Ầm...

Đến lượt Chánh Giới đại sư phải trượt dài về sau đến năm bộ, để lại dấu giày trên sàn gạch.

Cốc Thừa Tự đắc ý, nhưng chưa phát thành tiếng cười thì đạo chương Lương Nghi âm dương bát quái của Thiên Nhất đạo trường bổ tới. Chính đạo Lương Nghi âm dương bát quái thần chương khiến cho Cốc Thừa Tự phải bối

rối, lúng túng.

Với trận công Luân Xa của các vị chương môn võ lâm, không để cho Cốc

Thừa Tự đủ thời khắc chuyển động chân người phát tác chương khí liên hoàn

đón đỡ, nên lão buộc phải dụng đến hạ kế, còn bao nhiêu nội lực thì dùng bấy nhiêu đỡ lấy đạo Lương Nghi bát quái âm dương chương của Thiên Nhất đạo

trường.

12

Ầm...

Khi hai đạo khí chương chạm thẳng vào nhau, Cốc Thừa Tự thối liền ba bộ. Phía bên kia, Thiên Nhất đạo trường cũng thối về sau hai bộ, mặc dù vị đạo

sĩ Võ Đang đã dùng đến chín thành công lực.

Ác nhân ma Cốc Thừa Tự chưa kịp vận chân người quy nạp đan điền thì bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại lướt đến, lão bang chủ Cái Bang vung “Đả cầu bổng pháp” với tám thành công lực bổ thẳng đến thân ảnh của lão ác ma.

Thế công của bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại biến hóa vô song, chưa chụp đến mà uy lực nội kinh đã ập tới tạo thành luồng khí kinh uy mãnh vỗ tới thủ

cấp của Cốc Thừa Tự.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Ác nhân ma Cốc Thừa Tự buộc phải dựng đứng trao công đón lấy ngọn Đả cầu bổng pháp củ bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại.

Chát...

Sắc mặt Cốc Thừa Tự nhú lại, trong khi ngọn Đả cầu bổng pháp bật ngược trở lại. Ngẫu Nại liên thủ bổ luôn một chưởng vỗ tới đan điền của đối phương.

Lần này, Cốc Thừa Tự như thế lượng được sức lực của mình không thể đối phó với chưởng kinh của họ Ngẫu mà buộc phải tránh né. Lão lắc vai với

bộ pháp kinh thân lách qua luồng chưởng kinh của đối phương. Trên lưng Ác nhân ma Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ cảm nhận rõ khí kinh sượt sát ngay trên lưng

rất bỏng, Tùng Vĩ rùng mình.

Vừa lách qua Ngẫu Nại, Ác nhân ma Cốc Thừa Tự phải đối mặt với những gã kiếm thủ ào ào xông đến.

Tùng Vĩ biến sắc thét lớn:

- Chạy đi!

13

Cốc Thừa Tự rống lên như rồng ngâm, lão lao thẳng vào nhóm kiếm thủ bất kể những lưỡi kiếm sắc bén kia, Tùng Vĩ than thầm: “Chắc ta chết bởi thói hung bạo của lão quỷ này”.

Lao vào bọn kiếm thủ, Ác nhân ma Cốc Thừa Tự không ngừng phát động

chỉ công tả xung hữu đột. Chỉ ảnh của lão cắt ngang cắt dọc, lúc thì đỡ kiếm lúc

thì sát tử đối phương. Chỉ trong chớp mắt, đã có năm gã kiếm thủ bị đâm thủng yết hầu nằm phơi thây ngay dưới chân lão Ác ma nhân.

Sau một lúc vận công điều tức. Quan Chí Hải kịp thời khôi phục công lực, bật đứng lên, hét lớn:

- Ác ma nhân! Đỡ chưởng!

Cùng với tiếng hét đó, Quan Chí Hải nhắc mình lên cao bốn trượng, lướt qua đầu các kiếm thủ rồi vỗ xuống Cốc Thừa Tự một đạo “Tích Lịch chưởng”.

Cảm nhận ngay có áp lực bổ đến mình, Cốc Thừa Tự rùn tấn dựng chưởng công đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Cốc Thừa Tự lắc lư thân ảnh, thối lui liên tục đến năm bộ, hai bên mép rỉ máu tươi.

Mặt lão đanh lại. Tùng Vĩ nói với lão:

- Lão muốn chết hay sao vậy? Ngọc Chỉ thần châu đang chờ lão đó.

Nghe Tùng Vĩ nói câu này, Ác ma nhân Cốc Thừa Tự hú lên một tiếng thi

triển bộ pháp quái lạ. Tùng Vĩ trên lưng lão cứ ngây mắt vì sững sờ.

Tùng Vĩ

không sững sờ sao được khi thấy bọn kiếm thủ cứ đứng đực ra không có phản

xạ gì khi Cốc Thừa Tự băng qua mặt họ. Chỉ trong chớp mắt, lão Ác ma nhân

đã thoát khỏi vòng vây, bỏ lại sau lưng sự sững sờ của quần hùng.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bái Sư

Công Tùng Vĩ đào thoát khỏi quần hùng, Cốc Thừa Tự dừng bước trước một ngôi cổ miếu hoang. Lão đặt Tùng Vĩ xuống trước thềm cổ miếu.

Thấy sắc diện của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự tái nhợt, Tùng Vĩ lo lắng hỏi:

- Tôn giá có sao không?

Lão Ác ma nhân nhìn Tùng Vĩ:

- Không cần người lo.

Lão ngồi xuống bên Tùng Vĩ trong tư thế kiết đà, vận công điều tức. Tùng

Vĩ nhìn lão nghĩ thầm: “Lão đang làm gì vậy nhỉ?”

Tùng Vĩ vừa nghĩ thầm vừa quan sát Cốc Thừa Tự. Thấy Ác ma nhân Cốc

Thừa Tự như đang thâm thiên nhập định. Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Lão mệt

mỏi quá đã ngủ say. Đây là cơ hội quý giá để ta đào thoát khỏi tay lão quỷ Ác ma nhân này.”

Với ý nghĩ đó, Tùng Vĩ rón rén bước đi. Nhưng y mới bước đi được ba

bộ thì nghe Ác ma nhân tăng hăng. Đập ngay vào mắt Tùng Vĩ là ánh mắt

cú vọ
đầy sát thần khủng bố. Chạm vào hai luồng tinh nhãn khủng bố của Ác ma nhân bất giác xương sống của Tùng Vĩ gai lạnh. Y rùng mình một cái, gượng

cười giả lả nói:

- Tôn giá! Văn bối tưởng đâu tôn giá say ngủ đấy chứ.

Hừ nhạt một tiếng, Ác ma nhân Cốc Thừa Tự nói:

2

- Tiểu tử định đi đâu? Định bỏ trốn khỏi ta ư?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Ấy! Tôn giá hiểu sai cho văn bối rồi. Làm sao văn bối nỡ bỏ tôn giá chứ. Nếu không có tôn giá thì văn bối chắc chết rồi.

- Vậy người lén lén lút lút đi đâu vậy? Tùng Vĩ gượng cười, chỉ vào bụng mình:

- Không dám dấu gì tôn giá, Tùng Vĩ phải đi giải quyết khối tạp chất ô uế

trong người mình. Nhưng sợ kinh động đến tôn giá nên phải nhón chân mà đi.

Ác ma nhân Cốc Thừa Tự hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Đến đây.

Tùng Vĩ nghe Cốc Thừa Tự nói mình đến bên, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Y

nghĩ thầm: “Chẳng lẽ lão định giết mình”.

Cốc Thừa Tự trừng mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Tiểu tử không có ý muốn ly khai ta chứ? Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi.

- Thế sao còn chần chừ không đến bên ta?

- Tùng Vĩ đến ngay... đến ngay...

Tùng Vĩ vừa đến bên Cốc Thừa Tự thì bất ngờ lão vươn trảo thộp lấy hồ khẩu của y, rồi nhanh chóng cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt

trên cơ thể của Tùng Vĩ. Khi lão rút chỉ pháp về thì Tùng Vĩ ngồi bệt xuống đất,

mặt nhăn nhó. Y có cảm giác trong kinh mạch mình đau buốt dữ dội, chẳng khác nào đang có bầy dòi bọ nhưng nhúc bò bên trong.

Mồ hôi xuất hạn ra toàn thân Tùng Vĩ. Y nhìn Cốc Thừa Tự hỏi:

3

- Tiền bối đã làm gì Tùng Vĩ? Tôn giá định giết Tùng Vĩ ư? Tùng Vĩ có làm gì khiến cho tôn giá giận dữ...

Cốc Thừa Tự danh giọng nói:

- Tiểu tử! Vừa rồi ta dụng thủ thuật độc môn khắc chế ba mươi sáu đại huyết của người. Bây giờ người có ý ly khai ta thì trong một con trăn, kinh mạch của người nếu không gặp được kỳ tích khai thông hai đại huyết Sinh tử Huyền quan thì sẽ tự đoạn mạch chết một cách đau đớn.

Tùng Vĩ biến sắc. Y ngập ngừng hỏi:

- Sao tôn giá lại làm vậy với Tùng Vĩ?

- Ta muốn người dẫn ta đến người giữ Ngọc Chỉ thần châu... Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Thì Tùng Vĩ đang dẫn tôn giá đi lấy Ngọc Chỉ thần châu đây.

- Người có ý bỏ rơi ta. Kể từ bây giờ, người không bỏ rơi ta nữa. Lão nói xong hừ nhạt một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Tùng Vĩ rồi rít hỏi:

- Tôn giá! Xin chỉ giáo cho Tùng Vĩ biết Sinh tử Huyền quan là gì?

- Những kẻ luyện võ công đều muốn khai thông Sinh tử Huyền quan. Nhưng trăm năm qua chưa có một người khai thông được Sinh tử Huyền quan. Người duy nhất thời nay khai thông được Sinh tử Huyền quan là Võ Lâm Minh

Chủ Trương Kiệt. Nhưng y chết rồi.

Tùng Vĩ từ từ ngồi bệt xuống trước mặt Ác ma nhân Cốc Thừa Tự. Y lắc đầu nói:

- Thế thì Tùng Vĩ này tàn đời rồi.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

4

- Khi tôn giá tìm được Ngọc Chỉ thần châu, không giết Tùng Vĩ thì ly khai, chẳng khác nào gấn bằng án tử cho Tùng Vĩ rồi, Tôn giá ác quá!

- Ta buộc phải làm như vậy để giữ chân người. Nếu như người không gian trá thì cứ đến lúc trăng tròn, ta sẽ dùng chân ngưỡng của mình bảo hòa kinh mạch cho người.

Hai cánh môi của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự nhếch lên, ánh mắt dè bủ nhìn Tùng Vĩ:

- Giờ thì người có thể lo việc của người rồi đó. Tùng Vĩ thở ra một tiếng, lắc đầu nói:

- Còn lo gì nữa. Bị phong bế kinh mạch rồi, chẳng bao lâu thì chết. Bỗng dưng Tùng Vĩ chẳng muốn đi phóng uế nữa.

- Người không đi thì ngồi canh cho ta. Trong lúc ta vận công điều tức không cho ai được đến gần. Hiểu chưa?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hê! Không cho thì được rồi. Nhưng nếu như mấy người hồi nãy kéo đến

thì một mình Tùng Vĩ đâu có đuổi họ đi được.

- Nếu người là người thông minh, tự khắc sẽ đuổi được họ đi, đừng hỏi ta

nữa. Lúc này ta cần hồi phục công lực càng sớm càng tốt. Nếu như ta chết thì

tiểu tử người cũng sẽ theo bước chân ta đó. Cái chết dành cho người rất đau

đớn, không có cực hình nào trên thế gian nào sánh bằng đâu.

Ác ma nhân Cốc Thừa Tự nói xong, liền hít một luồng chân khí, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Tùng Vĩ bối rối, lúng túng gọi:

- Tôn giá! Tùng Vĩ không đủ bản lĩnh bảo vệ cho tôn giá đâu.

Mặc cho gã nói, Âu Đình Luân Cốc Thừa Tự vẫn chuyển hóa chân ngưỡng bước vào cõi tham thiền nhập định để khôi phục công lực.

5

Tùng Vĩ dậm chân, gãi đầu. Y khoa tay trước mặt Cốc Thừa Tự nhưng nhận ra lão ác ma như pho tượng vô tri vô giác chẳng có lấy chút phản xạ gì.

Y cáu gắt nói:

- Lão hại ta, còn bắt ta bảo vệ cho lão nữa. Đúng là Ác ma nhân mà. Lão chỉ nghĩ đến bản thân lão thôi, bất kể người ta như thế nào.

Tùng Vĩ chỉ vào mặt Cốc Thừa Tự:

- Nhìn mặt lão là biết quân gian ác rồi.

Y nhìn lên trời, lớn tiếng nói:

- Ông trời ơi! Sao ông không đánh cho lão Ác ma nhân này một búa lại còn gắn Tùng Vĩ này vào số mạng của lão nữa. Ông bất công quá!

Tùng Vĩ lắc đầu, rồi ngồi bệt xuống bên Cốc Thừa Tự. Tùng Vĩ liếc mắt nhìn trộm Ác ma nhân Cốc Thừa Tự phát hiện ra trên đỉnh đầu lão có luồng khí xanh bốc lên, tò mò với tay chộp lấy thì vội rút tay lại bởi cảm giác rất bỏng.

Tùng Vĩ nhìn lão nghĩ thầm:

- Lão quý này đang bốc hỏa ư?

Tùng Vĩ lo lắng nhìn lão. Y vỗ vai Cốc Thừa Tự. Tay Tùng Vĩ vừa chạm phải vào vội rút tay lại bởi người của Cốc Thừa Tự chẳng khác nào hòn than hồng.

Tùng Vĩ lo lắng, bối rối nói:

- Thôi rồi. Nếu lão chết thì ta sẽ tiêu đời cùng với lão mất. Không thể để cho lão Ác ma nhân này chết được... lão không thể nào chết được.

Y xoa trán nhẩm nói:

- Phải hạ hỏa... Phải hạ hỏa... Không thì lão Tùng Vĩ chết mất. Làm sao bây giờ.

6

Y suy nghĩ một lúc rồi bước ra sau lưng Ác ma nhân Cốc Thừa Tự, trịnh quần xuống tiểu luôn vào lưng lão ác ma. Nước tiểu của Tùng Vĩ bốc thành khói nồng nặc phả lên mũi gã.

vậy”.

Tùng Vĩ nhăn mặt nghĩ thầm: “Không ngờ lão ác ma lại bốc hỏa dữ dội Y vừa kéo quần lên thì một bóng trắng lướt đến. Tùng Vĩ vội bước qua đầu Cốc Thừa Tự án ngữ.

Người xuất hiện là một mỹ nữ trạc gần tam tuần, vận bạch y trắng toát, nhan sắc tựa tiên nữ trên chốn thượng giới.

Nàng nhìn Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Công tử hãy tránh ra để bốn cô nương lấy mạng tên Ác ma nhân Cốc

Thừa Tự kia.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không được... Không được. Lão đang vận công điều tức gì đó, cô nương không được giết lão.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Công tử! Đây là cơ hội duy nhất khả dĩ có thể lấy mạng được Ác ma nhân Cốc Thừa Tự.

Nàng khoát tay:

- Tránh ra!

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Tại hạ nói không được là không được mà. Cô nương giết lão chẳng khác nào giết tại hạ. Tại hạ không cho cô nương lấy mạng lão đâu.

- Công tử cản tay ta sao?

7

- Phải cản tay cô nương lại thôi. Đây là ý muốn của tại hạ.

Nàng hừ nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Vậy bốn cô nương sẽ tế độ cho người trước rồi sẽ tính đến lão Ác ma nhân kia.

Nàng vừa nói vừa toan phát động chiêu công, nhưng Tùng Vĩ đã khoát tay ngăn lại. Y vừa khoát tay vừa nói:

- Dừng tay.

- Mặt nàng đanh hẳn lại:

- Người muốn bảo vệ cho Ác ma nhân còn muốn nói gì nữa? Tùng Vĩ ve cằm:

- Tất nhiên là ta biết nàng không bỏ qua cơ hội lấy mạng lão Ác ma nhân Cốc Thừa Tự này. Nhưng muốn đánh thì cũng phải cho ta chuẩn bị chứ.

Đùng

một cái, muốn đánh là đánh sao? Nàng vốn là một trang mỹ nữ nhan sắc như

tiên trên trời... có đâu mà muốn đánh thì đánh ngay, không chùng người ta lại gọi cô nương là bà La Sát đó.

Sắc hoa của nàng ửng hồng bởi câu nói của Tùng Vĩ. Nàng miễn cưỡng:

- Người chuẩn bị gì thì chuẩn bị đi, rồi đối phó với bốn cô nương. Nặng một nụ cười giả lả, Tùng Vĩ từ tốn hỏi:

- Trước hết, tại hạ muốn biết quý danh của cô nương. Nàng nheo mày rồi nói:

- Tô Mặc Linh.

- Tên của cô nương đẹp quá. Tô Mặc Linh khoát tay:

8

- Đừng nhiều lời, xuất thủ đi! BỐ cô nương đoán không lầm, người chắc là đại đồ đệ của lão Ác ma nhân kia?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Cô nương nói sai rồi. Tại hạ và lão ác ma chẳng có quan hệ gì đâu.

- Nếu không có quan hệ gì, công tử hãy tránh qua một bên. Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Mặc dù không có quan hệ gì với lão Ác ma nhân, nhưng tại hạ lại không thể để cho cô nương giết lão được.

- Vậy thì bốn cô nương chẳng còn gì để nói với công tử. Nàng dậm phát chiêu công, Tùng Vĩ khoát tay cản lại:

- Khoan!

- Không tránh ra thì công tử đã buộc Tô Mặc Linh này rồi. Tô Mặc Linh không muốn giết người vô tội, nhưng không còn cách nào khác.

- Tô cô nương tốt quá. Tại hạ từ trước đến giờ chưa làm điều gì tội lỗi cả.

- Bệnh vực cho lão ác ma kia, công tử đáng chết rồi. Tùng Vĩ lắc đầu. Y nhăn nhó nói:

- Được rồi... được rồi... Cô nương đã muốn vậy thì tại hạ đành phải chiều theo ý cô nương thôi. Nhưng trước khi giao thủ với tại hạ, cô nương hãy cho tại

hạ chuẩn bị đã.

- Được. Người chuẩn bị đi. Tùng Vĩ giả lả cười:

- Phiền cô nương quay mặt đi chỗ khác.

Đôi chân mày nàng nhíu lại:

- Người có dự mưu gì?

- Trước khi giao đấu, tại hạ chuẩn bị công phu lắm.

Nàng hừ nhạt một tiếng, lườm Tùng Vĩ rồi quay mặt đi chỗ khác. Nàng lắng tai nghe Tùng Vĩ ngâm nga bài thơ:

“Tiền bất kiến cổ nhân

Hậu bất kiến lai giả

Niệm thiên địa chí du du

Độc thương nhiên nhi thế hạ”. (Trước không thấy người xưa. Sau chẳng có ai đến.

Nghĩ trời đất dằng dặc. Tự buồn lệ tuôn rơi.)

Nghe Tùng Vĩ ngâm bài thơ đó mà Tô Mặc Linh phải nghĩ thầm: “Hắn ngâm bài thơ đó để làm gì nhỉ? Không lẽ gã phải ngâm thơ mới giao thủ được

với mình à?”

Với ý niệm đó, Tô Mặc Linh buột miệng hỏi:

- Người chuẩn bị rồi chứ?

- Nàng nghe xong rồi, vậy bài thi phú của Tùng Vĩ có hay không?

- Lúc này không phải là lúc bình thơ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi thanh tú của nàng thì cũng quay lại. Mặc Linh không thể nào ngờ được sự thế lại như hiện tình trước mặt. Chân diện nàng như có gì đó xối thẳng vào một gáo nước sôi vô hình tạo ra thứ cảm giác

rần rật, vừa thẹn vừa ngượng. Làm sao nàng không ngượng được khi thân thể

của Tùng Vĩ đập vào mắt mình. Một thân thể chẳng có lấy một miếng vải che hờ.

Mặc Linh quay ngoắt ra chỗ khác nói:

10

- Người... Người...

Mãi một lúc sau, nàng mới thốt được trọn câu:

- Người làm cái trò gì thế? Tùng Vĩ thản nhiên nói:

- Trước không có cổ nhân, sau không có ai đến, chỉ có trời dằng dặc, nên

tại hạ quyết định thoát y. Không giấu gì cô nương, tại hạ chỉ có mỗi bộ đồ này thôi, nên phải kỹ lưỡng, kẻ rách thì chẳng thể mua được bộ thứ hai..

Y mỉm cười nói tiếp:

- Bây giờ cô nương phải nhắm mắt lại mà giao thủ với tại hạ. Nếu như mở

mắt thì thấy thân thể của Cang Tùng Vĩ... Nhi nữ đoan trang không được thấy

thân thể của nam nhân, nếu lỡ thấy xem người đó như tướng công của mình...

Ái chà! Không biết cô nương tính sao đây.

Mặc Linh thét lên:

- Người gian trá... người gian trá. Có ngày ta sẽ... ta sẽ... Tùng Vĩ cướp lời nàng:

- Sợ cái ngày cô nương đòi lấy mạng tại hạ không đến được đâu.

- Nhất định Mặc Linh sẽ đòi nợ người... Ta sẽ móc mắt người.

Nàng nói dứt câu, điểm mũi hài thi triển thuật khinh không bỏ đi. Vụt một cái đã mất hút chẳng để lại tăm dạng.

Tùng Vĩ ve cằm. Y nghĩ thầm: “Ta đâu cần có tuyệt kỹ võ công của lão quỷ đây, mà vẫn có thể đuổi ả đi được.”

Y vừa đắc ý vừa xoa tay, rồi cúi xuống nhặt trang phục đạo tỳ bận lại.

Tùng Vĩ thở phào một tiếng rồi ngồi xuống bên Âu Đình Luân Cốc Thừa Tự. Nhìn Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ nghĩ: “Lão quỷ này, sao mà vận công lâu thế?”

11

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì nghe Ác ma nhân Cốc Thừa Tự thở hắt một tiếng dài thườn thượt rồi mở mắt ra. Lão đôi thần nhãn nhìn

Tùng Vĩ.

Chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ không khỏi bồi hồi lúng túng, lo âu. Nhìn lão, Tùng Vĩ giả lả nói:

- Trong lúc tôn giá tham thiền nhập định có nữ tặc đến quấy rối, buộc

Tùng Vĩ phải ra tay. Nếu không có Tùng Vĩ thì e rằng tôn giá đã chết rồi.
Cốc Thừa Tự lườm Tùng Vĩ. Lão nhạt nhẽo nói:

- Tiểu tử! Lão phu tham thiên nhập định nhưng thính nhĩ vẫn có thể nghe được đó.

Tùng Vĩ cười hềnh hếch rồi nói:
đó.

- Nghe được tất phải biết... Xem như Tùng Vĩ đã ra tay cứu mạng tôn giá
Cốc Thừa Tự hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Trời mưa sao lại không có nước? Tùng Vĩ nhún vai:

- Hê! Làm gì có trời mưa.

- Ta cảm nhận rõ ràng có nước xối trên lưng ta. Tùng Vĩ bối rối nói:

- Ở... ở...

Thấy Tùng Vĩ lúng túng. Ác ma nhân Cốc Thừa Tự hỏi:

- Người đã làm gì?

Quá bối rối, Tùng Vĩ buộc phải nói thật. Nghe Tùng Vĩ thuật xong, Cốc Thừa Tự biến sắc gằn giọng nói:

12

- Tiểu tử! Người... tiểu trên lưng ta?

Tùng Vĩ nhăn mặt nói:

- Vẫn bối bắt buộc phải dùng đến hạ sách đó vì quanh đây không có
nước

hạ hỏa cho tôn giá.

Âu Đình Luân Cốc Thừa Tự đứng bật lên, hữu trảo vươn tới chớp
nhoáng

đặt nhay vào yết hầu Tùng Vĩ. Lão gằn giọng:

- Người chết...

Tùng Vĩ hốt hoảng hét lên:

- Đừng giết Cang Tùng Vĩ.

Y run cầm cập nhìn Cốc Thừa Tự nói tiếp:

- Sao tôn giá định lấy mạng Tùng Vĩ?

- Người dám tiểu lên thể pháp của tôn tọa... có đáng chết không chú?

- Thì ra là như vậy. Người xưa nói không sai, cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả ơn mà. Tùng Vĩ dụng hạ sách kia vì muốn cứu tôn giá thôi, chứ nào có

ý xúc phạm người. Nếu như không hạ hỏa cho tôn giá, người sẽ cháy khô bởi

hỏa khí. Người chết rồi Tùng Vĩ sẽ chết theo người. Đúng ra, người phải mang

ân Tùng Vĩ mới đúng, có đâu vừa mới có thần thức đã đòi lấy mạng Tùng Vĩ rồi.

Mặt Tùng Vĩ nghiêm lại, nói tiếp:

- Nếu tôn giá giết Tùng Vĩ thì xem như chẳng còn cơ hội lấy được Ngọc Chỉ thần châu đâu.

Ác ma nhân Cốc Thừa Tự rút trảo công lại. Đôi mắt sát thần của lão rọi chăm chăm vào mặt Cang Tùng Vĩ.

nữa.
- Lần sau, khi ta vận công tự khắc có hỏa khí, người đừng làm như vậy
13

Tùng Vĩ giả lá cười, đáp lời lão:

- Tại vẫn bối không biết chứ. Nhưng xét cho cùng, làm gì thì làm mục đích của Tùng Vĩ là chỉ lo cho tôn giá thôi.

Cốc Thừa Tự buông luôn một câu lạnh lùng:

- Ta không cần tiểu tử lo.
- Nếu như tôn giá không cần Tùng Vĩ lo thì hãy hóa giải thuật phong bế huyết đạo của Tùng Vĩ đi, rồi mạnh ai nấy đi, chẳng ai mắc nợ ai.

Cốc Thừa Tự hừ nhạt một tiếng:

- Khi nào có Ngọc Chỉ, ta sẽ cho người ly khai.
- Ly khai với tôn giá thì Tùng Vĩ chỉ có chết thôi.
- Tự người lo cho người... ta không biết.
- Bất công quá!
- Còn hơn người là cái xác không hồn. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Giờ nói cho ta biết người mà Thạch Nô giao Ngọc Chi là ai? Tùng Vĩ ưỡn ngực trả lời Cốc Thừa Tự:

- Nói rồi, tôn giá bỏ đi, để mặc Tùng Vĩ sống chết ra sao cũng không màng tới. Tùng Vĩ không nói.

Mặt Cốc Thừa Tự đanh lại. Lão vươn trảo thộp tới yết hầu Tùng Vĩ, miệng thì thốt:

- Người...

Tùng Vĩ nhưn mày nhìn lão:

nữa.

- Đẳng nào cũng chết. Tùng Vĩ sợ chết quá đỗi rồi, giờ thì không còn sợ
14

Cốc Thừa Tự dịu giọng:

- Thôi được. Người nói cho ta biết tự khắc ta sẽ giải kinh lạc cho người.

Tùng Vĩ cười khẩy rồi nói:

- Ý nghĩ giết Tùng Vĩ hiện rõ trong mắt tôn giá, làm sao Tùng Vĩ tin lời nói của tôn giá được chứ?

Y vừa nói vừa chỉ vào trảo công của Cốc Thừa Tự.

Ác ma nhân Cốc Thừa Tự hừ nhạt một tiếng rút tay lại. Lão chấp tay sau lưng, từ tốn nói:

- Tiểu tử! Chúng ta đi tìm tình nhân của Thạch Nô chứ?

- Thà tôn giá nói như vậy còn nghe lọt lỗ tai. Hờ một chút là đòi giết
Tùng

Vĩ, ai mà còn hứng thú đi chung với tôn giá.

Tùng Vĩ nói dứt câu nhìn lão khẽ gật đầu:

- Chúng ta đi.

Y vừa nói vừa ra dấu cho Cốc Thừa Tự khom người xuống.

Đôi chân mày Cốc Thừa Tự cau lại:

- Lần này thì tiểu tử tự đi một mình, ta không công người nữa.

- Vậy cũng được.

Tùng Vĩ vừa nói vừa ung dung rảo bước đi. Cốc Thừa Tự miễn cưỡng theo sau lưng y. Lão ác ma vừa đi vừa nghĩ thầm: “Gã tiểu tử này vừa gian trá

vừa hồ đồ, dám tiêu cả lên thể pháp Kim thân của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự ta.

Có lẽ gã không biết gì về ta cả”.

Y buông tiếng thở dài nghĩ tiếp: “Dù sao gã cũng không đáng trách. Vì gã cũng chỉ muốn cứu mình mà chẳng hề biết võ công”.

Ý niệm đó khiến nụ cười hé điểm trên hai cánh môi khô khốc của Cốc Thừa Tự.

15

Khi trời chạng vạng sáng, Tùng Vĩ và Cốc Thừa Tự đến bên thuyền. Ác ma nhân nắm tay Tùng Vĩ:

- Tiểu tử! Chúng ta phải qua sông à? Y thản nhiên gật đầu:

- Không qua sông làm sao đến nơi đó được.

Tùng Vĩ vừa nói vừa chỉ về phía bên kia con sông Hoàng Hà.

- Theo Tùng Vĩ biết, Thạch Nô hay qua bên đó, chắc chắn người mà hẳn trao Ngọc Chi thần châu chính là nàng...

- Ai?

- Qua bên đó rồi Tùng Vĩ sẽ nói cho tôn giá biết. Tùng Vĩ chìa tay đến trước mặt Cốc Thừa Tự.

Lão ác ma nheo mày:

- Người muốn gì?

- Muốn qua sông thì phải có kim lượng... Không có thì làm sao qua được. Lấy một nắm vàng đặt vào tay Tùng Vĩ, Ác ma nhân nói:

- Tiểu tử lựa con thuyền nào chắc chắn và rộng lớn đó.

- Tôn giá yên tâm.

Y xuống bến thuyền thuê hẳn một chiếc thuyền nan chỉ đủ chỗ cho hai người.

Y ngoắc Cốc Thừa Tự xuống. Cốc Thừa Tự thấy chiếc thuyền nan, đôi chân mày của y nheo lại, ngập ngừng hỏi:

- Con thuyền bé tí này à?

Nặng một nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

16

- Ngân lượng cỡ nào thì thuyền cỡ ấy thôi. Nhưng tôn giá yên tâm, đã có

Tùng Vĩ rồi không có gì phải sợ.

Y vừa nói vừa kéo Cốc Thừa Tự xuống chiếc thuyền. Con thuyền nan chòng chành khiến cho lão Cốc Thừa Tự phải ngã xuống khoang thuyền.

Hai

tay lão bấu vào be thuyền. Lão sợ đến độ quên băng sức chịu đựng của con thuyền mà dồn quá nhiều nội lực, nên be thuyền phát ra những âm thanh răng

rắc.

Tùng Vĩ nói:

- Hê! Tôn giá định phá vỡ con thuyền đấy à? Tôn giá chẳng có gì phải sợ,

cứ thả lỏng ra mà đưa mắt ngắm cảnh có phải hơn không. Để có mấy ai được

cái thú đi trên Hoàng Hà ngắm cảnh bình minh.

Cốc Thừa Tự thở hắt ra một tiếng rồi thả lỏng hữu thủ. Mặc dù nghe lời Tùng Vĩ nhưng mặt lão cứ căng thẳng tột cùng.

Tùng Vĩ mỉm cười, chỏi sào đẩy con thuyền từ từ rời bến. Y vừa chống sào, vừa nghĩ thầm: “Hóa ra lão ác ma này nói thật. Lão sợ nhất là sư tôn, nhì là nước, thứ ba là Trương Kiệt tiền bối”.

Chiếc thuyền nan được Tùng Vĩ từ từ chống sào tách bến tiến ra giữa dòng Hoàng Hà. Tùng Vĩ vừa chống cây sào dài, vừa nói:

- Tôn giá biết không? Tại khúc sông này hàng năm cứ đến ngày này là như rằng phải có một người chết đuối đó. Cứ như lão Hà Bá đợi sẵn để chờ

người qua sông mà kéo xuống thôi.

lời.

Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ. Lão ngậm chặt hai cánh môi không thốt nửa Tùng Vĩ nhìn lão, mỉm cười nói tiếp:

- Năm nay chưa có ai chết đuối cả. Chắc lão Hà Bá đang lóng lờng chờ đợi

dưới đáy sông. Không biết trong hai người, Tùng Vĩ và tôn giá ai là người xuống hầu lão Hà Bá đây. Nhưng xem chừng có lẽ lão Hà Bá cần tôn

giá hơn.

17

Cốc Thừa Tụ gật gù nói:

- Tiểu tử đừng nói càn.
- Hây! Tùng Vĩ không nói càn đâu.

Y vừa nói vừa chỏi sào tiến nhanh giữa sông Hoàng Hà. Màn sương buổi sớm trên sông Hoàng Hà khá dày tạo ra cảm giác lạnh lẽo, nhưng mồ hôi vẫn rịn ra mặt Cốc Thừa Tụ.

Khi con thuyền ra đến giữa dòng Hoàng Hà, nó chẳng khác nào chiếc là bé xíu lọt thỏm vào sóng nước mênh mông của con sông và màu nước vàng nghệch.

Tùng Vĩ rút sào, ngồi xuống đuôi thuyền. Cốc Thừa Tụ nheo mày:

- Tiểu tử! Sao ngươi không chèo thuyền vào bờ? Tùng Vĩ nhún vai:
- Tùng Vĩ còn phải suy nghĩ xem có nên chỏi sào vào bờ không?
- Tiểu tử ngươi có ý gì?

thét:

Tùng Vĩ lắc mạnh thuyền, làm nó chao nghiêng. Cốc Thừa Tụ hốt hoảng

- Ê! Coi chừng...

Tùng Vĩ bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Con thuyền nan này có thể lật úp bất cứ lúc nào đó. Tôn giá có muốn nó

lật không?

- Tiểu tử định lật thuyền à?

Tùng Vĩ thản nhiên đáp lời lão:

18

- Không sai.

- Tại sao ngươi làm vậy... Ngươi biết ta sợ nước chứ?

- Tất nhiên là biết nên mới đưa tôn giá ra giữa dòng Hoàng Hà để nhấn chìm thuyền đây. Hôm nay đúng là ngày cúng cho lão Hà Bá... Tùng Vĩ phải

làm phận sự của mình thôi.

Nghe Tùng Vĩ nói, sắc diện Ác ma nhân Cốc Thừa Tự đổi qua màu tái nhợt, tái nhợt.

Lão ngật ngừng nói:

- Tùng Vĩ! Bốn nhân biết ý của ngươi. Đưa bốn nhân vào bờ, bốn nhân sẽ

cho ngươi tất cả số ngân lượng này.

Tùng Vĩ lắc đầu:

đâu.

- Không, không. Lúc này Tùng Vĩ chẳng cần đến kim lượng của tôn giá

- Ngươi muốn gì?

Tùng Vĩ cầm cây sào đập xuống nước một cái thật mạnh, nước văng tung tóe bắn lên người Cốc Thừa Tự. Lão rú lên:

- Ngươi... ngươi... đừng...

Con thuyền nan chòng chành, Cốc Thừa Tự bấu tay vào be thuyền, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt lão.

Lão thều thào nói:

- Tiểu tử... ta xin ngươi...

Tùng Vĩ nhìn lão, thản nhiên nói:

- Tôn giá có muốn làm mồi cho cá và trở thành lão nô của Hà Bá lão nhân gia không?

Cốc Thừa Tự lắc đầu:

19

- Ta không muốn đâu... Ta đã nói với ngươi rồi... ta sợ nước lắm.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai cánh môi của Tùng Vĩ:

- Nếu tôn giá không muốn thì phải lựa chọn.

- Tiểu tử muốn ta lựa chọn gì, nói cho nhanh để còn đưa vào bờ nữa. Về cầm, Tùng Vĩ nhìn lão nói:

- Tùng Vĩ biết trong cuộc đời tôn giá có ba thứ tôn giá sợ. Một là sư tôn, hai là nước, còn đối với Trương Kiệt tiền bối thì chắc tôn giá chỉ nể mặt thôi, thậm chí còn căm hận nữa.

Lão gật đầu:

- Ta đã nói với tiểu tử rồi. Tùng Vĩ nhún vai nhìn lão:

- Vì sao Tùng Vĩ biết tôn giá sợ nước rồi. Bởi chết như thế nào cũng được

cả. Chặt bằng đao kiếm hay chường ảnh thì chết rất nhanh, nhưng chết đuối thì thống khổ vô cùng. Đầu tiên là uống nước, uống nước no mà vẫn phải uống, bụng cứ trương phình ra như con cóc, sau đó là ngộp thở. Cái chết từ từ trong

sự lạnh lẽo.

Y chìa tay đến trước:

- Mới nghĩ đến cảnh chết đuối thôi mà da thịt Tùng Vĩ đã nổi đầy gai ốc.

Y lắc đầu nhăn mặt nói tiếp:

- Đã vậy, khi chết rồi vẫn chưa được yên thân. Chết trên bờ còn được tắm niệm, có được chiếc áo quan ấm cúng, rồi còn có hố huyết. Con người từ đất

sinh ra, phải trở về với đất thì chẳng có gì là đau khổ cả. Nhưng chết đuối thì khác, sinh ra từ đất mà lại phải ngâm mình trong nước lạnh lẽo vô cùng. Ui cha

ơi! Sống dưới nước và chỉ có nước uống, vất vưởng trong nước, làm bạn với cá buồn ơ là buồn. Chết đã lạnh lẽo, oan hồn còn lạnh lẽo hơn.

Cốc Thừa Tự xịu mặt xuống. Lão khoát tay:

20

- Tiểu tử! Người đừng nói nữa... đừng nói nữa.

- Phải nói cho tôn giá biết, để tôn giá chọn lựa chứ.

- Người muốn ta chọn lựa gì?

Tùng Vĩ giả lả cười, rồi nghiêm giọng nói:

- Nếu tôn giá không muốn chết dưới nước thì phải nhận Tùng Vĩ làm sư tôn, nhất nhất nghe theo lời của Tùng Vĩ.

Nghe Tùng Vĩ nói, diện dung của Cốc Thừa Tự cau hấn lại, thần nhãn lộ rõ hung quang. Lão gầm lên:

- Tiểu tử! Người điên rồi sao vậy? Bốn nhân mà có thể nhận người làm sư

tôn ư?

Lão vừa thốt dứt câu thì Tùng Vĩ gác cây sào nhảy tồm xuống nước. Y

bám tay vào be thuyền lắc liên tục.

Cốc Thừa Tự thét lên:

- Tiểu tử! Người làm gì vậy... Người làm gì vậy?

Mặc cho lão thét, Tùng Vĩ cứ lắc xuống cho nước tràn vào khoang. Nước thấm vào trang phục của Cốc Thừa Tự khiến lão càng luống cuống hơn.

Lão

gầm lên:

- Tiểu tử! Người không được làm bậy.

Ngừng lắc xuống, Tùng Vĩ nhìn Cốc Thừa Tự gắt gỏng nói:

- Một là tôn giá phải nhận Tùng Vĩ làm sư tôn, hai là xuống làm mồi cho lão Hà Bá.

- Người chẳng biết gì cả. Sư tôn là người truyền thụ võ công cho ta, ân cao như núi, nghĩa rộng như biển, tiểu tử có làm gì đâu mà buộc bốn nhân bái người làm sư tôn chứ?

Tùng Vĩ thản nhiên nói:

21

- Có.

- Tiểu tử truyền cho ta cái gì nào?

- Cách sống dưới nước, để khỏi phải chết chìm. Nếu như lão không nhận ta làm sư tôn thì lão sẽ chết chìm... Nào, lão quyết định đi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa lắc mạnh chiếc thuyền nan. Nước tràn qua be thuyền, nước lấp xấp trong khoang thuyền khiến cho lão Cốc càng bối rối hơn.

Lão rồi rít nói:

- Tiểu tử! Bốn nhân xin người... xin người đó. Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không có xin xỏ gì cả. Một là nhận Cang Tùng Vĩ làm sư tôn. Hai là phải

chết đuối làm mồi cho cá và phải nhận Hà Bá lão nhân gia làm sư phụ.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ tiếp tục lắc chiếc thuyền nan. Lão Cốc bối rối bá tay vào be thuyền.

- Người đừng... đừng...

Tùng Vĩ ngừng lắc thuyền nhìn lão.

- Thế nào?

Lão Cốc miễn cưỡng nói:

- Người lên thuyền đi... rồi ta nói.

Tùng Vĩ thoát lên đuôi thuyền đứng lên nhìn lão.

Lão Cốc vận công vào song thủ. Thấy lão vận công, ánh mắt lộ sát thần.

Tùng Vĩ khoát tay nói:

- Cốc tôn giá định giết Tùng Vĩ à. Được, Tùng Vĩ đứng cho tôn giá ra tay.

Thử xem Tùng Vĩ chết rồi, tôn giá có sống trong cảnh Hoàng Hà mênh mông này không?

22

Y nhún vai nói tiếp:

- Còn tôn giá kêu cứu. Tùng Vĩ e rằng người ta đến sớm để đưa tôn giá đến gặp lão Hà Bá lão nhân gia thôi.

Cốc Thừa Tự thở hắt ra một tiếng, miễn cưỡng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người có thể cho ta chọn cái khác được không? Ta có thể

truyền võ công cho người. Chỉ cần thụ nạp võ công của lão Cốc này thôi, người

đã có thể xưng bá võ lâm rồi. Chính người đã thấy rồi đó, biết bao nhiêu người thành danh trên giang hồ nhưng chẳng có người nào đáng là đối thủ cân tài cân

sức với ta.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Võ công Tùng Vĩ không cần đâu. Chỉ muốn tôn giá bái làm sư tôn thôi, ta sẽ truyền cho tôn giá biết cách chống sào đưa thuyền vào bờ.

- Ta... ta làm sao bái tiểu tử làm sư tôn được?

thôi.

- Nếu không được thì chỉ còn mỗi cách duy nhất... chúng ta cùng chết lại:

Tùng Vĩ nói xong toan nhảy trở xuống nước, nhưng Cốc Thừa Tự ngăn

- Khoan!

- Tôn giá muốn nói gì?
- Có gì tiểu tử cứ bắt ta phải bái làm sư tôn chứ? Tùng Vĩ gãi đầu:
- Chỉ vì Tùng Vĩ muốn sống có thể thôi.
- Có thể thôi?

Tùng Vĩ gật đầu. Cốc Thừa Tự suy nghĩ một lúc rồi nhìn Tùng Vĩ:

- Thôi được. Lão phu sẽ bái tiểu tử làm sư tôn.

23

- Tôn giá suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Tùng Vĩ nói:

- Đã quyết định rồi, tôn giá sao chưa bái Tùng Vĩ? Lão nhăn mặt nói:
- Tôn giá cho lão miễn phần đó được không?
- Không được. Đã bái sư thì phải làm đúng lễ. Cốc Thừa Tự nhăn nhó nói:

- Ta cao niên hơn người mà. Hay người bái ta đi, ta sẽ truyền võ công cho người.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tùng Vĩ đâu cần võ công. Còn tôn giá thì cần ta truyền cho thuật bơi lội. Tài năng không đợi tuổi, đúng không nào?

Lão Cốc bậm hai cánh môi. Tùng Vĩ đập chân xuống thuyền. Con thuyền nan chòng chành. Lão Cốc hốt hoảng nói:

- Được. Lão bái người... lão bái người.
- Bái Tùng Vĩ làm sư tôn. Lão nhăn mặt nói:
- Bái Tùng Vĩ làm sư tôn.

Tùng Vĩ ngồi xuống đuôi thuyền nhìn lão.

Lão Ác ma nhân bậm môi, đành mặt nhưng bắt buộc phải hành đại lễ bái Tùng Vĩ. Lão vừa bái Tùng Vĩ vừa nghĩ thầm: “Vào đến bờ bên kia, tiểu tử sẽ

biết mùi đau khổ như thế nào”.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Họa Thân Kiếp Lô

Vừa bước lên ghềnh đá Ác ma nhân Cốc Thừa Tự vươn trào chop đến thiên đỉnh Tùng Vĩ.

Lão vừa vươn trào vừa nói:

- Tiểu tử! Người phải chết.

Tiếng quát của lão khiến Tùng Vĩ giật mình. Trước chiêu công của lão ác nhân, Tùng Vĩ chỉ còn biết đứng đực ra chờ chết. Nhưng trước khi trào công

của Cốc Thừa Tự bóp vỡ thủ cấp Tùng Vĩ thì y cũng kịp nói:

- Trời tru đất diệt người.

Vừa trực bóp bể đầu Tùng Vĩ thì Ác ma nhân phải chùn tay. Lão miễn cưỡng nói:

- Tại sao trời tru đất diệt ta?

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mặt lão nghiêm giọng nói:

- Thánh nhân có câu: “Quân, sư, phụ. Trước là vua, kế đến là sư tôn, sau mới là song đường sinh thành. Ngay cả đấng sinh thành còn có thể bắt con chết

thì phải chết do đó mới là đạo làm người. Nay Tùng Vĩ là sư tôn của Cốc Thừa

Tự, lại bị Cốc Thừa Tự giết chết, thì trời làm sao có thể dung cho Cốc Thừa Tự được. Đất sao có thể dung cho Cốc Thừa Tự được. Nếu Tùng Vĩ có chết thì cũng báo mộng cho tất cả mọi người trên thế gian này biết, Cốc Thừa Tự đã khi

sư diệt tổ, dám giết cả người mà y vừa mới bái làm sư tôn.

Buống một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói tiếp:

2

- Thử hỏi khi thiên hạ biết, thần thánh biết Cốc Thừa Tự còn có chốn nào dung thân trên đời này nữa không? Huống chi đến đời hậu sinh của Cốc Thừa

Tự sẽ mang mãi nỗi nhục này, chẳng góc đầu lên được.

Nghe Tùng Vĩ nói một hơi đạo lý, mặt Cốc Thừa Tự đanh lại. Lão ngờ ngàng hỏi:

- Vậy ta phải làm sao đây?

- Tất cả là do duyên phận. Nếu không có duyên phận thì Cốc Thừa Tự không gặp Tùng Vĩ. Nếu không có duyên phận thì Cốc Thừa Tự không phải bái Cang Tùng Vĩ làm sư tôn. Nếu không có duyên phận thì Cang Tùng Vĩ cũng

đâu liệu mạng bảo vệ Cốc Thừa Tự tham thiên nhập định.

Lão buông ra một tiếng thở dài thườn thượt rồi nói:

- Ta chỉ bị người ép bái làm sư tôn của ta thôi, chứ tâm ta đâu có muốn.

- Ý tại nhân mà định thì tại thiên. Tất cả là do trời sắp sếp. Cốc Thừa Tự có chống lại thiên ý cũng không được.

Lão ác ma rút tay lại.

Tùng Vĩ thở một tiếng như thể trút xong một gánh nặng trên vai mình. Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Cốc Thừa Tự sẽ chấp nhận định phận tại trời kia nhưng với một điều kiện... Tùng Vĩ phải trao cho ta Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Lão Cốc suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Nếu không có Ngọc Chỉ thần châu thì xem như người không phải là sư tôn của ta.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Được.

3

- Thời hạn bao lâu?

Tùng Vĩ nhìn lão:

- Chỉ cần lão Cốc thét lên ba tiếng thì sẽ có ngay Ngọc Chỉ thần châu.

Đôi chân mày lão Cốc nhíu lại:

- Người nói sao?

lão.

- Sư tôn bất hý ngôn. Nếu như không có thì Tùng Vĩ sẽ giao thủ cấp cho

- Đây đúng là ý trời.

Lão nói xong, ngửa mặt lên hét ba tiếng:

- Một... Hai... Ba...

Lời còn đọng trên miệng Cốc Thừa Tự thì lão đã chìa tay tới trước mặt Tùng Vĩ, còn hữu thủ thì hờm sẵn trao chực chộp tới yết hầu y. Nhưng Cốc Thừa Tự sững sờ khi thấy ánh hào quang ngũ sắc lấp lánh trên tay Tùng Vĩ.

Thần nhãn lão cứ như muốn đứng trông nhìn chăm chăm vào viên Ngọc Chỉ thần châu.

Mãi một lúc thật lâu sau, Cốc Thừa Tự mới có thể thốt thành lời:

- Sao... Ngọc Chỉ thần châu lại...

Tùng Vĩ đặt viên Ngọc Chỉ thần châu vào tay Cốc Thừa Tự:

- Tùng Vĩ sư tôn tặng cho lão Cốc đó.

Lão đưa Ngọc Chỉ thần châu lên ngắm nhìn, miệng lẩm bẩm nói:

- Đúng rồi... chính là nó đây rồi... chính là nó đây rồi.

Lão vừa nói vừa bóp chặt viên ngọc trong lòng bàn tay mình với tất cả sự hồi hộp và hoan hỷ như thể sợ người nào đó đoạt lại viên Ngọc Chỉ thần châu.

Cốc Thừa Tự rối rít nói:

4

- Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hê! Sư tôn mới đúng chứ.

- Ở... ở...

Lão ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Sư tôn...

Tùng Vĩ gật đầu:

- Có thể chứ. Giờ thì Cốc Thừa Tự phải chấp nhận theo định số của ông trời rồi đấy nhé.

Lão gật đầu.

Lão ôm quyền mỉm cười nói:

- Cốc Thừa Tự xin cáo từ. Tùng Vĩ bối rối nói:

- Lão định bỏ sư tôn à? Lão gật đầu:

- Lão Cốc lưu lại đây cũng chẳng ích gì cho sư tôn. Nếu có duyên thì Cốc

Thừa Tự và Tùng Vĩ sư tôn sẽ gặp lại.

Lão nói xong toan quay lưng thì triển khinh công thì Tùng Vĩ gọi giật lại:

- Thừa Tự... Khoan đi! Lão quay lại giả lả nói:

- Thừa Tự thấy chẳng còn gì ở đây lại cả.

- Biết vậy rồi. Nhưng... nhưng còn kinh lạc của Tùng Vĩ sư tôn thì sao?

Lão Cốc không hóa giải thuật bế kinh mạch thì Tùng Vĩ sư tôn chết mất.

5

Lão giả lả cười rồi nói:

- Tất cả là do ý trời. Nếu có kỳ duyên tự khắc Tùng Vĩ sư tôn sẽ hóa giải được bế huyết đoạn mạch của Cốc Thừa Tự. Riêng lão Cốc sẽ nhớ Tùng

Vĩ sư

tôn mãi.

- Lão muốn cho Tùng Vĩ chết à?

- Dù muốn hay không muốn thì đó cũng là ý trời rồi. Muốn hóa giải thủ thuật của Cốc Thừa Tự thì Tùng Vĩ sư tôn phải cần đến trăm năm công lực. Ngay cả Cốc Thừa Tự cũng chỉ có sáu mươi năm công lực, chẳng giúp gì được

cho sư tôn đâu. Âu đây cũng là ý trời. Sư tôn Tùng Vĩ đành phải chịu.

Tùng Vĩ nghe lão nói mà cứ ngây mặt ra nhìn. Y lắc đầu rồi từ từ quy hai chân ngồi bệt xuống đất, nhìn lão Cốc, chán nản nói:

- Sư đồ hại sư tôn rồi. Lão cười kháy nói:

- Có duyên thì Tùng Vĩ không đến nỗi táng mạng đâu. Cốc Thừa Tự mong sư tôn sớm gặp được kỳ duyên.

Tùng Vĩ nhìn lão gất gỏng nói:

- Lão hại Tùng Vĩ, còn ra vẻ thương hại nữa. Tùng Vĩ cúi gắt quát:

- Tùng Vĩ chẳng còn gì để nói với lão nữa. Cốc Thừa Tự thần nhiên ôm quyền:

- Đa tạ sư tôn, Cốc Thừa Tự cáo từ.

Lão nói dứt câu, quay mình bước đi, chẳng ngoái đầu nhìn lại. Tùng Vĩ nhìn theo lão Cốc, hậm hực nói:

- Đúng là Ác ma nhân bạc tình, bội đạo...

6

Y vỗ vào đầu mình:

- Tại sao ta đại đột giao cho lão Cốc viên Ngọc Chi thần châu làm gì. Tùng Vĩ ơi! Lần này thì sự u mê khiến người chết chắc rồi.

Tùng Vĩ than thầm, nhưng tự biết có than vãn cũng chẳng cứu vãn được gì, được cho mình. Y đứng lên, những bước chân nặng nề cứ như muốn bước đi mà không nổi.

Tùng Vĩ vừa đi vừa nghĩ thầm: “Chẳng biết lúc nào kinh lạc của mình tự đoạn mà chết đây”.

Ý niệm đó khiến tâm trạng Tùng Vĩ nặng trĩu một nỗi muộn phiền bị lụy. Một cột khói đen bốc lên xa xa, hướng nhà của Tùng Vĩ. Thấy cột khói đen đó, tứ chi Tùng Vĩ bủn rủn. Y buột miệng gọi:

- Dưỡng mẫu.

Bao nhiêu sự chán nản bỗng chốc tan biến mà thay vào đó là nỗi lo lắng tột cùng. Tùng Vĩ lao về phía cột khói với ý nghĩ: “Mong ông trời phù hộ, đừng

để xảy ra chuyện gì cho dưỡng mẫu.”

Tùng Vĩ gần như chết lặng đi khi thấy đồng tro tàn đổ nát của gian thảo xá. Y lao đến đồng tro tàn còn bốc khói nghi ngút đó.

- Dưỡng mẫu... Dưỡng mẫu...

Tùng Vĩ đứng chết lặng như thể biến thành pho tượng khi thấy xác dưỡng mẫu mình nằm ngay ngoài sân với những vết thương trí mạng, y trang

tơi tả, nhưng trong miệng vẫn còn kịp ngậm một miếng thịt mà chưa nuốt kịp.

Tùng Vĩ ôm lấy xác dưỡng mẫu rống lên:

- Dưỡng mẫu... tại sao lại như thế này... tại sao lại như thế này?

Tùng Vĩ cảm tưởng mình rơi vào cơn ác mộng khủng khiếp chẳng thể nào

tin được, mặc dù sự thật đang hiện hữu ngay trong ánh mắt y.

Y lắc xác dưỡng mẫu gào lên:

7

- Dưỡng mẫu! Ai đã nhẫn tâm hại dưỡng mẫu? Ai... ai tàn nhẫn như vậy chứ? Tại sao lại hại dưỡng mẫu của Tùng Vĩ? Người có làm hại ai đâu... mắt người lại không thấy kia mà, tại sao lại hại dưỡng mẫu?

Y ôm ghì lấy xác dưỡng mẫu, khóc rống lên. Vừa khóc, Tùng Vĩ vừa nói:

- Dưỡng mẫu ơi! Ai đã giết dưỡng mẫu? Tại sao người vội bỏ Tùng Vĩ mà

đi chứ... sao người vội bỏ Tùng Vĩ mà đi chứ?

Y vừa rên rỉ vừa áp mặt vào ngực dưỡng mẫu.

- Dưỡng mẫu ơi... Hãy nói cho Tùng Vĩ biết đi, ai đã hại người ra nông nỗi này? Con sẽ hỏi người đó...

Y ngửa mặt lên nhìn vào khoảng trời xanh thăm thẳm, thét lên:

- Ai đã giết dưỡng mẫu của ta...

Tiếng thét của Tùng Vĩ đã đáp ứng ngay bằng sự xuất hiện của những vị trưởng tôn võ lâm.

Tiếng niệm phật hiệu của Chánh Giới đại sư cất lên:

- A di đà phật...

Nghe tiếng niệm phật hiệu, Tùng Vĩ nhìn lại Chánh Giới đại sư.

Đại sư nhìn Tùng Vĩ tiếp tục niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Tùng Vĩ đặt xác dưỡng mẫu xuống đất, nhào tới Chánh Giới đại sư.

- Đại sư! Phải đại sư giết dưỡng mẫu của Tùng Vĩ không?

Tay Tùng Vĩ chưa kịp với được đến tấm tăng bào thì bang chủ Ngẫu Nại gần giọng nói:

- Súc sinh tiểu tử! Hồ đồ...

8

Tùng Vĩ ngẩng mặt nhìn lên:

- Các người đã giết dưỡng mẫu của Cang Tùng Vĩ, phải không?

Bang.

Gã vừa thốt dứt câu thì nhận thêm hai cái tát nảy lửa của vị bang chủ Cái Tinh nhân của Tùng Vĩ nảy đom đóm khi nhận được hai cái tát tai nảy lửa và vô tâm của bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại.

Y lắc đầu như thể muốn xua đi những âm thanh ù ù đang rộn lên trong đầu mình.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Vi cao tăng Thiếu Lâm buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiểu thí chủ! Hãy giao Ngọc Chỉ thần châu ra...

Nghe Chánh Giới đại sư thốt ra câu đó Tùng Vĩ đứng bật lên, chỉ mặt mọi người đay nghiến nói:

- Hóa ra thủ phạm giết dưỡng mẫu của Tùng Vĩ là các người. Các người vì viên ngọc phát hỏa quang kia mà giết một lão bà đui mù... Các người quá tàn nhẫn... Các người quá tàn nhẫn... Các người chẳng thua gì Ác ma nhân Cốc

Thừa Tự.

Tùng Vĩ còn muốn chửi tiếp, nhưng Ngẫu Nại đã dẫn đến hai bộ, nện một gậy vào lưng Tùng Vĩ.

Bình...

Hứng trọn gậy của Ngẫu Nại, Tùng Vĩ té nhào đến trước.

Ngẫu Nại toan nện tiếp một gậy nữa thì Chánh Giới đại sư ngăn lại:

- A di đà phật. Ngẫu Nại bang chủ! Xin dừng tay.

Ngẫu Nại thu ngọn đả cầu bóng về, hằm hằm nhìn Tùng Vĩ.

9

Hứng trọn một gậy của Ngẫu Nại bang chủ, Tùng Vĩ không gượng đứng nổi. Nhưng y vẫn ngẩng mặt hướng về phía các vị trưởng tôn võ lâm nghiến răng nói:

- Ta có biết cũng không bao giờ nói cho các người biết đâu. Ngẫu Nại chau mày nhìn sang Chánh Giới đại sư:

- Đại sư! Tên tiểu tử này ương ngạnh, phải dùng cực hình thôi.

- A di đà phật.

Chánh Giới đại sư buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Tiểu thí chủ! Ngọc Chi thần châu can hệ đến vận mệnh võ lâm. Thí chủ phải nói cho bần tăng biết.

Tùng Vĩ gào lên:

- Các người cứu được dưỡng mẫu của Tùng Vĩ đi, rồi ta sẽ nói. Còn như không cứu được dưỡng mẫu của ta thì giết ta luôn đi. Một ngày Cang Tùng Vĩ chưa báo hiếu, các người lại muốn ta đội tang dưỡng mẫu.

Tùng Vĩ nhồm lên:

- Đừng có nằm mơ!

Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại sa sầm nét mặt, gằn giọng nói:

- Đại sư! Tên tiểu tử này đã thông đồng với Ác ma nhân. Cứ dùng cực hình, chắc chắn gã sẽ phải nói thôi. Không thể nương tay với gã được.

Tùng Vĩ nhìn Ngẫu Nại:

- Cứ dùng đi. Tùng Vĩ này không sợ đâu. Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật. Tiểu thí chủ...

10

Tùng Vĩ vừa lắc đầu, khoát tay vừa thối bộ, mắt đăm đăm nhìn Chánh Giới đại sư:

- Chính đạo các người là như thế à? Chính đạo các người chỉ bức hiếp người cô thế thôi sao? Đến ngay dưỡng mẫu ta vốn đã không còn thấy được ánh sáng mà các người vẫn nhẫn tâm lấy mạng chẳng chút nao lòng...

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Lão trọc đừng nói, Tùng Vĩ này không tin đâu. Không tin đâu. Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại rít giọng nói:

- Tiểu tử không nói, bốn bang chủ bắt ngươi phải nói.

Ngẫu Nại bang chủ vừa nói vừa lướt đến quất luôn ba ngọn đả cầu bồng pháp vào thể pháp của Cang Tùng Vĩ. Hứng trọn lấy ba ngọn bồng pháp đó, Tùng Vĩ những tưởng như mình hứng lấy một lúc ba lưỡi tầm sét đánh thẳng

vào đan điền, vào vùng thượng đặng, ngã ngửa về phía sau, miệng ọc máu, bất tỉnh, chẳng còn biết gì nữa.

Trong cơn ác mộng đau đớn đó, Tùng Vĩ chỉ thấy máu và máu cùng với những oan hồn vất vưởng vây quanh mình.

Tùng Vĩ sống đi chết lại bao nhiêu lần với những cực hình tra khảo của bọn giám ngục trong thiên lao võ lâm. Y vừa ngất lịm đi thì bị xối nước cho tỉnh lại.

Gã giám ngục lực lưỡng bước đến trước mặt Tùng Vĩ, y khệnh khạng hỏi:

- Càng Tùng Vĩ! Người có nói không? Ngọc Chỉ thần châu người dấu ở chỗ nào? Nếu người không nói thì Đại Hữu sẽ dùng tới tuyệt kỹ của mình đấy.

Tùng Vĩ nhìn gã bằng hai con mắt sững húp. Y thều thào nói:

- Đại Hữu tôn giá định dùng cực hình gì?

Đại Hữu chỉ giá để dụng cụ tra khảo:

- Người chọn cực hình nào?

11

Y chỉ tấm lưới sắt:

- Thứ này dùng để lóc thịt người như lóc cá vậy.

Y chỉ chiếc kềm:

- Còn thứ này để rút móng tay, móng chân người. Chỉ hai cây côn sắt, Đại Hữu nói:

- Hai cây côn này dùng để dẫn tinh hoàn của người. Nhìn Tùng Vĩ, Đại Hữu cười hềnh hếch:

- Càng tiểu tử! Người bị dẫn tinh hoàn thì sẽ biến thành hoạn quan... Hoạn quan thì còn có bổng lộc của Hoàng Thượng. Còn người thì chẳng được

gì cả. Nam nhân mà không có được hai hòn tinh hoàn thì chẳng còn là nam nhân nữa.

Y vuốt má Tùng Vĩ, chắc lưỡi nói:

- Tội nghiệp lắm! Tội nghiệp lắm!

Y nói rồi bước đến giá dụng cụ, lấy hai cây côn sắt. Nhịp hai cây côn vào nhau tạo ra thứ âm thanh “lách cách” buốt cả cột sống, Đại Hữu bước đến trước mặt Tùng Vĩ.

Gã chậm rãi nói:

- Chân diện của người khôi ngô tuấn tú, hẳn không ít nữ nhân để mắt đến người. Đúng không nào?

Tùng Vĩ gật đầu.

Đại Hữu cười khẩy rồi nói tiếp:

- Khi Đại Hữu đập nát đôi tinh hoàn của người rồi, chẳng biết người đối xử thế nào với những trang giai nhân của người đây.

Tùng Vĩ rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nhìn Đại Hữu hỏi:

12

- Khi tôn giá đập nát tinh hoàn của Tùng Vĩ rồi, Tùng Vĩ có chết không?

- Chết thì không chết rồi. Nhưng người sẽ rất đau đớn. Tùng Vĩ nhăn mặt.

Thấy Tùng Vĩ nhăn mặt. Đại Hữu phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật cao hứng và phấn khích, cứ như sự đau khổ tột cùng của Tùng

Vĩ là niềm phấn khích cao độ của gã vậy.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài:

- Tại hạ đau đớn, khổ sở thì được rồi. Nhưng sợ một khi một người thì đau đớn, khổ sở hơn tại hạ.

Đại Hữu tròn mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Người người nói là ai nào?

Tùng Vĩ hất mặt, buông một nụ cười cụt ngủn:

- Đại Hữu tôn giá.

Đôi mắt đỏ ngầu của Đại Hữu tưởng chừng dựng đứng đến độ hai con người như sắp rớt ra ngoài.

Y nói:

- Ta hành hạ người mà ta lại đau đơn khổ sở hơn ư? Tùng Vĩ gật đầu.

Đại Hữu tò mò hỏi:

- Tại sao người đau đớn khổ sở mà tại lại lấy cái khổ sở đó?

- Tôn giá không đau đớn khổ sở sao được, khi tôn giá về đến nhà... Tùng Vĩ bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Đại Hữu hỏi:

13

- Ta về đến nhà thì sao?

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Sợ tại hạ nói ra, Đại Hữu tôn giá không kiềm chế được mà cho Tùng Vĩ một đao, chẳng còn kịp đập tinh hoàn của tại hạ nữa... Lúc đó, Đại Hữu tôn giá càng khó xử hơn với lão bá mẫu hơn.

Đôi chân mày Đại Hữu nheo lại:

- Người nói vậy là ý gì?

Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi Tùng Vĩ.

Đại Hữu gằn giọng hỏi:

- Tiểu tử! Người cười cái gì?

Rít một hơi căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ nhỏ nhẹ nói:

- Nếu tôn giá muốn biết vì sao Tùng Vĩ cười thì cứ về nhà hỏi đại nương.

Đại nương sẽ nói cho tôn giá biết.

- Nương tử của ta có liên can gì chứ?

- Thì Đại Hữu tôn giá cứ về hỏi, tất người sẽ nói cho tôn giá biết, vì sao tôn giá sẽ đau khổ hơn cả dụng cụ hình đập tinh hoàn đối với Cang Tùng Vĩ.

Mặt Đại Hữu sa sầm. Gã rít giọng nói:

- Người ám chỉ... nương tử của ta...

Gã không nói hết câu mà sắc diện xanh rờn vì giận dữ. Tùng Vĩ mỉm cười dè bĩu nói:

- Đại Hữu tôn giá dần dần hiểu ra rồi đó.

Đại Hữu nghiến răng:

14

- Người... Tên tiểu tử bỉ ổi này dám khinh miệt cả Đại Hữu này, người muốn chết rồi.

Gã vừa nói vừa với tay rút ngay ngọc roi da quất thẳng vào người Tùng

Vĩ. Nhát roi cắt một đường kéo dọc từ bờ vai phải xuống tận thắt lưng, tạo cảm giác rát bỏng khiến Tùng Vĩ phải nhăn mặt lại.

Tùng Vĩ đành giọng nói:

- Như thế không chết đâu. Phải dùng đao kìa.

Đại Hữu đay nghiến nói:

- Người muốn Đại Hữu dùng đao thì ta sẽ dùng đao.

Y vừa nói vừa với tay rút ngọn khoái đao dùng để lóc thịt. Tùng Vĩ mỉm cười nghĩ thầm: “Gã ngốc này... cuối cùng thì Cang Tùng Vĩ cũng được chết”.

Ý niệm còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì lưỡi khoái đao của Đại Hữu bổ tới, hướng vào thủ cấp của kẻ tội đồ võ lâm.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chính Đạo Bất Minh

Những tưởng đầu ngọn khoái đao của gã giám ngục Đại Hữu tước rơi thủ cấp của Cang Tùng Vĩ, nhưng một đạo chỉ kinh phóng ra đánh thẳng vào lưỡi đao để nó bật qua một bên.

Keng...

Thanh khoái đao tuột khỏi tay Đại Hữu rơi xuống sàn thạch lao. Quan Chí Hải bước vào nhìn Đại Hữu:

- Dừng tay!

Đại Hữu vội ôm quyền, ngập ngừng nói:

- Quan đại hiệp niệm thứ. Tên tiểu tử quý quyết này đã làm cho Đại Hữu không dẫn được con tức giận... Hãn dám nói...

Quan Chí Hải khoát tay không cho Đại Hữu nói hết lời. Y vượt râu nói:

- Quan mỗ hiểu! Đại Hữu! Người ra ngoài. Cần gì ta sẽ gọi người.

Đại Hữu ôm quyền xá Quan Chí Hải rồi lẳng lặng lui bước. Chờ cho

Thạch Hữu rời hãn khỏi thạch lao, Quan Chí Hải mới bước đến trước mặt Tùng

Vĩ.

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải nhìn Tùng Vĩ nói:

2

- Tiểu tử! Có gì người lại chịu đựng sự hành hạ thể xác như vậy chứ?

Nhìn thẳng vào mắt Chí Hải, Tùng Vĩ nhỏ giọng ngâm bài thơ:

Phiên phiên đường tiểu yển

Đông tàng hạ lai kiến Huynh đệ tương tam nhau Lưu Đảng tại tha huyện

Cổ y thù dương bổ

Tân y thù dương diện Lại đắc hiền chủ nhân Lâm thủ ví ngộ diện

Phu thê từng môn lai
Tà khá tây bắc diện
Ngữ khanh thả vật miền Thủy lưu thạch tự kiến Thạch kiến hà lũy lũy
(Chim yên bay nhẹ nhàng Đông ẩn tới hè sang
Bạn bè đôi ba đứa Thường sống ở xứ xa Áo cũ mượn ai vá
Áo mới nhờ ai may
Chủ nhà là hiền phụ
3

Giúp tôi thao tác ngay
Ông chồng bước vào liếc Tôi khuyến liếc làm gì Nước trong nhìn thấy
đá Rõ ràng đá rất nhiều
Đi chi trở về thôi...)

Giọng ngâm của Tùng Vĩ nghe buồn đến não lòng. Ngay cả Quan Chí Hải cũng phải sa sầm mặt khi lời ngâm của Tùng Vĩ lọt vào thính nhĩ y.

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải nói:

- Quả không ngờ được. Một tiểu đạo tỳ ở Hàm Đan trấn lại có thể chế tác được một bài ca hay như vậy.

Y cời dây trói cho Tùng Vĩ, rồi nhìn y nói:

- Tiểu tử cũng am tường về thi ca... Quan mỗ quả là bất ngờ đó. Tùng Vĩ xoa nắn hổ khẩu, nhìn Quan Chí Hải nói:

- Tùng Vĩ có chút kiến thức về văn để bước vào đời đều do dưỡng mẫu chỉ bảo.

Buông một tiếng thở dài, Chí Hải lắc đầu:

- Dưỡng mẫu của tiểu tử không phải do tay Quan mỗ giết. Lão lắc đầu nói tiếp:

- Chỉ vì chúng ta đến trễ một chút hung thủ đã đi rồi.

- Nói như vậy tôn giá chẳng trả lời được gì. Nhưng tại sao các người lại tìm đến thảo xá của văn bối chứ?

- Vì Ngọc Chỉ thần châu.

4

Tùng Vĩ nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Cho dù Ngọc Chỉ thần châu đáng giá ngàn lượng vàng hay vạn lượng

thì cũng không thể sánh bằng sinh mạng một người. Huống chi dưỡng mẫu hoàn toàn không biết.

- Lão phu cũng nghĩ như tiểu tử, nhưng người khác lại không nghĩ vậy.

Tất cả đều nghĩ tiểu tử đã giao Ngọc Chỉ thần châu cho dưỡng mẫu rồi.

- Tại sao các người nghĩ Tùng Vĩ có Ngọc Chỉ thần châu?

- Ác ma nhân Cốc Thừa Tự đến Hàm Đan chủ đích là vì Ngọc Chỉ thần châu. Y lúc nào cũng đeo bám theo tiểu tử, chứng tỏ tiểu tử biết Ngọc Chỉ thần châu được Trương minh chủ giấu ở đâu.

Lão ngưng lời quan sát Tùng Vĩ rồi nói tiếp:

- Chỉ cần tiểu tử cho lão phu biết viên ngọc phát quang ngũ sắc đó, lão phu hứa sẽ giải thoát cho tiểu tử không phải chịu những cực hình đau đớn. Thậm chí còn bồi lại cho người một tòa trang viên Khang trang thay thế cho

gian thảo xá.

Tùng Vĩ mỉm cười.

Quan Chí Hải nghiêm mặt nói tiếp:

- Tôn giá không tin ta hay sao mà lại cười?

- Tất nhiên là vẫn bối tin chứ.

Quan Chí Hải chớp mắt vuốt râu:

- Thế Ngọc Chỉ thần châu, người đang giấu ở đâu? Tùng Vĩ xoa hổ khẩu mình. Y ôn nhu nói:

- Lúc vẫn bối tẩm liệm Trương minh chủ, vô tình lấy được viên ngọc phát

hào quanh giấu trong búi tóc của Trương minh chủ và đem giấu đi rồi.

Đôi chân mày của Quan Chí Hải nhíu lại:

5

- Người giấu rồi à. Vậy để ở đâu? Mau cho lão phu biết.

Tùng Vĩ nhướn mày nói:

- Nơi tại hạ giấu Ngọc Chỉ thần châu không có trời, không có đất và chắc chắn chẳng có người nào tìm được, ngoại trừ chính tay Tùng Vĩ lấy nó.

- Tùng Vĩ công tử... mau chỉ cho lão phu. Ve cằm, Tùng Vĩ nói:

- Lúc này Ngọc Chi thần châu kia là bốn mạng của Tùng Vĩ. Tùng Vĩ đầu

để gì giao cho tiền bối. Chỉ khi nào tiền bối thực hiện lời của mình trước, tại hạ

sẽ chỉ cho tiền bối.

Chí Hải cau mày:

- Tùng Vĩ! Người nên biết Ngọc Chi thần châu kia có an nguy đến vận mạng của võ lâm đó. Một khi nó rơi vào tay hắc đạo thì sẽ chẳng biết chuyện gì

sẽ xảy ra.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Hắc đạo hay Bạch đạo, Tùng Vĩ chẳng cần biết. Bởi như hiện tại. Tùng Vĩ đang ở trong tay những vị trưởng tôn của võ lâm thuộc Bạch đạo mà còn tệ

hơn là rơi vào tay Hắc đạo đó. Rơi vào tay Ác ma nhân Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ

còn được cái ăn, thậm chí bước vào cả Bách Hoa Lô. Còn ở đây, Tùng Vĩ được

gì... Chỉ có khảo hình tra tấn, chết đi sống lại. Xem chừng Bạch đạo chẳng tốt gì hơn Hắc đạo, nếu không muốn nói là tệ hơn nữa.

Chí Hải đặt tay lên vai Tùng Vĩ nói:

- Nếu người chịu nói nơi cất giấu Ngọc Chi thần châu, lão phu hứa sẽ đối xử tốt với người.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không cần. Chỉ một điều duy nhất khiến Tùng Vĩ cho Quan tôn giá biết Ngọc Chi thần châu ở đâu thôi.

6

Chí Hải vội vã hỏi:

- Tiểu tử muốn xin lão phu điều gì?

- Nếu đường mẫu của tại hạ sống lại. Chỉ điều duy nhất đó thôi.

Đôi chân mày Chí Hải nhíu hẳn lại. Lão lắc đầu nói:

- Người chết rồi, làm sao sống lại được.

- Thế thì tôn giá đừng hy vọng thấy được Ngọc Chỉ thần châu. Mặt Chí Hải sa sầm.

Lão gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Rượu mời không uống mà chỉ đòi uống rượu phạt sao?

mày:

Tùng Vĩ cười khẩy. Y vừa cười vừa lắc đầu khiến Quan Chí Hải phải chau

- Sao ngươi cười? Lão phu nói không đúng à?

- Có rượu đâu mà tiền bối nói rượu mời với rượu phạt.

Y đảo mắt nhìn qua khắp gian Thạch lao:

- Quan tôn giá nhìn xem, trong Thạch lao này làm gì có rượu, ngoại trừ những dụng cụ khảo hình. Không biết tôn giá lấy rượu ở đâu ra mời Cang Tùng Vĩ.

Nghe Tùng Vĩ nói câu này, sắc diện Chí Hải ửng đỏ vì hổ thẹn. Lão miễn cưỡng nói:

- Chỉ cần tiểu tử nói nơi cất giấu Ngọc Chỉ thần châu, ta sẽ thỉnh ngươi lên đại đường tổng đàn võ lâm.

- Đáng ra, nếu tôn giá muốn thì ngay từ đầu đã thỉnh Cang Tùng Vĩ, có đâu khảo hình tra tấn thừa chết thiếu sống giờ mới ban tặng nước đường.

Ai

cha! E rằng chén nước đường vị ngọt của tôn giá ban tặng không khéo trở

thành thủy độc lắm đó.

7

Quan Chí Hải cau mày. Hai cánh môi lão mím lại, trán hằn lên những nếp

nhăn suy tư.

Chí Hải nói:

- Thôi được. Tiểu tử cứ suy nghĩ lời của ta. Nếu như muốn nói cho ta biết thì cứ bảo với Đại Hữu.

- Tôn giá giao Tùng Vĩ cho Đại Hữu, sợ rằng khó có cơ may thấy được Ngọc Chỉ thần châu.

- Dù sao. Đại Hữu vẫn có thể khiến tiểu tử suy nghĩ lại.

Tùng Vĩ hừ nhạt một tiếng. Y nhìn thẳng vào mắt Quan Chí Hải.

- Thế mà cũng là đại hiệp của võ lâm ư?

Y lắc đầu rồi cúi gằm mặt xuống như thể không muốn nhìn tới Quan Chí Hải nữa.

Chí Hải vỗ vai Tùng Vĩ:

- Cửa thạch lao này vẫn rộng mở để tiểu tử đến với lão phu. Tùng Vĩ không thèm ngẩng đầu lên.

Quan Chí Hải thả bước ung dung tiến ra cửa thạch lao, trong khi Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Lão đầu phải là đại hiệp. Mục đích của lão đến chỉ vì muốn Ngọc

Chỉ thần châu thôi.”

Nghĩ đến điều đó, Tùng Vĩ ôm đầu chán nản. Y đập tay lên đầu mình:

- Tự dưng Tùng Vĩ rơi vào cảnh ngộ này, còn đem tai họa về cho dưỡng mẫu nữa. Không biết dưỡng mẫu có hiểu cho Tùng Vĩ này không? Biết sự thế

này thì Cang Tùng Vĩ chẳng theo nghề đạo tỳ cho khốn khổ thế này.

Tùng Vĩ vò đầu, bứt tóc.

nói:

Có bước chân dừng lại trên đầu Tùng Vĩ. Y không ngẩng đầu lên mà gắt

8

- Đi đi! Tùng Vĩ không nói nơi cất giấu Ngọc Chỉ thần châu đâu.

Một tiếng hừ nhạt đập vào tai Tùng Vĩ. Tiếng hừ nhạt kia buộc Tùng Vĩ phải ngẩng đầu nhìn. Đập vào mắt Tùng Vĩ là bộ mặt dẫu hoặc của bang chủ

Cái Bang Ngẫu Nại.

Vừa thấy bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại, Tùng Vĩ đã rúng động toàn thân, lết về sau.

Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại nhếch môi nói:

- Cang tiểu tử! Mau nói cho ta biết... Ngọc Chỉ thần châu đang được giấu ở đâu.

Lão vừa nói vừa nhip ngọc đả cầu bồng xuống đầu Tùng Vĩ.

Chân diện Tùng Vĩ đành lại. Y sực nhớ đến trận đòn mà Ngẫu Nại đã ban cho mình mà không khỏi phẫn nộ.

Buông một tiếng thở dài với vẻ khuất phục. Tùng Vĩ lí nhí nói:

- Chỉ chỗ giấu Ngọc Chỉ thần châu cho bang chủ rồi, bang chủ có hành hạ vãn bối không?

nói:

Ngẫu Nại nghe Tùng Vĩ nói liền rút ngay đả cầu bông về. Y giả lả cười

- Tiểu tử ngoan lắm... Ngoan lắm. Nếu như người ngoan ngoãn như vậy thì làm sao bốn bang chủ hành hạ người được.

Nhìn Ngẫu Nại, Tùng Vĩ từ từ đứng lên. Y từ tốn nói:

- Bang chủ nói thật chứ? Ngẫu Nại khoát tay:

- Ấy! Ngẫu mỗ đường đường là một bang chủ của Thiên hạ Đệ nhất bang, làm sao có thể nói ngoa ngôn được.

9

- Đó chỉ là hảo danh thôi. Khi nào Tùng Vĩ chứng nghiệm mới biết là đúng hay sai.

Y chỉ những vết thương trên người mình.

- Nếu bang chủ có hảo tâm và thật lòng muốn biết Ngọc Chỉ thần châu đang ở đâu thì hãy làm sao cho những vết thương trên người vãn bối bớt đau

đớn.

Ngẫu Nại xoa tay:

- Chuyện đó đâu khó gì với một vị bang chủ như Ngẫu mỗ.

Lão vừa nói dứt, lấy tịnh bình đeo bên hông. Trút trong tịnh bình ra lòng bàn tay. Ngẫu Nại nhìn Tùng Vĩ nói:

- Tiểu tử! Đây là loại dược thảo đặc biệt, ta dùng dược thảo đặc chủng của

bốn bang trị thương cho người để người thấy tấm lòng của ta đó.

Tùng Vĩ ôm quyền từ tốn nói:

- Hảo tâm của bang chủ, Tùng Vĩ này vô cùng cảm kích. Có như vậy mới biết người nào tốt, người nào xấu.

Ngẫu Nại rắc thuốc trị thương lên người Tùng Vĩ. Lão vừa rắc vừa nói:

- Không phải ai cho roi cho vọt cũng là người xấu. Trước đây, ta đánh người cũng chỉ vì muốn bảo vệ sinh mạng cho người. Chứ ta đâu nỡ nặng tay

với một tiểu bối không biết võ công như người.

Tùng Vĩ mỉm cười, giả lả đáp lời lão:

- Bang chủ không nói, Tùng Vĩ cũng biết tấm lòng đôn hậu của tiền bối.

Nếu như tiền bối thẳng tay thì mạng của Tùng Vĩ e rằng cũng tiêu vong rồi.

- Người biết như thế thì tốt.

Ngẫu Nại cẩn thận rắc thảo dược trị thương lên khắp người Tùng Vĩ. Dược thảo trị thương của lão quả là công hiệu, những vết thương rất bóng vì bị

Đại Hữu tra tấn nhanh chóng mát dịu, khiến cho Tùng Vĩ bớt hẳn sự đau đớn.

10

Ngẫu Nại trút tịnh bình:

- Bốn bang chủ phải dùng tất cả thảo dược trị thương hộ thân rồi đấy.

Người chắc đã hiểu tấm lòng của ta rồi chứ.

Tùng Vĩ nhìn lão, rặn một nụ cười rồi nói:

- Thấy bang chủ, văn bối biết ngay là người đại lượng.

- Người nhận được điều đó thì tốt... Giờ thì nói cho ta biết Ngọc Chỉ thần châu người giấu ở đâu?

Tùng Vĩ lấy hơi rồi lớn tiếng nói:

- Ngọc Chỉ thần châu, Tùng Vĩ giấu... Ngẫu Nại vội bịt miệng Tùng Vĩ.

Lão hồi hả nói:

- Nói nhỏ thôi, chỉ mình ta nghe mà thôi.

- Thế mà văn bối lại tưởng nói lớn bang chủ mới nghe được chứ. Phàm những người cao niên như bang chủ thì hay lãng tai lắm nên phải nói lớn mới được.

Ngẫu Nại lắc đầu:

- Ta đau có lãng tai.

Tùng Vĩ nheo mày, nhỏ giọng nói:

- Bang chủ không biết, vừa mới đây thôi, Quan Chí Hải đại hiệp cũng có đến đây...

Đôi chân mày Ngẫu Nại cau lại:

- Gã cũng hỏi về Ngọc Chi thần châu?

- Tất nhiên rồi.

Ngẫu Nại hồi hả nói:

11

- Thế người có nói cho gã biết không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không.

châu.

- Thế thì tốt... Mau nói cho lão phu biết chỗ người cất giấu Ngọc Chi thần

Tùng Vĩ chặc lưỡi bậm môi. Y kéo lão Ngẫu đến rồi kề miệng vào tai lão nói liên miên bất tận, nhưng cuối cùng lão bang chủ Cái Bang phải nhú mày, cau gắt nói:

- Sao rắc rối thế? Ta chẳng nghe được gì cả. Cũng chẳng biết chỗ người giấu Ngọc Chi thần châu. Lúc thì quẹo trái, khi quẹo phải, hồi thì đi thẳng...

- Văn bối phải chỉ cặn kẽ như vậy, tiền bối mới có thể đến đó được. Lão gật đầu:

- Đúng rồi! Người nói lại cho ta nghe đi. Tùng Vĩ lắc đầu:

- Cũng vô ích thôi. Nếu như bang chủ muốn lấy Ngọc Chi thần châu thì trước hết phải đưa văn bối rời khỏi đây. Văn bối sẽ đích thân đưa bang chủ đến đó.

Nặng một nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ đừng sợ Tùng Vĩ gian trá với người. Tùng Vĩ giờ chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chim ở trong lồng, lại chẳng biết chút võ công gì. Nếu như văn bối có ý gì thì chỉ cần bang chủ gõ nhẹ một cái là tiêu đời.

- Tiểu tử! Người biết là như vậy nữa à?

- Sao lại không biết chứ.

Ngầu Nại nhìn ra cửa thạch lao:

- Được rồi. Ngầu Nại sẽ đưa tiểu tử đi.

12

Tùng Vĩ mỉm cười, gượng đứng lên nhưng rồi hai chân khụy xuống. Y lắc đầu:

- Vãn bối không đi nổi.

- Lão phu sẽ kè người đi.

- Không cần trảo công cực nhọc như vậy đâu. Tùng Vĩ là thân phận hậu sinh đâu dám làm phiền đến bậc trưởng bối như bang chủ.

- Thế thì tốt. Tiểu tử ráng lê bước mà đi.

- Tùng Vĩ sợ mình đi không nổi đâu... tại vì...

- Tại vì sao?

Chỉ vào bụng, Tùng Vĩ nói:

- Cái bụng của vãn bối.

- Cái bụng của người sao? Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Muốn chân vãn bối đi được.. thì phải có cái ăn và uống. Trong thạch lao

này. Tùng Vĩ chỉ được an roi vọt và những cực hình tra khảo của Đại Hữu thôi, giờ phải ăn mới được.

Ngầu Nại gật đầu:

- Được rồi. Tiểu tử cứ ở đây. Bốn bang chủ sẽ ra ngoài tìm cái ăn cho người. Nhưng người đừng để lộ chuyện này với ai nhé.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Vãn bối biết phận mình ma.

Ngầu Nại giả lả cười, vuốt râu nói:

- Người ngoan lắm. Nếu như bốn bang chủ phát dương quang đại thì sẽ tiến cử người đầu nhập Cái Bang.

13

Lão nói xong, vỗ vai Tùng Vĩ rồi nhanh rời bước khỏi thạch lao. Tùng Vĩ nhìn theo lão, nghĩ thầm: “Ta đâu có điên quá để đầu nhập Cái Bang khất thực hầu hạ lão.”

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì Ngẫu Nại quay lại. Lão đặt bầu rượu vào tay Tùng Vĩ, vỗ vai y nói:

- Tiểu tử dùng tạm bầu rượu của lão phu đi, rồi lão phu sẽ đem rượu và thịt ngon về cho người dùng.

- Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Bang chủ chu tất quá. Tùng Vĩ vô cùng cảm kích.

Chờ cho Ngẫu Nại rời hẳn khỏi thạch lao, Tùng Vĩ mới dựa lưng vào vách đá, dốc một ngụm rượu vào miệng. Rượu lan tỏa nhanh chóng trong kinh mạch khiến cho Tùng Vĩ cảm thấy sáng khoái phần nào.

Y vừa đặt bầu rượu xuống bên cạnh thì Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng bước vào.

Giả vờ như chẳng thấy hai người. Tùng Vĩ bưng bầu rượu uống luôn một hơi dài nữa.

Chánh Giới đại sư bước đến chấp tây niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Tùng Vĩ ngẩng mặt nhìn lên, miễn cưỡng nói:

- Văn bối sức tàn lực kiệt, không đứng lên nổi để bái tiếp, mong hai vị tiền bối miễn thứ.

Chánh Giới đại sư khẽ gật đầu, niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Tiểu thí chủ không cần phải khách sáo như vậy.

Bưng bầu rượu tu luôn một ngụm khá dài, Tùng Vĩ đặt xuống gần bên cạnh. Ngẩng mặt nhìn Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng, từ tốn nói:

14

- Đại sư và đạo trưởng đến thạch lao của Tùng Vĩ không ngoài mục đích muốn biết Ngọc Chỉ thần châu đang giấu ở đâu?

Thiên Nhất đạo trưởng vuốt râu nhìn Tùng Vĩ, nói:

- Tiểu tử! Người đoán quả là không sai. Bần đạo và cao tăng thiếu lâm vì vận mạng an nguy của võ lâm mà đến đây thỉnh cầu người trao lại Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài. Thiên Nhất đạo trưởng chau mày:

- Sao tiểu tử lại thờ dài nãi nê? Hay tiểu tử sợ sau khi giao Ngọc Chỉ thần châu cho bản đạo và Chánh Giới đại sư thì khó giữ mạng ư?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Đạo trưởng và đại sư hiểu cho vãn bối. Quả đúng như đạo trưởng nói. Ngọc Chỉ thần châu thì chỉ có một hại, mà lại có quá nhiều người muốn lấy.

Nếu vãn bối trao cho người này thì người kia sẽ không tha mạng cho và ngược lại...

Tùng Vĩ bưng bầu rượu uống cạn rồi quẳng vào góc thạch lao. Y từ tốn nói tiếp:

- Thân của tiểu bối đã tàn rồi, nhưng vẫn chưa yên. Mới đây thôi, bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại đã đến.

Chìa thân mình lên trước, Tùng Vĩ nói:

- Ngẫu bang chủ đã dùng thảo dược đặc chủng của bang chủ chữa trị vết thương cho vãn bối.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Thiên Nhất đạo trưởng lên tiếng:

15

- Bản đạo cũng có thuốc trị thương còn công hiệu hơn của Cái Bang.

Tùng Vĩ buông một tiếng thờ dài rồi nói:

- Trước bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại thì có Quan đại hiệp. Chẳng biết vãn bối phải tính sao bây giờ.

Thiên Nhất đạo trưởng giũ phất trần rồi nói:

- Tiểu tử! Người nên vì chính đạo võ lâm mà giao Ngọc Chỉ thần châu cho bản đạo và Chánh Giới tăng huynh đây. Làm như vậy, người đã lập được

đại đức, đại công với mọi người.

Tùng Vĩ thờ dài, lắc đầu:

- Thật khó cho vãn bối quá. Chỉ vì nhị vị trưởng tôn đến muộn...

Y lắc đầu nói tiếp:

- Khó xử cho Tùng Vĩ... Khó xử cho Tùng Vĩ... Thiên Nhất đạo trưởng nói:

- Tiểu tử cứ giao cho bần đạo. Mọi sự để ta giải quyết sau đó, người không cần phải lo lắng nữa.

- Quân tử bất hý ngôn, văn bối đã hứa với bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại, đích thân dẫn người đi lấy Ngọc Chi thần châu.

Tùng Vĩ xuýt xoa:

- Bang chủ Ngẫu Nại đã đi mua thức ăn và rượu ngon về để văn bối lấy lại sức để đi với người.

Thiên Nhất đạo trưởng nhìn qua Chánh Giới đại sư. Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Thì ra tất cả các vị chưởng môn lẫn Quan đại hiệp đều có ý chiếm Ngọc Chi thần châu cho riêng mình.

Tùng Vĩ chỏi tay gượng đứng lên:

16

- Đại sư! Tùng Vĩ phải tính sao bây giờ?

Thiên Nhất đạo trưởng nói:

- Cang công tử! Nếu công tử một lòng vì chánh đạo thì hãy giao Ngọc Chi

thần châu cho bần đạo và Chánh Giới đại sư.

sao.

- Tại hạ rất muốn trao cho nhị vị. Nhưng giao rồi không biết mình sẽ ra

- Bần đạo và Chánh Giới đại sư sẽ bảo vệ công tử.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Vậy là Tùng Vĩ làm phiền đến nhị vị trưởng tôn rồi. Tùng Vĩ ve cảm rồi nói:

- Văn bối có cách này lưỡng toàn cả đôi bên. Thiên Nhất đạo trưởng hồi hã nói:

- Cách gì, tiểu tử mau nói cho bần đạo được rõ.

Y nắm tay Thiên Nhất đạo trưởng, ghé miệng vào tai lão nói rù rì. Thình thoảng, Thiên Nhất đạo trưởng lại gật đầu. Tùng Vĩ xoa tay nhìn Thiên Nhất

đạo trưởng:

- Chỉ có cách đó là lưỡng toàn cho văn bối. Thiên Nhất đạo trưởng vuốt râu:

- Tiểu tử rất thông minh.

Thiên Nhất đạo trưởng lấy trong tịnh bình ra một hoàn đơn đặt vào tay

Tùng Vĩ tử tốn nói:

- Hoàn dược này là Lưỡng nghi Âm dương đơn. Tiểu tử giữ lấy mà dùng, để sớm hồi phục sức lực, xem như bản đạo thưởng riêng cho tiểu tử đó.

Tùng Vĩ ôm quyền:

17

- Đa tạ trưởng lão.

nói:

Tùng Vĩ đích thân đưa hai vị trưởng tôn đại phái ra của thạch lao, từ tốn

- Đạo trưởng và đại sư cứ theo kế sách của Tùng Vĩ. Văn bối cũng không có thiện cảm với bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại đâu mà chỉ kính trọng những bậc đạo hạnh như đại sư và đạo trưởng đây mà thôi.

Chánh Giới đại sư dừng bước chấp tay nhìn Tùng Vĩ:

- A di đà phật. Xem như bản tặng thiếu nợ thí chủ.

- Đại sư nói vậy khiến văn bối hổ thẹn.

Hai vị trưởng tôn võ lâm đi rồi. Tùng Vĩ mới quay bước trở lại chỗ cũ. Ngồi dựa lưng vào vách thạch lao, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Viên Ngọc Chi thần châu kia có giá trị thế nào mà sao ai cũng muốn sở hữu nó. Các người muốn phần được của các người mà quên hận của Tùng Vĩ. Mỗi hận giết dưỡng mẫu

của Tùng Vĩ, Tùng Vĩ đâu có thể bỏ qua được.”

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ buột miệng nói:

- Thế mà cũng gọi là chánh đạo, chính nghĩa, chánh phái. Không biết bọn

họ có thuộc kinh thư không nữa.

Y hừ nhạt một tiếng, lẩm bầm đọc:

- Nhân hữu đồ điền, nữ phạm hữu chi. Nhân hữu dân nhân, nữ phục đoạt chi. Tứ nghi vô tội, nữ phạm thu chi. Đó chính là chính đạo của các người đó. (Nghĩa là: Người ta có ruộng đất, họ liền cướp lấy. Người ta có người

giúp việc,

họ cũng cướp mất. Người này không có tội, họ cũng bắt đem giam.)

Tùng Vĩ mím môi, gằn giọng nói:

- Chính đạo hay vô đạo... rồi các người sẽ biết.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hoạt Náo

Tùng Vĩ sững sờ bật đứng lên khi nhận ra Cốc Thừa Tự bước vào thạch lao. Ác ma nhân Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ, điểm một nụ cười giả lả rồi bước đến gần. Lão từ tốn nói:

- Mấy ngày qua hẳn người...

Mặt Tùng Vĩ đanh lại, buộc lão Cốc Thừa Tự phải bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Quan hệ giữa Cang Tùng Vĩ và lão là gì nhỉ? Cốc Thừa Tự miễn cưỡng đáp lời:

- Sư tôn và đồ tôn.

- Vậy ai là sư tôn, ai là đồ tôn?

- Ở... Tùng Vĩ là sư tôn. Còn Cốc Thừa Tự là... mà nói điều đó để làm gì? Lão nói dứt câu ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Biết như vậy sao còn gọi Tùng Vĩ bằng người này người nọ. Chẳng lẽ đạo lý làm người chẳng bao giờ được Cốc Thừa Tự xem trọng ư?

Cốc Thừa Tự buông tiếng thở dài. Lão nhìn lại Tùng Vĩ:

2

- Thôi được rồi. Sư tôn Tùng Vĩ! Hẳn mấy ngày qua người đã chịu khổ hình đau đớn lắm, phải không?

- Nhìn thân thể Tùng Vĩ, lão Cốc Thừa Tự biết mà.

nói:

Lão nhìn thân thể Tùng Vĩ rồi khẽ gật đầu. Lão vừa gật đầu vừa chặc lưỡi

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Thế mới biết là bọn chính nhân Bạch đạo kia ác như thế nào.

Tùng Vĩ cướp lời lão Cốc:

- Cũng vì lão Cốc mà Tùng Vĩ mới chịu như thế này.

- Sao lại vì lão Cốc?

- Không vì lão Cốc ư? Tất cả mọi người đều muốn chiếm đoạt Ngọc Chỉ thần châu. Tùng Vĩ không muốn hại đến đồ tôn của mình mà phải gánh chịu tất cả.

nói:

Nghe Tùng Vĩ nói, mặt Cốc Thừa Tự đỏ ửng thẹn thùng. Lão miễn cưỡng

- Thế bây giờ Cốc Thừa Tự sẽ đưa sư tôn ra khỏi thạch lao khổ hình này, nhưng với điều kiện.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Phận của đồ tôn là phải cứu sư tôn trong lúc hoạn nạn, chẳng đòi hỏi điều kiện gì cả. Với lại, Tùng Vĩ biết tổng điều kiện của đồ tôn rồi.

- Sư tôn biết gì?

Nặn nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Phải đồ tôn định buộc sư tôn hóa giải lời nguyện bái sư đúng không?

Cốc Thừa Tự gật đầu:

3

- Nếu sư tôn hóa giải lời thề bái sư đó, Cốc Thừa Tự sẽ đưa sư tôn rời khỏi đây. Thậm chí còn truyền dạy võ công của bản thân mình cho sư tôn nữa.

Sư tôn có thể hộ thân mà chẳng sợ ai.

Tùng Vĩ nhún vai:

- Thừa Tự! Lão chẳng biết gì cả.

Buông một tiếng thở dài. Tùng Vĩ nói tiếp:

- Họa vô đơn chí. Vì viên Ngọc Chỉ thần châu mà dưỡng mẫu của ta chết thảm thương, thảo xá biến thành đồng tro tàn, còn ta đến ngày trắng răng thì

kinh mạch tự đứt đoạn mà chết... Tùng Vĩ này chẳng thấy cơ hội nào để sống.

Có chẳng là còn một chút an ủi vì có được một đồ tôn như lão. Chi bằng Tùng

Vĩ chết đi mà đặng có người để tang mình... thế có hay hơn không? Có gì lại hủy lời thề bái sư để sống thêm ít ngày nữa có đáng gì.

Nghe Tùng Vĩ thốt ra câu đó, chân diện Cốc Thừa Tự sa sầm. Lão ngập ngừng nói:

- Ra ngoài kia sư tôn Tùng Vĩ còn có cơ hội gặp kỳ tích để giữ tính mạng,

chứ ở lại đây khư khư giữ mối quan hệ đồ tôn sư tôn có ích gì?

Tùng Vĩ chau mày:

- Hậy! Vậy chuyện lão Cốc bế huyết đạo kinh mạch của Cang Tùng Vĩ là thật à?

Mặt lão nhú lại với những nếp nhăn hiện rõ lên trán:

- Chẳng lẽ đến bây giờ người... sư tôn không tin lời lão Cốc này ư? Tất cả những gì lão Cốc nói là sự thật cả. Hôm nay nữa thì chẳng còn bao lâu đến ngày trăng rằm rồi.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Vậy lão còn đứng đó làm gì nữa? Đi đi! Nếu như Tùng Vĩ có chết thì chức trách của lão là phải trả thù cho sư tôn và dưỡng mẫu. Thế cũng được, ta không tiếc mạng mình.

4

- Lão Cốc đâu có thời gian đâu mà làm chuyện đó cho sư tôn. Trả thù riêng, tự tay sư tôn phải làm. Nếu sư tôn Tùng Vĩ chịu hóa giải lời bái sư của

lão Cốc thì tự tay lão Cốc sẽ đưa sư tôn đi tìm kỳ tích. Nhưng gặp được kỳ

duyên hay không còn là duyên phận của sư tôn.

Tùng Vĩ trừng mắt:

- Vậy thì không. Ta không đi với đồ tôn đâu. Lão Cốc có đi đâu thì đi, còn

sư tôn Tùng Vĩ ở đây được rồi.

Lão buông một tiếng thở dài, lắc đầu rồi nói:

- Sư tôn Tùng Vĩ có gì mà cố chấp thế? Theo như lão Cốc thì bỏ quách lời

thề bái sư hôm nào, may ra còn cầu được sinh lộ cho bản thân mình.

Tùng Vĩ hất mặt:

- Đường đường là một sư tôn của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự chẳng lẽ lại là

kẻ tham sinh úy tử sao?

Y gằn giọng nói:

- Không. Nhất định ta không hủy lời thề. Lão Cốc lườm Tùng Vĩ, lắc đầu:

- Chẳng biết làm sư tôn của Ác ma nhân Cốc Thừa Tự này có gì thú vị không mà sao sư tôn Tùng Vĩ thích như vậy.

- Tùng Vĩ có cái thích của Tùng Vĩ. Lão nhìn Tùng Vĩ miễn cưỡng nói:

- Được rồi. Lão Cốc sẽ đi. Khi nào sư tôn Tùng Vĩ đổi ý nhớ hét lên một tiếng nhé.

Tùng Vĩ mỉm cười gật đầu.

Lão Cốc toan dướm bước thì Tùng Vĩ gọi lại:

- Sư đồ!

5

Nghe Tùng Vĩ gọi, lão Cốc quay ngoắt lại:

- Sư tôn đổi ý à? Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tùng Vĩ nhờ lão Cốc một chuyện. Lão lườm lự rồi nói:

- Chuyện gì?

- Hần lão Cốc chẳng ưa gì những trưởng tôn võ lâm như bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại, Quan Chí Hải đại hiệp và Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất

đạo trưởng?

Lão Cốc hừ nhạt một tiếng rồi danh giọng nói:

- Bọn người đó chỉ là hạng ngụy quân tử, giả nhân, giả nghĩa mà thôi. Trong mắt Cốc Thừa Tự, chúng là lũ tiểu nhân bỉ ổi.

Tùng Vĩ mỉm cười, nhướn mày nói:

- Chính vì thế, trước khi sư tôn Tùng Vĩ chết, muốn dạy cho chúng
những

bài học về đạo nghĩa... Nên Tùng Vĩ mới nhờ đồ tôn Cốc Thừa Tự.

- Sư tôn Tùng Vĩ muốn lão Cốc làm gì?

- Tai vách mạch rừng... Tùng Vĩ nói nhỏ mới được.

Lão Cốc bước đến bên Tùng Vĩ. Y ghé miệng vào tai lão Cốc rù rì. Nghe
Tùng Vĩ nói, lão Cốc phá lên cười khàn khạch. Lão nghe xong, không
biết nghĩ

sao mà ôm quyền xá Tùng Vĩ:

- Bái phục sư tôn.

- Thế thì đồ tôn còn chờ gì nữa mà chưa hành sự.

Nụ cười vẫn còn hiện rõ trên hai cánh môi của lão Cốc. Lão nói:

- Cốc Thừa Tự hành sự ngay thôi.

6

- Hê! Hành sự rồi, người phải tìm thức ăn và hảo tửu để Tùng Vĩ và lão
đàm đạo đấy nhé.

Lão gật đầu:

- Được.

Lão Cốc sai bước ra ngoài. Đến cửa thạch lảo, bất ngờ lão dừng bước
quay lại:

- Sư tôn Tùng Vĩ bảo trọng.

Tùng Vĩ vô cùng ngạc nhiên với sự thay đổi đột ngột này của lão Cốc.
Lão đã đi rồi mà Tùng Vĩ vẫn còn sững sờ.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Một Ác ma nhân như lão Cốc mà còn giữ được lời thề bái sư, muốn
chuộc lại. Còn những người kia chỉ vì mục đích của bản thân mình, bất
chấp

thủ đoạn hạ lưu... Chẳng còn biết ai là chính, ai tà nữa.

Tùng Vĩ nói xong ngồi trở lại chỗ cũ dựa lưng vào vách thạch lao. Y suy
nghĩ mông lung về những người mình đã gặp mà tâm trạng bỗng chốc rồi
như

tơ vò.

nói:

Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại bước vào. Lão vừa bước vào thạch lao, vừa

- Có rượu, có thịt đây.

Lão hĩ hửng bưng đến bày trước mặt Tùng Vĩ, Tùng Vĩ vừa nhón tay lấy chiếc đùi gà nóng hổi thì Đại Hữu bước vào. Thấy mặt Đại Hữu, mặt Tùng Vĩ nheo lại. Y bỏ đùi gà xuống buồng một câu cộc lốc:

- Không ăn nữa. Không thềm làm gì nữa. Bang chủ bang chủ Ngẫu Nại hỏi:

- Sao vậy? Sao tự dưng tiểu tử đổi ý?

7

Tùng Vĩ chỉ Đại Hữu:

- Tại gã đó.

Ngẫu Nại nhìn lại Đại Hữu, gã gằn giọng quát:

- Đại Hữu! Ai cho quyền người vào đây?

Đại Hữu bối rối, toan quay bước trở ra, nhưng Tùng Vĩ gọi giật lại:

- Dừng bước!

Đại Hữu miễn cưỡng dừng bước.

Đứng lên, bước đến trước mặt Đại Hữu, Tùng Vĩ nói:

- Đại Hữu biết vì sao Tùng Vĩ không ăn uống được... là vì nguyên cố gì không?

Nhìn Tùng Vĩ, Đại Hữu buông một câu cộc lốc:

- Ăn uống là do người... làm sao ta biết được.

- Hừ! Tại vì Đại Hữu tôn giá nặng tay với Tùng Vĩ nên bụng Tùng Vĩ no hơi, phải xả chướng khí đó mới ăn uống được đó.

- Người cứ việc xả.

- Mà phải có cái gì để xả chứ. Mà xả chướng khí vào Đại Hữu tôn giá là hay nhất.

Tùng Vĩ nhìn bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại:

- Bang chủ! Tùng Vĩ thỉnh cầu bang chủ cho Tùng Vĩ xả chướng khí vào

Đại Hữu tôn giá. Có như thế, tâm thức Tùng Vĩ mới khuây khỏa mà giúp cho bang chủ.

Ngầu Nại gật đầu:

- Được!

8

Lời thốt ra thì Đả cầu bổng pháp cũng chớp động điểm tới tinh huyết của Đại Hữu.

Đại Hữu đứng sững ra như bị trời trồng khi tinh huyết bị Ngầu Nại điểm trúng. Y bối rồi nói:

- Ngầu Nại bang chủ! Đại Hữu hành sự... hành sự... Ngầu Nại nạt ngang:

- Im! Phận của người thì phải giữ phận, không được nói năng gì cả, nghe chưa?

Đại Hữu mếu máo gật đầu. Y nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Người đừng có... Tùng Vĩ nạt ngang:

- Im! Phận của người thì phải giữ phận, không được nói gì cả. Nghe chưa?

Tùng Vĩ lặp lại câu nói của vị bang chủ Cái Bang Ngầu Nại khiến cho lão bang chủ phải bật cười thành tiếng. Hai vành môi Đại Hữu mím lại.

Tùng Vĩ nhìn Đại Hữu nói:

- Khi kiếm ăn cá và cũng có lúc ngược lại cá ăn kiếm có đúng không nào? Tùng Vĩ vừa nói vừa bước lại giá để dụng cụ khảo hình. Y chọn hai thanh

côn thép sáng người, gõ cồm cộp vào nhau. Thấy Tùng Vĩ chọn hai ngọn côn,

mặt Đại Hữu xanh nhợt xanh nhạt. Y ngậm ngừng nói:

- Người định là gì ta?

- Hê! Học nghề của Đại Hữu tôn giá chứ làm gì bây giờ.

Tùng Vĩ vừa nói vừa bước đến trước mặt Đại Hữu, thản nhiên kéo trích quần y xuống.

9

Đại Hữu biến sắc nói:

- Người định hủy tinh hoàn của ta à?

Tùng Vĩ gõ hai thanh côn vào với nhau: Cộp...

Âm thanh khô khốc đó khiến cho Đại Hữu hồn siêu phách lạc. Y ngậm ngừng nói:

- Đại Hữu xin người.

- Không xin xỏ gì hết.

Đại Hữu nhìn lại Ngẫu Nại bang chủ:

- Ngẫu tiên bối! Hẳn định hủy đi tinh hoàn của Đại Hữu. Ngẫu Nại nhắm mắt nhìn Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ! Nếu bang chủ muốn Tùng Vĩ theo người thì người phải chiều

Tùng Vĩ.

Ngẫu Nại khẽ vuốt râu gật đầu. Thấy lão gật đầu, Đại Hữu càng bối rối hơn. Y rồi rít nói:

bậy.

- Bang chủ! Phải cứu Đại Hữu, không để cho gã tiểu tử Tùng Vĩ này làm Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại miễn cưỡng đáp lời gã:

- Đại Hữu giám ngục! Người ráng chịu... Bọn bang chủ sẽ bồi hoàn lại cho người.

Sắc mặt Đại Hữu tái nhợt, xuất hạn mồ hôi khi lời nói của bang chủ Cái Bang thốt ra. Y tự biết rằng lão bang chủ kia sẽ không nhúng tay vào can
Tùng

Vĩ nữa.

10

Tùng Vĩ cười kháy nói:

- Đại Hữu tôn giá đã nghe bang chủ Ngẫu Nại nói rồi chứ. Giờ thì tôn giá biết thế nào là khổ hình đấy.

Tùng Vĩ vừa nói vừa gõ hai thanh côn vào với nhau, để tạo ra thứ âm thanh lạch cạch. Những âm thanh đó khiến cho Đại Hữu hồn siêu phách lạc. Toàn thân gã xuất hạn mồ hôi. Y thều thào nói:

- Tùng Vĩ bỏ qua cho Đại Hữu đi!

Nhướn đôi chân mày lưỡi kiếm sắc bén, Tùng Vĩ hỏi:

- Đại Hữu tôn giá biết sợ chưa?

Đại Hữu miễn cưỡng gật đầu:

- Sợ rồi.

- Biết sợ thì tất những người bị tôn giá khảo hình cũng sợ như vậy đó.

Tùng Vĩ vừa nói vừa thọc một ngọn côn vào hạ bộ của Đại Hữu. Gã giật nảy mình, nhăn nhó nói:

- Tùng Vĩ... tha cho ta.

- Tha cho tôn giá...

- Đại Hữu xin Tùng Vĩ... Người tha cho Đại Hữu, muốn cái gì Đại Hữu cũng chịu cả.

khóc.

Tùng Vĩ nện khúc côn còn lại vào khúc côn bên kia tạo ra âm thanh khô

Cộp...

Đại Hữu rú lên:

- Ối trời ơi...

- He! Tùng Vĩ chưa nện trúng mà tôn giá đã la trời.

11

Mồ hôi Đại Hữu xuất ra đầm đề. Y vừa thở vừa nói:

- Tùng Vĩ muốn Đại Hữu làm gì cũng chịu nhưng đừng khảo hình đập nát tinh hoàn của Đại Hữu.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Thôi được rồi. Cang Tùng Vĩ không ác như tôn giá tưởng đâu. Chỉ cần tôn giá thề bỏ nghề này là được.

Đại Hữu bắt được lời nói liền nói liên miện như người niệm kinh:

- Đại Hữu thề bỏ nghề... bỏ nghề... Đại Hữu bỏ nghề... bỏ nghề.

- Vậy tôn giá phải chứng minh. Chứng mình bằng cách tự tát vào má mình.

- Ta hứa... ta hứa.

Bước đến bên bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại, Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Thịnh bang chủ giúp cho Đại Hữu tôn giá.

Ngọn Đả cầu bốn pháp trong tay Ngẫu Nại thọc mạnh vào nách Đại Hữu.

Y rùng mình vì tinh huyết đã được hóa giải, Đại Hữu toan bước ra cửa thì Tùng

Vĩ chặn lại:

- Hê! Đại Hữu tôn giá định nuốt lời à?

Gã lấm lét nhìn Ngẫu Nại rồi tự tát vào mặt mình. Bốp...

Tùng Vĩ nói:

- Bên kia nữa. Có như thế, tả hữu mới bình bình.

Đại Hữu tát thêm một tát nữa vào má bên kia rồi gượng nói:

- Được rồi chứ?

- Như thế mới được. Đi đi!

12

Chẳng cần Tùng Vĩ nói lời thứ hai. Đại Hữu sải bước tiến nhanh ra cửa.

Quay lại bên Ngẫu Nại bang chủ, Tùng Vĩ quảng hai chiếc côn vào góc thạch lao, nhón tay cầm lại chiếc đũa gà vàng ươm.

Ngẫu Nại bang chủ hỏi:

- Sao tiểu tử không trả thù hẳn?

Cắn một miếng thịt gà, Tùng Vĩ vừa ăn vừa nói:

- Văn bối không phải là kẻ nhỏ nhen, chỉ biết trả thù, trả hận.

Y nói rồi, tiếp tục vừa ăn vừa uống mà chẳng thèm mời Ngẫu Nại đến một tiếng.

Ăn uống xong rồi, Tùng Vĩ đứng lên xoa bụng. Mặt y hơi nhăn lại, miệng thì thốt:

- Bang chủ! Không xong rồi.

Đôi chân mày Ngẫu Nại nhíu lại:

- Cái gì không xong?

Tùng Vĩ chỉ mớ thức ăn thừa còn lại.

- Không chừng người ta biết kế sách của văn bối và bang chủ nên ngầm ngầm hạ độc vào thức ăn... nên...

Ngẫu Nại lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được. Thức ăn do chính ta... chính ta mua mà...

- Thế sao bụng văn bối lại khó chịu quá...

Y vừa nói vừa ôm bụng khom người xuống. Ngẫu Nại lo lắng hỏi:

- Người sao vậy?

Tùng Vĩ thều thào nói:

13

- Ai cha! Vãn bối cần đến nhà xí gấp... rất gấp... Phiền bang chủ dìu
Tùng

Vĩ.

Ngầu Nại bang chủ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Thật là rắc rối.

Lão nói vậy nhưng vẫn đưa vai cho Tùng Vĩ bá lấy cổ mình. Bá lấy cổ bang chủ Cái Bang Ngầu Nại, Tùng Vĩ cứ như bị nhũn người ra đi không nổi, buộc lão bang chủ phải dìu y.

Tùng Vĩ nói:

- Tiền bối! Mau lên... mau lên, kéo không kịp nữa.

Nghe Tùng Vĩ hối, Ngầu Nại càng linh quỳnh, luống cuống. Lão bang chủ Cái Bang Ngầu Nại miễn cưỡng nói:

- Tiểu tử ráng một chút đi! Ráng một chút đi... gần tới rồi.

Lão bang chủ Cái Bang Ngầu Nại đưa được Tùng Vĩ đến nhà xí thì cũng toát mồ hôi. Lão vừa thở vừa nói:

- Đến rồi... đến rồi... Người vào đi.

Len vào nhà xí, Tùng Vĩ đóng cửa lại.

Y vừa đóng cửa nhà xí vừa nói:

- Bang chủ chịu khó đứng ngoài này canh chừng cho vãn bối.

- Được rồi. Không cần tiểu tử phải nhắc.

Cửa nhà xí đóng lại. Bang chủ Cái Bang Ngầu Nại khoanh tay trước ngực. Lão đứng canh mà lăm bằm chửi:

- Tiểu tử này quả là rắc rối.

Lão vừa thốt dứt câu thì nghe tiếng Tùng Vĩ ngâm nga một bài thơ từ trong nhà xí.

14

“Kiếm hà thương thương

Bạch lộ vi sương

Sơ vị y nhau

Tại thủy nhất phương
Tỏ hồi túng chi
Dạo sở khả trường
Sơ du tung chi
Uyển tại thủy trung ương” (Lau sậy xanh um
Mọc trắng như sương
Có cô gái ấy
Đầu sông một phương Nếu đi ngược dòng Trác trở lại xa
Nếu lội ngược dòng
Giữa nước mình ta.)
Nghe Tùng Vĩ đọc bài thi phú đó. Ngẫu Nại buột miệng hỏi:
đó!

- Tiểu tử! Người làm chuyện đó... còn làm thơ được nữa à? Lạ lùng quá
Tùng Vĩ ngồi trong nhà xí đáp lời lão:
- Ngẫu Nại bang chủ đường đường là một bang chủ Cái Bang chắc hẳn
kiến văn uyên bác... không biết bang chủ có nhận ra bài thơ văn bối vừa
đọc ở đâu không?

15

- Bốn bang chủ không để ý đến chuyện đó.

- Thảo nào...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng rồi nói tiếp.

- Văn bối những tướng đầu một người giữ chức phận bang chủ của thiên
hạ đệ nhất bang kiến văn phải uyên bác lắm, không ngờ một bài thi phú
trong

Kinh Thi cũng không biết. Bởi vậy Cái Bang chỉ có mỗi một việc phải
làm là xòe

tay ra xin bố thí trong thiên hạ... Ngay cả bang chủ còn dốt đặc thì sao
mà không đi ăn mày.

Mặt Ngẫu Nại xanh nhợt vì tức giận. Y thở hắt ra một cái:

- Tiểu tử! Kinh Thi là quốc thư chí bảo, người ngồi trong nhà xí mà cũng
đọc được sao?

- Ấy! Tiểu bối thường như vậy rồi. Ngồi trong nhà xí, tâm thức thanh thản, vừa lo chuyện lớn cá nhân, vừa đọc thơ văn kinh điển, có gì đâu mà bang

chủ cho là chuyện lớn chứ. Cái lớn là người có chức phận cao như... như bang

chủ mà chẳng biết gì về Kinh Thi. Vậy chắc bang chúng dưới trướng cũng giống như bang chủ, hoặc bang chủ cũng giống như bang chúng của mình.

Ngẫu Nại rít lên:

- Tiểu tử! Người đừng có nói hồ đồ.

- Văn bối vốn dĩ là người thật thà, có sao nói vậy. Mong bang chủ... nếu bang chủ không phải như hạng người văn bối nói thì đọc thử một bài Hoàng

Hạc Lô của Thôi Hạo coi.

Ngẫu Nại tức uất lên. Lão gắt giọng nói:

- Bọn nho sinh hủ lậu, lão phu không coi trọng trong mắt mình. nào...

- Hê! Người ta hủ lậu mà còn được sử thơ ghi danh. Còn bang chủ thì sao

Tùng Vĩ bật cười khanh khách.

16

Nghe Tùng Vĩ cười, Ngẫu Nại đành mặt, gằn giọng hỏi:

- Tiểu tử! Người cười gì thế?

- Tất nhiên văn bối có cái để cười mới cười chứ.

Y nói xong, ngâm tiếp bài thơ của Thôi Hạo.

“Tích nhân dĩ thừa Hoàng Hạc khứ

Thứ địa không dư Hoàng Hạc lâu Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản
Bạch vân thiên tải không chu du

Tình xuyên lịch lịch Hán Dương thọ Phương thảo như thế Anh Võ châu
Nhật mộ hương quan hà xứ thị

Yên ba giang thượng sử nhân sầu. (Người xưa cười hạc vàng đi khuất
Còn lại trơ trơ Hoàng Hạc lâu

Hạc vàng một mình không trở lại
Mây trắng nghìn năm trôi âu sầu
Sông quanh trong rõ cây Hán Dương
Anh Võ cỏ xanh thật dễ thương
Chiều tà quê hương mình đau tá
Khói sông khiến người buồn vấn vương.”

Bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại vuốt râu mỉm cười nói:

- Bài thơ đó của ai vậy? Lại ở trong Kinh Thi ư?

17

- Không... Không. Đó là bài thì của đại thi hào Thôi Hạo, vịnh Hoàng Hạc

lâu đấy mà.

Ngẫu Nại phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Thôi Hạo nếu biết tiểu tử Tùng Vĩ vừa lo đại sự cá nhân, vừa ngâm thơ của y chắc y không sống nổi đâu.

Đến lượt Tùng Vĩ cười. Y vừa cười, vừa nói:

- Đại thi hào Thôi Hạo vịnh Hoàng Hạc lâu còn có rượu để uống. Còn vẫn

bồi ngâm Hoàng Hạc lâu trong nhà xí, bù lại được bang chủ Cái Bang canh cửa... Xem ra cũng đều huề, chẳng ai thua ai cả. Chắc Thôi Hạo thi nhân cũng

hiếu cho vẫn bồi.

Nghe Tùng Vĩ thốt câu này, mặt Ngẫu Nại xuất hạn mồ hôi.

Lão giận dữ toan giật cửa nhà xí thì bất thành linh Thiên Nhất đạo trưởng, Chánh Giới đại sư và cả Quan Chí Hải, cùng chương môn Ngũ Kiếm Hà Chỉnh đồng xuất hiện.

Thấy những người đó bất ngờ xuất hiện, bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại vô cùng lúng túng.

Thiên Nhất đạo trưởng bước lên:

- Bang chủ! Đêm khuya thế này, bang chủ đứng đây làm gì vậy?

Ngẫu Nại cứ luống ca luống cuống mà không thốt được thành lời. Lão

còn chưa kịp tìm lời giải thích thì Tùng Vĩ đã mở cửa bước ra. Y nhìn mọi người, ôm quyền nói:

- Thật vinh hạnh cho vãn bối...

Thiên Nhất đạo trưởng nhìn Tùng Vĩ, vuốt râu nói:

- Hóa ra tiểu tử cũng có ở đây. Tùng Vĩ ôm quyền nói:

18

- Vãn bối ở trong nhà xí đã nghe tất cả... Các vị trưởng bối phải hiểu cho Ngẫu Nại bang chủ. Chẳng qua người sợ vãn bối đi nhà xí một mình, nên phải theo canh cửa giùm vãn bối thôi.

Nghe Tùng Vĩ nói, ai nấy đều phá lên cười.

Nghe mọi người cười, mặt Ngẫu Nại đỏ rần. Lão có cảm giác như vừa hứng trọn một chậu nước sôi vào chính diện.

Ngẫu Nại nhìn lại Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ mỉm cười với lão. Y ôm quyền nói:

- Ngẫu Nại bang chủ! Hẳn các vị trưởng lão đây thấy bang chủ quá cực nhọc nên muốn thay thế bang chủ canh cửa cho vãn bối.

Y nói dứt câu, ôm bụng quay trở vào nhà xí.

Nghe Tùng Vĩ nói, những người kia sượng mặt nhìn gã. Được dịp Ngẫu Nại bật cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Xem ra chúng ta đều là những kẻ đồng hội, đồng thuyền.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Giáo Ngôn

Tùng Vĩ khởi đầu từ tòa tổng đàn võ lâm đi đến tử điểm của lão Nhị điểm chủ. Các vị chương môn nối gót theo sau chân y. Đi ngang qua một cửa hiệu tư lự, y dừng bước nhìn lại các vị chương môn, nói:

- Các vị tiền bối... Các vị có cảm thấy gì không? Quan Chí Hải hỏi:

- Tiểu tử muốn nói gì?

Tùng Vĩ chỉ vào y phục mình:

- Các vị không thấy ngược sao, khi để cho văn bối vận y phục này? Nó rách bươm trông còn tệ hơn một tiểu cái bang thất cơ lỡ vận.

Y chặc lưỡi:

- Ái chà! Thất cơ lỡ vận mới đầu nhập vào Cái Bang của Ngẫu Nại tiền bối đây để kiếm cái ăn. Còn văn bối tệ hơn một tiểu Cái Bang thất cơ lỡ vận,

xem chừng các vị chương bối không có ý cho Tùng Vĩ chút dung hình coi được mắt rồi. Thế thì lời của các vị làm sao Tùng Vĩ này tin được.

Chánh Giới đại sư lên tiếng:

- A di đà phật. Tiểu thí chủ cần y phục mới thì cứ vào chọn lựa. Tùng Vĩ ôm quyền xá Chánh Giới đại sư.

- Văn bối vô cùng cảm kích tấm lòng hào phóng của cao tăng đại đức. A di đà phật.

2

Nghe Tùng Vĩ niệm lại câu phật hiệu sau khi nói dứt câu, chân diện

Chánh Giới đại sư đỏ bừng vì thẹn.

Tùng Vĩ phui bộ trang y đạo tỳ rách nát bởi bị khảo hình bước vào cửa hiệu. Gã chủ hiệu nhìn Tùng Vĩ e dè.

Y liền chỉ các vị chưởng môn nhỏ giọng nói:

- Hiệu chủ yên tâm. Các vị trưởng bối kia muốn Tùng Vĩ thay đổi trang phục đẹp nhất để tiễn đưa họ đến gặp Trương tiền bối. Phàm người có chức có quyền thì sinh vẽ như thế mà.

Gã chủ hiệu nhìn ra các vị chưởng môn.

Quan Chí Hải đưa mắt nhìn gã chủ hiệu gật đầu. Gã đổi ngay thái độ đối với Tùng Vĩ:

- Mời công tử... mời công tử...

Chấp tay sau lưng, Tùng Vĩ đi rảo qua khắp các quầy để trang phục. Gã hiệu chủ bước sau lưng Tùng Vĩ, chỉ hết bộ này đến bộ kia mà giải thích.

Gã lấy một bộ trang y nho sinh bằng gấm Hàn Châu, vuốt rồi nói:

- Nếu công tử vận bộ trang phục này đúng là trang nam tử hạng vương tôn công tử.

Tùng Vĩ hất mặt nói:

- Thế bộ này bao nhiêu?

Gã chủ hiệu giả lả cười nói:

- Bộ trang y này, Đồng Mộc chỉ lấy của công tử có ba lạng bạc thôi.

Tùng Vĩ hất mặt:

- Còn bộ nào mắc hơn không?

- Dạ, có chứ... có chứ...

3

Đồng Mộc mời Tùng Vĩ vào gian biệt phòng, chỉ dây treo trang phục treo

trên vách được bọc cẩn thận.

- Những bộ này đều có giá trị trên hai mươi lạng. Chúng được dệt bằng gấm Tô Châu, chỉ có những bậc vương tôn công tử mới vận mà thôi.

Ngay cả

những bậc trung lưu cũng chẳng dám dùng đến, họa lắm chỉ lấy một bộ dùng trong những ngày trọng đại.

Tùng Vĩ gật đầu. Y nhìn Đồng Mộc nói:

- Hiệu chủ Đồng Mộc này! Nếu như tại hạ có những bộ trang phục này đem bán lại cho hiệu chủ, hiệu chủ thu vào bao nhiêu?

Đổng Mộc giả là cười nói:

- Hây! Làm gì công tử có mà bán cho Đổng Mộc. Thú thật với công tử, tại

Hàm Đan, cửa hiệu của Đổng Mộc duy nhất có bán gấm Tô Châu thôi, không

có cửa hiệu thứ hai đâu. Nếu công tử có thì đúng là chuyện lạ đó.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hê! Nếu tại hạ có mới hay chứ.

Đổng Mộc ngần ngừ rồi nói:

- Nếu công tử có, bốn hiệu sẽ thu lại với giá mười lạng, nhưng phải giống như các bộ ở đây.

Tùng Vĩ buông bằng một giọng chắc nịch:

- Giống y chang.

Đổng Mộc tròn mắt, mở to hết cỡ với vẻ ngạc nhiên, ngờ nghệch nói:

- Giống y chang là sao?

Vỗ vai Đổng Mộc. Tôn giá từ tốn nói:

4

- Bốn thiếu gia mua tất cả những bộ trang phục ở đây rồi bán lại cho hiệu chủ, chỉ chừa lại một bộ thôi. Không giống là gì. Sau đó, hiệu chủ cứ thần nhiên

ra ngoài tính ngân lượng với vị Quan đại hiệp.

Gã hiệu chủ Đổng Mộc sững sờ:

- Ơ...

Tùng Vĩ hất mặt nói:

- Hê! Hai người chúng ta cùng có lợi mà. Nếu Quan đại hiệp và những vị chường môn kia thắc mắc thì cứ nói bốn thiếu gia mua hết tất cả y trang trong gian biệt phòng này. Được chứ? Xem như hiệu chủ gặp thần tài rồi đó.

Đổng Mộc toét miệng cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Không ngờ cửa hiệu của Đổng Mộc gặp may như vậy.

Gã vừa nói, vừa chọn lấy một bộ đẹp nhất vừa vắn với khổ người của Tùng Vĩ.

- Thiếu gia vận bộ này coi. Tùng Vĩ chìa tay:

- Bốn thiếu gia sẽ vận nói sau khi đã nhận lại số ngân lượng bán tất cả đồ ở đây cho hiệu chủ.

Lão giả là cười:

- Được được...

Đồng Mộc quày quả bước ra khỏi biệt phòng đi lấy ngân phiếu, trong khi Tùng Vĩ thay đổi y phục. Y bước lại tấm gương đồng ngắm bóng mình.

Thay

đổi bộ gấm y, Tùng Vĩ trông khác hẳn. Y chẳng thể nào ngờ được trong gương

lại chính là mình. Trong tấm gương đồng, Tùng Vĩ chẳng khác nào một vị

vương tôn công tử, phong lưu đỉnh đạc, rất ra vẻ oai phong và đầy phong độ.

Gã hiệu chủ quay lại. Chính ngay gã cũng phải chặc lưỡi, tấm tắc khen.

5

- Đồng Mộc chưa từng thấy người nào mỹ tú như công tử.

- Hiệu chủ quá khen, nhưng tại hạ cần ngân phiếu hơn.

- Có ngay... có ngay.

Lão hiệu chủ đặt tờ ngân phiếu vào tay Tùng Vĩ rồi nói:

- Tờ ngân phiếu này có giá trị tới ba trăm lạng, đúng với ba mươi bộ y phục ở đây.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Hiệu chủ thật là tốt. Cứ ra nói với họ là tại hạ mua tất cả và gọi lại cho hiệu chủ.

- Đồng Mộc sẽ làm theo lời công tử.

Hai người sánh vai bước ra ngoài cửa hiệu. Quan Chí Hải hỏi:

- Bao nhiêu?

Đồng Mộc khúm núm nói:

- Dạ, vị chi tất cả là sáu trăm lạng.

Quan Chí Hải chau mày, trở mắt nhìn gã hiệu chủ:

- Sáu trăm lạng một bộ trang phục? Gã hiệu chủ bối rối.

Tùng Vĩ giả lá nói:

- Số ngân lượng kia có đáng gì so với Quan đại hiệp. Chỉ tại vì văn bối chọn một bộ mà lại xé đến ba mươi bộ nên mới có cái giá đó.

Chánh Giới đại sư chau mày, niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Sao tiểu thí chủ lại xé?

6

- Văn bối có cố tật, hễ bộ trang phục nào không vừa ý là xé ngay... nên trước đây dường mẫu chỉ cho vận toàn đồ giấy. Ngay cả bộ đạo tỳ duy nhất cũng bị người ta xé... Nhưng số ngân lượng kia có đáng gì với giá trị của Ngọc

Chỉ thần châu.

Y giả lá nói tiếp:

- Các vị chưởng tôn ở đây đều là những nhân vật vang danh võ lâm, chẳng lẽ chỉ một số ngân lượng ít ỏi đó mà để cho Đồng Mộc hiệu chủ cho là những người keo kiệt.

Quan Chí Hải lờm Tùng Vĩ, nhăm nói:

- Người đúng là điên thật. Tùng Vĩ chau mày:

- Nếu như các vị chưởng tôn không muốn thì tại hạ sẽ cời bộ trang phục trả quách lại cho hiệu chủ.

Thiên Nhất đạo trưởng buột miệng hỏi:

- Trả lại thì người bận gì? Tùng Vĩ dang rộng hai tay:

- Chẳng bận gì cả.

Thiên Nhất đạo trưởng cúi gắt hỏi:

- Người cời trường cời trần rồi đi với bần đạo sao?

- Thì chắc vậy rồi...

Tùng Vĩ nói rồi toan cời dây thắt lưng, nhưng Quan Chí Hải miễn cưỡng ngăn lại:

- Thôi thôi. Lão phu trả tiền. Miễn người đưa chúng ta đến nơi đến chốn.

Vừa nói, Quan Chí Hải vừa rút ngân phiếu nhưng cũng chỉ được có bốn trăm lạng. Lão nói với Đồng Mộc:

7

- Lão phu gọi người bốn trăm lạng, còn bao nhiêu cứ đến tổng đàn võ

lâm, sẽ có người giao nốt cho người.

Đồng Mộc lưỡng lự. Chí Hải chau mày:

- Đồng hiệu chủ biết danh tiếng của Quan Chí Hải chứ? Gã hiệu chủ Đồng Mộc ôm quyền:

- Dạ dạ... Tiểu nhân sẽ đích thân đến tổng đàn võ lâm gặp Quan đại hiệp.

Gã vừa nói dứt câu thì Tùng Vĩ bước trở vào trong quày. Tất cả mọi người đều đành mặt nhìn theo Tùng Vĩ. Thản nhiên lấy cây quạt trầm, Tùng Vĩ quay lại nói với Đồng Mộc:

- Đồng hiệu chủ tính luôn cả cây trầm phiến này nữa.

Y nói xong, chấp tay sau lưng, phe phẩy quạt bước ra ngoài.

Vĩ.

Những vị trưởng tôn võ lâm chỉ còn nước lắc đầu nổi gót theo sau Tùng Đồng Mộc nhìn theo Tùng Vĩ nói lớn:

- Công tử! Khi nào cần thì cứ ghé qua cửa hiệu của Đồng Mộc nhé... Lúc nào cửa hiệu của Đồng Mộc cũng rộng cửa đón công tử.

Tùng Vĩ dừng bước quay lại, khoát tay:

- Khi nào cần, bốn thiếu gia sẽ ghé thăm hiệu chủ.

Rời cửa hiệu của Đồng Mộc, Tùng Vĩ đến thẳng tửu điểm của lão Nhị. Thiên Nhất đạo trưởng cản bước của Tùng Vĩ:

- Tiểu tử giấu Ngọc Chỉ thần châu trong tửu điểm này à?

Phe phẩy chiếc quạt trầm, Tùng Vĩ nói:

8

- Nơi vãn bối cất Ngọc Chỉ thần châu phải đi lại từ đầu mới có thể nhớ ra được. Nếu không đi lại từ đầu, làm sao đến chỗ đó được. Đầu tiên, vãn bối đến

tửu điểm của lão Nhị để ăn uống... gặp các vị trưởng bối đó.

Thiên Nhất đạo trưởng chau mày. Lão đạo sĩ Võ Đang miễn cưỡng nói:

- Thôi được.

Lão vừa nói vừa bước lách qua một bên. Tùng Vĩ nhìn Thiên Nhất đạo trưởng:

quá.

- Phàm người tu tiên thì phải thâm trầm, nhưng sao đạo trưởng nôn nóng

- Bần đạo thấy người quá dềnh dàng.

- Trong trường hợp của văn bối, đạo trưởng cũng phải làm như vậy thôi.

Dục tốc bất đạt mà.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ đi thẳng vào tửu điểm của lão Nhị. Mọi người nổi bước theo sau y.

Lão Nhị từ trong bước ra. Lão sững sờ nhìn Tùng Vĩ, nói:

- Tùng Vĩ! Lão Nhị ta không nhận ra người nữa. Vừa cười, Tùng Vĩ vừa nói:

- Trên đời này cái gì cũng có thể thay đổi hết. Hôm qua, Tùng Vĩ còn là một tiểu đạo tỳ, hôm nay đã có thể sánh bước cùng các vị trưởng môn võ lâm.

Y chỉ từng người nói:

- Đây là Quan đại hiệp với danh tiếng lẫy lừng. Còn đây là Chánh Giới đại sư, người đầu trọc lớn nhất trong Thiếu Lâm tự. Còn vị này là Thiên Nhất

đạo trưởng... và sắp thành tiên nếu trút bỏ xác phàm. Người bên này là ăn mày chúa... gặp đâu ăn đó, tức bang chủ Cái Bang.

Nghe Tùng Vĩ giới thiệu mà mặt các vị trưởng môn đỏ gay vì thẹn.

9

Lão Nhị ôm quyền xá:

lâm.

- Tửu điểm của tiểu nhân hân hạnh đón các vị trưởng môn nhân của võ Nhị.

Mọi người đồng bụng tiếng thở dài, miễn cưỡng ôm quyền đáp lễ lão Tùng Vĩ lên tiếng nói tiếp:

- Nhị điểm chủ! Lần trước Tùng Vĩ gọi những món ăn gì nhỉ?

- Tiểu đệ gọi toàn là những thức ăn tuyệt hảo của tửu điểm.

- Thế thì hôm nay cứ thế mà làm.

- Tất nhiên rồi. Lão Nhị đây không ngờ tiểu đệ phát tài nhanh như vậy.

- Tùng Vĩ đã nói rồi. Trên đời này, tất cả đều có sự thay đổi.

Y nói xong, chột xoa trán ra vẻ suy nghĩ gì đó, rồi hỏi lão Nhị:

- Lão Nhị này! Tùng Vĩ còn có tật gì nữa không nhỉ? Lão Nhị bối rối:

- Ơ...

Tùng Vĩ hất mặt:

- Lần trước Tùng Vĩ có gọi thêm gì không? Lão Nhị rồi rít nói:

- Có có... Tiểu đệ lệnh cho lão Nhị nấu thêm phần bưng về cho bá mẫu.

- À...

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Dưỡng mẫu của Tùng Vĩ đã chết rồi.

Lão Nhị cúi đầu nhìn xuống, lí nhí:

10

- Lão Nhị chia buồn với tiểu đệ.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không cần đâu. Tùng Vĩ chỉ làm phiền lão Nhị ca ca nấu cho một bữa ăn

cho hai mươi người toàn là thức ăn ngon đem cúng cho dưỡng mẫu.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Sao cũng một người mà phải nấu cho hai mươi người.

Nhìn Chánh Giới đại sư. Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Hầy! Đại sư sao không thấu hiểu nhỉ. Phàm dưỡng mẫu của vãn bối mới

viên tịch thì bị những oan hồn không ai cúng theo người. Nếu chỉ cúng cho một người thì những oan hồn kia giật hết, lấy gì cho người ăn. Thứ hai nữa, đã là bóng ma hư vô thì khác hẳn người thường chúng ta. Người thường thì có bao

tử, nhưng còn dưỡng mẫu chắc không có bao tử, nên ắt phải ăn nhiều.

Ngầu Nại thở hắt ra một tiếng:

- Người thấy ma chưa mà nói không có bao tử? Tùng Vĩ nhướn mày nói:

- Không có bao tử thì chúng ta mới không thấy. Nếu có bao tử thì chúng ta đã thấy họ rồi.

Y khoát tay:

- Chẳng lẽ cúng cho một người chết oan mà các vị chường môn cũng tiếc rẻ sao?

Ngầu Nại lườm Tùng Vĩ.

Y giả là cười nhìn lại Quan Chí Hải, ôm quyền nói:

- Quan đại hiệp! Thiên hạ đều xưng tụng người là Thiên hạ đệ nhất hiệp, chẳng lẽ cúng cho một oan hồn cũng không được sao? Thế thì...

Quan Chí Hải khoát tay:

11

- Quan lão phu có nói gì đâu.

Tùng Vĩ nhìn lại lão Nhị:

- Rồi. Nhị lão ca ca cứ theo đó mà nấu, càng nhiều càng tốt. Ngân lượng thì cứ tính cả cho các vị chưởng môn đây. Hê! Nhị lão ca ca đừng ngại.

Các vị

đây là những bậc trưởng tôn hẳn không để cho Nhị lão ca ca thiệt thòi đâu. Cứ

làm cho ngon là được. Còn bây giờ thì dọn hết rượu trong tửu điểm ra.

Lão Nhị phấn khích nói:

- Ta hầu phục ngay... Cốc Thừa Tự lên tiếng:

- A di đà phật. Bần tăng không ăn mặn và uống rượu. Tùng Vĩ mỉm cười nói với Chánh Giới đại sư:

- Đại sư đúng là bậc xuất gia thanh tịnh. Quá tốt!

Quay vào trong nói với lão Nhị điểm chủ, Tùng Vĩ vừa ra dấu:

- Lão Nhị ca ca dọn thêm một to nước lạnh và một ít miếng đậu hũ để đại sư Chánh Giới dùng bữa.

Nghe Tùng Vĩ nói, mặt Chánh Giới đại sư thẹn đỏ.

Thức ăn được dọn ra, Tùng Vĩ ung dung vừa ăn vừa uống, trong khi những vị chưởng môn cứ ngồi đực ra nhìn gã.

Tùng Vĩ bưng chén rượu của mình đưa lên trước:

- Vãn bối mời các vị chưởng môn. Ngẫu Nại miễn cưỡng nói:

- Bốn Cái Bang không thể uống rượu mời của tiêu tử.

Tùng Vĩ nhưn mày:

- Tại sao vậy?

12

- Tiêu tử là người chưa thành danh, lại chẳng có tiếng tăm gì trong giới võ

lâm... làm sao lão phu hạ thân phận uống rượu với người.

- Thế ư?

Tùng Vĩ nói xong dốc chén rượu đổ vào miệng. Y đặt chén xuống mặt, gấp lấy miếng thịt vừa nhai vừa nói:

- Bang chủ Ngâu Nại không uống được rượu mời của vãn bối, nhưng lại có thể đi mua thức ăn và rượu cho vãn bối chứ?

Mặt bang chủ Ngâu Nại đỏ ửng:

- Người...

Tùng Vĩ khoát tay nói tiếp:

- Nếu vãn bối lập danh thì phải là Tam khoa Trạng Nguyên, chứ không lập danh ăn mày chúa như tiền bối đâu.

Mặt Ngâu Nại đã đỏ càng đỏ hơn. Lão đặt tay vào ngọn Đả cầu bồng. Tùng Vĩ nhướn mày nói:

- Ngâu Nại bang chủ vãn bối chẳng may chết thật thì không biết lấy ai chỉ đường cho bang chủ tìm đến nơi giấu báu vật đó.

Thở hắt ra một tiếng, Ngâu Nại gắt giọng nói:

- Ngôn phong của tiểu tử quá gian trá.

- Nhưng vẫn có thể ngâm được Kinh Thi và thơ của đại thi hào Thôi Hạo.

Còn ngôn phong của bang chủ là gì, phải chăng chỉ có mỗi một câu... “quý nhân phúc đức mong ban bố cho”.

Mọi người phá lên cười.

Bang chủ Cái Bang Ngâu Nại biến sắc, đứng bật lên. Thiên Nhất đạo trưởng vội lên tiếng nói với Ngâu Nại:

13

- Bang chủ đừng nóng. Đây là lúc chúng ta cần bỏ tiểu tiết để lo cho đại sự võ lâm. Vị tiểu tiết làm sao lo được truyện lớn.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Đạo trưởng nói rất đúng, vãn bối bái phục. Người xưa có câu: Vô độc bất trượng phu thì phải có độc tâm. Muốn trở thành trượng phu thì phải có độc tâm. Đạo trưởng dạy rất đúng.

Đến lượt chân diện Thiên Nhất đạo trưởng danh lại. Lão buông tiếng thở

dài từ tốn nói:

- Bần đạo theo cõi thiên tu thì sao có độc tâm được?
- Vậy văn bối phải kinh đạo trường một chén.

Miệng lưỡi của Tùng Vĩ khiến Thiên Nhất đạo trưởng phải e dè. Lão đầu muốn mình trở thành trò cười bởi ngôn phong của Cang Tùng Vĩ, buộc phải bưng chén giả lả nói:

- Bần đạo tiếp nhận sự kính trọng của tiểu tử.
- Đa tạ đạo trưởng.

Tùng Vĩ chìa chén đến trước mặt Quan Chí Hải và Hà Chinh.

- Nhị vị trưởng tôn cũng thưởng ứng chứ?

Hai người kia đành miễn cưỡng gật đầu bưng chén.

Tất cả mọi người cùng buộc phải cạn chén với Tùng Vĩ. Uống cạn chén rượu, Tùng Vĩ dựa lưng vào thành tựa, nhâm nhi ngâm thơ:

“Tử vi vương, mẫu vi lộ.

Chung nhật chung bạc mộ, Thường dữ Tử vi ngô. Tương la tam thiên lý, đường thủy sử các nhữ”

(Con làm vua, mẹ làm tù binh

14

Suốt ngày già hoàng hôn, thường làm bạn với cái chết

Cách xa ba nghìn dặm, biết nhờ ai nói cùng người.)

Thiên Nhất đạo trưởng chau mày buột miệng hỏi:

- Tiểu tử! Người dụng bài Thung Ca của Cơ Thích phu nhân có ẩn ý gì?

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Kiến văn uyên bác... Tri nhân tri kỷ... Nếu Ngẫu Nại bang chủ không biết cả bài thơ phú vịnh Hoàng Hạc lâu của Thôi Hạo đại thi nhân thì đạo trưởng biết cả Thung Ca... Bái phục.

- Ta muốn biết người đọc bài Thung Ca ám chỉ ai là mẹ, ai là con của người chứ?

Tùng Vĩ giả lả. Y vừa cười vừa bưng rượu chuốc ra chén rồi nhìn Thiên Nhất đạo trưởng nói:

- Đạo trưởng muốn nghĩ sao cũng được. Ai hiểu Cơ Thích muốn gửi gắm gì trong đó thì cứ hiểu. Cơ Thích đâu có phiền trách người nào mà.

Thiên Nhất đạo trưởng lờm Tùng Vĩ, hừ nhạt một tiếng:

- Tiểu tử đừng có hàm hồ đó.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại, y nhìn chăm chăm Thiên Nhất đạo trưởng.

Thiên Nhất đạo trưởng sững mặt nhìn Tùng Vĩ.

- Bần đạo có gì mà người nhìn?

- Đạo sĩ vừa là tri kỷ vừa không phải là tri kỷ.

- Người nói vậy có ý gì?

Tùng Vĩ mỉm cười cầu tình rồi nói:

15

- Đạo trưởng chỉ thuộc Thung Ca của Cơ Thích phu nhân, mà chẳng hiểu được ý của bài Thung Ca đó.

Y nhăn mặt, ôm quyền từ tốn nói tiếp:

- Văn bối mạn phép dùng hình tượng này mong đạo trưởng miễn thứ.

Thiên Nhất đạo trưởng nói:

- Cứ nói.

- Dạ... con vẹt.

Mặt Thiên Nhất đạo trưởng đỏ bừng vì vừa thẹn vừa giận. Được dịp trả đũa vị đạo sĩ đáng kính của phái Võ Đang, bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại cười vang động cả tửu điểm.

Nghe Ngẫu Nại cười, Thiên Nhất đạo trưởng càng thêm giận dữ và thẹn thùng hơn. Thẹn quá nên lão buột miệng chửi Tùng Vĩ:

- Tiểu tử dám nói bốn đạo là con vẹt à? Tùng Vĩ nhăn mặt, từ tốn nói:

- Vẹt trên tiên giới khác với vẹt ở hạ giới.

- Nhưng vẹt vẫn là vẹt.

- Dạ... Đó là ý của đạo trưởng chứ tuyệt nhiên văn bối không dám xúc phạm. Chứ có mấy ai có được trở thành vẹt nơi tiên cảnh.

- Tiểu tử ngoa ngôn, xảo trá quá rồi.

- Đạo trưởng nói vậy là oan cho văn bối quá.

Thiên Nhất đạo trưởng hừ nhạt một tiếng rồi ngậm miệng lại. Lão thừa biết mình càng đôi co với Tùng Vĩ chỉ chuốc lấy sự chế giễu ngạo mạn của y mà thôi.

Thiên Nhất đạo trưởng vuốt râu nhìn Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Hắn tiểu tử này biết y chẳng sống được bao lâu nữa, nên mở miệng nói càn cho hả cơn tức

16

giận. Mặc xác gã, cứ để ngoài ngôn phong của y, khi nào lấy được Ngọc Chỉ

thần châu thì tính sau cũng không muộn.”

Với ý niệm đó, Thiên Nhất đạo trưởng tự chuốc rượu vào chén uống. Tùng Vĩ nhìn lão hậm hực, nhếch môi cười ruồi.

Y nghĩ thầm: “Những người này đại diện cho chính đạo ư? Chắc chắn võ lâm tới thời kỳ mạt vận rồi.”

Y vừa nghĩ vừa nhìn lại Quan Chí Hải.

Vừa chạm mắt với Tùng Vĩ, Quan Chí Hải quay mặt đi chỗ khác. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử! Chúng ta ăn nhanh rồi sớm lên đường. Hắn bấy nhiêu thời gian cũng đủ cho Cang Tùng Vĩ nhớ lại nơi giấu Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Quan đại hiệp nói rất đúng. Văn bối bắt đầu nhớ được rồi. Quan Chí Hải buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Tùng Vĩ gọi lão điểm chủ:

- Lão Nhị ca ca, tính ngân lượng.

Lão Nhị hồi hả bước ra, khúm núm rồi nói:

- Tiểu đệ! Vị chi tất cả là hai mươi lượng. Tùng Vĩ chỉ Quan Chí Hải:

- Tôn giá tính luôn chứ?

Quan Chí Hải lúng túng. Y nói với lão Nhị:

lâm...

- Quan mỗ không đem theo ngân lượng. Người có thể đến tổng đàn võ

Tùng Vĩ khoát tay:

17

- Ái chà! Lần trước mua y trang của văn bối cũng thiết khất đến tổng đàn võ lâm, giờ chỉ có hai mươi lượng cũng lại thiếu, hèn đến tổng đàn võ lâm...

Y lắc đầu chắc lưỡi:

- Xem chừng cái tổng đàn võ lâm của Quan đại hiệp giống như kho bạc của triều đình vậy.

Quan Chí Hải cau mày vì thẹn mặt. Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Quan đại hiệp có cần mượn ngân lượng của Tùng Vĩ không?

- Nếu như người có... Quan lão phu nghĩ người chỉ nói chứ không có đâu.

- Nếu Tùng Vĩ là tiểu cái bang thì không có thật, nhưng lúc này văn bối là

bạc vương tôn công tử, tất phải có chứ... Nhưng tiền bối đừng có hện Tùng Vĩ đến tổng đàn võ lâm.

Quan Chí Hải miễn cưỡng đáp lời:

- Ở đây, ta không có ngân lượng đem theo. Tùng Vĩ chỉ vào búi tóc mình:

- Búi tóc của văn bối còn thiếu cây trâm cài. Nếu tiền bối... Quan đại hiệp không ngại... là Thiên hạ đệ nhất hiệp lại sợ mất một cây trâm cài tóc sao?

Quan Chí Hải lúng túng.

Tùng Vĩ vỗ vào vai Nhị điểm chủ:

- Nhị lão ca ca. Người biết buôn bán chắc không bán chịu cho ai, đúng không nào?

Lão Nhị vừa cười vừa gật đầu.

Quan Chí Hải thở hắt ra một tiếng, rồi rút cây trâm vàng trao cho Tùng Vĩ. Lão vừa trao cây trâm vừa nói:

18

- Cang công tử cẩn thận đó.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không không... Cây trâm của đại hiệp là báu vật, kẻ tầm thường như Tùng Vĩ đâu có dám giữ.

Y nói dứt câu đặt cây trâm vào tay lão Nhị điểm chủ:

- Nhị ca ca lấy cây trâm này giùm Quan đại hiệp. Nếu như cần dùng để

xăm thịt gà thì xăm... Ái chà! Cây trâm búi tóc của Quan đại hiệp nhọn lắm đấy. Nhị ca ca phải cẩn thận mới được.

Mặt Quan Chí Hải đỏ rần.

Tùng Vĩ đứng lên, chấp tay sau lưng nói:

- Chúng ta đi được rồi.

Lời còn đọng trên môi thì Tùng Vĩ sải bước ra cửa. Mọi người lần lượt nổi

gót theo y. Trông các vị chường môn danh tiếng của võ lâm chẳng khác nào

đám gia nhân theo bước hầu Tùng Vĩ. Nhưng khốn nỗi người trong cuộc thì chẳng nhận ra được điều đó.

Tùng Vĩ đi trước, theo ngay sau lưng y là Quan Chí Hải và Hà Chinh, dưới một bộ là Ngẫu Nại, sau cùng là Thiên Nhất đạo trưởng và Chánh Giới

đại sư. Tùng Vĩ dẫn họ đi qua các nẻo đường Hàm Đan trấn. Tất nhiên cảnh tượng kỳ lạ đó thu hút khách bàng quang phải dõi mắt theo nhìn.

Hà Chinh quay sang Quan Chí Hải:

- Quan lão huynh! Có gì người ta nhìn theo chúng ta dữ vậy? Nghe Hà Chinh nói, Tùng Vĩ quay lại. Y giả lả đáp lời:

- Cả một lúc xuất hiện những cao nhân trường bối của võ lâm, nên mọi người tò mò cũng đúng thôi.

Cốc Thừa Tự cau mày hỏi:

19

- Họ tò mò gì?

Tùng Vĩ chắc lưỡi, xoa trán:

- Ngay như văn bối cũng phải tò mò nữa, chứ đừng nói gì là những kẻ bàng quang chẳng biết gì kia.

Ngẫu Nại bước nhanh lên, nhập chung với Quan Chí Hải và Hà Chinh. Lão câu gắt nói:

- Họ thấy chúng ta theo chân Tùng Vĩ tiểu tử. Tùng Vĩ nhướn mày nhìn Ngẫu Nại bang chủ:

- Bang chủ hiểu ra rồi đó. Bỗng dưng một tên tiểu đạo tỳ vô danh Cang

Tùng Vĩ lại vận trang phục đỉnh đạc, đường hoàng như những vương tôn công

tử, lại được các vị chưởng môn theo hầu phía sau. Không chừng thiên hạ lại tưởng lầm Tùng Vĩ là thiên tử giả giàng di hành kinh lý. Thế sao chúng ta

không đến nha môn một chuyến nhỉ?

coi.

Nghe Tùng Vĩ nói, chân diện các vị trưởng tôn sam sầm trông thật khó

Quan Chí Hải gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi đừng có hàm hồ. Tùng Vĩ khoát tay:

- Ấy! Chỉ cần Quan đại hiệp suy nghĩ một chút thôi, sẽ hiểu ra ngay ánh mắt của họ. Nhưng các vị trưởng bối đừng khoác vẻ mặt khó coi kia, kéo họ lại nghĩ chúng ta là bọn đầu trộm đuôi cướp đó.

Nghe Tùng Vĩ thốt câu này, mọi người nhăn mày đánh mặt. Hà Chinh gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi giữ mồm, giữ miệng một chút, kéo hồi không kịp đó.

20

Đến lượt Tùng Vĩ bắt chước những vị trưởng bối nhăn mày, nhăn mặt trông thật nực cười. Y khoát tay như đuổi ruồi, nhưng miệng thì nói:

- Vãn bối không hàm hồ nữa. Phàm lời thật khó nghe, nhưng kẻ nói ra lời thật là kẻ thật thà chân chính.

Y nói dứt câu phe phẩy quạt trầm, tiếp tục rảo bước đi, mặc nhiên những nét bất nhẫn của các vị trưởng tôn.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Xảo Nhân Quý Khách

Mặc dù là buổi trưa, nhưng Bách Hoa Lâu vẫn có khách tìm hoa đến tìm, nhưng không nhộn nhịp như ban đêm. Với lại, sau vụ Cốc Thừa Tự thì cũng vắng hẳn khách tìm hoa. Tuy nhiên, trong chính sảnh Bách

Hoa Lâu vẫn có hai người đối ẩm với hai nàng kỹ nữ. Hai người đó chính là

Hoạt sát Diêm la Đường Trung và Túy đầu đà Đường Ngao.

Đường Trung vừa đặt chén xuống bàn thì Tùng Vĩ bước vào. Y nhìn hai người đó, lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi khách quan trong Bách Hoa Lâu mau lui hết ra ngoài, để Cốc

Thừa Tự các vị trưởng bối võ lâm giá bước.

Đường Trung và Đường Ngao nghe Tùng Vĩ nói, đôi chân mảy nhíu hẳn lại nhìn ra cửa. Cả hai bắt gặp Quan Chí Hải, Ngẫu Nại, Hà Chinh và Thiên

Nhất đạo trưởng cùng Chánh Giới đại sư. Nếu ba người tục nhân là Quan Chí

Hải, Hà Chinh và Ngẫu Nại chẳng chút ngần ngại bước vào Bách Hoa Lâu thì

Thiên Nhất đạo trưởng lẫn Chánh Giới đại sư lại luống cuống đứng chôn chân bên ngoài mái hiên.

Túy đầu đà bật cười:

- Chuyện là đầu tiên với võ lâm giang hồ. Quá ư lạ lùng! Hòa thượng và đạo sĩ mũi trâu vẫn Bách Hoa Lâu.

Nghe Túy đầu đà Đường Ngao nói, mặt Chánh Giới đại sư đỏ gay như bị xối một gáo nước sôi.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

2

- A di đà phật. Bần tăng không bước vào Bách Hoa Lô.

Tùng Vĩ nhìn Chánh Giới đại sư:

- Đại sư không sợ mất phần sao?

Trong khi Tùng Vĩ hỏi Chánh Giới đại sư thì Túy đầu đà Đường Ngao đã đứng lên. Lão bật cười khàn khàn nói:

- Hai vị một tăng, một đạo đã đến Bách Hoa Lô rồi, mà còn ngại gì nữa mà chưa vào?

Tùng Vĩ nhìn Đường Ngao, ôm quyền xá:

- Tôn giá đây biết Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng, vậy có thể lui bước để hai vị ấy tự nhiên, có được không?

Nghe Tùng Vĩ nói, Túy đầu đà Đường Ngao càng cười lớn hơn nữa. Gã vừa cười vừa nói:

- Bách Hoa Lô thì ai vào cũng như ai, chẳng ai nhìn đến ai đâu. Tiểu tử bảo hai người đó cứ tự nhiên. Thà bước vào đây còn hơn đứng ngoài đó nhìn vào, chẳng giống ai cả.

Tùng Vĩ nhìn lại Chánh Giới đại sư:

- Khởi bẩm nhị vị trưởng tôn, vị tôn giá đây thỉnh mời đại sư và đạo trưởng tự nhiên bước vào. Đừng đứng ở ngoài đó, kỳ cục lắm.

Mặt Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng đỏ bừng vì thẹn.

Đến lúc này thì Quan Chí Hải phải lên tiếng:

- Túy đầu đà! Nhị vị tăng huynh và đạo huynh kia vì võ lâm mà đến đây, không như người đâu, đừng nghĩ càn nghĩ bậy cho hai người.

Túy đầu đà nheo mắt cười dữ dội. Lão vừa cười vừa nói:

- Đường Trung huynh đệ! Đệ có tưởng Bách Hoa Lô là đại sự võ lâm không?

3

Lão phui tay nói tiếp:

- Không chừng trong Bách Hoa Lô có báu vật đấy. Tùng Vĩ cướp lời:

- Tôn giá nói đúng rồi. Nơi này có báu vật. Báu vật đó là viên Ngọc Chi thần châu.

Nghe Tùng Vĩ nói, Túy đầu đà sững sờ:

- Ngọc Chi thần châu? Nó được giấu ở đây à? Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng rồi. Tôn giá biết Ngọc Chi thần châu chứ?

Khi Tùng Vĩ nói thì sắc mặt của Đường Ngao lẫn Đường Trung căng thẳng cực độ.

Hoạt sát Diêm la Đường Trung nói:

- Thảo nào năm vị chưởng môn cùng kéo đến Bách Hoa Lô.

Túy đầu đà Đường Ngao chớp mắt một cái, lắc vai lướt đến Tùng Vĩ. Nhưng nhanh hơn Đường Ngao hai bộ, Quan Chí Hải đã lướt đến án ngữ trước

mặt gã. Quan Chí Hải gằn giọng nói:

- Ngọc Chi thần châu là báu vật của Bạch đạo, người là người của Hắc đạo không được xen vào.

Đường Ngao quắc mắt nói:

- Quan Chí Hải! Túy đầu đà ta cần đến Ngọc Chi thần châu đâu, chỉ muốn gặp tiểu tử kia thôi.

Y nhón chân nhìn qua vai Quan Chí Hải, hỏi Tùng Vĩ:

- Hê! Tiểu tử tên gì?

Tùng Vĩ ôm quyền:

4

- Cang Tùng Vĩ.

Đường Ngao hất mặt nói:

- Tiểu tử thích theo Túy đầu đà Đường Ngao này không? Nặng nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Tứ hải giai huynh đệ. Ai Tùng Vĩ cũng thích cả và ngược lại cũng có rất nhiều người thích Tùng Vĩ, bởi Tùng Vĩ là người duy nhất biết được Ngọc Chi

thần châu đang ở đâu.

Ngẫu Nại nạt Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Người đừng hàm hồ nữa.

Đường Ngao nhìn Ngẫu Nại:

- Lão ăn mày! Sao lại nạt tiểu đệ của ta? Quan Chí Hải chau mày gằn giọng nói:

- Túy đầu đà Đường Ngao! Hiện tại không còn là đại lễ hậu sự của Trương minh chủ. Chí Hải ta thỉnh người mau rút khỏi Bách Hoa Lô này.

Đường Ngao trừng mắt nhìn Quan Chí Hải:

- Quan đại hiệp tưởng mình là minh chủ rồi ư, mà lệnh cho Túy đầu đà Đường Ngao này?

Quan Chí Hải gắt giọng nói:

- Quan mỗ buộc người lui thì người phải lui ra. Nếu không, Quan mỗ đừng không khách sáo với người đâu.

Hừ nhạt một tiếng, Túy đầu đà Đường Ngao nói:

- Bấy lâu nay, Đường mỗ nghe tiếng Kim Cang thần chỉ của Quan đại hiệp, tuyệt công mà tất cả các Hắc đạo phái phái e dè. Nay Đường mỗ muốn thăm chứng xem có đúng như thiên hạ đồn đại chẳng.

5

Đường Ngao vừa nói vừa lách bộ đến, vỗ thẳng một chưởng tập kích Quan Chí Hải. Đối phương bất thành linh xuất thủ, Quan Chí Hải chẳng một

chút e dè. Lão cách không phóng chỉ kinh đón lấy chưởng kinh của Đường

Ngao.

Chỉ khí và chưởng kinh chạm thẳng vào nhau:

- Ầm...

Chưởng kinh của Túy đầu đà bật ngược trở lại, trong khi đạo chỉ khí tựa mũi dùi bén ngọt xuyên thủng qua chưởng kinh tiếp tục công tới họ Đường.

Túy đầu đà buộc phải dịch chuyển thân pháp qua trái hai bộ lách tránh. Ngọn chỉ kinh vô hình trung đập thẳng về phía bàn của Hoạt sát Diêm la Đường Trung.

Đường Trung buộc phải vỗ chưởng đón đỡ.

Ầm...

Lần này chỉ khí mới tan biến, tất cả mọi thức ăn và rượu đổ trên bài đều rơi xuống sàn gạch.

Tránh được chỉ công của Quan Chí Hải, Túy đầu đà không dám khinh thị đối phương nữa. Lão chụp bầu rượu tu ừng ực rồi thả bầu rượu xuống, rống

lên một tiếng bằng thuật Sư Tử Hống, tuyệt công của Phật môn.

Tiếng rống của Túy đầu đà những tưởng đâu sẽ làm cho gian đại sảnh Bách Hoa Lô đổ sụp xuống. Cùng với tiếng rống đó thì một vòi rượu từ trong miệng y nhắm vùng chấn tâm của Quan Chí Hải bắn xẹt đến.

Quan Chí Hải chau mày. Hai chân hơi rùn tấn xuống, phóng tiếp một đạo chỉ đón lấy tia rượu.

Chát...

Mặc dù chỉ là tia rượu, nhưng sức công phá của nó khiến Quan Chí Hải phải chau mày đánh mặt.

6

Quan Chí Hải phải thối liền hai bộ.

Túy đầu đà không bỏ qua cơ hội đó, hai chân giậm mạnh xuống sàn gạch. Chẳng biết y dụng bao nhiêu công lực mà gạch dưới chân phải rạn nứt bởi cái giậm của y.

Sau âm thanh khô khốc cất lên do cái giậm chân tạo ra, thân pháp của

Túy đầu đà xoay tròn như chiếc bông vụ lao thẳng đến Quan Chí Hải. Lão vừa

đi vừa nói:

- Đờ chiêu Thiết đầu công của ta xem.

Quan Chí Hải dậm chân, dựng song thủ hướng đến trước. Mười ngón chỉ pháp quặp lại như vuốt chim ưng vồ tới đón thẳng lấy Thiết đầu công của Túy

đầu đà.

Ầm...

Quan Chí Hải đã vận dụng Ứng trào công phối hợp với Kim Cang thần

chỉ đón đỡ thẳng lấy Thiết đầu công của Túy đầu đà. Sau tiếng nổ như sấm

động mà dư kinh phát tác ra bốn phía xung quanh, buộc Tùng Vĩ phải trượt dài

về phía sau đến hai trượng, mắt nổ đom đóm, những tưởng vừa hứng chịu một quả tầm sét vô hình nện thẳng vào ngực.

Túy đầu đà trượt hẳn vộ sau bốn bộ, đầu lắc lư liên tục. Bên kia Quan Chí

Hải cũng thối hai bộ, đỉnh đầu có làn chỉ khí bốc lên thẳng tắp.

Túy đầu đà Đường Ngao rùng mình một cái. Y đưa tay xoa chiếc đầu chẳng có sợi tóc nào, nói nhẵn bóng như quả dưa hấu rồi nói:

- Lần sau ta sẽ gặp lại.

Túy đầu đà nói xong lắc vai giậm mạnh chân. Lão phải dụng đến Thiết đầu công cùng bộ pháp xoay vùn vụt như chiếc bông vụ lao thẳng ra cửa Bách

Hoa Lôu.

Hoạt sát Diêm la Đường Trung thấy Túy đầu đà bỏ đi, y cũng đứng lên, ôm quyền nói:

7

- Lần sau Hắc đạo sẽ gặp lại các vị.

Y nói xong thi triển khinh công rượt theo Túy đầu đà.

Hai gã kia đi rồi, Quan Chí Hải mới nhìn lại Tùng Vĩ. Chạm vào ánh mắt của Quan Chí Hải, Tùng Vĩ không khỏi rợn xương sống bởi sát na khủng bố tử

hai con người của lão phát ra.

Quan Chí Hải gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người có ý đồ gì mà đánh động với bọn Hắc đạo? Tùng Vĩ lắc đầu:

- Vãn bối nào có ý gì, và cũng chẳng ngờ chuyện xảy ra như vậy, vãn bối chỉ thật thà, tưởng đâu hai người đó cũng là những người tốt.

Hừ nhạt một tiếng, Quan Chí Hải gằn giọng nói:

- Họ không tốt như người tưởng đâu. Họ chỉ muốn đoạt Ngọc Chi thần châu của Trương minh chủ thôi.

- Hóa ra là như vậy, vẫn bối không biết. Quan Chí Hải hừ nhạt một tiếng. Hà Chinh nói:

- Lần sau, nếu gặp bọn Hắc đạo, người đừng có hồ đồ nữa. Tùng Vĩ giả là cười:

- Vẫn bối nhớ... nhớ lời tôn giá chỉ giáo. Tùng Vĩ gượng cười nói:

- Để tại hạ ra thỉnh nhị vị trưởng tôn cao niên Chánh Giới đại sư và Thiên

Nhất đạo trưởng vào.

Ngẫu Nại lờm Tùng Vĩ:

- Tiểu tử đừng có giở trò nữa đó.

8

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Vẫn bối biết... vẫn bối biết.

Tùng Vĩ vừa nói, vừa sai bước ra ngoài cửa. Ôm quyền xá Chánh Giới đại

sư và Thiên Nhất đạo trưởng, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Tùng Vĩ thỉnh nhị vị trưởng tôn vào trong. Chánh Giới đại sư lộ vẻ bối rối.

Tùng Vĩ giả là nói:

- Bọn Hắc đạo đã bị Quan đại hiệp đuổi đi rồi. Đại sư đừng có ngại, chẳng có ai dám làm phiền nhị vị đâu.

- A di đà phật. Miễn thứ cho bần tăng.

Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng miễn cưỡng bước vào Bách Hoa Lô.

Những ả kỹ nữ của Bách Hoa Lô xét nét nhìn họ.

Tùng Vĩ phe phẩy quạt nhìn hai ả kỹ nữ vừa bồi tiếp Đường Ngao và Đường Trung:

- Nhị vị cô nương đây đừng có sợ. Những vị trưởng bối đây đều là những nhân sĩ thành danh, không giống như hai gã Hắc đạo khi này đâu.

Tùng Vĩ bất ngờ quay lại Chánh Giới đại sư:

- Đại sư! Còn có hai người thôi, đâu đủ tiếp hết bấy nhiêu người. Nghe gã nói, Chánh Giới đại sư phải niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Xá thú... xá thú... Bàn tăng đến đây là để giúp tiểu thí chủ tìm Ngọc Chỉ thần châu chứ không phải tìm...

Tùng Vĩ reo lên:

9

- Ái cha! Văn bối quên mất đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng là bậc tu hành... Quả là hồ đồ.

Y tụt tát vào má mình hai cái và nói:

- Người thật là hồ đồ... Người thật là hồ đồ... Người ta là những hành giả chân tu chứ có phải khách tìm hoa đâu. bưng.

Nghe Tùng Vĩ nói, mặt Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng đỏ Hai người quắc mắt nhìn Tùng Vĩ.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Mong tiểu chủ đừng bõn cợt kẻ tu hành.

- Văn bối không dám, không dám mạo phạm đến cao tăng và đạo trưởng.

Tùng Vĩ bước lên trước mặt hai ả kỹ nữ, ôm quyền nói:

- Tại hạ muốn nhậm vị cô nương đến biệt phòng.

Lấy một tờ ngân phiếu đặt vào tay ả kỹ nữ, Tùng Vĩ nhỏ giọng nói:

- Gian biệt phòng mà Tùng Vĩ đã dặn trước qua miệng một lão thương nhân đó mà.

Ả kỹ nữ nhìn Tùng Vĩ:

- Công tử đây có phải là Cang Tùng Vĩ?

- Không sai.

Phe thấy chiếc quạt cầm tay, Tùng Vĩ nhìn nàng nói:

- Tại hạ thích cô nương rồi đó. Nàng ứng mặt thẹn thùng:

- Chỉ sợ công tử chê Tiểu Điệp và Tiểu Trình thôi.

10

- Với hai nàng giai nhân tuyệt sắc như thế này thì làm sao Tùng Vĩ chê được.

Tiểu Điệp nhỏ nhẹ:

- Mời Cang công tử theo Tiểu Điệp. Tiểu Trình nói:
- Công tử cần Tiểu Trình không?
- Cả hai nàng luôn. Nếu Bách Hoa Lâu còn ai thì cứ gọi tất cho tại hạ.

Quan Chí Hải bước đến sau lưng Tùng Vĩ, nghiêm giọng nói:
hèn.

- Tùng Vĩ tiểu tử! Chúng ta đến đây không phải là để tìm nhục dục thấp
Tùng Vĩ quay lại gật đầu:

- Vãn bối biết. Mời tất cả các vị chương môn lên biệt phòng. Quan Chí
Hải gằn giọng hỏi:

- Lên đó làm gì? Tùng Vĩ nhăn mặt:
- Thì chuyện đó đó.

Nghe Tùng Vĩ nói, Tiểu Điệp và Tiểu Trình phải bật cười bởi bộ mặt
hóm hình của Tùng Vĩ.

Trong khi hai nàng cười thì Quan Chí Hải nghiêm giọng hỏi:

- Chuyện đó là chuyện gì?

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Quan Chí Hải:

- Tôn giá nghĩ xem là chuyện gì nào?
- Lão phu muốn người trả lời.

11

Tùng Vĩ giả lả cười, từ tốn nói:

- Tôn giá và các vị trưởng tôn đến đây mục đích vì chuyện gì nào?

Quan Chí Hải buông một câu bằng chất giọng vừa đanh vừa khe khẽ:

- Ngọc Chỉ thần châu.

- Nếu vậy, Tùng Vĩ cũng vì Ngọc Chỉ thần châu. Quan Chí Hải thở phào
một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử nên biết tất cả những người theo người đều là những bậc chính
nhân quân tử, chứ không phải là hạng theo gió bẻ hoa.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Vãn bối biết... vãn bối biết...

Y nói dứt câu, thè lưỡi liếm mép. Y liếm mép, Tùng Vĩ vừa nghĩ thầm:
“Nếu tất cả chính nhân quân tử đều giống như các người thì Tứ thư Ngũ
kinh e

rằng phải viết lại tất cả.”

Tùng Vĩ ôm quyền, trình trọng nói:

- Mời những trưởng bối theo vân bối.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ sải bước theo cầu thang lên gác cùng với Tiểu Điệp và Tiểu Trình. Những vị trưởng bối ngần ngừ một chút rồi buộc phải theo y.

Khi mọi người đã vào biệt phòng, Tùng Vĩ chấp tay sau lưng đi rảo quanh phòng, mắt soi mói khắp mọi nơi, mắt lúc thì nhíu lại, khi thì giãn ra.

Tùng Vĩ quay lại trước mặt các vị trưởng bối trình trọng nói:

- Vân bối mạo phạm, thỉnh các vị trưởng bối cho làm lại từ đầu. Vân bối có thể nhớ ra mình để Ngọc Chỉ thần châu ở đâu.

Ngẫu Nại hỏi:

- Tiểu tử! Người định làm gì?

12

- Tiền bối hỏi làm gì, từ từ rồi sẽ biết thôi mà. Vân bối đâu có trốn chạy được ngả nào.

Y nói xong, bước đến bên Tiểu Điệp và Tiểu Trình, vừa cười vừa nói:

- Hai nàng hãy giúp bổn thiếu gia nhớ lại chuyện của mình nhé. Tiểu Điệp nói:

- Công tử muốn giúp gì?

- Còn hỏi nữa.

Tùng Vĩ vừa nói vừa tự lột bỏ y trang mình. Chánh Giới đại sư nhíu mày niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật. Phạm giới mất... Phạm giới mất... Tùng Vĩ cười dây thắt lưng xong, thản nhiên nói:

- Nếu như đại sư sợ phạm giới thì quay mặt đi chỗ khác, có khó gì đâu. Còn có nhìn cũng không sao.

Quan Chí Hải lẩn mọi người lắc đầu chau mày. Chánh Giới đại sư thì xuất hạn mồ hôi hột.

Chẳng người nào nói với người nào, nhưng tất cả đồng loạt quay mặt vào tường.

Tùng Vĩ liếc họ, tùm tùm cười. Tiểu Điệp rụt rè hỏi:

- Công tử! Chẳng lẽ... Tùng Vĩ nạt ngang:

- Còn chần với lẽ gì nữa? Hai nàng mau cởi y trang đi.

Tiểu Trình nói:

13

- Trước mặt họ ư?

- Thì họ quay mặt tất cả vào tường rồi, còn ngại gì nữa nào?

Y vừa nói vừa với tay qua Tiểu Điệp, khề khà nói lớn như thể cho những người kia nghe.

- Ôi! Đẹp quá là đẹp.

Tùng Vĩ kéo trịch áo Tiểu Điệp xuống. Tiểu Điệp vùng vằng:

- Công tử kỳ quá hà.

Tùng Vĩ trừng mắt nhìn Tiểu Điệp. Y ngâm nga bài thơ:

“Thủy a nữ tử nang hành bộ

Phản trước giáp, đơn hậu qua lộ

Thiên sinh nam nữ cộng nhất sử

Nguyên đắc tương cả thành ông ấu.”

(Dịch: Con gái nhà ai biết đi đứng, vén vạt áo lên lộ chiếc quần hồng, trời sinh nam nữ vốn chung sống, mong hai sẽ thành cụ ông cụ bà.)

Khi Tùng Vĩ ngâm dứt bài thơ đó thì y cũng lột xong y trang của Tiểu Điệp. Thủ pháp lột bỏ y trang của Tùng Vĩ không giống như những gã nam nhân biết nâng hoa hứng nguyệt, mà lại giống như một gã đạo tỳ thay đồ cho

xác chết.

Tiểu Điệp đỏ mặt dùng tay che ngực mình lại.

Tất nhiên tiếng y phục sột soạt đập vào thính nhĩ của các vị trưởng bối khiến họ phải ngậy mặt, chẳng nhìn lại. Chánh Giới đại sư thì luôn miệng niệm

phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật...

14

Tùng Vĩ lột tiếp y phục của Tiểu Trình rồi lớn tiếng nói:

- Đôi nhũ hoa của hai nàng quả là tuyệt đẹp.

Y vừa nói vừa đặt tay vào đôi nhũ hoa của Tiểu Điệp và Tiểu Trình. Tiểu Trình buột miệng hỏi:

- Công tử làm như vậy kỳ quá... Các vị kia... Tùng Vĩ khiên cưỡng nói:
- Họ nghe chứ có thấy đâu mà các nàng sợ. Tiểu Điệp nói:
- Thế sao họ không ra ngoài, đứng đó làm gì? Tùng Vĩ vùng vằng nói:
- Nàng đừng để ý đến họ nữa, có được không?

Y vừa nói vừa xoa tay khắp thân người của Tiểu Điệp và Tiểu Trình, hai nàng phá lên cười.

Tiểu Trình vừa cười vừa nói:

- Công tử ơi! Thiếp nhột quá.
- Hây! Thì ta muốn cho nàng nhột mà. Hai nàng có thích không? Thích không?

Trong khi Tùng Vĩ bỡn cợt với hai nàng kỹ nữ Bách Hoa Lâu thì Chánh Giới đại sư luôn miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật...

Tùng Vĩ lắng nghe tiếng niệm phật hiệu của vị cao tăng Thiếu Lâm mỉm cười, nói với Tiểu Trình và Tiểu Điệp:

- Tùng Vĩ chưa từng thấy được đôi nhũ hoa nào đẹp như thế này. Nếu như kẻ tu hành mà thấy được đôi nhũ hoa của hai người chắc khó giữ được

15

đạo hạnh... Mà giữ sao được chứ. Kinh có câu: Nam nữ sinh để sống chung với

nhau mà. Nào! Chúng ta bắt đầu sống chung với nhau đi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa bất ngờ tát mạng vào mông của Tiểu Điệp và Tiểu Trình:

“Bốp...”

Hai nàng buột miệng thốt:

- Ôi...

Tùng Vĩ nói:

- Đừng có la lớn quá, các vị trưởng tôn nghe thì họ khó chịu lắm đấy. Phàm những gì người ta chỉ nghe mà không thấy thì tất tò mò. Khi tò mò

thì

khó kiềm chế mình, không kiềm chế được thì hé mắt ra nhìn. Mà một khi thềm

rồi sẽ chiếm hữu cho bằng được. Không khéo bốn thiếu gia mất hai cục cương mắt.

Y nói dứt câu thì chắc lưỡi.

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Bần tăng phải ra ngoài đây.

Chánh Giới đại sư nói dứt câu đi thẳng ra cửa. Lão tăng Thiếu Lâm bỏ đi, buộc Thiên Nhất đạo trưởng phải đi theo sau, rồi lần lượt từng người rời biệt phòng. Kẻ đi sau cùng chính là bang chủ Cái Bang Ngẫu Nại.

Lão đứng ngay ngưỡng cửa, trước khi đóng lại lăm bầm chửi rủa:

- Trên đời này, kẻ bỉ ổi và đê tiện nhất chính là người. Khi cánh cửa đóng khịt lại, Tùng Vĩ reo lên:

- Ôi, trời ơi! Ta sướng quá... Ta sướng quá...

Miệng thì nói vậy, nhưng y lại thót lên tràng kỷ vừa nhảy vừa giậm, tay thì ngoắc hai ả kỹ nữ Bách Hoa Lô.

16

Tùng Vĩ ra dấu cho họ nhảy như mình.

Tiểu Điệp hét lên:

- Ôi! Sướng quá... Ôi! Sướng quá... Tiểu Trình bật cười khúc khích.

Tùng Vĩ vận lại y phục, lấy tờ ngân phiếu năm mươi lạng đặt vào tay

Tiểu Trình nhỏ giọng nói:

- Cứ làm như thế này, càng lâu chừng nào càng tốt chừng đó.

Y nói xong bước đến bức bình phong kéo qua một bên. Phía sau bức bình phong là cánh cửa thông ra ngoài hành lang phía sau, Tùng Vĩ rời gian biệt phòng. Y theo hành lang rời Bách Hoa Lô. Vừa đi, Tùng Vĩ vừa nói:

- Các người ở đó mà nghe hai nàng kỹ nữ Bách Hoa Lô la hét.

Tùng Vĩ rời Bách Hoa Lô đến thẳng mộ địa Triều Dương. Lão Ác ma nhân Cốc Thừa Tự chớ sẵn Tùng Vĩ trong mộ địa Triều Dương.

Tùng Vĩ hỏi:

- Sư đồ đã sắp xếp theo ý ta chưa? Cốc Thừa Tự gật đầu:

- Xong tất cả rồi.

Tùng Vĩ xoa tay nhìn khu mộ địa:

- Biết đến bao giờ những vị chương môn kia mới đào hết các ngôi mộ trong mộ địa này nhỉ?

Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Mặc kệ chúng.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lụy Tình Bi Nhân

Nghe Tùng Vĩ thuật chuyện, Âu Đình Luân Cốc Thừa Tự không dẫn được, ngửa mặt cười thê thê. Tiếng cười của lão khiến Tùng Vĩ phải cau mày nhăn mặt:

Cắt tràng tiểu ngạo, Cốc Thừa Tự nói:

- Cốc lão phu mà nói chuyện này cho mọi người nghe, hẳn bọn trưởng tôn bẽ mặt.

Tùng Vĩ nhìn lão nói:

- Bẽ mặt thì có bẽ mặt rồi. Nhưng họ sẽ truy tìm sư tôn mà tróc nã, không có chỗ dừng chân.

Tùng Vĩ bưng chén rượu, từ tốn nói tiếp:

- Ta dùng xảo kế làm nhục họ chẳng qua chỉ muốn trả thù cho dưỡng mẫu thôi. Nhưng theo Chánh Giới đại sư nói thì dưỡng mẫu bị người khác giết chứ không phải họ.

Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ nhạt nhẽo nói:

- Ai giết thì cũng thế thôi. Người chết rồi thì đâu có sống lại.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại.

- Phải rồi. Bởi người chết đâu có quan hệ với lão. Ngay như Tùng Vĩ chết, hẳn lão Cốc còn thích thú hơn nữa.

Cốc Thừa Tự thản nhiên đáp lời chàng:

2

- Sư tôn nói đúng đó. Nếu như sư tôn chết thì xem như lời bái sư của lão Cốc được hóa giải, không thích sao được.

- Hê! Lão Cốc muốn sư tôn Tùng Vĩ chết, sao lại nhập thạch lao định cứu

ta chứ?

Nét bối rối hiện lên trên nét mặt Cốc Thừa Tự. Lão giả lả nói:

- Bởi... bởi lão Cốc muốn... muốn cứu sư tôn thôi. Tùng Vĩ xoa tay:

- Biết, biết. Dù sao cũng còn nghĩa sư tôn, đúng không? Lão Cốc đỏ mặt.

Dốc chén rượu vào miệng, Tùng Vĩ mới nhìn lão Cốc, nghiêm giọng hỏi:

- Cái họa này của Tùng Vĩ cốt là do viên Ngọc Chi thần châu mà ra.

Tùng

Vĩ muốn hỏi lão... Ngọc Chi thần châu có giá trị gì mà sao người nào cũng thèm muốn nó vậy? Theo sự phán đoán của Tùng Vĩ, viên ngọc kia cũng chỉ đáng giá

cao lắm là năm trăm lượng ngân lượng không hơn, không kém, cố gì mà họ

tranh đoạt chứ. Với lại, cả Trương minh chủ cũng giữ khư khư trên búi tóc của mình.

Tùng Vĩ hất mặt.

- Lão Cốc hẳn biết bí mật của nó chứ?

Cốc Thừa Tự bưng chén uống, rồi lắc đầu:

- Không biết.

Tùng Vĩ ngớ ngẩn nói:

- Không biết mà lão cũng tham gia tranh đoạt à? Buông một tiếng thở dài, Cốc Thừa Tự nói:

- Lão Cốc có cái khó của lão Cốc.

3

- Khó gì?

- Lão Cốc cần Ngọc Chi thần châu vì... vì... Tùng Vĩ hỏi lão:

- Vì cái gì, sao lão Cốc ngập ngừng? Lão Cốc buông tiếng thở dài:

- Vì lão Cốc đâu muốn biết ái nữ của mình giờ đang ở đâu. Tùng Vĩ nheo mày:

- Bộ Ngọc Chi thần châu nhất ái nữ của sư đồ Cốc Thừa Tự ư?

Mặt lão Cốc sa sầm. Lão lấy viên Ngọc Chỉ thần châu ra đưa đến trước mặt, nói:

sao?

- Nói như thế mà nghe được... Một người có thể nuốt trong viên ngọc này

Giả là cười, Tùng Vĩ gượng nói:

- Tùng Vĩ chỉ nói thế thôi. Nhưng có chuyện gì lão cứ nói ra đi, không chừng Tùng Vĩ giúp được sư đồ đó.

Cốc Thừa Tự nheo mày:

- Tùng Vĩ không có võ công, giúp gì được cho Cốc Thừa Tự chứ?

- Biết vậy rồi, Tùng Vĩ không có võ công nhưng vẫn bắt những cao nhân võ lâm phải đứng canh cho mình đi đại tiện, bắt họ làm đủ thứ trên đời.

Còn sư

đồ Cốc Thừa Tự võ công cao siêu, nhưng lại bị họ đánh cho một trận suýt chút nữa thì táng mạng.

Mặt Cốc Thừa Tự cau hẳn xuống. Tùng Vĩ chỉ vào đầu mình:

4

- Cái đầu của Tùng Vĩ còn tuyệt hảo hơn võ công nữa, hãy nói cho Tùng Vĩ biết giá trị của viên Ngọc Chỉ thần châu này đi.

- Lão Cốc chẳng giấu gì Tùng Vĩ làm gì.

Lão chốc chén rượu ra, bưng chén uống rồi chậm rãi nói:

- Lão Cốc cần viên Ngọc Chỉ thần châu để trao cho một người, người đó sẽ cho lão Cốc biết tung tích của Nhĩ Lan ở đâu.

Tùng Vĩ khoát tay ngăn Cốc Thừa Tự:

- Chuyện đó xảy ra với sư đồ lúc nào?

Lão Cốc nhìn Tùng Vĩ bằng ánh mắt u uẩn. Lão buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Chuyện như thế này, Trương Kiệt muốn lão phu đơn thân vào Thiên Ma Bảo đoạt Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ nhướn mày.

- Sao lão quý đó không lấy, mà lại bắt sư đồ đi lấy?

- Võ công của Cốc Thừa Tự cao hơn lão.

- Sư đồ cao thâm hơn mà bị Trương Kiệt bắt buộc à? Buông một tiếng thở dài, lão Cốc gật đầu:

- Lão Cốc vốn đã quy ẩn võ lâm, lập thê tử và có được Nhĩ Lan. Khi Nhĩ Lan vừa lên một tuổi thì bị Trương Kiệt bí mật bắt đi. Thê tử buồn phiền mà chết...

- Trương minh chủ bắt Nhĩ Lan làm vật trao đổi buộc lão phải vào Thiên Ma Cổ Bảo lấy Ngọc Chỉ thần châu, bộ Thiên Ma Cổ Bảo không ai vào được sao?

Lão Cốc lắc đầu:

5

- Thiên Ma Cổ Bảo do trận pháp Thập Nhị Đồng Nhân án ngữ trận võ lâm không ai phá vỡ được trận pháp đó nếu không luyện được Vạn Tướng Di

Thân và phải có nội lực cực kỳ thâm hậu.

Tùng Vĩ tò mò hỏi:

- Lão Cốc có Vạn Tướng Di Thân? Lão gật đầu.

- Lão Cốc luyện được Vạn Tướng Di Thân.

Tùng Vĩ giả lả cười, y vừa chuốc rượu vừa nói: nhé.

- Sư đồ Cốc Thừa Tự này! Lão chỉ cho Tùng Vĩ luyện Vạn Tướng Di Thân

Lão Cốc nhíu mày.

- Không dễ đâu...

- Tùng Vĩ biết, nhưng thế nào cũng luyện được mà. Tùng Vĩ nhìn lão Cốc nói tiếp:

- Rồi chuyện xảy ra như thế nào?

- Lão Cốc đã vào Thiên Ma Cổ Bảo lấy được Ngọc Chỉ thần châu...

Nhưng

lại chẳng biết tí gì về giá trị của nó. Vì sự an nguy của Nhĩ Lan, Cốc Thừa Tự đưa Ngọc Chỉ thần châu về cho Trương Kiệt.

- Chuyện như thế đã xong rồi... Còn gì nữa không?

- Nếu như Trương Kiệt giữ lời hứa thì lão Cốc cũng đã thấy được Nhĩ

Lan, nhưng Trương Kiệt đã nuốt lời.

Tùng Vĩ cúi gắt nói:

- Như vậy đâu có được. Quân tử bất hý ngôn, huống chi Trương Kiệt còn là minh chủ.

6

Lão Cốc lắc đầu:

- Lúc đó Trương Kiệt chưa phải là minh chủ.

- Vậy nữa? Vậy chừng nào Trương Kiệt tiên sinh mới là minh chủ?

- Khi đã có Ngọc Chi thần châu, Trương Kiệt bỗng dưng trở thành đệ nhất cao thủ với Tu La Thần Chưởng.

Tùng Vĩ reo lên:

- Vậy Tùng Vĩ hiểu rồi. Chắc hẳn viên Ngọc Chi thần châu này chứa võ công Tu La Thần Chưởng gì đó của Trương minh chủ. Nhưng lạ thật... Nếu nó chứa võ công Tu La Thần Chưởng thì lão luyện xong phải hủy nó đi. Có đâu lại

giữ khư khư trên đỉnh đầu như thờ nó vậy?

Lão Cốc lắc đầu.

- Người...

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn lão. Lão Cốc miễn cưỡng nói:

- Sư tôn không biết gì cả. Tu La Thần Chưởng là tuyệt học của võ lâm Vô

Cực Thiên Tôn. Lão ác ma này đã từng khấy động võ lâm năm mươi năm trước, bắt Hắc Bạch đạo phải quy phục để chế lập ra chiếc ngai minh chủ. Bất

ngờ lão mất tích không để lại dấu vết gì.

- Có thể lão đã khắc tuyệt công vào Ngọc Chi thần châu rồi vào Thiên Ma

Cổ Bảo không chừng.

Lão Cốc lắc đầu:

- Thiên Ma Cổ Bảo thì lại có trước đời Vô Cực Thiên Tôn nữa. Nó chính là thánh địa của tiên đế, chẳng có liên can gì đến Vô Cực Thiên Tôn. Nhưng ngay

cả Vô Cực Thiên Tôn muốn vào Thiên Ma Cổ Bảo cũng không được. Vì y không

có Vạn Tướng Di Thân bộ pháp.

- Thế tại sao lão Cốc lại học được Vạn Tướng Di Thân bộ pháp?

7

Lão Cốc thở dài.

- Lão Cốc vốn là đại thiếu gia của phủ thượng thư. Ta đã vào mật lâu chứa tàng kinh và thụ học được Vạn Tướng Di Thân bộ. Lúc còn trẻ, lão Cốc

háo thẳng. Chính sự háo thẳng mà ta mới gặp họa kiếp lớn.

Lão bưng cả bầu rượu tu ừng ực, rồi đặt xuống bàn bên cạnh nhìn Tùng Vĩ nói:

- Sau khi học được Vạn Tướng Di Thân bộ, Cốc Thừa Tự rời phủ thượng thư, lên vào nội cung.

Tùng Vĩ nhướn mày:

- Sư đồ Cốc Thừa Tự làm gì trong nội cung?

- Vì ta tò mò muốn biết những trang giai nhân trong nội cung của thiên tử

như thế nào. Không ngờ... ta phải lòng một cung nữ.

- Vị cung nữ đó sau này là nương tử của lão Cốc? Cốc Thừa Tự gật đầu.

Tùng Vĩ chỉ lão Cốc.

- Sư đồ Cốc Thừa Tự cũng quá lắm. Không tìm bóng sắc giai nhân bên ngoài mà lại chui vào nội cung hoàng thượng. Nghĩ cũng hay... Tùng Vĩ hỏi thật nghe.

- Cứ hỏi.

- Chắc nương tử của lão Cốc phải là trang giai nhân tuyệt sắc?

- Lão Cốc nghĩ chắc trên thế gian này chẳng còn ai đẹp hơn nàng, phàm những trang giai nhân đẹp nhất mới bị tiến cung mà thôi.

Tùng Vĩ phì cười. Lão Cốc cau mày.

- Tùng Vĩ cười gì?

8

- Thiên tử mà biết được chuyện này chắc tức giận đến xanh mặt. Không

ngờ một đại thiếu gia phủ thượng thư mà dám cướp tay trên của con trời. Nghĩ đến bộ mặt thiên tử... Tùng Vĩ cười đó.

Hai cánh môi lão Cốc nhếch lên.

- Tùng Vĩ nói đúng. Mặc dù có Vạn Tượng Di Thân nhưng hành tung của

ta vẫn bị bại lộ. Thế là Cốc Thừa Tự buộc phải buôn tẩu giang hồ để tránh họa kiếp diệt thân, còn toàn bộ gia quyến thì bị tru di tam tộc.

Lão Cốc nói đến đây nước mắt rịn ra. Tùng Vĩ bặm môi.

Thấy Cốc Thừa Tự rơi lệ, Tùng Vĩ cũng không dẫn được. Y bồi hồi xúc động buộc phải dùng đến rượu để nén lại.

Tùng Vĩ nhỏ giọng nói:

- Lão Cốc đâu muốn như vậy, vì tình yêu mà lão Cốc không kiềm chế được mình thôi. Xử như vậy thì oan cho lão Cốc.

Răng trên cắn vào môi dưới, một lúc sau, Cốc Thừa Tự mới nói:

- Lão Cốc hận lắm chứ. Thế là lão Cốc trở thành Ác ma nhân, kẻ chết dưới

tay lão Cốc không biết bao nhiêu. Khi ta nghiệm ra một điều, máu không rửa

được oan hồn, quyết định quay lại nội cung dẫn nương tử bỏ tẩu.

- Lão Cốc làm được chuyện đó chứ? Tùng Vĩ xoa trán nói tiếp:

- Tất nhiên là phải được rồi. Nếu không được làm sao có Nhĩ Lan, đúng không nào?

- Sau khi đưa Lưu Lan Chi rời nội cung của thiên tử, ta và nàng đến ẩn thân ở tận Giang Đông. Nhưng rồi Trương Kiệt tìm đến bắt Nhĩ Lan...

Cuộc sống bình ổn của Cốc Thừa Tự lại xáo trộn.

Tùng Vĩ lắc đầu:

9

- Trương tiền bối làm như vậy bậy bạ quá.

- Y chỉ nhắm đến chức vị Minh chủ võ lâm.

- Thì lão Cốc đã giao cho hãn Ngọc Chi thần châu rồi mà.

- Vì tính mạng Nhĩ Lan, lão Cốc giao cho y Ngọc Chi thần châu của Thiên

Ma Cổ Bảo, nhưng họ Trương kia không giao Nhĩ Lan lại, mà hẹn với lão Cốc con trăng sau.

Tùng Vĩ lắc đầu.

- Tệ thật!

- Không có Nhĩ Lan, lão Cốc quay về. Lan Chi không thấy Nhĩ Lan mà lâm trọng bệnh chết. Ta hận lắm quyết tâm đòi lại món nợ này.

- Thế là lão Cốc và Trương Kiệt đã đánh với nhau? Lão Cốc gật đầu.

- Đến thời gian hẹn ta và Trương Kiệt gặp nhau tại Phong Ma sơn. Hẳn cũng không đem Nhĩ Lan đến mà buộc lão Cốc phải giao tiếp bí mật Ngọc Chỉ

thần châu. Ta nào có biết gì về bí mật đó. Thế là Trương Kiệt quyết định nhổ cỏ

tận gốc, dùng Tu La Thần Chưởng khắc chế ta.

Tùng Vĩ thở dài.

- Oan cho lão Cốc thật.

tiếp:

Lão Cốc bưng bầu rượu uống cạn. Y đặt bầu rượu xuống bên cạnh nói

- Trương Kiệt đã không giết lão Cốc mà giam vào tuyệt lao võ lâm, buộc phải nói ra bí mật Ngọc Chỉ thần châu. Hai mươi năm trôi qua, sống trong cảnh

tội tù, lão Cốc nguyện sẽ quay trở lại đòi nợ Trương Kiệt. Nhưng khi ta được người nhân cứu thì Trương Kiệt lại chết rồi...

Tùng Vĩ lườm lão Cốc:

10

- Lão Cốc trút hận lên cái xác của Trương Kiệt?

Lão Cốc buông tiếng thở dài:

- Lão Cốc không còn cách nào khác để khóa lấp uất hận trong tâm tưởng mình.

- Trương minh chủ đã chết rồi, hẳn không trách lão Cốc đâu. Lão Cốc lắc đầu:

- Lão Cốc hận con người, nhưng vô tình lại gặp Tùng Vĩ. Tùng Vĩ xoa tay:

- Tùng Vĩ hỏi lão Cốc nhé?
- Sư tôn Tùng Vĩ cứ hỏi.
- Phải vị ân nhân cứu lão Cốc ra khỏi tuyệt lao buộc lão phải lấy Ngọc

Chỉ

thần châu không?

Lão Cốc gật đầu:

- Khi nào giao Ngọc Chỉ thần châu cho y rồi y sẽ nói cho lão Cốc biết

Nhĩ

Lan đang ở đâu. Ta làm tất cả vì Nhĩ Lan.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Lão Cốc tin vào vị ân nhân đó không? Lão Cốc lắc đầu.

- Không. Với Cốc Thừa Tự, bây giờ ta không tin ai cả... bất cứ một người

Tùng Vĩ khẽ lắc đầu, bưng bầu rượu lên tu luôn một hơi dài. Đặt bầu rượu xuống trước mặt, Tùng Vĩ hỏi:

- Lão tin vào Tùng Vĩ không?
- Càng không tin, vì Tùng Vĩ quá gian trá.

11

- Hê! Tùng Vĩ gian trá, nhưng có hại lão không?
- Tùng Vĩ suýt cho lão Cốc chết hụt trên sông Hoàng Hà.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhướn lên:

- Hê! Mạng người rất quý, nếu như không làm như vậy thì lão Cốc có để cho Cang Tùng Vĩ một cái mạng nhỏ này không? Tất nhiên là không rồi.

Tùng Vĩ cười gượng nói tiếp:

- Lão Cốc đừng giấu. Chính vì để đối phó lại cá tính sát nhân của lão Cốc mà Tùng Vĩ mới dụng đối sách đó.

Tùng Vĩ chấp tay sau lưng, hướng mặt nhìn về phía đường chân trời, nơi ánh mặt nhật quang đang dần chìm xuống.

Y chậm rãi nói:

- Nếu như lão Cốc tin Tùng Vĩ thì Tùng Vĩ sẽ giúp lão tìm lại Nhĩ Lan. Lão Cốc đừng sờ.

Lão ngật ngừng hỏi:

- Tùng Vĩ giúp Cốc Thừa Tự tìm lại Nhĩ Lan à? Tùng Vĩ nhìn lại Cốc Thừa Tự.

- Vì nghĩa sư tôn, sư đồ, Tùng Vĩ phải nhúng tay vào thôi. Tùng Vĩ có cái

đầu, còn Cốc Thừa Tự có võ công. Nếu hai chúng ta phối hợp sẽ dễ dàng tìm

được tung tích của Nhĩ Lan.

Tùng Vĩ quay lại, nghiêm giọng nói:

- Thi ân bất cầu báo. Phàm người ra ân tất có ý đó. Tùng Vĩ nghĩ, người cứu lão Cốc ra khỏi tuyệt lao võ lâm chắc chắn biết rõ câu chuyện của lão Cốc

với Trương Kiệt. Một khi y có được Ngọc Chi thần châu chưa chắc đã đáp ứng

đòi hỏi của lão Cốc.

Lão Cốc gật đầu.

12

- Tùng Vĩ! Lão Cốc nhờ sư tôn. Nếu ông trời còn thương lão Cốc thì sẽ phù hộ cho Nhĩ Lan được bình an.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Tùng Vĩ sẽ nghĩ cách. Vậy chừng nào lão Cốc mới gặp vị ân nhân đó?

- Đêm mai, trên Phong Ma sơn.

- Tùng Vĩ và lão Cốc sẽ đến Phong Ma sơn. Lão Cốc gật đầu.

- Võ công của người này không phải tầm thường đâu. Sợ Tùng Vĩ sư tôn sẽ gặp nguy hiểm.

- Càng nguy hiểm chừng nào, càng cho lão Cốc thấy được tình của sư tôn

Tùng Vĩ đối với lão.

Tùng Vĩ vừa nói vừa lấy viên Ngọc Chi thần châu đưa lên trước mặt quan sát. Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại:

- Hê!

Lão Cốc Thừa Tự tò mò đến bên Tùng Vĩ:

- Sư tôn Tùng Vĩ phát hiện được gì?

- Xem này.

Ánh sáng nhật quang chiếu lên viên Ngọc Chi thần châu. Tùng Vĩ thấy lờ

mờ bên trong viên Ngọc Chi thần châu như đang có bóng người, bóng dáng

một mỹ phụ đang tạo dáng đứng vô cùng thanh cao, chẳng khác nào tiên nữ

trên thượng giới.

Tùng Vĩ buột miệng nói:

- Đẹp quá!

Lão Cốc Thừa Tự chú nhãn nhìn. Lão lẩm nhẩm nói:

13

- Người trong ngọc...

Tùng Vĩ nheo mày, ngắm mãi bóng người trong viên Ngọc Chi thần châu.

Y nheo mày nghĩ thầm: “Đây đúng là một kiệt tác nghệ thuật, nhưng không lý nào chỉ vì kiệt tác nghệ thuật này mà ai cũng muốn tranh đoạt nó.

Ái

chà! Chắc chắn còn bí mật gì nữa mà Trương Kiệt không phát hiện ra, nên buộc phải giam Cốc Thừa Tự vào tuyệt lao.”

Tùng Vĩ càng ngắm nhìn bóng dáng giai nhân trong Ngọc Chi thần châu, càng bị nhan sắc của người đó cuốn hút lấy những tưởng quên cả thực tại.

Y nhìn mãi cho đến khi mặt trời sụp xuống mà vẫn cứ đắm đắm nhìn vào viên Ngọc Chi thần châu như thể vẫn còn thấy bóng dáng giai nhân trong viên ngọc.

Lão Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ bằng ánh mắt tò mò. Lão vỗ vai Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ giật mình như vừa thoát khỏi giấc mộng. Cốc Thừa Tự hỏi:

- Sư tôn Tùng Vĩ sao vậy? Giả là cười, Tùng Vĩ nói:

- Ồ! Không có gì.

- Lão Cốc thấy Tùng Vĩ cứ ngây người nhìn vào viên ngọc.

Y giả lả nói:

- Tùng Vĩ đang nghĩ cách giúp người ấy mà.

Y vừa nói vừa nghĩ: “Nếu như trang giai nhân này mà có mặt trên đời, chắc ta cũng bị tương tư mất thôi.”

Buông một tiếng thở dài. Tùng Vĩ nhắm mắt lại. Trong tâm tưởng của Tùng Vĩ hiện rõ mồn một từng đường nét của giai nhân trong Ngọc Chi thần

14

châu mà y có thể phóng bút vẽ thành tranh, không cần nhìn đến nữa mà vẫn

không thiếu một nét.

Tùng Vĩ lại ngơ ngẩn như người mất hồn. Cốc Thừa Tự gọi gã:

- Tùng Vĩ sư tôn!

Tùng Vĩ lại giật mình:

- O! Sao lão Cốc lại làm Tùng Vĩ giật mình mãi vậy? Tùng Vĩ đang suy nghĩ kế sách giúp người mà. Bây giờ chúng ta tìm nhà trọ nghỉ ngơi để Tùng Vĩ

nghĩ cách giúp lão nhé.

Lão Cốc Thừa Tự phẫn khích gật đầu.

Hai người tìm đến khu khách điếm ngay huyện Phúc Châu. Vừa vào trong thảo phòng, Tùng Vĩ chẳng khác nào người mất hồn, chống tay chỏi cằm miên man suy nghĩ đến chân dung của giai nhân trong viên Ngọc Chi thần châu. Thịnh thoảng y lại nói:

- Người đâu mà đẹp thế nhỉ.

Lão Cốc Thừa Tự ngồi bên bàn uống rượu, im lặng không dám làm kinh động đến Tùng Vĩ. Thịnh thoảng lão lại nghe Tùng Vĩ nói:

- Chỉ một mình ta mà thôi... Chỉ một mình ta mà thôi...

Lão Cốc bước đến sau lưng Tùng Vĩ mà y vẫn không hay biết gì. Tùng Vĩ

chẳng khác nào người đang mơ mộng với ý tưởng miên man của mình.

Y làu bàu nói:

- Ta sẽ không để cho nàng thuộc về người nào cả. Lão đặt tay lên vai Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ sư tôn đừng suy nghĩ quá, có hại.

Tùng Vĩ quay phắt lại nhìn Cốc Thừa Tự.

15

- Lão Cốc! Tùng Vĩ nghĩ ra rồi.

- Sư tôn nghĩ ra cách rồi à? Y chìa tay đến trước.

- Đưa viên Ngọc Chi thần châu cho Tùng Vĩ. Lão Cốc liền đưa viên ngọc cho Tùng Vĩ.

Nhận lại viên Ngọc Chi thần châu. Tùng Vĩ ngồi ngay xuống nên gạch mài viên ngọc. Những vết trầy xước do y mài chẳng mấy chốc xóa luôn bức hình giai nhân trong viên ngọc.

Gã trả lại viên Ngọc Chi thần châu cho lão Cốc. Lão Cốc nheo mày:

- Tùng Vĩ sư tôn làm vậy để làm gì? Tùng Vĩ chỉ vào đầu mình.

- Bây giờ Ngọc Chi thần châu chính là cái đầu của Tùng Vĩ.

Lão Cốc nhíu mày suy nghĩ, nhưng chẳng hiểu ẩn ý của Tùng Vĩ. Vỗ vai Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ nói:

- Lão Cốc cứ yên tâm. Một khi Cang Tùng Vĩ ra tay thì sẽ đưa Nhĩ Lan về

cho lão Cốc. Nếu lão Cốc muốn ăn chắc hơn thì truyền cho Tùng Vĩ thuật Vạn

Tướng Di Thân bộ. Ít ra Tùng Vĩ còn có thể dụng nó mà bảo tồn mạng sống giúp cho sư đồ chứ.

Lão Cốc mỉm cười, khẽ gật đầu.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Âu Đình Luân, Lạc Viên Trang

Trên đỉnh Phong Sơn, với những ngọn giông giữ ào ào như muốn thổi bật cả những tán cây đại thụ khổng lồ thả xuống vực sâu. Lão Cốc Thừa Tự và Cang Tùng Vĩ đứng im lặng như hai pho tượng. Nếu chân diện của

lão Ác ma nhân Cốc Thừa Tự lạnh lùng bao nhiêu thì nét lo lắng trên mặt Tùng

Vĩ càng lộ ra bấy nhiêu.

Trong cảnh đêm tĩnh mịch đó, Tùng Vĩ cảm nhận một nỗi bất an bồn chồn xâm chiếm tư tưởng mình. Những cơn gió thổi giữ chéo áo Tùng Vĩ càng

tạo cho y cảm giác rờn rợn vì ngỡ đó là tiếng giữ tay áo của thần chết đầu đó

đang rình rập mình.

Liếc qua Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ nhận ra khuôn mặt của lão Cốc trở trơ như thể được trét một lớp sáp lạnh lùng băng giá, mặc dù Tùng Vĩ biết Ác ma nhân Cốc Thừa Tự đang nóng ruột muốn biết tung tích ái nữ.

Tùng Vĩ nhỏ giọng nói:

- Lão Cốc! Sao im lặng quá. Lão có nghĩ người đó đến không?

- Chắc chắn y sẽ đến, Ngọc Chi thần châu có hấp lực mà không một ai có thể cưỡng lại được.

- Nếu y không đến? Cốc Thừa Tự lắc đầu.

đến.

- Chắc chắn phải đến, dù có biết dẫn thân vào hang rồng hổ huyết cũng sẽ

2

- Lão Cốc chắc như vậy à?

Lão Cốc gật đầu. Tùng Vĩ hỏi:

- Y đến một mình hay đi với nhiều người? Lão Cốc lưỡng lự rồi nói:

- Lão Cốc cũng không biết.

- Theo Tùng Vĩ đoán thì người này hẳn chuẩn bị từ trước để đối phó với lão Cốc.

- Cốc Thừa Tự cũng nghĩ như vậy, nhưng cốt ý của lão Cốc là chỉ muốn biết ai nữ mà thôi, chứ không màng đến Ngọc Chỉ thần châu.

- Tùng Vĩ hiểu tâm ý của lão Cốc mà.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ lấy bầu rượu tu một ngụm dài. Y uống rượu cốt để đề bớt nỗi lo lắng dâng trào trong tâm tưởng mình.

Tùng Vĩ đưa bầu rượu qua Cốc Thừa Tự.

- Lão Cốc! Uống một ngụm rượu cho bớt căng thẳng. Cốc Thừa Tự lắc đầu:

- Không. Sư tôn Tùng Vĩ cứ uống.

Cốc Thừa Tự vừa thốt dứt câu thì có bóng người xuất hiện, từ phía đối diện. Người đó bận dạ hành, che mặt bằng vuông lụa đen. Y bước đến trước

mặt Cốc Thừa Tự cất tiếng ôn tồn.

- Ác ma nhân! Có đem Ngọc Chỉ thần châu cho ta không? Tùng Vĩ cau mày.

Y liếc qua Cốc Thừa Tự, nhỏ giọng nói:

3

- Người này bịt mặt lại đổi giọng, chứng tỏ y không phải là người chân chính đâu. Lão Cốc cẩn thận đó.

Nghe Tùng Vĩ nói, lão Cốc khẽ gật đầu. Lão Cốc nhìn hắc y nhân nói:

- Tất nhiên, lão phu có đem theo Ngọc Chỉ thần châu của Trương Kiệt.

Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Đưa cho ta xem.

Lão Cốc nhìn lại Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ lấy viên Ngọc Chỉ thần châu mà ánh hào quang ngũ sắc đã lu mờ

phần nào bởi bị y mài. Tùng Vĩ lắc viên thần châu qua lại rồi nói:

- Tôn giá thấy Ngọc Chỉ thần châu rồi chứ? Thú thật với tôn giá, trên thế gian này chẳng còn viên Ngọc Chỉ thần châu nào đâu. Cang Tùng Vĩ chẳng muốn giao nó cho tôn giá chút nào.

Đôi chân mày của hắc y nhân nhíu lại:

- Cang Tùng Vĩ! Ngươi là tên tiểu tử xảo trá gian ngoa.

- Hê! Nói thế sai rồi. Phàm những kẻ xảo trá gian ngoa mới che mặt đổi giọng. Còn Tùng Vĩ không phải là người như tôn giá nghĩ, nên ngang nhiên chường mặt mình cho mọi người thấy đó thôi.

Tùng Vĩ lắc viên Ngọc Chỉ thần châu:

- Nhưng bây giờ chúng ta không bàn đến chuyện đó, cuộc phó hội này không phải để đấu lý xem ai là người gian ngoa, xảo trá, mà điều đó được chứng minh ngay đây thôi.

Hắc y nhân nhíu mày chăm chăm chiếu hai luồng sát nhãn vào mặt Cang Tùng Vĩ:

- Tiểu tử! Ý ngươi thế nào?

4

Tùng Vĩ nhún vai nói:

- Còn hỏi thế này, thế nọ. Ngọc Chỉ thần châu đang ở trong tay Cang Tùng Vĩ. Tôn giá cần nói cho lão Cốc biết tung tích của ái nữ Nhĩ Lan đang ở

đâu thì nó sẽ thuộc về tôn giá. Đơn giản như thế mà tôn giá cũng không nói

được à?

Hắc y nhân cau mày:

- Tiểu tử! Ngươi quá xảo trá, bốn tọạ không tin ngươi.

- Đã đến nước này còn không tin với tin. Hừ! Một là tôn giá có Ngọc Chỉ thần châu, còn thứ hai là chẳng bao giờ nhìn thấy nó. Nếu muốn có Ngọc Chỉ

thần châu thì phải cho lão Cốc biết Nhĩ Lan đang ở đâu.

Tùng Vĩ toét miệng cười hề hề.

- Tất nhiên tôn giá không được dựng cái trò ve sầu thoát xác hoặc treo đầu dê bán thịt chó. Nói thật cho tôn giá biết mấy cái trò ma mãnh đó không qua được mặt Tùng Vĩ đâu.

Hắc y nhân chau mày:

- Lão Cốc! Cang Tùng Vĩ! Hai người theo ta. Cang Tùng Vĩ nhìn qua Cốc Thừa Tự:

- Lão Cốc tính sao?

Lão Cốc Thừa Tự buông một câu lạnh lùng:

- Theo.

- Lão không sợ đó là một cái bẫy mà hắc y nhân đã bày sẵn ư?

- Lão phu chẳng còn sợ gì nữa. Nếu như sư tôn Tùng Vĩ ngại thì cứ ở đây, một mình lão Cốc theo chân y.

Tùng Vĩ nheo mày, lắc đầu:

5

- Không được. Nếu để lão Cốc đi thì nhất định lão sẽ bị gã này qua mặt.

Tùng Vĩ phải đi theo thôi.

Tùng Vĩ nhìn hắc y nhân.

- Hê! Tôn giá có thể cho Tùng Vĩ và lão Cốc biết đi đâu không?

- Gặp Nhĩ Lan, ái nữ của Cốc Thừa Tự. Tùng Vĩ xuýt xoa:

- Tốt quá! Tùng Vĩ mạn phép hỏi tôn giá nhé.

- Đi hay không là do lão Cốc, tiểu tử có gì mà chen tay vào?

- Ấy! Sao lại không chen vào. Tùng Vĩ và Cốc Thừa Tự như bóng với hình, không cắt ra được đâu. Bởi lão Cốc có Ngọc Chỉ thần châu thì Tùng Vĩ là người duy nhất biết được bí mật của Ngọc Chỉ thần châu, nên phải có hai người, tôn giá mới có thể đối chác được.

Hắc y nhân nghe Tùng Vĩ nói, mặt lộ rõ vẻ lưỡng lự, suy nghĩ. Tùng Vĩ khoát tay nói tiếp:

- Tôn giá không cần phải suy nghĩ cho nhứt đầu nhứt óc. Tùng Vĩ chẳng có võ công cao cường như lão Cốc đâu mà tôn giá sợ. Xem như tôn giá đã nằm

được phần cán rồi mà.

- Được! Vậy hai người còn chờ gì nữa?

- Còn chứ.

- Còn chờ ai?

Tùng Vĩ chấp tay sau lưng, khẽ gật đầu nói.

- Đi với phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Tùng Vĩ và lão Cốc muốn biết tôn giá là ai, mặt mũi như thế nào... có phải là phật, hay lại là ma?

Hắc y nhân nhìn Cốc Thừa Tự.

6

- Nếu không có ta, Cốc Thừa Tự sao ra được tuyệt lao võ lâm, bấy nhiêu đó cũng không tin à?

Tùng Vĩ xoa tay, xuýt xoa nói:

- Cái trò này thì Tùng Vĩ đã sử dụng hoài rồi. Tôn giá một mình chẳng bao giờ với tay được tới Ngọc Chỉ thần châu, nên muốn mượn gió bẻ măng

thôi. Tùng Vĩ nói có đúng không? Thả Cốc Thừa Tự tôn giá hẳn đã có chủ đích. Chính vì thế, Tùng Vĩ và lão Cốc cần phải biết chân diện của tôn giá.

Y giả là cười:

- Chúng ta đã chung một xuồng rồi, còn giấu với giếm làm gì nữa.

Hắc y nhân hừ nhạt một tiếng rồi lật bỏ chiếc khăn lụa che mặt. Đôi chân mày của lão Cốc nhíu lại, miệng thì thốt.

- Âu Đình Luân!

- Chính Âu mỗ.

Tùng Vĩ nhìn lão Cốc.

- Cốc Thừa Tự! Lão biết y? Lão Cốc gật đầu:

- Lão là người mỗi tháng đưa thực phẩm của lão Cốc.

- Hóa ra Âu tôn giá kia là giám ngục của lão Cốc. Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân.

- Bây giờ thì Tùng Vĩ và lão Cốc có thể tin lời Âu tôn giá rồi. Âu Đình Luân cau mày:

- Bây giờ mới tin?

- Chuyện đơn giản như thế mà tôn giá còn hỏi Tùng Vĩ, chẳng lẽ Tùng Vĩ

phải giải trình sao? Thôi được, Âu tôn giá muốn nghe thì Tùng Vĩ nói cho tôn

7

giá nghe. Phàm những người thân tín nhất với Trương minh chủ mới được

Trương minh chủ giao trọng trách giám quản lão Cốc. Là người tin cậy của

Trương minh chủ tất tôn giá phải biết Nhĩ Lan đang ở đâu.

Âu Đình Luân khẽ gật đầu.

- Phân giải rất hay. Vậy tiểu tử và lão Cốc có đồng ý theo tồn tọa không?

- Tất nhiên là theo rồi.

- Vậy... bốn tọa mời.

Âu Đình Luân đi trước, Cốc Thừa Tự phải nắm tay Tùng Vĩ dìu y, Tùng Vĩ mới có thể kịp theo chân Âu Đình Luân. Mặc dù y đã được Cốc Thừa Tự

truyền cho tâm pháp Vạn Tướng Di Thân bộ, nhưng trong thời gian quá ngắn ngủi thì đó vẫn chỉ là tâm pháp đối với Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ liếc mắt nhìn trộm lão Cốc. Y nhận ra vẻ mặt của Cốc Thừa Tự quá ư hớn hở và hoan hỉ. Chính vẻ mặt đó khiến cho Tùng Vĩ phải chạnh lòng.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Một Ác ma nhân như Cốc Thừa Tự, giết người chẳng gớm tay, thế mà... lão vẫn có tình cảm sâu sa với ái nữ. Không biết lúc

lão giết người có nghĩ đến hậu họa cho mình không nhỉ, hay chỉ nghĩ đến những kẻ phải chết kia thôi?”

Y niệm đó khiến cho Tùng Vĩ buột miệng buông một tiếng thở dài.

Y nhìn sang lão Cốc hỏi:

- Lão Cốc! Lão vui lắm phải không? Lão Cốc gật đầu:

- Lão sập gập lại Nhĩ Lan rồi.

- Sao bao nhiêu năm không gặp nhau lão có sợ Nhĩ Lan không nhận lão là cho không? Điều đó khiến cho lão đau lòng hơn đây.

Buông một tiếng thở dài, Cốc Thừa Tự nói:

8

- Bất cứ chuyện gì Cốc Thừa Tự cũng chịu được cả, chỉ mong thấy Nhĩ Lan được bình an, được thành người là ta đã có thể xuống gặp Lan Chi, nói với nàng được rồi.

- Lão Cốc vẫn còn nhớ đến Lan Chi à?
cùng.

- Lão Cốc ta không bao giờ quên nàng. Lan Chi đã vì ta mà đau khổ tột Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Lão Cốc! Lão thành thật với Tùng Vĩ nhé.

- Sư tôn Tùng Vĩ cứ hỏi.

- Lão hẳn phải biết dấu tích trên người Nhĩ Lan?

- Làm sao ta không biết được.

- Thế dấu tích đó là gì? Lão Cốc lưỡng lự rồi nói:

- Sau lưng của Nhĩ Lan có xăm võ công của lão Cốc.

lên à?

- Thế làm sao Tùng Vĩ nhận biết được? Chẳng lẽ lại vén lưng của Nhĩ Lan

- Có vén, sư tôn Tùng Vĩ cũng không thấy chú pháp trên lưng Nhĩ Lan.

- Còn làm gì nữa?

- Khi nào Nhĩ Lan tức giận, chú pháp đó mới hiện ra.

- Lão Cốc có ý đồ?

- Thế tại sao sư tôn hỏi lão Cốc kỹ về Nhĩ Lan như vậy?

- Tùng Vĩ sợ Âu Đình Luân có gian trá.

- Sư tôn Tùng Vĩ nghĩ có chuyện gian trá ư?

9

Tùng Vĩ giả lá cười:

- Không tin vào người quá. Tùng Vĩ muốn đề phòng Âu Đình Luân có ý gian trá.

Âu Đình Luân dừng bước trên ngai tam quan của tòa trang viện với dòng bút tự chân phương.

“Lạc Viên Trang”

Hai người theo chân Âu Đình Luân vào trong tiền sảnh tòa Lạc Viên trang.

Đình Luân mời lão Cốc và Tùng Vĩ ngồi vào bàn. Y bưng bầu rượu chuốc

ra ba chiếc chén, rồi bưng chiếc chén của gã, trịnh trọng nói:

- Âu mỗ thành khẩn mời Cốc tôn giá và Tùng Vĩ công tử.

Cốc Thừa Tự toan bưng chén rượu uống thì Tùng Vĩ cản lại. Âu Đình Luân nheo mày:

- Sao, sợ rượu có độc à? Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không phải sợ trong rượu có độc... mà sợ mất thời gian quý báu của Âu tôn giá mà thôi.

Âu Đình Luân ngửa mặt cười, rồi nói:

- Quả là khéo nói... hỏi sao các trưởng bối võ lâm không bị người xỏ mũi theo ý người chứ.

Tùng Vĩ mỉm cười, từ tốn đáp lời:

- Kẻ có lòng tham thì mới bị Tùng Vĩ xỏ mũi, nhưng Tùng Vĩ nghĩ tôn giá không có lòng tham như những người kia.

Tùng Vĩ nhìn sang lão Cốc.

10

Nhìn lại Âu Đình Luân, Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá hẳn nghe lão Cốc nói rồi chứ? Mục đích của lão Cốc và Tùng Vĩ

đến Lạc Viên trang để tìm tung tích của Nhĩ Lan, chứ không phải để đối ẩm với tôn giá.

Y mỉm cười, rồi nói tiếp:

- Nếu tôn giá biết Nhĩ Lan đang ở đâu thì nói. Bằng như Nhĩ Lan ở đây thì tốt quá. Ngọc Chi thần châu chính thức thuộc về tay tôn giá.

Âu Đình Luân nhìn chằm chằm Tùng Vĩ. Y từ tốn nói:

- Nhĩ Lan đang ở đây.

- Thế ư? Tốt quá... Tốt quá. Thế Nhĩ Lan đang ở đâu?

Lan.

- Trao Ngọc Chi thần châu cho Âu môn. Cốc Thừa Tự và tiểu tử sẽ gặp Nhĩ

Cốc Thừa Tự nhìn sang Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ sư tôn! Hãy trao Ngọc Chi thần châu cho y đi. Tùng Vĩ nhăn mặt, lắc đầu nói:

- Chưa thấy người thì chưa giao ngọc.

- Thấy người mới giao ngọc ư? Tùng Vĩ gật đầu.

Âu Đình Luân gằn giọng:

- Nếu thấy người rồi không trao ngọc thì sao?

- Hả! Đại trượng phu như Cang Tùng Vĩ không bao giờ hý ngôn đâu.

nói:

Y lấy viên Ngọc Chi thần châu đặt vào tay Cốc Thừa Tự, vỗ vai lão Cốc

11

- Lão Cốc! Tùng Vĩ sẽ thay lão thẩm chứng vị cô nương mà Âu môn giá bảo là Nhĩ Lan xem có đúng là Nhĩ Lan không.

Y gượng cười nói:

- Khi nào Tùng Vĩ sắc nhận là Nhĩ Lan thì lão Cốc mới giao Ngọc Chi thần châu cho Âu môn giá. Bằng như ngược lại...

Tùng Vĩ chỉ Âu Đình Luân, gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ bị Âu môn giá gạt hoặc giết hại thì sư đồ Cốc Thừa Tự giết người này trước.

Tùng Vĩ xoa trán mình:

- Giết hẳn bằng phương pháp đoạn mạch bế huyết, rút gân rút cốt. Tùng Vĩ hất mặt về phía Âu Đình Luân:

- Sao, tôn giá có đồng ý với Tùng Vĩ không? Mặt Âu Đình Luân sa sầm.

Quan sát mặt Âu Đình Luân, Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá ngại rồi à?

Đình Luân hừ nhạt một tiếng:

- Thật thì thật, giả thì giả. Có gì mà bốn tợn ngại chứ? Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Âu tôn giá hẳn biết võ công của lão Cốc có thể lấy mạng tôn giá trong chớp mắt đó.

- Bốn tọạ biết.

Tùng Vĩ khẽ gật đầu.

- Cốc Thừa Tự...

12

Y nhướn mày nhìn Cốc Thừa Tự.

- Lão hiểu ý của Tùng Vĩ chứ? Thừa Tự nói:

- Lão Cốc hiểu.

- Lão Cốc cứ xem Ngọc Chỉ thần châu như chính Nhĩ Lan và Tùng Vĩ vậy.

Ai muốn đoạt nó mà không thực hiện lời giao kết thì không cho, giết chẳng dung tay.

- Lão Cốc sẽ làm theo lời sư tôn.

Nghe lão Cốc xưng hô với Tùng Vĩ bằng ngôn phong kính trọng đó Âu Đình Luân cau mày hỏi:

- Lão Cốc vừa nói gì thế?

Cốc Thừa Tự thản nhiên đáp lời:

- Tùng Vĩ là sư tôn của lão phu.

Luân.

Nghe lão Cốc thốt ra câu khẳng khái đó, Tùng Vĩ ưỡn ngực nhìn Âu Đình

- Giờ thì tôn giá biết rồi nhé.

- Quả là không thể nào tin được.

- Tin hay không là quyền của tôn giá. Chỉ cần tôn giá thực hiện đúng lời giao ước thì Tùng Vĩ và lão Cốc sẽ rời khỏi Lạc Viên trang trong sự ôn hòa, vui

vẻ. Bằng như ngược lại, tôn giá có ý đồ gian trá thì không lấy được Ngọc Chỉ

thần châu mà cả tòa Lạc Viên trang này e rằng cũng tan biến thành bụi. Thậm chí, tôn giá cũng khó giữ được cái mạng của mình đó.

- Âu mỗ biết.

- Vậy tôn giá cho tại hạ biết, Nhĩ Lan đang ở đâu?

Nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ, Âu Đình Luân nghiêm giọng nói:

13

- Tiểu tử làm sao nhận biết được Nhĩ Lan thật hay Nhĩ Lan giả?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hây! Thật hay là giả thì Tùng Vĩ có thể phân biệt được mà, không cần tôn giá phải chỉ giáo.

Y xoa tay, ve cằm nói tiếp.

- Nói cho tôn giá biết, con ruồi bay qua mắt, Tùng Vĩ biết ngay đó là ruồi đực hay cái. Huống chi là một con người chứ.

Âu Đình Luân mím môi suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu tử có thể phân biệt được Nhĩ Lan thật và Nhĩ Lan giả?

- Nếu không phân biệt được thì Tùng Vĩ theo lão Cốc làm gì? Tùng Vĩ mím cười.

Âu Đình Luân nghiêm giọng nói:

- Được rồi. Tiểu tử hãy vào trong hoa viên Lạc Viên trang. Đến gian thảo xá tọa lạc ngay giữa hoa viên. Nhĩ Lan đang ở trong thảo xá đó.

Tùng Vĩ nghiêm mặt đứng lên.

- Tùng Vĩ đi đây. Y nhìn lại lão Cốc.

- Lão Cốc nhớ lời của Tùng Vĩ đó.

Cốc Thừa Tự gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó, bất thành linh lão chồm tới, hữu trào nhanh cực kỳ vờn tới, thộp lấy yết hầu Âu Đình Luân.

Tùng Vĩ

reo lên:

- Hay lắm! Thế mới là sư đồ của Cang Tùng Vĩ chứ. Tùng Vĩ nhìn Âu Đình Luân. Mặt gã sa sầm lại.

Y giả lả cười nói:

14

- Tôn giá không phải sợ hãi. Nếu đúng như lời của tôn giá thì chẳng có chuyện gì xảy đến cho tôn giá đâu.

Y vừa nói vừa dùng ống tay áo thấm mồ hôi rịn trên trán Âu Đình Luân.

Y vừa thấm mồ hôi của Âu Đình Luân vừa nói:

- Đừng sợ. Đừng sợ. Kẻ thật thà, chân chính thì chẳng có gì phải sợ cả...
Chẳng có gì phải sợ cả.

Tùng Vĩ rút tay lại, nhìn lại Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ ôn nhu nói:

- Lão Cốc! Cứ vậy nhé, chỉ có tin vào Tùng Vĩ thôi.

Nói xong, Tùng Vĩ chấp tay sau lưng ung dung rảo bước tiến ra tiền sảnh. Âu Đình Luân nhìn theo sau lưng Tùng Vĩ.

- Tiểu tử! Người phải thẩm chứng cho đúng đó. Tùng Vĩ quay lại nói:

- Âu tôn giá yên tâm. Tùng Vĩ lúc nào cũng thành thật, nhất là đối với chuyện hệ trọng của sư đồ Cốc Thừa Tự.

Y nói xong sải bước ra cửa. Khi Tùng Vĩ đi rồi, Âu Đình Luân nhìn lão Cốc nói:

- Cốc Thừa Tự! Sao người lại có thể tôn gã tiểu tử vô danh tiểu tốt đó làm

sư tôn, lão không biết thẹn à?

Cốc Thừa Tự nhạt nhẽo nói:

- Lão phu có thân phận của lão phu, các hạ chẳng nên hỏi làm gì.

- Tại hạ làm lạ thôi.

- Mới đầu, Cốc lão cũng không chịu được. Nhưng càng về sau càng nhận ra, được làm sư đồ của Cang Tùng Vĩ cũng được lắm, chẳng có gì áy náy và lạ lùng cả.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc

Đứng trước cửa gian mộc xá, Tùng Vĩ lắng nghe những âm thanh rì rào từ trong khu vườn hoa phát ra. Xương sống Tùng Vĩ bất giác gai lạnh khi những âm thanh rào rào kia đập vào thính nhĩ y, vì liên tưởng đến một lũ quái vật nào đó đang ngấu nghiến nhai xương người.

Rít một luồng chân ngưỡng căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ đằng hắng, cố để người trong mộc xá biết sự có mặt của mình.

Giọng nói của nữ nhân nhỏ nhẹ cất lên:

- Phụ thân đó à?

Giọng nói của nữ nhân thốt ra rớt đến thính nhĩ Tùng Vĩ, y có cảm giác đây không phải là giọng nói của con người mà đúng ra là những âm thanh thánh thót, ngọt hơn cả tiếng chim họa mi hót. Nếu như ai nghe được tiếng nói của nàng thì kẻ đang làm việc cũng phải ngưng tay để lắng nghe, hoặc một người sắp đoạn hơi tìm đến cái chết cũng phải gượng lại để nghe nàng nói.

Chỉ nghe tiếng nói của nàng thôi đã khiến Tùng Vĩ liên tưởng đến bóng sắc mỹ nữ trong viên Ngọc Chỉ thần châu. Bất giác, tâm tưởng Tùng Vĩ liên tưởng ngay đến trang giai nhân tuyệt sắc đã khắc sâu vào tâm tưởng y.

Tùng Vĩ đẩy cửa gian mộc xá.

Nàng ngồi quay lưng về phía chàng. Mái tóc đen dài mượt mà, cùng với tấm lưng thon thả, nhỏ nhắn. Đúng là thân hình của những trang tiểu thư khuê các mà bất cứ trang vương tôn công tử nào bắt gặp cũng phải tơ tưởng có ngày chiếm hữu nàng làm của riêng.

Tùng Vĩ đằng hắng một tiếng nữa.

Nàng từ từ quay lại. Hai người đối mặt nhìn nhau, đôi thu nhân của nàng lộ rõ sự sững sờ.

Bên kia, Tùng Vĩ cũng ngậy mặt nhìn nàng. Y nhìn nàng nhâm nói:

“Trong Mạch Thượng Tang có ghi chép lại. Người đi đường thấy La Phu, đặt gánh vượt râu nhìn. Thiếu niên thấy La Phu, lột nón sửa búi tóc. Người cày quên cả cày, người cuốc quên cả quốc. Ai nấy quên giận hờn nhau, chỉ ngồi ngắm La Phu. Sứ quân từ Nam đến, năm ngựa đứng chần chừ...”

Y bước đến trước mặt nàng, ôm quyền từ tốn nói:

- Cô nương đây không phải là Tần La Phu trong Mạch Thượng Tang, nhưng trong mắt tại hạ, có lẽ Tần La Phu đẹp lắm thì cũng chỉ có thể so sánh với nàng.

Câu nói của Tùng Vĩ chẳng biết tác động thế nào đối với nàng, nhưng đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng e thẹn.

Nhan sắc của nàng vốn đã thanh lịch, mỹ miều thoát phàm, giờ lại càng đẹp hơn bởi vẻ thẹn thùng của nhi nữ.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phụ thân của Nhĩ Lan đâu? Còn công tử là ai?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tại hạ là Cang Tùng Vĩ, đến để xem coi cô nương có đúng là Nhĩ Lan không.

- Nhĩ Lan đang ngồi trước mặt huynh.

Tùng Vĩ ngắm nàng rồi ôn nhu nói:

- Tùng Vĩ thật quá bất ngờ bởi nhan sắc siêu phàm thoát tục của Nhĩ Lan, hẳn Nhĩ Lan giống mẫu thân lắm, phải không?

Nàng gật đầu nói:

- Nhĩ Lan rất giống mẫu thân. Mẫu thân trước kia từng là một trang giai nhân tuyệt sắc được tuyển chọn để tiến cung hầu hạ tiên đế. Người chẳng để lại cho Nhĩ Lan gì ngoài một nhan sắc bất phàm.

Tùng Vĩ chặc lưỡi nói:

- Cổ nhân có câu: “Trai tài gái sắc”. Bá mẫu mất đi để lại cho Nhĩ Lan nhan sắc siêu phàm thoát tục như thế này là quý hóa rồi.

Miệng thì nói theo Nhĩ Lan, nhưng Tùng Vĩ lại nghĩ thầm: “Chưa gì nàng đã lòi cái giả mạo của mình rồi. Nhĩ Lan bị bắt đi từ lúc chưa được một tuổi, làm sao biết được chân diện của mẫu thân mình”.

Y mỉm cười, thối lại hai bộ nói:

- Nhĩ Lan có thể đứng lên cho Tùng Vĩ ngắm qua một chút, được không?

Nàng nhìn Tùng Vĩ khẽ gật đầu rồi đứng lên. Dáng dấp của nàng chẳng khác chi một nhành liễu, vừa uyển chuyển, vừa tha thướt đến độ kiêu sa.

Tùng Vĩ nhìn nàng, nghĩ tiếp: “Hẳn những trang giai nhân có dáng dấp thướt tha như nàng mới được tiến cung hầu hạ cho thiên tử. Nếu mẫu thân Nhĩ Lan có dáng dấp như vậy, thảo nào Cốc Thừa Tự không sớm say men tình”.

Tùng Vĩ gật đầu nói:

- Nhĩ Lan đúng là có dáng dấp thướt tha của một cung nữ.

- Mẫu thân trước đây là cung nữ mà.

- Thảo nào, Nhĩ Lan lại có dáng dấp đẹp như vậy.

Y ve cằm:

- Tại hạ đã tin nàng là Nhĩ Lan rồi.

- Vậy công tử còn chưa đưa Nhĩ Lan đi gặp phụ thân Cốc Thừa Tự. Nhĩ Lan nhớ phụ thân lắm.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại. Y nghĩ thầm: “Ôi cha ơi! Nàng ta đóng kịch dở quá. Chẳng biết Âu Đình Luân tìm nàng ta ở đâu dạy cho nàng ta những gì mà sao nàng ta chẳng biết đóng kịch thế vai nhỉ? Âu Đình Luân hẳn chưa dạy kỹ cho nàng ta chẳng?” Tùng Vĩ ve cằm hỏi nàng:

- Nhĩ Lan nhớ phụ thân lắm à?

- Nhớ lắm... Phàm là thú vật cũng phải nhớ tình phụ tử.

- Nhĩ Lan thật có hiếu. Nàng làm cho Tùng Vĩ cảm động. Tùng Vĩ xúc động đến độ nghe cả con tim mình đập thành thạch trong lồng ngực đây nè.

Tùng Vĩ bước lên bên nàng. Y nhìn vào mắt Nhĩ Lan ôn nhu nói:

- Nhĩ Lan không biết chứ, lão Cốc rất nhớ Nhĩ Lan. Cốc Thừa Tự bá bá làm tất cả mọi việc chỉ để gặp Nhĩ Lan mà thôi.

- Nhĩ Lan cũng vậy.

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài:

- Nhưng chuyện này rất ư là hệ trọng. Cốc Thừa Tự bá bá phán cho Tùng Vĩ đến thăm chứng. Đã nhận trọng trách thì phải làm cho tròn.

Nàng nhướn mày:

- Thế công tử còn tin muội là Nhĩ Lan không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tin thì rõ ràng Tùng Vĩ đã tin rồi, nhưng muốn làm gì cũng phải thăm tra nàng. Nếu như Tùng Vĩ thấy được dấu tích riêng trên người nàng thì sẵn sàng dẫn Nhĩ Lan đi gặp Cốc bá bá.

Nàng nhướn đôi chân mày vòng nguyệt:

- Dấu tích của Nhĩ Lan ở đâu?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Nếu như Nhĩ Lan, Tùng Vĩ là nam nhân. Với lại, còn ngại gì nữa... Tùng Vĩ đã đính ước giao hôn với Nhĩ Lan ngay từ lúc hai người còn trong bụng mẹ đấy.

Sắc hoa của Nhĩ Lan lại đỏ bừng.

Tùng Vĩ đặt tay lên vai nàng.

Nhĩ Lan không hề phản kháng.

Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ không ngờ mình lại có được một người nâng khăn sửa túi trong tương lai lại có nhan sắc bất phàm như nàng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phận nhi nữ, song đường đặt đâu, Nhĩ Lan ngồi đó, tuyệt nhiên không dám cãi lời.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tốt lắm...

Tùng Vĩ ngập ngừng.

Nàng nhu mì hỏi:

- Huynh có chuyện khó nói à?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Khó nói lắm.

Nàng hồi thúc Tùng Vĩ:

- Có gì huynh cứ nói, sao cứ ngập ngừng mãi vậy. Nhĩ Lan và huynh đã có chỉ phúc giao hôn rồi, chúng ta đâu ngại gì nữa.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Nhĩ Lan từ tốn nói:

- Đây là sự bắt buộc, mong Nhĩ Lan miễn thứ cho huynh.

- Nhĩ Lan không dám phiền huynh đâu. Chỉ mong mỗi sớm gặp lại phụ thân thôi.

- Nếu Nhĩ Lan không ngại và có nhiệt huyết muốn gặp lại phụ thân, có thể cho Tùng Vĩ chứng thực dấu tích trên người Nhĩ Lan chứ?

Nàng gật đầu:

- Huynh xem đi, Nhĩ Lan có phong thái và dung mạo giống mẫu thân không?

- Giống lắm... giống lắm... Nhưng Tùng Vĩ vẫn phải mạo phạm nàng. Chỉ mong nàng đừng nghĩ Tùng Vĩ là kẻ hồ đồ, chẳng qua đây là chuyện rất hệ trọng. Nàng cứ xem như Tùng Vĩ và nàng đã có duyên phận.

Nàng gật đầu:

- Nhĩ Lan không trách huynh đâu.

Tùng Vĩ ve cằm:

- Thế nàng có thể cho huynh nhìn qua thân thể của nàng không?

Đôi lưỡng quyền của Nhĩ Lan ửng hồng e lệ. Nàng cúi mặt, nhỏ nhẹ nói:

- Thế lão nhân gia có nói cho huynh biết dấu vết riêng của muội nằm ở đâu không?

Tùng Vĩ nhăn mặt, vù vù văng nói:

- Cũng tại Cốc bá bá cả thôi. Đúng ra cái chuyện này phải là chuyện của nữ nhân. Nhưng lúc này, chung quanh lão nhân gia chẳng có ai thân thích, mà chỉ toàn là kẻ thù thôi.

Tùng Vĩ nhăn mặt nói tiếp:

- Chẳng có ai nên Cốc Thừa Tự lão nhân gia mới buộc Tùng Vĩ phải làm cái chuyện không nên làm này. Còn gì là nam tử đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất chứ.

Nàng chớp mắt, đôi thu nhãn của nàng đẹp đến độ khi chớp mắt Tùng Vĩ những tưởng đó là hai vì sao vừa nháy trong mắt mình.

Nàng nói:

- Lão nhân gia muốn huynh thẩm chứng thì huynh phải thẩm chứng, huống gì huynh và muội đã có chỉ phúc giao hôn, lại có duyên phận với nhau nữa.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài:

- Thật là khó xử cho huynh. Thôi thì đành phải nói với muội biết vậy. Sự thật dấu vết riêng của muội là nốt ruồi nằm ngay dưới...

Y bỏ lửng câu nói, nhăn nhó nhìn nàng.

Nhĩ Lan mỉm cười.

Nụ cười mỉm trên hai cánh môi của nàng trông tựa như một đóa hoa hàm tiếu vừa xinh xắn, vừa gợi mời nét lá lơi tìm bướm ong.

- Xem kìa! Muội đã nói với huynh rồi, huynh còn ngại gì nữa?

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Huynh sợ nói ra, Nhĩ Lan muội sẽ giận huynh. Không chừng còn cho huynh là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nữa. Đã tiểu nhân bỉ ổi, còn trơ trên hồ đồ.

Nàng lắc đầu:

- Không đâu, Nhĩ Lan không có ý đó đâu.

- Nếu vậy Tùng Vĩ huynh sẽ nói.

Rít một luồng chân ngưỡng căng phồng lồng ngực như thể phải lấy hết tinh tâm, Tùng Vĩ gượng nói:

- Tại Nhĩ Lan muội không để ý đến. Nếu như muội để ý đến tất sẽ thấy bên bên trái của muội có một nốt ruồi son. Đó là dấu tích riêng của muội mà không một ai biết.

Tùng Vĩ vừa nói vừa nghĩ thầm: “Mình đã bày ra cái trò này rồi, hẳn nàng ta chẳng dám phơi ra cho mình xem đâu. Ai đời cho người ta nhìn chỗ kín chứ.

Trên thế gian này chỉ có một người duy nhất dám làm cái chuyện đó là Cang Tùng Vĩ mà thôi”.

Nghe Tùng Vĩ nói, đôi lưỡng quyền của Nhĩ Lan ửng hồng thẹn thùng như hai quả đào chín. Nàng mím môi nhìn Tùng Vĩ nhỏ nhẹ nói:

- Muội thật là hời hợt, vô ý không biết mình có nốt ruồi son đó không. Để muội vào trong xem qua một chút nghe.

Tùng Vĩ gật đầu.

Nàng liếc nhìn Tùng Vĩ. Đôi thu nhân của Nhĩ Lan vừa sắc vừa bén, đượm thăm cái gì đó rất nhiều ẩn ý lồng trong cái liếc mắt đó.

Nàng chỉ bầu rượu trên bàn:

- Trên bàn có bầu rượu “Thiện nữ nhi hồng”, huynh thích uống thì cứ uống.

Tùng Vĩ nói:

- Hay lắm! Tùng Vĩ đang thèm rượu đây.

Tùng Vĩ bước vội đến bưng bầu rượu mở nắp tu ừng ực. Nhĩ Lan nhìn Tùng Vĩ mỉm cười rồi ung dung bước ra sau tấm bình phong. Tùng Vĩ đứng bên cửa sổ nhấp từng ngụm rượu đôi đôi mắt nhìn ra ngoài khu vườn hoa về đêm. Những âm thanh rào rạt cứ như ám ảnh tâm tưởng Tùng Vĩ. Những âm thanh kia nghe như tiếng nhai xương rào rạo của quái vật nào đó đang ẩn nấp trong hoa viên này rình rập Tùng Vĩ.

Chi loáng một cái, Tùng Vĩ đã dốc cạn hết nửa bầu rượu. Y nghe bước chân nhẹ để sau lưng mình, liền hỏi:

- Nhĩ Lan muội có thấy dấu vết đó không?

Thốt ra câu nói đó thì mũi Tùng Vĩ lại phồng to bướng ngửi được mùi xạ hương quyến rũ nồng nồng xông vào khứu giác mình.

Y cảm nhận rõ một một mùi hương thơm da thịt đó là những âm thanh nhè nhẹ của con tim ai đó.

Tùng Vĩ hỏi:

- Sao muội không trả lời huynh.

- Nếu muội trả lời thì Tùng Vĩ huynh cũng phải tận mắt thấy. Chỉ bằng huynh hãy tự thăm chứng muội có phải là Nhĩ Lan không?

Tùng Vĩ quay mặt lại.

Y đứng phồng ra như pho tượng. Hai mắt mở to hết cỡ như thể muốn thấu tóm toàn bộ nhân dạng của nàng vào hai con ngươi rồi mà y vẫn còn không tin cứ đứng sững ra như pho tượng. Hai cánh môi há hốc với tất cả nỗi ngạc nhiên.

Làm sao Tùng Vĩ không rơi vào tình trạng như thế cho được, bởi đập vào mắt y là một thân thể tuyệt trần. Một thể pháp cân đối với tất cả những

đường cong tuyệt mỹ của tạo hóa. Tùng Vĩ làm sao tin được Nhĩ Lan lại có thể khóa thân để bước ra cho y thẩm chứng.

Nhĩ Lan đang khóa thân trước mắt Tùng Vĩ. Một sự khóa thân với niềm tự hào và đoán chắc nằng là trang giai nhân đẹp nhất trong cõi nhân sinh này.

Tùng Vĩ đâu phải là bậc chân tu, càng không phải là tiên, là thánh. Y rất bình thường, bình thường hơn cả những con người bình thường nữa, nếu không muốn nói xuất thân của Tùng Vĩ là một tiểu đạo tỳ ở Hàm Đan. Chính cái chất bình thường đó khiến Tùng Vĩ phải ngậy người nhìn Nhĩ Lan. Y không ngậy ngất sao được khi đập vào mắt y là một thể pháp giai nhân tuyệt đẹp, lại chẳng có lấy một mảnh vải che thân.

Tất cả đều lồ lộ đập vào mắt Tùng Vĩ. Tổng thể là một làn da trắng ngần như bông bưởi chẳng một vết xước. Nó đúng là một lớp ngọc lưu ly huyền ảo bắt Tùng Vĩ phải nghệt thở.

Tùng Vĩ lẩm nhẩm nói:

- Ta đang nằm mơ ư?

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời gã:

- Huynh không mơ đâu. Tất cả đều là rất thật trong mắt huynh đó. Nhĩ Lan đẹp không?

- Không còn ai khả dĩ sánh được với nàng.

Y vừa nói vừa rọi mắt ngắm đôi nhũ hoa căng tròn của nàng. Một đôi nhũ hoa đầy đặn, với sự ngời toát ra từ đầu đỉnh đôi nhũ hoa đó. Chỉ chiêm ngưỡng đôi nhũ hoa của nàng thôi mà trái tim Tùng Vĩ đã đập thành thịch.

Tất cả những đường nét trên thân thể của Nhĩ Lan gần như hoàn mỹ, đến độ chẳng còn tìm đâu được chút sai sót của tạo hóa.

Mới bước vào, Tùng Vĩ chỉ mượn Mạch Thượng Tang của Tần La Phu để cầu tình với nàng, nhưng khi chứng nghiệm thân thể của tạo hóa đã ban tặng cho nàng thì mới đoán chắc rằng, ngay cả Tần La Phu phải cúi gằm mặt e thẹn với vẻ đẹp của Nhĩ Lan.

Tùng Vĩ như thể biến thành tượng trước tấm thân của nàng.

Nhĩ Lan mỉm cười:

- Huynh sao vậy?

- Ta nghĩ mình đang nằm mơ, chứ đây không phải là sự thật.

Lời vừa dứt trên miệng Tùng Vĩ thì Nhĩ Lan nắm lấy tay y:

- Huynh không nằm mơ đâu. Tất cả đều là sự thật hiển nhiên với huynh đó. Một sự thật rất thật, không phải là mơ.

Nhĩ Lan vừa nói, vừa nâng tay Tùng Vĩ đặt ngay vào đôi nhũ hoa của nàng rồi nói:

- Huynh nghĩ xem, có phải là thật hay mơ?

- Sự thật... rất thật mà huynh không dám mơ tưởng đến.

Nàng mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Giờ thì huynh đã tin muội là Nhĩ Lan chưa?

Tùng Vĩ lưỡng lự rồi nói:

- Ta sẽ tin...

Nàng nguýt Tùng Vĩ:

- Huynh phải tin muội là Nhĩ Lan thôi. Chỉ có muội mới là Nhĩ Lan, vì muội đã thấy dấu vết của mình rồi. Nó ở ngay bên trái... vưu vật của muội.

Tùng Vĩ lẩm bẩm nói:

- Nàng đã thấy nốt ruồi đó rồi à? Ở ngay bên trái ư? Có thật không vậy?

Nàng gật đầu, sắc hoa thẹn đỏ ngậm ngừng nói:

- Huynh có muốn xem không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không cần. Không cần. Huynh tin vào muội mà.

- Vậy muội và huynh đi gặp lão nhân gia nhé.

Tùng Vĩ chớp mắt:

- Nàng muốn đi gặp Cốc bá bá lắm à?

Nàng gật đầu.

- Muội thích gặp phụ thân. Làm sao muội không muốn gặp người chứ? Đã bao lâu nay, muội tin chắc lão nhân gia sẽ đi tìm muội và cha con sẽ trùng phùng sum họp, vui biết chừng nào... Rồi muội sẽ có huynh nữa.

Tùng Vĩ thở hắt ra một tiếng. Y đặt tay vào vùng chấn tâm.

- Nhĩ Lan! Nàng làm cho ta xúc động quá.

Cùng với lời nói đó, Tùng Vĩ quay lưng nàng về phía mình. Y vừa quay lưng Nhĩ Lan vừa nói:

- Nàng cho huynh ngắm nhìn nàng chút nữa nhé?

- Muội và huynh có duyên phận mà. Với lại, huynh và muội sắp...

Nàng bỏ dở câu nói đó, mãi một lúc mới nhỏ nhẹ nói, thanh âm như thể muốn chuốc mật vào thính nhĩ của Cang Tùng Vĩ.

- Chỉ cần huynh đối xử tốt với muội là được rồi. Muội chỉ mong điều đó mà thôi?

- Nhất định là không rồi. Chỉ sợ nàng không thật tình với ta thôi.

- Muội không đối xử tệ với huynh đâu.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tùng Vĩ bất ngờ tát mạnh vào má trái nàng:

Bốp...

Năm ngón tay của Tùng Vĩ hằn rõ trên chiếc máng vun tròn của Nhĩ Lan. Nàng buột miệng thốt:

- Ôi...

Nàng quay phắt lại, trừng mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Huynh...

Tùng Vĩ nhăn mặt cười:

- Nàng đâu phải là Nhĩ Lan.

Sắc hoa của nàng biến qua màu tái nhợt, không phải sợ Tùng Vĩ mà tức giận thì đúng hơn. Từ màu tái xanh chuyển qua màu đỏ rần.

Hai cánh môi của nàng mím lại, cùng với những tiếng răng khịt vào nhau tạo ra âm thanh ken két.

Tùng Vĩ chụp tay vào vai nàng quay lưng lại. Trên tấm lưng thon thả của nàng chẳng có lấy một dấu bút tự.

Đẩy Nhĩ Lan đến trước, Tùng Vĩ nói:

- Nàng là ai?

Lần này nàng chột ngựa mặt cười. Tiếng cười của nàng nghe vừa chua vừa khô lại lạnh buốt cả thính nhĩ.

Nàng mỉm cười, bước ra sau tấm bình phong vận lại y trang.

Nhân cơ hội đó, Tùng Vĩ sai bước toan quay trở ra. Nhưng vừa bước ra khỏi mộc xá thì lại chạm mặt với nàng. Chẳng biết nàng dùng thuật gì mà vượt qua Tùng Vĩ lúc nào y cũng chẳng biết.

Nàng dang rộng hay tay chặn Tùng Vĩ.

- Muội không phải là Nhĩ Lan thì là ai nào?

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Nàng là nàng, làm sao ta biết được.

- Công tử nói đúng rồi. Nhĩ Lan à Nhĩ Lan, còn Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc là Dĩ Tuyết Ngọc chứ đâu có lộn được, đúng không nào?

Tùng Vĩ giả lả cười:

- Hóa ra nàng là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc?

- Không sai.

Lời còn đọng trên hai cánh môi thì Dĩ Tuyết Ngọc đưa ngọc thủ lên trước. Nàng những tưởng đâu Cang Tùng Vĩ sẽ dựng chưởng đón đỡ thẳng lấy chưởng kinh ôn nhu của mình, nhưng thật không ngờ khi thấy Tùng Vĩ cứ ngây ra chẳng có lấy phản xạ gì, có chăng chỉ là vẻ mặt hốt hoảng của Cang Tùng Vĩ.

Hai đạo nhu kinh chưởng bổ tới Tùng Vĩ.

Bình...

Hứng trọn hai đạo nhu kinh của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, Tùng Vĩ chẳng khác nào chiếc lá khô bị cuốn đi vào trong gian mộc xá, va thẳng lưng vào cây cột.

Bịch...

Y rơi xuống chân cột chẳng khác nào quả chín bị rụng khỏi cành với cảm giác kinh mạch lộn nhào, mặt hoa, đầu ù, thần thức mù mẫm.

Tùng Vĩ rên lên một tiếng:

- Ôi! Bốn thiếu gia tiêu đời mất.

Liền ngay sau tiếng rên đó là giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu cả Dĩ Tuyết Ngọc:

- Huynh không chết dễ dàng vậy đâu. Nếu huynh có chết thì chết bởi những đóa hoa “Nhục Dục” của Dĩ Tuyết Ngọc kia.

Giọng nói của nàng cũng như lúc ban đầu vừa bước vào thảo xá, nhưng lần này không tạo cho Tùng Vĩ cảm giác ngây ngất men hoang tình, mà thay vào đó là sự ớn lạnh, rờn rợn buộc y phải rùng mình.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Xảo Tình, Ngụy Ngôn

Tùng Vĩ hoàn toàn bất ngờ khi Dĩ Tuyết Ngọc lật bỏ trang phục y chẳng một chút ngưng ngừng. Còn đưa y ra ngoài hoa viên đặt trước một khóm hoa có màu sắc đỏ chói rực rỡ.

Nàng bỏ đi. Còn lại một mình Tùng Vĩ trong tình trạng lỏa lồ dưới màn sương lạnh, nhưng không thể cử động được bởi đã bị Dĩ Tuyết Ngọc điểm vào tình huyết. Những âm thanh rào rạo rõ ràng phát ra từ những khóm hoa có hình thù kỳ lạ cách Tùng Vĩ non bốn trượng, càng khiến cho Tùng Vĩ hốt hoảng, sợ hãi.

Tùng Vĩ nhìn quanh, bóng tối âm u cùng những âm thanh quái gở kia khiến cho y phải rùng mình. Âm thanh rào rạo kia chợt im bật. Trong sự im lặng nặng nề đó, Tùng Vĩ cảm nhận rõ mồn một cái chết đang mò dần đến mình. Toàn thân Tùng Vĩ nổi đầy gai ốc với ý tưởng gã thần chết đang lần bước đến trước mặt mình.

Mắt Tùng Vĩ muốn trợn tròn, hai con ngươi ngỡ như sắp rơi ra khỏi tròng mắt, khi thấy những đóa hoa đỏ ối đang dập dềnh trong không khí vờn lượn về phía mình.

Tùng Vĩ bất giác buồn nôn khi ngửi được mùi tanh của máu. Mùi máu nồng nồng từ những đóa hoa bốc ra xông vào khứu giác y. Chúng cứ dập dềnh từ từ vờn lượn về phía Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ trợn mắt lẩm nhẩm nói:

- Nhục Thực... Đúng rồi. Đây hẳn là lũ hoa ăn thịt mà ả kia nói với mình.

Tùng Vĩ hốt hoảng muốn bỏ chạy, nhưng không nổi. Tứ chi như bị đóng băng, hoặc biến thành đá không sao nhúc nhích nổi. Hoảng quá, Tùng Vĩ thét lên.

- Tuyết Ngọc!

Tiếng thét của Tùng Vĩ được đáp lại bằng những âm thanh của sáo nghe vi vu, và ai oán khiến người nghe phải náo lòng.

Những tưởng đâu tiếng sáo vi vu ai oán kia sẽ xua đuổi lũ hoa ăn thịt chập chờn toan tiến đến Tùng Vĩ, nhưng ngược lại. Tiếng sáo càng làm kích động chúng hơn. Bọn thực nhục hoa như lũ độc vật đang háo hức với miếng mồi ngon là Cang Tùng Vĩ lạo xạo hẳn lên. Chúng vươn về phía Tùng Vĩ chẳng khác nào lũ quái vật đờm mùi máu tanh chực nhào bổ đến y.

Toàn thân Tùng Vĩ gai lạnh với lớp da ốc nổi đầy. Y than thầm: “Chẳng lẽ ta phải chết thê thảm như thế này sao?” Lũ hoa Nhục Thực cứ như trôi theo những ngọn gió đêm vươn lần tới Cang Tùng Vĩ. Khi chúng còn cách Tùng Vĩ non hai bộ, những cánh hoa đỏ ối chếp chếp miệng đòi ăn, đồng thời phả ra mùi máu tanh nồng nặc.

Tùng Vĩ muốn thối bộ lại, nhưng khốn nỗi không nhúc nhích được thân mình, vì đã bị Dĩ Tuyết Ngọc điểm vào tịnh huyết.

Tùng Vĩ than thầm: “Ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chết thật sao?”

Ý niệm đó khiến toàn thân Tùng Vĩ toát mồ hôi đầm dề. Tiếng sáo trúc vẫn không ngừng thổi lên, như thể đang hướng lũ độc hoa lần tìm đến con mồi là Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ rồi quá thét lớn:

- Nhĩ Lan! Không lẽ nàng giết ta thật à? Dù Tùng Vĩ biết cái gì cũng không nói ra đâu. Ta nghe theo nàng... Ta hứa sẽ nghe theo nàng.

Tiếng sáo ngưng bật. Lũ độc hoa cũng ngưng vươn đến Tùng Vĩ.

Dĩ Tuyết Ngọc xuất hiện, trên tay nàng là chiếc sáo ngọc. Nàng nhìn Tùng Vĩ mỉm cười.

Mồ hôi vẫn còn đọng ướt cả mặt Tùng Vĩ. Y cũng chẳng nghĩ đến sự lừa dối của mình.

Dĩ Tuyết Ngọc nói:

- Tùng Vĩ huynh có thích làm mồi cho Nhục Thực không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không. Nhất định là không rồi. Chết kiểu nào cũng được, nhưng làm thức ăn cho lũ hoa độc này thì Tùng Vĩ không muốn đâu.

- Nếu không muốn, huynh phải nghe theo lời của Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ gật đầu ngay. Y gượng nói:

- Muốn gì thì nàng cũng phải giải huyết cho ta trước đã.

- Được. Nhưng huynh phải hứa với Tuyết Ngọc... Xem Tuyết Ngọc là Nhĩ Lan.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Được, được. Ta hứa... ta hứa...

- Nếu trước mặt... Nếu huynh nuốt lời thì huynh sẽ bị Nhục Thực ăn thịt đó.

Tùng Vĩ gật đầu, nghĩ thầm: “Lời nói gió thoảng mây bay, Tùng Vĩ sợ gì mà không hứa với nàng chứ”.

Ý niệm đó khiến cho Tùng Vĩ nhanh nhẩu vừa gật đầu, vừa nói:

- Quân tử bất hý ngôn. Cang Tùng Vĩ này đã hứa là làm.

Nàng mỉm cười, cách không phóng chỉ điểm huyết cho Tùng Vĩ. Vừa mới được giải huyết, bất kể mình đang lỏa lồ, Tùng Vĩ vẫn quay bước bỏ chạy. Nhưng Tuyết Ngọc nhanh hơn, lướt qua chặn Tùng Vĩ lại.

Nàng dang hai tay, chặn đường Tùng Vĩ khiến y lao sầm vào người nàng, té bật ngửa ra đất.

Dĩ Tuyết Ngọc nói:

- Huynh chạy đi đâu?

Tùng Vĩ lồm cồm đứng lên vừa nói:

- Ta chạy đến tiền sảnh gặp Cốc Thừa Tự và Âu Đình Luân, chứ có chạy đâu.

Dĩ Tuyết Ngọc phá lên cười:

- Chàng nhìn lại mình kìa. Nếu Cốc Thừa Tự lão quý thấy Tùng Vĩ trong bộ dạng này thì hẳn lão sẽ nghĩ chàng đã có gì với Nhĩ Lan. Không chừng lão lại nổi cơn phẫn nộ, không giao Ngọc Chỉ thần châu, mà còn giết cả huynh lẫn Tuyết Ngọc đấy.

Tùng Vĩ gật đầu như tế sao:

- Ta biết... Ta biết... Nhưng giờ làm sao?

Dĩ Tuyết Ngọc đặt tay lên vai Tùng Vĩ. Ngọc thủ của nàng lạnh như băng hàn khiến cho Tùng Vĩ phải rùng mình. Y nghĩ thầm: “À này máu lạnh, dám làm gì cũng làm lắm à”.

Dĩ Tuyết Ngọc nói:

- Huynh và Tuyết Ngọc quay vào mộc xá vận lại trang phục cho đàng hoàng rồi mới đến gặp lão quỷ Cốc Thừa Tự chứ.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Ta cũng có ý đó... Ta cũng có ý đó.

Hai người quay lại gian mộc xá, Tùng Vĩ vừa vận lại y trang vừa nói:

- Nàng không biết ngượng sao, mà cứ nhìn ta mãi vậy?

- Có gì đâu mà ngượng.

Tùng Vĩ nhướn mắt nhìn nàng:

- Hậ! Phàm nam nữ thọ thọ bất thân, nàng nhìn ta trong bộ dạng lỏa lồ, tất thấy cả rồi. Thấy chẳng còn thiếu chỗ nào trên người Cang Tùng Vĩ. Chuyện đó chỉ có phu phụ mới được thấy. Ta và nàng chẳng phải là phu phụ, nàng không biết hổ thẹn ư?

Dĩ Tuyết Ngọc phá lên cười. Nàng vừa cười, vừa nói:

- Huynh đã thấy Tuyết Ngọc, đúng không nào?

- Ờ... Thì ta là nam nhân tất được quyền thấy nữ nhân. Còn nàng là nữ nhân. Phàm nam nhân thì được quyền thấy nữ nhân. Chính vì ông trời cho nam nhân cặp mắt để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nữ nhân. Do đó, mới có những gã nam nhân chuyên rình rập để nhìn vẻ đẹp của nữ nhân.

Dĩ Tuyết Ngọc khoanh tay trước ngực:

- Tuyết Ngọc nghĩ khác. Huynh thấy Tuyết Ngọc... Tuyết Ngọc thấy lại huynh, xem như hai chúng ta chẳng ai thiếu nợ ai, đúng không nào?

Tùng Vĩ nhăn mặt nghĩ thầm: “Ôi cha ơi! Cang Tùng Vĩ là người gian trá, xảo quyệt, thế mà lại gật một người trơ trên như ả. Đúng là vô quýt dây gặp móng tay nhọn rồi”.

Tùng Vĩ suy nghĩ rồi chột vồ tay nói một tiếng:

- Chết rồi!

Tuyết Ngọc chau mày:

- Huynh làm gì thế?

- Có một chuyện rất quan trọng, ta quên nói với nàng.

- Chuyện gì?

- Nếu ta không sức nhớ lại thì... không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Tùng Vĩ vừa nói vừa nghiêm mặt lại đăm đăm như một pho tượng. Về mặt căng thẳng của y khiến cho Tuyết Ngọc phải chau mày.

Nàng bước đến trước mặt Tùng Vĩ:

- Huynh vừa nghĩ đến chuyện gì nào?

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nhìn thẳng vào Dĩ Tuyết Ngọc, ôn nhu nói:

- Giá như Cốc Thừa Tự phát hiện ra nàng không phải là Nhĩ Lan... thì chắc chắn không trao Ngọc Chỉ thần châu... Chuyện gì xảy ra cho ta nào?

Đôi cánh môi của Tuyết Ngọc mím lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Nếu Tùng Vĩ không nói cho lão quý Cốc Thừa Tự kia sao biết được sự tráo trở này.

Tùng Vĩ reo lên:

- A! Nàng dùng từ rất hay. Tráo trở... Đúng là một sự tráo trở mà. Thật là tráo trở và bỉ ổi nữa.

Đôi chân mày Dĩ Tuyết Ngọc nhíu lại. Nàng gằn giọng nói:

- Tuyết Ngọc đang nói nghiêm chỉnh với huynh, đừng buộc Tuyết Ngọc phải đem huynh làm mồi cho lũ Nhục Thực của Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Ta biết. Nàng rất đoan trang, đôn hậu và nghiêm chỉnh nữa. Lần đầu tiên Tùng Vĩ mới được diện kiến một trang giai nhân sắc tài trọn vẹn.

Hừ nhạt một tiếng. Tuyết Ngọc gằn giọng nói:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc không cần những lời khen chót lưỡi đầu môi như vậy đâu. Tất cả mọi sự Tuyết Ngọc làm chỉ nhằm đến mục đích có được Ngọc Chỉ thần châu mà thôi.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ:

- Nếu như lão Cốc phát hiện ra sự tráo trở này thì nhất định do Cang Tùng Vĩ ám chỉ với lão. Hậu quả như thế nào, chắc Tùng Vĩ thừa biết rồi.

Tùng Vĩ lí nhí nói:

- Hậu quả như thế nào?

Tùng Vĩ mỉm cười, từ tốn nói:

- Tùng Vĩ sẽ biến thành mồi ngon cho bọn Nhục Thực của Tuyết Ngọc. Tùng Vĩ đừng tưởng Tuyết Ngọc không biết Tùng Vĩ đang nghĩ gì. Hãn huynh đang nghĩ sau khi gặp lão quý Cốc Thừa Tự sẽ thổ lộ sự thật chứ gì. Còn bây giờ, cứ chiều theo ý của Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc muốn nói sao thì huynh cũng gật đầu cho qua, đúng không nào?

Tùng Vĩ tát vào má mình:

- Thế mà người cũng tự cho mình là quân tử bất hý ngôn. Nói ra cái gì cũng được người ta tin. Nàng nói như vậy rồi, thật khó cho ta quá.

Dĩ Tuyết Ngọc nhướn đôi chân mày sắc như hai lưỡi kiếm rồi chậm rãi nói:

- Nhưng Tuyết Ngọc cũng đã nghĩ ra cách để Tùng Vĩ phải luôn giữ lời của mình.

- Cách gì?

Nàng lấy ra một chiếc tráp vàng trong ống tay áo đưa lên trước mặt Tùng Vĩ. Trong chiếc tráp đó là một con kim trùng màu vàng óng, nhỏ như một mũi kim châm.

Tùng Vĩ tò mò hỏi:

- Cái gì thế?

Dĩ Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ mỉm cười, nói:

- Kim trùng. Nó là con độc vật duy nhất mà sư phụ trao cho Dĩ Tuyết Ngọc để khống chế lão quý Cốc Thừa Tự. Nhưng nay Tuyết Ngọc sẽ dùng nó để khống chế Cang Tùng Vĩ. Nếu một khi Tùng Vĩ gian trá không nghe theo Tuyết Ngọc thì con kim trùng này sẽ luôn theo kinh mạch Tùng Vĩ. Nó sẽ đi đến tim tạo ra sự đau đớn tột cùng, rồi sau đó sẽ lần đến óc... Nó sẽ đục óc Tùng Vĩ mà ăn dần, ăn mòn óc của Tùng Vĩ. Mới đầu, chàng sẽ đau đớn tột cùng, sau đó dần dần mất dần thần thức để trở thành cuồng nhân rồi chết. Một cái chết khủng khiếp. Có lẽ trên đời này có bao nhiêu cách khảo hình, nhưng chỉ có một cách khảo hình bằng kim trùng thì không một ai chịu nổi.

Nghe Tùng Vĩ nói, Tùng Vĩ rùng mình, hỏi ngược lại:

- Tùng Vĩ có làm gì đâu mà sao nàng ác với ta vậy?

- Đối với nam nhân không ác sao được.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa bất ngờ thộp trảo, ghệt vai Tùng Vĩ. Tùng Vĩ giật mình nói:

- Tuyết Ngọc! Đừng mà...

Mặc cho Tùng Vĩ nói, Dĩ Tuyết Ngọc vẫn ghì Tùng Vĩ quay lưng về phía mình rồi cách không điểm chỉ phóng chỉ vào đại huyệt Thiên linh cái. Nàng vừa phóng chỉ vừa phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến cho xương sống Tùng Vĩ phải gai lạnh buốt nhói.

Y than thầm: “Cang Tùng Vĩ sao lại đau khổ thế này nhỉ? Phàm khi tâm liệt cho những người xấu số, mình thường hay khẩn họ phù hộ cho mình được vạn sự bình an, thế mà chỉ gặp toàn là những chuyện xúi quẩy không thôi. Hay họ định bắt mình theo cho có bầu, có bạn ư?” Dĩ Tuyết Ngọc quay Tùng Vĩ lại.

Nàng nhận ra vẻ mặt Tùng Vĩ vẫn còn vẻ thẫn thờ. Dĩ Tuyết Ngọc vỗ vào vai Tùng Vĩ.

- Huynh đang nghĩ gì thế?

Tùng Vĩ thẫn thờ hỏi nàng:

- Nàng để con kim trùng xấu xa kia vào nội thể Cang Tùng Vĩ rồi ư?

Dĩ Tuyết Ngọc mỉm cười gật đầu.

Tùng Vĩ lí nhí nói:

- Nó đã vào rồi. Vậy có cách gì cho nó chiu ra không?

Nàng gật đầu:

- Có. Chỉ cần Tùng Vĩ giữ lời với Tùng Vĩ, tự khắc Tuyết Ngọc sẽ khiến cho con kim trùng bò ra ngoài.

Đôi mắt Tùng Vĩ mở to hết cỡ:

- Thật không?

- Sao không thật?

Buông một tiếng thở dài:

- Nếu vậy thì Tùng Vĩ còn có thể sống được rồi.

- Muốn sống, huynh phải nhất nhất nghe theo lời Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tùng Vĩ sẽ nghe theo nàng.

Tùng Vĩ vừa nói vừa rửa thầm mình: “Tức chết đi được. Phàm mình rất thông minh, xỏ mũi được cả một lúc những vị Chưởng môn, sao lại không sớm nhận ra tình cảnh này? Mình cứ ngỡ nhi nữ thì chẳng biết võ công. Nữ nhân chỉ biết thêu thùa, may vá, giống như trang thục nữ trong kinh thư: Công dung ngôn hạnh. Ai dè gặp ả này. Ắ đúng là bà La Sát đội lốt Hằng Nga mà. Sao ta lại dại dột như thế nhỉ?” Dĩ Tuyết Ngọc mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta đã có thể đi gặp lão quý Cốc Thừa Tự được rồi.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Chưa được đâu.

Đôi chân mày Dĩ Tuyết Ngọc nhíu lại:

- Sao lại chưa được?

- Nếu Tùng Vĩ không nói ra chuyện này thì hẳn là sẽ có hậu quả nghiêm trọng cho ta mà.

- Huynh muốn nói chuyện gì?

Tùng Vĩ chấp tay sau lưng:

- Ta và Nhĩ Lan vốn đã có chỉ phúc giao hôn, nên Cốc Thừa Tự đại thúc mới khiến ta đi thăm chứng nàng. Lão căn dặn, nếu đúng là Nhĩ Lan thì phải thành thân luôn.

Dĩ Tuyết Ngọc nói:

- Không thành thân cũng đâu có sao.

- Ấy! Chuyện này thì thật khó nói. Nhưng nếu không nói thì xem như Tùng Vĩ tiêu mạng, nên buộc lòng Tùng Vĩ phải nói với nàng.

- Huynh muốn nói gì nào?

- Ở...

Tùng Vĩ lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Ta và nàng buộc phải thành thân với nhau thôi. Chỉ khi nào thành thân với Nhĩ Lan, trên người ta mới có dấu tích. Lão bắt buộc Tùng Vĩ phải làm vậy.

Dĩ Tuyết Ngọc chau mày:

- Tại sao phải làm vậy?

- Nàng còn hỏi nữa. Nhĩ Lan và lão Cốc đã xa nhau hai mươi năm, tất tình cảm đâu có gắn bó gì. Nếu không muốn nói là người xa lạ, nên lão

phải tận dụng hiền tế của mình để nối kết lại sợi dây tình cảm đó.

Y lắc đầu:

- Ta rất khó xử, nhưng chẳng còn biết làm cách nào nữa. Nàng biết rồi đó, kinh thư có câu: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Tòng phụ thì Nhĩ Lan và lão Cốc xa nhau như vậy làm sao nàng tòng được. Do đó, chỉ còn tòng theo Tùng Vĩ mà thôi.

Tùng Vĩ lắc đầu thở dài nói:

- Nếu như Tùng Vĩ không làm theo ý lão... Ái chà! Lão sẽ hoài nghi mà không giao Ngọc Chi thần châu cho Âu Đình Luân thì lúc đó Tùng Vĩ chỉ có chết mà thôi.

Dĩ Tuyết Ngọc nhú mày. Nàng mỉm cười:

- Thôi được. Nhưng Tuyết Ngọc nói trước. Mặc dù chuyện gì xảy ra cũng được, Tuyết Ngọc không theo kinh thư của huynh đâu đấy. Chẳng có tòng, có tiếc gì cả.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Ta biết... Ta biết...

Nàng lườm Tùng Vĩ rồi quay lưng về phía y, từ từ trút bỏ y phục mình. Chờ cho Dĩ Tuyết Ngọc cởi bỏ xong y trang, Tùng Vĩ mới nói:

- Tuyết Ngọc! Ta còn một chuyện nữa chưa kịp nói với nàng.

Dĩ Tuyết Ngọc quay lại:

- Còn chuyện gì nữa?

Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Chuyện này của ta... khó nói lắm.

- Ở đây chỉ có Tuyết Ngọc và Tùng Vĩ thôi, huynh cứ nói.

Tùng Vĩ gật đầu, ôn nhu nói:

- Phàm một người bình thường thì làm chuyện động phòng, động chần chẳng khó khăn gì, nhưng khốn nỗi, ta lại khác một người bình thường.

- Là sao?

Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Ta... ta phải hành hạ nàng.

Dĩ Tuyết Ngọc nheo mày:

- Tuyết Ngọc không hiểu ý của người.

Lời còn đọng trên môi Tuyết Ngọc thì Tùng Vĩ nắm tay nàng, quay lưng lại. Y vung tay tát mạnh vào má Tuyết Ngọc.

“Bốp...” Năm dấu tay Tùng Vĩ hiện rõ trên má Tuyết Ngọc. Y vừa tát vừa nói:

- Ta phải làm vậy nè.

Dĩ Tuyết Ngọc rống lên:

- Ối...

Nàng rên nhưng không có biểu hiện gì là phản kháng.

Trong lúc đó, Tùng Vĩ lại nghĩ thầm: “Ta đánh nàng để trả thù nàng đó. Người như nàng đúng ra phải đoan trang, thùy mị, đúng là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, có đầu mà gian trá, đánh ác như vậy”.

Cùng với ý nghĩ đó, Tùng Vĩ phát luôn liên tiếp ba cái tát nữa vào má Tuyết Ngọc:

Chát... Chát... Chát...

Tuyết Ngọc rên rỉ:

- Ối! Sao chàng lại đánh Tuyết Ngọc?

- Ta phải làm vậy mới được. Ta phải làm vậy mới được, vì đây là cách của ta trước khi giao tình.

Những tưởng đầu Tuyết Ngọc sẽ phần nộ khi nghe Tùng Vĩ thốt ra câu đó. Nàng quay lại.

Động tác quay lại của nàng khiến Cang Tùng Vĩ giật mình, nghĩ thầm: “À sẽ đánh mình đây”.

Ý niệm kia còn đọng trong tâm tưởng Tùng Vĩ thì quả là ngoài mọi sự dự đoán. Tuyết Ngọc lại quỳ xuống ngay dưới chân Tùng Vĩ. Nàng thốt lên:

- Chàng đánh Tuyết Ngọc nữa đi. Tuyết Ngọc là kẻ tội lỗi. Tuyết Ngọc muốn trừng phạt. Chỉ có trừng phạt mới đem đến cho Tuyết Ngọc sự khoái lạc mà thôi.

Tùng Vĩ sửng sờ bởi câu nói của nàng.

Y vung tay tát khẽ vào má Tuyết Ngọc:

- Ta đánh nàng...

Y không dám tát mạnh vì sợ Tuyết Ngọc đau sẽ phần nộ.

Tuyết Ngọc thêu thào nói:

- Chàng đánh mạnh đi, nhưng đừng để lại dấu thẹo trên người thiếp.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Á ma nữ này điên rồi”.

Vừa nghĩ, Tùng Vĩ vừa nói:

- Nàng muốn ta trừng trị nàng thì ta sẽ trừng trị.

Cùng với lời nói đó, Tùng Vĩ bất giác nhớ lại con kim tròng mà Tuyết Ngọc đã thả vào nội thể mình, liền giăng nạng năm duỗi dài ra sàn gạch, lật xấp lại rồi vỗ liên tục vào đôi mắt Tùng Vĩ.

Mặc dù bị Tùng Vĩ đánh vào mắt, với những dấu tay hằn đỏ. Nghe Tuyết Ngọc rên rỉ, ai nghe cũng phải liên tưởng đến một cảm giác khoái lạc tột cùng, chứ đâu ngờ nàng bị Tùng Vĩ hành hạ tạt vào đôi mắt tròn lẩn.

Tuyết Ngọc thêu thào nói:

- Tùng Vĩ! Tuyết Ngọc... Tuyết Ngọc mãi quyên quá.

Nghe nàng thốt ra câu này, Tùng Vĩ đỏ mặt: “Á ma nữ này thật là quái gở. Á bõn cợt mình ư?” Y vừa nghĩ, vừa đánh thêm hai phát nữa vào mắt của nàng. Tuyết Ngọc oằn người rên rỉ:

- Ôi...

Nàng trở người nằm lại. Đôi mắt trong veo của nàng hiện rõ những xúc cảm tràn trề của nhục dục. Đôi lông mày hây hây đỏ. Nàng bất ngờ nhồm lên, bá lấy cổ Tùng Vĩ.

- Tuyết Ngọc yêu chàng... Tuyết Ngọc yêu chàng...

Tùng Vĩ có nằm mơ cũng không tưởng tượng được Tuyết Ngọc lại rơi vào trạng thái này. Bất giác, chàng luống cuống.

Nàng ôm chặt lấy cổ Tùng Vĩ, hốt hốt nói:

- Tùng Vĩ! Chỉ có chàng là hiểu Tuyết Ngọc... hiểu Tuyết Ngọc... Tuyết Ngọc là kẻ tội lỗi, chỉ muốn chàng trừng trị mà thôi.

Nàng vừa nói vừa ưỡn ngực, phơi đôi nhũ hoa căng tròn đầy đặn ra trước mặt Tùng Vĩ. Bất thành linh nàng chồm đến áp chặt đôi bờ môi vào môi Tùng Vĩ, khiến cho y phải ngộp thở bởi nụ hôn cuồng nhiệt và tham lam. Mười ngón chỉ pháp của Tuyết Ngọc bấu vào lưng tiểu tử tạo ra cảm giác ran rát khiến mặt y phải nhăn lại.

Dĩ Tuyết Ngọc chẳng khác nào người bị trúng dục tình mà lên cơn hỏa dục, không tự kiềm chế được mình nữa. Hỏa dục trong người nàng chẳng khác nào ngọn Hỏa Diệm sơn bấy lâu nay tắt ngúm, giờ đây được khai thông phún trào ra sức mạnh dữ dội không một cái gì có thể kiềm chế được. Hơi nóng hầm hập từ cơ thể nàng phả ra theo mùi hương da thịt quyến rũ chỉ có riêng nàng. Chính mùi hương diệu kỳ đó kiến cho Tùng Vĩ ngất ngây. Y nhanh chóng bị lây cái cảm giác cuồng bạo của Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ chột đẫy nàng ra, nhìn vào mắt Tuyết Ngọc nói:

- Tuyết Ngọc! Nàng yêu Tùng Vĩ thật à?

Tuyết Ngọc còn ngây dại, hốt hển nói:

- Tuyết Ngọc yêu chàng... Tuyết Ngọc yêu chàng.

Tùng Vĩ chớp mắt, nghĩ thầm: “À đang nói thật hay gian trá nhỉ? À mà biết yêu ai?”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Thế nàng có đồng ý lấy con kim tròng xấu xa kia ra khỏi nội thể của Tùng Vĩ không?

- Tuyết Ngọc sẽ lấy nó ra... sẽ lấy nó ra.

- Nàng hứa với ta rồi nhé.

Tuyết Ngọc gật đầu:

- Chàng đừng bỏ rơi Tuyết Ngọc.

Nàng vừa nói vừa bấu mười ngón tay vào lưng Tùng Vĩ, áp môi vào môi y ngẫu nhiên như đang rất thèm khát dục tình.

Trong miền hỏa dục ngập ngựa đó, Tùng Vĩ cảm nhận rõ ràng tiếng tim nàng đập thình thịch với tất cả sự nhộn nhịp của một nữ đầu tiên bước vào chốn loan phòng. Cơ thể nàng căng ra với sức sống nhộn nhào, với hơi nóng hầm hập.

Tùng Vĩ bất giác đẩy Tuyết Ngọc ra, đứng lên.

Tuyết Ngọc sững sờ nhìn gã:

- Huynh...

Tùng Vĩ giả lả nói:

- Chúng ta đừng ở đây được rồi.

- Chàng sao vậy?

Tùng Vĩ đỡ nàng đứng lên, vận y trang cho Tuyết Ngọc. Vừa vận y trang cho nàng, Tùng Vĩ vừa nói:

- Nàng không muốn viên Ngọc Chỉ thần châu của Cốc Thừa Tự sao? Tùng Vĩ đã đi lâu quá rồi, nếu không quay lại e rằng Cốc Thừa Tự sẽ giết Âu Đình Luân và đem Ngọc Chỉ thần châu đi mất đó.

Tuyết Ngọc miễn cưỡng nói:

- Chàng vẫn còn nghĩ đến Ngọc Chỉ thần châu à?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tùng Vĩ nghĩ đến nàng, làm sao ta không nghĩ đến Ngọc Chỉ thần châu được trong khi nội thể còn con kim trùng quái gở kia của nàng.

Dĩ Tuyết Ngọc phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Tùng Vĩ yên tâm đi, sau khi lấy được Ngọc Chỉ thần châu, Tuyết Ngọc sẽ khiến con kim trùng ra khỏi nội thể chàng.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhướn cao, y hồi hả nói:

- Thật không?

Nàng nguýt Tùng Vĩ:

- Tuyết Ngọc đâu muốn chàng chết uổng phí như vậy.

Tùng Vĩ xoa tay, giả lả nói:

- Xem như Tùng Vĩ và nàng đã có tình yêu với nhau rồi. Nàng đâu nỡ để Tùng Vĩ chết đau đớn được, phải không?

- Tuyết Ngọc sẽ không để cho chàng chết đâu.

Tùng Vĩ nghe Tuyết Ngọc nói, cao hứng đáp lời nàng:

- Nghe nàng nói khiến ta cảm kích tình yêu của nàng vô cùng.

Đôi thu nhân trong mắt của Tuyết Ngọc khẽ chớp:

- Chàng đối xử với Tuyết Ngọc tốt là được rồi.

Nàng vừa nói vừa nguýt yêu Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ thở phào một tiếng vì đoán chắc mình sẽ thoát khỏi cái họa bị kim trùng đục kinh mạch và lục phủ ngũ tạng.

Tùng Vĩ nắm tay Tuyết Ngọc:

- Chúng ta đi thôi.

Rời gian một thoáng, hai người quay lại tiền sảnh. Tùng Vĩ không khỏi sửng sờ khi thấy lão quỷ Cốc Thừa Tự đặt chảo vào yết hầu của Âu Đình Luân.

Bộ dáng của lão giống như tạc lúc y rời tiền sảnh quay đến mộ xá gặp Dĩ Tuyết Ngọc.

Vừa thấy Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc, lão Cốc rút trảo công lại.

Âu Đình Luân nhìn hai người, mặt hẩn lộ vẻ lo lắng ra bên ngoài.

Dĩ Tuyết Ngọc và Tùng Vĩ dừng bước trước mặt Cốc Thừa Tự.

Tùng Vĩ giả lả cười nói:

- Sư đồ lão Cốc vẫn giữ đúng lời của Tùng Vĩ đó ư?

- Lão Cốc luôn giữ đúng lời sư tôn. Nếu như có sự gian trá thì lão Cốc sẽ giết ngay Âu Đình Luân mà trả thù cho sư tôn.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tốt... tốt lắm.

Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân, giả lả nói:

- Hẩn tôn giá sợ lắm thì phải?

Âu Đình Luân ngậm ngừng trả lời:

- Âu mỗ biết Nhĩ Lan không nở để cho tiểu tử và lão Cốc hại ta đâu.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhướn lên, gằn giọng nói:

- Sao Âu tôn giá biết Nhĩ Lan không nở để cho Tùng Vĩ và sư đồ Cốc Thừa Tự hại tôn giá?

Âu Đình Luân gượng cười nói:

- Nhìn mặt tiểu tử, bốn tọa biết điều đó.

Y vừa nói, vừa mỉm cười đắc ý.

Nhận nụ cười của Âu Đình Luân, bất giác lòng dạ Tùng Vĩ nao nao một cảm giác khó chịu.

Y bất ngờ chỉ vào mặt Âu Đình Luân thét lớn:

- Giết hẳn!

Lời của Tùng Vĩ phán ra đối với Cốc Thừa Tự chẳng khác nào mệnh lệnh của kẻ bề trên. Lão chớp động hữu thủ với trảo công thần kỳ, chớp nhoáng Chop đến yết hầu Âu Đình Luân.

Trảo công của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự quá nhanh đến độ Âu Đình Luân chẳng kịp có phản xạ gì. Những tưởng đầu trảo công của Cốc Thừa Tự đã có thể bứt đứt yết hầu Âu Đình Luân, nhưng Tuyết Ngọc đã kịp lên tiếng ngăn lại:

- Dừng tay...

Lão Cốc nhìn sang Tùng Vĩ. Y giả lả cười nói:

- Sư đồ! Dừng tay.

Tùng Vĩ quay lại đối mặt với Nhĩ Lan. Y cao giọng nói:

- Nhĩ Lan! Nàng còn bệnh vực ho tên tiện nhân thối tha Âu Đình Luân này nữa à?

Nghe Tùng Vĩ nói mà chân diện Âu Đình Luân cứ trơ ra chẳng biết y định nói gì. Đến ngay cả Tuyết Ngọc cũng phải sững sờ. Nàng những tưởng đâu Tùng Vĩ sẽ thổ lộ thân phận của mình, nhưng nghe Tùng Vĩ gọi mình là Nhĩ Lan thì nàng chẳng hiểu được y đang có dự định gì, suy nghĩ gì khi gọi nàng là Nhĩ Lan.

Tuyết Ngọc miễn cưỡng nói:

- Tùng huynh... muốn Nhĩ Lan phải làm sao bây giờ?

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Âu Đình Luân đã hành hạ Nhĩ Lan đủ chuyện. Nào là bắt nàng giặt giũ cho hắn, thậm chí còn đày đọa hơn thế nữa...

Đôi chân mày Tùng Vĩ nheo lại. Y cao giọng nói tiếp:

- Hắn còn thị vào chức phận trưởng tôn của mình mà đánh đập nàng nữa. Y vừa đánh vừa chửi sư đồ Cốc Thừa Tự của Cang Tùng Vĩ. Đã vậy thôi... còn... chửi rửa Lưu Lan Chi, mẫu thân nàng.

Nghe Tùng Vĩ nói huyền thuyên, mồ hôi lão Cốc toát ra mặt. Trảo công của lão từ từ bầu lại cùng với những âm thanh kẽo kẹt của hai hàm răng nghiền vào nhau.

Âu Đình Luân biến sắc, rít giọng nói:

- Cang tiểu tử! Người nói ra những điều đó để làm gì?

Tùng Vĩ quắc mắt nói:

- Để phơi bày những tội ác của lão đối với Nhĩ Lan.

Y hất mặt nói tiếp:

- Âu tôn giá đáng chết lắm.

Nghe Tùng Vĩ thốt ra câu này, bụng Âu Đình Luân giặt thót một cái.

Âu Đình Luân toan lên tiếng phản bác, nhưng Tùng Vĩ đã khoát tay gằn giọng nói:

- Nhưng thiết nghĩ Âu tôn giá đã nuôi nấng dưỡng dục Nhĩ Lan, nên ta cho tôn giá một cơ hội chuộc tội.

Đôi chân mày của Âu Đình Luân cau lại.

Tùng Vĩ giả lả cười, nhìn Nhĩ Lan nói:

- Lan muội! Huynh nói được đấy chứ và hẳn không ngoài ý của muội?

Tuyết Ngọc miễn cưỡng gật đầu.

Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân, gằn giọng nói:

- Thốt ra câu này, chắc Âu tôn giá sẽ hiểu ý của Cang Tùng Vĩ.

Chấp tay sau lưng ra dáng trưởng thượng, Tùng Vĩ nói:

- Nhĩ Lan đang đứng ở đây, vậy còn Tuyết Ngọc thì đang ở đâu?

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngọc Diệp Tu La Chu Mạc Nhược

Câu hỏi của Cang Tùng Vĩ khiến Âu Đình Luân cứ ngây mặt ra nhìn y.

Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Tôn giá sao không nói?

Bất ngờ Cốc Thừa Tự lên tiếng:

- Sư tôn! Tuyết Ngọc là ai?

Tùng Vĩ giả lả:

- Lão Cốc không biết đâu. Tuyết Ngọc và Nhĩ Lan vốn là hai chị em sinh đôi đấy.

Lão Cốc nheo mày:

- Lạ thật! Còn có Tuyết Ngọc nữa à? Hai chị em sinh đôi sao ta lại không biết?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Ấy! Nói là nói thế chứ thật ra Tuyết Ngọc và Nhĩ Lan như bóng với hình, chẳng khác gì sư đồ với sư tôn vậy. Hai người vốn dĩ kết tình tỷ muội, thân nhau lắm lắm. Nhĩ Lan nói, Âu Đình Luân tôn giá bắt Tuyết Ngọc đi nên muội ấy chỉ muốn chết thôi. Nếu có tin Tuyết Ngọc, Nhĩ Lan mới... mới chịu về hầu sư đồ lão Cốc.

Cốc Thừa Tự nhìn Tuyết Ngọc. Mắt lão rơm rớm lệ. Thấy ánh mắt của lão Cốc ngay cả Tùng Vĩ cũng phải chạnh lòng. Lão nhìn Tuyết Ngọc mãi như thể thâm tóm nhân dạng của nàng vào hai con ngươi lão.

Cốc Thừa Tự xúc động nói:

- Nhĩ Lan! Cha đi tìm con đây.

Tuyết Ngọc không khỏi lúng túng khi nghe lão Cốc thốt câu đó.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Khoan khoan! Chuyện trùng phùng bàn sau. Bây giờ phải tính chuyện Tùng Vĩ trước đã.

Y quay lại nhướn mày với Tuyết Ngọc, từ tốn nói:

- Huynh tính vậy đúng chứ?

Chân diện của Tuyết Ngọc thoát sa sầm lộ nét bất nhẫn.

Tùng Vĩ giả lả cười nói:

- Nhĩ Lan đừng nóng. Thế nào rồi Tùng Vĩ huynh cũng sẽ tìm được Tuyết Ngọc cho muội mà.

Y nói mà vờ như chẳng hề thấy nét phẫn uất trên vẻ mặt Dĩ Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ quay lại Âu Đình Luân:

- Âu tôn giá chắc chắn biết Tuyết Ngọc đang ở đâu?

Âu Đình Luân buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Sự thật... Âu mỗ không biết Tuyết Ngọc đang ở đâu nữa.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại.

Nghe Âu Đình Luân nói, Tùng Vĩ đoán ra ngay lời hản rất thật, không có vẻ gì gian trá cả.

Mặc dù vậy, Tùng Vĩ vẫn nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Tôn giá nói thật chứ?

Âu Đình Luân gật đầu:

- Chắc chắn tiểu tử đã biết rồi. Âu mỗ chẳng cần thiết phải giấu người làm gì. Thật lòng, Âu Đình Luân bốn tạ chẳng hề biết Tuyết Ngọc giờ đang ở đâu.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ khẽ gật đầu:

- Tùng Vĩ tạm tin vào lời của tôn giá. Nhưng làm như vậy, tôn giá quá coi thường Nhĩ Lan và Tùng Vĩ rồi đấy.

Tuyết Ngọc lên tiếng:

- Tùng Vĩ huynh! Huynh còn nhớ đến chuyện ở mộc xá chứ. Huynh hản không ép muội phải...

Tùng Vĩ khoát tay, nghĩ thầm: “Vậy mà nói yêu Tùng Vĩ. Không đoạt được Tùng Vĩ thì hăm dọa rồi. Ta biết kim trùng còn trong nội thể Tùng Vĩ, nhưng ta rất căm tức ai qua mặt Tùng Vĩ. Nàng sẽ hối hận đó”.

Tùng Vĩ vừa nghĩ, vừa nói:

- Nhĩ Lan! Huynh biết mà, huynh không có quên đâu.

Tùng Vĩ vừa nói vừa nghĩ tiếp: “Người thì đẹp, nhưng tâm địa lại dâm loạn, gian ác còn tham lam nữa”.

Nhìn lại Âu Đình Luân, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Nể mặt Nhĩ Lan, bốn công tử không muốn hạch sách tôn giá nữa. Nhưng tôn giá đừng có gian ngoa, xảo trá quá, có ngày hối hận không kịp đấy.

Y chấp tay sau lưng, từ tốn nói tiếp:

- Giờ để chuộc tội với Nhĩ Lan muội muội, tôn giá hãy tự tát vào mặt mình đi.

Chân diện Âu Đình Luân đỏ rần. Lão vừa thẹn vừa giận, nhưng không biết giải trình như thế nào.

Thấy Âu Đình Luân luống cuống, Tùng Vĩ nhìn lại Tuyết Ngọc:

- Nhĩ Lan! Huynh tính vậy được chứ? Nếu không, muội sẽ buồn và mọi chuyện sẽ vỡ lở hết.

Nhĩ Lan nhìn Âu Đình Luân khẽ gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của Nhĩ Lan, Âu Đình Luân tự tay tát thật mạnh vào mặt mình, cứ như muốn trút cơn phẫn nộ vào hai cái tát đó. Hai bên má lão hằn đỏ năm dấu tay.

Gã gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người vừa ý rồi chứ?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Rất vừa ý.

Tùng Vĩ ra dấu cho lão Cốc thu hồi trao công.

Tùng Vĩ chờ cho Cốc Thừa Tự thu trao công về mới nói với Âu Đình Luân.

- Hê! Bây giờ tôn giá có thể đi được rồi.

Đình Luân ngập ngừng nói:

- Còn Ngọc Chi?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Giữ được cái mạng là may lắm rồi, còn đòi Ngọc Chi thần châu nữa.

Hừ nhạt một tiếng, Tùng Vĩ bất ngờ hét lên:

- Ngọc Chi... Ngọc Chi thần châu thì lão Cốc sẽ trao cho Nhĩ Lan. Tôn giá hiểu chưa? Hay muốn nhận thêm hai cái tát của Tùng Vĩ nữa?

Chân diện của Âu Đình Luân đỏ rần. Lão vừa thẹn vừa giận đến tím tái sắc diện, nhưng lúc này không thể nào trút giận vào ai được và cũng không thể nào nói được gì cả.

Thấy Âu Đình Luân chần chừ, Tùng Vĩ trừng mắt nói:

- Tôn giá còn đứng đó làm gì nữa? Mau cút xéo ngay. Mau!

Mặt Âu Đình Luân nhả lại.

Lão nhìn qua Tuyết Ngọc.

Nàng ôm quyền, ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ! Hãy đi đi... Nhĩ Lan sẽ gặp lại nghĩa phụ sau.

Âu Đình Luân lườm Tùng Vĩ. Lão miễn cưỡng nói:

- Bốn tọa sẽ sớm gặp lại ngươi, Cang Tùng Vĩ.

Nghe lão nói mà bụng dạ Tùng Vĩ bồn chồn lo lắng, xương sống cũng gai buốt bởi chất giọng của Âu Đình Luân quá ư khe khắt và nham hiểm.

Tùng Vĩ miễn cưỡng ôm quyền, giả lả nói:

- Trong lúc Tùng Vĩ nóng giận, mong Âu tôn giá bỏ qua.

Âu Đình Luân lườm Tùng Vĩ rồi thở hắt ra một tiếng, quay bước thi triển khinh công lướt ra ngoài tiền sảnh.

Chờ cho Âu Đình Luân đi rồi, Tùng Vĩ mới nói với Tuyết Ngọc.

- Nhĩ Lan! Mọi người thấy rồi đó, mong rằng mọi người đừng đối xử tệ với huynh và phụ thân mọi người.

Trong khi Tùng Vĩ nói thì Cốc Thừa Tự cứ chăm chăm nhìn Nhĩ Lan...

Tuyết Ngọc buông một tiếng thở dài. Nàng mỉm cười nói:

- Huynh yên tâm. Mặc dù lần đầu gặp lại phụ thân, Nhĩ Lan còn xa lạ, nhưng rồi từ từ mọi người sẽ quen thôi mà. Mọi người không cảm kích huynh thì thôi, cố sao lại đối xử tệ với huynh được.

Nàng nói xong nhìn lại lão Cốc.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Tùng Vĩ bậm môi cúi mặt nhìn xuống. Y nghĩ thầm: “Chẳng biết nàng ta định giở trò gì đây?”

Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Phụ thân!

Đôi thần nhãn tinh anh của Cốc Thừa Tự lộ rõ vẻ rung cảm tột cùng. Lão ngập ngừng nói:

- Nhĩ Lan! Lan nhi giống mẫu thân con quá.

Nghe lão thốt ra câu đó, Tùng Vĩ phải nhăn mặt, cúi gằm xuống để giấu chân diện mình. Y nghĩ thầm: “Không biết ả ma nữ Tuyết Ngọc này có chút cảm xúc hay rung động từ tâm trước cảnh ngộ của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự không?”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Phụ thân! Nhĩ Lan biết phụ thân sẽ tìm con.

Lão Cốc mỉm cười. Nụ cười lão thật rạng rỡ, tất cả vẻ lạnh lùng băng giá trên khuôn mặt con người khốn khổ đó gần như tan biến như bong bóng trời mưa, mà thay vào đó là nét hoan hỷ tột cùng của một người vừa tìm lại được báu vật mà tự tay lão đã vô tình đánh mất.

Lão Cốc nói:

- Lan nhi! Phụ thân gặp lại được con, dù có chết cũng cam lòng không một chút hối tiếc. Mẫu thân của con hẳn sẽ yên lòng nhắm mắt nơi chín suối.

Lão dang rộng hay tay:

- Lan nhi! Phụ thân lúc nào cũng nghĩ đến con, nghĩ đến mẫu thân con. Rồi phụ thân và con sẽ đến viếng mộ mẹ con. Mẫu thân con sẽ vui lắm.

Thốt ra câu nói đó mà lệ trào ra hai bên khóe mắt, Cốc Thừa Tự thốt nhiên nói tiếp:

- Nhĩ Lan! Hãy đến với cha.

Lão vừa nói vừa bước đến ôm chầm lấy Tuyết Ngọc.

Ác Ma Nhân có biết đâu khi lão thốt ra những lời ân tình nặng nghĩa đó thì Tùng Vĩ lại hứng chịu muôn ngàn những lưỡi kiếm vô hình xa xả đâm vào tim y. Con tim của Tùng Vĩ buốt nhói trong tâm tưởng nhanh chóng tạo thành hai dòng lệ trào ra trên khóe mắt, cùng với lớp mồ hôi ướt đẫm người thấm cả vào trang phục của Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ liếc vội ra cửa. Ánh bình minh đã le lói bên chân trời đông.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Phải chi đây là sự thật. Tuyết Ngọc chính là Nhĩ Lan thì vui biết chừng nào. Ông trời sao nghiệt ngã và bất công quá”.

Ý niệm kia còn đọng trong tâm tưởng của Cang Tùng Vĩ thì lão Cốc chợt rống lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng rống đó, Tuyết Ngọc đẩy lão ra.

Tùng Vĩ ngơ ngẩn, thét lên:

- Nàng làm gì vậy?

Lão Cốc quỵ chân xuống sàn gạch, Tùng Vĩ thấy rõ sau gáy của lão máu tuôn ra xối xả. Còn trong tay Tuyết Ngọc là viên Ngọc Chỉ thần châu.

Lão Cốc nhìn Nhĩ Lan, thốn thển nói:

- Lan nhi! Sao Lan nhi lại cho kim trùng vào tử huyết Bách hội của phụ thân? Con định giết phụ thân ư?

Tùng Vĩ trở mắt nhìn sững Tuyết Ngọc. Y nghiêng răng rít giọng quát:

- Nàng độc ác thế là cùng. Đúng là người vô tâm, vô tình, vô tính mà.

Vừa nói, Tùng Vĩ lao đến Tuyết Ngọc. Y rít giọng nói tiếp:

- Ta không tha thứ cho nàng đâu.

Tùng Vĩ vừa vung tay định tát Tuyết Ngọc. Nhưng chỉ một cái phủ tay của nàng, tĩnh huyết y lại bị điểm đứng phỗng ra như pho tượng không cử động được. Tùng Vĩ tru tréo nói:

- Ma nữ! Ác nhân độc nữ! Có giết thì giết bốn thiếu gia nè.

Nghe Tùng Vĩ nói, lão Cốc ngơ ngẩn nói. Lão gượng đứng lên, từ tốn nói:

- Sư tôn Tùng Vĩ! Đừng trách Nhĩ Lan, có lẽ Nhĩ Lan chưa...

Tùng Vĩ đay nghiến nói:

- Lão Cốc còn nói vậy nữa. Còn chưa nhận biết gì sao? Ắ... ả đâu phải là Nhĩ Lan. Nếu là Nhĩ Lan thì đâu nỡ nhẫn tâm hại phụ thân mình. Ắ chỉ là một ma nữ vô tâm, vô tình. Ắ chính là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đó.

Cốc Thừa Tự nghe Tùng Vĩ nói cứ trơ mặt chẳng hiểu gì. Lão lòn tay ra sau gáy, tự điểm huyết cầm máu, lắc đầu:

- Lão phu chẳng hiểu gì cả.

Lời còn đọng trên miệng lão Cốc thì một tràng cười trong vắt như tiếng chuông ngân cất lên. Cùng với tràng cười đó, một mỹ phụ vận trường y có

đôi vải lụa trắng toát choàng qua vai bước vào. Đi ngay sau lưng mỹ phụ là Âu Đình Luân. Vừa thấy mỹ phụ bước vào, Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc liền thối bộ quỳ xuống, dâng Ngọc Chi thần châu qua khỏi đầu:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc khấu kiến nương nương.

Mỹ phụ nhón tay lấy Ngọc Chi thần châu, khẽ gật đầu nói:

- Tuyết Ngọc! Người hành sự tốt lắm. Bốn nương sẽ trọng thưởng cho người. Đứng lên đi.

Được phép của mỹ phụ, Dĩ Tuyết Ngọc mới dám đứng lên. Nàng bước ra sau lưng mỹ phụ, cúi đầu như một ả nô nữ tuyệt đối trung thành với chủ nhân. Trong khi mỹ phụ đối đáp với Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc thì Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự cứ giương mắt nhìn mỹ phụ gần như không chớp mắt.

Mỹ phụ di dõng gót sen đến trước mặt Cốc Thừa Tự, hai tay vẫn để trước ngực, nhìn lão Cốc nói:

- Cốc Thừa Tự! Người vẫn nhận ra bốn nương chứ?

Cốc Thừa Tự nhìn mỹ phụ, ngậm ngừng nói:

- Không ngờ sau bao nhiêu năm, Cốc mỗ vẫn không thoát khỏi bàn tay thâm đặng của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Nghe hai người đối đáp. Tùng Vĩ thở ra nhè nhẹ. Y nghĩ thầm: “Lão Cốc và mỹ phụ này biết nhau”. Y lắc đầu, nghĩ tiếp: “Ân oán gì của tiền nhân đây”.

Chu Mạc Nhược từ tốn nói:

- Bốn nương đã nói rồi. Dù có đi tới tận trời hay xuống địa phủ thì bốn nương cũng sẽ bắt lão chết thật thê thảm bằng Kim trùng kia mà. Bao nhiêu năm qua, hãn lão nghĩ bốn nương đã quên lời nguyện đó, nhưng cuối cùng thì ta vẫn bắt lão phải chết bởi Kim trùng.

Lão Cốc buông tiếng thở dài, nói:

- Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược! Chuyện này như thế nào?

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược mỉm cười. Niên kỷ của Chu Mạc Nhược chỉ ít cũng đã ngoài ngũ tuần nhưng nụ cười mỉm của thị thì chẳng thua kém đóa hoa hàm tiếu của những thiếu nữ mười tám, đôi mươi.

Chu Mạc Nhược mỉm cười, từ tốn nói:

- Chuyện gì à? Lão Cốc có thể hỏi gã tiểu tử sư tôn Cang Tùng Vĩ vừa xảo quyệt, vừa gian trá của người đó.

Lão Cốc nhìn Tùng Vĩ. Chạm vào ánh mắt khe khắt của Cốc Thừa Tự, bất giác chân diện Tùng Vĩ đỏ au như thể hứng trọn lấy hai luồng hỏa khí mà không thể nào chịu được.

Lão Cốc nói:

- Tùng Vĩ! Chuyện gì đã xảy ra... tại sao Nhĩ Lan lại là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc? Còn Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lại là Nhĩ Lan? Sư tôn đã thẩm tra rồi chứ?

Tùng Vĩ bặm môi, gật đầu:

- Đã thẩm tra rồi.

Y cúi gằm mặt thuật lại mọi sự việc vừa xảy ra với mình không giấu diếm gì cả, rồi buông tiếng thở dài nói:

- Tùng Vĩ không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải ngao ngôn với lão Cốc.

Lệ trào ra ngoài khóe mắt của lão Cốc:

- Sư tôn Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ nhìn lão. Khi hai người đối nhãn với nhau, tim Tùng Vĩ như muốn vỡ nát bởi ánh mắt ưu muộn, phiền lụy của Cốc Thừa Tự.

Cốc Thừa Tự bồi hồi nói:

- Cuối cùng lão phu và Tùng Vĩ vẫn không tìm được Nhĩ Lan.

Tùng Vĩ miễn cưỡng nói:

- Họ có biết Nhĩ Lan ở đâu mà nói. Tất cả trò này đều là sự gian trá cả. Chắc chắn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đã thông đồng với Âu Đình Luân...

Chu Mạc Nhược cướp lời Tùng Vĩ:

- Tiểu tử nói đúng. Bốn nương đã thông đồng với Âu Đình Luân đó. Bốn nương chờ đợi cơ hội này để phóng một mũi tên đạt hai mục đích.

Tùng Vĩ nhìn Cốc Thừa Tự nói:

- Lão nghe Chu Mạc Nhược nương nương nói rồi chứ? Tùng Vĩ chẳng thể nào làm gì được.

Cốc Thừa Tự buông tiếng thở dài:

- Lão Cốc không thể nào trách sư tôn Tùng Vĩ được. Nhưng đã như vậy rồi, Tùng Vĩ có thể hóa giải lời thề bái sư của lão Cốc được không?

Buông tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Còn gì mà đạo sư tôn nữa chứ. Sư tôn ngoa ngôn để đồ tôn gặp họa. Tùng Vĩ đâu còn mặt mũi nào tự cho mình là sư tôn của lão Cốc. Xem như lời bái sư của lão Cốc không còn nữa. Giờ lão muốn giết Tùng Vĩ thì giết đi. Tùng Vĩ cũng ân hận lắm, bởi vì Tùng Vĩ biết âm mưu của họ nhưng chẳng có cách gì giúp cho lão Cốc. Còn...

Tùng Vĩ cúi gằm mặt xuống:

- Còn hại lão Cốc nữa.

Lão Cốc nuốt nước bọt:

- Tùng Vĩ! Lão Cốc không trách Tùng Vĩ đâu.

Nghe lão Cốc thốt ra câu đó, tim Tùng Vĩ buốt nhói. Thà nghe lão Cốc mắng chửi có lẽ Tùng Vĩ đỡ đau hơn là phải nghe những lời nói đầy ân tình, nghĩa nặng của lão Cốc.

Y nhìn lại Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

- Chu Mạc Nhược nương nương! Ngọc Chỉ thần châu đã lấy rồi, còn không lấy Kim trùng thối tha ra khỏi nội thể Tùng Vĩ và lão Cốc chứ, hay nương nương còn có ý gì khác?

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược ngửa mặt cười. Thị vừa cười vừa nói:

- Cang Tùng Vĩ! Bốn nương những tướng đâu người rất là thông minh mưu lược. Bốn nương từng thấy người xỏ mũi bọn Chương môn của các đại phái trong võ lâm như Quan Chí Hải, Ngâu Nại, Thiên Nhất đạo trưởng và cả Hà Chinh, người vốn rất trầm tĩnh, điềm đạm, thế nhưng hôm nay mới biết người chẳng thông minh gì cả, chẳng xảo quyết gì cả. Thế mà bọn Bạch đạo lại sớm tặng cho người ngoại danh Xảo Tà.

Tùng Vĩ nheo mày. Y gượng cười nói:

- Tặng cho Tùng Vĩ ngoại danh gì cũng được, nhưng còn chuyện trước mắt đây... Nè...

Chu Mạc Nhược mỉm cười nói:

- Chuyện trước mắt là chuyện bốn nương phải lấy độc trùng trong nội thể người và lão Cốc, phải không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Không sai. Chu Mạc Nhược nương nương đã lấy được Ngọc Chỉ thần châu rồi, sao còn không lấy hai con Kim trùng thối đó ra chứ?

Ngọc Diện Tu La bước đến trước mặt Tùng Vĩ. Thật là bất ngờ lẫn ngạc nhiên đối với Cang Tùng Vĩ khi Ngọc Diện Tu La lại đưa tay vuốt má y. Vừa vuốt má Tùng Vĩ, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vừa nói:

- Công tử khôi ngô, anh tuấn như thế này sao lại u tối thế nhỉ?

Tùng Vĩ tròn mắt:

- Hê! Mụ định làm gì vậy? Bộ thấy Tùng Vĩ bị điểm huyết không nhúc nhích được rồi muốn... muốn lợi dụng bốn thiếu gia đó ư?

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thản nhiên nói:

- Nếu như bốn nương có ý đó thì cũng chẳng ai dám cản bốn nương.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vừa nói vừa vừa vuốt má bên kia của Tùng Vĩ. Mụ vừa vuốt má, vừa nói:

- Trên thế gian này, làm gì có hai con Kim trùng vương, cũng như một nước làm gì có hai vị hoàng đế, đúng không nào?

Tùng Vĩ cau gắt đáp lời Ngọc Diện Tu La:

- Có hay không có, bốn thiếu gia đâu cần biết. Có cũng được, không có cũng được. Bốn thiếu gia chỉ muốn nương nương lấy hai con Kim trùng góm ghiếc kia ra khỏi nội thể của bốn thiếu gia và lão Cốc, sau khi đã có được Ngọc Chỉ thần châu.

Chu Mạc Nhược chau mày:

- Nói như thế mà công tử vẫn chưa hiểu. Chắc sự thông minh của công tử h lẫn tan biến theo cùng với nỗi sợ hãi rồi, đúng không?

Tùng Vĩ đành mặt, gắt giọng nói:

- Nói gì thì nói nhanh lên đi, bốn thiếu gia chẳng muốn nghe nương nương nói nữa đâu.

Lời vừa dứt, Tùng Vĩ hứng ngay một cái tát của Chu Mạc Nhược:

“Bốp...”

Tùng Vĩ thốt lên:

- Ôi cha! Tại sao nương nương lại đánh Tùng Vĩ?

- Để cho công tử lấy lại sự thông minh của mình đó.

Tùng Vĩ gượng gật đầu:

- Được rồi. Tùng Vĩ đã thông minh lại rồi. Rất là thông minh nữa, nhưng nương nương đừng có đánh Tùng Vĩ đấy nhé. Nếu như nương nương đánh thì sự thông minh kia sẽ bay tuốt theo cái tát tai của nương nương đấy.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược phá lên cười khi Tùng Vĩ thốt dứt câu. Cắt ngang tràng tiểu ngoạn, Ngọc Diện Tu La nhìn Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Con Kim trùng mà bốn nương trao cho Dĩ Tuyết Ngọc chỉ để dành cho Cốc Thừa Tự thôi. Bởi Kim trùng xâm nhập được vào nội thể lão mới có thể khống chế được lão. Còn không có đủ Kim trùng để dành cho Cang Tùng Vĩ, Tùng Vĩ nhìn sững Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược:

- Trong nội thể của Tùng Vĩ không có Kim trùng?

- Với một người chẳng có võ công như Cang Tùng Vĩ thì cần gì dùng đến trùng vương. Chỉ một cái phui tay của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc cũng đủ khống chế công tử rồi, nhưng phải làm như vậy thì Cang Tùng Vĩ mới sợ hãi mà đánh mất cả sự thông minh của mình.

Ngọc Diện Tu La vừa nói xong. Tùng Vĩ rống lên:

- TỐI ĐỘC PHỤ NHÂN TÂM... TỐI ĐỘC PHỤ NHÂN TÂM... Bình nhật, bốn thiếu gia thông minh, lanh lợi, cứ sao lại bị bọn yêu nữ nhèn nhện động bàng tở này qua mặt chứ.

Y chồm mặt tới Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, cười khi một cái:

- Yêu nhèn nhện chúa đánh giá lầm bốn thiếu gia rồi đó.

Câu nói của Tùng Vĩ khiến mặt Chu Mạc Nhược sững sờ. Đôi chân mày nhíu lại. Chu Mạc Nhược miễn cưỡng hỏi:

- Ta lầm gì?

- Ai cũng có một sai lầm cả, nhưng chẳng ai biết mình lầm gì? Khi nào sự việc đổ vỡ rồi mới biết mình có lầm hay không Tùng Vĩ giả lả cười. Chu Mạc Nhược nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ:

- Ý người là gì?

Tùng Vĩ nhỏ giọng nói:

- Mạc Nhược nương nương ráng mà ngắm nghía Ngọc Chỉ thần châu nhé.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tình Và Hận Tình

Lão Cốc quỳ trên hai gót chân, mặt nhìn vào vách thư phòng. Suốt một ngày qua, lão chẳng khác nào một pho tượng bất động trong tư thế quỳ, còn Tùng Vĩ thì ngồi bó chân dựa vào vách. Mỗi lần Tùng Vĩ nhìn lão Cốc thì tìm lại quặn nhói. Muốn tìm một lời nào đó để nói với lão Cốc, nhưng cổ họng cứ như có khối than hồng chẹn ngang, chẳng sao thốt được thành lời.

Vết thương phong độc ngay huyết Bách hội vẫn còn rỉ máu, hình như chẳng có cách nào cầm máu được. Nếu như lão Cốc không có nội lực thâm hậu có lẽ đã bị Kim trùng sát hại rồi.

Buông một tiếng thở dài. Tùng Vĩ lê lại bên Cốc Thừa Tự. Y gượng gọi lão:

- Cốc tiên bối!

Lão Cốc vẫn dõng mắt nhìn vào vách thư phòng không đáp lời Tùng Vĩ. Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Cốc tiên bối! Tùng Vĩ rất ân hận đã thua trí yêu nữ kia, chỉ vì...

Cốc Thừa Tự bất ngờ nhìn lại Tùng Vĩ.

Lời vừa thốt ra như bị Tùng Vĩ nuốt vào khi chạm vào ánh mắt của Cốc Thừa Tự. Lão ôn nhu nói:

- Tùng Vĩ! Lão phu không trách người đâu, có trách là trách lão phu đây. Thật là quá bất ngờ, lão phu lại chạm mặt với Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Tùng Vĩ bắt chước lão ngồi trên hai gối. Y nhìn lão Cốc, ôn nhu nói:

- Tùng Vĩ cũng đáng trách. Vì nghĩ đến mạng sống của mình mà bất kể đến người khác, nhất là Cốc tiên bối.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nhìn xuống nói tiếp:

- Phải chi Mỹ Ảnh Âm Sát là Nhĩ Lan thì mọi chuyện không đến nỗi này. Không ngờ ả lại là Dĩ Tuyết Ngọc và chẳng còn chút nhân tính mới nhẫn tâm hạ độc trùng vào tiền bối.

Cốc Thừa Tự gượng cười, nhìn Tùng Vĩ ôn nhu đáp lời:

- Tuyết Ngọc đúng ra cũng không nỡ hạ Kim trùng vào lão phu đâu. Ắ làm như vậy vì không thể chống lại ý muốn của sư phụ là Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược. Ấu đây cũng là số phận của lão phu. Gieo quả thì phải gánh thối, không trách ả hay trách Tùng Vĩ được.

- Nhưng Tùng Vĩ tức lắm. Ngọc Diện Tu La đã có Ngọc Chỉ thần châu, còn không lấy độc trùng ra cho tiền bối chứ. Cư như mụ rất hận tiền bối vậy.

Lão Cốc gạt đầu:

- Đúng như Tùng Vĩ nói, có lẽ người mà Chu Mạc Nhược hận nhất chính là lão phu.

Tùng Vĩ sửa lại thế ngồi. Y ngồi bệt xuống sàn gạch:

- Cốc tiền bối! Tiền bối đã làm gì để cho mụ hận tiền bối như vậy?
- Lão gieo thì phải gặt.

Đôi thần nhãn của Cốc Thừa Tự như thể chìm vào cõi hư vô hoang tưởng nào đó. Hay lão đang hồi tưởng lại những quãng ngày đã qua của mình.

Cốc Thừa Tự nhìn Tùng Vĩ.

- Lão phu đã gạt tình nên gieo vào tâm Chu Mạc Nhược chữ hận. Hận thù làm nàng thề sẽ trực Kim trùng vào nội thể của lão phu. Những tưởng đâu hai mươi năm, nàng sẽ chóng quên đi cuộc tình sớm chớm rồi lại tắt đó, không ngờ Chu Mạc Nhược nhớ và thực hiện lời nguyện của nàng.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Hận vì tình... Đâu có ai vị tình mà hận dữ vậy chứ?

Buông một tiếng thở dài, Cốc Thừa Tự nói:

- Đối với những mỹ nữ đẹp như Chu Mạc Nhược thì chỉ có chữ tình mới gieo vào nàng cái hận thâm sâu như vậy.

Lão khẽ lắc đầu nhìn vào vách thư phòng.

- Tùng Vĩ! Hồi đó, sau khi buôn tầu giang hồ, lão phu đã gặp Chu Mạc Nhược. Lúc bấy giờ nàng là một thiếu nữ vừa qua tuổi đôi mươi với những ước mơ thật ngộ nghĩnh.

Tùng Vĩ tò mò hỏi:

- Chính sự ngộ nghĩnh, ngây ngô của Chu Mạc Nhược mà tiền bối đã yêu nàng?

Buông một tiếng thở dài, Cốc Thừa Tự nói:

- Yêu thì lão không yêu, người lão yêu là Lưu Lan Chi. Lão phu lúc đó là một trang nam tử háo thắng. Trong lúc Chu Mạc Nhược có biết bao trang nam tử hảo hán để mắt đến nàng thì lão phu lại muốn chinh phục trái tim nàng.

Cốc Thừa Tự cúi đầu nhìn xuống:

- Lão những tưởng đâu đó chỉ là một cuộc tình thoáng qua, nhưng thật không ngờ lão đã gieo tình vào tâm thức nàng. Mạc Nhược đã thề trọc Kim trùng vào nội thể ta, bao nhiêu năm Mạc Nhược đã thực hiện lời nguyện của mình.

Tùng Vĩ lắc đầu, thở dài:

- Tình yêu cũng khiến cho người ta phải mù quáng.

Tùng Vĩ bậm môi suy nghĩ nói:

- Cốc tiền bối! Vậy Kim trùng có thể được Ngọc Diện Tu La lấy ra không?

Lão Cốc thở dài:

- Xem như lão phu đã chết rồi. Ta chỉ tiếc một điều là không bao giờ còn gặp mặt được Nhĩ Lan.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Cốc tiền bối đừng bi quan như vậy. Nếu Ngọc Diện Tu La có thể chỉ Tuyết Ngọc cấy Kim trùng vào nội thể của tiền bối tất có cách lấy con Kim trùng đó ra chứ. Tùng Vĩ sẽ có cách buộc Ngọc Diện Tu La lấy con độc vật gớm ghiếc kia ra khỏi nội thể lão tiền bối.

Lão Cốc gật đầu:

- Lão phu biết mà. Kim trùng là linh vật truyền thuyết. Một khi nó đã xâm nhập vào ai rồi thì người đó sẽ chết, cho dù có là thần tiên cũng không

tránh được cái chết, thậm chí rất đau đớn. Chình vì vậy mà Ngọc Diện Tu La mới truyền cấy Kim trùng vào nội thể của lão phu. Âu đây cũng là số phận.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Lão phu tự biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa. Lão cầm cự được, chưa chết là do nội lực tu vi bản thân mà thôi. Lão không muốn chết, bởi kỳ vọng gặp được Nhĩ Lan.

Nghe lão nói, mặt Tùng Vĩ sa sầm. Ý cảm thấy lòng dạ mình quá xúc động, bồi hồi.

Tùng Vĩ gượng nói:

- Tiền bối! Giờ Tùng Vĩ phải làm gì để chuộc lại lỗi của mình?

Lão Cốc gượng cười:

- Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Có Tùng Vĩ.

Lão Cốc chột năm tay Tùng Vĩ:

- Ý nguyện của lão phu là gặp được Nhĩ Lan rồi chết cũng không hối tiếc. Cuộc sống hôm nay lão phu cũng chán ngán lắm rồi. Nhưng nay ước vọng đó của lão phu cũng không thành. May mắn lão lại gặp được Tùng Vĩ.

- Gặp được Tùng Vĩ. Tùng Vĩ hại tiền bối mà thôi.

Cốc Thừa Tự lắc đầu:

- Tùng Vĩ đâu có hại gì lão phu. Lão phu đã suy nghĩ rồi, suy nghĩ rất nhiều. Đẳng nào thì lão cũng chết bởi Kim trùng nên lão quyết định truyền lại nội lực cho Tùng Vĩ. Lão chỉ cầu xin Tùng Vĩ bằng mọi giá đưa thi hài của lão Cốc về Tô Châu chôn bên mộ nương tử Lưu Lan Chi.

Tùng Vĩ xúc động nói:

- Tiền bối!

Cốc Thừa Tự khoát tay ngăn không cho y nói, rồi nói tiếp:

- Sống không trọn tình, lão phu muốn chết được nằm bên Lưu Lan Chi.

Xem như đó là duyên phận của lão phu với Tùng Vĩ. Thứ hai, nếu có thể sau này Tùng Vĩ có gặp được Nhĩ Lan. Có thể đưa Nhĩ Lan đến chỗ ta và

nương tử. Là oan hồn vất vưởng đi nữa, tâm tưởng của lão và nương tử cũng muốn thấy chân diện Nhĩ Lan.

Nghe Cốc Thừa Tự nói mà lệ bất giác trào ra khóe mắt Tùng Vĩ. Chùi hai dòng lệ, Tùng Vĩ nói:

- Tiền bối! Tùng Vĩ sẽ cố tìm Nhĩ Lan.

Lão mỉm cười:

- Lão phu mãn nguyện vô cùng khi nghe được câu nói này của Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ quỳ xuống:

- Để chứng minh cho lời nói của vãn bối, Tùng Vĩ xin được bái Cốc tiền bối làm sư tôn.

Lão lắc đầu, đỡ lấy Tùng Vĩ:

- Không, không. Một thời gian lão Cốc là sư đồ của Tùng Vĩ, nay Tùng Vĩ lại bái ngược trở lại lão Cốc, chuyện này đúng là chuyện con kiến bò quanh miệng chén. Chỉ cần Tùng Vĩ hứa với lão phu làm những gì lão chưa làm được là đủ lắm rồi.

- Tùng Vĩ hứa. Quân tử bất hý ngôn, đây là chuyện đáng phải làm, vì nó là đạo lý của một con người.

- Lão phu mãn nguyện lắm.

Lão nói dứt câu, bất thành linh giật mạnh vai Tùng Vĩ để y quay lưng lại. Tùng Vĩ chưa biết lão định làm gì thì cảm nhận được hai luồng khí lưu âm ấm dồn vào cơ thể mình. Hai luồng khí dương kia tựa hai dòng thác cuộn chảy trong nội thể, rửa sạch tất cả những tạp chất trong người Tùng Vĩ.

Thời khắc chậm chậm trôi qua, Tùng Vĩ cảm nhận thần sắc mình như có sự thay đổi thần kỳ. Chàng có cảm giác như người đã dơ bẩn lâu năm, nay lại được gột rửa sạch sẽ, khoan khoái kỳ lạ cho đến khi chìm vào cõi vô thức, chẳng còn nhớ gì biết gì...

Thời khắc trôi qua chẳng biết bao lâu khi Tùng Vĩ lấy lại thần thức thì điều đầu tiên chàng cảm nhận được là Cốc Thừa Tự quay mặt vào vách thư phòng trong tư thế quỳ trên hai gót chân giống như một kẻ tội lỗi đang thành kính sám hối những gì mình đã làm.

Tùng Vĩ nói:

- Cốc tiền bối!

Lão vẫn ngồi im bất động.

Tùng Vĩ lê lại bên lão Cốc:

- Tiền bối!

Khi Tùng Vĩ nhận ra nơi đại huyết Bách hội của Cốc Thừa Tự không còn rướm máu nữa mới lắng nghe tiếng tim lão. Tiếng tim lão cũng không còn.

Đến lúc này, Tùng Vĩ mới quan sát kỹ và biết lão đã chết rồi.

Tùng Vĩ ghịt vai Cốc Thừa Tự:

- Tiền bối! Cốc Thừa Tự tiền bối...

Mặc cho Tùng Vĩ lay gọi, ghịt vai, lão vẫn cứ như một pho tượng.

Tùng Vĩ chồm lên, vỗ vào cánh cửa thư phòng.

Rầm... Rầm... Rầm...

Vừa vỗ mạnh vào cánh cửa, Tùng Vĩ vừa quát lớn:

- Có ai đó không? Có ai đó không?

Cửa thư phòng dịch mở, Dĩ Tuyết Ngọc bước vào. Chạm mặt với nàng, Tùng Vĩ đành mắt nhìn. Y ngậm ngừng nói:

- Nàng mau báo cho Chu Mạc Nhược biết, lão Cốc đã viên tịch rồi.

Trong khi Tùng Vĩ lo lắng thì Tuyết Ngọc điềm tĩnh. Nàng bước đến bên lão Cốc, đưa tay bắt mạch rồi nhìn Tùng Vĩ, từ tốn nói:

- Lão quý đã đoạn mạch mà chết.

Tùng Vĩ cau gắt nói:

- Cốc tiền bối chết mà nàng đứng đưng như vậy ư?

Lời còn đọng trên miệng Tùng Vĩ thì Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bước vào. Nhìn Tùng Vĩ, Chu Mạc Nhược nhạt nhẽo nói:

- Người chẳng có gì phải bán loạn như vậy cả. Nếu như lão không đoạn mạch mà chết thì cũng phải nhận lấy một cái chết khác mà thôi. Cái chết kia còn đau đớn hơn cả đoạn mạch mà chết nữa.

Chu Mạc Nhược hừ nhạt một tiếng bước lại bên Cốc Thừa Tự. Nhìn lại Cốc Thừa Tự, Chu Mạc Nhược buông một câu lạnh lùng:

- Hãn người không ngờ mình lại có ngày nhận kiếp họa như thế này.

Hai cánh môi Mạc Nhược trề ra rồi nói tiếp:

- Người không nên trách bốn nường, nên trách người thì đúng hơn.

Mạc Nhược chấp tay sau lưng, quay lại nhìn Tùng Vĩ:

- Hẳn trước khi chết, lão quỷ có nói gì với công tử chứ?

Tùng Vĩ danh giọng nói:

- Nói rất nhiều, và nói nhiều nhất về nương nương. Không ngờ trên đời này lại có một người hận thù sâu đậm như Chu nương nương đây. Sự hận thù của nương nương khiến Tùng Vĩ phải bái phục.

Hừ nhạt một tiếng, Chu Mạc Nhược nói:

- Hẳn gieo quả nào thì phải gặt quả nấy. Bốn nương nghĩ tất cả nam nhân trên cõi đời này đều đáng gặt quả như Cốc Thừa Tự.

Tùng Vĩ sa sầm mặt.

- Cốc Thừa Tự gieo tình cho nương nương khiến cho nương nương hận lão, còn những nam nhân khác có ai gieo tình cho nương nương đâu mà nương nương hận?

Hừ nhạt một tiếng, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Thấy sự danh ác và hận thù của nương nương, nam nhân đã chạy mất rồi, còn đâu lại gieo tình với gặt tình nữa.

Tùng Vĩ nhìn lại xác lão Cốc, từ tốn nói:

- Cốc tiên sinh! Tùng Vĩ xin được hành ba đại lễ trước di thể của tiên sinh, để tống tiễn linh hồn người ra khỏi thể xác đau đớn và khổ não này.

Tùng Vĩ nói dứt câu chẳng để tâm đến sự có mặt của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược và Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc mà quỳ xuống bên hông lão Cốc hành lễ.

Y lạy một lạy rồi nói:

- Lạy thứ nhất Tùng Vĩ kính tiền bối và cũng trách tiền bối. Lúc sinh thời còn là một trang nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất sao tiền bối không biến thành một xú nhân xấu xí để người ta đừng có yêu người, để rồi người ta yêu mà hại tiền bối ra nông nỗi này. Cái con mù đàn bà quái gở vị tình, vô nhân kia nếu có nghe được lời của Tùng Vĩ khẩn cho lão tiền bối hẳn phải lộn gan, lộn mật mà chết bất đắc kỳ tử.

Mặt hoa của Ngọc Diện Tu La danh lại. Chu Mạc Nhược gằn giọng hỏi:

- Tùng Vĩ! Người chửi ai vậy?

Tùng Vĩ nhìn Chu Mạc Nhược từ tốn nói:

- Chu nương nương! Hãy để cho Tùng Vĩ thành tâm bái lạy khẩn nguyện tiên đưa linh hồn của Cốc tiên bối.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ quay lại hành tiếp một lạy nữa. Y vừa lạy vừa nói:

- Cốc Thừa Tự tiên bối cứ yên tâm ra đi. Để con mụ ác nhân ác độc kia lại đây. Mụ ta kiếp này sẽ sống trơ trọi một mình, chẳng có con ma đàn ông nào để mắt đến mụ đâu. Người ta không có tình với mụ, bởi mụ quá ư là dữ. Mụ sẽ sống cô độc, chết cô đơn cũng giống như cây mà không trái, không hoa vậy đó.

Răng trên của Mạc Nhược cắn vào môi dưới. Hai hàm răng nghiến lại tạo ra những âm thanh ken két.

Mạc Nhược rít giọng nói:

- Đủ rồi. Lão quý tự đoạn mạch mà chết, chứ có ai giết lão.

Tùng Vĩ nhìn lên Chu Mạc Nhược:

- Tùng Vĩ đâu có dám nói nương nương giết lão Cốc đâu?

Hừ nhạt một tiếng, Chu Mạc Nhược bước đến bên lão Cốc. Áp ngọc thủ vào đại huyệt Bách Hội của lão Cốc. Một lúc sau, con Kim trùng đã nằm yên trên tay Mạc Nhược.

Quay lại trước mặt Tùng Vĩ, Mạc Nhược nói:

- Cang Tùng Vĩ! Nếu người có ý chửi bốn nương thì con Kim trùng này sẽ chui vào nội thể người.

Tùng Vĩ đứng lên, phủi hai đầu gối.

Y phủi đầu gối, nhìn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược:

- Nương nương có ý đó à?

- Bốn nương không nói ngoa với người đâu.

Hai cánh môi Tùng Vĩ nhếch lên. Y khẳng khái nói:

- Đẳng nào thì cũng chết. Nếu nương nương muốn cho Kim trùng đục khoét nội thể Tùng Vĩ thì đừng làm ở đây.

- Vậy cho Kim trùng đục khoét người ở đâu?

Tùng Vĩ nhướn mày:

- Bên bụi Nhục Thực đó. Như thế tiện lợi hơn. Bọn Nhục Thực vừa có cái ăn và Kim trùng cũng được lợi nốt. Cái thì ăn thịt, kẻ thì dùng lục phủ

ngũ tạng, nhưng sau khi cho lữ độc vật kia ăn Tùng Vĩ rồi, nương nương đừng có hối tiếc nhé.

Đôi chân mày Chu Mạc Nhược nhíu lại:

- Bốn nương hối tiếc gì?

- Mất cả chì lẫn chài. Ngọc Chỉ thần châu là một viên ngọc tầm thường, bởi chẳng bao giờ nương nương thẩm thấu được bí mật đó. Huống chi, bây giờ có bán cũng chẳng bán được năm mươi lượng vì nó đã bị trầy xước hết rồi.

Tùng Vĩ hất mặt. Y chỉ vào đầu mình - Đầu của Tùng Vĩ chính là bí mật của Ngọc Chỉ thần châu đó. Hẳn nương nương đã xem qua Ngọc Chỉ thần châu rồi.

Hai cánh môi Mạc Nhược mím chặt lại, mặt sa sầm, đánh hẳn lại với những nét phần uất lộ ra ngoài.

Tùng Vĩ nhìn lại lão Cốc:

- Cốc tiên bối! Vãn bối phải đền lại những gì đã gây ra cho tiên bối bằng một cái chết đau đớn hơn cả của tiên bối nữa.

Y nói dứt câu xá lão Cốc rồi thân nhiên toan cởi bỏ y phục mình.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược chau mày:

- Tùng Vĩ! Người làm gì thế?

Nhìn Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ nói:

- Còn làm gì nữa. Cởi đồ ra tự đi đến làm mồi cho lữ Nhục Thực, chẳng lẽ để bọn ăn luôn cả bộ gấm y đáng giá ba mươi lượng của Cang Tùng Vĩ sao?

Y vừa nói vừa tháo dây thắt lưng.

Sắc diện Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đỏ bừng. Mạc Nhược vội quay mặt vào cửa, rít giọng nói:

- Tùng Vĩ! Người không được làm càn trước mặt ta.

Tùng Vĩ reo lên:

- A! Hóa ra Ngọc Diện Tu La nương nương vẫn còn biết hổ thẹn mắc cỡ với nam nhân, chứ không như ả Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, thấy Tùng Vĩ lỏa thể mà cứ chăm chăm nhìn.

Nghe Tùng Vĩ nói, Dĩ Tuyết Ngọc đỏ mặt thẹn chín. Nàng bặm môi quay mặt ra chỗ khác.

Thấy Tuyết Ngọc quay mặt ra chỗ khác, Tùng Vĩ cáu gắt nói:

- Còn làm bộ làm tịch nữa. Nàng đã thấy tất cả những gì trên người Tùng Vĩ rồi, giờ e thẹn không nhìn thì chỉ giả vờ thôi.

Tuyết Ngọc thở gấp từng hơi một.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nói:

- Tùng Vĩ! Được rồi. Người không cần phải làm vậy. Bốn nương cũng không để Kim trùng đục khoét đâu, nhưng người phải cho ta biết bí mật của Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ nhìn Chu Mạc Nhược vừa cột lại dây thắt lưng.

- Giờ thì nương nương mới hiểu rõ vì sao Tùng Vĩ muốn chết đó.

Mạc Nhược hừ nhạt một tiếng nhìn sang Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

- Tuyết Ngọc! Đưa xác lão Cốc đi hỏa thiêu cho bốn nương.

Tuyết Ngọc vừa dậm bước thì Tùng Vĩ khoát tay:

- Không hỏa thiêu Cốc Thừa Tự tiền bối.

Chu Mạc Nhược nhìn lại Tùng Vĩ.

- Công tử không muốn hỏa thiêu xác lão Cốc, vậy muốn bốn nương thờ cái xác của lão à?

Tùng Vĩ khoát tay nhăn mặt nói:

- Không dám, không dám mạo phạm đến quý nương. Với lại trước khi viên tịch, lão Cốc nói đừng bao giờ để lão Cốc bên nương nương.

Đôi lưỡng quyền của Chu Mạc Nhược đỏ bừng, gằn giọng nói:

- Bốn nương cũng chẳng bao giờ muốn bên lão.

- Vậy nương nương có thể đưa xác lão Cốc về Tô Châu được chứ?

- Người đáp lại cho bốn nương bí mật Ngọc Chỉ thần châu chứ?

Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Kẻ có qua, người hiểu lại. Ai thiếu phải vuông tròn.

Nhìn lại xác lão Cốc, Tùng Vĩ nhắm nói:

- Cốc tiền bối! Tùng Vĩ xin được kính dâng người bài thơ để tiễn biệt.

Rít một luồng chân gương căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ nhắm đọc bài thơ tiễn Cốc Thừa Tự:

Ngô giang phiếm khứu khứu, nhiều quy phục đa phong.
Thủy tịch triều ba hắc, nhật mộ tinh khí hồng.
Lộ trường hàn quan tận, điều minh thu thảo cùng.
Dao thủy tuy vị hợp, chu sương thiết quá trung
Tọa thức vật tự yển, ngạo thị tuê ám không
Nhất thương thiên lý cực, dục vọng hoài hải phong
Viên lâm hà sở loại, vãn biên hữu chinh hồng.

Dịch:

Sông ngô trôi đâu cùng lắm quê lại nhiều phong
Triền đêm sóng đen thăm, chiều tà cả trời hồng
Đường xa không hơi lạnh, chim kêu có thu tàn
Dao thù tuy chưa hợp, sương hồng đã lén qua
Vì biết vật đi chậm, nằm nhìn bầu trời thâm
Buồn vì xa thăm thẳm, cô độc nhìn hải phong
Lo xa có chỉ giống chân trời hay chim hồng.

Tùng Vĩ ngâm xong, nhỏ nhẹ nói:

- Cốc tiên bối an lòng nhắm mắt.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ gần như không chớp mắt. Bất giác, Mạc Nhược buông tiếng thở dài nói:

- Tùng Vĩ công tử!

Nhìn lại Mạc Nhược, Tùng Vĩ cố lấy giọng từ tốn nói:

- Nương nương có điều chi chỉ giáo?

Lưỡng lự một lúc, Mạc Nhược mới lên tiếng:

- Sau này bốn nương giống như Cốc Thừa Tự, công tử có thể tiễn bốn nương bằng một bài thơ như vừa rồi không?

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại:

- Thơ của Tùng Vĩ để tiễn người tri nhân chứ không tiễn kẻ vô tình.

Mặt hoa của Chu Mạc Nhược nhăn hằn lại. Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược cúi đầu rảo bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Nhìn theo Chu Mặc Nhược, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Kẻ hận tình có lúc cũng phải biết xót xa chạnh lòng vì tình chứ”.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trêu Hoa, Cột Nguyệt, Vuốt râu Hùm

Trong khoang cỗ xe độc mã là cỗ áo quan của Cốc Thừa Tự. Ngồi trên ghế xá xích là Tùng Vĩ và Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược. Ngồi chung với Tùng Vĩ, nhưng Mạc Nhược lại đội thêm chiếc mũ rộng vành có rèm che phủ chân diện mình, như thể không muốn cho ai nhìn thấy chân diện mình.

Cưỡi ngựa ngay theo sau cỗ xe độc mã là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc và Âu Đình Luân. Hai người đều vận võ phục, nai nịt gọn gàng cứ như sắp phải xung trận.

Tùng Vĩ bưng bầu rượu, đặt dây cương vào tay Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, nói:

- Tùng Vĩ không quen giữ dây cương khiến tuấn mã, phiền nương nương vậy.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vén tấm rèm che mặt lườm Tùng Vĩ rồi miễn cưỡng đón lấy dây cương.

Giật mạnh dây cương cho con tuấn mã kéo cỗ xe chậm rãi lăn bánh theo quang lộ xuôi về hướng nam đến thẳng Giang Nam.

Không màng đến ánh mắt của Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ quay vào hốc cửa sau lưng thông với khoang xe nói:

- Cốc Thừa Tự tiền bối! Tùng Vĩ kính người một ngụm đây. Tiền bối thích chứ?

Y nói xong, dốc tiếp bầu rượu tu một hơi dài, rồi ngâm thơ:

Kim tịch hà tịch hề, khiên châu trung lưu

Kinh nhật hà nhật hề, đặc vương tử đồng châu

Mong tu bị bảo hề, bất tư cấu sĩ

Tâm kỹ phiên nhĩ bất tuyệt hề, đắc trí, vương tử
Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi
Tam duyệt quan hề quân bất tri.

Dịch:

Đêm này là đêm gì chứ, ngồi thuyền trên sông
Ngày này là ngày gì chứ, được vương tử cùng thuyền
Che đậy nổi thẹn thùng không tính toán chuyện nhọc
Lòng phiến nhưng không tuyệt chừ được biết vương tử
Núi có cây chừ cây có hành
Lòng thích chàng chừ chàng biết đâu.

Tùng Vĩ vừa ngâm xong, Ngọc Diện Tu La cười kháy rồi nói:

- Công tử Tùng Vĩ sai rồi. Hiện tại chúng ta đang rong ruổi trên cỗ xe độc mã chứ đâu phải ngồi trên thuyền. E rằng bài thơ vừa rồi của công tử không hợp cảnh.

Tùng Vĩ nhìn sang Ngọc Diện Tu La:

- Ai nói bài thơ không hợp nào?

- Ý bài thơ hoàn toàn không hợp.

- Sao lại không hợp? Nếu ngồi trên thuyền thì đúng là vương tử mà bao nhiêu mỹ nữ đều ao ước đi chung. Còn ngồi cạnh tại hạ là...

Y dốc một ngụm rượu, nhỏ giọng nói:

- Lại là nương nương, chỉ có tại hạ mới dám đi cùng, nên ngâm bài thơ kia để tỏ lòng nuối tiếc sao mình vô duyên bạc phận không được như người.

Nghe Tùng Vĩ nói, Ngọc Diện Tu La hừ nhạt một tiếng, giật mạnh dây cương cho con tuấn mã phi nhanh hơn. Tùng Vĩ dốc một ngụm rượu nữa, nhỏ giọng nói:

- Tùng Vĩ chỉ nói vậy thôi, chứ không dám mạo phạm đến nương nương đâu.

Lần này, Chu Mạc Nhược thở ra nhẹ nhẹ, như muốn khóa lấp sự uất nghẹn đang dâng ngang trong cổ mình.

Chu Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Người không thích đi chung với Mạc Nhược, tất Mạc Nhược cũng không muốn đi cùng với người.

Tùng Vĩ cười kháy nói:

- Thế sao lúc nào nương nương cũng bám sát theo Tùng Vĩ như bóng với hình vậy?

Nàng nhìn Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Sau khi có bí mật của Ngọc Chi thần châu, bốn nương sẽ ly khai người ngay lập tức.

- Thế ư?

Mạc Nhược gật đầu.

Tùng Vĩ ôn nhu nói:

- Trước đây, lão Cốc cũng từng là bóng và hình với Tùng Vĩ đó. Khi lão Cốc ly khai Tùng Vĩ thì nương nương thấy Cốc tiền bối ly khai như thế nào rồi đó.

Mạc Nhược gỡ chiếc nón rộng vành xuống, quay sang nhìn chăm chăm vào mắt Tùng Vĩ.

- Công tử muốn bốn nương chết theo lão Cốc Thừa Tự đấy à?

Vừa lắc đầu, Tùng Vĩ vừa nói:

- Tùng Vĩ đâu có ý muốn nương nương chết. Ngồi chung với một người sống vẫn thú hơn ngồi với một xác chết chứ.

- Vậy công tử có ý gì khi nói bốn nương sẽ giống lão Cốc ly khai khỏi công tử?

Nặn nụ cười gượng, Tùng Vĩ giả lả nói:

- Ý của Tùng Vĩ là không muốn nương nương đi thôi, chứ đâu có ý gì.

Mạc Nhược chớp đôi mắt như thể không tin vào thính nhĩ của mình, khi Tùng Vĩ thốt ra câu nói đó. Mạc Nhược nhìn về phía trước thờ ơ hỏi:

- Bốn nương không hiểu ý của công tử.

Uống một ngụm rượu nữa, Tùng Vĩ thả bầu rượu xuống bên cạnh, quay sang nhìn Mạc Nhược giả lả cười.

Thấy nụ cười trên miệng Tùng Vĩ, Mạc Nhược hỏi tiếp:

- Tùng Vĩ cười gì vậy?

- Cười mà nương nương cũng không cho ư?

- Bất cứ cái gì cũng có mục đích cả. Tùng Vĩ phải thấy một cái gì đó ở Mạc Nhược mới cười.

- Đúng, đúng. Nương nương quá ngây ngô nên tại hạ phải cười đó.

Đôi chân mày Mạc Nhược nhíu lại:

- Ngây ngô?

Tùng Vĩ thản nhiên gật đầu:

- Nương nương rất ư ngây ngô. Ngây ngô đến độ không nhận biết mình là một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Ý công tử nói ta đẹp ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

Chu Mạc Nhược lắc đầu:

- Ta không tin.

- Tin hay không tin là do nương nương suy nghĩ. Nhưng theo Tùng Vĩ, nương nương rất đẹp.

Đôi lưỡng quyền của Chu Mạc Nhược ửng hồng. Sự thẹn thùng của Mạc Nhược không qua được con mắt của Cang Tùng Vĩ. Tùng Vĩ tợp thêm một ngụm rượu nữa rồi nói:

- Phàm những kẻ đẹp thì chẳng bao giờ thấy mình đẹp. Nếu nương nương không đẹp thì sao trước đây có bao nhiêu trang vương tôn công tử cầu cạnh xin một chút tình.

- Thời gian đó không còn nữa. Tất cả đã bị Cốc Thừa Tự đánh cắp rồi. Bây giờ Chu Mạc Nhược là một bà lão ngoài ngũ tuần.

- Lúc tóc xanh đẹp khác, khi xế hồng đẹp khác.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Theo thiên ý của Tùng Vĩ, nụ đẹp, hoa đẹp khác và cái đẹp sau cùng và cũng là cái đẹp nhất chính là trái. Nương nương bây giờ có nhan sắc như trái chín.

Nghe Tùng Vĩ thốt ra câu này, sắc diện của Chu Mạc Nhược đỏ bừng, bột miệng hỏi:

- Công tử nói thật không?

- Một nam tử hán, tinh thông kinh thư như tại hạ thì không bao giờ xảo ngôn với nương nương rồi. Nếu một khi xảo ngôn bị nương nương phát

hiện thì biến thành kẻ xảo trá mất. Huống chi Tùng Vĩ đang nói về một người rất thật, lại đang ngồi bên cạnh mình.

Mặt Mạc Nhược ngượng ngùng, nhỏ giọng nói:

- Công tử làm cho ta hổ thẹn.

- Nếu như nữ nhân mà không hổ thẹn, thẹn thùng thì người đó có trái tim bằng băng giá rồi.

Y nói xong, nhìn sang Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc cô nương!

Tuyết Ngọc giật dây cương phi đến bên hông cỗ xe. Tùng Vĩ nhướn mày hỏi:

- Tuyết Ngọc cô nương có biết hổ thẹn không?

Tuyết Ngọc cau mày. Nàng lắc đầu.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Tại hạ biết ngay mà. Tuyết Ngọc cô nương có trái tim bằng băng giá đâu có biết hổ thẹn là gì. Mặc dù Mỹ Ảnh Âm Sát cô nương đẹp thật, tuổi lại còn son sắt, nhưng so với Chu nương nương đây...

Y bật cười khanh khách rồi nói:

- Không thể sánh bằng Chu nương nương được. Tại hạ thấy Mỹ Ảnh Âm Sát cô nương như một đóa hoa đẹp, nhưng chẳng có mùi thơm, lại được trang trí bên cạnh...

Tùng Vĩ chỉ Âu Đình Luân:

- Âu Đình Luân. Ví như câu ca dao của bá tánh thường đọc: Tiếc cho một đóa hoa hồng cắm...

Âu Đình Luân thúc ngựa đến, gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người định ám chỉ Âu mỗ là giống cái gì chứ?

Tùng Vĩ nhướn mày.

Bộ mặt cáu giận của Âu Đình Luân khiến Chu Mạc Nhược phải cất tiếng cười khanh khách. Mạc Nhược khoát tay:

- Âu đệ cứ để Tùng Vĩ nói.

Tùng Vĩ nhìn Âu Đình Luân:

- Tùng Vĩ đâu có ám chỉ gì Tùng Vĩ đâu, Tùng Vĩ nghĩ sao thì giống như vậy đó.

Âu Đình Luân rít giọng đay nghiến nói:

- Tùng Vĩ tiểu tử! Người ám chỉ Âu mỗ giống bãi phân trâu chứ gì?

Nghe Âu Đình Luân nói, ngay cả Tuyết Ngọc cũng bật cười. Mạc Nhược vừa cười vừa lắc đầu.

Thấy Dĩ Tuyết Ngọc và Chu Mạc Nhược cùng bật cười, Âu Đình Luân tức uất lên. Y dựng chưởng toan đánh Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hê! Âu tôn giá đừng có đánh càn chứ. Tại hạ có ám chỉ tôn giá gì đâu?

Y quay sang phân bua với Chu Mạc Nhược:

- Nương nương! Nãy giờ, nương nương có nghe Tùng Vĩ ám chỉ tôn giá đây là bãi phân trâu không?

Y gằn giọng như thể muốn chứng minh mình bị oan:

- Nương nương cứ thành thật mà nói. Nếu tại hạ có nói Âu tôn giá là bãi phân trâu, thì sẵn sàng để cho Âu Đình Luân tôn giá đây muốn hành xử thế nào cũng được.

Chu Mạc Nhược lắc đầu:

- Không. Tùng Vĩ không hề nói.

- Vậy ai nói Âu Đình Luân tôn giá là bãi phân trâu?

- Chính Âu Đình Luân nói.

Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân:

- Âu tôn giá thấy chưa, nghe chưa? Chính miệng Âu tôn giá tự phong cho mình là phân trâu, chứ có ai phong cho tôn giá đâu. Nếu tôn giá tự phong thì sau này Tùng Vĩ xin được gọi tôn giá bằng tục danh gì?

Tùng Vĩ vừa nói, vừa nhăn nhó làm trò.

Nhìn bộ mặt của Cang Tùng Vĩ, không một ai có thể nhin cười được. Mạc Nhược bật ra tràng tiểu ngạo công nhiệt. Tuyết Ngọc cũng không nén được cười. Duy chỉ có một người không thể nào cười nổi, đó là Âu Đình Luân.

Âu Đình Luân thở hắt ra một tiếng:

- Tùng Vĩ tiểu tử! Hai cái tát bốn nhân chưa trả cho người, giờ người còn bốn cọt bốn nhân nữa.

- A! Chuyện này tôn giá lại đổ oan cho Tùng Vĩ nữa rồi.

- Oan ư? Cái gì người cũng cho là mình bị oan ư?

- Chuyên này Tùng Vĩ bị oan chắc rồi. Có lẽ tôn giá tự làm rồi gán tội cho người khác.

Tùng Vĩ quay sang Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc hỏi:

- Tuyết Ngọc cô nương! Cô nương là người chứng kiến, xin hỏi cô nương... Ai là người tát Âu Đình Luân tôn giá?

Tuyết Ngọc lưỡng lự rồi nói:

- Chính Âu Đình Luân thúc thúc tự tát vào mặt mình.

Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân:

- Đó, chính Tuyết Ngọc cô nương làm chứng, Âu tôn giá tự tát vào mặt tôn giá, thế mà còn đổ oan cho Tùng Vĩ.

Âu Đình Luân gắt giọng nói:

- Bốn nhân không có dạng miệng lưỡi như người.

Y hừ nhạt một tiếng, ghìim dây cương cho ngựa thối về sau để khỏi phải tranh cãi với Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ giả lả ôm quyền xá Âu Đình Luân.

- Đa tạ tôn giá. Phàm một người ngơ ngẩn, óc nhỏ thì chẳng nói được bao nhiêu. Đa tạ... Đa tạ...

Mạc Nhược nhìn sang Tùng Vĩ ôn nhu nói:

- Công tử đừng bỡn cợt Âu Đình Luân. Y không dễ gì bỏ qua những lời trêu ghẹo của công tử đâu.

- Ấy! Nương nương thấy đó. Tại hạ có trêu ghẹo y đâu, Tùng Vĩ chỉ nói những lời rất thật với Âu tôn giá mà thôi.

Mạc Nhược mỉm cười lắc đầu rồi giật mạnh dây cương thúc con tuấn mã phi nhanh hơn.

Tùng Vĩ bưng bầu rượu tợp một ngụm lớn. Y thả bầu rượu xuống bên, nhìn sang Chu Mạc Nhược hỏi:

- Mạc Nhược nương nương! Ngọc Chi thần châu sao lại được mọi người quan tâm vậy?

- Đã là người võ lâm thì ai cũng muốn trở thành Võ lâm Minh chủ cả.

- Thế ư? Nghĩa là ai sở hữu được Ngọc Chi thần châu, người đó là Võ lâm Minh chủ chứ.

- Không sai.

Tùng Vĩ mỉm cười hỏi:

- Vậy nương nương giờ là Võ lâm Minh chủ rồi.

Đôi chân mày Mạc Nhược nhíu lại:

- Phải biết được bí mật của thần châu, bí mật đó đang ở trong đầu của Tùng Vĩ. Mạc Nhược đã khảo cứu rồi, nhưng không tìm ra được. Chắc hẳn bí mật kia phải ở đâu đó trong Ngọc Chi thần châu.

- Tại hạ biết đó...

Thốt ra câu nói đó, Tùng Vĩ bất giác mơ mộng đến trang giai nhân được khắc trong Ngọc Chi thần châu. Sự liên tưởng đó khiến Tùng Vĩ không kiểm chế được mà buột miệng thốt ra lời:

- Phải chi nàng có mặt trên đời này?

- Tùng Vĩ muốn nói ai?

Nhìn sang Mạc Nhược, Tùng Vĩ lắc đầu:

- Cái nàng trong mộng của Tùng Vĩ đó.

- Đó là ai vậy?

- Đã là trong mộng thì làm sao có tên.

- Dù là trong mộng cũng phải có một con người thật chứ?

- Nương nương nói rất đúng. Dù là mộng cũng phải có tên chứ. Nếu Tùng Vĩ nằm mơ thấy người nào thì người đó sẽ là người trong mộng của Cang Tùng Vĩ.

Y nặn một nụ cười giả lả, từ tốn nói:

- Nếu như đêm nay, Cang Tùng Vĩ nằm mộng thấy nương nương thì nàng trong mộng của Cang Tùng Vĩ là Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược nhìn ngay về phía trước cứ như giấu chân diện đang chực ửng hồng thẹn thùng của mình.

Nàng lắc đầu:

- Tùng Vĩ công tử cứ nằm mộng đi.

- Nương nương cho phép Tùng Vĩ à?

- Nằm mộng thì ai cũng có quyền nằm mộng cả. Bốn nương không thể chui vào cái đầu của Tùng Vĩ để ngăn lại được.

- Nương nương lại nói đúng. Nói chuyện với nương nương rất là thích đó.

Tùng Vĩ khều nhẹ tay Mạc Nhược. Mạc Nhược vội giật tay lại quay sang, đôi lưỡng quyền đỏ bừng. Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ công tử! Đừng quên Chu Mạc Nhược là trưởng bối của công tử đó.

Tùng Vĩ nhún vai:

- Đúng, đúng. Tại hạ có làm gì đâu.

- Tùng Vĩ chạm vào tay Mạc Nhược.

- Thế mà bất kính ư?

Sắc diện của Mạc Nhược đỏ bừng.

Tùng Vĩ nói:

- À! Đúng rồi. Dù sao nương nương cũng là phận nữ nhân lá ngọc cành vàng, tương lai là Võ lâm Minh chủ thì những bậc hậu sinh với thân phận thấp hèn như Cang Tùng Vĩ thì sao chạm vào được.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ vỗ vào tay mình:

- Người hư lắm đấy. Phận thấp hèn mà lại còn trèo cao, té đau phải chịu đó.

Nhìn Mạc Nhược, Tùng Vĩ gượng cười nói:

- Tùng Vĩ đã trừng trị hãn ta rồi.

Mạc Nhược cau mày:

- Hãn là ai?

Y đưa tay đến trước:

- Hãn đây.

Mạc Nhược bật cười lắc đầu.

Tùng Vĩ ôn nhu hỏi:

- Mạc Nhược nương nương có thể cho tại hạ hỏi một câu, được không?

- Nếu đó là một câu hỏi nghiêm túc.

- Khi Tùng Vĩ hỏi thì đó câu hỏi nghiêm túc rồi.

- Công tử muốn hỏi gì?

- Võ lâm Minh chủ chủ có cái gì mà người ta thích làm vậy? Câu hỏi của tại hạ được chứ?

Mạc Nhược gật đầu:

- Tại sao Tùng Vĩ hỏi bốn nương điều đó?

- Vì tại hạ tò mò thôi. Không biết khi đảm trách chức vị Võ lâm Minh chủ được gì mà ai cũng thèm muốn cả. Ngay như nương nương cũng muốn.

- Đã là người trong võ lâm thì ai cũng muốn trở thành Võ lâm Minh chủ. Khi đã là Võ lâm Minh chủ thì có quyền định đoạt cho những kẻ khác. Không chỉ một người, mà cả một môn phái cũng phải chấp hành phán lệnh của Võ lâm Minh chủ.

Tùng Vĩ xoa tay:

- Hay nhỉ? Vậy tại hạ hỏi nương nương nhé. Võ lâm Minh chủ có ăn uống nhiều hơn những người khác không?

Đôi chân mày của Mạc Nhược nhíu lại:

- Võ lâm Minh chủ cũng là một con người bình thường có gì khác thường đâu.

- A! Đây chính là điều tại hạ muốn biết đây. Ăn cũng như người bình thường, uống cũng như người bình thường và tất nhiên ngủ cũng như người bình thường, thế thì có cái gì mà giành giật đâu chứ.

Tùng Vĩ nhướn mày, nhún vai:

- Nếu có Ngọc Chi thần châu, Tùng Vĩ cũng chẳng thèm đến cái chức Võ lâm Minh chủ kia.

Y nói xong bưng bầu rượu, nhìn bầu rượu nói:

- Xem chừng bầu rượu này còn có lợi hơn là chức danh Võ lâm Minh chủ mà nương nương theo đuổi.

- Công tử không phải là người võ lâm.

- Người võ lâm thì có gì đâu. Chẳng qua hơn người bình thường là có võ công. Nhưng có võ công cũng chỉ gieo họa chứ được gì. Hở một chút là thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, chẳng ra gì cả. Tranh đoạt chém giết, người đẹp như nương nương đây cũng bị người ta sợ.

Mạc Nhược nheo mày.

Tùng Vĩ nhìn Mạc Nhược giả lả cười, nói:

- Đó, đó... thấy chưa? Hở một chút là tròng mắt, nheo mày, mất đi cái đẹp trời ban cho mình.

Tùng Vĩ khoát tay.

- Tại hạ không là người võ lâm... không là người võ lâm.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ dựa lưng vào khoang xe, ngẩng mặt nhìn những áng mây trôi qua trên bầu trời. Y lẩm nhẩm nói:

- Võ lâm giang hồ... Người võ lâm chán chết đi được, chẳng có gì là thú vị cả.

Dốc bầu rượu uống cạn, Tùng Vĩ quẳng xuống lề đường vừa nói:

- Tùng Vĩ ban tặng cho người võ lâm luôn.

Thấy động thái của Tùng Vĩ, Chu Mạc Nhược chỉ còn biết lắc đầu.

Ánh dương quang chìm hẳn xuống đường chân trời. Mạc Nhược ghì cương ngựa trước một ngôi nhà ven đường. Nhìn lại Tùng Vĩ, Mạc Nhược nói:

- Chúng ta tạm thời qua đêm ở đây. Ngày mai sẽ lên đường. Chỉ nội nhật ngày mai, chúng ta xe đến Tô Châu.

Tùng Vĩ nhồm lên, leo ngay xuống đất. Y nhìn Mạc Nhược nói:

- Tại hạ cũng đang có ý đó. Cả một ngày nường nường chẳng dừng ngựa nghỉ ngơi, khiến cho Tùng Vĩ những tưởng đầu mình bị cầm tù vậy.

- Ban ngày, chúng ta không ghé vào đâu để tránh bọn võ lâm có thể phát hiện ra.

Mọi người kéo vào ngôi nhà bỏ hoang ven đường.

Tùng Vĩ chần chừ đứng ngoài mái hiên nhìn vào chính sảnh. Y nhăn mặt.

Mạc Nhược nói:

- Tùng Vĩ công tử nhận ra cái gì mà nhăn mặt vậy?

- Đây mạng nhện, chứ như ngôi nhà này bỏ hoang lâu rồi.

- Thế thì sao công tử không dọn dẹp?

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn Mạc Nhược:

- Tại sao lại là tại hạ? Tùng Vĩ là người thông thạo kinh thư, chuyện này không thể dành cho Tùng Vĩ đâu.

- Kẻ thông thạo kinh thư không làm được chuyện này sao? Chẳng lẽ để chuyện đó bốn nường? Ở đây, công tử là người nhỏ tuổi nhất.

- Hê! Còn có Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc nữa cơ. Nếu Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc cao niên hơn tại hạ, thì tại hạ cũng là người có chức phận nhất trong tất cả mọi người.

Mạc Nhược nheo mày.

Tùng Vĩ giả lá cười, hất mặt nói với Mạc Nhược:

- Này nhé! Dĩ Tuyết Ngọc cô nương chỉ là đệ tử, lớn hơn một chút là Âu Đình Luân rồi mới đến Mạc Nhược nương nương. Kẻ có chức phận lớn nhất lại chính là Cang Tùng Vĩ.

Mạc Nhược cau mày:

- Công tử nói lung tung không thể nào nghe được. Công tử có chức phận cao hơn cả Mạc Nhược à?

- Tất nhiên rồi. Để tại hạ phân giải cho nương nương biết nhé. Nương nương hẳn đã từng yêu lão Cốc, yêu tất là có ngang chức ngang phận, thế mới có thể yêu được, đúng không nào?

Mạc Nhược khẽ thở ra lắc đầu:

- Mạc Nhược đã quên chuyện đó rồi.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Nhưng yêu thì vẫn là yêu. Còn lão Cốc thì tôn Cang Tùng Vĩ là sư tôn. Vậy căn cứ theo tình yêu của lão Cốc và Chu Mạc Nhược thì Mạc Nhược phải gọi Tùng Vĩ và sư tôn.

Mạc Nhược trừng mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Không thể nào như vậy được.

- Tùng Vĩ phân giải ngọn ngành như vậy mà Mạc Nhược vẫn không chịu ư? Còn gì mà nói nữa.

Mạc Nhược hừ nhạt một tiếng:

- Bốn nương không nói với người.

- Không nói cũng được, nhưng Tùng Vĩ là người trưởng tôn không thể làm cái chuyện dọn dẹp cho người hậu sinh được đành chịu ở dơ thôi.

- Không cần Tùng Vĩ công tử, Tuyết Ngọc và Âu Đình Luân sẽ làm.

- Cứ tự nhiên.

Tùng Vĩ thản nhiên bỏ đi đến một phiến đá, khoanh tay ngồi nhìn trời, chẳng màng gì đến Chu Mạc Nhược, Âu Đình Luân và Dĩ Tuyết Ngọc. Hai

cánh môi Âu Đình Luân mím lại, mắt sòng sọc nhìn Tùng Vĩ.

Tuyết Ngọc và Âu Đình Luân buộc phải ra tay dọn dẹp sạch gian chính sảnh, Tuyết Ngọc bước đến bên Tùng Vĩ.

- Mời công tử vào nghỉ ngơi.

Tùng Vĩ nhướn mắt nhìn nàng:

- Có vậy chứ.

Tùng Vĩ bước vào gian chính sảnh, thấy có hai mâm thức ăn để cách xa nhau.

Y nheo mày:

- Tại sao lại bày ra hai mâm thức ăn?

Tuyết Ngọc nói:

- Công tử dùng bữa chung với Tuyết Ngọc và Âu Đình Luân thúc thúc.

- Nghĩa là có sự phân biệt chứ gì? Thế mà Cang Tùng Vĩ lại tưởng Tùng Vĩ dùng riêng một mâm, còn các người ngồi chung một mâm.

Y vừa nói vừa tiến đến mâm thức ăn để phía trên có Chu Mạc Nhược ngồi.

Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ.

- Công tử không được ngồi chung với bốn nương.

- Tùng Vĩ lại không thể ngồi chung với hạng hậu bối?

Vừa nói, Tùng Vĩ vừa thản nhiên ngồi xuống.

Mạc Nhược đành giọng nói:

- Công tử có nghe bốn nương nói không? Công tử không được ngồi chung với bốn nương.

- Chỗ ngồi mà cũng quý như vậy ư? Đúng là bày vẽ.

Miệng thì nói, nhưng tay Tùng Vĩ lại bốc cả chiếc đùi gà đi thẳng đến góc nhà, dựa lưng vào tường vừa ăn vừa uống, chẳng màng gì đến mọi người. Trong mâm thức ăn của Mạc Nhược chỉ có một chiếc đùi gà ngon nhất bị Tùng Vĩ lấy, khiến cho Mạc Nhược đẩy mâm thức ăn ra, đứng lên bước vào góc nhà đối diện ngồi xuống vận công điều tức.

Tùng Vĩ vừa nhai đùi gà vừa mỉm cười nhìn Mạc Nhược. Y nghĩ thầm: “Chắc muội Ngọc Diện Tu La hận ta dữ lắm”.

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ phải mỉm cười nhìn sang Chu Mạc Nhược. Y dốc bầu rượu tợp một ngụm dài rồi dựa hẳn lưng vào tường nhắm mắt hờ như ngủ.

Khi sự tĩnh lặng đã hoàn toàn trùm lên toàn bộ không gian trong gian chính sảnh, Tùng Vĩ hé mắt nhìn qua. Thấy Âu Đình Luân, Dĩ Tuyết Ngọc và Chu Mạc Nhược, tất cả ngồi khiết đà vận công điều tức, trông chẳng khác nào những pho tượng.

Tùng Vĩ đằng hắng một tiếng.

Tiếng đằng hắng của Tùng Vĩ không làm cho ba người kia có phản ứng gì. Họ cứ như chẳng còn nhận thức được hiện tại.

Đằng hắng thêm ba tiếng nữa, cũng không thấy Âu Đình Luân, Dĩ Tuyết Ngọc và Chu Mạc Nhược có phản ứng, Tùng Vĩ rón rén đứng lên. Y chậm bước tiến về phía cửa với bộ dạng đi như một gã đạo chích hay một con mèo.

Vừa bước đến ngưỡng cửa tiền sảnh thì Mạc Nhược mở mắt. Chẳng cần phải đứng lên, Mạc Nhược chỉ hơi nhích động thân ảnh, thân pháp như trôi trên khôn khí lướt đến chặn đường Tùng Vĩ.

Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ công tử định bỏ trốn à?

Không đáp lời Mạc Nhược, Tùng Vĩ chỉ ra dấu như sợ hai người kia nghe được nếu y mở lời. Thấy Tùng Vĩ ra dấu, Mạc Nhược nheo mày bởi chẳng hiểu y muốn nói gì.

Nàng toan mở miệng nói nhưng Tùng Vĩ đã trợn mắt ra dấu cho Mạc Nhược im lặng rồi bước qua mặt bỏ đi ra ngoài. Đôi chân mày Chu Mạc Nhược nhíu lại.

Đâu thế nào để cho Tùng Vĩ bỏ trốn được. Mạc Nhược buộc phải đứng lên theo sát sau lưng Tùng Vĩ.

Khi đã ra ngoài, Mạc Nhược trông thấy Tùng Vĩ vẫn không quay đầu lại, mà cước bộ còn có phần đi nhanh hơn, đi về phía nơi phiến đá. Nàng miễn cưỡng theo sau Tùng Vĩ.

Bước đến phiến đá, Tùng Vĩ quay lại ra dấu cho Mạc Nhược dừng bước rồi lẩn nhanh về phía sau phiến đá.

Đên bấy giờ, Tùng Vĩ mới lên tiếng:

- Tại hạ đã nói rồi, nương nương đừng có đến mà.

Mạc Nhược sững sờ, mặt đỏ bừng:

- Người...

- Tùng Vĩ ra dấu cho nương nương là Tùng Vĩ đi đại tiện thế mà nương nương cũng theo Tùng Vĩ như bóng với hình. Nếu nương nương có muốn canh thì cũng đứng xa xa một chút, có đâu mà đến gần như vậy.

Mặt Mạc Nhược đỏ bừng, nhưng cổ họng như có than hồng chẹn cứng chẳng thể nào thốt được thành lời, Mạc Nhược cứ ập a ập úng, chân cũng không thể nào dời đi được.

Tùng Vĩ từ phía sau phiến đá bước ra, vừa xoa bụng vừa nói:

- Mạc Nhược nương nương đúng là bóng của Cang Tùng Vĩ.

Mạc Nhược tức giận quá vung tay toan tát vào mặt Tùng Vĩ, nhưng y đã khoát tay:

- Hê! Nương nương muốn Tùng Vĩ thét lên cho hai người kia nghe à? Chắc chắn Âu Đình Luân tôn giá sẽ cười vào mặt Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đó.

Thở hắt ra một tiếng, Mạc Nhược thả ngọc thủ xuống, miễn cưỡng nói:

- Tại sao công tử làm vậy?

- Vậy là sao? Chẳng lẽ nương nương cấm cả Tùng Vĩ không được xả tạp chất trong người mình, khi cả một ngày nương nương chẳng dừng xe ngựa.

- Người bốn cột bốn nương.

Tùng Vĩ lắc đầu.

- Hậ! Oan cho Tùng Vĩ quá. Tùng Vĩ đã ra dấu bảo nương nương ở lại, để Tùng Vĩ đi một mình, nương nương đã không chịu còn đòi theo Tùng Vĩ nữa.

Tùng Vĩ giả lá cười:

- Những tưởng đâu, nương nương cũng... cũng giống Cang Tùng Vĩ, chứ đâu ngờ nương nương chỉ theo nhìn Tùng Vĩ thôi.

Chân diện Chu Mạc Nhược đỏ bừng. Nàng thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Đúng là xảo tà giáo hoạt, không ai nói lại người cả.

Nói dứt lời, Mạc Nhược quay bước đi thẳng vào tiền sảnh.

- Nương nương yên tâm đi. Chưa an táng Cốc tiền bối, Tùng Vĩ không bỏ đi đâu. Nhưng đến lúc đó, Tùng Vĩ có đi đâu thì nương nương đừng có theo nhìn đấy nhé.

Nghe Tùng Vĩ nói, Mạc Nhược những tưởng có cả một thùng nước sôi rưới từ trên đầu xuống chân mình.

Hừ nhạt một tiếng, Mạc Nhược bỏ vào trong tiền sảnh.

Tùng Vĩ nhìn về phía cỗ xe độc mã nhảm nói:

- Cốc tiền bối... mãi nguyệt chứ?

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ảo Ảnh Ma Trận

Giang Nam phong cảnh hữu tình, người Giang Nam phóng khoáng đôn hậu. Nhưng vùng đất đẹp nhất của Giang Nam và là nơi sản sinh ra những con người Giang Nam đôn hậu đó chính là Tô Châu.

Tô Châu với những dòng kênh xẻ dọc, xẻ ngang, tạo thành một vùng đất như một bức tranh thủy mặc đầy nét thơ mộng. Ven những con kênh là những tàn liễu soi mình xuống dòng nước trong vắt như một tấm gương phản chiếu bóng liễu và các áng mây lơ lững trôi bên trên.

Chu Mặc Nhược nhìn Tùng Vĩ. Vẻ ngượng ngập còn hiện rõ trên mặt hoa của nàng.

Mặc Nhược nhỏ giọng nói:

- Người định an táng Cốc Thừa Tự ở đâu?

Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Bên cạnh Lưu Lan Chi.

Mặc Nhược hơi cúi mặt nhìn xuống.

Mặc Nhược định hỏi Tùng Vĩ nữa, thì bất ngờ có một vị công tử tay xách kiếm nho nhã bước đến.

Y tiến thẳng đến trước mặt Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Ngao Hạ Vân.

Tùng Vĩ nhìn gã công tử họ Ngao.

Mặc Nhược nheo mày.

Âu Đình Luân cũng nhìn Ngao Hạ Vân. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ngao tiểu tử xéo ngay khỏi mắt bốn nhân.

Đôi chân mày của Ngao Hạ Vân nhíu lại:

- Lão quý kia không biết đại thiếu gia sao, mà hồ đồ đuổi bốn thiếu gia chứ?

Y vừa nói, vừa đặt tay vào đốc kiếm.

Âu Đình Luân bưng chén rượu hất mạnh vào mặt Ngao Hạ Vân. Lão vừa hất chén rượu vừa nói:

- Bốn nhân nói người xéo ngay. Xéo!

Hứng trọn chén rượu của Âu Đình Luân vào mặt, Ngao Hạ Vân biến sắc nói:

- Lão quý quá lắm rồi! Bốn thiếu gia định mời rượu, mà lão lại muốn bốn thiếu gia trừng phạt.

Ngao Hạ Vân rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, chém thẳng đến Âu Đình Luân.

Chẳng cần tránh né, cũng chẳng có một chút e dè. Âu Đình Luân dụng luôn chỉ pháp bắt lấy lưỡi kiếm của Ngao Hạ Vân. Lão vừa bắt kiếm, vừa tung tả chưởng toan vỗ vào đầu Ngao Hạ Vân.

Gã công tử họ Ngao quá đổi bất ngờ với thủ pháp vô lượng của Âu Đình Luân. Làm sao gã không sững sờ cho được, khi thấy Âu Đình Luân dùng song chỉ bắt lấy kiếm của gã dễ hơn trở bàn tay.

Gã còn đang sững sờ thì chưởng ảnh của Âu Đình Luân đã chụp đến. Tùng Vĩ bật đứng lên thét.

- Dừng tay!

Chưởng ảnh của họ Âu chụp đến, vừa chạm vào mặt của Ngao Hạ Vân thì dừng lại. Lão nhìn Tùng Vĩ, gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người không có quyền ra lệnh cho bốn nhân.

- Nếu tôn giá không muốn ở đây nổi đình nổi đám thì cứ sát tử Ngao công tử kia.

Tùng Vĩ chỉ về phía dãy bàn trong tửu điếm.

Bên trong tửu điếm, hơn ba mươi người đều đã tuốt binh khí hờm sẵn trong tay.

Âu Đình Luân ngửa mặt cười khàn khạch.

- Bọn tiểu tử thúí đó thì làm gì được bốn nhân chứ?

- Tất nhiên là không được rồi. Nhưng Tùng Vĩ có mấy câu hỏi muốn hỏi Ngao công tử.

Tùng Vĩ ôm quyền nhìn lại Mạc Nhược:

- Nương nương có thể nói một vài lời cho Cang Tùng Vĩ chứ?

Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ giả lả cười:

- Nếu nương nương không nói thì Tùng Vĩ chẳng biết an táng Cốc tiên bối ở đâu.

Mạc Nhược buông tiếng thở dài, rồi nhìn Âu Đình Luân:

- Âu đệ tha cho tên tiểu tử đó đi.

Đình Luân nhìn Tùng Vĩ rồi từ từ rút chưởng về ngòai xuống, trong khi Ngao Hạ Vân vẫn còn thất thần, thất sắc, thậm chí tiểu cả ra quần.

Tùng Vĩ nhìn gã nhân mặt nói:

- Công tử sống rồi, đừng có sợ nữa.

Ngao Hạ Vân thở phào một tiếng, toan quay bước bỏ đi, nhưng Tùng Vĩ đã bước đến cản y lại.

- Ngao công tử!

Tùng Vĩ nhìn xuống quần Ngao Hạ Vân, cười khẩy nói:

- Ngao công tử! Tùng Vĩ biết Ngao công tử đi thay quần, nhưng trước khi đi có thể cho Tùng Vĩ hỏi một câu, được không?

Ngao Hạ Vân miễn cưỡng đáp lời:

- Các hạ định hỏi gì?

- Mạc Tử tiên sinh ở đâu. Ngao công tử biết không?

Ngao Hạ Vân nhìn sững Tùng Vĩ.

Giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Tại hạ cần gặp Mạc Tử tiên sinh... Không có chuyện gì đâu. Xem ra tại hạ đoán công tử biết Mạc Tử tiên sinh.

- Nếu các hạ muốn gặp Mạc Tử tiên sinh thì hãy đến Vong Hồn cốc, cách nơi này ba mươi dặm về hướng Nam.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Đa tạ Ngao công tử chỉ giáo. Giờ công tử có thể đi được rồi.

Tùng Vĩ nói xong ôm quyền giả lá cười rồi quay về chỗ ngồi của mình.
Y nói với Chu Mạc Nhược:

- Tùng Vĩ đã tìm ra chỗ an táng cho Cốc tiên bối rồi.

Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ:

- Ở đâu?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Khi nào đến, tại hạ sẽ nói.

Y vừa nói dứt câu thì Ngao Hạ Vân quát lớn:

- Giết hết bọn chúng cho bốn trại chủ chỉ chừa lại vị tiểu thư xinh đẹp kia thôi.

Nghe Ngao Hạ Vân quát như vậy, Tùng Vĩ nhăn mặt nhủ thầm: “Đúng là ếch ngồi đáy giếng, không thấy bóng dáng tử thần mà”.

Ý niệm đó, Tùng Vĩ đứng lên. Y hét lớn:

- Các người không được làm càn.

Tùng Vĩ toan nói cho bọn người kia biết, người mà họ định giết là Âu Đình Luân và Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cùng với Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đều là những cao thủ thượng đẳng không thể xem thường, nhưng chưa nói hết ý thì đã bị Mạc Nhược điểm vào Á huyết và Tịnh huyết.

Tùng Vĩ đứng sững, miệng há hốc.

Bọn thuộc hạ của Ngao Hạ Vân theo lệnh gã, ào ào lao đến bàn của Tùng Vĩ và Mạc Nhược.

Mạc Nhược không cần đứng lên mà chỉ giữ ngọc thủ ra sau lưng. Mảnh lụa mỏng manh tưởng đâu là vật trang điểm cho Mạc Nhược hóa ra lại là thứ binh khí chết người.

Mảnh lụa cắt một đường vòng cung lả lướt vượt qua bọn thuộc hạ của Ngao Hạ Vân rồi nhẹ nhàng đáp lên vai Mạc Nhược. Hai mươi gã thuộc hạ hăng hái nhất của Ngao Hạ Vân vừa lao đến thì bị hất ngược trở lại khi mảnh lụa lướt qua mặt họ. Tất cả bọn họ ngã ngửa ra đất, giãy dụa đạch như cá bị đập đầu, rồi nằm ườn ra bất động với ngũ quan rỉ máu.

Thấy bọn thuộc hạ rơi vào tình cảnh đó, Ngao Hạ Vân mặt cắt không còn một giọt máu. Y hốt hoảng đứng thừ ra như pho tượng.

Một gã thuộc hạ lực lưỡng của Ngao Hạ Vân hét lớn:

- Chạy thôi.

Y vừa quay lưng toan bỏ chạy thì Âu Đình Luân với khinh thuật siêu phàm, thân ảnh như chạy trên đầu bọn thuộc hạ của Ngao Hạ Vân rồi vờn trảo chụp đến gáy họ Ngao, trong khi bọn thuộc hạ ôm đầu chạy loạn như bầy gà dưới vuốt chim ưng.

Họ chỉ chạy được mấy bộ thì đổ xuống sầm sập như những thân chuối bị phạt ngang.

Cảnh tượng đó khiến Tùng Vĩ đứng ngây ra, mắt mở trừng trừng.

Âu Đình Luân xách Ngao Hạ Vân như xách một con gà đến trước mặt Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược nhìn Ngao Hạ Vân.

Chạm vào ánh mắt của Chu Mạc Nhược, Ngao Hạ Vân biến sắc hỗn hển nói:

- Cô nương tha mạng.

Không màng đến lời nói của họ Ngao, Mạc Nhược nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ công tử! Công tử sẽ được thấy kẻ chết bởi vì dám xúc phạm đến Mạc Nhược như thế nào.

Mạc Nhược nói xong nhìn qua Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ muốn xin cho Ngao Hạ Vân nhưng khốn nỗi Á huyệt và Tĩnh huyệt bị điểm chẳng làm gì được.

Mạc Nhược nói:

- Tuyết Ngọc! Cho tên súc sinh này biết khổ hình như thế nào?

Tuyết Ngọc ôm quyền xá:

- Tuyết Ngọc tuân lệnh.

Nàng nói xong, bước đến trước mặt Ngao Hạ Vân, ngọc thủ vờn ra từ tử thọc đến vùng chấn tâm của họ Ngao.

Năm ngón tay của Tuyết Ngọc từ từ đâm sâu vào vùng chấn tâm của Ngao Hạ Vân. Mặt gã nhăn nhúm rồi rống lên lồng lộng.

- Ôi! Chết ta mất... đau quá.. đau quá...

Tuyết Ngọc đánh mặt nhấn mạnh ngọc thủ vào đại huyệt chấn tâm của Ngao Hạ Vân, móc lấy trái tim nhét ngay vào miệng gã. Cái đau khủng

khiếp khiến cho Ngao Hạ Vân nghiến chặt hàm răng nhai luôn cả quả tim mình.

Tuyết Ngọc chùi hữu thủ vào trang phục của Ngao Hạ Vân.

Mạc Nhược giải huyệt cho Tùng Vĩ, vừa giải huyệt vừa nói:

- Kẻ nào dám xúc phạm đến Ngọc Diện Tu La đều phải chết như vậy đó.

Giọng nói của Mạc Nhược vừa đanh vừa gay gắt, tạo ngay trong xương sống Tùng Vĩ cảm giác gai lạnh.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài, nhìn xác Ngao Hạ Vân. Y lắc đầu nói:

- Đúng ra y không chết, nếu có cái tên khác là... Ngao Thượng Vân.

Mạc Nhược gắt giọng hỏi:

- Người nói vậy có ý gì?

- Vân là mây, mây phải bay trên cao. Đẳng này y là mây nhưng lại hạ, thành thử mây sẽ sớm tan như cuộc đời gã vậy. Thế mà nường nường còn hỏi Tùng Vĩ nữa.

Hừ nhạt một tiếng, Mạc Nhược nghiêm giọng nói:

- Tùng Vĩ công tử đã thấy Ngao Hạ Vân chết như thế nào rồi đó? Bồn nường hy vọng công tử sẽ lấy đó soi lại mình.

Mạc Nhược đứng lên, nhìn lại Âu Đỉnh Luân và Dĩ Tuyết Ngọc rồi hướng mắt lại Cang Tùng Vĩ:

- Chúng ta đi chứ?

- Tại hạ chưa tính ngân lượng cho điếm chủ mà.

Âu Đỉnh Luân buông một câu cộc lốc:

- Y chết rồi.

- Tôn giá giết điếm chủ rồi à?

Âu Đỉnh Luân gờm Tùng Vĩ:

- Người có muốn trả thù cho gã không?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không, không. Tùng Vĩ và y không can hệ gì. Tại y muốn tìm đến cái chết mà.

- Nói như thế còn nghe được.

Tùng Vĩ miễn cưỡng đứng lên, lắc đầu nói:

- Gã điếm chủ chết rồi, xem như tại hạ mượn tạm phần ngân lượng của y vậy. Sau này sẽ dùng nó mà cúng cho y.

Tùng Vĩ nói xong lẳng lặng bước ra cỗ xe độc mã. Mạc Nhược theo sát Tùng Vĩ. Vừa yên vị lên xà ích, chờ cho Mạc Nhược ngồi hẳn xuống cạnh, Tùng Vĩ mới nói:

- Nương nương hẳn không có ý để Tùng Vĩ ăn trái tim mình giống như Ngao Hạ Vân chứ?

- Nếu công tử không làm trái ý ta.

- Tùng Vĩ sẽ cố không làm trái ý nương nương.

Y vừa nói vừa giật dây cương khiến con tuấn mã kéo cỗ xe chậm rãi tiến về phía trước.

Mạc Nhược ngồi bên Tùng Vĩ với bộ mặt như trét sáp, lạnh lùng và im lặng. Thấy Mạc Nhược im lặng với bộ mặt đó. Tùng Vĩ cảm thấy cái gì đó thật bất an đối với mình.

Hắn quay sang hỏi Mạc Nhược:

- Nương nương giận Tùng Vĩ à?

- Đừng hỏi ta những gì không đáng hỏi.

- Tại hạ thấy nương nương đã thay đổi nhanh quá.

- Hãy xét lại mình trước khi thốt ra câu đó.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nhìn thẳng về phía trước, giật dây cương cho con tuấn mã phi nhanh hơn.

Với khoảng cách ba mươi dặm, chỉ mới có hai khắc, Tùng Vĩ đã đến địa phận Vong Hồn cốc.

Quan lộ càng lúc càng nhỏ lại cho đến lúc không thể dùng ngựa kéo cỗ xe để áo quan được nữa, mọi người buộc phải xuống xe và ngựa.

Mạc Nhược hỏi:

- Tùng Vĩ công tử định an táng lão Cốc nơi đây à?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chưa đến. Tại hạ cần gặp một người.

- Ai?

- Mạc Tử tiên sinh ở Vong Hồn cốc.

Tùng Vĩ vừa nói vừa nhìn Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược cau mày nhìn Tùng Vĩ:

- Nồi đây đã là đường cùng rồi, chẳng lẽ công tử muốn bốn nương phải khiêng áo quan của lão Cốc à?

Âu Đình Luân xen vào:

- Chu tỷ tỷ! Không cần nhiều lời với hãn làm gì nữa, cũng chẳng cần mất thời gian với hãn là gì nữa, cứ dùng Kim trùng khảo hình, tất hãn phải nói ra bí mật của Ngọc Chi thần châu thôi.

Tùng Vĩ nhìn lại Âu Đình Luân:

- Được. Nếu tôn giá muốn thì xin cứ hành thủ Tùng Vĩ, Tùng Vĩ chẳng ngại đâu.

- Người đã hành hạ bốn nhân và tỷ tỷ, còn thách thức nữa à?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tại hạ không thách thức tôn giá, nhưng cũng không phải là kẻ sợ chết đâu.

Âu Đình Luân rít giọng nói:

- Được. Người muốn chết, ta sẽ cho người chết.

Âu Đình Luân vừa nói vừa vung chưởng toan đánh vào đầu Tùng Vĩ, nhưng Mạc Nhược đã trừng mắt cản y lại:

- Âu đệ!

Tùng Vĩ mỉm cười với Âu Đình Luân.

Mạc Nhược buông tiếng thở dài, nói:

- Ta đưa Cang Tùng Vĩ đến Giang Nam, không phải để giết Tùng Vĩ.

Nhìn lại Tùng Vĩ, Mạc Nhược nói:

- Tùng Vĩ! Công tử hãy tự khiêng áo quan của Cốc Thừa Tự, nếu như công tử muốn trọn nghĩa với lão ác ma đó.

- Được. Vì nghĩa, Tùng Vĩ không ngại đâu.

Tùng Vĩ nói xong bước ra sau cổ áo quan của Cốc Thừa Tự.

Y nhìn lại Mạc Nhược, Âu Đình Luân và Dĩ Tuyết Ngọc.

- Ba người giúp Tùng Vĩ đưa áo quan lên lưng Tùng Vĩ với.

Mạc Nhược nghiêm giọng nói:

- Bốn nương cảm kích tấm lòng của người đối với người chết đó.

Mạc Nhược vừa nói vừa vận công vào ngọc thủ. Khác hẳn với dáng vẻ thướt tha của Mạc Nhược, đôi ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng nhắc cổ áo quan đặt lên lưng Tùng Vĩ rồi rút tay lại.

Tùng Vĩ phải dồn công lực xuống chân mới trụ được khi cổ áo quan đè lên lưng y.

Âu Đình Luân nhìn Tùng Vĩ, nhếch môi mỉm cười.

Tùng Vĩ gượng nói:

- Chúng ta đi.

Hai hàm răng nghiến chặt, môi mím lại, Tùng Vĩ cống áo quan của Cốc Thừa Tự lần bước tiến vào độc đạo với những viên đá tai mèo sắc bén.

Bàn chân Tùng Vĩ chẳng mấy chốc rách nát, mặt đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn nghiến chặt hai hàm răng lê bước đi.

Mạc Nhược theo sau lưng Tùng Vĩ không khỏi chạnh lòng khi thấy mồ hôi tuôn ướt đầm cả trang phục với những bước chân nặng nề.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược nhìn sang Tuyết Ngọc nói:

- Tuyết Ngọc! Phụ cho y.

Tuyết Ngọc gật đầu bước đến, toan đỡ vai phụ với Tùng Vĩ, nhưng y lắc đầu nói:

- Không cần. Tại hạ công Cốc tiên bối đến nơi an nghỉ của người, để chuộc lại tội mà mình đã gieo cho người.

Tùng Vĩ nói rồi nghiến răng bước tiếp.

Những tưởng đâu, càng bước đi thì sức nặng của cổ áo quan kia sẽ làm hao tổn nội lực của y và chẳng mấy chốc sẽ đổ kèn ra đất. Nhưng thật bất ngờ, đã không mất sức lực, trái lại, Tùng Vĩ còn cảm thấy nội lực mình càng lúc càng luân chuyển thông suốt.

Y chợt nghĩ: Tại sao không dùng Vạn Tướng Di Thân bộ để đi nhanh hơn.

Tùng Vĩ nghĩ xong liền dồn nội lực đã tiếp thu của Cốc Thừa Tự vào Đan Điền rồi chuyển xuống đôi cước pháp theo khẩu quyết Vạn Tướng Di Thân bộ bước đi.

Tùng Vĩ vừa thi triển Vạn Tướng Di Thân bộ thì Mạc Nhược buột miệng thốt:

- O...

Thính nhĩ của Tùng Vĩ nghe tiếng thốt ngạc nhiên của Mạc Nhược thì không cảm nhận hay nghe được tiếng bước chân của Âu Đình Luân, Mạc Nhược và Dĩ Tuyết Ngọc sau lưng mình nữa. Y chẳng biết chuyện gì cả, mà chỉ lo công áo quan đi về phía trước.

Đến cuối độc đạo, Tùng Vĩ mới dừng bộ, án ngữ độc đạo là một tòa Hắc Mộc lâu đen đúa. Ngay trước tòa Hắc Mộc lâu là một nấm mộ đá hướng về phía đông.

Tiến thẳng về phía nấm mộ đá, đến trước tấm bia mộ, Tùng Vĩ vô cùng phấn khích khi nhận ra dòng chữ:

“Lưu Chi Lan thực nữ chi mộ”.

Tùng Vĩ đặt áo quan cạnh mộ Lưu Chi Lan, thì bấy giờ Chu Mạc Nhược và Âu Đình Luân mới theo đến. Mãi một lúc sau nữa Dĩ Tuyết Ngọc mới xuất hiện.

Mạc Nhược chẳng nói tiếng nào, bước nhanh đến điểm vào Tịnh huyết của Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ ngơ ngác:

- Hê! Tại sao nương nương lại làm như vậy. Tùng Vĩ còn phải đào huyết cho Cốc Thừa Tự tiền bối chứ. Đứng bất động như thế này thì làm gì được.

Mạc Nhược nhìn chăm chăm vào Tùng Vĩ, gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ công tử! Vừa rồi công tử đã thi triển khinh công rất cao minh. Thì ra người cũng có võ công.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Võ công cái gì mà võ công. Nặng quá thì đi cho nhanh thôi. Nếu có võ công thì đâu để cho nương nương điếm huyết hoài chứ.

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu thì từ trong Hắc Mộc lâu, một nữ lang vận bạch y lướt ra. Vừa thấy nữ lang đó, Tùng Vĩ trở mắt ngơ ngẩn vì nhận ra ngay đó là Tô Mặc Linh.

Tùng Vĩ buột miệng thốt:

- Í! Tô cô nương.

Mặc Linh nhìn sững Tùng Vĩ. Đôi lưỡng quyền của nàng bất giác đỏ ửng thẹn thùng.

Nàng gằn giọng nói:

- Các người dám to gan xâm nhập Vong Hồn cốc!

Mạc Nhược chau mày nhìn Mạc Linh:

- Nha đầu là ai?

Tùng Vĩ cướp lời Mạc Nhược:

- Tô cô nương! Tại hạ không cố ý làm kinh động đến nơi tĩnh cư của cô nương đâu, mà chỉ đến đây an táng cho lão Cốc Thừa Tự bên cạnh mộ của Lưu Chi Lan rồi sẽ đi ngay thôi.

Tô Mạc Linh nhú mày:

- An táng lão Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự ở đây à?

Nàng phá lên cười rồi đanh giọng nói:

- Nơi này chỉ an táng cho các người thôi, chứ tuyệt nhiên không bao giờ chứa lão Cốc kia đâu.

Âu Đình Luân sa sầm mặt, rít giọng nói:

- Nha đầu! Dám bõn cọt bõn nhân ư?

- Âu Đình Luân! Lão tưởng Tô Mạc Linh này sợ lão sao? Lão đã dám xâm nhập Vong Hồn cốc, xem như đã tự tìm đến cái chết rồi đó.

Âu Đình Luân thét lên:

- Nha đầu! Bản lĩnh bao nhiêu mà dám lớn tiếng như vậy?

Âu Đình Luân toan xuất thủ thì Mạc Nhược cản lại:

- Âu lão đệ! Không cần người ra tay.

Nhìn qua Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, Chu Mạc Nhược bông một câu thật nhạt nhẽo:

- Tuyết Ngọc! Thu nạp con nha đầu này cho bốn nương.

Tùng Vĩ lo lắng nói:

- Mạc Linh! Cô không phải là đối thủ của họ đâu. Chạy đi!

Tô Mạc Linh tròn mắt nhìn Tùng Vĩ.

Trong lúc đó, Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đã điểm mũi hài đến trước mặt Tô Mạc Linh.

Tuyết Ngọc nói:

- Nha đầu kia nạp mạng!

Tuyết Ngọc vừa nói vừa vươn trảo thộp đến Tô Mặc Linh. Trảo công của Tuyết Ngọc chưa kịp chạm vào trang phục của Mặc Linh thì Mặc Linh bằng một thân pháp thần kỳ tránh đi. Hữu thủ của nàng vươn ra nhưng không chạm vào trảo thủ của đối phương mà lại vuốt dọc theo tay Tuyết Ngọc. Khi Mặc Linh thu trảo thì Tuyết Ngọc như một chiếc lá vượt qua đầu Mặc Linh.

Chân nàng vừa chạm xuống đất thì bóng ảnh của Tô Mặc Linh như cơn lốc xoay tròn quanh Tuyết Ngọc, che kín cả đối thủ chẳng một ai thấy.

Mạc Nhược bột miệng thốt:

- Cửu Chuyển Di Hành bộ pháp.

Lời còn đọng trên miệng Mạc Nhược thì Mặc Linh đã quay lại, nhưng tông tích của Dĩ Tuyết Ngọc thì chẳng còn thấy đâu nữa. Hiện trạng này tưởng như Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc chui xuống đất hoặc bốc hơi bay lên trời.

Chu Mạc Nhược lẫn Âu Đình Luân giờ chẳng còn dám xem thường Tô Mặc Linh, bởi sự biến mất quá ư kỳ dị của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Mặc Linh rọi mắt nhìn Mạc Nhược và Âu Đình Luân.

Nàng từ tốn nói:

- Đến lượt người nào đây?

Âu Đình Luân bước đến năm bộ rồi nói:

- Bốn nhân thỉnh giáo bản lĩnh của nha đầu.

Lão vừa nói vừa bổ chưởng đến Tô Mặc Linh. Nàng không đón chưởng ảnh của họ Âu mà bước dịch sang trái ba bộ tránh né, rồi thối tiếp về phía sau bốn bộ.

Âu Đình Luân vỗ đến một chưởng nhưng không trúng mà lại để cho đối phương né dễ dàng. Y tức giận nói:

- Nha đầu không dám đỡ chưởng của bốn nhân à?

Mặc Linh cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Chưởng của lão quý có gì mà đáng để cho Tô Mặc Linh này bặt tay bặt chân chứ.

Nghe Mặc Linh nói, Âu Đình Luân càng tức giận hơn.

Gã hú vang một tiếng, giậm chân lao vút lên cao ba bộ, cách không phóng chỉ nhắm đến Tô Mặc Linh. Mười đạo chỉ của Âu Đình Luân đánh thẳng đến thể pháp của Mặc Linh. Mười đạo chỉ khí của Âu Đình Luân xuyên qua thân pháp của Tô Mặc Linh.

Tùng Vĩ biến sắc:

- Hê...

Y thấy Mặc Linh từ từ quy xuống.

Âu Đình Luân rống lên một tiếng rồi lao thẳng đến Mặc Linh toan bồi tiếp một chưởng nữa.

Chu Mặc Nhược như thể nhận ra sự biến hóa, liền quát lớn:

- Ảo ảnh Mỹ Ảnh Âm Sát trận. Âu đệ! Không được.

Lời còn chưa kịp dứt thì thân ảnh của Mặc Linh vụt tan biến vào cõi hư vô, trong khi ngọn chưởng của Âu Đình Luân nện xuống đất.

Ầm...

Bụi cát mù mịt. Khi cát bụi tan thì cũng chẳng thấy tăm dạng Âu Đình Luân đâu. Lão cũng giống như Tuyết Ngọc biến thẳng vào cõi hư vô, trong khi ngọn chưởng của Âu Đình Luân nện xuống đất.

Tô Mặc Linh xuất hiện ngay sau lưng Chu Mặc Nhược. Nàng chẳng có gì là biểu hiện trúng chưởng của Âu Đình Luân.

Tùng Vĩ buột miệng nói:

- Lạ lùng thật! Cứ như là ma vậy.

Mặc Linh nhìn Chu Mặc Nhược, mỉm cười:

- Người cuối cùng hẳn là Ngọc Diện Tu La Chu Mặc Nhược.

Mặc Nhược chau mày gằn giọng nói:

- Nha đầu biết cả ngoại danh của bốn nương nữa à?

- Tục danh đâu có gì quá lớn mà Tô Mặc Linh không biết chứ. Chu nương nương sao còn chưa xuất thủ?

Mặc Nhược đành giọng nói:

- Nha đầu Tô Mặc Linh! Người thị vào Ảo Ảnh ma trận tất đâu có bản lĩnh gì. Nếu đủ bản lĩnh thì hãy bước ra khỏi trận pháp đấu với bốn nương.

Mặc Nhược lấy viên Ngọc Chỉ thần châu đưa lên trước mặt:

- Trong tay bốn nường có Ngọc Chi thần châu đây. Nếu người thắng Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thì Ngọc Chi thần châu sẽ thuộc về người.

- Thì Mạc Linh đang ở trước mặt Chu nường nường đây, còn không dụng tuyệt công thu nạp ta.

- Bốn nường muốn người xuất thủ trước đó.

- Thế thì Tô Mạc Linh không khách sáo với Chu nường nường đâu.

Cùng với lời nói đó, Mạc Linh vươn trào chụp đến Mạc Nhược. Những tưởng đâu Mạc Nhược sẽ dụng ngọc thủ đón thẳng lấy trào công của Mạc Linh, nhưng hoàn toàn bất ngờ, nàng lại xoay vòng về phía sau. Mảnh lụa chớp động cắt ra, lướt vào khoảng không sau lưng Mạc Linh.

Thân ảnh Mạc Linh vụt biến mất vào hư ảo cùng với tiếng sấm chường trời lên.

Ầm...

Mạc Nhược thối lại một bộ.

Tất cả trở lại im lặng.

Tùng Vĩ trở mắt nhìn khi thấy tòa Hắc Mộc lâu từ từ biến mất, chẳng còn thấy đâu nữa.

Mạc Nhược rít giọng nói lớn:

- Nha đầu! Người đã nhận ra sự lợi hại của bốn nường rồi chứ? Xuất đầu lộ diện đi!

Tiếng của Tô Mạc Linh như từ trong cõi hư vô vọng về:

- Mạc Linh sẽ quay lại.

- Nha đầu bị nội thương rồi sao mà không dám xuất đầu lộ diện nữa? Hay nha đầu muốn cầu viện nhân?

Mạc Linh cười rồi nói:

- Lần sau, Mạc Linh sẽ không để cho nường nường đắc lợi nữa đâu. Nếu không bắt được Chu nường nường đây thì Tô Mạc Linh cũng sẽ giam nường nường trong Ảo Ảnh ma trận suốt đời.

Chân diện Chu Mạc Nhược đánh lại:

- Nha đầu Mạc Linh! Có bản lĩnh hãy bước ra đây giao thủ với bốn nường nường, đừng dựa vào Ảo Ảnh ma trận, như thế không phải là bậc

anh thư.

Mặc Linh phá lên cười. Tiếng cười của nàng tựa như trong cõi hư vô trôi về. Tràng tiểu ngạo của Mặc Linh được cắt ngang rồi tiếng nói của nàng cất lên:

- Ngọc Diện Tu La! Nếu nương nương có bản lĩnh thì hãy phá Áo Ảnh ma trận đi, đừng có khích tướng nhiều lời vô ích thôi.

Giọng nói của nàng im bật.

Mạc Nhược sa sầm mặt thét lớn:

- Nha đầu thối tha kia! Người tưởng Áo Ảnh ma trận có thể nhốt được bốn nương sao?

Cùng với lời nói đó, Chu Mạc Nhược vận chuyển chân ngưỡng vào mảnh lụa, rồi chuyển đổi thân pháp thoát lên cao ba bộ. Mảnh lụa trong tay Chu Mạc Nhược vung ra tạo thành một vòng tròn lan rộng đến mười trượng. Những đạo ám kình mãnh liệt từ mảnh lụa phát ra tạo thành một cơn lốc dữ dội, nhưng tất cả đều nhanh chóng rơi vào cõi vô thanh, vô sắc.

Chu Mạc Nhược thu hồi mảnh lụa lại, hạ thân xuống đất thét lớn:

- Nha đầu! Người còn trong Áo Ảnh ma trận hay không?

Chẳng có tiếng Mặc Linh đáp lời, Mạc Nhược chờ một chút rồi nói tiếp:

- Nha đầu! Người có nghe bốn nương nói không?

Cũng vẫn là sự im lặng đáp trả cho Mạc Nhược. Chân diện Chu Mạc Nhược danh hấn lại, mím hai cánh môi buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược cao giọng nói:

- Tô Mặc Linh nha đầu! Sao không trả lời bốn nương?

Tùng Vĩ lắng nghe rồi nói:

- Nương nương! Người ta đã đi rồi còn nói gì nữa. Nàng ta không có nghe nương nương gào thét nữa đâu.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nụ Tình Hé Nở

Mạc Nhược giải huyệt cho Cang Tùng Vĩ rồi nói:

- Chúng ta đã rơi vào Ảo Ảnh ma trận của nha đầu Tô Mặc Linh rồi.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược nói tiếp:

- Chắc chắn ở nha đầu đó chẳng để yên cho ta và Tùng Vĩ đâu.

Tùng Vĩ nói:

- Tại hạ lo chuyện của Cốc tiên bối trước, rồi chuyện gì xảy ra cũng được.

Tùng Vĩ bước đến trước ngôi mộ của Lưu Chi Lan quỳ xuống hành đại lễ rồi nói:

- Lưu bá mẫu! Vãn bối Cang Tùng Vĩ, theo di ngôn của Cốc tiên bối đem thi thể người về hội tụ với bá mẫu. Lúc sinh thời, hai người luôn gặp những hoàn cảnh éo le, oan nghiệt, khi lâm chung mới được gần bên nhau. Âu đây cũng là số phận và tình duyên của nhị vị tiên bối. Vãn bối mong Lưu nương nương cho phép được an táng Cốc Thừa Tự bá bá bên cạnh người.

Tùng Vĩ khẩn xong, hành đại lễ, rồi bắt đầu đào huyệt ngay bên ngôi mộ đá của Lưu Chi Lan. Mặc Linh chấp tay sau lưng nhìn Tùng Vĩ đào huyệt cho lão Cốc.

Đào xong hố huyệt cho lão Cốc, đặt áo quan xuống lấp lại thì trời cũng đã sụp tối. Tùng Vĩ mệt nhoài, ngả lưng xuống đất nằm nghỉ, mặt ngẩng lên nhìn trời.

Mạc Nhược đến bên Tùng Vĩ, từ tốn nói:

- Tùng Vĩ! Người đã an táng cho lão Cốc rồi, phải không?

Tùng Vĩ nhìn Mặc Linh, vung tay chửi người nhòm lên:

- Xong thì xong rồi, nhưng còn phải đốt giấy vàng mã để lão Cốc sớm gặp lại phu nhân của người.

- Để cho ta đốt.

- Thế thì tốt quá.

Y cười khẩy rồi lấy một nắm giấy vàng mã trao qua tay Mạc Nhược. Vừa trao xấp giấy vàng mã cho Mạc Nhược, Tùng Vĩ vừa nói:

- Hẳn lão Cốc rất mãn nguyện khi được chính nương nương đốt giấy vàng mã tiễn đưa người.

Mạc Nhược lờm Tùng Vĩ.

- Ta chỉ muốn làm cho xong chuyện thôi. Đưa đá lửa đây cho ta.

Tùng Vĩ tròn mắt lục lọi trong người rồi lắc đầu.

- Chết rồi! Tùng Vĩ không đem theo đá lửa.

- Thế thì làm sao mà đốt?

- Không đốt thì nương nương cứ xé. Cái gì người sống không dùng được thì người chết dùng mà.

- Người muốn vậy thì bốn nương sẽ xé xấp giấy vàng mã này.

Mạc Nhược đứng trước năm mộ của lão Cốc xé vụn giấy vàng mã rải xuống đất. Sau khi xé xong xấp giấy vàng mã, Mạc Nhược mới bước đến bên Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ! Bốn nương đã làm xong rồi. Đến lượt Tùng Vĩ nói cho ta biết bí mật của Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Nương nương muốn biết ngay bây giờ à?

- Ta muốn biết ngay bây giờ.

- Tại sao nương nương không đợi đến khi chúng ta thoát khỏi Áo Ảnh ma trận này chứ. Cần gấp như thế có được gì.

- Bốn nương muốn thăm chứng xem người nói thật, hay muốn bốn cột hoặc dẫn dụ bốn nương vào Áo Ảnh ma trận này.

- Nếu Tùng Vĩ bốn cột hay dẫn dụ Ngọc Diện Tu La vào Áo Ảnh ma trận thì nương nương sẽ hành xử Tùng Vĩ như thế nào?

Mạc Nhược chìa tay đến trước mặt Tùng Vĩ. Con Kim trùng vàng ngệt dài và mỏng manh như một sợi chỉ lấp lánh trong tay Mạc Nhược.

Mạc Nhược nói:

- Tùng Vĩ sẽ chết một cách đau khổ bởi con Kim trùng này. Khi Kim trùng đã xâm nhập nội thể rồi thì cho dù Hoa Đà, Biển Thước có tái sinh cũng không cứu được Cang Tùng Vĩ.

- Nương nương ác với Tùng Vĩ như vậy à?

- Nếu như Tùng Vĩ không bôn cọt ta và dẫn dụ Mạc Nhược vào trong Ảo Ảnh ma trận này.

- Được rồi. Tùng Vĩ sẽ nói bí mật của Ngọc Chỉ thần châu, nhưng không biết nương nương có tin lời Tùng Vĩ không?

- Tùng Vĩ công tử cứ nói, tất nhiên bốn nương sẽ xét đoán đó là thật hay là giả.

Tùng Vĩ mỉm cười nhìn lên trời:

- Âu đây cũng là số mệnh của Tùng Vĩ. Nếu nương nương tin thì Cang Tùng Vĩ còn sống, bằng như ngược lại thì chết.

Tùng Vĩ nhìn lại Mạc Nhược, chậm rãi thuật lại chuyện mình đã mài Ngọc Chỉ thần châu để không còn ai thấy được hình trang giai nhân tuyệt sắc được khắc trong Ngọc Chỉ thần châu.

Mạc Nhược cau mày.

Tùng Vĩ kể xong buông tiếng thở dài.

- Bí mật Ngọc Chỉ thần châu là như vậy đó, nương nương có tin không?

- Bốn nương tin.

Vừa nói, Mạc Nhược vừa nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ. Suy nghĩ một lúc, Mạc Nhược nói:

- Ngọc Chỉ thần châu không có tâm pháp Tu La thần chưởng của Trương Kiệt minh chủ à?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chẳng có tâm pháp gì cả, ngoại trừ hình ảnh của trang giai nhân tuyệt sắc.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược hỏi:

- Thế tại sao công tử mài Ngọc Chỉ thần châu chứ?

Nhìn Mạc Nhược, Tùng Vĩ thản nhiên đáp:

- Tại vì Tùng Vĩ yêu người trong ngọc.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Ngọc Diện Tu La nhíu lại. Mạc Nhược đành giọng nói:

- Yêu người trong ngọc? Yêu một hình nhân trong ngọc, một con người không thật, thế công tử có bị điên không vậy?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không điên. Nếu điên mà được người mình sùng bái yêu lại cũng đáng điên lắm chứ.

- Mạc Nhược chẳng hiểu Tùng Vĩ công tử nữa.

- Tại nương nương đâu phải là Tùng Vĩ mà hiểu được Tùng Vĩ chứ. Nếu nương nương là Tùng Vĩ sẽ hiểu ngay vì sao Tùng Vĩ làm như vậy.

Y nhắm mắt lại hình dung đến bức họa khắc trong Ngọc Chỉ thần châu, ôn nhu nói:

- Phàm nữ nhân cuốn hút nam nhân bởi nhan sắc của mình.

Mở mắt ra nhìn Mạc Nhược, Tùng Vĩ từ tốn nói tiếp:

- Ngày xưa, đã có bao trang giai nhân là khuynh thành, mất nước, các bậc Thiên tử bởi nhan sắc của mình, ví như Đắc Kỷ, Tây Thi, Dương Quý Phi... thì tại hạ cũng mất thần mất thức khi nhận ra vẻ đẹp tuyệt vời của trang giai nhân trong Ngọc Chỉ thần châu. Có lẽ trên thế gian này, nàng là người đẹp nhất, đẹp hơn tất cả những trang giai nhân mà Tùng Vĩ vừa nói nữa. Nên Tùng Vĩ muốn nàng thuộc về riêng mình.

Mạc Nhược chau mày, đôi lưỡng quyền của Mạc Nhược đỏ bừng:

- Dù có yêu thì công tử cũng phải nhận thức nàng ta chỉ là một bức họa vô tâm, vô hồn được khắc trên ngọc mà thôi.

Mạc Nhược hừ nhạt một tiếng:

- Không ngờ vì bí mật điên khùng của công tử mà Ngọc Diện Tu La phải rơi vào Áo Ảnh ma trận của nha đầu kia.

Tùng Vĩ nhìn Mạc Nhược, lòng dạ rối bời khi nhận ra ánh mắt lộ ra sát nhân của Mạc Nhược.

Bất giác, Tùng Vĩ thối lại một bộ rồi nói:

- Tùng Vĩ và nương nương có thể theo đường cũ rời khỏi đây mà.

- Rời khỏi Áo Ảnh ma trận này được ư? Người đừng có vọng tưởng. Chung quanh chúng ta là một vòng tường vô hình giam chúng ta lại, chẳng

có lối thoát đâu, ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì?

- Nha đầu kia mở trận.

- Nương nương chỉ hoa mắt bởi lời nói của Tô Mặc Linh, để đi trước xem trận pháp này thế nào.

Nói xong, Tùng Vĩ bật đứng lên toan trở lại đường cũ. Nhưng Mạc Nhược kịp nắm tay Tùng Vĩ kéo lại.

- Không được. Bốn nương và công tử như đang ở trong đầm lầy vậy, càng vùng vẫy chừng nào càng sớm bị lún sâu xuống.

- Đẳng nào thì Tùng Vĩ cũng chết, không chết trong Áo Ảnh ma trận cũng chết bởi kim trùng của nương nương, nên chi bằng cứ để cho Tùng Vĩ liều mạng một phen.

Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Bốn nương không để cho người đi đâu.

Lời vừa dứt trên miệng Chu Mạc Nhược thì Mạc Linh như từ trong cõi hư vô bước ra.

Nàng nhìn Chu Mạc Nhược:

- Ngọc Diện Tu La nương nương, sao không để cho y phá trận xem có được không?

Mạc Nhược nhìn lại Mạc Linh:

- Người lại đến đó à?

- Mạc Linh nói quay lại thì sẽ quay lại mà. Mạc Linh đâu phải là người xảo ngôn gian trá.

- Quay lại để giao thủ với ta?

- Không sai.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược khe khẽ nói:

- Đã vậy người còn chờ gì nữa mà chưa xuất thủ? Nếu như lần này nha đầu thua, có chịu khai thông trận pháp Áo Ảnh này không?

- Mạc Linh sẽ khai thông Áo Ảnh trận pháp, còn thỉnh cầu Ngọc Diện Tu La nương nương vào hẳn Mộc lâu để chiêu đãi yến tiệc nữa.

- Nhất ngôn như phá thạch.

Mạc Linh gật đầu.

Nàng từ tốn hỏi lại Chu Mạc Nhược:

- Nếu Ngọc Diện Tu La nương nương là người thua thì sao?

- Ngọc Chỉ thần châu sẽ thuộc về nha đầu, và người muốn hình xử ta như thế nào cũng được.

Mặc Linh gật đầu:

- Được.

Lời dứt thì chưởng ảnh của nàng cũng bổ tới Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Buông hồ khẩu Tùng Vĩ, chân diện Chu Mạc Nhược đánh lại. Vẻ căng thẳng hiện rõ trên mặt nàng.

Mặc Linh võ chưởng tới, mà Mạc Nhược vẫn căng mặt như nghe ngóng gì đó. Bất ngờ, Mạc Nhược nhìn thẳng vào Mặc Linh nhưng chưởng ảnh đã tới rồi. Khi chưởng ảnh của Mặc Linh còn cách Mạc Nhược độ một cánh tay mới có khí chưởng phát ra.

Sự biến hóa của Mặc Linh khiến Mạc Nhược hoàn toàn bất ngờ và lúng túng, không kịp dựng chưởng đón đỡ thẳng, mà chỉ kịp nghiêng người qua bên tránh né. Mặc dù phản xạ Mạc Nhược cực nhanh, nhưng bờ vai cũng hứng trọn chưởng ảnh của đối phương.

Bình...

Mạc Nhược chơi vơi, chân diện nhả lại, miệng thốt lên:

- Ôi!

Mặc dù hứng trọn một chưởng của Mặc Linh vào vai, nhưng Mạc Nhược vẫn kịp vùng dậy, mảnh lụa cắt ra một đường thẳng tắp công thẳng đến Mặc Linh. Bỗng Mặc Linh vụt biến mất, còn mảnh lụa thì nện vào một bức tường vô hình bật ngược trở lại.

Ầm...

Mảnh lụa vượt khỏi tay còn thân pháp Mạc Nhược thì thối liền bốn bộ.

Mạc Nhược gượng ghì cước bộ trụ lại, nhưng như thể chơi vơi sắp rơi xuống vực sâu. Mạc Nhược thét lên:

- Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ biết ngay Mạc Nhược đã rơi vào trận ma pháp của Mặc Linh liền lao đến toan chộp lấy tay nàng kéo lại. Nhưng tất cả đã quá muộn. Mạc

Nhược như thể tan biến vào cõi hư vô giống như Dĩ Tuyết Ngọc và Âu Đình Luân.

Hiện tượng đó khiến Tùng Vĩ cứ ngây người ra nhìn chăm chăm vào khoảng trống phía trước.

Mặc Linh lên tiếng, Tùng Vĩ mới giật mình quay lại.

- Tô Mặc Linh cô nương...

Mặc Linh nhìn sững chàng.

Tùng Vĩ gượng cười nói:

- Mặc Linh cô nương hẳn không muốn hại Cang Tùng Vĩ?

Mặc Linh nhạt nhẽo đáp lời Tùng Vĩ:

- Bất cứ ai bước vào Vong Hồn cốc cũng phải biến thành ma cả.

- Tại sao lại có cái lệ khắt khe như vậy? Tại hạ đến đây, tuyệt không có ý hại ai cả, mà chỉ muốn an táng Cốc tiên bối bên cạnh Lưu Lan Chi bá mẫu thôi.

Mặc Linh buông tiếng thở dài rồi gằn giọng nói:

- Công tử còn đáng chết gấp trăm ngàn lần những người kia. Công tử dám đem xác lão quý Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự về chôn trong Vong Hồn cốc.

Nàng gằn giọng nói:

- Công tử đã chôn lão Cốc rồi thì tự tay đào lên. Bằng không, Tô Mặc Linh sẽ chôn người đó.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Cốc tiên bối nằm ở đây đâu có tốn bao nhiêu đất của Vong Hồn cốc đâu, mà sao cô nương ích kỷ quá vậy?

Nàng nhạt nhẽo đáp lời Tùng Vĩ:

- Không phải là ích kỷ, mà là lệ của Vong Hồn cốc.

- Lệ gì mà khắt khe như vậy chứ?

Mặc Linh gằn giọng nói:

- Lệ là lệ, không thể thay đổi được. Nếu công tử muốn lão Cốc Thừa Tự được chôn bên cạnh Lưu Lan Chi thì phải đến gặp Mặc Tử tiên sinh.

Tùng Vĩ hớn hờ ôm quyền nói:

- Tô cô nương có thể dẫn Tùng Vĩ đi diện kiến Mặc Tử tiên sinh chứ?

Mặc Linh khẽ lắc đầu:

- Không. Công tử hãy tự đi tìm. Nếu như không tìm được Mặc Tử tiên sinh thì công tử sẽ chết đói và chết khát trong Áo Ảnh ma trận này.

Mặc Linh nghiêm mặt nói:

- Không hóa giải được Áo Ảnh ma trận thì công tử sẽ ăn cả xác chết đấy.

Tùng Vĩ công tử ráng mà giữ mạng mình.

Nàng nói dứt câu, quay bước đi thẳng đến trước.

Tùng Vĩ hốt hoảng gọi lại:

- Tô cô nương.

Mặc Linh không quay lại, nhưng thể pháp của nàng nhanh chóng biến vào cõi hư vô.

Còn lại một mình, Tùng Vĩ giậm chân:

- Rắc rối cho Cang Tùng Vĩ này quá. Ta biết cái gì về trận pháp mà giải với không giải chứ. Các người chỉ làm khó ta mà thôi.

Tùng Vĩ thần thờ nhìn quanh, lẩm bẫm:

- Áo Ảnh ma trận... Áo Ảnh ma trận...

Lẩm nhẩm một hồi. Tùng Vĩ bực bội nói:

- Áo Ảnh ma trận cái con khỉ!

Ngồi bên năm mồi của Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ than vãn:

- Lão Cốc ơi! Lão có linh thiêng thì phù hộ cho Cang Tùng Vĩ, chứ Cang Tùng Vĩ đâu có biết gì về Áo Ảnh ma trận mà hóa giải nó chứ. Cũng tại lão Cốc muốn yên vị bên nương tử mà làm hại đến Tùng Vĩ rồi. Ta biết làm sao bây giờ?

Giọng nói của Mặc Linh nhỏ nhẹ như từ chốn hư vô rót vào thính nhĩ Tùng Vĩ.

- Cang công tử là người thông minh nhất trên thế gian này. Có thể xỏ mũi cả những bậc trưởng tôn võ lâm, tất có thể hóa giải được Áo Ảnh ma trận kia mà. Hãy ráng suy nghĩ đi, kéo biến thành một cái xác khô trong tuyệt địa ma trận đồ, hoặc sẽ mãi mãi trở thành bóng ma hư vô như những người kia.

Tùng Vĩ đứng bật lên nhìn quanh.

- Mặc Linh! Tùng Vĩ ta đâu có biết gì về trận pháp chứ. Không biết thì làm sao mà giải được?

- Chỉ có cách đó công tử mới có thể gặp được Mặc Tử tiên sinh. Nếu công tử là người thông minh tất sẽ giải được. Mặc Linh không muốn Tùng Vĩ chết uổng mạng trong Ảo Ảnh ma trận đâu.

Giọng nói của Mặc Linh chợt đổi thành nghiêm khắc:

- Kẻ thông minh không bao giờ chấp nhận với thực tại của mình.

- Nàng hãy giúp cho Tùng Vĩ đi.

- Không ai giúp được Tùng Vĩ, ngoại trừ sự thông minh và tài phán đoán của Tùng Vĩ. Công tử để lại cho Mặc Linh một ấn tượng không tốt, nay phải xóa ấn tượng đó trong tâm tưởng Mặc Linh chứ. Chúc công tử sớm hóa giải được Ảo Ảnh ma trận.

Giọng nói của Mặc Linh im bật, chỉ còn lại sự im lặng bao trùm không gian. Tùng Vĩ dáo dác nhìn quanh.

- Mặc Linh! Mặc Linh! Cô nương còn đó không?

Chẳng có ai đáp lời Tùng Vĩ.

Ngồi thừ xuống bên năm mộ của Cốc Thừa Tự, Tùng Vĩ cáu gắt nói:

- Tùng Vĩ! Người phải làm gì bây giờ?

Vò đầu bứt tai. Tùng Vĩ lẩm bẩm:

- Sự thông minh của Tùng Vĩ ời! Người mau xuất hiện để giúp ta đi.

Miệng thì nói, nhưng Tùng Vĩ cứ ngồi thừ ra chẳng biết phải làm gì.

Y lẩm bẩm nói:

- Ảo Ảnh ma trận! Ảo Ảnh ma trận. Tất cả chỉ là ảo ảnh chứ không có thật. Nếu muốn không thấy ảo ảnh thì phải nhắm mắt lại. Nhưng nhắm mắt lại thì có thấy gì đâu.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Mở mắt thao láo, thậm chí võ công như Ngọc Diện Tu La Chu Mặc Nhược và Âu Đình Luân còn bị khống chế bởi Ảo Ảnh ma trận. Mình nhắm mắt thì lại chẳng thấy gì, võ công lại non nớt như chim non còn trong tổ thì làm sao mà hóa giải được trận pháp này?

Nói như thế, nhưng Tùng Vĩ vẫn nhắm mắt. Y nhủ thầm: “Mình cố đừng nghĩ đến những gì xung quanh mình coi. Đừng nghĩ đến những gì xung

quanh mình”.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Tùng Vĩ vẫn không sao tập trung được tình cảm của mình ra khỏi đầu. Y lắc đầu.

Tùng Vĩ chợt đứng lên, y lẩm nhẩm nói:

- Thế nào cũng có một cánh cửa. Phải có cửa. Mình đã vào Ảo Ảnh ma trận tất phải có cửa để quay trở ra.

Tùng Vĩ nhặt lấy một nhúm đá, quăng về phía trước.

Viên đá của Tùng Vĩ quăng đi rơi tồm vào cỏi vô thanh vô sắc. Chọi lần lượt từng viên đá cho đến khi có một viên đá tạo ra một âm thanh, Tùng Vĩ chạy ngay về phía đó.

Vừa toan chạy tiếp, nhưng Tùng Vĩ chợt đứng lại, thử quang lại lần nữa. Lần này viên đá lại như biến vào cỏi hư vô chẳng để lại tiếng động gì.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại:

- Í! Sao lạ vậy?

Tùng Vĩ chợt vỗ vào trán mình:

- Thôi rồi, nói dịch chuyển đây mà. Một bức tường ảo dịch chuyển để ta không nhận ra cánh cửa ảo đó.

Nghĩ như vậy, Tùng Vĩ bắt đầu làm lại từ đầu.

Khi viên đá vừa quăng ra tạo thành âm thanh thì Tùng Vĩ quăng tiếp viên đá thứ hai về phía bên kia, rồi tiếp tục đến những viên đá khác.

Chẳng mấy chốc, Tùng Vĩ cuốn ngay vào trò chơi kỳ dị đó. Y tiếp tục quăng những viên đá tạo ra những âm thanh cụp cụp. Khi viên đá cuối cùng được Tùng Vĩ quăng ra thì một tiếng sấm cất lên vang động cả không gian.

Tùng Vĩ có cảm giác mình đứng giữa một sự hỗn độn của càn khôn. Tất cả đều biến chuyển nhanh chóng, rồi mọi sự vật thay đổi liên tục khiến y hoa cả mắt.

Tất cả bừng sáng là lóa mắt Tùng Vĩ.

Y sững sờ càng sững sờ hơn. Tất cả mọi cảnh vật giờ đã hoàn toàn khác. Ánh nhật quang chệnh chênh cuối đường chân trời, tỏa ra ánh nắng chiếu rực rỡ.

Trước mặt Tùng Vĩ là tòa Mộc lâu nguy nga tráng lệ chứ không còn là tòa Hắc lâu đen đúa như khi y mới đặt chân đến. Chỉ có hai ngôi mộ là vẫn

như cũ.

Y lẩm nhẩm nói:

- Chẳng lẽ ta đã giải được Ảo Ảnh ma trận rồi sao?

Nghĩ như vậy, nhưng Tùng Vĩ còn lưỡng lự.

Đúng lúc đó, Tô Mặc Linh xuất hiện. Nàng tiến thẳng đến trước mặt Tùng Vĩ. Nhìn Tùng Vĩ bằng đôi mắt ôn nhu, nàng nói:

- Công tử đúng là thông minh, đã giải được Ảo Ảnh ma trận. Mời công tử vào Mộc lâu.

Thở phào một tiếng, Tùng Vĩ hỏi lại nàng:

- Tô cô nương! Có thật Tùng Vĩ đã hóa giải được Ảo Ảnh ma trận không?

Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ gật đầu:

- Công tử vẫn chưa tin mình đã giải được trận pháp kỳ ảo đó à?

- Cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tin. Chẳng lẽ những cao nhân kia còn không giải được Ảo Ảnh ma trận, thì một người võ công thấp kém như tại hạ lại có thể hóa giải trận pháp này được sao?

- Giải Ảo Ảnh ma trận không cần võ công, mà chỉ cần tìm được cánh cửa ảo tắt trận pháp sẽ tự hóa giải. Công tử đã mở được cửa ảo của ma trận.

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Tô cô nương có lừa Cang Tùng Vĩ không?

- Công tử đã hóa giải được ma trận. Mặc Linh lừa công tử làm gì.

- Vừa mới đây, chung quanh Tùng Vĩ lúc thật, lúc ảo chẳng biết cái gì là thật, cái gì là ảo. Đến ngay như Tô cô nương lúc này thì rất thật, lúc thì rất ảo. Hay cô nương có thể cho tại hạ nắm tay cô nương để thẩm chứng, có đúng là mình giải được Ảo Ảnh ma trận không?

- Đang đứng trước mặt Tùng Vĩ công tử là Tô Mặc Linh chứ không phải là ảo ảnh đâu.

- Nói thì nói vậy thôi chứ tại hạ làm sao tin vào mắt mình được.

Miệng thì nói. Tùng Vĩ đã với tay nắm lấy tay nàng.

Đôi lưỡng quyền của Mặc Linh ửng hồng, thẹn thùng khi tay Tùng Vĩ chạm vào tay nàng.

Tùng Vĩ nhìn nàng, vồn vã nói:

- Đúng rồi. Đúng là thật rồi. Nếu là ảo thì đâu có biết thẹn thùng mắc cỡ. Đúng là nàng rồi.

Y nói xong vuốt ve bàn tay Mặc Linh.

Mặc Linh bối rối:

- Công tử buông tay Mặc Linh ra.

- Tại hạ muốn tỏ lòng cảm kích vì sự chỉ điểm của nàng.

Y vừa nói vừa nắm bàn tay Mặc Linh.

- Tại sao nàng lại khích lệ và chỉ điểm cho Tùng Vĩ?

Sắc hoa của Mặc Linh càng đỏ ửng hơn nữa, nhưng nàng không rút tay về.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Nàng không nhớ thấy Cang Tùng Vĩ bị giam hãm trong ma trận phải không?

Mặc Linh rút tay lại:

- Công tử muốn nghĩ sao cũng được, Mặc Tử tiên sinh đang chờ công tử.

Nói xong, Mặc Linh trở bộ thả bước hướng về phía tòa Mộc lâu.

Tùng Vĩ nhìn theo nàng nghĩ thầm: “Hẳn là nàng ta đã có tình với mình rồi đây. Nếu không có tình thì chẳng bao giờ khích lệ chỉ điểm cho mình cả”.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mặc Tử Tiên Sinh - Vô Minh Chân Khí

Tùng Vĩ bước vào rồi mà Mặc Tử tiên sinh vẫn chăm chú phóng bút đề tự.

Thương lang chi thủy thanh hề, Khả dĩ trạc ngã anh

Thương lang chi thủy tróc hề, Khả dĩ trạc ngã túc.

Dịch:

Nước thương lang trong, ta rửa mặt

Nước thương lang dơ, ta rửa chân.

Bút pháp của lão như rồng bay phượng múa với những nét tao nhã uyển chuyển.

Lão thối bộ về phía sau ba bước ngắm nhìn bức thư pháp do chính tay lão phóng bút đề tự. Mặc Tử tiên sinh vuốt râu, lên tiếng nói, mặc dù không quay mặt lại:

- Công tử có biết hai câu thi ca trên ở bài nào không? Lão phu quên mất rồi.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Nếu tiên sinh cho phép thì Tùng Vĩ xin được đề bút dưới hai câu thi ca đó.

Mặc Tử tiên sinh quay ngoắt lại. Mái tóc lẫn chòm râu bạc trắng xóa của lão khác hẳn với đôi mắt tinh anh tựa như hai vì sao lấp lánh.

Tùng Vĩ bước đến trước mặt lão.

Mặc Tử tiên sinh ngắm Tùng Vĩ từ đầu đến chân rồi đặt cây bút vào tay y. Lão nghiêm giọng nói:

- Thư pháp là một nghệ thuật. Đã là nghệ thuật thì rất quý. Lão phu hy vọng không mất một bức tranh đẹp của mình.

- Văn bối sẽ không để tiên sinh thất vọng.

- Công tử chắc như thế à? Vậy ta mời công tử... Nếu đẹp thì có rượu thưởng, nếu không đẹp, mà hủy hoại bức tranh của lão phu sẽ có rượu phạt đó.

Nghe lão nói, bất giác Tùng Vĩ thoát lộ vẻ bối rối.

Vẻ bối rối của Tùng Vĩ như không qua được đôi mắt sáng ngời của lão. Mặc Linh tiên sinh vuốt râu nhìn Tùng Vĩ nói:

- Sao... công tử e dè rồi à?

- Không. Văn bối chỉ hơi tò mò không biết rượu thưởng như thế nào mà thôi.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ bước thẳng đến bức tranh thư pháp mà Mặc Tử tiên sinh vừa phóng bút đề tự. Tùng Vĩ trịnh trọng đặt bút lên bức thư pháp đó đề tự.

“Nhu Tử ca. Mặc Tử tiên sinh đề bút”.

Đặt chiếc bút vào chiếc mâm văn phòng tứ bảo, Tùng Vĩ thối bộ lại đứng bên Mặc Tử tiên sinh.

Đôi mắt tinh anh của Mặc Tử tiên sinh chăm chăm nhìn vào dòng bút tự của Cang Tùng Vĩ. Chân diện của lão lộ rõ vẻ sững sờ lẫn nét hoan hỷ tột cùng.

Lão nhắm nói, như thể nói với một người nào đó vừa hiện ra trong tâm tưởng của lão.

- Thiên hạ đệ nhất thư bút. Nét bút này, lão phu không thể nào quên được.

Lão từ từ nhìn lại Tùng Vĩ.

- Công tử! Đi với lão phu.

Lão vừa nói vừa đi trước dẫn đường, Tùng Vĩ theo sau. Đưa Tùng Vĩ đến một gian biệt phòng có hai ô cửa hình vòm nhìn ra phía hòn giả sơn, và có thể phóng tầm mắt đến tận dãy núi xanh xa thẳm. Đứng trong gian biệt phòng này, có thể thả hồn vào trời đất bao la, mênh mông trùng trùng điệp điệp.

Nhưng tất cả sự kiến tạo đó không là Tùng Vĩ ngạc nhiên bằng bức thư pháp duy nhất có trong gian biệt phòng này, lại treo ngay chính giữa ở một

nơi rất trang trọng.

Mặc Tử tiên sinh bước đến trước bức thư pháp.

- Công tử nhìn xem.

Ngay từ lúc bước vào gian biệt phòng này, Tùng Vĩ thấy bức thư pháp kia đã ngạc nhiên vô cùng rồi. Bởi dòng thư pháp trên bức vẽ giống hệt như bút pháp của chàng. Gần như do chính tay Tùng Vĩ đề tự. Duy có một điều, màu giấy đã ố vàng nhờn nhọt bởi năm tháng.

Mặc Tử tiên sinh nhìn lại Tùng Vĩ.

- Công tử nhận ra cái gì không?

Tùng Vĩ gật đầu.

- Có.

Mặc Tử tiên sinh vuốt râu. Lão nghiêm giọng hỏi:

- Người rèn bút pháp cho Tùng Vĩ công tử là ai nào?

- Văn bối học được thư pháp từ dưỡng mẫu.

Lão nhìn chăm chăm Tùng Vĩ rồi chỉ vào bức thư pháp treo trên vách gian biệt phòng.

- Dưỡng mẫu của công tử là Cơ Thục Nhi?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Văn bối không biết tục danh của dưỡng mẫu... Dưỡng mẫu nói mình là một kẻ vô danh. Khi người gặp văn bối, văn bối chỉ là một hài nhi còn đỏ hỏn bị quẳng bên lề đường.

Mặc Tử tiên sinh nói:

- Đúng là Cơ Thục Nhi rồi.

Lão bấm đốt ngón tay nhẩm tính rồi nói:

- Dưỡng mẫu của công tử năm nay hẳn đã ngoài lục tuần?

Tùng Vĩ hơi sững sờ, vì Mặc Tử tiên sinh đã đoán ra tuổi của dưỡng mẫu mình. Tùng Vĩ buột miệng hỏi:

- Tiên bối sao lại biết niên kỷ của dưỡng mẫu?

Mặc Tử tiên sinh như kẻ thất thần luôn miệng nói:

- Đúng là Cơ Thục Nhi rồi... Đúng là Cơ Thục Nhi rồi.

- Tiên sinh biết dưỡng mẫu sao?

Lão nhìn Tùng Vĩ:

- Theo lão phu.

Lão rời gian biệt phòng sải bước đi nhanh hơn. Dáng đi của lão có vẻ rất hối hả. Mặc Tử tiên sinh đưa Tùng Vĩ đến gian phong xá được dựng bằng những cây cột to, tạo hình bát giác, xung quanh có những khóm hoa uất kim hương, đang mùa trổ bông.

Lão bước vào gian phong xá đó, xoay chiếc bàn. Một cái hốc bí mật lộ ra. Trong chiếc hốc là cây đàn Lục huyền cầm. Lão đặt cây đàn lên bàn, rồi ngồi xuống, đôi mắt nhìn vào cỗi hư vô biên biệt nào đó.

Lão bắt đầu gảy đàn.

Âm thanh vi vút của bài “Phụng hoàng ca” thánh thót cất lên. Khi đến nửa bài “Phụng hoàng ca” thì tiếng đàn của lão ngưng bật, đôi bàn thủ thì run rẩy như người trúng phải ngọn gió phong hàn.

Lão nhìn Tùng Vĩ, mồ hôi ướt đầm ra trán.

Tùng Vĩ bước đến hỏi:

- Tiên sinh sao vậy?

Lão như người thất thần, miễn cưỡng hỏi:

- Công tử... có đàn được bài Phụng hoàng ca đó không?

Tùng Vĩ gật đầu.

Lão vội đứng lên nhường chỗ cho Tùng Vĩ.

Thế vào chỗ của Mặc Tử tiên sinh, Tùng Vĩ bắt đầu gảy đàn.

Đôi tay của Tùng Vĩ như thể lướt trên phím đàn tạo ra sức cuốn hút kỳ lạ mà Mặc Tử tiên sinh không thể dời mắt đi đâu được.

Chân diện khổ não của lão càng lúc càng rạn vỡ hẳn lên. Khi Tùng Vĩ đàn hết tấu khúc “Phụng hoàng ca” thì Mặc Tử tiên sinh như một đứa trẻ reo lên.

- Cơ Thục Nhi... Cơ Thục Nhi...

Lão ngấm mật nhìn trời, hai tay ôm quyền kính cẩn nói:

- Ông trời không phụ lòng Mặc Tử này... ông trời... ông không phụ lòng ta.

Thái độ của lão khiến Tùng Vĩ phải sửng sờ.

Mặc Tử tiên sinh nhìn lại Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ công tử! Hãy để lão phu hành bái người.

Tùng Vĩ hốt hoảng đứng bật dậy bước đến trước mặt Mặc Tử tiên sinh.
Y lắc đầu nói:

- Tiên sinh! Cang Tùng Vĩ không muốn bị tổn thọ đâu.

Lão bậm môi, nắn vai chàng rồi òa lên khóc nức nở. Lão vừa khóc vừa nói:

- Đúng là Cơ Thục Nhi rồi... Đúng là Cơ Thục Nhi rồi.

Tùng Vĩ nheo mày, vỗ về Mặc Tử tiên sinh:

- Tiên sinh! Thật ra Cơ Thục Nhi là ai... và tại sao tiên sinh lại xúc động như vậy?

Lão xúc động đến độ thở dồn dập. Nhìn Tùng Vĩ, Mặc Tử tiên sinh nói:

- Tùng Vĩ! Cơ Thục Nhi chính là dưỡng mẫu của công tử đó.

Tùng Vĩ khẽ gật đầu, hỏi tiếp:

- Cho dù dưỡng mẫu có là Cơ Thục Nhi đi nữa cũng không đến nỗi khiến tiên sinh xúc động như vậy.

- Tùng Vĩ công tử không biết... Không biết gì cả.

- Văn bối là phận hậu sinh, đâu biết hết được những chuyện của tiền nhân đời trước.

Lão ngồi xuống chiếc đôn, chỗi tay tựa cằm, mắt nhìn về phía dãy núi xanh xa thăm thẳm như hồi tưởng lại những gì đã có trong quá khứ và bây giờ trở thành nỗi hoài niệm mà lão chẳng thể nào quên được.

Tùng Vĩ ngồi xuống đối diện với lão.

Mặc Tử tiên sinh không khóc nhưng lệ vẫn cứ trào ra khóe mắt:

- Những hoài niệm này, lão phu không bao giờ quên được... nó đã trở thành máu thịt của lão phu.

- Tiên sinh có thể cho văn bối biết không?

- Lão sắp tỏ bày cho công tử nghe đây. Lão chỉ cần công tử truyền lại cho lão nửa tấu khúc còn lại mà lão không biết.

Tùng Vĩ gật đầu.

- Văn bối hứa...

Tùng Vĩ vừa thốt dứt lời thì Mặc Tử tiên sinh ôm quyền, nhưng Tùng Vĩ vội cản lại:

- Tiên sinh! Tiên sinh đừng đa lễ, văn bối hồ thẹn lắm. Phận của văn bối chỉ là bậc hậu sinh của tiên sinh thôi.

Tùng Vĩ mới thốt dứt câu thì Mặc Linh xuất hiện. Nàng đứng ngoài gian Phong xá bất giác nhỏ nhẹ nói:

- Nghĩa phụ! Quần hào Hắc - Bạch hai đạo đã kéo đến Vong Hồn cốc.

Chẳng một chút gì tỏ ra lo lắng với lời bầm báo của Tô Mặc Linh, Mặc Tử tiên sinh ôn nhu nói:

- Linh nhi khởi động Ảo Ảnh ma trận và Thiên Địa Càn Khôn tứ tuyệt trận.

Mặc Linh cúi đầu nhỏ nhẹ nói:

- Linh nhi nghe.

Nàng vừa dậm bước thì Mặc Tử gọi lại.

- Linh nhi! Con hãy lấy vò rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu đưa đến cho ta.

Tô Mặc Linh nghe lão nói, thoáng vẻ sửng sờ. Nàng hỏi lại lão tiên sinh.

- Nghĩa phụ! Vò rượu đó...

- Nghĩa phụ biết vò rượu đó để dành riêng cho người tri kỷ. Giờ nghĩa phụ đã có tri kỷ rồi.

Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ.

Nụ cười hiện ra trên miệng Tùng Vĩ. Hướng mắt nhìn Mặc Linh, Tùng Vĩ ôm quyền:

- Cô nương! Tùng Vĩ chỉ là bậc hậu bối thôi nhưng dường mẫu có thể là tri kỷ của tiền bối. Chính vì vậy mà tại hạ có thể thay thế dường mẫu bồi tiếp nghĩa phụ của cô nương.

Mặc Tử tiên sinh gật đầu.

Mặc Linh đi rồi, Tùng Vĩ mới ôm quyền nói với Mặc Tử tiên sinh:

- Tiên sinh! Sự xuất hiện của quần hào Hắc Bạch hai đạo đến đây quấy rối chốn tĩnh cư của tiên sinh là do Tùng Vĩ. Văn bối...

Mặc Tử cướp lời Tùng Vĩ.

- Không sao đâu. Họ đến rồi phải đi thôi. Còn nếu như người nào không quý sinh mạng thì cứ xông vào.

Lão vuốt râu, nói:

- Tùng Vĩ đừng nhớ đến những chuyện hỗn loạn bên ngoài nữa... Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau nhé.

- Cung kính không bằng tuân lệnh. Hãn tiên sinh muốn cho vãn bối biết thân phận của dưỡng mẫu?

Lão gật đầu nói:

- Bất phàm... Bất phàm... Siêu tuyệt... Siêu tuyệt.

Nghe lão thốt ra câu đó, Tùng Vĩ vô cùng hoan hỉ. Cuộc diện ngộ với Mặc Tử tiên sinh khiến Tùng Vĩ hoan hỉ vô cùng. Làm sao không hoan hỉ cho được khi chính tai nghe những lời thốt ra từ cửa miệng lão ngời ca dưỡng mẫu mình, mặc dù không biết dưỡng mẫu mình có phải là Cơ Thục Nhi hay không.

Mặc Linh bưng vò rượu năm cân được niêm cẩn thận bước đến đặt lên bàn, cùng hai chiếc chén thủy thần bằng đất nung đỏ ửng.

Nàng nhìn Tùng Vĩ.

Mặc Tử tiên sinh nói:

- Linh nhi! Hãy lên lầu chăm sóc cho nghĩa phụ mấy khóm hoa phong lan nhé.

Nàng cúi đầu nhỏ nhẹ nói:

- Dạ.

Mặc Tử tiên sinh chờ Mặc Linh đi rồi mới cẩn thận khui niêm vò rượu.

Nắp vò rượu vừa được mở ra. Cả gian Phong xá lẫn phạm vi trên mười trượng vuông đều khóa lấp một mùi hương kỳ diệu. Chỉ ngửi mùi hương từ trong vò Bách Niên Tuyết Liên tỏa ra. Tùng Vĩ đã cảm thấy sự sáng khoái và thanh thản vô cùng.

Mặc Tử tiên sinh toan bưng bầu rượu chuốc ra chén, nhưng Tùng Vĩ đã cản lại. Y nói:

- Tiên sinh! Hãy để cho Tùng Vĩ giữ phận hậu bối của mình.

Lão nhìn Tùng Vĩ rồi vuốt râu gật đầu.

Bưng vò rượu chuốc ra hai chiếc chén thủy thần, Tùng Vĩ trịnh trọng nói:

- Hãn đây là rượu thưởng của tiên sinh dành cho vãn bối?

Lão lắc đầu:

- Không phải rượu thưởng đầu. Mà là rượu lão phu đãi người tri kỷ.

Lão bưng chén rượu:

- Mời tri nhân.

Hai người cùng uống cạn số rượu đó. Rượu chảy qua thực quản Tùng Vĩ, chàng cảm nhận được ngay hơi nóng âm ấm của nó lan tỏa khắp người mình và nhanh chóng xâm nhập vào kinh mạch, tạo ra một thứ cảm giác vô cùng êm ái dễ chịu.

Tùng Vĩ phải buột miệng nói:

- Bách Niên Tuyết Liên tửu đúng là Thiên hạ đệ nhất tửu.

Mặc Tử tiên sinh vuốt râu nói.

- Để có vò rượu này, lão phu đã trở thành kẻ thù bất đội trời chung của các Lạt ma bên Tây Vực đó.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại:

- Chỉ vì một vò rượu mà trở thành kẻ thù bất đội trời chung của các vị Lạt ma Tây Vực?

Mặc Tử tiên sinh gật đầu:

- Thế gian này chỉ có một củ Tuyết Liên. và cũng chỉ có một vò rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu mà thôi. Nó chỉ được dùng mười năm một lần, mỗi lần dùng một chung dành cho vị Lạt ma chấp chương chức vị đại pháp sư.

Tùng Vĩ trở mắt nhìn Mặc Tử tiên sinh. Lời nói của Mặc Tử tiên sinh khiến cho Tùng Vĩ bán tín bán nghi mà nghĩ thầm: “Trên cõi đời này có một vò rượu quan trọng đến như thế sao?”

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ phải mở miệng hỏi Mặc Tử tiên sinh:

- Vò rượu này mà quý vậy ư?

Mặc Tử tiên sinh gật đầu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Quý như vậy, sao tiên sinh còn đem ra đãi văn bối?

- Bởi lão phu lấy nó chỉ dành cho người tri kỷ... đó là Cơ Thục Nhi.

- Nhưng văn bối đâu phải là Cơ Thục Nhi.

- Tùng Vĩ không phải là Cơ Thục Nhi... nhưng lại là nghĩa tử của Cơ Thục Nhi. Tùng Vĩ! Thục Nhi chết rồi phải không?

Tùng Vĩ khẽ gật đầu:

- Dường mẫu chết rồi.

- Ai đã giết Thục Nhi?

- Cho đến bây giờ, văn bối cũng chưa biết. Tại hiện trường lúc đó chỉ có các vị Chương môn đại phái... Nhưng Chánh Giới đại sư thì khẳng định dường mẫu đã chết trước đó... Chết rất thê thảm.

Mặt của Mặc Tử tiên sinh đanh lại:

- Số phận...

Lão bưng vò rượu chuốc ra hai chén. Chờ lão chuốc đầy hai chén rượu, Tùng Vĩ mới lấy nắp đậy lại vò rượu. Mặc Tử nhìn chàng nói:

- Tùng Vĩ làm gì vậy?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tiên sinh! Nếu vò rượu này quý như vậy... văn bối chỉ mạo phạm uống hai chén là quá đủ rồi. Văn bối không dám uống nhiều hơn nữa.

Chân diện của Mặc Tử sa sầm. Lão bùi ngùi nói:

- Thục Nhi đã đi rồi... lão phu không biết uống Bách Niên Tuyết Liên tửu với ai bây giờ...

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Dường mẫu từng dạy cho văn bối... không tham của người, không tham của mình. Tất cả mọi thứ trên đời này đều hư vô, nhưng muốn thành nhân chi mỹ thì phải vươn tới cái gì tốt đẹp nhất thuộc về con người. Nếu tiên sinh nghĩ đến dường mẫu, có lẽ văn bối phải đi Tây Vực một chuyến để trả lại hảo tửu cho người.

Mặc Tử buông tiếng thở dài nói:

- Trên cõi nhân sinh này, người mà lão phu ái mộ nhất chính là Cơ Thục Nhi. Lúc tóc lão phu còn xanh, lão từng là một cao thủ với ngoại danh “Long Tiên Thần Sát”. Lão đi nam về bắc, tự cho mình là Thiên hạ vô địch, nhưng khi gặp Cơ Thục Nhi...

Buông một tiếng thở dài, Mặc Tử tiên sinh nói tiếp:

- Lão phu đã yêu người.

Tùng Vĩ trở mắt nhìn Mặc Tử tiên sinh.

Lão nhìn Tùng Vĩ, bùi ngùi nói tiếp:

- Có duyên nhưng không có phận. Mặc dù bấy giờ Cơ Thục Nhi lớn hơn lão hai tuần tuổi... Gặp Cơ Thục Nhi, lão đã bỏ binh khí để chuyển qua thi bút và cầm kỳ, với hy vọng một ngày sẽ sánh duyên cùng với người mình yêu. Nhưng mãi mãi lão vẫn là cái bóng của Cơ Thục Nhi. Đàn hay thư pháp thì Mặc Tử vẫn chỉ là hạng hậu bối so với Thục Nhi.

- Tiên sinh phần chí sao?

Lão mím môi nhìn Tùng Vĩ:

- Thục Nhi đã cho ta một cơ hội trong lúc nàng cao hứng phóng bút đề tự.

- Bức bút pháp mà tiên sinh treo trong gian biệt phòng?

Mặc Tử gật đầu:

- Nàng tặng cho lão bức thư pháp đó với lời nói trắng hoa. Khi nào có hảo tửu ngon nhất trong thiên hạ thì nàng sẽ chấp cánh yên ương.

- Thế là tiên sinh đã qua Tây Vực đoạt Bách Niên Tuyệt Liên tửu.

Mặc Tử tiên sinh gật đầu:

- Lão phu bất kể làm chuyện gì miễn sao có được hảo tửu Bách Niên Tuyệt Liên...

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Vãn bối phải bái phục tình yêu của tiền bối. Hẳn nhận được vò rượu Tuyệt Liên, dường mẫu sẽ đáp tình với tiên sinh?

- Khi ta đem được vò rượu Bách Niên Tuyệt Liên tửu về thì Cơ Thục Nhi không còn nữa... Nàng hiền biệt vô tằm, chẳng biết lưu lạc phương trời nào.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Tiên sinh không biết nguyên nhân gì à?

Lão Mặc Tử lắc đầu:

- Ta đã đi tìm... và tìm mãi nhưng chẳng bao giờ thấy được người. Lão phu đến cả những nơi cao nhân thi sĩ hội tụ với hy vọng có người biết Cơ Thục Nhi đang ở đâu... Nhưng ta tìm thì tìm, Thục Nhi vẫn là bóng chim tăm cá... Cuối cùng, lão phu mới đến đây ẩn dật, lập ra Vong Mạng cốc... Nguyên rằng ai đến Vong Mạng cốc phải vượt qua trận pháp, bằng không sẽ chết... chết bằng sự hủy hoại đau đớn nhất...

Tùng Vĩ nheo mày:

- Tiên sinh hủy hoại họ như thế nào?

- Máu của những kẻ vào Vong Mạng cốc sẽ được làm mực đề bút pháp, thư pháp.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tiên sinh vì yêu Cơ Thục Nhi mà hận ư?

- Đúng. Ta hận...

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Tiên sinh! Dưỡng mẫu ẩn mặt vì có nguyên nhân của nó.

- Nguyên nhân gì?

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Mặc Tử tiên sinh:

- Vì tiên sinh.

Lão sửng sờ:

- Sao lại vì ta?

- Dưỡng mẫu đã biết tiên sinh lấy vò Bách Niên Tuyết Niên tửu bên Tây Vực bằng máu của các cao tăng Tây Vực. Chẳng lẽ người lại uống máu đó hay sao. Nên phải ẩn thân mãi mãi không cho ai biết mình. Thậm chí ngay cả cái tên Cơ Thục Nhi, người cũng chối bỏ.

- Tại sao Cơ Thục Nhi lại làm vậy?

- Một lời nói ra khó rút lại... huống chi lời nói của dưỡng mẫu đã tạo thành huyết sát...

Mặc Tử đứng bật lên vả vào mặt mình.

Lão tự tát vào mặt những tưởng như đang muốn trừng phạt mình. Lão vừa tát vừa nói:

- Sao ta lại không... sao ta lại không biết.

Nhìn lão tự tát mình. Tùng Vĩ phải nhăn mặt. Y gượng nói:

- Tiên sinh đừng tự hành hạ mình nữa... chuyện thì cũng đã qua rồi mà.

Miệng thì nói nhưng tâm Tùng Vĩ lại nghĩ thầm: “Nếu dưỡng mẫu không phải là Cơ Thục Nhi, không biết người có hành sự như mình đoán không nhỉ? Nhưng nếu dưỡng mẫu đúng là Cơ Thục Nhi thì chắc người sẽ hành sự đúng như mình đoán”.

Thấy Mặc Tử tự tát mình đến sưng cả má. Tùng Vĩ vội thộp tay lão lại:

- Tiên sinh định giết mình chết à?

- Lão phu đáng chết lắm... Đáng chết lắm.

Lão nói dứt câu thì òa lên khóc. Lão vừa khóc vừa nói:

- Lão phu không ngờ mình đã gây khó cho Thục Nhi bằng hai bàn tay nhuộm máu này.

- Dưỡng mẫu nơi tuổi vàng sẽ hiểu tiên sinh mà.

Tùng Vĩ ẩn lão ngồi xuống ghế.

- Tiền bối sao lại có quan hệ với Cốc Thừa Tự?

- Lão phu và Cốc lão quý là huynh đệ chi giao. Lão là nghĩa đệ của ta. Lão Cốc đã lừa tình, gạt tình... có đáng chết không chứ.

Tùng Vĩ thuật lại những gì mình biết về cuộc đời của Cốc Thừa Tự.

Mặc Tử tiên sinh hừ nhạt một tiếng.

- Lão hành sự chỉ vì bản thân của gã mà thôi... vì cái này nè.

Mặc Tử tiên sinh lấy viên Ngọc Chi thần châu đặt lên bàn.

- Lão quý đó vì viên ngọc này mà làm tất cả mọi thứ.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không phải như tiên sinh nghĩ đâu... Cốc Thừa Tự tiền bối cũng có điều khó xử. Khi người đến Thiên Ma cổ bảo thì Trương Kiệt đã bắt cóc Nhĩ Lan, buộc tiền bối phải đến Thiên Ma cổ bảo.

Mặc Tử hừ nhạt một tiếng:

- Y cũng có lòng tham nữa. Y muốn có Ngọc Chi thần châu để lập tân Thiên tử, trả hận triều đình. Chính vì thế mà Lưu Lan Chi mới chết. Lưu Lan Chi chết... Lan Chi lại là...

Tùng Vĩ hỏi:

- Lan Chi là gì của tiên sinh?

- Mọi muội của lão phu đó.

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài nghĩ thầm: “Thảo nào, Mặc Tử không căm hận Cốc Thừa Tự. Vừa nghe tin lão Cốc tái xuất giang hồ liền phái ngay Tô Mặc Linh đi lấy mạng lão”.

Mặc Tử tiên sinh nhìn Tùng Vĩ:

- Lão phu vì lời thề với Cơ Thục Nhi không bao giờ rời bước khỏi Vong Mạng cốc. Nên mới sai Mặc Linh đi tìm tên ác nhân đó.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tiên sinh! Bây giờ Cốc Thừa Tự tiền bối cũng đã chết rồi. Và theo nguyện ước của người, mong muốn được chôn cạnh nương tử... Tùng Vĩ đã hứa và đã làm. Mong tiên sinh cho Tùng Vĩ được thực hiện lời hứa của mình.

Buông một tiếng thở dài, Mặc Tử nói:

- Nghĩa tử là nghĩa tận... Chính lão phu cũng có lỗi với Cơ Thục Nhi, nhưng chẳng biết làm sao chuộc lại đây.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Rượu mời, tiên sinh đã mời, giờ Tùng Vĩ xin được nhận rượu thưởng của tiên sinh vì đã hóa giải được Ảo Ảnh ma trận.

Mặc Tử vuốt râu gật đầu. Lão chỉ vào rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu.

- Lão phu tặng cho Tùng Vĩ cả vò rượu này.

Tùng Vĩ lắc đầu.

- Tùng Vĩ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ, chẳng có duyên để nhận một vò rượu quý như thế này. Nếu tiên sinh nghĩ đến Cơ Thục Nhi thì vẫn bối sẽ đem vò rượu này về Tây Vực trả cho họ.

- Lão phu lại làm phiền đến hậu sinh của Cơ Thục Nhi nữa rồi.

- Tiên sinh được vui vẻ, vẫn bối đã mãn nguyện rồi.

- Vậy giờ Tùng Vĩ định uống rượu thưởng gì nào? Ở đây lão phu không thiếu rượu, nhưng chẳng có thứ rượu nào đáng để thưởng cho Tùng Vĩ cả.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Có một thứ rượu mà dường mẫu lúc nào cũng muốn Tùng Vĩ thưởng lãm.

Đôi mắt của Mặc Tử sáng hẳn lên:

- Rượu gì nào? Mau nói cho lão biết với.

Tùng Vĩ nói:

- Rượu nhân nghĩa. Nếu như tiên sinh thưởng cho Tùng Vĩ thì Tùng Vĩ xin tiên sinh hãy tha mạng cho Ngọc Diện Tu La Chu Mặc Nhược, Âu Đình Luân và Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Mặc Tử tiên sinh nhíu mày:

- Tại sao Tùng Vĩ lại xin cho những kẻ thù của mình?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chẳng có ai là kẻ thù của vãn bối cả. Chẳng qua vì viên Ngọc Chi thần châu kia thôi.

Mặc Tử tiên sinh nhìn viên Ngọc Chi thần châu. Lão bất ngờ đặt viên ngọc đến trước mặt Tùng Vĩ:

- Của người, lão trả lại cho người.
- Tiên sinh có chuẩn y lời thỉnh nguyện của vãn bối không?

Mặc Tử tiên sinh đứng lên nói:

- Tùng Vĩ! Lão phu muốn Tùng Vĩ theo lão phu.

Rời gian phong xá, Mặc Tử tiên sinh đưa Tùng Vĩ đến một hang động. Lão tiến vào trong hang động, dừng bước trước một thạch môn. Lão đẩy thạch môn đó qua bên rồi bước vào.

Tùng Vĩ theo chân lão bước vào thạch môn. Trong thạch môn trên vách đá là những đồ hình của một người đang sử dụng roi. Ngay giữa thạch thất là ngọn roi bằng kim loại óng ánh sắc vàng.

Tùng Vĩ tò mò hỏi:

- Tiên sinh! Hàm ý của người dẫn Tùng Vĩ đến đây với mục đích gì?
- Tất cả đồ hình trên vách đá này là tâm pháp luyện “Tiên pháp”, nó gồm có bảy chiêu, nhưng khi biến hóa thì biến thành bốn mươi chín thức. Nếu đạt đến cảnh giới ý tiên thì sẽ có thể xuất ra cùng một lúc chín chiêu, tám mươi một thức theo quy luật “Lưỡng Nghi Càn Khôn”.

Tùng Vĩ nheo mày.

Mặc Tử tiên sinh chấp tay sau lưng đi rảo qua một vòng rồi dừng lại trước một ô vuông còn để trống. Lão nhìn ô vuông còn để trống đó một lúc rồi mới quay lại đối mặt với Tùng Vĩ:

- Lão phu đã luyện đến tầng “Tiên ý” có thể xuất ra chín chiêu cùng một lúc nhưng vẫn không thể hội tụ tiên ý thành một thức sau cùng đó là “Vô Minh thần chỉ”, nếu ô trống kia vẫn còn để và không thể bế môn vĩnh viễn.

- Tiên sinh muốn tại hạ điền vào ô trống đó.
- Không sai. Lão phu tin Tùng Vĩ có thể làm được.

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn lão:

- Tùng Vĩ sợ mình không đủ bản lĩnh.
- Một khi lão phu đã tin thì Tùng Vĩ có thể làm được tất cả mọi chuyện.

Những người kia sống hay không là do Tùng Vĩ có luyện thành Vô Minh tiên pháp đó.

Lão nói dứt câu quay bước tiến thẳng ra ngoài.

Tùng Vĩ toan nói gót theo sau lão, nhưng ngay lập tức có một bức tường khí huyền ảo hất ngược trở lại. Rồi thạch môn từ từ sụp xuống.

Tùng Vĩ hốt hoảng thét lên:

- Tiên sinh... Tiên sinh! Văn bối không có bản lĩnh đó đâu.

Mặc Tử tiên sinh thân nhiên đáp lời Tùng Vĩ:

- Công tử đã học được đàn và bút pháp của Cơ Thục Nhi, tất có thể tự thành Vô Minh tiên pháp.

- Văn bối... không có bản lĩnh... Quả thực là không có bản lĩnh.

- Không có bản lĩnh thì Tùng Vĩ chẳng bao giờ thụ huấn được bút pháp thần kỳ của Cơ Thục Nhi. Nếu lão phu luyện tiên pháp kia đến tầng “Tiên ý” thì chỉ mất có một con trăng. Nhưng học bút pháp của Thục Nhi... cả một đời lão phu không luyện thành được... Bấy nhiêu đó, Tùng Vĩ đủ biết bút pháp của Thục Nhi còn khó hơn “Tiên pháp” vạn lần.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp.

- Đó là ý trời.

Lão nói dứt câu quay bước bỏ đi.

Tùng Vĩ sững sờ đứng chôn chân như thể bị hóa thành tượng đá.

Tùng Vĩ nghĩ thầm:

- Mỗi người mỗi ý mỗi tài. Mặc Tử tiên sinh tưởng đâu Cang Tùng Vĩ này đa tài lắm vậy. Thực ra, nếu Tùng Vĩ có tài thì chẳng bao giờ chọn cái nghề đạo tỳ, chuyên chôn người chết tại Hàm Đan.

Nghĩ như vậy, Tùng Vĩ bước nhanh lại thạch môn, vỗ chạn chát. Tùng Vĩ vừa vỗ vừa thét:

- Mặc Tử tiên sinh... Mặc Tử tiên sinh! Hãy quay lại đi... Hãy quay lại đi...

Chẳng nghe tiếng Mặc Tử đáp lời. Tùng Vĩ càng vỗ mạnh hơn nữa. Vỗ cho đến khi tay Tùng Vĩ rát bỏng như bốc phải năm than hồng, còn giọng thì khàn đặc.

Tùng Vĩ lầm bầm rủa:

- Lão tiên sinh... Chẳng lẽ lão đối xử với Cang Tùng Vĩ như vậy sao? Lão không nghĩ đến chút tình của đường mẫu Cơ Thục Nhi à. Tùng Vĩ đâu có căn cơ luyện võ công, huống chi bây giờ còn bị thuật bế huyết đoạn mạch của lão Cốc chẳng biết sống chết lúc nào.

Ô cửa tò vò trên thạch thất hé mở.

Tùng Vĩ những tưởng Mặc Tử tiên sinh quay lại. Nhưng khi nhìn thấy Tô Mặc Linh nặn một nụ cười gượng, Tùng Vĩ nói:

- Mặc Linh cô nương! Hẳn Mặc Linh đến mở cửa cho Tùng Vĩ?

Mặc Linh lắc đầu:

- Không đâu. Huynh may mắn lắm đó. Nghĩa phụ không bao giờ nhìn lầm người. Nếu huynh muốn ra khỏi thạch thất này thì phải luyện võ công thôi... Nếu không thì huynh sẽ chết.

- Tại sao lại bắt tại hạ luyện võ công chứ? Tại hạ đâu có muốn.

- Muốn hay không là ý của huynh. Còn nghĩa phụ thì có ý khác.

- Ý gì?

- Bắt người đã giết đường mẫu của huynh đền nợ máu với nghĩa phụ. Nghĩa phụ không ra khỏi Vong Mạng cốc được nhưng huynh thì ra được.

- Tùng Vĩ sợ mình chẳng luyện được.

- Huynh có cần gì thì cứ gọi Mặc Linh. Thạch môn này chỉ được mở ra khi nào huynh luyện được đến tầng Vô Minh tiên pháp.

Ô cửa tò vò lại đóng sập xuống.

Tùng Vĩ suy nghĩ một lúc rồi gọi lớn:

- Mặc Linh... Mặc Linh...

Ô cửa tò vò lại hé mở.

Tùng Vĩ giả lả cười nói:

- Mặc Linh này! Nếu như Tùng Vĩ cần...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng ve cảm nhìn nàng:

- Khó nói quá.

Mặc Tử từ tốn nói:

- Huynh cần gì cứ nói... Ở đây có tất cả mọi thứ cho huynh.

Tùng Vĩ chắc lưỡi:

- Khó nói thật.

Nàng hồi thúc Tùng Vĩ:

- Huynh cần rượu và thức ăn phải không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Rượu bây giờ, Tùng Vĩ uống chẳng thấy ngon đâu. Chắc chắn chẳng có thứ rượu nào ngon hơn Bách Niên Tuyết Liên tửu. Còn thức ăn ư? Bị nghĩa phụ nàng nhốt trong này bỗng dưng Tùng Vĩ bị no hơi, chẳng muốn ăn gì nữa.

- Thế huynh cần gì?

Tùng Vĩ miễn cưỡng nói:

- Nếu như không có thì nàng đừng giận Tùng Vĩ nhé.

Tùng Vĩ nhìn nàng, nghĩ thầm: “Hy vọng ả Mặc Linh ngu dốt sẽ mở thạch môn cho mình”.

Y ve chăm nhìn Mặc Linh, mỉm cười nói:

- Nàng thấy Tùng Vĩ có phải là một trang mỹ nam tử không?

Đôi lưỡng quyền của Mặc Linh ửng hồng e thẹn.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Huynh hỏi Mặc Linh câu đó có ý gì?

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Nàng chưa trả lời cho huynh mà.

Mặc Linh gật đầu:

- Huynh cũng rất khôi ngô anh tuấn...

Nàng nói xong, quay mặt đi chỗ khác như thể muốn giấu nét đẹp thẹn thùng của mình.

Tùng Vĩ nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Nàng gặp ta một lần ở cổ miếu rồi, phải không?

Chân diện của Tô Mặc Linh càng đỏ hơn. Nàng có cảm tưởng chỉ chút nữa thôi thì mặt mình sẽ bốc hỏa vì thẹn thùng.

Mặc Linh miễn cưỡng gật đầu:

- Mọii đã gặp Tùng Vĩ huynh rồi.

- Lúc đó Tùng Vĩ và nàng thế nào nhỉ?

Mặc Linh miễn cưỡng nhìn qua ô cửa tò vò. Hai người đối nhãn với nhau. Mặt nàng càng đỏ hơn khi thấy ánh mắt của Tùng Vĩ như thể đang

chăm chú nhìn mình. Mặc Linh hỏi:

- Huynh... Huynh hỏi thế để làm gì?

Tùng Vĩ nặn nụ cười giả lả nói:

- Tại vì huynh quên mất rồi, Mặc Linh có thể nói lại cho huynh được không?

- Kỳ lắm.

- Sao lại kỳ? Tùng Vĩ chẳng thấy có gì là kỳ với cục cả. Chỉ có suy nghĩ của mình là kỳ cục. Nào...

Chân diện của Mặc Linh càng đỏ hơn với vẻ thẹn thùng lộ ra ngoài. Nàng miễn cưỡng nói:

- Huynh kỳ lắm! Tự dưng huynh...

Tùng Vĩ cướp lời nàng:

- À! Huynh nhớ ra rồi... Thế nàng có thấy gì không?

Đôi lưỡng quyền của Mặc Linh đỏ như hai trái đào chín sắp rụng. Nàng lắc đầu nói:

- Mặc Linh... Mặc Linh chẳng thấy gì cả.

Tùng Vĩ chắc lưỡi:

- Thật là tiếc.

Mặc Linh nhăn mặt nói:

- Mặc Linh đi đây, nếu huynh không cần gì.

Nàng dướm bước thì Tùng Vĩ gọi giật lại:

- Khoan đi! Khoan đi... Huynh... huynh muốn Mặc Linh vào trong này với huynh mà.

Nghe Tùng Vĩ nói câu này, sắc hoa của Mặc Linh càng thẹn chín hơn nữa. Tùng Vĩ nói:

- Nàng đừng quá mắc cỡ. Dù sao chúng ta cũng đã quen với nhau rồi. Với lại, huynh chỉ muốn đàm đạo với nàng thôi.

Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ:

- Mặc Linh hiểu ẩn ý của huynh rồi. Phải huynh muốn Mặc Linh mở cửa thạch môn để huynh ra ngoài chứ gì?

Nghe nàng nói đúng ý mình. Tùng Vĩ đành xuống nước.

- Mặc Linh! Quả thật huynh có ý đó.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi lắc đầu:

- Không được đâu. Chỉ có huynh mới mở được thôi. Bởi vì muội muốn mở cũng không được. Ngoại trừ muội phải đến Chung Nam phái mượn Ngọc trượng của họ. Chuyện đó còn khó hơn là huynh phải luyện “Tiên pháp”.

Tùng Vĩ thờ người.

- Khó như vậy ư.

- Mặc Linh nói thật đó. Từ trước đến nay. Mặc Linh chẳng bao giờ ngoa ngôn với ai cả.

Tùng Vĩ miễn cưỡng hỏi:

- Từ đây đến núi Chung Nam có xa không?

- Nếu đi ngày và đêm thì phải mất ba con trăng, rồi quay lại mất hết ba con trăng nữa. Nhưng đến Chung Nam phái, chưa chắc Chưởng môn phái Chung Nam Võ Tự Bình cho muội mượn Ngọc trượng của lão đâu.

- Tại sao?

- Vì Mặc Linh cũng giống như huynh vậy, đâu phải là người có tiếng trên giang hồ.

- Nàng dùng tục danh của nghĩa phụ. Nếu dùng tục danh Long Tiên Thần Sát... Võ Tự Bình sẽ cho mượn đó.

Mặc Linh lắc đầu:

- Không chắc đâu. Với lại, để mất thời gian như vậy, sao huynh không luyện “Tiên pháp” để tự mở thạch môn. Nghĩa phụ nói với Mặc Linh. Nếu huynh chịu luyện thì chỉ trong một con trăng đã có thể thâm thấu và tìm ra Vô Minh tiên khí.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Luyện thì luyện rồi đó, nhưng Tùng Vĩ sợ không thành thôi. Với lại, huynh đang bị bế huyệt đoạn mạch.

Tùng Vĩ thuật lại mối quan hệ của mình với Cốc Thừa Tự cho Mặc Linh nghe. Nghe xong, Mặc Linh nói:

- Cốc tiên bối truyền công lực cho huynh cũng vì không muốn huynh chết bởi thuật đoạn mạch. Chỉ cần huynh vận công điều tức đúng với cách Cốc tiên bối đã truyền thì không sao đâu.

- Nếu Tùng Vĩ không luyện được “Tiên pháp” thì sao?

- Hạ kế thì mới cần đến Ngọc trượng của Chương môn phái Chung Nam
Võ Tự Bình.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Đã vậy thì Tùng Vĩ chẳng còn gì để nói nữa.

Mặc Linh chực phá lên cười khi thấy bộ mặt nhăn nhó của Cang Tùng
Vĩ.

Nàng gượng nói:

- Tội nghiệp huynh quá!

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Võ Lâm Hoạt Ná

Quần hào Hắc - Bạch hai đạo đứng bên ngoài Âm Dương giới, phía sau các Chưởng môn đại phái. Chẳng một người nào dám bước qua đường ranh Âm Dương giới có tấm bia với dòng chữ “Vong Mạng môn”. Đã có hai vị trưởng lão Cái bang xông qua Âm Dương giới, nhưng thể pháp họ nhanh chóng tan biến như thể bốc hơi lên trời. Chính hiện tượng kỳ ảo đó mà chẳng một người nào dám mạo muội dẫn bước qua lằn ranh Vong Mạng cốc.

Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại nhìn sang Quan Chí Hải:

- Quan đại hiệp! Chẳng lẽ chúng ta cứ phải chôn chân ở đây sao? Tất cả cùng tiến vào chứ.

Chánh Giới đại sư lên tiếng:

- A di đà Phật! Bang chủ thấy rồi đó. Sự biến kỳ dị này không thể xem thường được. Huống chi, chúng ta đã biết uy lực của Ảo Ảnh ma trận, khi lọt vào nó thì xem như chẳng tồn tại trên thế gian này nữa. Mọi người xông vào, bản tánh sợ võ lâm tuyệt diệt.

Ngẫu Nại buông tiếng thở dài:

- Bao nhiêu quần hào mà không vượt qua được trận pháp Ảo Ảnh ma trận sao?

Ngẫu Nại nhíu mày, gằn giọng nói:

- Chúng ta xông đại vào thôi.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Thiên Nhất đạo trưởng nhìn Ngẫu Nại nói:

- Nếu Bang chủ muốn lập công trước với võ lâm quần hùng thì hãy xông vào trước đi.

Câu nói của Thiên Nhất đạo trưởng khiến Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại sững sờ. Ngẫu Nại miễn cưỡng nói:

- Bốn Bang chủ vào thì được rồi. Nhưng Cái bang sẽ chẳng còn ai nữa. Giang hồ mất đi một Thiên hạ Đệ nhất bang, có tiếc không chứ?

Ngẫu Nại vừa nói vừa lườm Thiên Nhất đạo trưởng.

Lão nhìn lại Quan Chí Hải:

- Quan đại hiệp hẳn có kế sách gì chứ? Chẳng lẽ chúng ta chỉ đứng đây mãi ư? Nếu đứng đây mà chẳng làm gì được, thì thôi cứ quay về còn hơn. Chuyện này lưu truyền đến hậu sinh đời sau, võ lâm quả là mang tiếng thị phi. Bao nhiêu người lại phải chôn chân bởi một trận pháp quái dị của Vong Mạng cốc.

Ngẫu Nại vuốt râu:

- Không chừng đám hậu sinh kia lại cho các Chương môn đại phái chỉ là một nhóm người vô dụng, hữu danh vô thực. Chẳng còn dám ngược mặt nhìn càn khôn.

Những thớ thịt trên mặt Quan Chí Hải khẽ giật một cái. Y nhìn Ngẫu Nại, khẽ lắc đầu nói:

- Ngẫu Nại bang chủ! Chúng ta không thể xem thường Áo Ảnh ma trận của Vong Mạng cốc được.

- Vậy chúng ta ở đây làm gì?

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Theo bản tạng biết thì bất cứ trận pháp nào cũng có cái nhược của nó cả. Chỉ cần tìm ra chỗ nhược của nó thì tự khắc trận pháp sẽ hóa giải thôi.

Ngẫu Nại nói:

- Biết đến bao giờ mới tìm được chỗ nhược của trận pháp này? Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây như những người canh cửa cho Vong Mạng cốc sao?

Ngẫu Nại gằn giọng nói:

- Để bốn Bang chủ giải trận pháp này trước.

Ngầu Nại nói xong, bước đến đường ranh phân định Vong Mạng cốc với quần hùng.

Chánh Giới đại sư vừa niệm Phật hiệu vừa vận công để có thể tiếp ứng kịp thời cho vị Bang chủ Cái bang.

Ngầu Nại vận công dồn vào Đan Điền. Lão đánh mặt thét lớn một tiếng rồi vỗ thẳng hai đạo phách không qua đường ranh giới phân chia.

Những tướng đầu hai đạo Phách Không chưởng của vị Bang chủ Cái bang Ngầu Nại sẽ chìm ngay vào cõi vô thanh vô sắc, nhưng thật bất ngờ một tiếng sấm chưởng trời lên.

Ầm...

Cùng với tiếng sấm chưởng đó, Bang chủ Cái bang Ngầu Nại liên tục thối bộ đến gần hai trượng, thân ảnh cứ lắc lư liên tục như cây hứng cơn bạo phong cuồng nộ.

Chánh Giới đại sư buộc phải lướt đến, áp chưởng giúp vị Bang chủ Thiên hạ Đệ nhất bang điều hòa khí lưu trong nội thể mình.

Hiện trạng của vị Bang chủ Cái bang Ngầu Nại khiến quần hùng phải giật mình. Họ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, thì Mặc Tử tiên sinh như từ trong cõi hư vô bước ra.

Vừa xuất hiện, Mặc Tử tiên sinh vừa nói:

- Những tên ăn mày thường hồ đồ và ngu xuẩn. Phận ăn mày, mãi mãi là phận ăn mày không hơn không kém. Phàm những tên Cái bang thì ngu muội nên mới phải mang thân hành khất tha phương cầu thực. Hôm nay, bổn sư mới biết đó hoàn toàn là đúng, không sai một lời nào.

Quần hùng Hắc đạo, nhất là những người đã thành danh như Túy đầu đà Đường Ngao, Hoạt Sát Diêm La Đường Trung, hoặc như lão Cuồng Nhân Hào Doãn nhận ra ngay Mặc Tử tiên sinh.

Cuồng Nhân Hào Doãn mang tiếng là cuồng nhân chứng tỏ thần thức của lão đâu có được bình thường, thế nhưng vừa thấy Mặc Tử đã buột miệng thốt:

- Ôi... Trời đất ơi! Long Tiên Thần Sát!

Lão vừa thốt dứt câu liền quay bước thi triển khinh công bỏ chạy như gặp phải ma giữa ban ngày.

Cuồng Nhân Hào Doãn còn bỏ đi, khi chạm mặt với Long Tiên Thần Sát thì những gã cao thủ Hắc đạo khác tự biết người chủ nhân của Vong Mạng cốc như thế nào.

Chẳng ai bảo ai, nhưng tất cả đồng loạt tháo lui. Ngay cả Túy đầu đà Đường Ngao lẫn Hoạt Sát Diêm La Đường Trung cũng lẳng lặng bỏ đi, như thể muốn tránh mặt hung thần.

Quần hào võ lâm chớp mắt chỉ còn lại cánh Bạch đạo võ lâm.

Sau khi vận công điều tức cho Ngẫu Nại Bang chủ Cái bang rồi, Chánh Giới đại sư mới nhìn lại Mặc Tử tiên sinh. Vị cao tăng Thiếu Lâm ôm quyền niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Không ngờ chủ nhân của Vong Mạng cốc lại là tiên sinh.

Mặc Tử tiên sinh nhe mày nhìn Chánh Giới đại sư:

- Lão hòa thượng! Lúc bốn sứ rong ruổi trên chốn võ lâm, lão cũng chỉ là một hòa thượng tầm thường của Thiếu Lâm. Nay đã là Phương trượng rồi, bốn sứ chúc mừng cho lão hòa thượng đó.

Mặc Tử tiên sinh vuốt râu:

- Các người đã biết bốn sứ là chủ nhân của Vong Mạng cốc. Thế còn có ý làm kinh động đến chốn tĩnh thân của bốn sứ nữa không?

Chánh Giới hòa thượng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng và quần hùng hào kiệt võ lâm kéo đến Vong Mạng cốc của tiên sinh quả là không có ý quấy rối tiên sinh...

Mặc Tử cướp lời Chánh Giới đại sư:

- Không muốn quấy nhiễu bốn sứ sao lại kéo đến đây?

Mặc Tử đánh mặt:

- Lệ của bốn sứ là không cho bất cứ người nào bước qua ranh giới Vong Mạng cốc. Các người hãy quay về đi, đừng làm phiền đến bốn sứ.

Chánh Giới đại sư lộ vẻ lúng túng.

Ngẫu Nại vừa hồi phục công lực, lên tiếng nói:

- Long Tiên thần sứ! Chúng ta đến là để tìm một người.

Mặc Tử tiên sinh gằn giọng nói:

- Các người định tìm Cang Tùng Vĩ phải không?

Ngẫu Nại nói:

- Không sai.

Mặc Tử tiên sinh ngửa mặt cười kháy một tiếng rồi định nhãn nhìn về các vị Chương môn.

- Bao nhiêu danh thủ trong giới Bạch đạo và cả các người với chức phận của những trưởng tôn mà lại truy tìm một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt chẳng có thân phận gì.

Mặc Tử tiên sinh nói xong bật cười lớn. Lão vừa cười vừa nói:

- Hay các người bị tên tiểu tử Cang Tùng Vĩ xỏ mũi đi vòng vòng Hàm Đan, còn phải canh cửa cho hẵn đi nhà xí... nên tức giận mà đi tìm?

Nghe Mặc Tử thốt ra câu này, tất cả các vị Chương môn đều đỏ mặt thẹn thùng. Chuyện Tùng Vĩ làm với họ ở Hàm Đan cho đến bây giờ ai cũng còn phần uất vô cùng.

Mặc Tử tiên sinh thấy mặt các vị Chương môn sượng sùng, liền khoát tay ôn nhu nói:

- Thôi, chuyện đã lỡ rồi, các người đừng chấp nhất chi một gã tiểu tử vô danh đó. Có trách là tự trách mình tại sao lại để cho một gã tiểu tử xỏ mũi.

Chí Hải ôm quyền gượng nói:

- Tiên sinh! Chuyện ở Hàm Đan mà Cang Tùng Vĩ đã gây ra, Quan mỗ và các vị Chương môn không quan tâm đến. Cái chúng tôi cần tìm Cang Tùng Vĩ là vì nguyên nhân...

Mặc Tử tiên sinh khoát tay:

- Không cần họ Quan người nói, bốn sứ cũng biết. Các người tìm gã tiểu tử Cang Tùng Vĩ chỉ vì muốn đoạt Ngọc Chỉ thần châu, đúng không nào?

Quan Chí Hải sượng sùng gật đầu. Y nói:

- Tiên sinh! Ngọc Chỉ thần châu của Võ lâm Minh chủ để lại, nói phải thuộc về chánh giới võ lâm. Chỉ cần lấy lại được viên Ngọc Chỉ thần châu thì quần hùng sẽ bái tiên sinh cáo lui ngay.

Mặc Tử ngửa mặt cười khanh khách. Lão cắt ngang tràng cười rồi đánh giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ hiện nay là thượng khách của bốn thần sứ. Nếu bốn thần sứ lấy thân phận trưởng bối nói với các người rằng, Ngọc Chỉ thần châu không phải của Trương Kiệt... Nó chính thức thuộc về Tùng Vĩ.

Mặc Tử hừ nhạt một tiếng:

- Trương Kiệt không đáng giữ Ngọc Chỉ thần châu đó đâu.

Lão xua tay:

- Ngọc Chỉ thần châu hiện đang ở trong tay bốn thần sứ, ai có bản lĩnh thì đến đây mà lấy.

Mặc Tử nói dứt câu, lấy Ngọc Chỉ thần châu đưa lên cao.

Ánh dương quang chiếu vào Ngọc Chỉ thần châu tạo cho nó một vòng hào quang ngũ sắc rực rỡ bao quanh. Ngọc Chỉ xuất hiện, quần hùng Bạch đạo ngơ ngẩn nhìn.

Bất thành linh, từ phía sau các vị Chưởng môn, một người vận hắc y dạ hành bó chên, tay cầm trường kiếm lướt qua họ.

Y quát lớn một tiếng:

- Ngọc Chỉ phải thuộc về Tà Quốc Kinh này.

Giang Đông thần kiếm vừa nói vừa phóng ra một lúc ba chiêu kiếm trùng trùng điệp điệp công thẳng đến Mặc Tử tiên sinh.

Kiếm chưa đến mà kiếm khí giết người đã đến, nhưng Mặc Tử tiên sinh không một chút e dè. Tả thủ của lão phui mạnh một cái, hữu thủ vung mạnh đến trước.

Một ngọn roi da xuất hiện quất ra, tựa con giao long biến hóa cực kỳ ảo diệu, quấn chặt lấy kiếm của đối phương.

Chiêu kiếm của Giang Đông thần kiếm nhanh chóng bị hóa giải, gã rút vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu buông đốc kiếm thì còn gì là danh kiếm Giang Đông, nhưng nếu giữ kiếm thì chắc chắn khó mà đương cự với chiêu công kế tiếp của Mặc Tử tiên sinh. Tình huống đó khiến Giang Đông Thần Kiếm Tà Quốc Kinh không khỏi lúng túng. Y chưa kịp quyết định thì sự biến hóa dồn dập xảy ra.

Mặc Tử tiên sinh chỉ giật mạnh tay về, ngọn roi giật lưỡi kiếm ra khỏi tay Tà Quốc Kinh, đồng thời đầu roi thì mổ vào bờ vai phải của y.

Bốp...

Hứng đầu roi. Tà Quốc Kinh bị đẩy ngược lại ba bộ. Y chưa kịp trụ bộ thì thanh kiếm của y cắt một đường thẳng tắp như phi kiếm lướt đến ghim vào bả vai phải của y.

Phập...

Chuôi kiếm run bần bật, họ Tạ thốt lên:

- Ôi chao...

Mặc Tử tiên sinh gằn giọng nói:

- Tạ Quốc Kinh! Người còn may mắn đó. Nếu như người bước qua ranh giới Vong Mạng cốc thì người đã tiêu mạng rồi.

Mặc Tử tiên sinh vừa dứt lời thì một đạo chưởng kinh uy mãnh bổ ngay đến lão. Uy lực đạo Phách Không chưởng lướt đi tạo ra những âm thanh rào rào như lũ quái vật đang ăn tươi nuốt sống con mồi.

Cùng với đạo chưởng kinh đó, một người vận huyết y trường bào, với thuật khinh công siêu phàm xuất chúng băng qua đầu các vị Chưởng môn. Y vừa dụng khinh công vừa nói:

- Long Tiên Thần Sát! Đỡ chưởng của ta đi.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sự Biến Trùng Trùng

Mặc Tử tiên sinh đâu cần Huyết y nhân thách thức mình. Lão dụng hữu chưởng đón đỡ thẳng lấy đạo Phách Không chưởng của đối phương.

Ầm...

Những tưởng đâu khi sóng chưởng chạm vào nhau. Huyết y nhân sẽ chẳng khác gì Giang Đông Thần Kiếm Tạ Quốc Kinh, thế nhưng mọi sự hoàn toàn ngược lại.

Mặc Tử tiên sinh phải thối liền ba bộ, trong khi Huyết y nhân lại nhẹ nhàng hạ thân xuống trước ranh giới âm dương Vong Mạng cốc. Mặc Tử tiên sinh nheo mày.

Vẻ sững sờ hiện ra trên bộ mặt nhăn nheo già nua của Long Tiên Thần Sát Mặc Tử tiên sinh. Đập vào mắt Mặc Tử tiên sinh là đôi thần nhãn sáng ngời, chân diện ngoại trừ đôi thần nhãn tinh anh đó thìn đã được che đậy bằng vuông lụa đỏ.

Mặc Tử tiên sinh nói:

- Người là ai?

Huyết y nhân lạnh lùng nói:

- Bốn tọa là người thế vị Trương Kiệt Võ lâm Minh chủ.

Y vừa nói vừa chìa tay đến trước.

- Hãy trả lại Ngọc Chỉ thần châu cho bốn tọa.

Mặc Tử tiên sinh nheo đôi chân mày bạc trắng. Những thứ thịt trên bộ mặt già nua của lão thoát nhích động.

Lão gằn giọng nói:

- Bốn thần sứ đưa Ngọc Chỉ cho người đây.

Cùng với lời nói đó. Mặc Tử tiên sinh chớp động hữu thủ. Ngọn roi tử thần giấu trong ống tay áo quất ra tợ một con giao long uốn khúc công thẳng đến Huyết y nhân.

Huyết y nhân nói:

- Bốn tọa cũng đang muốn kiểm chứng xem bản lĩnh “Tiên pháp” của Ác Ma Nhân ba mươi năm trước như thế nào đây.

Miệng thì nói, Huyết y nhân chẳng chút ngần ngại bởi ngọn roi đã lập danh của Mặc Tử tiên sinh. Y vươn trảo thủ chộp thẳng đến ngọn roi của đối phương.

Chát...

Ngọn roi trông mềm mại, linh hoạt nhưng khi ở trong tay Mặc Tử tiên sinh thì nó đâu phải tầm thường. Thậm chí, ngọn roi đó có thể tiện đứt một tảng đá dễ như chém một thân cây chuối. Chính vì thế mới có cái danh Long Tiên Thần Sát chứ, bởi vì đã bao nhiêu cao thủ thành danh chết bởi “Tiên pháp” của lão.

Những tưởng đầu cánh tay của Huyết y nhân sẽ bị tiện đứt lìa bởi “Tiên pháp” của Mặc Tử, nhưng sau âm thanh đó, ngọn roi quấn chặt lấy tay y.

Huyết y nhân cười khẩy rồi nói:

- Bốn tọa không tầm thường như người tưởng đâu.

Mặc Tử tiên sinh nhú mày. Lão dồn chân ngưỡng vào Đan Điền rồi đẩy vào ngọn roi công thẳng sang đối phương.

Huyết y nhân nói:

- Mặc Tử Long Tiên Thần Sát hay lắm. Bốn tọa xem nội lực của lão thâm hậu như thế nào.

Huyết y nhân vừa nói vừa dồn công lực vào đầu ngọn roi. Hai người bất giác chuyển qua đấu nội lực, mà ngọn “Tiên pháp” của Mặc Tử là điểm tiếp xúc của hai luồng nội lực cao thâm đó.

Ngọn roi của Mặc Tử tiên sinh căng ra rồi xuất hiện một luồng khói từ từ dịch chuyển về phía Mặc Tử tiên sinh.

Trong khi đôi thần nhãn của Huyết y nhân vẫn bình thường, sáng quắc thì ngược lại, bên kia, Mặc Tử tiên sinh tóc râu gần như dựng đứng. Trông

nhân dạng của lão cứ như đang phải cố gắng rất nhiều mới khả dĩ giữ được thể cân bằng.

Mặc Tử tiên sinh hét lớn một tiếng:

- Da...

Cùng với tiếng quát đó, lão dồn toàn bộ nội lực của bản thân vào ngọn roi da.

Ầm...

Mặc Tử tiên sinh thối liền hai bộ. Ngọn roi da của lão bị đứt ngay chính giữa. Trong khi Mặc Tử tiên sinh phải thối liền hai bộ thì chân của Huyết y nhân chỉ hơi lún xuống đất gần nửa đế giày.

Huyết y nhân cười khẩy nói:

- Nội lực của lão cũng cao cường lắm đó. Nhưng hãy chờ thêm một chưởng của bốn tọa nữa xem.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Huyết y nhân vồ về phía Mặc Tử tiên sinh một chưởng. Bóng chưởng ảnh như một bàn tay máu chụp tới Mặc Tử tiên sinh nhanh không thể tưởng.

Huyết y nhân xuất chưởng công đã có chủ đích trước không cho đối phương tránh né.

Cho dù Huyết y nhân không có ý đó thì Mặc Tử tiên sinh cũng đâu có ý tránh chưởng của y. Mặc Tử tiên sinh dựng đứng hữu thủ đón thẳng lấy bóng ảnh thủ đỏ ối của đối phương.

Ầm...

Chưởng và chưởng chạm thẳng vào nhau tạo ra dư kinh phản chấn tợ cơn lốc xoáy dữ dội, làm rung chuyển cả càn khôn.

Mặc Tử tiên sinh sau khi đón đỡ thẳng một chưởng của đối phương, thân ảnh lắc lư như cây lau đứng trước cơn giông dữ. Lão rùng mình một cái, lập tức phun ra một vòi máu đỏ ối.

Huyết y nhân lắc vai lướt đến, toan bồi tiếp một chưởng kết liễu Mặc Tử tiên sinh, nhưng lão đã kịp giậm chân, không quay bước mà lướt ra sau, nhanh chóng mất dạng vào cõi hư vô của trận pháp.

Đôi chân mày của Huyết y nhân cau lại. Y gằn giọng nói:

- Lão quỷ định trốn chạy bốn nhân đó à.

Cùng với lời nói đó. Huyết y nhân vồ liền một lúc hai bóng ảnh thủ đồ ối về phía trước, đánh thẳng vào Áo Ảnh ma trận. Lần này thì bóng ảnh thủ của y chìm vào cõi vô thanh vô sắc chẳng để lại dấu tích gì.

Đôi chân mày của Huyết y nhân chau hằn lại. Y buột miệng nói:

- Áo Ảnh ma trận!

Huyết y nhân chấp tay sau lưng, gằn giọng nói:

- Lão cáo già Long Tiên Thần Sát này cũng lợi hại thật. Nhưng lão có quỷ quyết cỡ nào thì cũng không thoát khỏi cái chết mà bốn tọa đã dành cho lão đâu.

Huyết y nhân nói xong quay lại.

Khi y đối mặt với quần hào, không biết vô tình hay cố ý mà đôi thần nhãn rơi vào Quan Chí Hải Chạm vào ánh mắt của Huyết y nhân, Quan Chí Hải không khỏi e dè. Lão buộc phải ôm quyền xá rồi nói:

- Quan mỗ mạn phép hỏi cao danh quý tánh tôn giá?

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Khi nào các người tôn vinh bốn tọa là chủ nhân của võ lâm thì tất cả sẽ biết tục danh của bốn tọa là gì.

Y bước đến trước mặt quần hùng, tay vẫn chấp sau lưng ra vẻ rất trượng thượng.

Y nghiêm giọng nói với các vị Chưởng môn:

- Trong vòng ba con trăng... tất cả các người, mọi môn phái phải đến Phong Ma sơn, dự lễ khai môn “Hỏa Dương thần giáo”. Bất cứ người nào, môn phái nào không đến Phong Ma sơn dự khán thì xem như đã ra mặt chống đối với bốn tọa, chắc chắn kẻ đó, môn phái đó sẽ bị tuyệt diệt trên võ lâm giang hồ.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Ngầu Nại bang chủ chau mày khi nghe Huyết y nhân thốt ra lời cao ngạo đó. Nhưng trận đấu vừa rồi của Huyết y nhân với Mặc Tử tiên sinh đủ cho lão Bang chủ Cái bang một lời cảnh cáo đối với lão.

Dù tâm không phục, nhưng Bang chủ Cái bang Ngầu Nại vẫn phải nhẫn nhịn, mím môi không dám thốt lên lời nào.

Huyết y nhân lia đôi thần nhãn lướt qua từng người rồi trang trọng nói:

- Bốn tọa chắc rằng các người không có ý phục bốn tọa. Nhưng bốn tọa cho các người thấy bản lĩnh của bốn tọa để các người biết phải hành xử như thế nào.

Huyết y nhân vừa nói vừa bất ngờ nện một bóng ảnh thủ đố ối vào vị trưởng lão đứng bên cạnh Ngâu Nại.

Bình...

Bóng chưởng đố ối kia đi xuyên qua vùng thượng đảnh của lão Cái bang, khoét lấy một lỗ to trống rỗng. Vị trưởng lão vẫn đứng bất động, như thể không biết mình vừa bị trúng chưởng.

Ngâu Nại há hốc miệng.

Quan Chí Hải thì thốt lên:

- Tu La thần chưởng.

Tiếng thốt của Quan Chí Hải còn đọng trên cửa miệng thì vị trưởng lão Cái bang mới biết được mình đã bị khoét một lỗ thủng trên ngực với hình bàn tay. Lão rùng mình một cái rồi đổ sập đến trước, hồn lìa khỏi xác.

Những vị trưởng lão, chẳng ai bảo ai đồng loạt thối lại hai bộ, mắt đăm đăm nhìn Huyết y nhân.

Rọi thần nhãn vào mặt các vị Chưởng môn Huyết y nhân nói:

- Tu La thần pháp đã đưa Trương Kiệt Võ lâm Minh chủ ngồi lên chiếc ngai Võ lâm Minh chủ, thì hôm này bốn tọa cũng với Tu La thần pháp thay vào chỗ của họ Trương. Các người hãy tự suy nghĩ mà quyết định cho mình.

Huyết y nhân lia mắt nhìn qua mọi người rồi nói tiếp:

- Vong Mạng cốc sẽ bị san bằng khi bốn tọa quay lại.

Huyết y nhân nói dứt câu, chấp tay sau lưng chậm rãi tiến bước. Chẳng ai bảo ai, quần hào đồng loạt tách ra hai bên để nhường đường cho Huyết y nhân.

Khi Huyết y nhân bước qua mặt Chánh Giới hòa thượng, y dừng lại nhìn Chánh Giới đại sư:

- Ta mong ngày đó sẽ có cao tăng Thiếu Lâm.

Nói dứt câu, Huyết y nhân mới sải bước xăm xăm đi.

Bất thành linh từ trong quần hào có một đại hán bước ra. Y chặn đường Huyết y nhân, ôm quyền nói:

- Tôn giá đã đánh bại Long Tiên Thần Sát sao không nhân cơ hội này tróc nã Long Tiên kia, lại bỏ đi. Hay Áo Ảnh ma trận đã không cho tôn giá thực hiện được ý đồ của mình?

Đôi chân mày Huyết y nhân nhíu lại:

- Người rất can trường... đúng là Thiết Diện Vô Tâm. Vừa hồ đồ, vừa không biết đâu là trời đâu là đất, nhưng người đáng để cho bốn tọa để tâm đó.

Huyết y nhân chỉ về phía Vong Mạng cốc:

- Nếu như người hóa giải được Áo Ảnh ma trận, bốn nhân sẽ phong tặng cho người chức vị Phó giáo chủ “Hỏa Dương thần giáo”.

Thiết Diện Vô Tâm lắc đầu:

- Ngô Bá Nhạ này không thể hóa giải được trận pháp đó.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng:

- Bốn nhân buộc người phải hóa giải đó.

Y vừa nói, vừa bất ngờ vươn trảo thộp đến hõ khẩu của Thiết Diện Vô Tâm Ngô Bá Nhạ.

Thế trảo của Huyết y nhân nhanh đến độ họ Ngô gần như chẳng có phản xạ gì, chớp mắt đã bị Huyết y nhân khống chế rồi. Xoay Ngô Bá Nhạ về phía Vong Mạng cốc, Huyết y nhân vỗ chưởng vào lưng gã. Họ Ngô tợ một cánh diều đứt dây bằng băng lướt về hướng Áo Ảnh ma trận.

Y cố dùng toàn bộ công lực để ghìm thân lại, nhưng không thể nào ghìm được. Vạn bất đường cùng, Thiết Diện Vô Tâm Ngô Bá Nhạ phải dồn nội lực vào song thủ bổ thẳng vào trận pháp, hy vọng tìm được sinh lộ.

Xoạt...

Chưởng phong của gã rơi nhanh vào cõi vô thanh vô sắc, đồng thời lao vào vùng ảo ảnh. Quần hùng ồ lên khi nhân dạng của Thiết Diện Vô Tâm nhanh chóng tan biến ngay trước mặt họ.

Tất cả mọi người đều đồng loạt tháo bộ lại.

Huyết y nhân nhìn về phía trận pháp Áo Ảnh ma trận. Y nhạt nhẽo nói:

- Người không nên cản đường bốn nhân.

Nói dứt câu, y quay bước bỏ đi thẳng, để lại sau lưng sự ngỡ ngác của quần hùng Bạch đạo.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật. Chúng ta trở lại Tô Châu trấn thôi.

Lời nói của vị cao tăng Thiếu Lâm như thể giải tỏa được tâm trạng nặng nề của mọi người. Quần hùng Bạch đạo lũ lượt rời Vong Mạng cốc quay lại Tô Châu.

Trở lại Mặc Tử tiên sinh.

Sau khi giao thủ một chưởng với Huyết y nhân, lão bị nội thương trầm trọng liền quay vào Vong Mạng cốc. Hai bên khóe miệng vẫn còn rỉ máu nhưng lão vẫn gượng trở về tòa Mộc lâu.

Vừa bước vào Mộc lâu, Mặc Tử gặp Tô Mặc Linh.

Mặc Linh lo lắng bước đến đỡ lấy Mặc Tử tiên sinh:

- Nghĩa phụ...

Lão khoát tay, nhìn Mặc Linh nói:

- Linh nhi! Đưa nghĩa phụ xuống gặp Cang Tùng Vĩ.

Nàng gạt đầu dìu Mặc Tử tiên sinh xuống cổ động. Mặc Linh mở ô cửa tò vò.

Thấy ô cửa tò vò mở ra, Tùng Vĩ phẫn khích bước đến:

- Mặc Linh...

Tùng Vĩ sớm thấy Mặc Tử tiên sinh với nhân diện thật khốn khổ. Y buột miệng hỏi:

- Tiên sinh! Người làm sao vậy?

Mặc Tử tiên sinh nhìn Tùng Vĩ:

- Lão phu vừa gặp đại địch nên phải thân hành xuống hỏi công tử.

Tùng Vĩ gạt đầu.

Mặc Tử tiên sinh trầm giọng nói:

- Lão phu muốn hỏi công tử. Công tử chắc chắn... Trương Kiệt đã chết rồi chứ?

Tùng Vĩ gạt đầu. Y hỏi ngược lại Mặc Tử tiên sinh:

- Tiên sinh không tin Trương Kiệt Vô lâm Minh chủ chết ư?

- Ta tin. Nhưng vừa rồi có một người đã dụng Tu La thần chưởng giao thủ với lão phu... Trong võ lâm, ngoại trừ Trương Kiệt ra thì không một người nào có thể dụng được tuyệt chưởng thần bí và tàn khốc này. Nay Trương Kiệt chết, lại có người dụng Tu La thần chưởng. Người này có nhân quang chẳng tầm thường chút nào.

Tùng Vĩ hỏi:

- Tiên sinh thắc mắc chuyện đó để làm gì?

- Người đó đang truy tìm Ngọc Chi thần châu. Không sớm thì muộn y cũng hóa giải được trận pháp mà xâm nhập vào đây. Lúc này lão phu đã bị nội thương trầm trọng.

Lão nói dứt câu, rùng mình, ói luôn ra một bụm máu bầm.

Mặc Linh hốt hoảng lên tiếng:

- Nghĩa phụ...

Lão khoát tay không để cho nàng nói.

Tùng Vĩ nói:

- Sự thể đã như thế này rồi... tiên sinh mau mở thạch môn để Tùng Vĩ ra ngoài.

Lão lắc đầu:

- Tùng Vĩ! Lão phu đến đây không có ý mở thạch môn cho người đâu. Ta có muốn mở cũng không được, chỉ khi nào người thu nạp được Vô Minh tiên khí.

Tùng Vĩ thất vọng nhìn lão tiên sinh Mặc Tử.

Mặc Tử tiên sinh nói:

- Lão phu đến để hỏi công tử... dường mẫu Cơ Thục Nhi của người bị người ta giết như thế nào?

Tùng Vĩ căng mắt nhìn Mặc Tử tiên sinh.

Y cúi đầu ôn nhu nói:

- Dường mẫu chết thê thảm lắm. Thể pháp của người bị cào rách từng mảng thịt.

Đôi chân mày của Mặc Tử nheo lại:

- Bị cào rách ra từng mảng thịt?

Tùng Vĩ gật đầu.

Mặc Tử tiên sinh nhỏ giọng nói:

- Hiền điệt! Lão phu muốn người trả thù cho Cơ Thục Nhi.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Vãn bối có ý đó.

Nụ cười gượng hiện lên mặt Mặc Tử tiên sinh.

Lão nhìn Tùng Vĩ chăm chăm:

- Kẻ giết Cơ Thục Nhi đã dụng Tu La thần thảo. Dưỡng mẫu của hiền điệt bị biết bởi tuyệt công Tu La thần thảo... đó là sự thật. Vậy hung thủ chính là Huyết y nhân. Sau ba con trăng, y sẽ hội tập quần hùng võ lâm tại Phong Ma sơn để đại khai Hỏa Dương thần giáo.

Mặc Tử rùng mình một cái nữa. Liên theo cái rùng mình của lão thì một vòi máu từ miệng trào ra ngoài.

Tùng Vĩ lo lắng nói:

- Tiên sinh không ổn rồi.

- Lão phu biết mình khó qua khỏi kiếp nạn này. Nếu như lão phu giao Mặc Linh lại cho hiền điệt...

Chân diện Mặc Linh đỏ bừng.

Tùng Vĩ nói:

- Vãn bối đang bị kẹt trong thạch môn này... đâu thể ra ngoài được.

- Hiền điệt phải ra ngoài bằng chính bản thân mình...

Lão bắt đầu thở gấp.

Mặc Linh nói:

- Nghĩa phụ! Để Linh nhi đưa nghĩa phụ về thư phòng tịnh dưỡng.

Mặc Tử tiên sinh gật đầu. Lão hướng mắt lại nhìn Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ! Lão phu tin tưởng người... tin vào người.

Tùng Vĩ gượng gạo đáp lời lão:

- Vãn bối sẽ làm hết sức mình.

Khi Mặc Tử tiên sinh và Mặc Linh đi rồi, Tùng Vĩ mới quay lại nhìn các bức đồ hình trên vách đá, nhẩm nói:

- Tùng Vĩ! Người không còn sự lựa chọn nào khác.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đổi Mặt

Màn đêm buông xuống Vong Mạng cốc, trăng tròn chênh chếc treo trên đỉnh đầu. Huyết y nhân xuất hiện tiến thẳng đến đường ranh giới âm dương chia cách Vong Mạng cốc với bên ngoài. Y đứng chắp tay sau lưng, tay bấm độn tính toán một lúc rồi bước về phía sau đứng tám bộ, mắt đăm đăm nhìn vào Áo Ảnh ma trận.

Y nhắm mắt lắng nghe.

Một ngọn gió nhẹ từ trong Vong Mạng cốc thổi ra. Nhanh như cắt, Huyết y nhân thi triển khinh thuật siêu phàm men theo làn gió đó lướt vào trận pháp. Thân ảnh của Huyết y nhân vô cùng ảo diệu, thoắt một cái đã mất dạng vào trận pháp. Với khinh pháp siêu phàm xuất chúng, Huyết y nhân cứ như cỡi theo làn gió thoảng, chẳng mấy chốc vượt qua Áo Ảnh ma trận đến thẳng trước cửa tòa Mộc lâu.

Y bước vào tòa Mộc lâu thì gặp ngay Mặc Tử tiên sinh đang ngồi khiết đà trên tiền sảnh. Hai người đối mặt nhau.

Huyết y nhân chắp tay sau lưng bước đến:

- Long Tiên Thần Sát chờ bốn nhân?

Long Tiên Thần Sát Mặc Tử nhìn Huyết y nhân:

- Lão phu biết tôn giá sẽ quay lại.

Huyết y nhân cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Và lão thần sứ chờ bốn nhân ở đây?

- Không sai.

Huyết y nhân chắp tay sau lưng gằn giọng nói:

- Bốn nhân nghĩ Long Tiên Thần Sát không còn đủ sức để giao thủ một chưởng với bốn nhân.

Mặc Tử gật đầu:

- Lão phu không phải là đối thủ của tôn giá.

Chớp mắt một cái như thể thăm dò động thái của Mặc Tử tiên sinh.

Huyết y nhân điềm đạm nói:

- Long Tiên Thần Sát biết như thế, sao còn chưa giao Ngọc Chỉ thần châu cho bốn nhân?

Mặc Tử nghiêm giọng nói:

- Tôn giá đến không ngoài Ngọc Chỉ thần châu ư?

- Đúng.

Mặc Tử buông tiếng thở dài:

- Bốn thần sứ sẽ giao Ngọc Chỉ thần châu cho tôn giá, nhưng trước hết phải cho bốn thần sứ biết...

Huyết y nhân cướp lời Long Tiên thần sứ:

- Lão muốn biết gì?

- Tại sao tôn giá lại sát tử dưỡng mẫu Cơ Thục Nhi của Cang Tùng Vĩ?

Đôi chân mày của Huyết y nhân nhíu lại. Lão lường lự một lúc rồi nói:

- Mụ đó biết chân diện của bốn nhân.

- Chỉ vì biết chân diện của tôn giá mà tôn giá lấy mạng Cơ Thục Nhi sao?

- Ai cũng thế thôi.

Long Tiên thần sứ Mặc Tử mỉm cười:

- Nếu bốn thần sứ muốn biết chân diện của tôn giá mới trao Ngọc Chỉ thần châu thì sao?

Đôi chân mày của Huyết y nhân chau lại. Y gằn giọng nói:

- Tại sao Long Tiên thần sứ lại muốn biết chân diện của bốn nhân?

- Bởi bốn thần sứ đoán được tham vọng của tôn giá.

- Ai cũng có tham vọng cả. Bốn nhân sẽ trở thành Võ lâm Minh chủ thay thế Trương Kiệt.

- Điều tôn giá nói hiện rõ qua thần nhân của tôn giá.

- Vậy thần sứ có trao Ngọc Chỉ cho bốn nhân không?

Mặc Tử mỉm môi:

- Bốn thần sứ sẽ trao, nhưng với một điều kiện...

- Lão nói đi.

Buông một tiếng thở dài, Mặc Tử tiên sinh trầm giọng nói:

- Có Ngọc Chi thần châu rồi... tôn giá phải rời khỏi đây.

Đôi chân mây Huyết y nhân nhú lại. Y suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

- Bốn nhân sẽ rời khỏi đây.

Long Tiên thần sứ Mặc Tử nghiêm giọng nói:

- Quân tử bất hý ngôn.

Huyết y nhân gật đầu.

- Quân tử bất hý ngôn.

Mặc Tử tiên sinh lấy trong ống tay áo thùng thành ra chiếc tráp bằng gỗ đưa đến trước mặt. Lão từ từ mở nắp, ánh hào quang ngũ sắc từ trong tráp phát ra thu hút lấy thần nhãn của Huyết y nhân.

Mặc Tử tiên sinh nói:

- Ngọc Chi đang ở trong chiếc tráp này.

- Đưa cho bốn nhân.

Mặc Tử tiên sinh lắc nhẹ cổ tay. Chiếc tráp là đà bay đến Huyết y nhân. Y vươn trảo chộp lấy chiếc tráp rồi nhìn vào viên Ngọc Chi thần châu.

Huyết y nhân khẽ gật đầu:

- Thần sứ! Lão đúng là người biết nhìn xa trông rộng đó. Nhưng phận số của lão đã hết rồi.

Mặc Tử gằn giọng nói:

- Tôn giá đối ý?

- Bốn nhân nghĩ lão có thể là một trong những người cản tay bốn nhân, buộc lòng bốn nhân phải ra tay trước.

- Tôn giá không cần phải làm như vậy...

- Tại sao lại không cần làm chứ?

- Lão phụ tự biết mình sắp chết.

- Để bốn nhân giúp cho lão chết sớm hơn một chút.

Huyết y nhân vừa nói, vừa vận công toan vỗ đến Mặc Tử tiên sinh một đạo Tu La thần chưởng thì Mặc Linh bước vào. Nàng hốt hoảng thét lên:

- Dừng lại!

Huyết y nhân quay lại nhìn Mặc Linh.

Mặt Mặc Tử sa sầm. Lão nhìn Mặc Linh bằng ánh mắt phẫn nộ và tức giận.

Mặc Tử gằn giọng nói:

- Tô Mặc Linh! Nghĩa phụ đã cấm con chen vào chuyện này. Tại sao không nghe lời nghĩa phụ?

Mặc Linh bước tới bên Mặc Tử, nhỏ nhẹ nói:

- Nghĩa phụ! Chẳng lẽ Mặc Linh thấy người ta định giết nghĩa phụ lại khoanh tay đứng nhìn sao?

Mặc Tử tức giận quát:

- Ta không cần Linh nhi phải xen vào... Đi đi!

Huyết y nhân nhìn Mặc Linh:

- Bốn nhân đã hiểu ý thần sứ. Thần sứ không muốn ả nha đầu kia chen vào và muốn ả được bình an chứ gì?

Định nhân nhìn Huyết y nhân.

- Chẳng lẽ tôn giá muốn giết cả Tô Mặc Linh?

- Nếu cần. Bốn nhân vẫn có thể giết ả. Nhưng bây giờ thì không. Điều bốn nhân muốn biết lúc này là Cang Tùng Vĩ đang ở đâu?

Mặt của Mặc Tử sa sầm đanh lại:

- Sao tôn giá lại muốn gặp Cang Tùng Vĩ? Y chẳng có liên can gì đến chuyện này.

Huyết y nhân gằn giọng nói:

- Y có đó. Bốn nhân đã chú ý đến y rồi. Hắn có thể là mối họa cho bốn nhân, chắc chắn là mối họa cho bốn nhân. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Mặc Tử lắc đầu:

- Tôn giá đừng nằm mơ. Lão phu có chết cũng không chỉ cho tôn giá biết Cang Tùng Vĩ ở đâu đâu.

- Thần sứ muốn giấu cũng không được.

Huyết y nhân chấp tay sau lưng lưng lững lững bước đến.

Mặc Linh bước ngang qua họ, án ngữ trước mặt Huyết y nhân.

- Tôn giá không được hại đến nghĩa phụ của Tô Mặc Linh.

- Muốn bốn nhân không giết lão kia thì nha đầu hãy cho ta biết Tùng Vĩ đang ở đâu.

Mặc Linh lắc đầu, buông một câu cụt ngủn:

- Không!

Lời còn đọng trên miệng nàng thì Huyết y nhân giữ ống tay áo một cái. Chỉ một cái phui tây như đuôi ruồi của Huyết y nhân thôi mà Tô Mặc Linh bị đẩy ngược qua phải té sũng soài.

Huyết y nhân bước đến trước mặt Mặc Tử tiên sinh.

- Thần sứ chỉ cho bốn tọa chứ?

Mặc Tử tiên sinh lắc đầu.

- Không. Nếu tôn giá nói lão phu có thể cùng tôn giá xuống Địa ngục, lão phu rất sẵn sàng. Nhưng chỉ Tùng Vĩ đang ở đâu thì lão phu sẽ chẳng bao giờ chỉ cho tôn giá.

Huyết y nhân chau mày, bất ngờ y chỉ Tô Mặc Linh:

- Tùng Vĩ và con nha đầu kia, lão chọn ai nào. Nếu chọn Tùng Vĩ, bốn nhân sẽ giết chết nha đầu đó và ngược lại chọn nha đầu thì phải chỉ Tùng Vĩ đang ở đâu.

Lão vừa dứt câu thì nghe tiếng bước chân hối hả chạy vào tiền sảnh.

Huyết y nhân nhìn lại.

Tùng Vĩ chạy vào. Y vừa chạy vừa khoát tay:

- Tùng Vĩ có mặt đây. Tôn giá đừng có giết ai cả.

Mặc Tử sa sầm mặt. Lão buông tiếng thở dài nói:

- Hiền điệt...

Huyết y nhân bỏ Mặc Tử tiên sinh.

Y vừa quay lưng thì Mặc Tử tiên sinh bất ngờ đứng lên, vỗ một chưởng vào lưng gã. Huyết y nhân chỉ chờ có thế. Y không quay lại, mà vỗ ngược một đạo Tu La thần chưởng về sau đón lấy chưởng kinh của lão Mặc.

Hai đạo chưởng ảnh chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Mặc Tử tiên sinh trượt dài về sau, ngã sũng soài trên sàn gạch, không gượng ngồi nổi. Ngũ quan của lão đều rỉ máu.

Huyết y nhân nhìn lại Mặc Tử tiên sinh.

- Tự lão đi tìm cái chết.

Nói xong, y nhìn lại Tùng Vĩ.

Vừa chạm mặt với Huyết y nhân, Tùng Vĩ thét lên một tiếng.

- Đờ “Tiên pháp” của Tùng Vĩ.

Ngọn roi trong tay Tùng Vĩ phát ra, uốn lượn như một con kim long công thẳng đến Huyết y nhân.

Chẳng một chút e dè, Huyết y nhân dựng hữu trảo chộp đến ngọn roi vàng nghệ đó.

Chát!

Trảo công của lão vừa chộp được đầu ngọn roi thì Tùng Vĩ đã dẫn bộ đến, tả thủ điểm đến trước. Một đạo chỉ khí từ đầu ngọn chỉ pháp bắn xẹt ra, tựa như chiếc roi vô hình quất lấy phần thượng đặng của Huyết y nhân.

Sự biến hóa thần kỳ đó khiến Huyết y nhân phải lúng túng. Y buộc phải thối bộ nhưng vẫn cảm nhận như có một lưỡi kiếm sắc bén vừa lia qua ngực mình.

Huyết y nhân nói:

- Khá lắm...

Cùng với tiếng nói đó, Huyết y nhân vỗ ngược về Tùng Vĩ hai bóng ảnh thủ đỏ rực.

Mặc Linh thét lên:

- Tùng Vĩ huynh! Tu La thần chưởng!

Tùng Vĩ nghiêng răng dòn công lực vào song thủ, quất tiếp một ngọn roi hứng lấy hai bóng ảnh thủ.

Chát...

Ngọn roi của Tùng Vĩ bị hất ngược trở lại nhưng đôi ảnh thủ đỏ cũng tan biến.

Huyết y nhân rít giọng nói:

- Khá khen cho tiểu tử.

Lão vừa nói vừa điểm mũi giày, thế pháp cất lên bốn trượng, mười đạo chỉ như màn lưới trùng trùng, điệp điệp bổ xuống Cang Tùng Vĩ.

Thấy màn lưới chỉ phong của đối phương quá ư uy mãnh, Tùng Vĩ toan thi triển “Vạn Tượng Di Thân bộ” lách tránh, nhưng ý niệm kia vừa lóe lên trong đầu thì màn chỉ khí trùng điệp kia đã chụp đến rồi.

Tùng Vĩ cảm nhận như có muôn ngàn lưỡi kiếm chi chít chém vào mình, mặc dù đã dụng đến “Tiên pháp” để cản chúng.

Chát...

Một đạo chỉ phong đã đâm thẳng vào vai trái Tùng Vĩ, hất y ngã nhào xuống sàn gạch.

Huyết y nhân rít giọng nói:

- Tiểu tử phải chết.

Huyết y nhân vừa nói vừa toan vồ đến Cang Tùng Vĩ hai đạo Tu La thần chưởng. Tình thế chẳngặng dừng, Mặc Tử tiên sinh chồm đến chụp lấy Huyết y nhân, ôm lão lại, gào lớn:

- Tùng Vĩ! Mặc Linh! Chạy đi...

Bị Mặc Tử ôm chặt, Huyết y nhân rống lên một tiếng. Tiếng rống của Huyết y nhân khiến cho chiếc khăn lụa che mặt rơi ra ngoài để lộ chân diện.

Mặc Tử tròn mắt sững sờ khi nhận ra chân diện của Huyết y nhân. Lão buột miệng nói:

- Ngươi...

Mặc Tử tiên sinh chưa kịp nói hết câu thì trảo công Tu La đã nện thẳng vào yết hầu lão.

Bộp...

Mặc Tử tiên sinh ngã vật ra sau, tứ chi co rút lại, hai mắt mở trừng trừng nhưng hồn đã lìa khỏi xác.

Mặc Linh lao đến ôm lấy Mặc Tử tiên sinh.

- Nghĩa phụ!

Huyết y nhân xoay ngang, vươn trảo đặt vào gáy nàng.

- Nha đầu phải chết.

Tùng Vĩ thét lên.

- Dừng tay!

Huyết y nhân nhìn lại Tùng Vĩ.

- Tiểu tử cản được bốn nhân không?

Tùng Vĩ nhìn chăm chăm vào mặt Huyết y nhân. Huyết y nhân nói:

- Nếu như tiểu tử muốn nha đầu này sống thì hãy tự kết liễu mình đi.

Vừa xoa tay, Tùng Vĩ gượng nói:

- Tôn giá muốn cho Tùng Vĩ chết cũng được... Nhưng tại hạ muốn biết vì sao tôn giá lại muốn tại hạ chết?

- Ý muốn của bốn tọa là của bốn tọa, người không cần thiết phải hỏi.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Tôn giá suy nghĩ chưa?

- Chẳng có gì để bốn nhân suy nghĩ cả... Lấy mạng một tiểu tử vô danh tiểu tốt, chẳng cần để bốn nhân phải động não suy nghĩ.

Tùng Vĩ ve cằm:

- Tại tôn giá không biết đẩy thôi.

Nhìn Tùng Vĩ bằng ánh mắt tò mò, Huyết y nhân hỏi:

- Tiểu tử muốn nói...

- Nếu như tại hạ chết thì viên Ngọc Chi thần châu trong tay tôn giá chẳng có giá trị gì cả.

Đôi chân mày của Huyết y nhân cau lại:

- Bốn nhân không hiểu ý của tiểu tử.

- Tôn giá thử nhìn lại Ngọc Chi thần châu xem.

- Nó có gì?

- Tùng Vĩ đã mài nhẵn nó rồi... Và bí mật của Ngọc Chi thần châu ngoài Tùng Vĩ ra không ai biết cả.

Chân diện của Huyết y nhân nhăn nhúm hẳn lại. Y buột miệng nói:

- Tại sao người lại làm vậy?

- Tại vì Tùng Vĩ biết có lúc chuyện này sẽ xảy ra.

Y đổi giọng khe khẽ nói:

- Nếu như tôn giá lấy mạng Mặc Linh, thì vĩnh viễn chẳng bao giờ biết được bí mật của thần châu.

Hai hàm răng của Huyết y nhân nghiến lại. Gã buông trao khỏi gáy Mặc Linh lấy viên Ngọc Chi thần châu ra quan sát. Đôi chân mày của Huyết y nhân nhíu lại. Tùng Vĩ nói:

- Bây giờ tôn giá biết lời nói của Tùng Vĩ không ngoa chứ?

Huyết y nhân bỏ viên ngọc vào trong tráp nhìn lại Tùng Vĩ:

- Bốn nhân cho người quyền lựa chọn.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không. Chính Tùng Vĩ mới cho tôn giá quyền lựa chọn.

Mặt Huyết y nhân sa sầm.

Gã suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người muốn cho bốn nhân sự lựa chọn à? Lựa chọn gì?

- Nếu như tôn giá lấy mạng Mặc Linh thì xem như chẳng bao giờ con biết được bí mật của Ngọc Chỉ thần châu. Thứ hai, nếu tôn giá chịu rời khỏi đây thì Tùng Vĩ sẽ cho tôn giá biết bí mật của Ngọc Chỉ thần châu.

- Bốn nhân chọn điều thứ hai.

- Được. Thế thì tôn giá sẽ đi theo Tùng Vĩ chứ.

Huyết y nhân cau mày. Gã suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được. Bốn nhân sẽ đi theo người.

Huyết y nhân gằn giọng nói:

- Đi đâu?

- Bất cứ đâu cũng được, càng xa Vong Mạng cốc càng tốt.

- Bốn nhân không cần theo người. Trong vòng ba ngày người phải đến Phong Ma sơn gặp bốn tọa để nói về bí mật Ngọc Chỉ thần châu.

- Tùng Vĩ không đến thì sao?

Huyết y nhân cười khẩy rồi nói:

- Người không đến không được đâu.

Y vừa nói vừa lấy trong thắt lưng ra một chiếc tịnh bình. Trút trong bình ra một hoàn dược, Huyết y nhân đưa cho Tùng Vĩ. Y vừa đưa vừa nói:

- Người hãy uống hoàn dược đó đi.

Cầm hoàn dược trong tay, Tùng Vĩ hỏi:

- Hoàn dược này có công hiệu gì?

- Bắt người phải đến Phong Ma sơn, phó hội với bốn nhân.

Thè lưỡi liếm mép, Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá lo xa quá.

- Không phải lo xa, mà vì người là Xảo Tà.

- Tùng Vĩ sẽ uống cho Tùng Vĩ thấy sự thành thật của mình.

Tùng Vĩ nói xong bỏ dược hoàn vào miệng. Y nuốt hoàn dược đó, rồi há miệng.

- Đã uống rồi. Tôn giá thấy chưa?

Huyết y nhân gật đầu cười khẩy một tiếng.

- Cang Tùng Vĩ! Trong ba ngày người không đến Phong Ma sơn nói cho bốn nhân biết bí mật của Ngọc Chỉ thần châu thì mỗi khắc đầu người sẽ đau như búa bổ. Sống không bằng chết... chết lại như sống, người kéo lê cuộc sống khốn khổ của người suốt mười năm. Đến lúc đó, da thịt sẽ bị rửa ra. Cái chết sẽ đến với người cực kỳ đau đớn.

Huyết y nhân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, gằn giọng nói tiếp:

- Bốn tọa nói, người phải tin đó.

- Tùng Vĩ tin lời của tôn giá.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng, rồi lắc vai thi triển khinh công kỳ tuyệt lao ra cửa tiền sảnh.

Huyết y nhân đi rồi, Tùng Vĩ mới bước đến bên Mặc Tử tiên sinh.

Y ngồi xuống bên xác Mặc Tử tiên sinh.

- Thúc thúc...

Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ bằng đôi mắt ngập tràn lệ thảm. Nàng gương nói.

- Ca ca! Huynh...

Nắm tay Mặc Linh, Tùng Vĩ nói:

- Linh muội! Đừng lo cho huynh... Huynh không sao đâu...

Tùng Vĩ vừa nói vừa lật bàn tay. Hoàn dược thảo năm gợn trong bàn tay của Tùng Vĩ.

Mặc Linh sững sờ.

- Ca ca! Ca ca không có uống dược thảo của y à?

- Tùng Vĩ đâu muốn bị người khống chế.

Y nắm tay Mặc Linh:

- Linh muội đừng đau lòng nữa. Giờ huynh và muội phải lo an táng cho Mặc Tử thúc thúc.

Lệ trào ra khóe mắt nàng. Mặc Linh nghẹn ngào nói:

- Nghĩa phụ viên tịch rồi.

- Huynh đang ở bên cạnh muội và thúc thúc đây.

- Ca ca! Muội phải làm gì đây... trả hận.

Tùng Vĩ nắm tay nàng.

- Chưa phải lúc. Nhưng sẽ đến thời điểm mà người kia phải trả nợ máu cho huynh và muội.

Thốt ra câu nói đó mà mặt Tùng Vĩ đanh hẳn lại. Ý cảm nhận một ngọn lửa hận đang sục sôi trong huyết mạch mình.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đề Bút Gieo Tình

Phong Ma sơn...

Với những trận cuồng phong không ngừng khiến cho đỉnh Phong Ma chẳng khác nào một đỉnh núi trọc, chẳng có cây cối gì cả. Trên đỉnh Phong Ma chỉ có những tảng đá với bề mặt chẳng khác nào tổ ong nham nhở, bởi hứng chịu những ngọn cuồng phong liên tục đào khoét theo năm tháng.

Bốn gã đạo tỳ khiêng cỗ áo quan cùng với Tùng Vĩ lên đỉnh Phong Ma sơn. Bốn gã đạo tỳ đặt cỗ áo quan xuống một phiến đá, mới lẳng lặng quay xuống.

Tùng Vĩ chờ đợi không lâu thì Huyết y nhân xuất hiện. Y che mặt bằng vuông lụa đỏ bước thẳng đến trước mặt Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Tùng Vĩ và tôn giá đã biết mặt nhau rồi, cần gì phải che mặt chứ?
- Bốn nhân không muốn người khác thấy.

Y chỉ cỗ áo quan.

- Tại sao tiểu tử đem cỗ áo quan này đến đây... Người có ý gì?
- Trong cỗ áo quan này là bí mật của Ngọc Chi thần châu.

Huyết y nhân nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ.

Y gằn giọng nói:

- Bí mật của Ngọc Chi thần châu nằm trong cỗ áo quan này ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

Huyết y nhân vận công toan đẩy nắp áo quan, nhưng Tùng Vĩ khoát tay.

- Khoan!

Huyết y nhân thu chưởng lại:

- Tại sao khoan?

- Nếu như tôn giá mở nắp áo quan ra... thì xem như chẳng còn gì nữa.

Huyết y nhân cau mày:

- Tại sao?

Tùng Vĩ mím môi nói:

- Nếu tôn giá muốn biết trong cỗ áo quan này có gì thì hãy đưa nó về nơi cư ngụ của tôn giá.

Chỉ nắp áo quan. Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá đọc xem chữ gì trên nắp áo quan.

Huyết y nhân nhìn nắp áo quan.

Dòng chữ thảo được khắc với những nét tinh tế như rồng bay phượng múa đập vào mắt Huyết y nhân.

“KIM QUA THIẾT MÃ
KHÍ THÔN VẠN LÝ”

(Giáo vàng ngựa sắt, khí thể mãnh liệt như cọp, có thể nuốt nghìn dặm giang sơn)

Huyết y nhân nhắm đọc lại dòng chữ đó.

Nhìn lại Tùng Vĩ khẽ gật đầu:

- Tiểu tử đã khóa cả trong áo quan này rồi chứ?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chưa.

Huyết y nhân gằn giọng nói:

- Được. Bồn tọ sẽ đưa nó đi.

Tùng Vĩ lắc đầu.

- Khoan!

Huyết y nhân gằn giọng nói:

- Tiểu tử muốn gì?

Buông một câu cộc lốc.

- Giải được...

Huyết y nhân ngửa mặt cười khanh khách:

- Tiểu tử muốn đòi giải được ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

- Chẳng lẽ tôn giá không muốn giao giải được cho Cang Tùng Vĩ?

- Bốn nhân sẽ trao giải dược cho tiểu tử... bằng cách tống tiền người...

Tùng Vĩ khoát tay, lắc đầu:

- Tại hạ biết tôn giá sẽ làm như vậy.

- Nhưng tiểu tử chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nên phải đến Phong Ma sơn để hy vọng được sống mà không bị “Đoạn Trường hồn” hủy diệt.

Tùng Vĩ nghiêm giọng:

- Tôn giá nói đúng. Nhưng tại hạ cũng đã có sự sắp xếp để đối phó với tôn giá.

Đôi chân mày Huyết y nhân nhíu lại:

- Tiểu tử làm gì để đối phó với ta?

- Trước khi Cang Tùng Vĩ đến Phong Ma sơn thì tất cả võ lâm Hắc - Bạch đạo trên võ lâm giang hồ đều biết. E rằng tôn giá khó đem cỗ áo quan này đi.

Huyết y nhân ngửa mặt cười khanh khách.

Huyết y nhân vừa cười vừa nói:

- Bọn hữu dũng vô mưu kia thì có thể cản chân bốn tạ được không?

Tùng Vĩ thở hắt ra một tiếng. Bộ mặt của y thoát lộ vẻ khốn khổ. Y gượng nói:

- Một đại cao thủ bản lĩnh kỳ tài như tôn giá mà không giữ lời. Tùng Vĩ này thất vọng quá. Nếu tôn giá tự cho mình đứng trên thiên hạ thì hãy đem cỗ áo quan này đi.

- Tiểu tử thách thức bốn nhân đó à?

- Tùng Vĩ sợ rằng tôn giá không đưa nó xuống được Phong Ma sơn.

- Ai nói?

- Tùng Vĩ nói.

- Tiểu tử cản bốn nhân?

- Không chỉ Tùng Vĩ, còn cả võ lâm nữa.

- Trên võ lâm, chẳng ai dám chống lại bốn nhân.

Lời vừa dứt trên miệng Huyết y nhân thì Tùng Vĩ thét lên:

- Các vị Chưởng môn!

Huyết y nhân nhìn lại.

Chớp lấy thời cơ đó, Tùng Vĩ đẩy cổ áo quan về phía miệng vực. Y đứng chắn ngay trước cổ áo quan. Huyết y nhân chau mày:

- Cang Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ nói:

- Nếu tôn giá không trao giải dược “Đoạn Trường Hồng” cho Tùng Vĩ thì tại hạ sẽ đẩy cổ áo quan này rơi xuống vực. Tùng Vĩ nói là làm đó.

Miệng nói, tay Tùng Vĩ đặt vào cổ áo quan:

- Tôn giá suy nghĩ kỹ chưa?

Huyết y nhân buông một tiếng thở dài:

- Tùng Vĩ! Bốn nhân chịu nghe theo ý của người.

Tùng Vĩ chìa tay đến trước:

- Giải dược đâu?

Huyết y nhân lưỡng lự.

Tùng Vĩ gằn giọng:

- Tôn giá không đưa ư?

Y vừa nói, vừa hơi đẩy cổ áo quan về phía vực thẳm.

Huyết y nhân khoát tay:

- Tùng Vĩ! Dừng lại!

Tùng Vĩ chợt rống lên một tiếng ôm đầu.

- A! Đau quá!

Cùng với tiếng rống đó, y đẩy cổ áo quan xuống vực thẳm, đồng thời ôm đầu lăn lộn dưới đất.

Huyết y nhân thi triển thân pháp thần kỳ. Y lướt thẳng ra ngoài vực, vươn trảo chụp lấy cổ áo quan quăng lên. Thân pháp y xoay tròn như chiếc bông vụ, lướt lên cao rồi tống chường đẩy áo quan bay trở lại đỉnh Phong Ma.

Khi chiếc áo quan đã yên vị trên đỉnh Phong Ma thì Tùng Vĩ ôm đầu rống lên, lao xuống núi. Y vừa rống lên vừa gào thét.

- Ôi đau quá! Chết ta mất!

Huyết y nhân mở chiếc khăn che mặt nhìn theo Tùng Vĩ. Y điểm một nụ cười mỉm:

- Tiểu tử! Người không thể nào sống sót được.

Y quay lại bên chiếc áo quan. Dõi mắt nhìn dòng chữ thảo khắc trên nắp áo quan, rồi từ từ vận công áp vào nó.

Huyết y nhân lưỡng lự một chút, rồi quyết định đẩy nắp áo quan. Nắp áo quan vừa đẩy ra thì một bầy ong ào ào tủa lên lao thẳng đến mặt Huyết y nhân, cùng với mùi xú uế nồng nặc. Bầy ong rào rào bâu lấy Huyết y nhân khiến gã phải vận toàn bộ công lực hú lên một tiếng vang động cả đỉnh Phong Ma sơn.

Tiếng hú của Huyết y nhân cất lên, như thể có uy lực vô hình tàn sát lũ ong rơi rụng phủ đầy dưới chân gã. Nhưng khi Huyết y nhân diệt được lũ ong thì mặt y cũng sững tấy với mùi xú uế nồng nặc.

Y nghiêng răng kèn két rống lên:

- Xảo Tà Cang Tùng Vĩ... Xảo Tà Cang Tùng Vĩ! Người dám bõn cợt với bõn tọa.

Y vừa thét lên câu nói đó vừa bổ hai đạo Tu La thần chưởng đánh thẳng vào chiếc áo quan.

Ầm...

Chiếc áo quan vỡ toang. Lũ ong còn lại trong áo quan bay toán loạn cùng với số phân vương ra khắp mọi hướng.

Huyết y nhân gần như điên loạn bởi sự kiện này.

Y lao xuống Phong Ma sơn để đuổi theo Tùng Vĩ, nhưng chẳng còn thấy tăm dạng của y đâu.

Trở lại Tùng Vĩ.

Rời khỏi Phong Ma sơn, y vừa cười trong bụng, vừa nói:

- Có khẩn trương như vậy, tên quỷ nhân đó mới mắc lờm mình.

Tùng Vĩ chỉ dừng bước nhìn lại Phong Ma sơn khi nghe tiếng rống lồng lộn của Huyết y nhân.

Y nhâm nói:

- Thứ mà người cần là nó đó.

Tùng Vĩ trở lại khách điếm.

Mở cửa bước vào thư phòng, Mặc Linh đang đứng bên cửa sổ quay lại.

Tùng Vĩ nhìn nàng ngâm nga đọc bài thơ “Tiêu hữu mai”.

Tiêu hữu mai, kỳ thực thất hỷ

Cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ cát hỷ
Tiêu hữu mai, kỳ thực tam hỷ
Cầu sĩ, đãi kỳ kim hỷ
Tiêu hữu mai khuynh khuôn ký chỉ
Cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ vị chí.

Dịch:

Mơ chín rụng, trái nó chín bảy phần
Những chàng trai theo đuổi em, đã đến giờ tốt rồi đấy
Mơ chín rụng, trái nó còn lại ba phần
Những chàng trai theo đuổi em, nay đã đến lúc rồi đấy
Mơ chín rụng, có thể rụng được cả giỏ
Những chàng trai theo đuổi em đã đến lúc cưới xin rồi đó.
Chân diện Tô Mặc Linh thẹn chín nhìn Tùng Vĩ. Nàng bẽ lên nói:

- Hình như huynh đang đạt được cái gì đó rất hoan hỷ.

Tùng Vĩ đóng cửa lại, bước đến trước mặt Mặc Linh.

- Hôm nay, huynh đang cao hứng đây.

Nàng nhìn Tùng Vĩ:

- Cái gì làm huynh cao hứng vậy?

Nắm tay Mặc Linh, Tùng Vĩ nói:

- Huynh đã gặp gã Huyết y nhân rồi.

- Huynh đã phó hội tại Phong Ma sơn?

Tùng Vĩ gật đầu. Ý thuật chuyện mình làm với Huyết y nhân. Mặc Linh nghe mà không dẫn được tiếng cười. Nàng phá lên cười khanh khách.

Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ, lắc đầu:

- Lần này thì hẳn sẽ hận huynh tới xương tủy.

- Dù muốn hay không muốn thì Huyết y nhân cũng đã hận huynh rồi. Dù sao đây cũng là chiến thư của Cang Tùng Vĩ gửi cho hẳn. Nhân tiện vụ việc này, huynh cũng sẽ biết thực lực y như thế nào.

Tùng Vĩ bước lên bàn, bưng vò rượu.

Y dốc vò rượu tu ừng ực, rồi đặt xuống nhìn Mặc Linh, hỏi:

- Linh muội! Muội nghĩ xem lúc đó gã như thế nào?

Nàng lắc đầu:

- Mọi cũng không biết. Nhưng nếu gặp lại huynh, Huyết y nhân chi muốn ăn tươi nuốt sống Cang Tùng Vĩ mà thôi.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Huynh cũng muốn vậy mà.

Bước đến trước mặt Tô Mặc Linh, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Ca ca đã quyết định đổi mặt với gã ác nhân đó rồi.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Nhưng trước khi đối phó với hắn, huynh còn một việc phải làm đối với những người đã chết. Thứ nhất, phải tìm cho được Nhĩ Lan, nếu Nhĩ Lan còn sống. Thứ hai là trả lại vò rượu Bách Niên Tuyết Liên cho các vị Đạt Ma bên Tây Vực. Sau khi làm xong hai việc đó, huynh mới tính đến Huyết y nhân. Thế mọi biết tặc danh của y không?

Mặc Linh lắc đầu:

- Chân diện của y hoàn toàn xa lạ. Mọi đã quan sát kỹ nó có màu vàng nhạt chẳng khác nào bệnh phong hàn. Không chừng y đã dụng thuật dị dung.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nheo lại:

- Y đã che mặt lại còn dụng thuật dị dung, giấu chân diện tất hẳn có ý đồ gì rất lớn. Nếu huynh đoán không lầm thì hẳn sẽ độc bá võ lâm chấp chưởng chức Võ lâm Minh chủ.

- Ngoài mục đích đó ra, lúc này võ lâm chẳng có mục đích gì khác.

Nàng mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ca ca! Mọi nghĩ, gã ác nhân đó sẽ thống lĩnh võ lâm ngày khai môn lập giáo của hắn.

Tùng Vĩ khẽ gật đầu:

- Huynh cũng nghĩ như mọi.

- Vậy... huynh và mọi có nên cảnh báo với quần hùng không?

Tùng Vĩ tợp một ngụm rượu rồi nhìn Mặc Linh nói:

- Mọi có thể cảnh báo với quần hùng còn huynh thì không.

- Tại sao?

Nhướn đôi chân mày lưỡi kiếm, Tùng Vĩ nói:

- Trong mắt các vị Chưởng môn, Cang Tùng Vĩ hiện nay là một Xảo Tà... họ chỉ muốn nhốt Xảo Tà ra khỏi cuộc sống này, chứ có đâu mà nghe lời nói của Tùng Vĩ.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Dĩ độc trị độc. Theo ý huynh, muốn chống lại Huyết y nhân thì chỉ có mỗi một phương kế duy nhất...

- Phương kế gì?

- Ai sẽ là Võ lâm Minh chủ. Nếu mục đích của y là chức vị Võ lâm Minh chủ thì huynh cũng sẽ giành lấy chức vị đó về mình. Có như vậy mới đồng cân đồng lượng.

Nàng nhìn sững Tùng Vĩ:

- Tất cả những vị võ lâm chưởng bối đều căm ghét huynh... Làm sao, làm sao mà họ tôn huynh lên chức vị đó?

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Thế mới gọi là dĩ độc trị độc. Khi Trương Kiệt minh chủ qua đời thì chiếc ngai Minh chủ để trống. Tất cả mọi người đều ngóng mắt nhìn vào chiếc ngai bỏ trống đó... Đây chính là nhược điểm mà chúng ta buộc họ phải nhường lại cho Cang Tùng Vĩ.

- Huynh tính bằng cách nào?

- Huynh có cái đầu hơn họ. Đầu của huynh thì chẳng theo lệ võ lâm. Còn họ thì vướng tay, vướng chân đủ thứ trong mấy cái lệ do chính họ đặt ra.

Tọt thêm một ngụm rượu, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Mặc Linh! Huynh muốn nhờ muội làm giùm một chuyện.

Mặc Linh gật đầu:

- Huynh nói đi. Mặc Linh sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện.

Nghe nàng thốt ra câu này, Tùng Vĩ phá lên cười. Y vừa cười vừa khoát tay:

- Không, không. Chỉ làm cái chuyện huynh nhờ thôi vả lại là một chuyện nghiêm túc, chứ không nhờ muội phải...

Nàng đỏ mặt, lúng túng nói:

- Huynh đừng có nói càn nghe.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Huynh đâu có nhờ muội hôn huynh.

Mặt Mặc Linh đỏ au khi nghe Tùng Vĩ thốt ra câu nói này.

Nàng vùng vằng nói:

- Muội không nói chơi với huynh đâu.

Tùng Vĩ nheo mắt, tợp thêm một ngụm rượu nữa rồi nói:

- Đúng rồi. Nếu sau này muội có muốn hôn huynh thì huynh cũng sẽ từ chối.

Chỉ văn phòng tứ bửu, Tùng Vĩ nói:

- Muội mài mực cho huynh.

Mặc Linh nheo mày hỏi:

- Mài mực để làm gì?

- Huynh bảo mài mực thì cứ mài mực. Tất nhiên là không phải để đề thơ tặng cho muội rồi. Bởi vì mỗi bài thơ đều có giá cả, mà muội thì chẳng bao giờ chịu trả giá cho huynh.

- Cái giá huynh đòi khôn lăm.

- Hê! Thế mà người ta chỉ thích trả bằng thứ mà huynh đòi đấy.

Đôi lưỡng quyền của nàng đỏ ửng:

- Thôi, không thèm nói chuyện với huynh nữa.

Nàng nói xong bước đến mài mực. Tùng Vĩ thì trái tờ giấy lên mặt bàn. Y đứng trước tờ giấy nhắm mắt lại. Vẻ mặt Tùng Vĩ trang trọng cực kỳ.

Mặc Linh bưng đĩa mực và cây bút đến đặt lên bàn. Nàng nhìn Tùng Vĩ, nheo mày nhủ thầm: “Tùng Vĩ ca ca làm gì vậy”.

Mặc dù nghĩ thầm như thế, nhưng nàng vẫn im lặng không đánh động gì đến Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ bất ngờ mở mắt, tay cầm cây bút chấm vào mực rồi phác họa bức tranh mỹ nữ trong Ngọc Chỉ thần châu. Thỉnh thoảng, y lại nhắm mắt lại để nhớ lại Tùng Vĩ họa tiết trong bức họa.

Tay Tùng Vĩ loang loáng lướt trên tấm giấy hồng điều, trong khi Tô Mặc Linh cứ trở mắt nhìn. Chỉ mất độ một khắc, Tùng Vĩ vẽ xong bức họa.

Cầm bức họa lên, Tùng Vĩ đặt vào tay Mặc Linh rồi thối về sau ba bước ngăm nhìn.

Đôi chân mày nheo lại.

Y từ từ bước đến trước mặt Mặc Linh. Thấy thần sắc của Tùng Vĩ quá trang trọng, Mặc Linh buột miệng hỏi:

- Ca ca sao vậy?

Tùng Vĩ lắc đầu không đáp lời nàng. Y nhắm mắt lại, rồi bất ngờ vươn tay chụp lấy bức họa vo tròn quăng vào góc thư phòng.

Lại cầm bút họa tiếp một bức nữa. Cứ như thế đến bức họa thứ mười thì trời tối hẳn. Tùng Vĩ treo bức họa thứ mười lên vách thư phòng.

Dưới ánh đèn bạch lập nhập nhoạng, bức họa mỹ nhân trông thật sinh động như được Tùng Vĩ phả vào đó chất sống của một con người bình thường.

Tùng Vĩ ngắm nhìn bức họa lẩm nhẩm nói:

- Chính nàng ta đây rồi.

Mặc Linh hỏi:

- Ca ca vẽ ai vậy. Người yêu của ca ca à?

Nhìn lại Mặc Linh, Tùng Vĩ gật đầu.

Sắc diện của nàng xanh nhợt khi nghe câu nói của Tùng Vĩ. Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ nhẹ nói:

- Không ngờ người yêu của huynh đẹp như vậy. Đúng là Thiên hạ Đệ nhất mỹ nhân không một ai sánh bằng.

Tùng Vĩ bước đến bên Mặc Linh.

- Mặc Linh thấy nàng đẹp à?

- Đẹp lắm. Có thể nói là một trang giai nhân tuyệt sắc, ngàn năm chưa có một người.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Huynh phải chọn người đẹp như thế mới vừa ý huynh chứ.

Sắc hoa của Mặc Linh đượm ngay vẻ muộn phiến. Nàng nhìn sang Tùng Vĩ, từ tốn nói:

- Thế mà trước đây muội cứ tưởng huynh chưa có ý trung nhân...

Nàng gượng cười nói tiếp:

- Mặc Linh chúc mừng cho huynh... chúc mừng cho huynh...

Nàng nói xong toan dợm bước tiến ra cửa, nhưng Tùng Vĩ gọi lại:

- Linh muội đi đâu vậy?

Nàng nhìn lại Tùng Vĩ gượng cười:

- Muội đi để huynh tha hồ nhớ người huynh thương... Muội không... không muốn phá bình tình yêu của huynh đối với nàng ấy đâu.

Nàng ôm quyền:

- Ca ca bảo trọng.

Mặc Linh vừa quay bước, Tùng Vĩ thi triển “Vạn Tượng Di Thân bộ” lướt qua nàng chặn lại. Y dang rộng hay tay.

Tùng Vĩ nhìn Mặc Linh chăm chăm.

Mặc Linh thẹn thùng nói:

- Sao huynh lại chặn muội?

- Phải chặn chứ.

Nàng gắt gỏng nói:

- Mặc Linh không ở đây đâu. Muội sẽ đi.

- Muội đi đâu?

- Đi đâu mặc muội. Mặc Linh tự lo cho mình được mà...

Tùng Vĩ thở dài, nhướn mày nói:

- Muội không muốn đi cùng với huynh à?

Nàng gắt gỏng nói:

- Không. Đi cùng ca ca, người ta sẽ đau khổ đó...

- Ai đau khổ nào?

- Thì... thì người yêu của ca ca.

Tùng Vĩ phá lên cười. Vừa cười, Tùng Vĩ vừa nói:

- Huynh hiểu muội rồi... Hiểu muội rồi.

- Huynh hiểu gì?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Muội ghen với bức họa giai nhân kia, phải không?

- Người trong bức họa kia là người huynh yêu... Muội đâu có quyền gì mà ghen.

- Không ghen sao lại muốn bỏ đi?

Y hất mặt nói:

- Nói thật cho huynh biết đi. Sau đó huynh sẽ nói cho muội biết người trong bức họa là ai?

Sắc hoa của Mặc Linh đỏ gay như quả chín sắp rụng. Nàng bẽn lễn nói:

- Muội... muội...

Nàng gật đầu:

- Ủ... Muội ghen với nàng ta đó.

- Huynh biết ngay mà.

Y nắm tay Mặc Linh, nhưng nàng rụt tay lại.

Tùng Vĩ sượng sùng nói:

- Được rồi. Muội nghe huynh nói đây. Bức họa mà huynh vừa vẽ ra đó chính là giai nhân trong Ngọc Chi thần châu.

Mặc Linh tròn mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Huynh gạt muội.

- Sự thật là như vậy. Huynh không gạt muội đâu. Sau khi khảo cứu Ngọc Chi thần châu huynh thấy chỉ có muối bức họa này. Ghi nhận bức họa trong Ngọc Chi thần châu rồi, huynh đã mài để hủy nó. Huynh tin, bức họa mỹ nữ này có liên quan đến bí mật của thần châu.

Nắm tay Mặc Linh:

- Muội tin huynh chứ?

Nàng nhìn Tùng Vĩ rồi gượng gật đầu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Sao muội lại ghen với người trong Ngọc Chi thần châu vậy?

Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ nhẹ nói:

- Muội cũng không biết nữa.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Muội không biết... nhưng huynh thì biết.

- Huynh biết gì?

- Phàm nữ nhân mà ghen thì rõ ràng đã yêu... Chắc muội yêu huynh nên mới ghen với cả bức họa trong Ngọc Chi thần châu?

Mặc Linh vùng vằng.

- Hồng thèm yêu huynh đâu.

- Xem kìa... Nói mà lại thẹn thùng đỏ mặt.

Nghe Tùng Vĩ nói, nàng càng luống cuống hơn. Mặc Linh bật khóc:

- Muội... muội hồng nói chuyện với huynh nữa.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Được rồi. Được rồi. Huynh không nói chuyện đó nữa.

Tùng Vĩ bước đến bức họa, cột lại cẩn thận rồi bước đến trước mặt Mặc Linh:

- Linh muội! Huynh muốn muội tìm người đã khắc bức họa này vào Ngọc Chỉ thần châu. Những nghệ nhân có được thuật điêu khắc như thế này chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Trong khi muội làm việc này thì huynh sẽ khấy động võ lâm. Tất cả mọi người đều chú ý đến huynh mà không chú ý đến muội.

Nàng gật đầu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Muội hiểu ý của huynh chứ?

- Muội hiểu.

- Theo ý huynh, muội nên đến kinh thành.

Nàng gật đầu. Nhĩ Lan chớp mắt, lệ bất giác trào ra khóe mắt.

- Ca ca! Vậy ca ca tính chừng nào mới chia tay?

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài:

- Muội càng tránh huynh chừng nào càng tốt chừng đấy.

- Vậy bao giờ chúng ta mới gặp lại? Nếu như muội tìm ra người khắc bức họa này vào Ngọc Chỉ... thì tìm huynh ở đâu?

Tùng Vĩ mím môi nheo mày suy nghĩ. Tùng Vĩ bước lại cầm bút viết lên tờ giấy hồng chữ “NHÂN”. Thư bút của Tùng Vĩ sắc xảo tạo ra chữ nhân thật sống động.

Nhìn lại Mặc Linh.

- Linh muội! Đây là dấu hiệu của huynh... để lại cho muội. Nếu chữ “NHÂN” này mất đi một nét thì...

Mặc Linh lắc đầu:

- Ca ca đừng nói vậy. Muội tin ông trời không nỡ hại ca ca đâu.

Tùng Vĩ giả lá cười. Y vừa cười vừa nói:

- Nhưng chuẩn bị trước vẫn hơn. Còn dấu hiệu của muội là gì?

Nàng bước đến cầm bút vẽ một cánh hoa mai bên cạnh chữ nhân.

Tùng Vĩ ngăm nhìn cánh hoa mai khẽ gật đầu:

- Đẹp lắm.

Miệng thì nói, Tùng Vĩ cầm bút thảo luôn một bài thơ dưới hai dấu hiệu đó.

Hoa quang nóng lạn liễu khinh minh

Chước tửu hoa tiền tống ngã hành.

Ngã diệc tha như thường nhất túy

Mặc giao huyền quản tác ly thanh.

Dịch:

Hoa xinh tươi rực rỡ cùng tươi

Rót rượu trước hoa để tiễn tôi

Tôi say như thế mọi ngày uống

Đừng bảo nhạc trỗi khúc ly bôi.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hắc Đạo Hoạt Náo

Chia tay với Tô Mặc Linh, Tùng Vĩ bất giác cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu xâm chiếm cả tâm hồn mình. Y vừa rảo bước đi vừa than thở nghĩ thầm.

“I... Nàng yêu mình hay mình đã yêu nàng rồi. Có lẽ mình đã yêu Tô Mặc Linh rồi”.

Ý niệm đó trôi qua, Tùng Vĩ nhắm nói:

- Nếu mình yêu nàng thì hay nhất nên tránh xa nàng càng xa càng tốt.

Tùng Vĩ tiến thẳng đến một tòa kỹ lâu. Vốn trước kỹ lâu luôn có những gã Cái bang chực chờ để cầu may ở những khách tìm hoa hào phóng.

Tùng Vĩ bước đến trước mặt một lão Cái bang đang khom mặt khúm núm. Chàng lấy ra một tấm ngân phiếu năm mươi lạng đưa qua trước mặt lão.

Lão Cái bang nhìn tấm ngân phiếu rồi ngược lên. Lão giả lả cười phơ cả hàm răng vẩu hoặc, thưa rang thưa rinh. Lão khúm núm nói:

- Công tử định làm phước cho lão già khốn khổ này?

- Tại hạ không chỉ làm phước, còn có ý dẫn tiền bối vui thú một chút trong kỹ lâu này nữa.

Lão Cái bang tròn mắt nhìn chàng.

- Công... công tử nói thật đó chứ?

- Lão tiền bối không tin vào lời của tại hạ ư? Thế thì chúng ta vào nào.

Tùng Vĩ vừa nói vừa đặt tay lên vai lão:

- Tứ hải giai huynh đệ... Huống chi tại hạ còn cần đến lão nữa đó.

- Công tử cần đến lão hủ ư? Lão hủ có gì mà công tử cần?

Tùng Vĩ nhỏ giọng nói:

- Tại hạ muốn gặp Bang chủ Ngẫu Nại.

Lão ngật ngừng hỏi:

- Công tử có chuyện gì cần gặp Bang chủ Ngẫu Nại.

Võ vai lão, Tùng Vĩ nói:

- Chỉ cần lão thông báo đến cho Bang chủ có Cang Tùng Vĩ cần gặp...
xem như lão đã lập được công lớn rồi đó. Còn bây giờ tại hạ sẽ vào...

Tùng Vĩ ngẩng lên nhìn tấm liễn sơn son thếp vàng.

- Tại hạ sẽ vào “Dạ Hương lâu”.

Lão Cái bang cứ trở mắt nhìn Tùng Vĩ. Lão dụi mắt như thể chẳng tin được vào mắt mình.

- Công tử đây là Cang Tùng Vĩ?

- Chính tại hạ. Chắc hẳn Bang chủ đã thông tin cho tất cả môn hạ Cái bang để truy tìm hành tung của tại hạ?

Lão Cái bang gật đầu.

- Thế thì lão trượng hãy thông tin đến Bang chủ đi.

- Lão sẽ thông tin đến Hương đàn chủ. Chắc hẳn Hương đàn chủ sẽ đến... nếu như Bang chủ không đến kịp.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tốt lắm!

Chàng võ vai lão:

- Tùng Vĩ không thể chờ lâu đâu nhé.

Tùng Vĩ vừa nói, vừa lấy một nén bạc vụn đặt vào tay lão.

- Phần công của lão trượng đây.

Tùng Vĩ nói xong, bước thẳng về phía cửa Dạ Hương lâu. Từ trong Dạ Hương lâu có một thiếu nữ có bộ mặt lờ lợt hồi hải bước ra đón Tùng Vĩ.

Nàng nũng nịu hỏi:

- Công tử đến Dạ Hương lâu tìm Chúc Chúc phải không?

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Chúc Chúc là ai?

- Chúc Chúc là thiếp đây.

Tùng Vĩ gật đầu.

- Cũng được đấy.

Y vừa nói vừa choàng tay qua vai Chúc Chúc. Còn ả thì vòng tay qua thắt lưng Tùng Vĩ. Hai người sánh bước vào Dạ Hương lâu. Tùng Vĩ và Chúc Chúc vừa mới bước qua ngưỡng cửa Dạ Hương lâu thì chạm mặt ngay với Hoạt Sát Diêm La Đường Trung đang ngồi với hai ả kỹ nữ, vừa thấy Tùng Vĩ, Hoạt Sát Diêm La Đường Trung xô ngay hai ả kỹ nữ ra, đứng bật dậy.

Y nói lớn:

- Cang Tùng Vĩ!

Nghe Đường Trung gọi, Tùng Vĩ vội buông vai Chúc Chúc nhìn Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Tùng Vĩ giả lá nói:

- Không ngờ được gặp tôn giá ở đây. Hạnh ngộ... Hạnh ngộ.

Vừa nói Tùng Vĩ vừa ôm quyền xá Đường Trung.

Đường Trung bước đến trước mặt Tùng Vĩ, chìa tay đến trước:

- Cang tiểu tử! Mau giao cho Đường mỗ Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ nhướn cao đôi chân mày:

- Ở hay! Tại hạ đâu có thiếu nợ gì tôn giá... sao bỗng dưng tôn giá lại đòi nợ tại hạ? Ngọc Chỉ thần châu nào?

Đường Trung nheo mày quắc mắt:

- Tiểu tử đừng giả vờ nữa... Mau giao Ngọc Chỉ thần châu.

Đường Trung to tiếng, khiến cho những người khác chú ý đến Tùng Vĩ và y.

Tùng Vĩ lắc đầu, thả bước đến bàn ngồi xuống rồi lên tiếng nói:

- Cho rượu...

Chúc Chúc lưỡng lự.

Đường Trung chau mày nhìn Tùng Vĩ:

- Tiểu tử! Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, có trao Ngọc Chỉ thần châu không?

Tùng Vĩ hất mặt nhìn Đường Trung, chậm rãi nói:

- Nếu tại hạ không giao Ngọc Chỉ thần châu cho tôn giá... tôn giá sẽ làm gì tại hạ đây?

- Không trao Ngọc Chỉ thần châu, ngươi sẽ chết đó.

- Nếu tại hạ không chết, thì tôn giá phải đem lại cho Tùng Vĩ cái gì nào?
Hoạt Sát Diêm La Đường Trung gắt giọng:

- Cang Tùng Vĩ! Đường mỗ không ngoa ngôn với người đâu. Nếu người không trao Ngọc Chỉ thần châu cho Đường mỗ, người sẽ hối hận.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Được rồi. Nếu tôn giá thắng được Tùng Vĩ thì sẽ có Ngọc Chỉ thần châu. Bằng như ngược lại, tôn giá sẽ tiếp nhận tại hạ làm sư tôn. Được chứ?

Đường Trung cau mày:

- Tiểu tử nói vậy có ý gì?

- Còn có ý gì nữa, được ăn cả, ngã về không. Tùng Vĩ không phải như hồi đó đâu... Tôn giá mau lượng sức mình. Không khéo trở thành hầu nô của Cang Tùng Vĩ.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung hừ nhạt một tiếng:

- Chẳng lẽ luyện được võ công trong Ngọc Chỉ thần châu?

- Tôn giá đã nhận biết ra rồi đó.

- Đường mỗ không tin.

Lời vừa dứt trên miệng Hoạt Sát Diêm La thì Tùng Vĩ thi triển Vạn Tướng Di Thân bộ phối hợp cùng với Tiên pháp. Chỉ trong chớp mắt, ngọn Kim tiên của Tùng Vĩ đã trói chặt Hoạt Sát Diêm La.

Tùng Vĩ chấp tay đứng trước mặt y.

- Giờ tôn giá tin chưa?

Đường Trung lỗ mắt nhìn Tùng Vĩ. Y ngậm ngừng nói:

- Người...

- Hê! Đường tôn giá đã thua mà còn hỗn xược với kẻ thắng hả. Bây giờ tôn giá có nhận Tùng Vĩ là sư phụ không?

Mặt Hoạt Sát Diêm La đỏ bừng.

Y lắc đầu.

Tùng Vĩ nhướn mày, danh giọng hỏi:

- Không chịu ư?

- Không.

- Thôi được rồi. Đường tôn giá không nhận Tùng Vĩ làm sư phụ cũng được, nhưng phải thốt lên câu nói này.

- Người muốn nói gì cũng không.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mặt Hoạt Sát Diêm La Đường Trung:

- Nếu như Tùng Vĩ cho tôn giá cơ hội làm lại từ đầu, người có tâm phục và khẩu phục không?

Hoạt Sát Diêm La gật đầu.

Tùng Vĩ lườm gã, gằn giọng nói:

- Nếu thua Tùng Vĩ một lần nữa, Đường tôn giá phải quỳ xuống cất lên câu nói.

- Nói câu gì.

- Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

- Một đạo tỳ tiểu tử như người mà có thể là Võ lâm Minh chủ sao?

- Trước là đạo tỳ, sau là Minh chủ chẳng có gì khác thường cả.

Tùng Vĩ vừa nói vừa ghệt khẽ cổ tay thâu hồi ngọn Kim tiên. Ngọn Kim tiên vừa thu về, ngay lập tức Đường Trung chớp động chiêu công. Y phối hợp đồng bộ hữu thủ và tả thủ. Hữu thủ dụng chưởng công, tả thủ dụng ám tiễn. Chưởng ảnh công vào thượng đẳng, ám tiễn chỉ công vào ba đại huyết tối kỵ vùng Đan Điền. Chiêu công của Hoạt Sát Diêm La không để cho đối phương có cơ hội sinh tồn.

Mặc dù Hoạt Sát Diêm La chớp động chiêu công chiếm tiên cơ, nhưng khi Tùng Vĩ thi triển Vạn Tượng Di Thân bộ thì họ Đường gần như đứng sững ra. Bởi y ngỡ như chớp mắt, trước mặt có vô số Cang Tùng Vĩ, mà chưởng ảnh đã đánh ra rồi chẳng biết có nên thu về hay không.

Sự kiện kia diễn ra nhanh đến độ khi chưởng kinh của Đường Trung vỗ vào chiếc bàn của Tùng Vĩ, gã mới kịp nhận thức rằng tất cả đã quá muộn màng.

Chưởng kinh của Đường Trung công hụt thì cũng là lúc ba ngọn phi tiễn ghim vào búi tóc y.

Phập... Phập... Phập...

Ba ngọn phi tiễn của Đường Trung bay ngược trở lại bởi đầu ngọn Kim tiên đón lấy chúng. Chưa dừng ở đó, ngọn Kim tiên bỗng vươn thẳng ra như một ngọn trường côn, đầu của nó chập chờn ngay trước tam tinh họ Đường.

Hoạt Sát Diêm La hốt hoảng nhích bộ qua trái, thì đầu Kim tiên cũng theo gã như bóng với hình. Gã bước qua phải thì nó cũng lại theo về bên phải. Rồi bất thành lình nó mỗ tới như một con rắn, áp dính vào tam tinh của Đường Trung.

Tam tinh của Đường Trung tê rần, như thể có mũi kiếm nhọn hoắt đặt đúng vào nó.

Tùng Vĩ nói:

- Sao... giờ tôn giá đã phục chưa?

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Ta phục rồi... Ta phục rồi.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Nếu phục thì Đường tôn giá phải nói theo tại hạ.

Đanh giọng, Tùng Vĩ gằn từng tiếng:

- Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn.

Hoạt Sát Diêm La miễn cưỡng đọc theo Tùng Vĩ:

- Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn.

Tùng Vĩ khê gật đầu, gằn giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ.

Mặt Hoạt Sát Diêm La đanh lại.

Đầu ngọn tiên chích tới như muốn khoét vào tam tinh lão. Cảm nhận ra điều đó, Đường Trung phải gượng thốt lên:

- Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Đã đọc rồi, giờ đọc lại cho trọn câu.

- Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Đường Trung chẳng còn cách nào khác, buộc phải đọc lại câu nói của Tùng Vĩ.

- Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Những người có mặt tại tiền sảnh Dạ Hương lâu cứ đứng đực ra trước hiện cảnh đó. Võ công của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là khó có cao thủ Hắc đạo nào xứng là đối thủ

của y, nay thì phải khuất phục trước một Cang Tùng Vĩ mà niên kỷ chưa quá đôi mươi.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung thấy mọi người nhìn mình đăm ra bối rối. Y vừa thẹn thùng, vừa uất ức nhưng không biết làm gì được, nên muốn ly khai ngay khỏi Dạ Hương lầu.

Y toan dợm bước bỏ đi thì Túy đầu đà Đường Ngao bước xuống cầu thang. Lão vừa bước xuống cầu thang vừa nói:

- Hoạt Sát Diêm La huynh đệ vừa mới nói ai là Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn... còn gọi tên tiểu tử Cang Tùng Vĩ nữa?

Nói dứt câu thì Túy đầu đà Đường Ngao nhận ra Tùng Vĩ. Lão reo lên:

- A! Tùng Vĩ đây... Tùng Vĩ đây rồi.

Thay vì tiếp tục bước xuống cầu thang, Đường Ngao chỉ lắc vai thi triển khinh công băng qua cầu thang lướt đến ngay trước mặt Tùng Vĩ.

Y giả lả nói:

- Tùng Vĩ tiểu đệ nhận ra Túy đầu đà này chứ.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Không nhận ra Túy đầu đà tôn giá thì Tùng Vĩ còn nhận ra ai nữa. Chúng ta đã gặp nhau ở Bách Hoa lầu.

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ đã nhận ra Đường Ngao này. Còn ta thì chẳng bao giờ quên Xảo Tà Tùng Vĩ. Chúng ta cùng là người một cánh đúng không?

Tùng Vĩ gật đầu nói:

- Nếu tôn giá cho Tùng Vĩ cùng một thuyền thì hay biết mấy.

- Đường Ngao này lúc nào cũng hào phóng tình huynh đệ cả. Nếu như Tùng Vĩ nhận Đường Ngao là huynh trưởng thì cứ gọi ta là Đường đại ca.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Túy đầu đà, Đường đại ca.

Tùng Vĩ vừa thốt dứt câu, Đường Ngao ngửa mặt cười kha kha. Tràng tiểu ngạo của y nghe thật sáng khoái.

Y vừa cười vừa nói:

- Hay lắm! Hay lắm... Xảo Tà đệ đệ.

Túy đầu đà quay vào trong kỹ lầu.

- Đem rượu ra đây.

Bọn kỹ nữ bưng rượu bày ra bàn.

Đường Ngao quay lại Đường Trung và những người đang có mặt tại tiền sảnh. Y cao giọng nói:

- Tất cả mọi người lại đây.

Vẻ hào phóng, xởi lởi của Túy đầu đà Đường Ngao khiến Tùng Vĩ cũng cao hứng theo gã.

Túy đầu đà Đường Ngao bưng cả vò rượu năm cân đưa đến trước.

- Xảo Tà đệ đệ... Túy đầu đà Đường Ngao huynh có nghe đệ xỏ mũi bọn ngục quân tử Chưởng môn tại trấn Hàm Đan, thích thú vô cùng. Đường huynh đã có ý kết thân với đệ, nhưng chẳng biết đệ ở đâu, không ngờ duyên của chúng ta đã được trời định... Huynh sẽ uống cạn vò rượu này thay cho lời thề kết tình huynh đệ.

Tùng Vĩ cao hứng bưng cả vò rượu.

- Tùng Vĩ cũng sẽ uống cạn vò rượu này để tỏ lòng thành với Đường đại ca.

- Hay lắm! Chúng ta sẽ là huynh đệ... Tất cả mọi người cùng uống chứ?

Mọi người nhao nhao hẳn lên.

- Uống... Uống...

Tất cả cùng dốc rượu tu ừng ực. Rượu chảy ra cả hai bên mép Túy đầu đà Đường Ngao.

Túy đầu đà đặt vò rượu xuống bàn thì đã cạn sạch chẳng còn giọt nào.

Khi uống vò rượu đó, đầu óc Tùng Vĩ quay cuồng. Y đặt vò rượu xuống bàn thì ngồi ngay xuống ghế không đứng được nữa.

Túy đầu đà Đường Ngao cao hứng nói:

- Xảo Tà đệ đệ tửu lượng cũng khá lắm.

Tùng Vĩ nhìn Đường Ngao.

- Nhưng không thể nào bì với huynh được.

Đường Ngao vỗ vai Tùng Vĩ.

- Như thế đã là hay lắm rồi.

Y nhìn lại Hoạt Sát Diêm La Đường Trung vẫn đang ôm khư khư vò rượu trong tay mình.

- Hoạ Sát Diêm La Đường lão đệ! Khi này, Đường Ngao nghe đệ nói gì thế?

Đường Trung đỏ mặt, nhưng ngậm miệng không thốt ra lời đáp lại câu hỏi của Túy đầu đà Đường Ngao.

Gã đại hán lực lưỡng đứng bên Đường Trung, liền thuật lại mọi chuyện xảy ra giữa Tùng Vĩ và Đường Trung.

Tùng Vĩ ôm quyền nói với Đường Ngao.

- Đường Ngao đại ca. Hoạ Sát Diêm La huynh nhường đệ đó.

Đường Ngao nheo mày nhìn Tùng Vĩ. Y lắc đầu nói:

- Túy đầu đà ta không tin. Chắc chắn Xảo Tà đệ đệ đã dụng Tiên pháp của Long Tiên Thần Sát đối phó với Hoạ Sát Diêm La Đường Trung lão đệ rồi. Đúng không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đường đại ca nói không sai. Tiểu đệ đã dụng Tiên pháp của Mặc Tử tiên sinh để đối phó với Đường Trung huynh.

Túy đầu đà Đường Ngao ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Thảo nào... thảo nào, Đường Trung lão đệ không thảm bại ê chề. Thắng thì thắng, thua thì thua... Ngay như Túy đầu đà Đường Ngao và Cuồng Nhân Hào Doãn cũng không phải là đối thủ của Xảo Tà tiểu đệ.

Y lại cất tiếng cười sang sảng. Gã vừa cười vừa nói:

- Xảo Tà đệ rất xứng đáng là Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Đường Ngao đại ca! Tùng Vĩ nhất thời phô trương thôi, không dám tự cho mình tài đức hơn đại ca.

Túy đầu đà Đường Ngao khoát tay:

- Không. Đệ đệ đừng khách sáo. Thử hỏi, ở đây bao nhiêu người chứng kiến rồi... Sự thật vẫn là sự thật. Đường Ngao tuy thô lỗ, cộc cằn nhưng lại rất trọng sự thật. Ở đây, chẳng có ai là đối thủ của Xảo Tà đệ đệ cả...

Y dang tay như ôm lấy cả một tán cây cổ thụ vô hình rồi cao giọng nói:

- Chư vị huynh đệ! Các người đồng ý với Túy đầu đà Đường Ngao này... chỉ có Cang Tùng Vĩ mới xứng là Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn không?

Mọi người đồng loạt phụ xướng với Túy đầu đà Đường Ngao:

- Rất xứng đáng... Rất xứng đáng.

Túy đầu đà Đường Ngao với tay bưng tiếp vò rượu nữa:

- Vậy chúng ta uống mừng đã có tân Võ lâm Minh chủ.

Nghe Đường Ngao nói, Cang Tùng Vĩ đỏ mặt hổ thẹn. Y hoàn toàn bất ngờ với sự biến kỳ lạ này.

Đường Ngao nói lớn, trong khi Tùng Vĩ còn đang bối rối:

- Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Mọi người cùng giơ cao vò rượu trong tay mình đồng loạt xướng lên:

- Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Phàm một người muốn đảm đương chức vị Võ lâm Minh chủ đâu phải muốn nhận thì nhận, mà phải có sự tôn vinh của các đại phái trong chốn võ lâm giang hồ. Được sự tôn vinh đó rồi thì phải đăng đàn Phong Thần bảng trên Kim đỉnh tử. Nay Tùng Vĩ ngang nhiên được Hắc đạo tôn vinh mà chẳng có lễ bái thiên địa, mà lại thật hỗn độn, bừa bộn nhưng đó cũng là sự kính trọng mà Hắc đạo dành cho Tùng Vĩ.

Túy đầu đà dốc chống vò rượu tu ừng ực. Y uống trọn vò rượu thứ hai rồi nói:

- Kể từ bây giờ, đối với chư huynh đệ chúng ta, Xảo Tà Cang Tùng Vĩ là tân Võ lâm Minh chủ.

Y chìa vò rượu đến trước mặt Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ đệ đệ! Chúng ta không cầu thị, không rườm rà, không lễ tiết như bọn ngụy quân tử Bạch đạo... mà chỉ có tấm lòng đối với nhau...

Túy đầu đà liếm mép nói tiếp:

- Tấm lòng này, Túy đầu đà kính cho tân Võ lâm Minh chủ Cang Tùng Vĩ Xảo Tà đệ đệ. Mời đệ đệ.

Tùng Vĩ bối rối:

- Đường đại ca khiến cho Tùng Vĩ hổ thẹn quá.

- Hê! Hồ thẹn hay không thì danh tiếng của đệ đệ đã lẫy lừng trong giới Hắc đạo. Với giới Hắc đạo chưa một ai làm được như Tùng Vĩ đệ đệ. Đường huynh chúc mừng cho đệ.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Y nói xong, bưng lấy vò rượu của Đường Ngao tu một hơi dài, rồi chuyển qua người bên cạnh.

Tùng Vĩ cao hứng nói:

- Tứ hải giai huynh đệ. Vò rượu này xem như sự kết giao của huynh đệ chúng ta, hoạn nạn cùng chia, phúc đức cùng hưởng. Tất cả sẽ dùng chung một vò rượu.

Mọi người reo lên:

- Tân Minh chủ hào phóng... Rộng lượng.

Vò rượu nhanh chóng được chuyển đi từ người này qua người khác, đến khi quay lại Túy đầu đà thì đã cạn sạch.

Đón lại vò rượu, Đường Ngao cao giọng nói:

- Kể từ hôm nay, chúng ta hoạn nạn cùng chia, phúc đức cùng hưởng. Tòa Dạ Hương lâu này sẽ là Tổng đàn Võ lâm của tân Minh chủ.

Tùng Vĩ trở mắt nhìn Túy đầu đà. Y nghĩ thầm: “Lấy cả kỹ lâu làm Tổng đàn Võ lâm... Eo ôi! Xem chừng Đường đại ca sai mất rồi. Nếu các vị Chưởng môn kia biết chắc phải ôm bụng cười thôi. Còn lão Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng, cho dù có bái phục mình là tân Võ lâm Minh chủ thì cả cuộc đời chẳng dám kéo đến Tổng đàn Võ lâm”.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thu Phục Cái Bang

Gã Hương đàn chủ Cái bang thuộc phân đà Tô Châu ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế trong tòa cổ miếu, đứng hai bên là hai hàng thuộc hạ dưới chướng. Ai nấy cũng đề khoác bộ mặt lem luốc trông thật quái gở.

Đoàn quần hùng Hắc đạo do Tùng Vĩ dẫn đầu tiến đến ngôi cổ miếu mà gã Hương đàn chủ vẫn không ra tiếp. Túy đầu đà Đường Ngao đẩy lão ăn mày qua một bên rồi xông xộc bước vào.

Y chống nạnh, chỉ gã hương chủ.

- Hê! Tên ăn mày thúì Cùng Bát kia! Sao thấy tân Võ lâm Minh chủ đến mà không ra nghinh tiếp, mà còn ngồi chiếm chệ trên đó chứ?

Cùng Bát tròn mắt nhìn Túy đầu đà Đường Ngao. Gã đứng lên gằn giọng nói:

- Cái gì là tân Võ lâm Minh chủ... Bốn Đàn chủ chưa nghe ai là tân Võ lâm Minh chủ cả.

- Cùng Bát! Tên ăn mày thúì tha này... không nghe thì bốn Đầu đà còn tha thứ cho người. Nhưng nay tân Võ lâm Minh chủ Cang Tùng Vĩ đến mà người còn ngồi đực ra đó à... Hay đợi đến khi bốn Đầu đà Đường Ngao này mở mắt cho người?

Cùng Bát càng bất ngờ hơn. Y như thể quá đỗi sững sờ nên cú trở mắt nhìn Túy đầu đà Đường Ngao:

- Sao... có chuyện gì đảo lộn trong võ lâm thế nhỉ? Cái bang là Thiên hạ Đệ nhất bang với bao nhiêu cao thủ, và thông tin nhanh như chớp vẫn chưa hề nghe nói Tùng Vĩ là Võ lâm Minh chủ...

Túy đầu đà Đường Ngao cướp lời Cùng Bát:

- Không nghe thì bây giờ người nghe rồi đó. Hay đợi bốn đầu đà xách đầu người xuống mới chịu nghe ư?

Cùng Bát chau mày đứng lên:

- Túy đầu đà! Lão là Hắc đạo đâu có quyền bắt Cái bang phải đầu phục Võ lâm Minh chủ của lão chứ.

Túy đầu đà khệnh khạng bước lên trước mặt Cùng Bát.

- Bốn đầu đà bắt thì đã sao nào?

Y vừa nói vừa dựng đứng song thủ, gằn giọng nói:

- Người không phục thì Túy đầu đà này sẽ đập vỡ sọ người đó, ăn mày thúì à. Thậm chí, đập vỡ đầu người rồi, bốn đầu đà còn không cho bọn Cái bang các người hành nghề ở Tô Châu này nữa.

Cùng Bát gắt giọng nói:

- Túy đầu đà! Ai sợ lão chứ Cùng mỗ chẳng sợ đâu. Lão định tiếm nhiệm chức vị Đàn chủ của Cùng mỗ à?

Khi Cùng Bát thốt ra câu nói đó thì bọn Cái bang không ngừng nện những chiếc gậy xuống sàn cổ miếu, tạo ra âm thanh cồm cộp.

Túy đầu đà gắt giọng:

- Tên ăn mày thúì này! Rượu mời của bốn đầu đà không nhận, mà lại đòi uống rượu phạt. Được. Túy đầu đà phải răn dạy người.

Lão vừa nói vừa vỗ thẳng đến Cùng Bát một đạo kinh với uy lực di sơn đảo hải.

Cùng Bát cũng chẳng chút e dè, dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Chưởng kinh của Túy đầu đà Đường Ngao và Cùng Bát chạm thẳng vào nhau. Gã Hương đàn chủ Cái bang thối hẳn về phía sau ba bộ, thân hình lắc lư qua lại như cây sậy đang phải buộc hứng chịu những đạo cuồng phong vũ liệt.

Túy đầu đà nói:

- Tên Hương đàn chủ ăn mày thúì Cùng Bát kia! Người có chịu phục chưa? Nói cho người biết. Tại vị Xảo Tà đệ đệ của bốn đầu đà ra chỉ ngôn trước không được giết người. Nếu không, người toi mạng rồi.

Cùng Bát nghiêng răng ken két, rít giọng nói:

- Bản lĩnh của Túy đầu đà chỉ bao nhiêu đó, đâu đáng cho Cùng Bát này phục chứ.

Mặt Túy đầu đà Đường Ngao đánh hẳn lại. Lão câu gắt nói:

- Tên Đàn chủ thúi tha này! Còn dám bõn cợt với Túy đầu đà nữa. Ngay cả lão Bang chủ Ngẫu Nại của người còn không dám thốt lời đó với bốn Đầu đà. Một tên Đàn chủ nhãi nhép như người mà dám lên mặt với bốn Đầu đà ư? Không mở mắt cho người, chắc bọn ăn mày thúi không phục.

Lão nói xong thét lên một tiếng, chân dậm mạnh một cái, thể pháp lao vùn vụt đến Hương đàn chủ Cùng Bát, như một mũi dùi xoay tròn. Cùng Bát trụ tấn dụng đứng song thủ hứng lấy chiếc đầu cứng hơn sắt thép của Túy đầu đà.

Ầm...

Gã Cùng Bát bắn ngược về phía sau, đập lưng vào vách cổ miếu ngòi bệt xuống sàn, hai tay buông thõng, chẳng thể nào gượng đứng lên nổi.

Hiện trạng của gã Hương đàn chủ Cùng Bát thê thảm như vậy nhưng chẳng một gã Cái bang nào dám nhích động thân pháp bước ra cứu chủ. Tất cả đứng ngây ra, quên cả chuyện nện Đả Cầu bồng thị uy.

Túy đầu đà lừng lững bước đến nhìn Cùng Bát, nói:

- Tên Hương đàn chủ Cái bang thúi này, muốn chết thì bốn đầu đà cho người chết.

Lão vừa nói vừa toan phát lực cho Cùng Bát thì Tùng Vĩ hốt hoảng thét lớn:

- Đường Ngao huynh! Dừng tay.

Túy đầu đà nhìn lại Tùng Vĩ.

- Đệ đệ không nghe gã sĩ nhục Đường huynh đó à?

Tùng Vĩ giả lả cười bước đến bên Đường Ngao. Y vỗ vai Đường Ngao, từ tốn nói:

- Tùng Vĩ nghe tất cả lời phỉ báng của gã chứ. Đúng ra gã rất đáng chết, nhưng có một điểm gã không đáng chết.

- Đệ nói cho huynh nghe xem, điểm nào gã không đáng chết.

- Điểm cơ bản nhất mà gã Cùng Bát không đáng chết là vì gã là Hương đàn chủ Cái bang.

Túy đầu đà tròn mắt nhìn Tùng Vĩ.

- Cái lý của đệ sao khó nghe quá. Gã là Hương đàn chủ Cái bang nên phải đáng chết mới đúng chứ. Không giết gã thì bọn Cái bang kia đâu có phục.

Tùng Vĩ khoát tay.

- Ấy! Đường huynh giết gã, mấy tên Cái bang này mới không phục. Bằng như không giết Cùng Bát, họ càng phục Đường huynh hơn.

- Thế đệ có thể lý giải cho Túy đầu đà này biết không?

- Tất nhiên rồi. Nếu không lý giải thì đệ đâu đáng là Võ lâm Minh chủ.

Túy đầu đà dốc bầu hồ lô đeo bên hông ru một ngụm rồi nói:

- Đúng. Thân phận của đệ bây giờ nói ra cái gì cũng phải có lý cả. Có như thế, tất cả các chư huynh đệ mới càng tâm phục khẩu phục.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Cái bang chủ yếu sinh sống bằng gì nào?

- Trên giang hồ, chuyện đó ai cũng biết, môn hạ Cái bang sống bằng nghề hành khất.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Nếu bỏ tất cả những người thất cơ lỡ vận ra... Vì thất cơ lỡ vận cũng có lúc họ tìm được kế sinh nhai cho mình mà rời bỏ Cái bang. Còn những kẻ không có tài cán và cái đầu thông minh mới chọn nghề khất thực kiếm ăn. Gặp ai cũng chìa tay xin xỏ... Đúng không nào?

Túy đầu đà gật đầu:

- Xảo Tà đệ đệ nói đúng.

- Nói rồi nhé... Thế thì những kẻ càng ăn mày lâu năm, càng là kẻ ngu tối, u mê nên mới sống mãi bằng cái nghề đó. Chính vì sống lâu năm thành lão làng mà đảm đương chức vị này chức vị nọ. Xét cho cùng, trong Cái bang, người nào càng đảm đương chức vị lớn chừng nào thì là kẻ bất tài, vô dụng và thiển cận chừng ấy.

Tùng Vĩ chỉ Hương đàn chủ Cùng Bát, lúc này đã đứng lên được.

- Gã Cùng Bát đó làm chức vị Hương đàn chủ, chứng tỏ trí tuệ của gã u mê đến mức Hương đàn chủ... Một người u mê, thiển cận như vậy mà

khiến cho Túy đầu đà phải bận tâm đến, giết y thì đúng là dơ tay Đường Ngao huynh mà thôi.

Tùng Vĩ vỗ vai Túy đầu đà:

- Đường Ngao huynh phải để cho gã sống... sống tiếp tục quãng ngày đảm đương chức vị Hương đàn chủ bất tài, u mê, so với những huynh đệ Cái bang đây.

Đường Ngao sáng mắt hẳn ra. Lão ngửa mặt cười khàn khạch.

Lão vừa cười vừa nói:

- Hay! Hay! Quả nhiên bốn đầu đà không nhìn lầm Cang Tùng Vĩ. Hay...

Lão ôm quyền hướng về Tùng Vĩ:

- Đường Ngao này phải bái phục Xảo Tà đệ đệ.

Tùng Vĩ vội khoát tay.

- Không. Không. Tùng Vĩ chỉ nói cái điều cần phải nói thôi, không đáng để cho huynh ôm quyền xá đệ đâu.

Lời còn đọng trên miệng Tùng Vĩ thì từ ngoài cổ miếu một người với thân pháp siêu phàm lướt vào. Người đó chẳng ai khác mà chính là Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại.

Gã vừa trụ thân, vừa quát lớn:

- Tùng Vĩ tiểu tử! Người nói hay lắm! Giáo hoạt lắm!

Tùng Vĩ nhìn lại Ngẫu Nại bang chủ:

- Tùng Vĩ bái kiến Bang chủ.

- Bốn Bang chủ không dám nhận quyền lễ của người đâu.

Lão chấp tay sau lưng nhìn chăm chăm Tùng Vĩ:

- Khi này người nói gì nhỉ? Người là kẻ thông minh nhất, còn bốn Bang chủ là kẻ u mê nhất, phải không?

Túy đầu đà nghe Ngẫu Nại nói, nhìn sang Tùng Vĩ.

Lão nhỏ giọng nói:

- Đệ đệ có cần ta thu phục tên u mê đệ nhất thiên hạ này không?

Tùng Vĩ lắc đầu, khoát tay:

- Không. Không. Đường Ngao huynh cứ thị nhãn thẩm chứng cho đệ mà thôi.

Nói với Đường Ngao xong, Tùng Vĩ quay lại, ôm quyền từ tốn nói với Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại:

- Cang Tùng Vĩ nói có điều chi không đúng, xin Bang chủ chỉ giáo.
- Tôn Bang chủ chỉ muốn đập vỡ đầu mi thôi.

Tùng Vĩ mỉm cười ôn nhu nói:

- Phàm những người u mê khi thốt ra lời thường hăm dọa người khác. Hở một chút là đòi thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bởi vì đầu óc họ quá u tối, đâu biết tìm được lời hay ý đẹp để nói.

Tùng Vĩ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Thế Bang chủ có nghĩ đến lời của tại hạ không?
- Một gã tiểu nhân xảo trá như người thì có gì mà bốn Bang chủ phải để tâm đến chứ?

- Bậy! Một người xảo trá như Tùng Vĩ ư? Xảo trá mà bắt được Bang chủ phải mua rượu thịt về đãi... Thậm chí, còn buộc Bang chủ phải canh cửa nhà xí cho Tùng Vĩ. Đó không phải là xảo trá, mà là vì thông minh hơn Bang chủ. Hoặc Bang chủ quá ư tâm phục khẩu phục và tình nguyện làm chuyện đó cho tại hạ.

Ngẫu Nại nghe Tùng Vĩ nhắc lại chuyện ở Hàm Đan, sắc diện đỏ rần vì thẹn. Lão gượng nói:

- Bốn Bang chủ chỉ mắc lỡm người thôi. Nhưng hôm nay người đã dẫn xác đến nộp mạng... bốn Bang chủ sẽ lấy mạng người.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Bang chủ sai rồi.
- Ta nói sai gì? Người đang đứng trước mặt ta, không nộp mạng là gì hả?

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Tại sao Bang chủ có mặt ở đây?
- Ta được thông tin từ môn hạ Cái bang mà đến đây.
- Chắc chắn thông tin mà Bang chủ nhận được là do Tùng Vĩ muốn họ báo cho Bang chủ.

Mặt Ngẫu Nại sượng sùng. Lão miễn cưỡng gật đầu:

- Đúng.

- Thế thì Tùng Vĩ đâu phải đến để nộp mạng cho Bang chủ. Tùng Vĩ đến gặp Bang chủ là có mục đích.

- Mục đích gì? Cống nạp Ngọc Chỉ thần châu cho bốn Bang chủ ư?

Tùng Vĩ mỉm cười gật đầu:

- Quả nhiên là có ý đó. Nhưng ngoài ra, còn muốn thu nạp Cái bang về dưới trướng của mình.

Miệng Bang chủ Ngẫu Nại há hốc. Những tưởng như lão vừa nghe nhầm câu nói của Tùng Vĩ.

Lão buột miệng nói:

- Người nói lại cho bốn Bang chủ nghe xem.

- Đúng là Cái bang mãi mãi vẫn là Cái bang.

Tùng Vĩ mỉm cười nói thật chậm:

- Tại hạ muốn thu nạp Cái bang về dưới trướng của mình.

Tùng Vĩ nói dứt câu thì Túy đầu đà cao giọng xướng lên:

- Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Tạo một nụ cười gượng trên hai cánh môi. Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ nghe chư huynh đệ của tại hạ nói rồi chứ.

- Người là tân Minh chủ à?

- Bang chủ lại điếc nữa rồi... Bao nhiêu người nói như thế mà Bang chủ vẫn chưa nghe. Thôi được... Nếu Bang chủ thẳng Cang Tùng Vĩ thì Ngọc Chỉ thần châu sẽ thuộc về Bang chủ. Bằng như ngược lại thì hãy quỳ xuống tôn vinh Tùng Vĩ. Được chưa?

- Tiểu tử này đúng là hồ đồ. Được. Nếu người là kẻ có bản lĩnh thì hãy cho bốn Bang chủ được thấy.

Lời còn đọng trên hai cánh môi, Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại chớp động chiêu công. Ngọn Đả Cầu bỗng pháp trong tay lão nhanh chóng công ra ba chiêu cực kỳ ảo diệu chia làm ba hướng đánh vào ba vùng thượng, trung và hạ của Cang Tùng Vĩ, miệng thì nói:

- Tiểu tử! Nằm xuống.

Không đúng như Ngẫu Nại nói, bởi Tùng Vĩ đã thi triển Vạn Tượng Di Thân bộ lòn qua lưng lão mà lão vẫn còn múa may như thế đang đánh vào chiếc bóng vô hình.

Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ đánh đi đâu vậy?

Ngầu Nại buột miệng nói:

- Ý...

Lão quay ngoắt lại, hỏi:

- Người vừa thi triển Vạn Tượng Di Thân bộ?

- Bang chủ biết à?

- Người học được của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự?

- Không sai.

Tùng Vĩ nhướn mày, nói tiếp:

- Và còn cả Tiên pháp của Long Tiên Thần Sát nữa.

Cùng với lời nói đó, ngọn kim tiên vàng rực trong tay Tùng Vĩ quất ra phạt đến chân Bang chủ Cái bang Ngầu Nại. Ngọn roi thần kỳ của Tùng Vĩ buộc lão Bang chủ phải nhảy lẩn tránh nó.

Ngọn kim tiên vụt qua dưới đế giày gã Bang chủ Cái bang. Lão tránh được chiêu roi đầu tiên, nhưng chân vừa chạm xuống đất lại phải nhảy lên bởi ngọn roi lại chụp đến.

Cứ như thế, một người quất roi, một người nhảy như nhảy dây. Tùng Vĩ mỉm cười vừa quất roi, buộc Ngầu Nại nhảy lò cò vừa nói:

- Khi nào Bang chủ mệt thì nói với Cang Tùng Vĩ nhé. Chiêu thức này do chính Hồng Thất Công lão tổ Cái bang truyền cho tại hạ đó. Nó có tên là “Đả Cầu tiên pháp”.

Nghe Tùng Vĩ nói, Ngầu Nại vô cùng tức giận, nhưng khốn nỗi nếu mở lời thì không kịp đề khí vào đôi cước pháp để nhảy. Lão phải mím môi nén giận, mới có thể giữ được chân khí mà nhảy lò cò.

Mồ hôi bắt đầu tuôn ra trán vị Bang chủ Cái bang Ngầu Nại.

Túy đầu đà thị nhãn cứ lắc đầu qua lại, khi thấy Ngầu Nại cứ buộc phải nhảy liên tục.

Còn bọn thuộc hạ Cái bang của Ngầu Nại thì cứ cúi gằm mặt mà tủm tỉm cười.

Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ còn chịu đựng được bao lâu nữa?

Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại thở khò khè. Chợt lão rống lên một tiếng thật lớn, dồn tất cả công lực giậm mạnh chân lướt lên cao bốn trượng. Lão tìm cơ hội để phát chiêu công khi ngọn roi còn chưa kịp phật ngược về.

Ngọn Đả Cầu bỗng trong tay Ngẫu Nại thoát ra lao thẳng đến vùng thượng đẳng của Tùng Vĩ.

- Người chết.

Những tướng đầu với chiêu công bất ngờ đó, Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại đã có thể lật ngược tình huống, nhưng điều xảy ra càng khiến cho lão hồn siêu phách lạc.

Một đạo chỉ khí vàng ửng như một ngọn roi thoát ra, kết thành những vòng tròn quấn lấy ngọn Đả Cầu bỗng, rồi quang nó ngược lại Ngẫu Nại.

Tình thế bất đắc dĩ, Ngẫu Nại buộc phải ngửa người ra, nhưng động tác đó khiến lão rơi thẳng lưng xuống sàn cổ miếu.

Huych.

Ngọn Tiên pháp lượn lơ ngay trên ngực Ngẫu Nại, không cho lão nhồm người ngồi dậy.

Tùng Vĩ nói:

- Bang chủ giờ đã biết tại hạ dụng võ công của ai chưa?

- Long Tiên Thần Sát.

- Thế Bang chủ có tâm phục chưa nào? Hay muốn Tùng Vĩ dụng đến sát chiêu hoặc bắt Bang chủ phải nằm dài dưới sàn gạch cổ miếu.

Ngẫu Nại ngượng ngùng nói:

- Ta... Ta...

Tùng Vĩ cướp lời lão:

- Phục hay không phục, nói đại đi. Hoặc Tùng Vĩ sẽ trói Bang chủ khiêng đi dạo khắp trấn Tô Châu. Lúc bấy giờ còn tệ hơn nữa đấy.

Ngẫu Nại miễn cưỡng nói:

- Ta phục... Ta phục...

Lời của Ngẫu Nại vừa dứt thì Tùng Vĩ cũng thu hồi Tiên pháp.

Ngẫu Nại nhồm tay ngồi lên, nhìn chăm chăm Tùng Vĩ:

- Người...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Hê! Theo đúng giao ước chứ. Võ lâm tiền bối như Bang chủ một khi xuất ngôn thì nặng tựa núi Thái Sơn. Có như vậy mới khiến được chúng môn hạ của mình. Nếu nuốt lời thì còn gì là thân phận của một Bang chủ chứ.

Mặt Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại đành lại.

Lão đứng lên, buông tiếng thở dài rồi ôm quyền trình trọng nói:

- Cái bang đầu phục Võ lâm Minh chủ.

Tất cả môn hạ Cái bang đồng thời ngồi bệt xuống sàn cỏ miếu, vừa gõ Đả Cầu bồng, vừa nói:

- Đầu phục Võ lâm Minh chủ.

Túy đầu đà vội lên tiếng:

- Không. Không. Các người phải nói như vậy. Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Nghe Túy đầu đà thốt ra câu nói đó, chân diện của Ngẫu Nại càng nhăn nhó khó coi hơn. Lão nhìn Tùng Vĩ mà miệng thì cứ ấp a, ấp úng chẳng thốt được lời nào.

Túy đầu đà Đường Ngao nói:

- Sao... có người mắc cỡ à?

Ngẫu Nại miễn cưỡng lên tiếng:

- Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Bọn Cái bang đồng loạt xướng theo lão:

- Tân Võ lâm Minh chủ Duy ngã độc tôn Cang Tùng Vĩ.

Túy đầu đà Đường Ngao dốc bầu hồ lô rượu tu ừng ực. Lão hạ bầu hồ lô xuống, ngửa mặt cười vang dội. Y vừa cười vừa nói:

- Bạch đạo và Hắc đạo chung thuyền rồi nhá.

Sắc diện Ngẫu Nại đỏ bừng. Lão cúi gầm mặt nhìn xuống.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trương Minh Minh

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lấy hai cánh bướm cẩn thận đặt vào hai chiếc lá bàng ép lại. Mỗi lần nàng ép xác bướm thì lại nhớ đến Cang Tùng Vĩ. Mỗi lần nàng nhớ đến Cang Tùng Vĩ thì lại đi tìm bướm để ép.

Nàng mở chiếc túi gấm bên hông, lấy ra hai chiếc lá bàng khô, trong có hai xác bướm với màu sắc sỡ, miệng mỉm cười với ý nghĩ thâm trong đầu: “Không biết Tùng Vĩ có nhớ đến mình, như mình đã nhớ đến Tùng Vĩ không”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc thì Âu Đình Luân bước vào. Đôi chân mày của lão thoát nheo lại, lộ vẻ bất nhẫn khi thấy Tuyết Ngọc làm công việc ép xác bướm.

Tuyết Ngọc nhìn lại Đình Luân.

Mặt nàng bất giác cũng sa sầm khi nhận ra bộ mặt cau có của họ Âu.

Đình Luân bước lại, rồi bất ngờ chụp lấy hai chiếc lá bàng có những xác bướm, vò nát trong tay mình. Lão nhìn lại Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, gằn giọng nói:

- Nàng lại nhớ đến tên tiểu tử Tùng Vĩ, phải không?

Tùng Vĩ chau mày:

- Nếu Tuyết Ngọc nhớ đến Tùng Vĩ thì sao nào?

Nàng đứng lên bước đến cửa sổ nhìn ra khu vườn đầy hoa, với mùi hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ những cánh hoa rục rở đó. Vừa ngắm vườn hoa, Tuyết Ngọc vừa nói:

- Nếu như không có Tùng Vĩ xin với Long Tiên Thần Sát thì bây giờ Âu Đình Luân và Dĩ Tuyết Ngọc mờ đã xanh cỏ rồi.

Âu Đình Luân sa sầm mặt bước đến sau lưng nàng.

- Ân thì trả ân, chứ không trả bằng tình. Huống chi, chính tên tiểu tử thú vị đó đã phình gạt chúng ta vào Ảo Ảnh ma trận của lão già khốn khiếp Long Tiên Thần Sát. Gã là tên xảo quyệt không thể nào tin được.

Y hừ nhạt một tiếng, rồi nói tiếp:

- Nàng không biết hiện tại bọn Hắc đạo võ lâm đã suy tôn tên tiểu tử thú vị Cang Tùng Vĩ làm tân Võ lâm Minh chủ.

Tuyết Ngọc quay ngoắt lại nhìn Âu Đình Luân:

- Thì đã sao nào...

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão đang ghen tức với Cang Tùng Vĩ... có đúng không?

Âu Đình Luân gắt giọng đáp lời Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

- Âu mỗ mà ghen với tên tiểu tử vô danh tiểu tốt đó sao? Hừ! Nàng nói sai rồi đó. Với Âu mỗ, ta chỉ muốn đoạt Ngọc Chỉ thần châu và bắt tên tiểu tử thú vị đó quỳ dưới chân mình thôi.

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau tạo thành những âm thanh thật trong, thật quyến rũ.

Nghe Tuyết Ngọc cười mà Âu Đình Luân bỗng dừng thờ thẫn, giống như người đang ngây ngất bởi tiếng nhạc phụng hoàng ca rót vào thính nhĩ.

Y nhìn chằm chằm Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, nhỏ nhẹ nói:

- Tuyết Ngọc! Âu mỗ yêu nàng nhiều lắm... Ta sợ mất nàng.

Lão vừa nói vừa toan nắm tay Tuyết Ngọc, nhưng nàng bất giác gạt tay lại, nhìn thẳng vào mặt lão quát lớn:

- Lão đã mất Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lâu lắm rồi. Lão có biết không?

Sắc diện Âu Đình Luân tái nhợt.

Dĩ Tuyết Ngọc hừ nhạt nói:

- Phải chi lão là Cang Tùng Vĩ thì Tuyết Ngọc đã yêu lão rồi. Rất tiếc, lão không phải là Cang Tùng Vĩ, mà lại là Âu Đình Luân. Một lão già gớm ghiếc trong con mắt của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Sắc diện của Âu Đình Luân tái nhợt khi lời nói này của Dĩ Tuyết Ngọc đập vào thính nhĩ lão. Lão gượng nói:

- Dĩ Tuyết Ngọc! Nàng hãy nhìn xem... nhìn lại xem, tên tiểu tử Cang Tùng Vĩ kia có hơn gì được Âu Đình Luân này?

Mỹ Ảnh Âm Sát phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Lão nên tự nhìn lại mình thì đúng hơn. So với Tuyết Ngọc, lão cao niên hơn Tuyết Ngọc bao nhiêu nào?

Nàng nhướn mày nhìn Âu Đình Luân, từ tốn nói:

- Da lão đã bắt đầu nhăn... tuổi tác chông dần theo năm tháng. Làm sao lão có thể bì với Cang Tùng Vĩ cChí Hải?

Mồ hôi rịn ra trên trán Âu Đình Luân.

Lão dùng tay áo lau mồ hôi trán rồi nói:

- Thân phận tiểu bối của Cang Tùng Vĩ làm sao sánh bằng với Âu Đình Luân. Âu mỗi được tất cả Chương môn đại phái trên giang hồ nể mặt. Còn gã kia có được như vậy không?

Tuyết Ngọc nạt ngang:

- Lão sai rồi.

- Ta sai ở chỗ nào?

- Trước đây, đúng là thân phận của lão có hơn Cang Tùng Vĩ. Lão đường đường cũng là một trong Tam sứ của Trương Kiệt Võ lâm Minh chủ, nhưng bây giờ Tùng Vĩ lại không giới võ lâm. Huynh ấy chỉ là một tiểu đạo tỳ.

Tuyết Ngọc hừ nhạt một tiếng:

- Còn bây giờ... khi Tùng Vĩ đã trở thành người võ lâm thì sao? Lão chẳng thể nào bì được với Cang Tùng Vĩ. Người ta đường đường là tân Võ lâm Minh chủ. Còn lão là gì... suốt ngày chỉ quanh quẩn bên Tuyết Ngọc mà thôi. Mỹ nhân chọn tướng công chốn xa trường, chứ đâu chọn người sống trong vạt áo mình.

Sắc mặt Âu Đình Luân tái nhợt tái nhợt. Lão gượng nói:

- Tên tiểu tử kia chỉ được bọn Hắc đạo tôn vinh càn rỡ thôi. Thậm chí, còn chọn cả tòa Dạ Hương kỹ lâu làm Tổng đàn Võ lâm... Có nực cười không chứ?

Tuyết Ngọc lườm Âu Đình Luân:

- Nực cười hay không nực cười thì Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc này không biết. Nhưng cái Tuyết Ngọc biết, hiện tại Tùng Vĩ hơn lão rất xa...

Chàng là tân Võ lâm Minh chủ, mặc dù chỉ chân ướt chân ráo bước vào chốn võ lâm giang hồ. Còn Âu Đình Luân đã ngoại ngũ tuần rồi mà vẫn là một kẻ bám vạt áo mỹ nhân.

Những thớ thịt trên mặt họ Âu giật như lão đang lên cơn động kinh. Lão phần uất nói:

- Tại vì... ta yêu nàng... Ta yêu nàng và chấp nhận làm tất cả vì nàng.

- Những lão thử hỏi lại, Tuyết Ngọc có yêu lão không? Chẳng lẽ một mỹ nữ như Dĩ Tuyết Ngọc mà lại yêu một lão già ngoại ngũ tuần vô tài như lão sao?

Âu Đình Luân thối lại một bộ. Lão gằn giọng nói:

- Tuyết Ngọc! Nàng nói thế mà nghe được à?

Tuyết Ngọc nhướn mày đay nghiến, khe khẽ nói:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc còn muốn nói nhiều hơn thế nữa. Có gì mà ta chẳng dám nói nào?

Âu Đình Luân rên rỉ:

- Nàng nỡ đối xử với ta vậy sao? Nếu không vì yêu nàng thì Âu Đình Luân này đã không thả Cốc Thừa Tự khỏi tuyệt lao võ lâm. Nếu không vì nàng thì ta... ta chẳng nhất nhất làm theo bất cứ điều gì nàng muốn. Thế mà nàng vẫn không yêu ta... không hiểu và cũng chẳng dành cho ta một chút tình.

Hắn bật khóc, vừa thốn thức vừa nói:

- Tuyết Ngọc! Sao nàng ác với Âu Đình Luân này như vậy. Ta xin nàng hãy cho ta một chút tình mà. Nàng muốn gì, Âu Đình Luân cũng sẽ làm theo ý của nàng. Mãi mãi, ta chỉ yêu có một mình nàng thôi.

Gã vừa nói vừa quỳ xuống trước mũi hài của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, cất giọng cầu khẩn van xin:

- Âu Đình Luân chỉ xin nàng tình yêu.

Gã nói xong toan ôm lấy chân Tuyết Ngọc, nhưng nàng thẳng thừng gạt tay Âu Đình Luân, khe khẽ nói:

- Đừng đụng vào Tuyết Ngọc, ta kinh tởm lão lắm rồi.

- Nàng tàn nhẫn với ta như vậy ư?

- Đúng. Bởi vì ta đâu có yêu lão. Ta chỉ yêu có một người... mà người đó lại là Cang Tùng Vĩ... Lão nghe Tuyết Ngọc nói chứ. Tuyết Ngọc yêu một người duy nhất, mà người ta yêu chính là Cang Tùng Vĩ. Cang Tùng Vĩ... lão nghe chưa?

Âu Đình Luân nhăn mặt. Lão gượng nói:

- Tuyết Ngọc! Thế nàng không nghĩ đến những gì mà Âu Đình Luân làm cho nàng và sự phụ nàng là Ngọc Diện Tu La sao?

Lão lắc đầu:

- Nàng không nghĩ đến ta sao? Hã nói một lời yêu ta đi! Tuyết Ngọc! Âu Đình Luân này sẵn sàng chết vì nàng... chết vì tình yêu của nàng.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc nhìn thẳng vào mắt Âu Đình Luân:

- Lão đã muốn chết vì Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc thì hãy chết đi! Chết ngay trước mặt ta. Lão chết sớm chừng nào thì Dĩ Tuyết Ngọc càng thanh thản sớm chừng đấy.

Âu Đình Luân đứng bật lên:

- Dĩ Tuyết Ngọc! Nàng ác với ta như vậy ư?

- Có gì đâu mà ác. Lão hành sự vì muốn thể xác của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc và điều đó lão đã được hưởng thụ rồi. Theo lẽ, lão đã có cái lão muốn, đâu còn gì mà kể lẽ với Tuyết Ngọc nữa.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa xô Âu Đình Luân ra. Nàng nhìn thẳng vào mặt lão:

- Tuyết Ngọc đã chán ngán khi phải nhìn thấy bộ mặt của lão lắm rồi. Lão hãy đi tìm cho mình tình yêu mới đúng trang lứa, chứ đừng có mơ mộng đến Tuyết Ngọc nữa.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ bước qua mặt Âu Đình Luân toan bỏ ra ngoài. Âu Đình Luân mím môi cách không phóng chỉ điểm vào tĩnh huyết của Tuyết Ngọc. Lão vừa cách không điểm chỉ vừa nói:

- Tuyết Ngọc! Âu Đình Luân không thể mất nàng.

Bất ngờ bị Âu Đình Luân điểm huyết, Tuyết Ngọc không phòng bị nên đứng bất động như pho tượng.

Nàng quắc mắt thét lên:

- Âu lão tặc! Sao lại điểm huyết ta chứ? Mau giải huyết cho ta.

Âu Đình Luân quỳ xuống ngay trước mũi hài Tuyết Ngọc. Lão ôm lấy chân nàng, thốt thức nói:

- Tuyết Ngọc ơi! Âu Đình Luân yêu nàng nhiều lắm. Ta yêu nàng thật mà...

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Nói nhiều cũng vô ích thôi. Giải huyết cho ta đi.

Âu Đình Luân ngẩng mặt nhìn lên:

- Chỉ cần nàng nói nàng yêu ta, thề suốt đời không phản bội ta... ta sẽ giải huyết cho nàng. Ta hứa... ta thề... Nếu như Âu Đình Luân có ý phản bội lại tình của Tuyết Ngọc thì trời không dung đất không tha cho Âu Đình Luân.

Lão gục đầu vào chân Tuyết Ngọc:

- Ta thề cả cuộc đời này ta yêu nàng, vì nàng và mãi mãi tôn thờ nàng.

Tuyết Ngọc đay nghiến, cúi gắt nạt ngang:

- Lão quý nói nhiều quá đó. Cho dù lão có nói đến mòn lưỡi, hay trời đất có chứng giám cho lời nói của lão thì mãi mãi Tuyết Ngọc cũng không bao giờ yêu lão đâu. Cho dù lão có quỳ đến gối mòn, hay như đĩa đeo chân Tuyết Ngọc thì mãi mãi lão vẫn chỉ là đĩa đeo chân hạc mà thôi.

Đình Luân ngẩng mặt nhìn lên:

- Nàng tàn nhẫn với ta như vậy sao?

Nàng dừng dừng đáp lời Âu Đình Luân:

- Tuyết Ngọc không yêu thì không yêu, chứ có gì là nhẫn tâm hay ác với lão?

- Nàng không nghĩ đến chút tình của lão à?

- Lão đặt sai chỗ rồi.

- Vậy sao lúc đầu... nàng... nàng nói sẽ yêu ta nếu nghe theo chỉ huấn của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược?

- Lúc đó, Tuyết Ngọc phải làm chức phận của một đồ nhi, phải tuân lệnh của sư phụ. Bây giờ thì cơ sự đã không thành, chẳng còn gì phải giấu diếm nữa.

Âu Đình Luân rống lên:

- Tuyết Ngọc ơi! Nàng ác lắm... Nàng đã... nàng đã lừa gạt tình của Âu Đình Luân.

- Nhưng lão đã được cái phần mà lão muốn.

Âu Đình Luân lắc đầu:

- Không. Ta muốn tất cả... Muốn mãi mãi...

Tuyết Ngọc cười khẩy nói:

- Lão tham lam quá. Tuyết Ngọc và lão chỉ là một cuộc trao đổi thôi. Con nữa, ta và lão đâu có bái thiên địa, cao đường và bái nhau đầu, mà lão có quyền chiếm hữu Dĩ Tuyết Ngọc mãi mãi.

Nàng lắc đầu nói:

- Lão đúng là một kẻ tham lam vô độ.

Âu Đình Luân rống lên:

- Đúng. Ta là một kẻ tham lam...

Lão vừa thốt ra câu nói đó thì tay cũng chụp lấy trang phục Tuyết Ngọc xé toang ra.

Tuyết Ngọc giật mình:

- Lão làm gì vậy?

Âu Đình Luân điên cuồng rống lên:

- Ta yêu nàng. Âu Đình Luân yêu nàng... Âu Đình Luân tham lam và Âu Đình Luân không bao giờ muốn mất Tuyết Ngọc... Ông trời ơi! Hãy nhìn xuống coi... ta yêu Dĩ Tuyết Ngọc nè.

Cùng với câu nói đó, Âu Đình Luân tựa như một con mãnh thú điên cuồng, không tự làm chủ được mình nữa. Âu Đình Luân không ngừng xé toang y trang của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc. Hắn vừa xé vừa rên rỉ:

- Tuyết Ngọc ơi! Ta yêu nàng... Ta yêu nàng.

Sắc diện của Tuyết Ngọc tái nhợt, nhưng chẳng còn cách nào khác ngoài sự chịu đựng. Nàng thét lên:

- Âu Đình Luân! Lão đê tiện.

Nàng thốt ra câu nói đó thì trang phục đã bị xé toạc. Thân thể nàng phơi ra chẳng còn mảnh vải nào. Tuyết Ngọc vừa ngượng vừa uất ức đến độ lệ trào ra khóe mắt.

Nàng nghiêng răng nói:

- Ta hận lão... Ta hận lão...

Trong khi Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc thốt ra câu đó thì Âu Đình Luân cứ thều thào nói:

- Ta yêu nàng... Ta yêu nàng...

Y vừa nói vừa áp môi vào cổ Tuyết Ngọc. Vành môi nhớp nháp của Âu Đình Luân chạm vào da thịt nàng. Tuyết Ngọc nhăn mặt rít lên:

- Lão đê tiện! Bỉ ổi... Tuyết Ngọc thù lão... Ta cấm lão. Mau giải huyết cho ta.

Mặc cho Tuyết Ngọc chửi, mắng mình, Âu Đình Luân cứ chà cặp môi nhớp nháp của mình vào cổ nàng. Lão rà cặp môi lần theo cổ của Tuyết Ngọc, kéo dài xuống vùng thượng đẳng, nơi có đôi nhũ hoa căng tròn đầy đặn. Lão áp môi vào đôi nhũ hoa của Tuyết Ngọc, hai mắt nhắm lại với tất cả những cảm xúc lộ ra ngoài chân diện.

Âu Đình Luân thều thào nói:

- Nàng yêu ta... Nàng phải yêu ta... Và ta sẽ mãi mãi yêu nàng. Ôi! Những gì Âu Đình Luân này yêu nhất... những gì ta tôn thờ. Ta sùng bái và mãi mãi thuộc về Âu Đình Luân.

Lão nói xong ngấu nghiêng ghì lấy vòng tiểu yêu của nàng, đồng thời chà hai vành môi khắp đôi nhũ hoa của Mỹ Ảnh Âm Sát.

Chân diện Tuyết Ngọc nhăn nhó, với tất cả những nét bất nhẫn và phần nộ. Nàng thở dồn dập, đồng thời gào lên:

- Lão đê tiện! Buông ta ra! Buông ta ra...

Những lời nói của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc như thể thêm dầu vào lửa làm cho cơn dục vọng nhục thể của Âu Đình Luân càng cuộn trào hơn. Đôi môi gã dí sát vào thượng đẳng của nàng rồi từ từ trôi tuột dần xuống Đan Điền.

Tuyết Ngọc phải rùng mình khi cảm nhận đôi môi nóng bỏng như nhớp của Âu Đình Luân dần trôi tuột xuống vùng vu vật cấm kỵ mà nàng không bao giờ muốn trao, muốn tặng cho lão.

Nàng đay nghiến nói:

- Lão quý! Lão định cưỡng hiếp ta đó à? Như vậy đâu phải là tình yêu... Lão chẳng có tình yêu.

Nghe câu nói của Tuyết Ngọc, Âu Đình Luân thoáng sửng sờ. Lão ngẩng mặt lên nhìn nàng.

Tuyết Ngọc nhìn xuống Âu Đình Luân... Nàng cố lấy giọng từ tốn nói:

- Lão Âu! Lão có bức nhục ta nữa thì lão mãi mãi chẳng bao giờ có được tình yêu trong ta đâu... Lão chỉ có thể chiếm hữu được thể xác mà thôi.

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thể xác của một Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc... một thể xác của dâm nữ ô uế chứ?

Âu Đình Luân sửng sờ, nghếch mặt bởi câu nói của Dĩ Tuyết Ngọc. Lão còn đang trong trạng thái thờ thẩn thì một giọng nói nhu hòa cất lên:

- Nàng ta nói đúng. Một thể xác dâm ô như bản thì có đáng gì cho Tam thúc quỳ gối, bị lụy chứ.

Nghe giọng nói này, Âu Đình Luân như thể bị xối một chậu nước lạnh vào người.

Lão từ từ đứng lên, quay lại, miệng thì nói:

- Trương Minh Minh.

Minh Minh đứng sau lưng Âu Đình Luân tự lúc nào mà lão không biết. Nàng vận bộ võ phục màu hồng, có thêu kim tuyến, vai khoác chiếc áo choàng đỏ rực.

Lão Âu nheo mày:

- Điệt nữ đến hồi nào mà Tam thúc không biết?

- Nhục dục khiến cho Tam thúc đâu còn biết gì nữa.

Lão Âu thẹn thùng nói:

- Điệt nữ đến tìm Tam thúc có chuyện gì không?

Trương Minh Minh buông một câu thật nhạt nhẽo và lạnh lùng:

- Có!

Đôi chân mày của Âu Đình Luân nhíu lại. Lão ngập ngừng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Lấy mạng Tam thúc Âu Đình Luân.

Âu Đình Luân càng sửng sờ hơn khi nghe câu nói này thốt ra từ cửa miệng của Trương Minh Minh.

- Người giết ta?

Trương Minh Minh gật đầu.

- Tam thúc biết vì sao Trương Minh Minh phải giết Tam thúc.

Cùng với lời nói, Trương Minh Minh rọi đôi thu nhân sáng ngời, khe khắt vào mặt Âu Đình Luân.

Âu Đình Luân chột ngựa mặt cười khăng khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Ta biết rồi... Ta biết rồi. Hẳn là do ta thả Cốc Thừa Tự nên lão Ác Ma Nhân đã đến chặt Trương Kiệt, khiến cho diệt nữ căm phần ta?

- Không sai.

Lão giả lả cười rồi rọi nhân quang hừng hực ngấm Trương Minh Minh từ đầu đến chân.

- Không ngờ diệt nữ lớn quá rồi. Đáng ra, Minh Minh không nên chen vào chuyện võ lâm giang hồ. Mà phải theo Thượng Kỳ quy ẩn cùng lão. Thượng Kỳ dạy cho người cái gì mà lại đòi lấy mạng Tam thúc? Bản lĩnh của người ra sao? Hay là để Tam thúc dạy cho người luôn cách đối nhân xử thế với Tam thúc.

- Nếu Tam thúc nghĩ vậy hãy theo Minh Minh ra ngoài.

Nàng nói xong băng mình ra ngoài hoa viên. Âu Đình Luân theo sát bên Trương Minh Minh. Lão vừa bám theo Trương Minh Minh, vừa nói:

- Minh Minh! Tam thúc đang cô đơn... Hay là diệt nữ cùng với Tam thúc tâm sự có hơn không?

Minh Minh quay lại. Trên chân diện nàng chẳng có chút gì biểu lộ sự thẹn thùng hay phần uất trước lời nói của Âu Đình Luân.

Minh Minh nghiêm giọng nói:

- Tam thúc đã chuẩn bị chưa?

Âu Đình Luân liếm mép nói:

- Tam thúc lúc nào cũng chuẩn bị để đón Minh Minh.

- Được. Tam thúc đón đây.

Nàng vừa nói, vừa lắc mình bước đến hai bộ, hữu thủ với trảo công thần kỳ bổ thẳng đến vùng thượng đặng của Âu Đình Luân.

Thủ pháp của nàng cực kỳ nhanh và biến hóa đến độ Âu Đình Luân phải giật mình. Khi lão phát hiện được sự thần kỳ biến hóa trong trảo công của Trương Minh Minh thì bóng trảo đã chộp đến vùng chấn tâm của lão rồi.

Âu Đình Luân hốt hoảng thối bộ.

Mặc dù lão kịp thối bộ nhưng ngọc trao của Trương Minh Minh vẫn bầu vào y trang lão.

Xoạt...

Trảo thủ của nàng xé toạc lấy trang phục của Âu Đình Luân.

Bị Trương Minh Minh xé trang phục, Đình Luân tức giận quát:

- Nha đầu này! Không biết trưởng tôn, trưởng bối... Thượng Kỳ dạy cho người như vậy à?

Lão vừa nói vừa trụ bộ, dựng hữu thủ trước ngực, phản công lại Trương Minh Minh.

Thế chưởng của lão Âu tiềm ẩn uy lực di sơn đảo hải, bổ đến Minh Minh. Nàng cười khẩy nói:

- Chẳng lẽ Tam thúc quên tuyệt công của Nhị thúc Thượng Kỳ rồi sao?

Nàng vừa nói vừa điểm mũi hài, thân pháp bỗng bành trôi trên sóng chưởng của Âu Đình Luân. Khi chưởng kinh kia vừa tan mất thì Minh Minh chẳng khác nào cánh diều lướt đến họ Âu.

Đình Luân một lần nữa hốt hoảng thối bộ. Nhưng lần này lão chậm hơn bóng quỷ trao của Minh Minh.

Âu Đình Luân thốt lên một tiếng:

- A...

Rồi loạng choạng ôm lấy nửa bên mặt, máu tuôn ra từ kẽ tay của lão xối xả.

Khi Âu Đình Luân thả tay xuống. Nửa bộ mặt của lão đã bị trảo công của Minh Minh bốc lấy một nửa, trơ cả phần xương trắng hếu bên trong lộ ra ngoài.

Âu Đình Luân gầm lên:

- Nha đầu! Người dám hủy dung diện của ta. Lão phu không giết người sao chịu nổi.

Âu Đình Luân vừa nói vừa lồng lộn xông tới Trương Minh Minh. Lão tung ra hai thoi Thất Thương quyền bổ đến nàng. Minh Minh chỉ hơi xê mình, lách người vào giữa đôi thoi quyền của họ Âu, đồng thời cách không điểm chỉ vào tinh huyết của lão.

Bộ pháp lẫn tráo công của nàng biến hóa siêu phàm, đến độ lão Âu gần như không tin được. Khi lão bị điểm vào tĩnh huyết mới giật mình nhận thức ra Minh Minh sử dụng tuyệt công gì.

Âu Đình Luân thần thờ nói:

- Tu La bộ pháp...

Minh Minh hừ nhạt một tiếng.

- Tam thúc phát hiện ra đã quá muộn rồi.

Nàng bước đến trước mặt Âu Đình Luân.

Âu Đình Luân bối rối nói:

- Minh Minh! Điệt nữ định giết Tam thúc thật sao?

- Lấy mạng Tam thúc trước rồi mới giết ả mỹ nữ kia, để hai người trọn duyên dưới suối vàng.

Minh Minh vừa nói vừa phóng Tu La quỷ trảo chụp vào nửa bộ mặt còn lại của Âu Đình Luân. Một âm thanh khô khốc như tiếng lụa xé cất lên ngay trên khuôn mặt của họ Âu.

Xột...

Cùng với âm thanh đó thì nửa phần da thịt còn lại của bộ mặt họ Âu bị lôi ra, phơi lớp xương trắng hếu. Cảm giác rát bỏng như thể bị xối nước sôi vào mặt khiến cho Âu Đình Luân phải rống lên đau đớn.

- A...

Tiếng rống của lão thật khủng khiếp nhưng chẳng hề tạo được một chút biểu cảm nào trên khuôn mặt xinh xắn của Minh Minh. Nàng chờ cho lão rống dứt, mới từ từ vươn trảo đặt vào vùng tâm huyết.

Âu Đình Luân thều thào nói:

- Minh Minh điệt nữ! Người không nghĩ đến một chút tình à?

Nàng danh giọng, nhạt nhẽo đáp lời Âu Đình Luân:

- Nếu có chút tình thì lão đâu phản bội phụ thân.

Minh Minh vừa nói vừa vận công chọc trảo vào vùng tâm huyết của Âu Đình Luân. Không biết Âu Đình Luân phải chịu đau đớn như thế nào mà miệng há hốc, rống lên lồng lộn.

Minh Minh giật mạnh trảo thủ lại, lôi luôn quả tim họ Âu ra ngoài rồi nhét vào miệng lão.

Âu Đình Luân trợn mắt, trợn mày nhai đứt quả tim mình rồi đổ sụp xuống đất. Trước khi tắt thở, lão còn kịp phát ra một tiếng trung tiện như thể hồn của lão theo đường hậu môn mà thoát ra khỏi xác.

Minh Minh nhìn xác Âu Đình Luân.

- Lão đáng chết lắm... Đó là ý của Nhị thúc.

Nàng phun một bãi nước bọt vào thi thể Âu Đình Luân rồi rảo bước vào gian thư phòng.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc không còn trong gian biệt phòng đó nữa.

Đôi chân mày Minh Minh nhíu lại. Nàng sục sạo khắp gian biệt phòng nhưng chẳng thấy Tuyết Ngọc đâu.

Minh Minh đứng thừ ra, đành giọng nói:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc! Cô nương trốn ở đâu, mau ra đi.

Chẳng có tiếng Tuyết Ngọc đáp lời. Minh Minh bắt đầu lòng sục khắp trang viên vẫn không thấy bóng dáng Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc. Nàng hừ nhạt một tiếng rồi hỏa thiêu tòa Lạc Viên trang. Nhìn ngọn lửa bùng cháy thiêu trụi Lạc Viên trang, Minh Minh nói:

- Thân phụ... Nhị thúc... Minh Minh sẽ thay Nhị thúc và thân phụ tiêu diệt ác nhân trên cõi võ lâm này.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lạt Ma Tây Vực

Túy đầu đà Đường Ngao vừa bung chén rượu mời Tùng Vĩ thì có những tiếng sấm chường nổ bên ngoài Dạ Hương lâu. Túy đầu đà đứng bật dậy, lăm bẫm nói:

- Lũ nguy quân tử lại tìm đến rồi.

Y vừa nói dứt câu thì ba vị Lạt ma Tây Vực từ ngoài tiến vào. Họ chấp tay giữa ngực, chân chẳng hề dịch chuyển nhưng thân pháp cứ lướt đến, như thể trượt trên không khí.

Túy đầu đà Đường Ngao nhe mày. Lão gắt giọng nói:

- Ba lão trọc Tây Vực này dám khuấy động Tổng đàn Võ lâm.

Tùng Vĩ khoát tay ra dấu cho Túy đầu đà ngưng lời, rồi bước đến ôm quyền xá ba vị Lạt ma Tây Vực.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Vãn bối tin chắc thế nào các vị đại sư bên Tây Vực cũng đến Trung Nguyên.

Ba vị Lạt ma cùng hướng mắt nhìn Tùng Vĩ. Người đứng giữa chấp tay từ tốn nói:

- Bốn Lạt ma là Thiên Trúc lạt ma. Bên phải lão là Mộc Dị lạt ma, còn bên trái là Thổ Dị lạt ma.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Vãn bối Cang Tùng Vĩ tham kiến ba vị cao tăng Lạt ma.

Thiên Trúc lạt ma từ tốn nói:

- Tam giới Lạt ma xuất Tây Vực vào Trung thổ, hẳn Cang tiểu thí chủ đã biết nguyên nhân?

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài:

- Không giấu gì ba vị cao tăng Tây Vực... Quả thật, văn bối đã biết vì sao ba vị phải đi tìm văn bối.

Lia mắt nhìn qua ba vị Lạt ma để thăm dò ý nghĩ trong đầu họ, Tùng Vĩ mới nói tiếp:

- Nếu ba vị cao tăng Lạt ma không đến, thì đích thân văn bối cũng thân hành đến Tây Vực một chuyến.

Thiên Trúc Lạt ma ôn tồn nói:

- Nói như vậy, tiểu thí chủ đã biết mục đích của Tam giới Lạt ma?

Tùng Vĩ gật đầu.

- Ba vị cao tăng Lạt ma từ Tây Vực lặn lội đến Trung thổ này hẳn vì vò rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu.

Cả ba vị Lạt ma đồng gật đầu.

Thiên Trúc Lạt ma nói:

- Đúng như tiểu thí chủ nói. Chính vì vò rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu mà Tam giới Lạt ma phải từ Tây Vực đến Trung thổ.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Vì sao ba vị tìm đến Tùng Vĩ?

Thiên Trúc Lạt ma tiếp tục đáp lời Tùng Vĩ:

- Bốn Lạt ma nghe tiểu thí chủ biết dụng Tiên pháp của tặc nhân Long Tiên Thần Sát, nên tìm đến. Chắc hẳn tiểu thí chủ biết tung tích của Long Tiên Thần Sát đang ở đâu.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại, bởi vì các vị Lạt ma kia gọi Mặc Tử tiên sinh bằng tặc nhân.

Mặc dù vậy, Tùng Vĩ vẫn nghĩ thầm trong đầu mình: “Bỏ qua tiểu tiết, để giải nạn cho Mặc Tử tiên sinh cũng được, chẳng có gì cả. Dù sao chuyện này cũng do Long tiên Mặc Tử tiên bối tạo ra nghiệp quả”.

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ ôm quyền ôn nhu nói:

- Văn bối sẽ dẫn ba vị Lạt ma đến chỗ Long Tiên Thần Sát, nhưng với một điều kiện.

Thiên Trúc Lạt ma nghiêm giọng nói:

- Tiểu thí chủ cứ nói.

- Sau khi ba vị cao tăng nhận được Bách Niên Tuyết Liên tửu rồi, xem như hóa giải những hận thù trước đây của Long Tiên Thần Sát.

Thiên Trúc lạt ma nhìn sang Mộc Dị và Thổ Dị. Ba người trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Thiên Trúc lạt ma nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tiểu thí chủ! Ân oán giữa Long Tiên Thần Sát với “Lạt Ma cung” khi nào gặp được Long Tiên Thần Sát, bốn Lạt ma sẽ thảo luận với người.

- Nếu Long Tiên Thần Sát không còn, Tùng Vĩ có thể thay người được chứ?

Thiên Trúc lạt ma chấp tay trước ngực. Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Được. Mời tiểu thí chủ.

- Mời ba vị cao tăng Lạt ma.

Tùng Vĩ và ba vị Lạt ma toan rời đại sảnh Dạ Hương lâu thì Túy đầu đà lên tiếng nói:

- Đệ đệ! Ba lão trọc Tây Vực này đã đánh trọng thương chư huynh đệ của chúng ta... chẳng lẽ đệ cho họ đi dễ dàng như vậy sao?

Thiên Trúc lạt ma nhìn Túy đầu đà. Lão từ tốn nói:

- Hãn tuyệt công của tôn giá là Thiết đầu công... với đại danh Túy đầu đà Đường Ngao?

Túy đầu đà ưỡn ngực nói:

- Lão nhân là sát tinh của lão rồi đó.

Thiên Trúc lạt ma vẫn không thể hiện gì lên mặt khi nghe Túy đầu đà Đường Ngao thốt ra câu nói đó. Lão từ tốn nói:

- Bốn Lạt ma đã dụng chưởng đả thương mấy người của Đường thí chủ, giờ tự nguyện để cho thí chủ dùng Thiết đầu công đánh lại. Đường Ngao thí chủ có đồng ý không?

- Hừ! Lão Lạt ma xem thường Đường mỗ quá đó. Được. Nếu lão chịu được một chiêu Thiết đầu công của Đường mỗ thì xem như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Thiên Trúc lạt ma khẽ gật đầu.

Lão bước ra giữa sảnh, hai tay chấp giữa ngực, mắt khép hờ. Chẳng biết lão dụng công phụ gì mà thân thể lão từ từ phình to lên như một quả bóng no tròn.

Tùng Vĩ nhìn sang Đường Ngao.

- Đường huynh cẩn thận đó. Các vị cao tăng đây tìm Long Tiên Thần Sát thì võ công không phải tầm thường đâu.

Đường Ngao khoát tay, đáp lời Tùng Vĩ:

- Xảo Tà đệ đệ đừng lo. Đường huynh nghĩ võ công của các cao tăng Tây Vực chắc chỉ có tiếng mà không có miếng. Mấy thứ võ công quái gở đó thì đâu thể sánh bằng võ công Trung Nguyên.

- Huynh đừng tự đề cao võ học Trung thổ quá đấy.

- Rồi đệ xem.

Túy đầu đà Đường Ngao nhìn lại Thiên Trúc lạt ma.

Y hất mặt nói:

- Lão Lạt ma chuẩn bị chưa?

- Nam mô... Bồn Lạt ma đã chuẩn bị xong cả rồi, mời Đường Ngao thí chủ.

Túy đầu đà Đường Ngao bưng bầu rượu đeo bên hông lên miệng tu luôn một ngụm dài. Y thả bầu rượu xuống, rùn tấn vận công. Y rít một luồng chân ngưng căng phồng lồng ngực, gân cổ nổi lên cuồn cuộn, rồi hét lớn một tiếng:

- Xem Thiết đầu công của Đường Ngao đây!

Đường Ngao vừa hét vừa giậm mạnh hai chân, thân ảnh gã như mũi dùi xoay vùn vụt, với chiếc đầu trục nhãn thín nhưng cứng hơn sắt lao thẳng đến quả bóng tròn căng của Thiên Trúc lạt ma.

Chiếc đầu của Túy đầu đà Đường Ngao húc thẳng vào thân ảnh của Thiên Trúc lạt ma, những tưởng đầu quả bóng tròn vo kia sẽ nổ tung bởi uy lực khủng khiếp của Thiết đầu công.

Chẳng nghe có tiếng chấn động khi Thiết đầu công của Đường Ngao chạm thẳng vào quả bóng tròn của vị Lạt ma Tây Vực, mà như nó còn đang chui vào một đồng búng nhùng thì đúng hơn.

Ngay cả Túy đầu đà Đường Ngao cũng có cảm giác đầu mình chạm vào một lớp vỏ khô mềm mại mà sức công phá của nó nhanh chóng bị hóa giải.

Đường Ngao còn chưa biết có chuyện gì sẽ xảy ra thì một lực kinh dữ dội đẩy ngược lão về.

Lực kinh này hất Túy đầu đà Đường Ngao bắn ngược về phía sau, còn nhanh hơn lúc y húc đầu vào. Đầu của Túy đầu đà Đường Ngao lao thẳng vào vách Dạ Hương lầu.

Bình...

Cả một vách Dạ Hương lầu bị Túy đầu đà Đường Ngao phá vỡ một mảng tường to bằng miệng nia. Túy đầu đà Đường Ngao lao qua cái lỗ mà chính đầu của lão tao ra rồi rơi phịch xuống mặt đất như quả mít rụng.

Túy đầu đà Đường Ngao lồm cồm đứng lên vừa xoa đầu, vừa nhăn mặt trông thật là khổ.

Đường Ngao chui trở lại đại sảnh. Nếu quan sát kỹ mới thấy Thiết đầu công của Túy đầu đà bị móp. Đường Ngao thở phào một tiếng, gắt giọng nói:

- Lão Lạt ma! Đường mỗ muốn thử lại một lần nữa.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Đường huynh! Đường huynh đã nói rồi... Quân tử bất hý ngôn. Xem như mọi chuyện ở đây đã được hóa giải, sau khi Thiên Trúc lạt ma cao tăng đã nhận một ngọn Thiết đầu công của huynh.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Võ công Tây Vực đến hôm nay vẫn bối mới được mở rộng tầm mắt. Khâm phục... Khâm phục.

Thiên Trúc lạt ma giải tỏa Mật Tông công pháp. Thế pháp lão như quả bóng từ từ xẹp xuống rồi trở lại bình thường.

Tùng Vĩ nhìn hiện tượng kỳ lạ đó, rồi nhìn lại Túy đầu đà Đường Ngao:

- Đường huynh! Tạm thời huynh hãy thu dọn mọi chuyện xảy ra ở đây. Tiểu đệ đưa các vị cao tăng Tây Vực đến Vong Mạng cốc.

Túy đầu đà lườm lự.

Tùng Vĩ vỗ vai y:

- Đường huynh đã thua rồi, không được đòi hỏi gì hơn nữa.

Tùng Vĩ nhìn lại Thiên Trúc lạt ma, Mộc Dị lạt ma và Thổ Dị lạt ma, rồi ôm quyền từ tốn nói:

- Mời ba vị cao tăng Tây Vực.

Tùng Vĩ nói dứt câu thi triển Vạn Tượng Di Thân bộ lướt ra cửa. Cả ba vị Lạt ma cứ đứng sững ra như pho tượng nhìn theo chàng mà không nhích động. Tùng Vĩ dừng bước trước ngưỡng cửa, quay lại nói:

- Tùng Vĩ mời ba vị cao tăng.

Đến bấy giờ, cả ba vị Lạt ma Tây Vực mới thi triển khinh pháp sở học Mật Tông lướt ra cửa để theo Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ sai bước hướng về phía Vong Mạng cốc, Thiên Trúc Lạt ma đi bên cạnh, còn Mộc Di và Thổ Di đi theo sau. Họ mới rời Dạ Hương lâu được mười trượng thì chạm mặt ngay với một đoàn đạo sĩ Võ Đang phái do Thiên Nhất đạo trưởng thống lĩnh.

Vừa thấy Tùng Vĩ, Thiên Nhất đạo trưởng đã ra hiệu cho các đạo sĩ Võ Đang dàn hàng ngang chặn đường.

Tùng Vĩ lắc đầu.

Y lẩm nhẩm nói:

- Tại sao cứ gặp phải oan gia thế này?

Thiên Nhất đạo trưởng dẫn đến một bộ, nhìn Cang Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ tiểu tử còn nhận ra bốn đạo chứ?

Ôm quyền vừa xá, Tùng Vĩ vừa đáp lời lão đạo trưởng Võ Đang:

- Vãn bối không bao giờ quên đạo trưởng.

- Thế thì tốt. Bần đạo không ngờ gặp tiểu tử ở đây.

Tùng Vĩ cướp lời lão đạo sĩ:

- Đạo trưởng không ngờ gặp vãn bối ở đây, chứng tỏ cuộc gặp gỡ này là sự bất ngờ ngoài dự tính. Lúc này, Tùng Vĩ đang có việc phải làm. Vậy xin gặp đạo trưởng lần sau nếu có cơ hội.

Nhìn lại ba vị Lạt ma, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Ba vị đại sư! Chúng ta đi tiếp thôi.

Miệng thì nói, chân Tùng Vĩ dướm bước nhưng Thiên Nhất đạo trưởng đã gọi giật lại:

- Dừng lại!

Tùng Vĩ nheo mày hướng mắt nhìn lão. Ôm quyền xá. Tùng Vĩ hỏi:

- Đạo trưởng có điều gì chỉ giáo?

- Bàn đạo có rất nhiều điều để chỉ giáo cho tiểu tử.
- Nếu có quá nhiều điều để chỉ giáo thì hện đạo trưởng hãy cho Tùng Vĩ một cái hện.
- Bàn đạo không có thời gian để cho tiểu tử một cái hện. Người hãy trả lời bàn đạo mấy câu hỏi sau đây.

- Văn bối đang nghe đạo trưởng hỏi.

Thiên Nhất đạo trưởng vuốt râu, nghiêm mặt nói:

- Tại sao người dám tự xưng mình là tân Võ lâm Minh chủ chứ?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Có như thế mà đạo trưởng cũng thắc mắc, tốn công, tốn sức đi tìm văn bối. Những tướng đâu có chuyện hệ trọng nào. Ví như Huyết y nhân là ai... Đẳng này lại đi hỏi Tùng Vĩ một câu hỏi thật thừa thãi...

Ve lỗ tai, Tùng Vĩ nói:

- Trời sinh ra con người, cho cái lưỡi để uốn lượn, cái miệng để nói. Muốn nói gì cũng được, miễn đừng làm hại người khác. Bây giờ Tùng Vĩ có tự cho mình là thượng đế cũng đâu có ảnh hưởng gì đến đạo trưởng, đúng không nào? Còn tự vỗ ngực tự xưng mình là tân Võ lâm Minh chủ thì cũng là lời nói.

Trời còn có lúc nắng, lúc mưa thì hôm nay Tùng Vĩ là tân Võ lâm Minh chủ, ngày mai đến lượt đạo trưởng, có gì đâu mà lớn chuyện?

Nghe Cang Tùng Vĩ giải thích mà chân diện của Thiên Nhất đạo trưởng đành hằn lại:

- Tiểu tử! Người muốn nói gì thì nói sao? Nói như người, giới luật của võ lâm đâu còn nghĩa gì nữa.

Tùng Vĩ khoát tay.

- Đạo trưởng! Văn bối xin mượn một câu trong “Nhu Tử ca” để nói với đạo trưởng...

Tùng Vĩ rít một luồng chân ngưng căng phồng lồng ngực rồi cao giọng nói:

Thương lang chi thủy thanh hề, khả dĩ trọc ngã anh

Thương lang chi thủy trọc hề, khả dĩ trọc ngã túc.

Dịch:

Nước thương lang trong chừ, ta dùng giặt mũ
Nước thương lang đục chừ, ta dùng để rửa chân.

Thiên Nhất đạo trưởng nhìn mặt nói:

- Tiểu tử ví giới luật võ lâm như nước thương lang vậy à?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không. Không.

Thiên Nhất đạo trưởng hất mặt:

- Thế ý của tiểu tử là gì?

- Văn bối ví cả võ lâm như nước thương lang đấy.

Vừa dứt câu này, Tùng Vĩ ôm quyền xá:

- Lời văn bối đã cạn, mong đạo trưởng suy xét.

Thiên Nhất đạo trưởng cau mày, cất giọng khắt khe. Lão gằn giọng nói:

- Đúng là hồ đồ... chẳng coi trên dưới ra gì cả.

- Đạo trưởng muốn nghĩ văn bối sao cũng được.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Nhất đạo trưởng trang trọng nói tiếp:

- Điều thứ hai... bản đạo muốn hỏi người...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Đạo trưởng muốn hỏi về Ngọc Chỉ thần châu chứ gì?

- Không sai.

- Được. Khi nào đạo trưởng bắt được Huyết y nhân đem đến Vong Mạng cốc thì Tùng Vĩ sẽ nói cho đạo trưởng biết Ngọc Chỉ thần châu ở đâu. Còn bây giờ, văn bối có nói thì đạo trưởng cũng chẳng tin. Thành thử ra hai bên chỉ đôi co qua lại làm mất đi sự ngưỡng mộ của văn bối đối với Võ Đang, mặc dù sự ngưỡng mộ đó đã vơi đi mất phần nào rồi.

Thiên Nhất đạo trưởng nghe Tùng Vĩ nói câu này, mặt sa sầm. Lão gằn giọng nói:

- Ý của bản đạo tìm tiểu tử là định bắt người về cho các vị Chương môn phân xử.

- Ái chà! Đúng như văn bối nghĩ... Chắc võ lâm Trung Nguyên chỉ đáng để cho Tùng Vĩ rửa chân tay thôi.

- Cang Tùng Vĩ! Không trị người không được.

Thiên Nhất đạo trưởng nói xong, rút trường kiếm đưa qua khỏi đầu. Ngay lập tức chín vị đạo sĩ đứng phía sau đồng loạt bày thế trận Lưỡng nghi Âm dương Bát quái theo cung bộ chín lần chín tám mười một. Khi trận pháp dịch chuyển thì sẽ biến hóa trong tám mười một thức theo đồ hình kim - mộc - thủy - hỏa - thổ sinh khắc với nhau.

Khi chín vị đạo sĩ Võ Đang vừa triển khai thế trận thì Thiên Trúc lạt ma chấp tay hướng về Tùng Vĩ.

- Tiểu thí chủ! Bần tăng nghe tương truyền Lưỡng Nghi Bát Quái trận của Võ Đang cao thâm vi diệu... Nhân tiện dịp này, hãy cho bốn Lạt ma tiếp thủ trận pháp của Võ Đang phái.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Nếu đại sư có nhã hứng, muốn thăm chứng trận pháp Lưỡng nghi Bát quái của Võ Đang.

- Nam mô. Xá thú... Xá thú...

Lão thốt ra câu nói đó, Tùng Vĩ chẳng hiểu Thiên Trúc lạt ma định nói gì, nhưng ngầm hiểu đó là một lời “cảm ơn”.

Thiên Trúc lạt ma nói xong, nhìn lại hai vị Lạt ma Mộc Dị và Thổ Dị. Lão chấp tay ngang ngực từ tốn nói:

- Nhị vị sư đệ! Chúng ta cùng vào trận.

Mộc Dị lạt ma và Thổ Dị lạt ma chấp tay ngang ngực, niệm Phật hiệu.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Lời Phật hiệu vừa niệm dứt thì cả ba người đồng loạt hướng vào trận pháp Lưỡng nghi Bát quái chẳng một chút e dè. Họ vừa nhập trận thì Thiên Nhất đạo trưởng nhìn Tùng Vĩ, gằn giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người cầu khẩn cả đến bọn đầu trọc ngoại nô đó à?

Nghe Thiên Nhất đạo trưởng nói câu này, Tùng Vĩ chau mày bất nhẫn nạt ngang:

- Không biết.

Lời nói cộc lốc của Tùng Vĩ càng làm cho Thiên Nhất đạo trưởng lộ rõ sự bực tức, phần uất lên mặt. Lão hét lên:

- Chuyên trận Lưỡng nghi.

Ngay lập tức, chín vị đạo sĩ đồng loạt dịch chuyển theo đường vòng bao quanh ba vị Lạt ma Tây Vực. Khi chín vị đạo sĩ Võ Đang phái dịch chuyển thì ba vị Lạt ma cũng dịch chuyển theo họ. Ba người chẳng hề nhích động cước bộ, nhưng thân ảnh của họ lại quay vòng theo chín vị đạo trưởng kia.

Thiên Nhất đạo trưởng múa kiếm.

Ngay lập tức, bốn vị đạo sĩ án ngữ cung Càn, Tốn, Ly và Khảm đồng loạt xuất thủ kiếm chiêu công thẳng đến ba vị Lạt ma đang đứng trong trận pháp.

Thổ Dị và Mộc Dị lạt ma liền giữ hai ống tay áo tăng bào.

Bốn đạo khí kinh uy mãnh từ trong ống tay áo tăng bào của ba vị Lạt ma phát ra đón thẳng đỡ thẳng lấy bốn thanh trường kiếm của bốn vị đạo trưởng.

Ầm...

Bốn thanh trường kiếm vừa bật ngược trở lại, thì năm thanh trường kiếm của năm vị đạo trưởng còn lại dựa theo phép ngũ hành sinh khắc, kim mộc thủy hỏa thổ đồng loạt xuất ra, tạo thành một màn lưới kiếm quang trùng trùng, điệp điệp chụp đến ba vị Lạt ma Tây Vực.

Trong vùng lưới kiếm trùng trùng, điệp điệp, Thiên Trúc lạt ma như thể vòng tay ôm lấy thắt lưng của hai vị Mặc Linh Thổ Dị và Mộc Dị làm một đờ, xoay tròn vùn vụt.

Hai vị Lạt ma Thổ Dị và Mộc Dị tung ra những đạo chưởng kinh uy mãnh đánh thẳng vào những luồng kiếm quang của năm vị đạo sĩ.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Cát đá bay mù mịt cả một góc trời chẳng còn phân biệt được đâu là trời, đâu là đất. Trong vùng chuyển động càn khôn mù mịt đó, vòng xoáy lốc do ba vị Lạt ma tạo thành càng lúc càng lan rộng ra, kèm theo những tiếng sấm chưởng nổ đinh tai nhức óc.

Thiên Nhất đạo trưởng thị trận bên ngoài bất giác cũng phải thoái bộ ngưng.

Khi tất cả trở lại bình thường, cát đá, bụi mù cũng ta biến thì ba vị Lạt ma Tây Vực chiếm giữ ba góc thành hình chữ phẩm, còn ở giữa là chín vị đạo sĩ Võ Đang đang nằm duỗi dài dưới đất.

Tùng Vĩ vỗ tay:

- Hay lắm...

Rồi hướng mắt về Thiên Nhất đạo trưởng:

- Đạo trưởng! Lưỡng Nghi Bát Quái trận của Võ Đang đã bị phá giải rồi. Đạo trưởng hẳn sẽ nhường đường cho Tùng Vĩ và ba vị đại sư Tây Vực lên đường chứ?

Thiên Nhất đạo trưởng lưỡng lự. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người thị vào ngoại nhân mà lân lướt võ lâm Trung Nguyên...

Tùng Vĩ khoát tay ngăn không cho Thiên Nhất đạo trưởng nói tiếp:

- Không không. Văn bối đâu có thị vào ngoại nhân để lấn lướt võ lâm Trung Nguyên. Chuyện này rõ ràng là của Võ Đang và các cao tăng Tây Vực kia mà... Đạo trưởng sao lại nói như thế?

Y xoa tay nói tiếp:

- Đạo trưởng đừng Lưỡng Nghi Bát Quái trận chặn đường các vị cao tăng Tây Vực, buộc lòng họ phải ra tay thôi. Chứ chẳng lẽ lại khoanh tay mặc nhiên cho Võ Đang phá muốn làm gì họ thì làm sao.

Nặng nụ cười mỉm, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Trách là trách đạo trưởng đó. Đạo trưởng đứng ra phải lấy đạo nghĩa Trung Nguyên đãi khách, đằng này còn muốn dùng trận pháp để khống chế người. Nguyên nhân cũng tại đạo trưởng cả. Văn bối là người khách quan, công bằng nhận xét... Nếu như các vị cao tăng Lạt ma kia không có lòng từ bi thì hẳn đạo trưởng phải rèn chín vị đạo sĩ khác để lập trận Tân Lưỡng Nghi Bát Quái kiểm trận.

Chân diện Thiên Nhất đạo trưởng đỏ ửng.

Lão miễn cưỡng nói:

- Trận pháp đã bị hóa giải rồi. Thế còn người có dám giao thủ với bản đạo không?

Mặt Tùng Vĩ nhẵn lại:

- Sao đạo trưởng lại cố chấp như vậy chứ? Lưỡng Nghi Bát Quái kiểm trận bị hóa giải, thì cứ xem như quan lộ đã mở... Chẳng lẽ văn bối và đạo trưởng lại thượng cẳng tay, hạ cẳng chân trước mặt ba vị Lạt ma đây càng

khó coi hơn... Họ hẳn sẽ nghĩ tôn đạo Trung Nguyên bất nghiêm... lớn chẳng ra lớn, nhỏ chẳng ra nhỏ.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Nếu như đạo trưởng thắng văn bối thì không nói làm gì, văn bối cũng không hổ thẹn. Bởi kẻ trưởng bối thắng người hậu sinh là chuyện tất nhiên, chẳng có gì phải bàn cãi nữa. Nhưng nếu như ngược lại, đạo trưởng thua Cang Tùng Vĩ... Ái chà! Danh dự của Võ Đang mấy trăm năm nay thật khó mà lấy lại.

Ôm quyền xá Thiên Nhất đạo trưởng, Tùng Vĩ nói:

- Đạo trưởng! Văn bối mong đạo trưởng suy xét cho cùng. Với lại, hôm nay văn bối và đạo trưởng gặp nhau chỉ là nhân duyên tình cờ mà thôi. Chẳng lẽ đem cái nhân duyên tình cờ kia mà biến thành sự xung đột trước ba vị Lạt ma sao?

Thiên Nhất đạo trưởng vuốt râu. Lão tra trường kiếm vào vỏ rồi nhìn Tùng Vĩ nói:

- Cang Tùng Vĩ! Bần đạo sẽ quay lại tìm người.

Lão nhìn lại chín vị đạo sĩ Võ Đang, khẽ lắc đầu, rồi nghiêm giọng nói:

- Các sư đệ còn nằm lì dưới đất à. Chúng ta đi thôi.

Chín vị đạo sĩ Võ Đang mới lồm cồm đứng lên, theo chân Thiên Nhất đạo trưởng.

Khi những vị đạo sĩ Võ Đang đi rồi, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Mình đã trở thành cây đinh trong mắt võ lâm trường bối. Không sớm thì muộn cũng phải đối mặt với bấy nhiêu vị trưởng bối võ lâm. Không biết khi bắt được mình, họ sẽ dùng cực hình gì đối phó với mình đây”.

Ý niệm đó trôi qua khiến Tùng Vĩ buột phải bông một tiếng thở dài đầy ảo não.

Thiên Trúc Lạt ma bước đến chấp tay ngang ngực nói:

- Tiểu thí chủ! Chúng ta đi chứ.

Tùng Vĩ gật đầu vừa thả bước đi và hỏi Thiên Trúc Lạt ma:

- Đại sư! Vừa rồi đại sư đã dùng trận pháp gì hóa giải Lương Nghi Bát Quái kiếm trận của Võ Đang vậy?

- Bốn Lạt ma dụng trận Thiên Địa Nhân để hóa giải trận pháp của các vị đạo sĩ Võ Đang.

- Hay thật! Lần đầu tiên văn bối chứng kiến trận pháp huyền ảo vi diệu của cao tăng Tây Vực.

- Thí chủ quá khen. Nếu như trận pháp Thiên Địa Nhân vi diệu đúng như thí chủ nói thì Long Tiên Thần Sát Mặc Tử không thể đại náo Tây Vực cung, mà còn đoạt cả Bách Niên Tuyết Liên tửu.

Tùng Vĩ nhìn sang Thiên Trúc lạt ma:

- Vậy lúc Mặc Tử tiên sinh đến Tây Vực, ba vị cao tăng ở đâu?

- Bốn Lạt ma và hai sư đệ đang bế môn luyện Mật Tông công pháp.

- Nếu có ba vị chắc Mặc Tử tiên sinh không dễ đoạt được Bách Niên Tuyết Liên tửu?

- Bốn Lạt ma cũng không biết nữa.

Hai người vừa đi vừa đối đáp với nhau, chẳng mấy chốc đã đến Vong Mạng cốc.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vị Nghĩa Quên Thân

Tùng Vĩ đứng trước ngôi mộ của Mặc Tử tiên sinh Long Tiên Thần Sát khẩn thăm.

- Mặc Tử bá bá... Tùng Vĩ đưa ba vị cao tăng Lạt ma về đây để trao lại cho họ vò Bách Niên Tuyết Liên tửu. Xem như hóa giải tất cả những oan nghiệp mà bá bá đã gieo trên cõi đời này. Bá bá hãy yên lòng nhắm mắt.

Khẩn xong, Tùng Vĩ quỳ xuống hành lễ.

Hành đại lễ bái Mặc Tử tiên sinh rồi. Tùng Vĩ mới giở nắp phiến đá lấy vò Bách Niên Tuyết Liên tửu lên khỏi mặt đất. Chàng trình trọng bưng vò Bách Niên Tuyết Liên tửu đến trao cho Thiên Trúc Lạt ma.

Tùng Vĩ ôn nhu nói:

- Thiên Trúc Lạt ma đại sư! Rượu quý của Tây Vực cung, Tùng Vĩ thay mặt Mặc Tử bá bá trả lại cho Tây Vực cung... Mong Lạt ma đại sư hóa giải những oan nghiệp mà trước đây Mặc Tử bá bá đã gieo.

Nhận lại vò rượu, Lạt ma đại sư nhìn Tùng Vĩ. Vị Lạt ma Tây Vực từ tốn nói:

- Tiểu thí chủ có tấm lòng đôn hậu. Bốn Lạt ma rất cảm kích và ngưỡng mộ... Nhưng còn một chuyện này nữa... Tiểu thí chủ phán xử xem như thế nào.

Tùng Vĩ ôm quyền nhã nhặn nói:

- Lạt ma đại sư, xin đại sư cứ nói.

- Khi Long Tiên thần sứ sang Tây Vực cưỡng đoạt Bách Niên Tuyết Liên tửu đã thẳng tay tàn sát hơn hai mươi vị cao tăng Tây Vực cung để đoạt cho được vò rượu này.

Thiên Trúc đại sư buông một tiếng thở dài:

- Bốn Lạt ma và nhị vị sư đệ xuất Tây Vực cung vào Trung thổ, trước là để đoạt lại vò rượu Bách Niên Tuyết Liên tửu, sau là bắt Long Tiên thần sứ phải quy án giới luật của Tây Vực cung. Bằng như Long Tiên thần sứ chết thì phải đưa xác y về Tây Vực cung để phán xử. Việc thứ nhất xem như đã hoàn thành, còn việc thứ hai, bốn Lạt ma vô cùng bối rối, chẳng biết hành xử thế nào?

Thiên Trúc Lạt ma nói dứt câu buông tiếp một tiếng thở dài nữa. Lão gượng nói:

- Mong thí chủ minh xét cho bốn Lạt ma.

Nghe Thiên Trúc Lạt ma nói, Tùng Vĩ nghiêm mặt, neho mày. Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ lắc đầu như thể suy nghĩ rất căng. Y chợt nghĩ ra điều gì đó, liền ôm quyền nói:

- Thiên Trúc Lạt ma đại sư! Vãn bối xin tham khảo người mấy câu có được không?

Thiên Trúc đại sư gật đầu:

- Thí chủ cứ hỏi.

- Căn cơ của Phật môn là gì? Có phải là tứ đại giai không?

Thiên Trúc đại sư niệm Phật hiệu.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Căn nguyên giải thoát sinh tử luân hồi có nền tảng là tứ đại giai không. Tất cả mọi sự vật trên đời này đều nằm trong vòng sinh tử luân hồi. Muốn thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi đó thì phải thấm thấu những pháp học của đức chí tôn, đó là tứ đại giai không. Đối với bản thân cũng không có, danh vọng, tiền tài, quyền lực và tình yêu cũng chỉ là những cảnh sắc hỷ ái nộ mà thôi.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Thiên Trúc đại sư, Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Trong Phật môn có tứ đại giai không. Trong nhân gian thì có câu: “Nghĩa tử là nghĩa tận”. Nay Mặc Tử tiên sinh bá bá đã viên tịch rời khỏi cõi trần này, vãn bối thiết nghĩ người đã trút bỏ được tất cả những gì thuộc về hỷ nộ ái ố, và ngay cả thân xác người cũng không còn là của người. Lúc sinh thời, người có cái đúng có cái sai... Nay Mặc Tử tiên sinh đã chết rồi...

Mong các vị Lạt ma hãy niệm tình bỏ qua chuyện cũ. Tùng Vĩ vô cùng cảm kích trước sự độ lượng của các vị cao tăng Tây Vực.

Đôi chân mày củ Thiên Trúc đại sư nhíu lại:

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Bốn Lạt ma có thể bỏ qua được, nhưng Tây Vực pháp trượng thì không bỏ qua chuyện đó được. Huống chi, bần tăng đã hứa sẽ đưa xác Mặc Tử về Tây Vực cung để Pháp trượng phán trị nếu như y chết. Lời nói của kẻ tu hành không thể là lời nói ngoa ngôn.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Thật cũng khó cho đại sư...

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Hẳn trước đây đại sư cũng có thành ý sẽ ban thưởng cho những ai giúp đỡ đại sư chứ?

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Trước khi rời Tây Vực cung, bốn Lạt ma đã phát thệ “Ba la mật”, sẵn sàng cho bất cứ cái gì cho ai giúp bốn Lạt ma hoàn thành trọng trách này.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Tùng Vĩ:

- Thế vãn bối có giúp gì cho Lạt ma đại sư không?

Thiên Trúc lạt ma gật đầu:

- Có.

- Thế thì tốt rồi. Tùng Vĩ sẽ đòi hỏi Thiên Trúc lạt ma đại sư trả ân đấy.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Công tử đòi bốn Lạt ma trả ân như thế nào, bốn Lạt ma cũng chịu. Thậm chí đòi cả cái mạng của bốn Lạt ma, hay bảy mươi năm công lực, bốn Lạt ma cũng chẳng hề từ chối.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Vãn bối không đòi những thứ đó đâu. Những thứ đó đối với Tùng Vĩ như những thứ Phật môn cho là “hỷ nộ ái ố”, cần phải tránh né. Thứ mà Tùng Vĩ đòi Thiên Trúc lạt ma đại sư trả ân là cái xác của Mặc Tử tiên sinh. Tiên sinh do chính tay vãn bối chôn cất thì không thể đào lên được.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật...

Buông một tiếng thở dài, Thiên Trúc lạt ma nói tiếp:

- Thôi được.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Đa tạ Thiên Trúc lạt ma đại sư.

Nhìn Tùng Vĩ, Thiên Trúc lạt ma đại sư nói:

- Bốn Lạt ma xem như không đòi hỏi đưa xác Mặc Tử tiên sinh về Tây Vực cung cho Pháp trượng, nhưng còn hai vị sư đệ... Thí chủ buộc phải cố mà giữ lấy cái xác của Long Tiên thần sứ.

Tùng Vĩ sửng sờ:

- Ở...

Thiên Trúc lạt ma chấp tay xá Tùng Vĩ, rồi nói:

- Có như thế mới công bằng. Xin thí chủ cũng đã xin rồi, còn đến lúc phải tự mình giữ thì phải giữ... Bốn Lạt ma không chen vào, nhưng cũng không thể ép nhị vị sư đệ theo mình về Tây Vực cung, nếu không có xác của Long Tiên thần sứ.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Vậy Thiên Trúc lạt ma đại sư ép Tùng Vĩ này rồi.

- Bốn Lạt ma không ép. Mà đây là sự công bằng với những cao tăng Tây Vực cung đã chết. Hồi đó Long Tiên thần sứ đến Tây Vực cũng để đoạt Bách Niên Tuyết Liên tửu, hai mươi vị Lạt ma đã chết. Nay nếu thí chủ muốn giữ lại cái xác của Long Tiên thần sứ thì cũng phải theo chân hai mươi vị Lạt ma kia mà thôi.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Lạt ma đại sư không cho Tùng Vĩ một sự lựa chọn nào khác ư?

- Bốn Lạt ma đã đứng ngoài cuộc.

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài:

- Thôi được rồi. Cang Tùng Vĩ không cần xin xỏ nữa.

Nhìn lại Mộc Di và Thổ Di, Tùng Vĩ nói:

- Nhị vị Lạt ma muốn lấy xác của Long Tiên thần sứ, trước hết phải bước qua xác của Cang Tùng Vĩ.

Thiên Trúc lạt ma niệm Phật hiệu:

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Thiên Trúc lạt ma vừa niệm Phật hiệu vừa tháo lui bốn trượng, nhường không gian lại cho Tùng Vĩ và Thổ Di, Mộc Di.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Tùng Vĩ cung thỉnh nhị vị Lạt ma hãy theo bước Thiên Trúc Lạt ma đại sư.

Thổ Dị và Mộc Dị lắc đầu.

Cả hai đồng niệm Phật hiệu:

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nghe hai vị Lạt ma niệm Phật hiệu, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Cố chấp như vậy thì Phật tổ Như Lai nào có chứng cho hai người đắc đạo đến cõi Niết Bàn”.

Ý niệm kia lướt qua đầu Tùng Vĩ thì Thổ Dị và Mộc Dị cùng một lượt chớp động tấn công. Cả hai người cùng dụng Mật Tông công pháp. Thế pháp của hai người phình to lên như hai quả bóng tròn rồi lao thẳng vào Cang Tùng Vĩ.

Trước hai quả bóng Mặc Tử cùng lao vào mình, Tùng Vĩ thi triển Vạn Tướng Di Thân bộ lướt qua hai quả bóng đó. Cả hai quả bóng Mật Tông công pháp Thổ Dị và Mộc Dị nện thẳng xuống đất ngay chỗ chàng.

Ầm...

Mặt đất chỗ Tùng Vĩ đứng khi nãy bị khoét trũng xuống, cát bụi bay mù mịt. Hai quả bóng bật ngược trở lại hướng thẳng đến Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ buột miệng nói:

- Ai cha!

Cùng với lời nói đó, tả thủ phát tác Vô Minh tiên khí, còn hữu thủ thì dụng Kim tiên xuất ra. Đạo Vô Minh tiên khí của Tùng Vĩ kết thành những vòng tròn vàng chói bổ đến quả cầu Mật Tông của Thổ Dị, còn ngọn Kim tiên thì công đến Mộc Dị.

Tùng Vĩ giật mình khi cảm nhận Vô Minh chỉ và Kim tiên như chạm vào một khối bùng nhùng chẳng khác gì một đồng tử nhện, không có lực phản hồi.

Tùng Vĩ còn chưa biết chuyện gì thì ngay lập tức có một lực kinh khủng khiếp từ hai quả cầu Mật Tông chạy theo Kim tiên và Vô Minh tiên khí chụp đến chàng.

Trong một lúc hốt hoảng, thay vì gia tăng công lực để đối phó với hai đạo kinh đó, nhưng vì thiếu kinh nghiệm trận mạc, y lại vội vã thu hồi Tiên khí và Kim tiên.

Chát...

Hai âm thanh chát chúa nổ ngay trên hồ khẩu Tùng Vĩ, tạo ra cảm giác đau buốt lan đến tận óc. Tùng Vĩ không ngừng thối lui và nghĩ thầm: “Mình thua họ rồi”.

Ý niệm đó trở nên trong đầu Tùng Vĩ, vì đôi bản thủ của y tê rần. Với sự đau buốt đến khó cử động thì đâu còn có thể sử dụng được Tiên pháp của Mặc Tử tiên sinh để đối phó với hai người kia.

Thổ Dị và Mộc Dị chớp động tiên cơ vừa tạo được, lao thẳng đến Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ không còn sự lựa chọn nào khác là phải dụng đến Vạn Tướng Di Thân bộ.

Với bộ pháp thần kỳ của Ác Ma Nhân truyền thụ, Tùng Vĩ lách qua hai quả cầu Mật Tông của Thổ Dị và Mộc Dị. Y nghĩ thầm trong đầu: “Mình chỉ còn dụng được Vạn Tướng Di Thân bộ lách tránh mà thôi”.

Tùng Vĩ vừa lách qua hai quả cầu Mật Tông Thổ Dị và Mộc Dị thì chợt nghe tiếng sấm kinh phát nổ ngay sau lưng mình.

Ầm...

Dư chấn của tiếng sấm kinh đó đẩy Cang Tùng Vĩ té chúi đến trước, ngã sõng soài bên cạnh mộ Mặc Tử tiên sinh. Đầu óc Tùng Vĩ quay cuồng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Thêm hai tiếng sấm kinh nữa, hai quả cầu Mật Tông Thổ Dị và Mộc Dị rơi xuống hai bên Tùng Vĩ.

Hai lão Lạt ma từ từ đứng lên. Bộ tăng bào của họ như quả bóng bị xì hơi, từ từ xẹp hẳn xuống.

Thiên Trúc Lạt ma buột miệng thốt:

- Tu La thân pháp.

Đầu óc Tùng Vĩ đang quay cuồng, nhưng khi nghe tiếng Thiên Trúc Lạt ma thốt ra câu đó, bất giác tỉnh hẳn, bởi nghĩ ngay đến người sử dụng Tu La thân pháp là Huyết y nhân.

Tùng Vĩ nhăn mặt nghĩ thầm:

- Oan gia lại đến rồi.

Ý niệm đó buộc Tùng Vĩ phải dời mắt nhìn về phía đối diện. Đập vào mắt Tùng Vĩ là một thiếu nữ vận võ phục hồng, vai khoác áo choàng màu huyết dụ, nhan sắc diễm trầm. Nhận ra người đó không phải là Huyết y nhân, Tùng Vĩ thở phào nhẹ nhõm.

Y thầm nói:

- Cảm tạ quý cô nương... Cảm tạ quý cô nương.

Trương Minh Minh hướng mắt nhìn Tùng Vĩ đang ngồi bệt dưới đất.

- Cang Tùng Vĩ thuộc về bốn cô nương.

Thiên Trúc lật ma đại sư niệm Phật hiệu.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Muốn có Cang Tùng Vĩ thí chủ, quá nữ thí chủ phải vượt qua bốn Lạt ma.

Thiên Trúc lật ma vừa nói vừa dẫn đến hai bộ. Đôi ống tay áo tăng phồng to rồi đẩy mạnh về phía Trương Minh Minh hai đạo Phách Không chưởng với uy lực di sơn đảo hải.

Trương Minh Minh không một chút e dè, hơi rùn tấn, dựng ngọc thủ đón thẳng lấy hai đạo kinh của Thiên Trúc đại sư.

- Ầm...

Khi chưởng kinh chạm vào nhau, Minh Minh thối liền ba bộ, trong khi Thiên Trúc đại sư vẫn trụ nguyên một chỗ.

Xem cục trường cuộc đấu rõ ràng nội lực Minh Minh chẳng thể nào bì với Thiên Trúc đại sư.

Thiên Trúc đại sư nói:

- Bốn Lạt ma phải quy nạp tín nữ.

Vị cao tăng vừa nói vừa dẫn đến ba bộ nữa, vỗ tiếp hai đạo chưởng kinh chụp đến Trương Minh Minh. Lần này, nàng không dựng ngọc thủ đón đỡ thẳng lấy hai đạo khí chưởng có uy lực san núi lấp đồi của Thiên Trúc lật ma mà dụng đến khinh thuật thần kỳ.

Thị nhân cuộc giao thủ của Trương Minh Minh và Thiên Trúc lật ma, Tùng Vĩ phải ngầm khen ngợi nàng. Đối phó với hai đạo kinh uy mãnh của

Thiên Trúc lạt ma, Trương Minh Minh như thể đạp trên sóng chường, lướt thẳng đến lão.

Cùng với bộ pháp phiêu bồng, linh hoạt đó, hữu thủ của nàng vươn ra Tu La thần trảo vỗ đến vị cao tăng Tây Vực. Ngọn trảo của Minh Minh biến hóa thần kỳ, chặn khác nào những bóng ảnh quý dưới a tỳ chụp tới cao tăng Tây Vực.

Thiên Trúc đại sư phải lúng túng, buộc phải thối bộ. Nhưng phản xạ của lão cao tăng Tây Vực vẫn chậm hơn trảo công của Minh Minh một nhịp.

Xoạt...

Một vạt ống tay áo cà sa của Thiên Trúc lạt ma bị trảo công quý dị của Minh Minh xé rách ra. Nàng lộn qua đầu Thiên Trúc lạt ma, rồi vỗ thẳng tới lão hai đạo Tu La thần chường. Bóng ảnh ngọc thủ chớp động chụp đến lưng Thiên Trúc lạt ma.

Chiêu công của Minh Minh quá ư linh hoạt và lợi hại khiến cho Thiên Trúc lạt ma rơi vào thế bị động. Lão chỉ kịp vận công phát triển tuyệt học sở trường Mật Tông thì bóng ảnh thủ đã vỗ tới rồi.

Ầm...

Thế pháp của Thiên Trúc lạt ma bị nhấc lên khỏi mặt đất quăng về phía trước hơn năm trượng.

Minh Minh toan tận dụng tiên cơ kết thúc cuộc đấu, thì Thiên Trúc lạt ma trụ chân phải, quay lại hét lớn:

- Dừng tay!

Minh Minh thu hồi ngọc thủ nhìn Thiên Trúc lạt ma nói:

- Sao lại ngừng tay?

Chấp tay ngang trước ngực, Thiên Trúc lạt ma niệm Phật hiệu:

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Quý tín nữ là ai, sao lại có thể dùng được Tu La thần chường và Tu La bộ pháp?

- Bây giờ cao tăng Thiên Trúc mới hỏi tặc danh của bốn cô nương à? Các người nghe cho rõ đây, bốn cô nương họ Trương, tặc danh Minh Minh, đứa con gái duy nhất của Võ lâm Minh chủ Trương Kiệt.

Thiên Trúc lạt ma nghe nàng nói, liền chấp tay niệm Phật hiệu:

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Thì ra là vậy. Có như thế, quý nữ tín chủ mới dụng được Tu La thần chưởng.

Thiên Trúc lạt ma sửa lại tấm áo cà sa:

- Xem như bốn Lạt ma và nhị vị sư đệ không làm tròn phận sự thứ hai đối với Pháp trượng.

Thiên Trúc lạt ma nhìn lại Tùng Vĩ:

- Cang thí chủ! Nếu có cơ hội, bốn Lạt ma sẽ đến tìm thí chủ để đàm luận về Phật môn.

Tùng Vĩ đứng lên ôm quyền nói:

- Vãn bối chờ ngày đó.

- Tùng Vĩ thí chủ bảo trọng. Nếu có dịp, hãy đến Tây Vực cung để đối phó với bốn Lạt ma.

Tùng Vĩ ôm quyền xá.

- Có cơ hội vãn bối sẽ đến.

- Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Niệm dứt câu Phật hiệu, Thiên Trúc lạt ma và Thổ Dị lạt ma cùng Mộc Dị lạt ma ôm vò Bách Niên Tuyết Liên tửu thi triển khinh công thoát đi.

Chờ cho ba người kia đi rồi, Tùng Vĩ mới quay lại hỏi Trương Minh Minh. Y ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ vô cùng cảm kích cô nương đã ra tay...

Tùng Vĩ chưa kịp nói hết câu thì hai đạo chỉ Tu La từ phía Trương Minh Minh nhanh hơn chớp giạt, cắt một đường thẳng tắp bổ tới y. Tùng Vĩ nhận ra sự biến đó thì tất cả đã quá muộn rồi.

Phật...

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hận Nhục Di Thư

Hai bờ vai Tùng Vĩ buốt nhói, phải thối liền ba bộ. Bị Minh Minh bất ngờ tập kích, buộc phải hứng trọn hai đạo chỉ của nàng chẳng khác nào hứng hai lưỡi tầm sét, Tùng Vĩ nhăn mặt thét lên:

- Sao nàng lại đánh Tùng Vĩ?

Minh Minh chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tùng Vĩ.

- Minh Minh không chỉ muốn đánh người, mà còn muốn giết người nữa.

Tùng Vĩ mới to mắt hết cỡ, những tưởng như hai con người sắp lộn ra ngoài hốc mắt, gượng nói:

- Tại sao nàng muốn giết ta chứ? Tùng Vĩ và nàng đâu có thù oán gì? Ngược lại, Tùng Vĩ vừa mới thọ ân nàng đây.

Gã vừa nói hết câu thì Minh Minh vươn trảo thộp đến vùng chấn tâm của Cang Tùng Vĩ.

Năm ngón chỉ pháp của nàng lún sâu vào da thịt Tùng Vĩ, tạo ra cảm giác như thể có năm mũi dùi nhọn nóng đỏ rát bỏng chực bầu lấy tim. Mặt Tùng Vĩ nhăn nhúm trông thật khổ sở.

Minh Minh nói:

- Minh Minh moi tim người ra được chứ?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tất nhiên là được rồi. Nhưng trước khi moi tim của Cang Tùng Vĩ, Tùng Vĩ muốn biết vì sao nàng hận ta như vậy, trong khi ta và nàng chưa hề biết nhau.

Minh Minh hừ nhạt một tiếng. Nàng vừa hừ nhạt trong cuống họng vừa rút tay lại. Rọi đôi mắt đầy sát thần khùng bố chiếu vào mặt Tùng Vĩ. Khi

chạm vào ánh mắt đầy sự chết chóc của Minh Minh, xương sống Tùng Vĩ gai lạnh, và toàn thân nổi một lớp gai ốc.

Mặc dù như vậy, y vẫn rặn một nụ cười giả lả khiến cho miệng y méo xệch trông thật nực cười. Tùng Vĩ gượng nói:

- Chắc chắn giữa ta và nàng có chuyện gì đó hiểu lầm. Từ từ, rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nhau, có được không?

Minh Minh lắc đầu:

- Minh Minh chẳng có chuyện gì để nói với người cả.

- Tùng Vĩ và nàng chẳng có chuyện gì để nói, vậy sao nàng muốn giết Tùng Vĩ. Có lạ không chứ?

Y chớp mắt nhìn Minh Minh:

- À! Hay là nàng muốn chiếm đoạt chức vị tân Võ lâm Minh chủ của Tùng Vĩ, nên muốn giết Tùng Vĩ?

Đôi chân mày Minh Minh nhíu lại:

- Hồ đồ! Người có là Thiên tử thì bốn cô nương cũng không cần chức vị đó.

Tùng Vĩ nheo mày.

Y nghĩ thầm: “Mình đâu có hận thù gì với vị cô nương này, mà sao nàng ta đòi giết mình?”

Nghĩ đến đây, Tùng Vĩ sức liên tưởng đến Huyết y nhân. Sự liên tưởng đó khiến Tùng Vĩ gai lạnh cột sống. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng muốn trả thù cho Huyết y nhân?

Đôi chân mày của Minh Minh nhướn lên:

- Huyết y nhân nào... bốn cô nương không biết.

Tùng Vĩ nghe Minh Minh nói càng ngỡ ngàng hơn:

- Nàng không biết Huyết y nhân ư?

- Không biết thì không biết. Cần gì ta phải biết?

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ hỏi:

- Cô nương. Vậy thật ra vì cái gì, mà cô nương thù Tùng Vĩ dữ vậy?

Thốt ra câu hỏi đó, mà tim Tùng Vĩ đập loạn trong lồng ngực với nỗi chờ đợi nghe câu trả lời của nàng.

Minh Minh nhìn Tùng Vĩ, gằn giọng nói:

- Vì phụ thân ta.

Tùng Vĩ nhướn mày:

- Trương Kiệt tiền bối?

- Không sai...

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Cô nương đã trả thù sai người rồi.

- Sao lại sai người được.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không sai, chẳng lẽ đúng sao?

- Rất đúng.

- Tại hạ nói sai.

Minh Minh sa sầm nét mặt:

- Minh Minh nói đúng.

Tùng Vĩ hất mặt nói:

- Đúng chỗ nào, cô nương nói cho tại hạ nghe xem. Nếu đúng thì Tùng Vĩ sẵn sàng moi tim mình dâng cho cô nương. Trương cô nương không phải bận tay moi tim tại hạ. Máu tại hạ dơ lắm... dính vào tay cô nương, thì còn gì là bàn tay xinh đẹp này nữa.

Đôi chân mày Minh Minh nhíu lại.

Nàng gằn giọng nói:

- Nếu giết được người thì Minh Minh đã giết rồi... không chùn tay đâu.

Tinh thần của Tùng Vĩ sáng hẳn lên khi nghe nàng thốt ra câu đó. Y nghĩ thầm: “Hây! Vậy là có uẩn khúc gì với nàng ta rồi”.

Tùng Vĩ giả vờ buông một tiếng thở dài. Y nhìn lên trời than vãn:

- Ông trời! Ông nhìn xuống đây mà xem nè. Càng Tùng Vĩ có tội tình gì khiến cho Minh Minh cô nương chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Tùng Vĩ thôi.

Y chột rống lên một tiếng thật lớn.

- Cả võ lâm Trung Nguyên, ai cũng muốn giết Tùng Vĩ cả, Tùng Vĩ chẳng thiết sống làm gì nữa... Ta chết đi cho rồi.

Y vừa nói, vừa giả vờ lao đầu về phía mộ bia của Mặc Tử tiên sinh, những tưởng đầu Trương Minh Minh sẽ cán y lại, nhưng nàng vẫn bình thản nhìn Tùng Vĩ.

Đầu vừa chạm vào phiến đá mộ bia, Tùng Vĩ không thấy nàng kéo lại cũng không nghe nàng nói gì, y bực dọc quay lại:

- Cô nương không cản Cang Tùng Vĩ à?

- Sao người không đập đầu vào mộ bia đó mà chết đi. Minh Minh sẽ không hổ thẹn với nhị thúc.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Nhị thúc nào?

- Người không cần biết. Người có muốn chết thì bốn cô nương sẵn lòng nhìn thấy người chết. Khi người chết rồi, bốn cô nương sẽ chặt đầu, lột da người bêu trước cổng trấn Tô Châu.

- Nàng ác như vậy à?

- Như thế cũng chưa thỏa được sự căm thù của Minh Minh.

Tùng Vĩ lắc đầu, giả lả cười nói:

- Thú thật với nàng. Khi này, tại hạ tưởng đầu mình chết rồi đó. Nhưng khi đầu ta vừa chạm vào phiến đá thì Mặc Tử tiên sinh kéo lại.

Minh Minh nheo mày:

- Người nói càn gì vậy?

- Nàng không tin ư? Sự thật là như vậy đó.

- Minh Minh nào thấy Mặc Tử tiên sinh nào đâu?

Nàng đổi giọng lạnh lùng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Đừng tưởng Minh Minh không biết người là kẻ gian trá nhất trên cõi đời này. Thậm chí, sự gian trá và xảo quyệt của người đã được võ lâm Bạch đạo tặng cho ngoại hiệu là Xảo Tà. Người đừng hy vọng sự gian trá, xảo tà của người có thể lừa phỉnh được bốn cô nương.

Tùng Vĩ ngồi bệt xuống bên nắm mồ của Mặc Tử tiên sinh. Y nhỏ giọng nói:

- Hóa ra Minh Minh cô nương đã thấu hiểu tại hạ quá rồi. Tùng Vĩ xem như đã gặp phải sát tinh của mình.

Y chỏi tay chống cằm nhìn Minh Minh, từ tốn nói:

- Cô nương căm thù Tùng Vĩ như vậy, thế sao không thể giết Tùng Vĩ... Mà phải chờ tại hạ tự vận mới ra tay chặt đầu, lột da?

- Nhị thúc của Minh Minh muốn hành xử người.

- Nhị thức của cô nương có phải là Huyết y nhân không?

Nàng chau mày nạt ngang:

- Hồ đồ! Nhị thức là một ẩn sĩ quy ẩn giang hồ chẳng màng đến chuyện võ lâm nữa. Nhưng người muốn ta phải đưa người về rồi tự tay người chỉ huấn cho ta cách trừng trị người như thế nào.

Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Hây! Thật khổ cho tại hạ... Tại hạ có hiềm khích gì đâu, mà Minh Minh với nhị thức hận tại hạ như vậy.

Nàng mím môi trừng mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Hận người chứ. Vì người và Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự có quan hệ với nhau...

Tùng Vĩ nheo mày suy nghĩ. Y bất ngờ đứng bật lên:

- Tại hạ hiểu ra rồi.

Minh Minh đành mặt nhìn Tùng Vĩ:

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Tại hạ hiểu ra rồi. Phải chăng chuyện Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự đã chặt đầu lão tiên bối Trương Kiệt, nên khiến cô nương hận thù như vậy?

Y nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát vào mặt:

“Bốp! “ Tùng Vĩ đau quá thốt lên:

- Ôi cha! Sao Minh Minh đánh Tùng Vĩ?

Minh Minh đành giọng nói:

- Hạng tục nhân xảo trá như Cang Tùng Vĩ không được quyền gọi tục danh thân phụ của Minh Minh.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Minh Minh miễn thứ. Tại hạ hồ đồ quá.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nhìn nàng nói:

- Phải chăng Minh Minh hận Cốc Thừa Tự đã chặt... ơ, đã...

Y lưỡng lự nhìn nàng.

Minh Minh nói:

- Y đã chặt đầu phụ thân ta, khi người đã viên tịch.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng rồi. Cô nương hận Cốc Thừa Tự tiền bối... sao lại đổ lên đầu tại hạ?

Y chìa hai bàn tay đến trước mặt nàng:

- Minh Minh cô nương nhìn xem, đôi tay của Tùng Vĩ chưa hề nhuộm máu người nào. Và cũng chưa từng gây ra bất cứ chuyện gì bại hoại. Thế mà nay phải chịu cái oan này... Oan ơ là oan!

Mặt Minh Minh đanh lại. Nàng gằn giọng nói:

- Ta trút hận lên đầu ngươi, bởi vì ngươi là sư đồ của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự.

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn sững nàng:

- Cái gì? Cang Tùng Vĩ mà là sư đồ của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự ư? Sai rồi... Sai rồi. Sai thật là sai. Phải nói ngược lại. Cốc Thừa Tự là sư đồ của Cang Tùng Vĩ.

Nàng nghe Tùng Vĩ thốt dứt câu, khẽ gật đầu, gằn giọng nói:

- Như vậy cũng được. Người là sư đồ hay lão là sư đồ thì đẳng nào Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự đã chết. Y chết thì Cang Tùng Vĩ phải gánh lấy nợ máu của y.

Tùng Vĩ nhướn cao đôi chân mày, chân diện lộ rõ những nét ngơ ngẩn.

- Người này làm người kia chịu ư? Kỳ cục quá!

- Đối với Minh Minh chẳng có gì là kỳ cục cả. Cốt làm sao phụ thân của bốn cô nương mỉm cười nơi chín suối là được rồi. Bây giờ ngươi đã hiểu vì sao ngươi phải chết bởi tay Minh Minh rồi chứ?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Cô nương suy nghĩ lại đi.

- Ta chẳng có suy nghĩ gì cả. Ngươi phải thay Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự trả nợ máu cho Minh Minh.

Nàng thộp trảo công vào huyệt khẩu của Tùng Vĩ.

- Đi theo bốn cô nương.

Tùng Vĩ ghì chân xuống, miệng thì nói:

- Chúng ta đi đâu?

- Đi đến gặp nhị thúc để người phát lạc cho ngươi.

- Tại hạ đâu muốn chết. Cô nương không chế được tại hạ, chẳng qua lợi dụng lúc Tùng Vĩ đang mất nội lực thôi. Tại hạ sẵn sàng theo cô nương, nếu như cô nương quang minh chính đại đấu với tại hạ.

Minh Minh nhếch môi nói:

- Được.

Nàng vừa nói vừa phóng Tu La thần chỉ hóa giải bế huyệt Đan Điền của Tùng Vĩ.

- Giờ thì người đã có thể vận công được rồi.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tại hạ quả là vô cùng bất ngờ về hành động của Minh Minh cô nương.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Người bất ngờ gì?

- Một nữ nhân, mà lại là một trang giai nhân tuyệt sắc lại có hành động trượng phu hơn cả những anh hùng hào kiệt.

Nàng nhạt nhẽo đáp lời Tùng Vĩ:

- Đa tạ lời khen của người.

Tùng Vĩ hất mặt nói:

- Tùng Vĩ không khách sáo... với Minh Minh cô nương.

Miệng thì nói, Tùng Vĩ dụng Kim tiên công thẳng đến Minh Minh. Ngọn Kim tiên của Tùng Vĩ quật đến chân Minh Minh. Nàng nhích động thân pháp lui về sau.

Chiếm ngay thế thượng phong đó, Tùng Vĩ công tiếp một chiêu nữa. Lần này ngọn Kim tiên tỏa ra một vòng tròn rồi chụp thẳng xuống nàng.

Minh Minh phải cất tiếng khen ngợi Tùng Vĩ:

- Khá lắm.

Cùng với lời nói đó, nàng diễm mũi hài, thân ảnh tựa ngọn pháo thẳng thiên vút lên cao bốn trượng, đồng thời hữu thủ vươn ra với hình bóng trảo. Từ năm đầu ngọn chỉ pháp, năm đạo chỉ Tu La với màu đỏ nhạt, tợ vuốt chim ưng chụp thẳng đến tâm huyệt của Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ trụ thân, tả thủ phát tác Vô Minh tiên khí đón thẳng đỡ thẳng lấy năm đạo chỉ Tu La hình bóng trảo của Minh Minh.

Ầm...

Cả hai người đồng tài đồng sức.

Điều xảy ra khiến Trương Minh Minh sững sờ. Tất cả ngoài dự đoán của nàng. Nhưng có lẽ người ngạc nhiên nhất là Tùng Vĩ. Bởi vì dù sao y cũng đã nhận được nội lực thâm hậu của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự, thế mà khi giao chưởng với Minh Minh thì lại ngang tài ngang sức, bên tám lạng người nửa cân. Với lại, Tùng Vĩ đã dụng đến Vô Minh tiên khí.

Minh Minh đón thẳng một đạo Vô Minh tiên khí của Tùng Vĩ, không cần hạ thân xuống đất mà chỉ giữ nhẹ tả thủ về sau, cả người thì triển Tu La bộ pháp lướt thẳng đến Tùng Vĩ.

Đôi ngọc thủ của nàng vung ra với bóng chưởng Tu La chụp đến đối phương.

Bất thành linh, Tùng Vĩ khẽ rùng mình khi bóng chưởng chưa kịp chạm đến người y, thậm chí còn cách xa đến nửa trượng. Tùng Vĩ ngã nhào ra sau, buông cả ngọn Kim tiên lăn lộn trên mặt đất.

Minh Minh sững sờ với hiện tượng đó. Nàng nghĩ thầm: “Cang Tùng Vĩ... Người lại định giở trò xảo trá với bốn cô nương sao”.

Với ý nghĩ đó, nàng dẫn đến hai bộ, vừa hóa giải chưởng ảnh Tu La mà biến hóa thành chỉ pháp Tu La, điểm tới đại huyết Thiên linh cái. Ngọn chỉ pháp của nàng bắn xẹt qua đại huyết Thiên Linh Cái của đối phương, nhưng tuyệt nhiên Tùng Vĩ cũng chẳng phản ứng gì, mà nằm bất động dưới đất.

Minh Minh vội chuyển hướng ngọn chỉ tử thần, điểm vào bờ vai phải.

Phập...

Đạo chỉ kinh sắc như kiếm đâm xuyên qua bờ vai Tùng Vĩ, từ bờ vai của Tùng Vĩ một vòi máu phun trào lên, nhanh chóng nhuộm đỏ bộ đồ gấm của y.

Minh Minh gần như sững sờ. Nàng bước đến bên Tùng Vĩ thì kịp nhận ra sắc diện tái nhợt, tái nhợt của Tùng Vĩ.

Nàng ngồi xuống bên Tùng Vĩ, gọi lớn:

- Người sao vậy... Người sao vậy... Người đâu có trúng tuyệt công của Minh Minh mà chết được chứ.. Người đừng có giả vờ.

Miệng thì nói nhưng nàng vẫn nắm mạch Tùng Vĩ.

Mặt Minh Minh sa sầm lại. Nàng nhận ra kinh mạch Tùng Vĩ đang loạn nhịp. Sự rối loạn kinh mạch chứng tỏ huyết lưu trong nội thể y nhốn nháo, loạn lưu. Chẳng mấy chốc nữa thôi, chính sự rối loạn này sẽ khiến cho kinh mạch Tùng Vĩ tự đoạn mạch mà chết.

Minh Minh vội đỡ Tùng Vĩ ngồi lên rồi vận chuyển chân âm dồn vào song thủ áp lên hai đại huyết Vĩ Lư để lưu chuyển nội khí trong người Tùng Vĩ theo phương pháp đại chu thiên và tiểu chu thiên.

Thời khắc chậm chậm trôi qua. Tùng Vĩ rùng mình một cái rồi ói ra một ngụm máu tươi. Thân ảnh Tùng Vĩ sau khi ói được một ngụm máu tươi từ từ dịu lại.

Tùng Vĩ mở mắt. Cảm nhận đầu tiên của y là sự đau nhức rã rời của cơ thể.

Minh Minh rút song thủ lại nhìn y.

- Tự đứng người...

Tùng Vĩ mỉm cười rồi nói:

- Sao không nhân cơ hội này mà Minh Minh cô nương lấy mạng tại hạ? Lấy mạng Tùng Vĩ lúc này dễ dàng đó.

Nàng lắc đầu:

- Minh Minh không phải là hạng người đó. Tự đứng người bị gì vậy? Kinh lạc của người nhảy loạn cả lên... tưởng đâu đứt đoạn mà chết rồi chứ.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Đây là kiệt tác của Cốc Thừa Tự tiên bối đó. Cốc tiên bối sợ Tùng Vĩ trốn nên đã dụng bí thuật đoạn mạch phong bế các kinh lạc.

Tùng Vĩ nhìn lên trời:

- Hôm nay đúng ngày trăng tròn... tại hạ quên mất. Phàm ngày này Tùng Vĩ phải ngồi kiết đờ vận công điều tức, dung nạp âm khí phối hợp với dương khí để bảo toàn kinh lạc. Đã không làm như vậy, còn dụng đến chân ngưỡng giao thủ với Minh Minh nên mới ra nông nỗi này đó.

- Thảo nào...

Tùng Vĩ đứng lên:

- Bây giờ tại hạ và Minh Minh có thể giao thủ với nhau được rồi.

Nàng lắc đầu:

- Không cần.

Nàng nghiêm mặt nói:

- Tùng Vĩ! Cốc Thừa Tự đối với người tàn nhẫn như vậy, sao người quan hệ với lão chứ?

- Tại vì cuộc đời của lão rất tội nghiệp. Tại hạ có nói ra, Minh Minh cô nương cũng không tin.

- Minh Minh chẳng bao giờ tin được lời của người đâu.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tùng Vĩ! Minh Minh cho người một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Cơ hội được sống. Chỉ cần người quật mồ Cốc Thừa Tự lên, chặt đầu, lột da lão. Bốn cô nương tự khắc tha cho người, nhưng chỉ lần này thôi.

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn nàng.

Y lúng túng nói:

- Ở... Trước đây Tùng Vĩ làm một tiểu đạo tỳ, chỉ biết chôn người thôi, chứ đâu có biết quật mồ ai bao giờ.

- Nhưng nay Tùng Vĩ phải quật mồ Cốc Thừa Tự, nếu như người muốn sống.

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Khó cho tại hạ quá.

Gã vừa nói dứt câu thì trào công của nàng lại chụp tới tâm huyết. Thu nhân của Minh Minh hiện ra sát khí khủng bố rờn rợn. Tùng Vĩ nhìn vào mắt nàng đã gai lạnh.

Minh Minh gằn giọng nói:

- Người chôn được thì phải đào lên được, lão Ác Ma Nhân đã chặt đầu, lột da thi thể thân phụ bốn cô nương, thì hôm nay lão phải chịu nghiệp quả này.

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài nói:

- Minh Minh biết lão Cốc chết bao nhiêu lần chưa?

- Bốn cô nương không cần biết điều đó. Ta chỉ cần chặt đầu lão và lóc thịt thi hài lão, như lão đã từng làm với phụ thân ta.

Tùng Vĩ thở ra:

- Cô nương chẳng biết gì cả. Lão Cốc chết đến hôm này thì thi hài đã thối rữa rồi. Bây giờ có đào lên thì cũng chỉ ngửi mùi xú uế thôi.

Minh Minh cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Chính vì thế, bốn cô nương mới bắt người đào lên.

Nàng vừa nói, vừa ấn sâu năm ngón trảo vào tâm huyết Tùng Vĩ. Tùng Vĩ buột miệng thốt lên:

- Ui cha!

Minh Minh gằn giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người theo ý của bốn cô nương không?

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Minh Minh cô nương làm như vậy rồi thì Trương tiên bối có sống lại được không?

Nàng buông một câu lạnh lùng:

- Không.

- Nếu biết Trương tiên sinh không thể sống lại được, thì Minh Minh làm thế có ích gì?

- Có.

Tùng Vĩ hất mặt nói:

- Có ích gì nào?

- Lão Cốc gieo quả nào gặt quả ấy. Và tất nhiên phụ thân của Minh Minh sẽ mỉm cười nơi chín suối.

Y mở to mắt nhìn sững Minh Minh:

- Trương tiên bối chết rồi, mà cô nương vẫn thấy người cười được à? Lạ lùng quá đó!

Tùng Vĩ nói xong, buột miệng cười mỉm.

Đôi chân mày của Minh Minh nhíu lại. Nàng thu trảo công về, gương song chỉ đặt vào mắt Tùng Vĩ:

- Nếu người không làm theo ý của bốn cô nương thì bốn cô nương sẽ móc mắt, chặt tay chân người. Nếu nhị thúc không giết người thì mãi mãi người là kẻ phế nhân vô dụng.

Nàng vừa nói xong vừa dí đôi chỉ pháp vào mắt Tùng Vĩ. Gã ngả đầu về sau, thét lên:

- Dừng tay...

Mặt nàng đanh lại, găng giọng buông từng tiếng:

- Người đã biết sợ rồi ư?

- Trở thành phế nhân, ai mà không sợ. Nhưng sao Minh Minh tàn nhẫn như vậy.

- Chỉ vì ta thù lão Cốc. Và chỉ có làm như vậy, Minh Minh mới vơi được lửa hận trong mình mà thôi.

Nàng thốt ra câu đó, Tùng Vĩ cũng kịp nhận ra ngọn lửa hận thù ẩn hiện ngay trong đáy mắt Minh Minh.

Y nghĩ thầm: “Bây giờ mình có phân giải với ả ta thế nào cũng không được. Chi bằng tìm cách khác vậy”.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Thôi được rồi, Tùng Vĩ sẽ thực hiện những gì cô nương muốn. Nhưng cô nương phải cho Tùng Vĩ làm đúng theo thủ tục quật mồ người chết.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Tùng Vĩ mỉm cười nói với nàng:

- Tưởng đâu cô nương không cho, thì người chết sẽ theo ám ảnh cô nương suốt đời đó.

Nàng quay mặt đi chỗ khác.

Tùng Vĩ mỉm cười nhìn nàng nói:

- Minh Minh cô nương có sợ ma không?

- Không.

- Thảo nào, cô nương chẳng chút e dè gì Cốc Thừa Tự tiền bối. Ái chà! lão ấy bị quật mồ lên, rồi chặt đầu, lột da, chắc chắn sẽ theo cô nương. Không biết sau này cô nương lập gia thất, chờ đúng đêm hoa chúc giao bôi, lão lù lù xuất hiện...

Y chắc lưỡi nói tiếp:

- Tại hạ không biết chuyện gì sẽ xảy ra...

Minh Minh nhìn lại Tùng Vĩ. Nàng nhạt nhẽo nói:

- Tùng Vĩ! Người đang hù dọa ta đó à. Minh Minh đang chờ đợi lão sống lại đây.

Nhìn nàng, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Người đâu mà lạnh lùng như thế nhỉ. Không biết Trương Kiệt có máu lạnh hay sao mà sinh ra ái nữ có máu lạnh như tiên. Hận thù đã biến nàng thành một pho tượng vô tâm, vô tình. Bất cứ hành động nào của nàng cũng đều có ý niệm trả thù”.

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ phải buông một tiếng thở dài với nỗi thất vọng ngao ngán.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Rồng Phụng Luận Kinh Thư

Tiếng trầm ấm của Tùng Vĩ từ trong gian thi sảnh (phòng tắm) ca một đoạn thơ trong “Quốc Phong” của Kinh Thi.

Dã hữu phát thâu, bạch mao chi,
Hữu nữ hoài xuân, các sĩ dụ chi, Lâm hữu phát thẩu, dã hữu từ lộc,
Bạch ảo thuận thúc, hữu nữ như ngọc,
Thư thi thoát thoát hề, vô cảm ngã thực hề, vũ sứ mang dã phê.

Dịch:

Hoảng chết ngoài rừng, ai dễ ai đành,
Rừng có gỗ phách, đồng cỏ nai chết,
Trói bằng cỏ tranh, gái đẹp như ngọc,
Thông thả chớ khinh mạn, đừng giật khăn tay em, đừng để chó sủa đấy.

Ngồi ngoài thư phòng, nghe Tùng Vĩ ngâm đoạn “Quốc Phong” trong Kinh Thi mà Minh Minh không khỏi sửng sờ. Nàng nghĩ thầm: “Sao Tùng Vĩ có thể thông thạo Kinh Thi được chứ. Y chỉ là một tiểu đạo tỳ, lại xảo trá, quỷ quyệt, thế mà biết được Kinh Thi, quả là chuyện lạ khó có trên thế gian này”.

Ý niệm còn đọng trong tâm tưởng Trương Minh Minh thì Tùng Vĩ lại ngâm tiếp:

Tịnh nữ kỳ khu, sĩ ngã ư thành ngưng.
Ái nhĩ bất kiến, tao thử trừ trừ.
Tịnh nữ kỳ loan, di ngã đóng quân.
Đồng quá hữu vĩ, thuyết định nhữ mỹ.
Tự mục quy dễ, tuần mỹ thả dị.
Phi nữ chi vi mỹ, mỹ nhân chi di.

Dịch:

Tịnh nữ đẹp thay chờ tôi ở góc thành.

Trốn đâu không thấy, gãi đầu do dự.

Tịnh nữ thật đẹp, tặng tôi ống đó.

Ống đó bóng láng, tôi thích nó đẹp.

Ngoài đồng trở về tặng tôi nhành non.

Không phải vì nó đẹp, vì của mỹ nhân.

Nghe Tùng Vĩ ngâm xong bài thơ thứ hai trong “Quốc Phong” thuộc Kinh Thi. Minh Minh tò mò hỏi:

- Tùng Vĩ! Người đọc hai bài thơ đó, vậy có biết ý nghĩa của nó không?

Từ trong gian thi sảnh, Tùng Vĩ cất tiếng đáp lời nàng:

- Cô nương vốn là ái nữ của Trương Kiệt Võ lâm Minh chủ, tất kiến văn uyên bác hẳn hiểu bài thơ của tại hạ vừa ngâm...

Minh Minh nhìn về phía cửa thi sảnh, mỉm cười nói:

- Minh Minh hỏi người vì có lý do của nó.

- Lý do gì?

- Phàm những kẻ sĩ chỉ biết đọc vanh vách như một con két... Mà ý nghĩa của những câu thơ do họ đọc lại chẳng biết gì cả.

Tùng Vĩ nhanh nhẩu đáp lời nàng:

- A! Cô nương ám chỉ Thiên Nhất đạo trưởng đó ư? Tại hạ biết lão đạo trưởng Võ Đang... mặc dù rất rành kinh thi, cả những bài thơ của Cơ Thích... nhưng khốn nỗi lão chỉ biết đọc mà chẳng bao giờ thẩm thấu được ý nghĩa chứa trong thơ.

Minh Minh đành mặt lại:

- Tùng Vĩ! Người nói sai rồi.

- Tại hạ nói sai chỗ nào?

- Minh Minh không có ám chỉ Thiên Nhất đạo trưởng, mà ám chỉ người đó. Người vừa đọc hai bài thơ kia, vậy có hiểu ý nghĩa hai bài thơ đó không?

- Một khi Tùng Vĩ đã đọc ra một bài thơ nào đó tất phải hiểu rồi. Nếu không hiểu thì đâu còn cái thú của người thích sưu tập những bài thơ hay chứ.

- Ta không tin.

- Sao cô nương lại không tin? Tại hạ xảo trá, gian xảo với những kẻ ngụy quân tử, bị lòng tham che mất tầm mắt khoáng đạt, còn đối với thi thơ thì không xảo trá và gian xảo đâu.

- Người chỉ là một tiểu đạo tỳ ở trấn Hàm Đan. Phàm một tiểu đạo tỳ thì sao thấu hiểu được Kinh Thi?

- Nói vậy sai rồi.

- Sai chỗ nào?

Tùng Vĩ mở cửa bước ra. Trong bộ thanh y nho sinh, trong y thật nho nhã, lịch lãm chẳng khác gì những nho sĩ chốn kinh thành, thậm chí dung diện còn có phần hơn hẳn họ nữa.

Nhìn Minh Minh, Tùng Vĩ nói:

- Cô nương hãy vào tắm đi. Tại hạ ngồi ngoài này vừa canh cửa, vừa nói cái sai của cô nương.

Đang ngồi, Minh Minh đứng bật lên:

- Người...

Tùng Vĩ nheo mày:

- Xem kìa... Tại hạ chỉ nói cô nương vào tắm thôi, có đâu mà mặt cau có như vậy? Hay cô nương định để thân thể mình...

Minh Minh trừng mắt:

- Im miệng! Ta không bao giờ tắm trước mặt nam nhân.

- Lại sai nữa rồi.

Y vừa nói vừa bước thẳng đến, nắm tay Minh Minh. Nàng bối rối nói:

- Người buông tay Minh Minh ra.

Tùng Vĩ buông tay nàng.

- Buông thì buông chứ... có gì đâu mà khó khăn dữ vậy? Tại hạ nắm tay cô nương chứ có làm gì đâu, mà sắc diện cô nương trông dữ dằn quá.

Y chỉ vào gian thi sảnh:

- Ý của Tùng Vĩ muốn nói Minh Minh vào trong đó tắm đấy. Tùng Vĩ đã chuẩn bị nước và xiêm y cho nàng rồi. Nghe Tùng Vĩ nói đây. Lúc ở Hàm Đan, thì các vị trưởng môn đã canh cửa cho Tùng Vĩ đi nhà xí. Chẳng lẽ giờ đến lượt ái nữ của Võ lâm Minh chủ phải canh cửa cho Tùng Vĩ tắm

sao. Nên Tùng Vĩ mới nói cô nương đi tắm, để Tùng Vĩ canh cửa lại. Xem như tại hạ và cô nương đều huề, chẳng ai nợ ai.

Chân diện Minh Minh đỏ bừng.

Nàng gượng đáp lời gã:

- Minh Minh không canh cửa cho người đâu... mà chỉ đứng canh chừng người.

- Thì cũng như vậy thôi.

Y mỉm cười:

- Tùng Vĩ không trốn đâu mà nàng sợ. Cứ vào tắm cho sạch sẽ, rồi tại hạ sẽ nói cái sai của nàng cho nàng biết.

Y khom người xuống, nhún nhường nói:

- Tại hạ mời quý tiểu tử vào thi sánh.

Mặt Minh Minh càng đỏ hơn. Nàng liếc Tùng Vĩ nói:

- Được. Nhưng nếu người có ý đồ gì, thì có chui xuống đất hay bay lên trời, bốn cô nương cũng sẽ tìm ra người.

- Tại hạ chẳng có phép độn thổ hay thăng thiên mà cô nương lo lắng như vậy. Huống chi đây là cái lệ của những người trước khi quật mồ người khác.

Minh Minh lườm Tùng Vĩ rồi bước vào thi sánh phòng.

Nàng khép cửa lại, trút y trang bước vào bồn tắm. Nước trong bồn tắm âm ấm, lại được tắm hoa, nên Minh Minh cảm thấy tâm tưởng sáng khoái vô cùng.

Ngâm mình trong bồn nước ấm, Minh Minh lên tiếng hỏi:

- Cang Tùng Vĩ! Người còn ở đó không?

- Tất nhiên là còn rồi. Tại hạ nói canh cửa cho cô nương là phải canh cửa cho cô nương mà. Nếu không ngồi đây canh cửa cho cô nương, không chừng tại hạ sẽ là kẻ xảo trá thật đấy.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi nàng. Minh Minh nghĩ thầm: “Cang Tùng Vĩ cũng hay đấy chứ. Nếu như mình nhận tâm biến y thành một phế nhân... cũng tội nghiệp cho y nhỉ”.

Ý niệm đó trôi qua, Minh Minh từ tốn nói:

- Khi này, Tùng Vĩ nói Minh Minh sai... Vậy ta sai ở chỗ nào? Tùng Vĩ có thể giải thích cho Minh Minh nghe được không?

- Không biện giải thì nàng đâu có tâm phục khẩu phục Cang Tùng Vĩ này, đúng không nào?

- Chắc chắn là như vậy.

- Vậy Minh Minh cô nương nghe Tùng Vĩ nói đây. Ngay trong Kinh Thi cũng có cái sai, chứ đừng nói là con người. Cô nương nghĩ rằng, Tùng Vĩ với thân phận là đạo tỳ của trấn Hàm Đan, thì chẳng bao giờ am tường Kinh Thi, hay những bài thi phú danh bất hủ truyền, có đúng không?

- Minh Minh nghĩ như vậy.

Đôi chân mày của Tùng Vĩ nhíu lại, nhìn về phía cửa thi sảnh. Y nghĩ thầm: “À này tự thì và kiêu căng quá, không biết kiến văn của ả đến đâu mà khinh người như vậy”.

Tùng Vĩ rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi ôn nhu nói:

- Đó chính là cái sai của cô nương. Không phải ai sinh ra trên đời này, hề được sống trong đềm ấm chăn êm là có kiến văn uyên bác. Điều đó đã được chứng minh qua ngàn năm rồi. Đâu có ai nghĩ Hàn Tín tướng quân thừa hàn vi còn phải lòn trôn giữa chợ. Khương Tử Nha ẩn dật tìm thú nhàn nhã, nhưng sau trở thành bậc khai quốc công thần... Còn nữa bao nhiêu văn sĩ nữa, ví như Đỗ Phủ, Lý Bạch...

Y đứng lên bước về phía kệ đế rượu trong tòa Mộc lâu của Mặc Tử tiên sinh. Không ngờ trong thi sảnh, Minh Minh vẫn nghe được tiếng bước chân của Tùng Vĩ. Nàng đánh giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người đi đâu vậy?

Nghe nàng nói, Tùng Vĩ điểm nụ cười mỉm:

- Tại hạ đi đến quây rượu để lấy một vò hảo tửu đấy mà. Không bước lại bên cửa thi sảnh để rình cô nương tắm đâu.

- Bồn cô nương sợ người bỏ đi thì đúng hơn.

- Hóa ra cô nương không sợ tại hạ rình, mà sợ tại hạ bỏ đi.

Nghe Tùng Vĩ nói câu này, sắc diện của Minh Minh đỏ ửng, nhưng miệng lại điểm một nụ cười. Minh Minh nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người đã bị Minh Minh phong bế huyết đạo, không thể nào dụng võ công được nữa. Ngoài kia, người không thiếu kẻ thù đâu. Nếu như bây giờ người bỏ đi là tự đưa mạng cho kẻ thù của người đó.

- Tùng Vĩ đâu có ý ly khai Minh Minh cô nương.

Lấy một vò rượu năm cân, Tùng Vĩ trở lại bàn, ngồi vắt chân chữ ngũ nhâm nhi uống rượu. Tợp một ngụm rượu đầy, y bâng quơ nói:

- Tại hạ nói đến đâu rồi nhỉ?

- Hình như Minh Minh cũng hiểu ý Tùng Vĩ đó. Tùng Vĩ đang tự so sánh mình với Lý Bạch, Đỗ Phủ, Hàn Tín và Khương Tử Nha.

Tùng Vĩ phá lên cười:

- Không. Tùng Vĩ nào dám so sánh mình với những cao nhân trong sử thi chứ. Tại hạ nói tiếp nhé.

- Minh Minh đang nghe Tùng Vĩ nói.

Tợp một ngụm rượu nữa, Tùng Vĩ mới tăng hăng nói:

- Hạng người thứ hai có trong cuộc đời này là những người may mắn, được sinh ra đã có chần êm, đệm ấm... nhưng phàm những con người đó rất khó vượt qua chính mình. Phàm những gì đã có sẵn thì chẳng ai chịu phấn đấu vượt lên cả. Với tay thì có trang viên, ngoảnh mặt đã có thể gọi a hoàn, thì đâu còn làm được gì nữa. Họ sẽ trở thành những người hậu đậu.

Y tợp thêm một ngụm rượu nữa, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Xét cho cùng, kẻ đỉnh thiên lập địa là người tự thân vươn đến cái chân hoàn mỹ. Tùng Vĩ tuy là một tiểu đạo tỳ nhỏ ở Hàm Đan, nhưng lại là một con người luôn hướng đến chân hoàn mỹ.

- Tùng Vĩ giải trình hay lắm đó. Tùng Vĩ tự cho mình là kẻ vươn đến chân hoàn mỹ, thế sao võ lâm chưởng bối và các anh hùng Bạch đạo lại gán cho Tùng Vĩ cái mỹ danh “Xảo Tà”?

- Danh cũng chỉ là danh.

- Kẻ xảo tà đâu phải là người tốt.

- Tùng Vĩ đâu có tự cho mình là người tốt chứ. Nhân vô thập toàn mà. Còn xảo tà... được thôi... Bởi vì người ta tặng cho tại hạ mà không tự nhìn lại chính mình.

- Thế người giải thích ra sao về câu nói hổ phụ sinh hổ tử?

- Chuyện đó khó xảy ra trên cõi nhân gian này đó. Phạm chỉ có rồng sinh con tôm thì nhiều, chứ không có mấy con hổ sinh được hổ đâu.

Tộp một ngụm rượu, Tùng Vĩ phá lên cười. Cắt ngang tràng cười đó, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Ngay cả cô nương đây cũng không phải là kẻ chân hoàn mỹ, cho dù cô nương có là cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm... Nhưng cái đó ích gì chứ.

- Minh Minh có thể trả hận được cho thân phụ mình.

- Con người sinh ra rất quý... Không phải sinh ra chỉ biết trả hận.

- Thế Tùng Vĩ nói xem, Minh Minh phải làm sao, khi biết kẻ thù đã chặt đầu, lóc da phụ thân mình chứ.

Nhìn về phía thi sảnh, Tùng Vĩ tộp một ngụm rượu, lắc đầu nói:

- Chuyện đó tại hạ chưa bàn đến ở đây. Ở đây, tại hạ muốn nói đến cái sai trong Kinh Thi.

- Kinh Thi sai gì nào?

- Nếu Kinh Thi không sai thì cô nương là người sai.

- Minh Minh muốn nghe Tùng Vĩ lý giải phân nan. Nếu người biết lý giải đúng, Minh Minh hứa sẽ giải tóa bế huyệt cho Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ bật cười lớn.

Minh Minh chau mày hỏi:

- Sao người cười?

- Bây giờ cô nương có phế bỏ võ công của Tùng Vĩ, tại hạ cũng chẳng một chút nuối tiếc.

- Người nói thật chứ?

- Phế bỏ võ công mà đổi lại cho Cang Tùng Vĩ cuộc sống như hồi đó. Cuộc sống của một đạo tỳ, cùng với dưỡng mẫu thì có gì mà không đổi chứ.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ bồi hồi nói tiếp:

- Nhưng chẳng ai có thể đảo ngược lại thời gian để tìm đến những cái gì mình đã mất. Cũng như trình tiết của nhi nữ vậy đã mất rồi thì sao lấy lại được.

Nghe Tùng Vĩ nói câu này, Minh Minh bất giác ngượng chín người. Nàng nhu hòa nói:

- Thế Kinh Thi sai chỗ nào, và Minh Minh sai chỗ nào?

- Trong Kinh Thi dạy cho nhi nữ những gì nào. Nếu cô nương tự cho mình là người am tường Kinh Thi, tất phải biết những điều trong Kinh Thi. Vậy cô nương thử xét lại mình và so với những điều trong Kinh Thi đã dạy ra xem.

Mặt Minh Minh đỏ bừng.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Tam tông, tứ đức, công, dung, ngôn, hạnh, cô nương chẳng được chỗ nào cả. Cô nương và những điều lễ nghĩa trong Kinh Thi hoàn toàn trái ngược nhau.

- Người...

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Minh Minh luyện công là để trả thù cho phụ thân. Chính hận thù đã lấy cắp của Minh Minh cái chất của một thực nữ quân tử hảo cầu.

Y tợp một ngụm rượu, rồi nhìn về phía cửa thi sảnh, chậm rãi nói:

- Hai bài thi hồi này tại hạ cao hứng đọc, bởi vì thấy Minh Minh là một thiếu nữ có nhan sắc, lại thêm phong thái phóng khoáng hơn người, ví như một tịnh nữ giai nhân, những gì đẹp nhất trên thế gian này. Đúng hơn đó là hai bài thơ bày tỏ tình yêu. Nhưng...

Tiếng nhưng của Tùng Vĩ như thế một mũi kim vô hình thọc vào tim Minh Minh khiến hai cánh môi của nàng phải bặm lại.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Nhưng gì trong đó nữa?

- Cô nương muốn thăm chứng kiến văn của Cang Tùng Vĩ nên mới có chữ “nhưng” này.

Bưng bầu rượu tu luôn một ngụm dài, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Hai bài thơ vừa rồi dùng để cho trai tài gái sắc mượn để thốt những câu tỏ tình. Nhưng tại hạ không dùng nó để tỏ tình với Minh Minh đâu... bởi vì cô nương không phải là một thực nữ để quân tử hảo cầu.

Sắc diện của Minh Minh ửng hồng.

Nàng gượng nói:

- Cho dù Cang Tùng Vĩ có mượn hai bài thơ đó để tỏ tình thì Trương Minh Minh cũng chẳng bao giờ nhận.

Nàng nói xong đứng lên bước ra khỏi bồn tắm. Đến lúc này, Minh Minh mới nhận ra trước mặt mình là một tấm gương đồng sáng láng. Thân thể không một mảnh vải hiện rõ nét trên tấm gương đồng đó. Bất giác Minh Minh nhìn vào tấm gương đồng. Nàng tò mò nhắm nhìn hình ảnh của mình trong gương. Theo một phản xạ gần như trở thành máu thịt, Minh Minh ngấm ngấm nhìn mình mà quên băng thực tại.

Vóc dáng của nàng hiện ra trên tấm gương đồng với những nét cân đối, thanh tú và đầy đặn. Đến bây giờ, nàng mới có thể nhận ra điều đó.

Minh Minh đang chiêm ngưỡng thể pháp mình thì Tùng Vĩ tăng hăng nói:

- Minh Minh! Nàng thấy mình đẹp chứ?

Nghe câu nói này của Cang Tùng Vĩ sắc hoa của Minh Minh ửng hồng e thẹn.

Nàng nhú mày nghĩ thầm: “Sao y biết mình đang ngấm nhìn nhỉ”.

Ý niệm đó khiến Minh Minh càng thẹn thùng hơn. Nàng đảo mắt nhìn khắp gian thi sảnh, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy chỗ nào khả nghi mà Tùng Vĩ đang xem trộm nàng.

Minh Minh gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ nói như thế có ý gì?

- Cô nương đang ngấm mình trong gương, phải không? Tại hạ để tấm gương đồng ở đó chủ đích cho Minh Minh tự nhìn lại mình đó. Phàm bất cứ ai không tự ngấm lại mình, thì chẳng mấy chốc sẽ tự quên băng bản thân mình là ai.

- Ý của Tùng Vĩ muốn Minh Minh tự soi lại mình ư?

- Tùng Vĩ nghĩ đến điều đó.

- Minh Minh ngấm thân thể mình trong gương đồng thì có gì lợi cho Tùng Vĩ không nào?

- Chẳng có gì lợi cả. Nếu có lợi là lợi cho Minh Minh, vì chí ít ra thì Minh Minh cũng tự biết mình là một nhi nữ đúng với những gì mà Kinh Thi đã nói.

Câu nói này của Tùng Vĩ, bất giác khiến Minh Minh phải dỗi mắt vào tấm gương đồng, chăm chú nhìn lại thể pháp của nàng một lần nữa.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Tùng Vĩ nói đúng. Mình cũng là một nhi nữ... Nhưng bấy lâu nay mình không nhận ra mình. Nhi nữ thì như thế nào? Phải chăng mình đã đánh mất chất nhi nữ trong mình rồi sao?

Nàng buông một tiếng thở dài.

Lấy bộ xiêm y mà Tùng Vĩ đã để sẵn, nàng vận vào thay cho bộ võ phục. Không ngờ bộ xiêm y kia lại thật vừa vặn với khổ người của nàng. Minh Minh lại ngắm mình trong tấm gương.

Nàng có cảm tưởng mình vừa thay hình đổi dạng, không còn là Trương Minh Minh với tâm hồn chai sạn bởi hận thù nữa. Cùng với cảm nhận đó thì Minh Minh cũng cảm thấy người trong tấm gương đồng rất xa lạ với mình.

Nàng trở ra ngoài thư phòng.

Tùng Vĩ trở mắt nhìn Minh Minh.

Nàng thẹn thùng khi chạm vào mắt Tùng Vĩ.

- Minh Minh lạ lắm ư?

- Tùng Vĩ chẳng còn nhận được ra Minh Minh nữa.

Nàng mỉm cười. Có lẽ đây là nụ cười mãn nguyện nhất, kể từ lúc Trương Kiệt minh chủ qua đời, nên nó tựa như đóa hoa hàm tiếu rực rỡ trên hai cánh môi của Minh Minh.

Nàng từ tốn nói:

- Minh Minh có gì khác trước nào?

- Nàng bây giờ mới đúng là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu.

- Thế hai bài thơ Tùng Vĩ vừa đọc tặng cho Minh Minh chứ?

Tùng Vĩ khoát tay, lắc đầu:

- Không, không...

- Minh Minh đã thay đổi nhân dạng rồi kia mà.

- Đó chỉ là sự thay đổi bên ngoài thôi. Cái thay đổi bên trong mới là thật. Còn rượu cũ bình mới thì chẳng có gì thay đổi cả.

Nghe Tùng Vĩ thốt câu này, bất giác vẻ mặt Minh Minh lộ những nét ủ dột.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Vậy thế nào mới thay đổi bên trong?
- Nếu nàng bỏ đi chữ hận trong nàng.

Minh Minh nạt ngang:

- Không. Chỉ có cái chết mới làm cho Trương Minh Minh thay đổi chữ hận trong tâm tưởng mình thôi. Chỉ có cái chết mới làm cho Minh Minh quên chữ hận mà thôi.

- Nàng cố chấp quá.

- Không phải cố chấp, mà Minh Minh phải trả hận để báo hiếu cho phụ thân Buông một tiếng thở dài, Minh Minh nói:

- Nếu vì bộ trang phục khiến cho Minh Minh trở thành một thực nữ mà quên chữ hận thì ta trả lại cho Cang Tùng Vĩ.

Nàng nói dứt câu, toan quay bước vào thi sảnh, nhưng Tùng Vĩ cản lại.

- Hỡi! Cô nương sao nóng tính thế? Tại hạ chỉ nói vậy thôi, còn mỗi người thì có cách sống và suy nghĩ riêng của mình. Tùng Vĩ đâu ép Trương Minh Minh nhất nhất phải theo ý Tùng Vĩ.

Nàng thở hắt ra một tiếng.

Tùng Vĩ uống thêm một ngụm rượu nữa, bước đến nhìn nàng.

- Không ngờ Minh Minh lại xinh đẹp như vậy.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn.

Nàng nhìn Tùng Vĩ, ngập ngừng nói:

- Ở đâu Tùng Vĩ có bộ trang phục này, mà sao lại vừa vặn với Minh Minh?

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Minh Minh đừng quên tại hạ là một đạo tỳ ở Hàm Đan trấn.

Đôi chân mày của Minh Minh nheo lại:

- Đừng quên Tùng Vĩ là một đạo tỳ... vậy... vậy bộ trang phục mà Minh Minh đang vận trên người là của xác chết.

Nàng nói dứt câu thì rùng mình.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không, không. Minh Minh hiểu lầm rồi.
- Vậy bộ trang phục này của ai?
- Của nhi nữ chứ của ai.
- Ý Minh Minh muốn hỏi có phải của xác chết không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Nhất định không phải của xác chết rồi. Tùng Vĩ nói nhờ mình là đạo tỳ nên có được kinh nghiệm chọn y trang vừa vặn với khổ người của Minh Minh.

Y dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài, nhìn nàng nói tiếp:

- Phàm một đạo tỳ phải biết người chết có khổ người như thế nào để sắm một cỗ áo quan vừa vặn với người chết. Chính vì lẽ đó mà tại hạ mới có con mắt của một người biết chọn bộ y trang nào vừa vặn với khổ người của Minh Minh.

Đôi chân mày của nàng nhíu lại:

- Nói như vậy... Tùng Vĩ đã từng xem Minh Minh như những xác chết.

Tùng Vĩ thản nhiên gật đầu:

- Đúng rồi. Đó là con mắt nghề nghiệp của tại hạ mà. Nhưng bộ y trang trên người của Minh Minh không phải của xác chết đâu.

- Thế ở đâu Tùng Vĩ có bộ y trang xinh đẹp này?

- Của Tô Mặc Linh đấy mà.

- Tô Mặc Linh là ai?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Cô nương không cần biết đến.

- Phải chăng Tô Mặc Linh là ý trung nhân của Cang Tùng Vĩ?

Tùng Vĩ khoát tay, cắt ngang lời Minh Minh:

- Hê! Đừng nói bậy. Tại hạ chẳng dám đùa mới lừa tình đâu. Đùa với lừa tình là đùa với rừng đao biển kiếm đó. Lừa hận, lừa thù cái gì cũng được cả, nhưng đùa với lừa tình thì chẳng biết sống chết lúc nào.

- Tùng Vĩ biết điều đó nữa à?

- Có kiến văn như Cang Tùng Vĩ thì phải biết chứ.

Minh Minh mỉm cười. Cùng với nụ cười mỉm đó, nàng cách không phóng chỉ hóa giải những bế huyệt trên người Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ hỏi:

- Sao Minh Minh lại hóa giải bế huyệt cho ta?
- Minh Minh nghĩ Tùng Vĩ công tử không trốn đâu.

Tùng Vĩ gật đầu đáp, tợp thêm một ngụm rượu nữa rồi nhìn nàng nói:

- Thế thì tốt.

- Mặc dù giải bế huyệt cho Tùng Vĩ rồi, nhưng bất cứ người giở trò xảo trá gian ngoa gì thì cũng không thoát khỏi tay Minh Minh đâu.

Tùng Vĩ nường mày nhìn nàng:

- Tùng Vĩ đâu có ý ly khai với Trương Minh Minh.

- Minh Minh tin Tùng Vĩ. Giờ thì hãy ra ngoài kia đào mộ Cốc Thừa Tự cho Minh Minh.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chưa được.

- Đã tắm rửa rồi... còn làm gì nữa?

Tùng Vĩ nhún vai:

- Chưa lập bàn hương án... mà đào mồ quật mả người ta... cho dù Cốc Thừa Tự tiên sinh có không giận đi nữa thì Diêm Chúa cũng nổi giận lôi đình.

- Tại sao lại nổi giận lôi đình?

- Phàm kẻ chết thì đã thuộc về Diêm Chúa rồi. Nay Cốc Thừa Tự tiền bối chết, tất thuộc quyền cai quản của quan Diêm Vương lão gia. Tại hạ đào huyệt Cốc Thừa Tự lên, chẳng may nhân việc đào mồ, động mả đó. Cốc tiền bối đào thoát khỏi Diêm đình thì ai chịu thay cho Tùng Vĩ?

- Thế không được đào bới à? Lão đã đào phần mộ của phụ thân Minh Minh lên có cầu với Diêm Chúa không.

- Hê! Tất nhiên là có đó. Tại Minh Minh cô nương không ra mộ địa Triều Dương. Nếu có ra sẽ thấy bàn hương án của lão Cốc dựng trong nhà mồ.

- Được. Nếu vậy Minh Minh sẽ lập bàn hương án.

Tùng Vĩ quay lại bàn, ngồi vắt chân chữ ngũ, tợp từng ngụm rượu trông thật thư nhàn.

Minh Minh nhíu mày nói:

- Tùng Vĩ! Sao không phụ với Minh Minh lập bàn hương án?

Vừa lắc đầu, vừa khoát tay. Tùng Vĩ nói:

- Không được. Tự tay Minh Minh lập bàn hương án thì Diêm Vương lão gia mới chứng dám. Bởi vì Minh Minh là người có ý đào mồ cuốc mả Cốc Thừa Tự tiền bối, chứ có phải tại hạ đâu.

Mặt đanh lại, buông một tiếng thở dài:

- Minh Minh sẽ lập bàn hương án.

Nói rồi Minh Minh bỏ đi. Trong khi Tùng Vĩ vẫn nhâm nhi từng ngụm rượu, ra vẻ như chẳng màng gì đến nàng. Minh Minh có biết đâu, đâu óc Tùng Vĩ lúc này đang căng ra để tìm một phương kế vẹn toàn, không để cho Minh Minh quật mồ Cốc Thừa Tự.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hoa Chờn, Bướm Lượn

Minh Minh đứng ngay trước bàn hương án đặt ngay ngoài mái hiên tòa Mộc lâu, Tùng Vĩ đứng bên.

Minh Minh thắp hai cây bạch lập dựng hai bên hương án, rồi quay lại nói với Cang Tùng Vĩ:

- Minh Minh khẩn như thế nào?

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Minh Minh đã hỏi một câu rất đúng lúc.

Điểm một nụ cười mỉm, Tùng Vĩ mới từ tốn nói:

- Hãy quỳ xuống trước bàn hương án.

Minh Minh chau mày:

- Quỳ xuống ư? Tại sao Minh Minh phải quỳ, khi mục đích của Minh Minh là trả hận Cốc Thừa Tự?

Tùng Vĩ đành mặt:

- Này! Tại hạ là người chỉ điểm cho cô nương. Cô nương có theo lời tại hạ không. Tại hạ vốn là một đạo tỳ, còn cô nương thì biết gì về chuyện này chứ.

Thở hắt ra một tiếng, Minh Minh miễn cưỡng nói:

- Minh Minh nghe theo lời của Tùng Vĩ.

Nàng quỳ xuống trước bàn hương án nhưng lại ngẩng mặt nhìn Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ! Minh Minh bảo cho Tùng Vĩ biết, Minh Minh đã vận chân ngưng hoán dời toàn bộ huyết đạo trên người mình, Tùng Vĩ không có cơ hội bẻ huyết của Minh Minh đâu.

Nghe nàng thốt ra câu này đôi chân mày của Tùng Vĩ nhíu lại. Y nghĩ thầm: “Không ngờ ả lại lợi hại như vậy... Đoán được ngay ý nghĩ của mình

mà phòng bị trước. Xem chừng mình không thể khống chế được ả”.

Thấy Tùng Vĩ tự lự, Minh Minh nghiêm giọng hỏi:

- Tùng Vĩ nghĩ gì thế?

Tạo nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Nàng đừng có nghĩ quấy cho Cang Tùng Vĩ. Ta chỉ đang suy nghĩ tìm lời thỉnh tấu với Diêm Vương lão nhân gia thôi.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Giờ nàng khẩn theo Tùng Vĩ.

- Người nói đi, Minh Minh sẽ nói theo.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Thỉnh tấu Diêm vương lão nhân gia.

Nhìn nàng, nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi mỏng của Tùng Vĩ. Y chậm rãi nói:

- Diệt nữ là Trương Minh Minh, nhi nữ của Trương Kiệt phụ thân.

Minh Minh đọc lại theo đúng lời của Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Diệt nữ nay lập bàn hương án thỉnh tấu với Diêm Vương lão nhân gia cho phép diệt nữ được đưa xác Cốc Thừa Tự tiền bối quay lại dương thế.

Y nhìn Minh Minh.

Nàng ngẩng lên nhìn Tùng Vĩ:

- Có phải gọi lão ác ma là tiền bối không?

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Nàng phải nhún nhường một chút thì Diêm Vương lão nhân gia mới chứng cho nàng chứ. Tạm thời nàng quên hận thù đi... để Diêm Vương lão nhân gia chứng. Khi chứng rồi nàng muốn làm gì mà không được.

Minh Minh miễn cưỡng quay lại bàn hương án đọc đúng từng chữ lời nói của Tùng Vĩ.

Y gật đầu nói:

- Tốt lắm.

Minh Minh buột miệng toan nói câu đó, thì Tùng Vĩ trừng mắt nhìn nàng. Sắc diện Minh Minh đỏ bừng.

Tùng Vĩ nói:

- Đó là lời nói của ta.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Trương Minh Minh diệt nữ mượn xác Cốc lão tiên bối.

Đôi chân mày Minh Minh nheo lại. Nàng ngấp ngừng miễn cưỡng nói.

- Trương Minh Minh diệt nữ mượn xác Cốc lão tiên bối.

Tùng Vĩ gõ đầu vào trán mình.

Y bước tới bước lui sau lưng Minh Minh nghĩ thầm: “Nói cái gì cho dĩ hòa vi quý đây nhỉ. Sao sự thông minh của mình chạy đi đâu mất rồi”.

Minh Minh không nghe Tùng Vĩ nói gì, quay lại:

- Sao Tùng Vĩ không nói nữa?

Y cúi gắt nạt Minh Minh:

- Muốn nói gì thì cũng phải để cho Tùng Vĩ suy nghĩ chứ... Chẳng lẽ nàng nói ta giống như một con két, lú lo muốn nói gì thì nói sao?

Y gõ vào trán mình, mắt sáng vụt lên:

- Được rồi... Nàng hãy nói theo Cang Tùng Vĩ.

Minh Minh nghiêm giọng nói:

- Minh Minh đang chờ để nói theo Cang Tùng Vĩ.

Rít một hơi thật sâu, Tùng Vĩ nghiêm giọng nói luôn một mạch.

- Sinh thời, Cốc Thừa Tự tiên bối là một ác ma. Vì sao biến thành Ác Ma Nhân là do tình yêu của lão.

Tùng Vĩ vanh vách lập lại tất cả những gì mà Cốc Thừa Tự đã kể cho mình nghe về cuộc đời của lão. Lúc thì nói ra bằng giọng đay nghiến, lúc thì trầm buồn như một diễn giả đang thuyết trình cho Minh Minh nghe.

Nghe Tùng Vĩ nói mà Minh Minh chẳng hề thốt tiếng nào. Nàng chỉ im lặng nghe.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Vì hận thù mà tạo ra oan nghiệt này. Nên hôm nay Minh Minh phải dùng hạ sách trả thù lại Cốc Thừa Tự bằng cách chặt đầu và lột da thi hài lão. Nếu Diêm Vương lão nhân gia có chứng thì hãy khiến cho đôi đèn bùng cháy sáng, còn không chứng thì thổi tắt nó.

Tùng Vĩ vừa dứt lời thì dồn công lực toan thổi tắt hai đôi đèn, nhưng mọi sự không như ý nghĩ của tiểu tử, Minh Minh nhanh hơn, vỗ chưởng đẩy

vào ngực Tùng Vĩ.

Bất ngờ bị Minh Minh công kích, Tùng Vĩ hứng trọn đạo chưởng của nàng, phải thối lùi liên tục năm bộ, ngồi bệt xuống sàn gạch, hai bên mép rỉ máu, mắt hoa đầu ù.

Mặc dù vậy, y vẫn gượng nói:

- Sao nàng lại đánh ta?

Minh Minh đứng lên bước đến trước mặt Tùng Vĩ.

Nàng nhìn vào mắt Tùng Vĩ.

- Cang Tùng Vĩ! Vừa rồi người đặt chuyện phải không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không. Tất cả câu chuyện vừa rồi về cuộc đời của Cốc Thừa Tự do chính miệng lão Cốc tiên bối kể lại cho ta nghe. Chỉ vì phụ thân nàng muốn có Ngọc Chi thần châu và muốn chiếm giữ ngai vị Võ lâm Minh chủ mà bất kể thủ đoạn. Phụ thân nàng đã bắt cóc Nhĩ Lan, tạo ra cảnh nhà tan cửa nát cho Cốc lão tiên bối, nên lão hận... Còn giam lão vào tuyệt lao của võ lâm, thử hỏi coi... Nếu nàng là Nhĩ Lan thì có hận không?

Minh Minh nhìn sững Tùng Vĩ. Nàng gằn giọng nói:

- Im!

- Im thì im. Còn sự thật thì như ta nói.

Minh Minh lắc đầu:

- Xảo Tà! Người đặt chuyện.

- Nếu Tùng Vĩ đã đặt ra chuyện này thì trời tru đất diệt ta đi. Không cần nàng phải giết ta.

Minh Minh hừ nhạt một tiếng:

- Ta không tin phụ thân của ta lại có hành động ma đầu như vậy. Nếu người là một ma đầu tàn nhẫn vô tâm thì không bao giờ được thiên hạ tôn vinh là Võ lâm Minh chủ. Đã là Võ lâm Minh chủ thì không phải là ma đầu.

- Võ lâm Minh chủ chỉ là chức danh thôi. Trước đó cha của nàng cũng đâu phải là Võ lâm Minh chủ. Ví như Tùng Vĩ đây nè, chẳng phải Hắc đạo đã tôn Tùng Vĩ là Võ lâm Minh chủ đó sao. Nhưng trước đó Tùng Vĩ là Xảo Tà... Nàng hiểu chưa?

Minh Minh nghiêng rặng vung ngọc thủ toan tát vào mặt Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nhắm mắt lại, từ tốn nói:

- Ta tin những gì Cốc Thừa Tự nói là sự thật. Tất cả những oan nghiệt này khởi đầu do chữ hận. Hôm nay nàng có thể chặt đầu, lột da thi thể Cốc Thừa Tự. Rồi mai này đến lượt Nhĩ Lan sẽ tiếp nối bước đường trả hận. Biết đến bao giờ hận thù mới hóa giải được.

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu thì hứng trọn một cái tát của Minh Minh.

Tùng Vĩ cau gắt nói:

- Minh Minh! Cho dù nàng có đánh Cang Tùng Vĩ thì vẫn không thay đổi được sự thật đó đâu.

Rặng trên của Minh Minh cắn vào môi dưới.

Nàng đành giọng nói:

- Tùng Vĩ! Phải chăng người mượn có lập bàn hương án cầu khẩn Diêm Vương để bày ra câu chuyện vừa rồi đặt cản tay Trương Minh Minh?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không. Đó là một câu chuyện thật. Rất thật mà Tùng Vĩ biết và tin.

Minh Minh chau mày, đành mặt:

- Minh Minh không tin thân phụ mình tàn nhẫn như vậy.

- Tin hay không tin thì nàng cũng phải tìm hiểu để biết đâu là thật, đâu là giả chứ. Nếu muốn biết đó có phải là sự thật hay không thì phải tìm cho ra Nhĩ Lan.

- Nhĩ Lan?

Nàng gằn giọng nói:

- Minh Minh không có thời gian đâu mà tìm Nhĩ Lan. Nhưng nếu Minh Minh có gặp được ả thì ta cũng sẽ bắt ả phải thay cho lão Cốc đền lại món nợ mà thân phụ ả đã vay Minh Minh.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ miễn cưỡng nói:

- Nàng đã nói vậy thì Cang Tùng Vĩ chẳng còn gì để nói. Nhưng trước khi nàng quật mồ Cốc tiên bối thì hãy thăm chứng xem câu chuyện của Cang Tùng Vĩ là đúng hay là sai.

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu, bỗng Minh Minh chột rùng mình một cái. Nàng quay ngoắt lại sau lưng mình, buột miệng thét:

- Ai?

Tiếng quát của Minh Minh còn vọng trên cửa miệng thì nàng từ từ quy xuống. Nhưng mắt vẫn mở trừng trừng nhìn về phía trước mặt.

Tùng Vĩ hốt hoảng:

- Minh Minh! Nàng sao vậy?

Minh Minh gượng nói:

- Ta bị trúng độc châm của người rồi.

- Ta phóng độc châm vào nàng?

Tùng Vĩ vừa dứt lời thì từ trong bóng tối. Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bước ra.

- Chính bốn nương phóng độc châm vào ả đó.

Tùng Vĩ ôm xốc lấy Minh Minh đưa vào đại sảnh. Đặt nàng lên tràng kỷ, Tùng Vĩ quay lại nói với Chu Mạc Nhược:

- Sao nương nương lại phóng độc châm vào nàng?

Mạc Nhược mở to mắt nhìn Tùng Vĩ. Vẻ mặt của bà ta rất ngạc nhiên khi nghe Tùng Vĩ thốt ra câu nói đó.

Mãi một lúc, Mạc Nhược mới nói:

- Công tử không thấy ả đó định sát tử người sao? Bốn nương đến đây kịp lúc để cứu công tử... công tử còn hỏi bốn nương câu đó.

- Hóa ra Chu Mạc Nhược định cứu tại hạ để truy ra Ngọc Chỉ thần châu?

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược lắc đầu:

- Lần này, bốn nương đến cứu công tử, không phải để truy ra Ngọc Chỉ thần châu. Mà là để trả lại ân công tử đã xin với Mạc Tử tiên sinh không lấy mạng Mạc Nhược này.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Thế thì tốt lắm rồi. Giờ nương nương có thể đi được rồi.

Y vỗ vào trán mình:

- À quên! Nương nương có đi thì nhớ để lại giải dược cho Tùng Vĩ để cứu Minh Minh.

Mạc Nhược càng ngạc nhiên hơn khi nghe câu nói này của Tùng Vĩ.

- Sao... công tử định cứu ả đó ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

Mạc Nhược nói:

- Trương Minh Minh muốn sát tử công tử, sao công tử còn muốn cứu ả chứ?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Minh Minh đâu có ý giết ta.

- Âu Đình Luân là tam thúc của ả mà ả còn nhẫn tâm dụng Tu La thần trảo lấy mạng, thì ai mà ả không dám giết chứ.

Minh Minh quay mặt nhìn Ngọc Diện Tu La:

- Mụ ma đầu kia! Minh Minh còn muốn lấy mạng mụ đó. Minh Minh lấy mạng Âu Đình Luân chỉ vì lão là kẻ phản bội. Lão đã bị mụ và Mỹ Ảnh Âm Sát mê hoặc, nên mới tạo cơ hội cho Cốc lão ma đào thoát khỏi Tuyệt Vong thạch lao.

Mạc Nhược nhìn Minh Minh:

- Nha đầu! Người không có cơ hội để lấy mạng bốn nương đâu. Vì hôm nay bốn nương sẽ giết người.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vừa nói vừa phóng mảnh lụa công bằng đến đầu của Minh Minh. Tùng Vĩ nhanh hơn một bộ, lách người che chắn cho Minh Minh, đồng thời vận công phóng một đạo Vô Minh tiên khí phá mảnh lụa chết người của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Ầm...

Trước đó Tùng Vĩ đã bị một chưởng của Minh Minh, nay phải đối thẳng với mảnh lụa của Ngọc Diện Tu La, chàng cảm tưởng như kinh lạc của mình sắp vỡ tung đứt từng đoạn, mắt hoa đầu ù, loạng choạng thối lui, phải dựa lưng vào tràng kỷ mới đứng được.

Tùng Vĩ rùng mình một cái, ói luôn một bụm máu.

Minh Minh hốt hoảng nói:

- Tùng Vĩ! Người không được vận công. Nếu không người sẽ chết.

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Tại sao?

- Bể huyết Đan Điền của người, Minh Minh chưa hóa giải.

Tùng Vĩ cau mày:

- Thảo nào, Tùng Vĩ không thể dụng hết cả công lực của mình.

Nhìn lại Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ nói:

- Chu nương nương! Xin hãy tha cho Minh Minh một lần.

Minh Minh nói:

- Tùng Vĩ! Ta không cần người xin.

Chân diện của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đánh hẳn lại. Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ! Sao công tử lại muốn xin ta tha mạng cho ả? Phải chăng công tử đã có tư tình với ả?

Nghe Mạc Nhược hỏi câu này những tướng đâu Tùng Vĩ phản bác, nhưng không ngờ y lại chộp ngay câu nói của Mạc Nhược gật đầu như tế sao.

- Đúng rồi... Đúng rồi. Tại hạ đã có tình với Minh Minh.

Mạc Nhược chau mày gằn giọng nói:

- Ồ muốn giết công tử mà công tử còn muốn để tình cho ả sao?

- Không, không. Nương nương hiểu sai rồi. Minh Minh đâu có ý giết tại hạ.

- Bốn nương thấy ả dụng Tu La thần chưởng đánh vào người...

Tùng Vĩ giả lả cười:

- Không phải... Không phải. Chẳng qua Tùng Vĩ và Minh Minh luyện công thôi. Tùng Vĩ và Minh Minh đã lập bàn hương án bái thiên địa kết tình phu phụ. Chẳng lẽ nương tử lại giết tướng công sao? Nàng giết Tùng Vĩ rồi trở thành góa bụa ư? Minh Minh đâu có muốn như vậy.

Minh Minh sững sờ nhìn Tùng Vĩ:

- Người nói... Công tử đã cùng với Minh Minh bái thiên địa rồi ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

Mạc Nhược rít giọng nói:

- Nếu vậy bốn nương càng muốn giết ả hơn.

Mạc Nhược vừa nói vừa lắc mình thi triển bộ pháp thần kỳ lướt đến tràng kỷ. Tùng Vĩ dang rộng tay cản Mạc Nhược lại.

- Sao nương nương lại muốn giết Minh Minh?

- Ý của bốn nương không can dự gì đến Cang công tử?

- Nương nương không được sát hại Minh Minh.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ không chớp mắt. Trong đáy mắt của Mạc Nhược ẩn chứa sự muộn phiền và cay độc.

Mạc Nhược từ tốn nói.

- Công tử... thật lòng yêu ả sao?

Tùng Vĩ miễn cưỡng giả lả cười rồi nói:

- Tại hạ thật lòng chứ. Không yêu sao lại đứng dang tay như thế này.

Mạc Nhược buông tiếng thở dài:

- Số phận.

Tùng Vĩ hỏi:

- Cái gì là số phận?

Mạc Nhược không trả lời Tùng Vĩ mà quay phắt lại hướng mắt nhìn ra cửa tiền sảnh. Trao công của Mạc Nhược chọt chọt vào tay Tùng Vĩ, không chế mạch môn y.

Tùng Vĩ buột miệng thốt:

- Nương nương...

Mạc Nhược nhìn lại Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Có người đến. Công tử phải đi theo Mạc Nhược, nếu như không muốn thấy bốn nương sát tử ả nha đầu nguy hiểm này.

Tùng Vĩ lúng túng:

- Nhưng còn Minh Minh?

- Bốn nương đã nói... đó là số phận.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Muốn gì thì muốn, tại hạ không thể bỏ đi khi Minh Minh đang trong tình cảnh này.

- Bốn nương đã nói đây là số phận mà.

Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Mạc Nhược nương nương trả ân cho tại hạ như vậy sao?

Mạc Nhược buông tiếng thở dài, thảy lên người Minh Minh một thỏi sắt đen kịt rồi nói:

- Ắ sẽ tự dùng nam châm để lấy châm độc ra... Công tử vừa lòng chưa?

- Nhưng kẻ kia đến thì sao?

- Bốn nương nương không cần biết người đó là ai.

Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Nếu người đến là kẻ thù của nàng, thì Minh Minh nguy mất.
- Mạc Nhược còn mong muốn điều đó sớm xảy ra.

Mạc Nhược vừa nói vừa cách không điểm chỉ vào một huyệt của Tùng Vĩ. Nhận ra đạo chỉ khí bất ngờ của Mạc Nhược điểm vào Bách hội huyệt. Tùng Vĩ thốt lên:

- Ôi cha!

Cùng với tiếng thốt đó. Tùng Vĩ cảm nhận mắt mình hoa lên, rồi thể pháp như thể mềm nhũn ra vì mất nội khí. Một màu đen chụp xuống thần thức y.

Tùng Vĩ gượng nói:

- Đừng giết Minh Minh...

Y chỉ thốt được mỗi một câu nói cụt ngắn đó thì ngất lịm.

Nằm trên tràng kỷ Minh Minh hốt hoảng nói:

- Ngọc Diện Tu La! Mụ không được làm hại đến Tùng Vĩ.

Nhìn lại Minh Minh, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nói:

- Nha đầu hãy tự lo cho mình đi. Còn bốn nương sẽ lo cho Cang công tử, không cần người phải lo lắng cho chàng.

Nghe Ngọc Diện Tu La thốt ra câu nói đó, Minh Minh phải ngơ ngẩn nhìn Mạc Nhược.

Minh Minh ngập ngừng nói:

- Mụ nói thế có ý gì?

Mạc Nhược nhìn thẳng vào mắt Minh Minh.

- Mạc Nhược cũng đã để mắt đến Tùng Vĩ rồi. Nói thẳng ra, ta đã yêu chàng. Nha đầu ráng tự lo cho bản thân mình đó. Ta hy vọng người đến là một đại đạo hái hoa với sự lạnh lùng và vô tâm của người.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nói dứt câu, ôm ngang thắt lưng Tùng Vĩ, thi triển khinh công băng ra khỏi tòa tiền sảnh Mộc lâu.

Minh Minh nhìn theo buông một tiếng thở dài. Nàng bỗng dưng cảm nhận mình vừa đánh mất một cái gì đó mà mãi mãi chẳng bao giờ tìm lại được.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Cùng Hưng Cực Ác

Dương Châu trấn.

Tọa lạc ven dòng sông Dương Tử, Dương Châu thật sầm uất và thị tứ. Nơi dừng chân của những tao nhân mặc khách, nhưng tài hoa của Trung thổ tìm đến để lập thân. Nếu không lập thân thì cũng có được khoảng thời gian thư giãn, tìm cảm hứng.

Tô Mặc Linh dừng chân trước một tòa trang viên nguy nga tráng lệ. Tòa trang viên của Vũ Văn Hán Dương. Nàng chẳng biết Vũ Văn Hán Dương là ai, nhưng cả Dương Châu này đều biết đến họ Vũ. Ở Dương Châu thì ai cũng biết đến họ Vũ, và hiện thì có Vũ Văn Hán Dương.

Hơi chần chừ một chút, Mặc Linh mới bước qua ngôi tam quan, theo con đường trải sỏi tiến thẳng đến trước gian tiền sảnh. Chỉ với đôi kỳ lân bằng đá hoa cương dựng ngoài tiền sảnh, đủ để cho mọi người biết họ Vũ ở đất Dương Châu là một thế gia vọng tộc, chứ đừng nói đến kiến trúc nguy nga đồ sộ của tòa chính sảnh trong trang viên này.

Một lão nô từ trong tiền sảnh bước ra. Lão nhìn Mặc Linh từ đầu đến chân rồi nói:

- Cô nương cần chi, tìm người nào ở đây?

Mặc Linh ôm quyền:

- Tiểu nữ là Tô Mặc Linh, người đất Giang Nam Tô Châu... Tiểu nữ đến để tham kiến Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

Lão nô nhìn sững nàng.

Lão tò mò dõi mắt nhìn vào mặt Mặc Linh rồi nói:

- Tiểu cô nương cần gặp Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh?

- Tiểu nữ có chuyện mới đến tham kiến Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

Nàng vừa thốt dứt câu thì trong tiền sảnh vang lên một giọng nói gắt gỏng và kiêu hãnh.

- Lão Lục! Ai vậy?

Lão Lục nhìn Mặc Linh rồi nói:

- Cô nương mau rời khỏi đây đi.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Tô Mặc Linh nhíu lại. Nàng từ tốn nói:

- Tiểu nữ chưa được diện kiến Vũ Văn Hán Dương tiên sinh, sao lão trượng lại đuổi tiểu nữ?

Lão nô nheo mày, khoát tay nói:

- Tiểu cô nương đi đi. Lão nô không đuổi cô nương, mà khuyên cô nương mau rời khỏi đây. Cho dù cô nương có gặp Vũ Văn Hán Dương lão nhân gia thì chẳng ích chi.

Lão xua tay:

- Đi đi!

Mặc Linh còn đang lưỡng lự thì một giọng nói đanh gọn và cẩu kính kia lại cất lên:

- Lão Lục! Ai vậy?

Lão Lục xua tay ra dấu bảo Mặc Linh đi, rồi hối hả chạy trở vào. Thái độ của lão khiến cho Mặc Linh cũng phải thắc mắc tò mò. Nàng cứ đứng đó mà chẳng biết phải làm gì. Mặc Linh gọi lão nô kia lại, nhưng lão đã vội vã khép cửa tiền sảnh.

Nàng lắc đầu:

- Đúng ra lão phải tiếp mình chứ. Lại còn không muốn mình gặp người trong tiền sảnh nữa, hẳn có lẽ lão không muốn cho mình gặp Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

Với ý niệm đó, Mặc Linh bước lên những bậc tam cấp đến thẳng cửa tiền sảnh. Nàng gõ cửa.

Lão nô buộc phải mở cửa ra nhìn nàng.

Đôi chân mày lão nheo lại. Lão nhỏ giọng nói:

- Tiểu cô nương! Sao không nghe lời lão phu nói?

Nàng nhìn thẳng vào mắt lão nô.

- Lọc lão trượng! Tiểu nữ cần gặp Vũ Văn Hán Dương.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Lão phu đã nói với tiểu cô nương rồi. Cho dù cô nương có gặp được Vũ Văn Hán Dương lão nhân gia cũng chẳng có ích chi.

Giọng nói ồn ào cái kính kia lại cất lên:

- Lão Lọc! Lão đang nói chuyện với ai vậy?

Lão nô quay vào. Lão ngập ngừng nói:

- Ở... Lão phu... Lão phu không có nói chuyện với ai hết.

Lão Lọc vừa nói dứt câu thì Mặc Linh đẩy cửa bước vào. Lão Lọc lúng túng nói:

- Ở... Vị tiểu cô nương này...

Giọng nói ồm ồm cất lên sau bức hoành phi.

- Lão Lọc! Thế mà lão dám nói với ta là không có ai.

Lão Lọc bối rối nói:

- Đại thiếu gia! Vị cô nương này...

Người sau bức bình phong lại lên tiếng nói:

- Được rồi. Lão lui ra ngoài đi.

Lão Lọc lúng túng. Lão chần chừ.

Người sau bức bình phong gằn giọng nói:

- Ta nói lão đi, sao lão còn đứng đó?

Lão Lọc khiên cưỡng, cúi gập người xuống:

- Lão nô lui bước ạ.

Khi lão đã bỏ đi rồi, Mặc Linh mới tiến đến trước bức bình phong. Nàng ôm quyền nói:

- Tiểu nữ là Tô Mặc Linh, tham kiến Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

Bức bình phong chột lộ hai cái lỗ, rồi xuất hiện hai con mắt láo liên nhìn nàng. Giọng ồm ồm lại cất lên, nhưng lần này không còn chất cái kính nữa.

- Tiểu thư đã lầm rồi. Ta không phải là Vũ Văn Hán Dương nội tổ. Ta là Vũ Văn Hán Vinh. Hậu nhân của dòng tộc họ Vũ tại đất Dương Châu này.

Mặc Linh nghe Vũ Văn Hán Vinh nói, không khỏi lúng túng. Nàng miễn cưỡng đáp lời Vũ Văn Hán Vinh.

- Vũ Văn công tử! Mặc Linh đến Dương Châu lần này muốn tham kiến Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

- Cô nương có chuyện gì mà muốn tham kiến lão nội tổ của bốn thiếu gia?

Mặc Linh ôn nhu nói:

- Mặc Linh nghe thiên hạ nói với nhau rằng Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh là nghệ nhân độc nhất vô nhị ở đất Dương Châu này. Nghệ thuật khắc chạm của lão tiên sinh đáng để cho hậu sinh phải học hỏi và tham khảo. Chính vì lẽ đó mà Mặc Linh mới tìm đến tham kiến Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh.

- Hóa ra là vậy. Được rồi. Bốn thiếu gia sẽ sắp xếp cho tiểu thư gặp lão nội tổ Vũ Văn Hán Dương để tiểu thư tham khảo nghệ thuật khắc chạm của lão nội tổ.

Mặc Linh thở phào một tiếng.

- Đa tạ công tử.

Thốt ra câu nói đó, Mặc Linh lại nghĩ thầm: “Vị thiếu gia công tử này dễ dãi bao nhiêu thì lão nô khó khăn với mình bấy nhiêu”.

Vũ Văn Hán Vinh lại lên tiếng nói:

- Nhưng Vũ Văn Hán Vinh tại hạ không thể sắp xếp cho cô nương gặp nội tổ ngay bây giờ.

Mặc Linh cau mày, ôn quyền nói:

- Vũ Văn Hán Vinh thiếu gia định chừng nào mới cho Mặc Linh gặp Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh?

- Muốn gặp nội tổ của tại hạ không phải là khó, cũng không phải là dễ... Chỉ cần tại hạ bảm báo với nội tổ thì người sẽ cho tiểu thư diện kiến ngay. Nhưng tại hạ phải tìm thời cơ trình tấu với nội tổ. Nếu như tiểu thư không ngại thì hãy lưu chân đến dịch lâu của Phi Thúy trang... Khi nào tại hạ bảm báo xong với nội tổ, sẽ cho mời tiểu thư đến gặp người.

Mặc Linh ôn quyền.

- Đa tạ công tử.

- Tiểu thư đừng khách sáo nhu vậy. Tại hạ không thể tiễn chân tiểu thư.

Mặc Linh nhã nhặn đáp lời Vũ Văn Hán Vinh.

- Mặc Linh không dám phiền đến thiếu gia.
- Vậy tiểu thư hãy ra dịch lâu chờ tại hạ thỉnh ý lão nội tổ, rồi cho người đến thỉnh tiểu thư.

Mặc Linh ôm quyền xá:

- Đa tạ công tử.

Giọng nói ồm ồm kia lại gọi lão Lục:

- Lão Lục!

Lão Lục từ cửa sau bước lên.

Vũ Văn Hán Vinh nói:

- Lão đưa Mặc Linh tiểu thư đến dịch lâu.

Lão Lục buông tiếng thở dài, cúi đầu nhỏ nhẹ nói:

- Tuân lệnh thiếu gia.

Lão Lục đưa Mặc Linh đến tòa dịch lâu. Lão bỗng dừng trở thành một người lảm lì, câm như hến chẳng chịu nói nửa lời.

Lão mở cửa dịch lâu. Trong tòa dịch lâu nguy nga tráng lệ có rất nhiều tranh và chỉ có mỗi một bức chạm thư pháp sắc nét.

Mặc Linh nhìn lão Lục từ tốn nói:

- Lục tiên sinh! Hình như Lục tiên sinh không muốn tiểu nữ gặp Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh?

Lão Lục nhìn nàng, ôn nhu nói:

- Cho dù tiểu cô nương có gặp Vũ Văn Hán Dương lão nhân gia cũng chẳng được ích lợi gì.

- Nhưng tiểu nữ đã đến, chẳng lẽ lại ra về không. Thà gặp Vũ Văn Hán Dương một lần rồi tiểu nữ có về cũng không mất mát gì.

Lão Lục gắt giọng nói:

- Tùy cô nương vậy.

Lão Lục nói xong, bước trở ra, đóng cửa dịch lâu lại. Còn lại một mình, Mặc Linh rảo bước qua từng bức tranh để ngắm. Nàng dừng bước trước bức khắc chạm thư pháp. Bức chạm thư pháp với những nét vô cùng tinh tế sắc xảo. Nhìn qua nó đủ biết là bức chạm do một nghệ nhân tài ba tạo ra. Và chẳng còn một ai đủ bản lĩnh hay khéo tay hơn để có thể chạm được bức thư pháp thứ hai.

Bức chạm thư pháp quá tinh xảo cuốn lấy nhãn quang của Tô Mặc Linh.
Nàng nhắm đọc dòng thư pháp trên bức chạm tinh tế đó.

Tương thứ hữu bi, nhân nhi vô nghi.

Nhân nhi vô nghi, bất tử ha vi.

Tương Thử hữu xỉ, nhân nhi vô chi.

Nhân nhi vô lễ, bất tử ha kỹ.

Tương thử hữu thế, nhân nhi vô lễ.

Nhân nhi vô lễ, hồ bất thuyên tử.

Dịch:

Tương Thử có bi, người mà vô nghi.

Người mà vô nghi, không chết làm gì.

Tương thử có răng, người mà không răng.

Người mà không ngăn, chưa hết đợi chẳng.

Tương thử cô thế, người mà không lễ.

Người mà không lễ, chết nhanh cho dễ.

Đọc bức thư pháp chạm khắc đó, Mặc Linh có cảm tưởng đây là những giáo huấn của một bậc trưởng bối với kẻ hậu sinh bất trị. Nhưng trong lời giáo huấn kia âm hưởng chút gì đó phần uất và phần nộ, cũng như sự bất lực đối với người được giáo huấn.

Nàng lắc đầu nghĩ thầm: “Chẳng biết Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh muốn giáo huấn ai đây nhỉ? Chắc hẳn lão phải có tâm sự gì đó mới dồn tâm huyết khắc ra bức họa này, như thế muốn gửi gắm tâm huyết của mình vào những dòng thư pháp trên bức chạm.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Mặc Linh thì nàng cảm nhận đầu mình bỗng dựng nặng trình trịch, như thể có một quả búa nặng nghìn cân bổ ngay vào thiên đình.

Mặc Linh ôm đầu buột miệng nói:

- Sao lạ vậy?

Nàng thốt ra câu nói đó thì nhận biết có những luồng khói mê hồn hương từ những bức tranh đang phả ra.

Mặc Linh hốt hoảng, toan thi triển khinh công lao ra khỏi tòa dịch lâu, nhưng tất cả đã quá muộn màng. Nàng vừa động thân chưa kịp nhích người

thì tứ chi bủn rủn, không làm sao nhấc nổi nữa. Đôi cước pháp của Mặc Linh chẳng khác nào cọng bún thiêu không giữ nổi lấy thân mình khiến nàng phải quy xuống.

Nàng vừa quy xuống sàn dịch lâu, thì ngờ ngờ có cặp mắt của ai đó đang quan sát mình.

Mặc Linh cảm nhận rõ mồn một điều đó. Chính cảm nhận đó khiến cho nàng cảm thấy điều gì đó bất an sẽ xảy đến với mình.

Mặc Linh gượng gọi lớn:

- Lục tiên sinh! Lục bá bá...

Nàng gọi đến khản cổ nhưng cũng chẳng thấy tăm dạng lão Lục đâu.

Mặc Linh nghĩ thầm: “Ta lọt bẫy rồi sao”.

Với ý niệm đó, tạo ra trong nàng một sự phản kháng mãnh liệt.

Mặc Linh dồn nội lực chân âm, hy vọng tổng khứ độc công ra khỏi nội thể mình. Nhưng khi vừa vận công để trục chất độc thì chất độc càng phát triển nhanh hơn trong nội thể Mặc Linh. Tứ chi của nàng giờ đây không thể nhúc nhích được nữa.

Cạch...

Âm thanh khô khốc kia phát ra từ phía đối diện. Nàng mở to thu nhận hướng về nơi phát ra âm thanh khô khốc nọ. Một cánh cửa hình vòm từ từ dịch mở.

Từ sau cánh cửa, một trung niên ngồi trên chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe cây lăn ra. Bộ mặt của người đó có những nét phương phi tuấn tú, nhưng tất cả những nét đó đều đã bị hủy hoại bằng những mụn cóc đỏ rần. Thậm chí cái mũi cũng bị đứt lìa với những mụn đỏ lở loét. Hai bên mép như thể bị ghẻ lở ăn dài đến mang tai, chỉ còn cặp mắt sáng trong, nhưng lại lác liên như mắt chuột. Một đôi mắt giảo hoạt. Trên tay người đó là một cuộn giấy, được bọc cẩn thận.

Mặc Linh thấy bộ mặt người đó đã cau mày. Nàng buông một tiếng thờ dài nghĩ thầm: “Hắn người này là Vũ Văn Hán Vinh, mà ta đã gặp ở tiền sảnh Phi Thúy trang”.

Người ngồi trên chiếc ghế đặc chủng cứ gương mắt nhìn Mặc Linh, như thể muốn thấu tóm nhân dạng nàng vào hai con ngươi lác liên của hắn.

Mặc Linh vẫn ngồi bệt xuống sàn gạch dịch lều. Nàng nhìn gã, ôn nhu nói:

- Công tử chắc là Vũ Văn Hán Vinh?

Gã mỉm cười, khẽ gật đầu. Khi gã cười, mặt gã nhăn lại những tưởng phải chịu một cực hình rất đau đớn.

- Bốn thiếu gia là Vũ Văn Hán Vinh.

Khi gã nói miệng chẳng hề nhép, nên giọng nói của gã phát ra từ cuống họng nghe ồm ồm như ếch ương kêu.

Mặc Linh miễn cưỡng hỏi:

- Sao thiếu gia lại hạ độc Tô Mặc Linh? Mặc Linh đến Phi Thúy trang viên của thiếu gia tuyệt nhiên không có ý gieo thù chuốc oán và cũng chẳng có ý làm kinh động đến nội tổ thiếu gia là lão tiên sinh Vũ Văn Hán Dương.

Hán Vinh gượng cười. Mỗi khi nụ cười hé trên môi gã thì trán lại nheo hằn lại những nét thật đau khổ. Y cất giọng cổ nói:

- Tại hạ đầu độc tiểu thư, vì sợ tiểu thư gặp Vũ Văn Hán Vinh này rồi sẽ bỏ chạy.

- Tại sao công tử nghĩ Mặc Linh lại bỏ chạy?

- Chính vì cái nhân dạng bệnh hoạn khốn khổ của ta sẽ khiến tiểu thư bỏ chạy.

Mặc Linh lắc đầu:

- Mặc Linh không bỏ chạy đâu. Công tử hãy giải độc cho Mặc Linh.

- Ta không tin vào lời nói của nàng đâu.

Y dịch chuyển chiếc ghế đặc chủng đến trước mặt Mặc Linh. Mặc Linh để ý đến đôi chân gã. Một đôi chân gầy còm, khô đét và lở loét.

Mặc Linh nheo mày nghĩ thầm:

“Không ngờ vị thiếu gia Vũ Văn Hán Vinh lại mắc bệnh nặng như vậy”.

Trong khi nàng suy nghĩ thì Vũ Văn Hán Vinh trải tấm tranh cuộn tròn trên tay mình. Y giơ bức tranh đến trước mặt Mặc Linh.

Bức tranh vẽ một nho sinh anh tuấn, khôi ngô, phong thái uy nghi đầy vẻ phong độ.

Mặc Linh hỏi:

- Đây là nhân dạng của thiếu gia khi chưa lâm trọng bệnh?

Vũ Văn Hán Vinh gật đầu:

- Không sai. Mặc Linh tiểu thư thấy Vũ Văn Hán Vinh lúc đó thế nào?
- Thiếu gia là một trang mỹ nam tử rất phong độ.

Vũ Văn Hán Vinh bật cười thành tiếng. Y vừa cất tiếng cười đã vội cắt ngang tràng tiểu ngạo đó với vẻ mặt vô cùng đau đớn. Gã nói:

- Hồi đó... Vũ Văn Hán Vinh là một trang mỹ nam tử. Chung quanh Vũ Văn Hán Vinh có biết bao nhiêu là thê thiếp. Nhưng khi nhân dạng của Vũ Văn Hán Vinh chẳng còn nét phong độ như thuở nào, thì chẳng còn ai chịu nhìn đến Vũ Văn Hán Vinh này nữa. Họ đã không dám nhìn, mà thậm chí chạy trốn Vũ Văn Hán Vinh này nữa.

Mặc Linh miễn cưỡng nói:

- Thiếu gia thật đáng thương.

Nghe nàng thốt câu này, Vũ Văn Hán Vinh nhăn mặt. Gã cất tiếng ồm ồm gắt gỏng nói:

- Bốn thiếu gia đáng thương ư?

Mặc Linh gật đầu:

- Mặc Linh nghĩ như vậy.

Lời nói của nàng còn đọng trên của miệng thì đôi mắt Vũ Văn Hán Vinh long lên sòng sọc. Chạm vào ánh mắt đang long lên sòng sọc của gã, bất giác Mặc Linh rúng động toàn thân. Nàng cảm nhận rõ mồn một trong đáy mắt của Vũ Văn Hán Vinh ẩn tàng ngọn lửa căm thù và uất hận.

Mặc Linh bặm môi cố nén tiếng thở dài. Vũ Văn Hán Vinh đay nghiến cất giọng cổ nói:

- Nàng biết vì sao bốn thiếu gia ra nông nỗi này không?

Mặc Linh lắc đầu nói:

- Mặc Linh vừa mới đến đây, làm sao biết được Vũ Văn thiếu gia lâm trọng bệnh nặng như vậy. Nếu như biết, Mặc Linh có thể nhờ đại phu.

Gã gượng cười cúi gắt nói:

- Đại phu? Bọn đại phu chết tiệt, thối tha kia thì làm gì được với căn bệnh hiểm nghèo của bốn thiếu gia chứ. Lúc này... ta đang chờ căn bệnh quái ác này gặm nhấm mình đến chết mà thôi.

- Thiếu gia không còn tìm được đại phu chữa trị à?

- Không còn một gã đại phu nào có khả năng chữa trị cho Vũ Văn Hán Vinh cả, ngoại trừ một phương thuốc duy nhất khiến cho Vũ Văn Hán Vinh bớt đi sự đau đớn và tủ nhục.

- Vũ Văn thiếu gia! Người có thể nói... Mặc Linh sau khi diện kiến Vũ Văn Hán Dương tiên sinh sẽ đi tìm thuốc trị bệnh cho thiếu gia.

Wũ Văn Hán Vinh nhìn sững nàng:

- Phương thuốc của Vũ Văn Hán Vinh đang trị là phương thuốc trả thù. Ta thù tất cả bọn nữ nhân các người. Thù đến tận xương tủy... và chỉ có trả thù các người thôi, Vũ Văn Hán Vinh này mới bớt đi nỗi đau khổ và tủ nhục.

Lời nói của Vũ Văn Hán Vinh đập vào thính nhĩ Tô Mặc Linh. Ngôn phong ồm ồm cộng với ý nghĩa của câu nói đó khiến sương sống nàng nổi gai buốt, lạnh ngắt, cùng với lớp da ốc nổi lên khắp cả người.

Nàng gượng hỏi Vũ Văn Hán Vinh:

- Nữ nhân thì có tội gì khiến cho Vũ Văn thiếu gia hận thù nữ nhân như vậy?

Wũ Văn Hán Vinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bọn nữ nhân các người đã đem căn bệnh trầm kha này đến cho Vũ Văn Hán Vinh, tước mất đi của ta sự anh tuấn, khôi ngô, đưa ta đến nông nỗi này.

Mặc Linh lắc đầu:

- Mặc Linh không hiểu ý của Vũ Văn thiếu gia?

- Nàng không hiểu hay không muốn hiểu. Trước kia, ta như Phan An, Tống Ngọc, bọn nữ nhân các nàng vây quanh ta. Kẻ thì yêu, người thì chiều. Cho đến khi một trong các người lây căn bệnh quái gở này cho Vũ Văn Hán Vinh... biến ta thành một phế nhân, mãi mãi chẳng dám chường mặt ra khỏi Phi Thúy trang... Thậm chí, tòa trang này cũng chẳng còn bóng sắc giai nhân.

Nghe gã nói mà Mặc Linh bất giác rùng mình. Nàng đã ngầm hiểu ra vì sao gã thiếu gia Vũ Văn Hán Vinh lại mắc phải căn bệnh trầm kha này.

Mặc Linh nghĩ thầm: “Vậy là những dòng bút tự thư pháp trong bức chạm kia là để răn dạy Vũ Văn Hán Vinh”.

Hán Vinh nhìn Mặc Linh bằng cặp mắt láo liên. Y gằn giọng nói:

- Nàng đã bắt đầu run sợ bốn thiếu gia rồi chứ?

Mặc Linh miễn cưỡng lắc đầu:

- Mặc Linh không làm điều gì hại đến Vũ Văn thiếu gia. Chẳng lẽ Vũ Văn thiếu gia lại cố ý hại Mặc Linh?

Đôi mắt chuột láo liên của Vũ Văn Hán Vinh nhướn lên.

Y gay gắt nói:

- Vũ Văn Hán Vinh biết nàng chẳng có hại gì đến ta cả, nhưng nàng lại là nữ nhân... Mà tất cả nữ nhân trên thế gian này thì Vũ Văn Hán Vinh đều hận cả.

- Thiếu gia không được hận người chung chung như vậy.

- Ta không hận nữ nhân thì hận ai? Ta đâu biết hận người nào... bởi bốn thiếu gia đâu biết ai là người trao cho ta căn bệnh này. Một căn bệnh tước đi tất cả những gì mà trời đã ban tặng cho Vũ Văn Hán Vinh... Nên ta hận tất cả nữ nhân tồn tại trên thế gian này.

Y nghiêng răng.

Từ trong miệng gã phát ra một âm thanh nghe sồn cả cột sống.

“Cộp...”

Vũ Văn Hán Vinh phun ra một chiếc răng gãy cùng với bụm máu đỏ ối chảy xuống hai bên mép. Gã lẩm bẩm nói:

- Lại gãy răng nữa rồi.

Thấy tình trạng của gã, Mặc Linh rùng mình.

Vũ Văn Hán Vinh nhìn Mặc Linh bằng hai con ngươi giáo hoạt, láo liên rồi nói:

- Ta muốn trả hận. Và bắt tất cả bọn nữ nhân trên thế gian này phải mang căn bệnh trầm kha của Vũ Văn Hán Vinh.

Câu nói đó của gã khiến cho Mặc Linh biến sắc. Mồ hôi bất giác tuôn ra ướt đầm y trang của nàng.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Vũ Văn thiếu gia định hành xử Mặc Linh như vậy?

Gã gật đầu.

Cái gật đầu của gã khiến Mặc Linh bủn rủn cả tứ chi. Tim nàng nhói đau đến độ phải nhắm mắt. Nàng sực nghĩ đến Tùng Vĩ.

Mặc Linh lắc đầu nói:

- Vũ Văn thiếu gia không được làm như vậy. Mặc Linh và Vũ Văn thiếu gia đâu có thù hận gì mà khiến thiếu gia hại Mặc Linh.

Nàng nói dứt câu thì lệ trào ra khóe mắt.

Vũ Văn Hán Vinh nhìn sững nàng.

- Nàng khóc ư?

Mặc Linh vừa khóc vừa nói:

- Mặc Linh đâu có làm hại cuộc đời Vũ Văn thiếu gia.

Gã gay gắt cướp lời Mặc Linh.

- Bốn thiếu gia biết nàng chẳng làm hại đến bốn thiếu gia, nhưng bọn nữ nhân các người đã hại bốn thiếu gia ra nông nỗi này và bốn thiếu gia muốn trả hận... Có trả hận thì bốn thiếu gia Vũ Văn Hán Vinh của nàng mới đỡ đau khổ và tủi nhục.

Gã cười kháy một tiếng rồi nói:

- Ta đã từng trả hận rồi... chứ không phải riêng nàng đâu. Bây giờ đến lượt nàng...

Mặc Linh bủn rủn cả người khi nghe Vũ Văn Hán Vinh thốt ra câu nói đó. Nàng vội vận công để hy vọng hóa giải được độc khí trong nội thể mình. Nhưng vừa vận công thì tứ chi càng bủn rủn hơn.

Vũ Văn Hán Vinh nói:

- Một khi bốn thiếu gia đã nhắm vào ai thì người đó không bao giờ thoát khỏi sự trả thù của ta đâu. Huống chi nàng còn là trang giai nhân đẹp nhất từ trước đến nay mà bốn thiếu gia thấy. Có thể sau khi ta trả thù rồi, nàng sẽ không bỏ đi mà chấp nhận ở lại đây chờ đợi thời khắc bốn thiếu gia chui xuống mồ.

Nghe gã thốt ra câu nói này, Mặc Linh hốt hoảng nói:

- Không được. Vũ Văn thiếu gia... Mặc Linh đã có hôn sự rồi.

- Vũ Văn Hán Vinh đâu màng đến điều đó. Ngay bây giờ nàng có là mẫu nghi thiên hạ thì Vũ Văn Hán Vinh cũng không màng đến.

Mặc Linh lắc đầu. Nàng nghĩ thầm: ” Ngay từ lúc đầu, sao ta không nghe lời lão Lục để rơi vào tình cảnh này”.

Vũ Văn Hán Vinh cho chiếc ghế đặc chủng lăn đến gần Mặc Linh. Bây giờ thì nàng đã có thể thấy rõ từng mụn đỏ lở loét trên mặt họ Vũ.

Vũ Văn Hán Vinh nương theo tay vịn rời ghế. Y ngồi bệt trên sàn gạch. Khứu giác Mặc Linh ngửi được mùi xú khí nồng nặc tỏa ra từ con người gã. Ngửi mùi xú khí đó, nàng chỉ chực nôn mửa.

Nàng chỉ muốn trốn chạy khỏi con người bệnh hoạn và đầy khát vọng trả thù này... nhưng khốn nỗi nội công của nàng đã tàn nát, thậm chí nhấc tay còn không được thì làm sao mà chạy mà chống.

Vũ Văn Hán Vinh lên dần đến Mặc Linh.

Y nhìn nàng nói:

- Nàng đừng chống cự vô ích thôi... Bởi Vũ Văn Hán Vinh đã xông “Nhược thể khí” vào người nàng rồi. Hãy chấp nhận định số của mình đi!

Y vừa nói vừa lết về phía Mặc Linh.

Nàng sợ hãi thét lên:

- Lục bá bá! Lục bá bá...

Mặc Linh thét đến khản cổ nhưng chẳng thấy tấm dạng của lão Lục đâu. Nàng càng hãi hùng hơn khi thấy Vũ Văn Hán Vinh chỉ còn cách mình khoảng hai bộ.

Mồ hôi do nỗi sợ hãi cùng cực tạo ra tuôn ướt đầm mặt và xiên y nàng. Mặc Linh vừa lắc đầu vừa nói:

- Vũ Văn thiếu gia! Mặc Linh van xin thiếu gia... van xin thiếu gia.

Vũ Văn Hán Vinh buông một câu lạnh nhạt:

- Không! Ta chỉ muốn trả thù thôi... Trả thù bằng cách truyền căn bệnh quái ác này qua cho nàng.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lụy Tình Cường Tâm

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Hơi nghiêng mình về phía Tùng Vĩ. Bên cạnh là một mâm trái cây chín mọng. Còn Tùng Vĩ thì ngồi đối diện với Ngọc Diện Tu La trong tình trạng bị phong bế huyết đạo.

Như đã có chủ đích từ trước, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vận bộ xiêm y có một đường xẻ dọc từ dưới gót chân kéo dài đến tận phía trên vùng tiểu yêu của mình. Đường xẻ dài đó làm nền cho chiếc chân dài và thon của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược. Mặc dù đã ngoại tứ tuần nhưng đôi chân dài và thon với những đường cong thật quyến rũ, làm ra sức thu hút đối với bất kỳ ai được chiêm ngưỡng nó. Tất nhiên, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược biết được đâu là nét đẹp của mình và chỗ nào sẽ tạo ra sự hấp dẫn đối với nam nhân mới phô trương đôi chân trần ra trước mặt Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nhìn Chu Mạc Nhược từ tốn nói:

- Nương nương đưa Tùng Vĩ về đây có dụng ý, mà còn chưa giải huyết đạo cho tại hạ?

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Chu Mạc Nhược.

- Nếu như Mạc Nhược giải huyết cho Tùng Vĩ rồi... Tùng Vĩ sẽ làm gì?

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Chu Mạc Nhược.

- Theo ý nương nương thì Tùng Vĩ sẽ làm gì nào?

- Thế Tùng Vĩ có chạy đến Vong Mạng cốc để gặp Trương Minh Minh không?

Nhắc đến Trương Minh Minh, Tùng Vĩ bất giác buông một tiếng thở dài. Vừa lắc đầu, Tùng Vĩ vừa nói:

- Không biết bây giờ Minh Minh như thế nào... Nương nương làm cho Tùng Vĩ phải khó xử.

- Có gì mà Tùng Vĩ khó xử?

Tùng Vĩ thở hắt ra một tiếng:

- Hây...

Mạc Nhược hỏi:

- Sao chàng lại thở dài?

- Sao lại không thở dài cho được. Đúng ra, tại hạ đã có thể cho Minh Minh hiểu được cái gì đúng, cái gì sai... Đùng một cái, nương nương xuất hiện làm đổ vỡ tất cả những dự tính của Cang Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ hối tiếc ư?

Tùng Vĩ gật đầu.

- Chắc chắn là hối tiếc rồi.

Ngọc Diện Tu La lườm Tùng Vĩ:

- Thế Tùng Vĩ có bao giờ hối tiếc Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược không?

Mặc Linh vừa nói vừa đưa tay vuốt chiếc tráp có chứa con “Kim trùng” có thể gây ra một cái chết cực kỳ đau đớn.

Tùng Vĩ nhìn Mạc Nhược hỏi:

- Nương nương muốn nói tại hạ hối tiếc cái gì ở nương nương nào?

- Sự hối tiếc như Tùng Vĩ đã hối tiếc với Minh Minh vậy.

Đôi chân mày của Cang Tùng Vĩ nhíu hăn lại. Y nghĩ thầm: “Ngọc Diện Tu La nói ta hối tiếc... Hối tiếc cái gì nhỉ?”

Trong khi Tùng Vĩ nghĩ thầm trong đầu mình thì Chu Mạc Nhược lại trở mình. Đường xẻ trên trang phục của Mạc Nhược hở rộng ra hơn để phơi đôi chân trắng nõn.

Mạc Nhược cố tình cho Tùng Vĩ thấy đôi chân thon dài, gợi tình của mình.

Nhìn vào mắt Ngọc Diện Tu La, Tùng Vĩ khẽ lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ mãi không nghiệm ra ẩn ý của nương nương. Chẳng biết tại hạ nên hối tiếc cái gì đây?

Mạc Nhược lườm Tùng Vĩ:

- Bình nhật Cang Tùng Vĩ thông minh lắm... cứ gì lại không nghiệm ra được câu nói của Mạc Nhược.

- Không phải lúc nào con người ta cũng thông minh. Phàm kẻ thông minh chừng nào, có lúc trở nên u tối chừng ấy...

Nặn nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Lúc này có lẽ là lúc Tùng Vĩ u tối.

Câu nói này của Tùng Vĩ chẳng biết tác động thế nào đến Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, nhưng đôi mắt của nàng sáng hẳn lên.

Chu Mạc Nhược hơi chỏi tay, nhóm người lên. Tư thế nằm của Chu Mạc Nhược biến thành một động tác khiêu gợi dục tình.

Mạc Nhược ôn nhu nói:

- Tùng Vĩ có cần Mạc Nhược nói rõ cho Tùng Vĩ hiểu không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Rất cần... Rất cần.

Lườm Tùng Vĩ, Mạc Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Phàm lời nói này phải được thốt ra từ Tùng Vĩ mới đúng, chứ không phải Mạc Nhược đâu.

Mạc Nhược vừa nói vừa nhóm người ngồi lên.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Mạc Nhược đã yêu Tùng Vĩ.

Đôi mắt Tùng Vĩ mở to hết cỡ, những tưởng đầu hai con người sắp rơi ra khỏi tròng mắt. Y ngật ngừng hỏi lại Mạc Nhược.

- Nương nương! Nương nương đã yêu Cang Tùng Vĩ?

Mạc Nhược gật đầu.

Nàng rời tròng kỷ bước đến trước mặt Tùng Vĩ. Đặt tay lên vai y, nhỏ nhẹ nói:

- Ta đã yêu Cang Tùng Vĩ.

Miệng Tùng Vĩ há hốc như một con cá mắc cạn đang bị ngộp thở. Chợt y phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của Tùng Vĩ khiến Mạc Nhược phải chau mày trở mắt nhìn y.

Chờ cho Tùng Vĩ cười dứt tiếng, Mạc Nhược mới hỏi:

- Sao Tùng Vĩ cười? Bộ chuyện Mạc Nhược yêu Tùng Vĩ đáng cười lắm ư?

Tùng Vĩ nhăn mặt gượng nói:

- Trời đất ơi!

Y lắc đầu nói tiếp:

- Bộ nương nương yêu Cang Tùng Vĩ thật à?

Mạc Nhược gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Tùng Vĩ đừng xưng hô Mạc Nhược bằng hai tiếng nương nương. Mạc Nhược này đâu đến nỗi quá già... để Tùng Vĩ xa cách mình chứ.

Ngọc Diện Tu La vừa nói vừa trút bộ ngoại y. Tùng Vĩ lắc đầu:

- Đừng đừng! Nương nương đừng làm vậy.

Sắc diện của Ngọc Diện Tu La đỏ bừng vì thẹn. Buông một tiếng thở dài, Chu Mạc Nhược gắt giọng nói:

- Tùng Vĩ chê Mạc Nhược à?

Mạc Nhược khẽ lắc đầu:

- Mặc dù Mạc Nhược đã ngoại tứ tuần, nhưng thể pháp không thua gì những thiếu nữ mười tám đôi mươi đâu.

Mạc Nhược trang trọng nói tiếp:

- Tùng Vĩ hãy nhìn xem, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược có thua kém những thiếu nữ như Tuyết Ngọc và Minh Minh không?

Mạc Nhược vừa nói vừa trút hết trang phục mình, không cần Tùng Vĩ có đồng ý hay không.

Tùng Vĩ quay mặt đi chỗ khác.

- Ấy...

Mạc Nhược ghệt vai Tùng Vĩ, buộc y phải đối mặt với thể pháp của nàng. Làn da trắng nõn như bông cùng với đôi gò bồng đảo vun tròn căng trào nhựa sống đập vào mắt Tùng Vĩ. Y vội nhắm mắt lại.

Mạc Nhược cúi gắt nói:

- Cang Tùng Vĩ... Tại sao chàng không dám đối mặt với Chu Mạc Nhược. Chàng chê thể pháp của Chu Mạc Nhược này chẳng?

Tùng Vĩ nhăn mặt:

- Không phải Cang Tùng Vĩ chê đâu.

- Thế tại sao chàng không dám nhìn thẳng vào ta? Mạc Nhược có gì xấu xa để chàng phải tránh né chứ?

Nâng cằm Tùng Vĩ, Mạc Nhược đành giọng nói:

- Hãy nói cho Ngọc Diện Tu La biết... vì sao chàng không dám nhìn vào tấm thân này? Phải chăng chàng chê Mạc Nhược đã quá già?

Tùng Vĩ vẫn cứ nhắm nghiền hai con mắt. Y gay gắt nói:

- Tùng Vĩ chẳng có chê gì hết.

- Thế tại sao chàng không dám nhìn vào ta?

- Tùng Vĩ không dám nhìn, vì tại hạ sợ...

Mạc Nhược lắc vai Tùng Vĩ:

- Chàng sợ gì?

- Sợ Cốc Thừa Tự tiền bối sẽ bẻ cổ tại hạ.

Y chắc lưỡi:

- Nếu Cốc Thừa Tự bẻ cổ tại hạ, chẳng biết Tùng Vĩ phải dùng cách gì để chống lại lão đây.

- Tại sao lão lại bẻ cổ Tùng Vĩ?

- Bởi vì trước đây nương nương và Cốc tiên sinh đã từng có một thời yêu nhau. Nay Cốc Thừa Tự tiền bối vừa chết, mồ chưa kịp mọc cỏ thì nương nương lại yêu tại hạ.

Y giả lả cười:

- Nương nương hãy vận trang phục lại đi cho Tùng Vĩ mở mắt. Nếu phải nhìn nương nương lỏa thể, không chừng lão Cốc dám móc mù hai mắt Tùng Vĩ lắm.

Chu Mạc Nhược lắc đầu:

- Cốc Thừa Tự lão quý đó chẳng có liên can gì đến tình yêu của ta. Lão đã bỏ rơi Chu Mạc Nhược để chạy theo Lưu Lan Chi. Bây giờ lão không có quyền cấm đoán Mạc Nhược yêu... Và Mạc Nhược cũng có quyền yêu... yêu Cang Tùng Vĩ.

Mặt Tùng Vĩ nhăn nhó trông thật nực cười. Y từ tốn nói:

- Sao nương nương lại yêu Tùng Vĩ?

- Trên đời này không thiếu nam nhân...

Tùng Vĩ cướp ngay lời Mạc Nhược.

- Nương nương nói đúng rồi. Trên đời này đâu thiếu nam nhân. Họ lại là những trang nam tử hán đã thành danh, hơn hẳn Cang Tùng Vĩ. Tội gì nương nương lại yêu một gã tiểu đạo tỳ Cang Tùng Vĩ. Với lại, Tùng Vĩ cũng rất là khó xử.

- Chàng khó xử gì?

- Đã có lúc Tùng Vĩ là sư tôn của Cốc Thừa Tự tiên sinh... điều đó thì nương nương đã biết rồi. Chẳng lẽ sư tôn lại giành giật người yêu của đồ tôn sao?

Y lắc đầu:

- Không được... Không được... Chuyện này thật trái khoáy... trái khoáy.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược nói:

- Mạc Nhược thấy chẳng có gì trái khoáy cả. Chỉ cần Tùng Vĩ yêu Mạc Nhược và Mạc Nhược yêu Tùng Vĩ là được rồi. Mạc Nhược chỉ biết mình đã yêu và yêu mỗi một mình Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ rên rỉ:

- Ôi trời ơi! Chẳng lẽ Cang Tùng Vĩ, một gã tiểu đạo tỳ của Hàm Đan lại có số đào hoa như vậy sao? Thật là khó tin... Tin cũng không thể nào tin được, dù đó là sự thật đang ở ngay trước mặt tại hạ.

Mạc Nhược cướp lời Tùng Vĩ:

- Đừng nói nhiều nữa. Mạc Nhược hỏi Tùng Vĩ... Chàng có yêu Mạc Nhược không?

Thốt ra câu nói đó, giọng của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vừa danh vừa gay gắt, biểu lộ sự bất nhẫn đang dâng trào trong tâm tưởng nàng.

Tùng Vĩ nghe Mạc Nhược thốt ra câu nói bằng chất giọng cay độc và gay gắt đó, bất giác phải rợn người, nổi gai ốc. Y miễn cưỡng nói:

- Nương nương yêu Tùng Vĩ vậy không sợ Cốc Thừa Tự sao?

- Lão đã chết rồi làm gì Mạc Nhược sợ? Cho dù lão còn sống Chu Mạc Nhược cũng chẳng có gì phải sợ lão.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Sao nương nương không sợ? Phàm sinh ra là một nam nhân thì rất tham lam. Sự tham lam của nam nhân hơn nữ nhân nhiều lắm đó. Cái mà họ tham lam nhất chính là việc chiếm hữu nữ nhân. Họ muốn có thật nhiều nữ

nhân... Họ trở thành kẻ bội bạc vong tình nhưng lại chẳng bao giờ muốn mình bị vong tình cả... Chính vì lẽ đó mà họ sẽ trở thành ác nhân, hoặc ác ma nếu như bị vong tình. Họ sẽ trả thù.

Tùng Vĩ chắc lưỡi.

- Ôi cha ơi! Nương nương không sợ Cốc Thừa Tự bị người vong tình biến thành ác ma đeo bám nương nương và Tùng Vĩ ư?

Mạc Nhược lắc đầu, gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ! Người mà chàng sợ không phải là Cốc Thừa Tự đâu. Kẻ chàng phải sợ chính là Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đây.

Tùng Vĩ nheo mày gượng nói:

- Tại sao Tùng Vĩ phải sợ nương nương? Nương nương đã thọ ân Tùng Vĩ... Còn cứu Tùng Vĩ nữa... nương nương đâu có ý hại Tùng Vĩ đâu.

Mạc Nhược bước ra sau lưng Tùng Vĩ rồi vòng tay bá lấy cổ y. Đôi nhũ hoa tròn căng của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược áp chặt vào lưng Tùng Vĩ. Y cảm nhận rõ mồn một sự mềm mại của đôi nhũ hoa đầy sức sống áp chặt lấy lưng mình hòa hợp cùng với tiếng trái tim đập nhè nhẹ.

- Chàng nói sai rồi.

- Tùng Vĩ nói sai gì?

Mạc Nhược thọc tay vuốt ve vùng thượng đẳng của Tùng Vĩ. Y cúi gắt nói:

- Nương nương đừng làm vậy!

Mạc Nhược cắn nhẹ vào lỗ tai Tùng Vĩ, nhỏ nhẹ nói như thể muốn trút từng âm thanh vào thính nhĩ của y:

- Một khi nữ nhân đã yêu mà không được đáp tình... thì chàng biết họ như thế nào không?

- Làm sao Tùng Vĩ biết được.

Lời nói được thốt ra, Mạc Nhược cắn mạnh vào dải tai của Tùng Vĩ. Y rống lên thật lớn.

- A... Đau quá!

Mạc Nhược nhả dải tai Tùng Vĩ ra. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng đau lắm à?

- Đau chứ. Bộ Tùng Vĩ là gỗ, là đá sao mà không biết đau?

- Chàng sẽ còn đau nhiều hơn thế nữa, nếu không đáp tình cho Mạc Nhược.

Nghe Mạc Nhược thốt ra câu này, Tùng Vĩ phải nghĩ thầm: “Mụ này yêu quá thành cuồng tâm mất trí rồi. Mụ yêu quá nên biến thành kẻ điên loạn rồi”.

Tùng Vĩ vừa nghĩ vừa nói:

- Nương nương...

Mạc Nhược ghé răng nhấp nhẹ vào cổ Tùng Vĩ. Y rùng mình ngậm miệng. Mạc Nhược nói:

- Nếu chàng còn xưng hô với Mạc Nhược bằng hai tiếng nương nương thì Mạc Nhược sẽ cắn đứt cổ chàng... Nếu không cắn đứt cổ chàng thì cũng cắn đứt lưỡi chàng, để Tùng Vĩ không thốt lên hai từ xa lạ đó.

- O... ơ... Ta biết... Ta biết... Mạc Nhược đừng cắn Tùng Vĩ nữa. Đau chết đi được... Răng nàng sao mà bén thế?

Mạc Nhược phá lên cười khanh khách. Cắt ngang tràng tiểu ngạo đầy chất cay độc, Ngọc Diện Tu La áp môi vào má Tùng Vĩ nhỏ nhẹ nói như đang thủ thủ với tình lang:

- Chàng biết không... Nếu như Mạc Nhược yêu chàng mà không được chàng đáp tình, thì chẳng có một nữ nhân nào có được Tùng Vĩ.

Nàng thè lưỡi liếm má Tùng Vĩ, nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Khi Mạc Nhược đã yêu thì Tùng Vĩ phải thuộc về Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược. Nếu Tùng Vĩ không đáp tình của Mạc Nhược thì con Kim trùng đã được thiếp cấy vào nội thể chàng. Tùng Vĩ! Chàng biết rồi đó. Ngay cả Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự thà chết chứ không muốn chịu cảnh đau đớn do Kim trùng đục khoét.

Mạc Nhược vừa nói vừa vuốt ve vùng ngực của Tùng Vĩ. Nàng áp ngọc thủ vào vùng đại huyết chấn tâm của y, nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Mạc Nhược nghe được cả con tim đang đập của chàng. Trái tim chàng phải thuộc về Chu Mạc Nhược.

Nghe lời Chu Mạc Nhược thốt lên cùng với những động tác vuốt ve mơn trớn kiến cho xương sống Tùng Vĩ gai lạnh buốt nhói. Một lớp da ốc nổi

dầy khắp người già. Y than thầm: “Cốc Thừa Tự tiên sinh... Tùng Vĩ này hết khổ vì lão, giờ lại khổ vì người yêu của lão”.

Ý nghĩ đó khiến cho Tùng Vĩ nhăn mày nhăn mặt. Y gượng nói:

- Ngoài Tùng Vĩ ra, Mạc Nhược không còn yêu ai được nữa sao?

- Chàng nói đúng rồi. Ngoài chàng ra, Chu Mạc Nhược chẳng thiết gì đến bất cứ nam nhân nào nữa.

Nói dứt lời, Mạc Nhược áp chặt môi mình vào má Tùng Vĩ. Thế pháp lừa lờ của Chu Mạc Nhược dần áp sát lấy chiếc lưng ướt đẫm mồ hôi của Cang Tùng Vĩ. Tùng Vĩ ngật ngừng nói:

- Tùng Vĩ nghĩ... nghĩ Mạc Nhược đang ngộ nhận mà thôi. Trước đây Mạc Nhược đã từng muốn giết Tùng Vĩ kia mà, sao giờ lại yêu Tùng Vĩ... Mạc Nhược thay đổi nhanh như vậy sao?

- Tất cả mọi sự việc trên đời này đều đang thay đổi... Thay đổi rất nhanh, thì sao Mạc Nhược không thay đổi chứ. Ngay cả trước đây Mạc Nhược cũng đâu có ý lấy mạng Cang Tùng Vĩ... Hiện tại thì Chu Mạc Nhược lại yêu chàng... yêu bằng cả tấm lòng si mê của mình.

Nghe Chu Mạc Nhược nói, Tùng Vĩ muốn thét lên: “Bà điên quá rồi... Điên quá rồi”.

Nhưng ý nghĩ đó được y nuốt vào trong, như thể nuốt một cục xương đầy ngạch đến độ nhăn mặt. Mạc Nhược vòng tay bá cứng lấy cổ Tùng Vĩ, nhỏ nhẹ nói:

- Cang Tùng Vĩ...

- Có Cang Tùng Vĩ.

Mạc Nhược hơi hé hai cánh môi mọng ướt, phả hơi thở vào mặt Tùng Vĩ như thể muốn truyền sức sống tình yêu của mình qua cho y. Nàng nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Chàng có yêu Mạc Nhược không?

Tùng Vĩ toan nói tiếng “Không”, nhưng một lần nữa y vội vàng nuốt ý nghĩ đó vào trong, gượng trả lời:

- Ta yêu... ta yêu...

Mạc Nhược mỉm cười, áp môi chặt vào má y.

- Chàng nói có thật không?

- Ở... ở... có thể thật và có thể không.

- Tại sao?

- Tại... tại Tùng Vĩ chưa quen với tình yêu này. Nhưng rồi từ từ thế nào Tùng Vĩ cũng quen mà.

Mạc Nhược lờm Tùng Vĩ:

- Nếu đó là lời nói xảo trá của chàng thì sao nào?

- Ở... ở... Mạc Nhược muốn Tùng Vĩ thề à?

- Mạc Nhược muốn chàng thề độc đó.

Tùng Vĩ nheo mày nghĩ thầm trong đầu mình: “Con mẹ Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược này điên thật rồi. Chẳng biết mẹ bị tiếng sét ái tình đánh trúng vào thời điểm nào, mà bỗng dưng trở chứng yêu như điên như khùng vậy chứ”.

Ý niệm đó khiến Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài. Y miễn cưỡng hỏi:

- Mạc Nhược yêu Tùng Vĩ, sao lạ muốn Tùng Vĩ thề với thốt chứ? Thề thốt thì có được lợi ích gì nào?

- Bởi vì Mạc Nhược nhìn thấy hình như Tùng Vĩ chỉ sợ con Kim trùng kia mà mà thốt ra tiếng yêu Mạc Nhược thôi. Còn trong tâm chàng thì không có Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Nghe Mạc Nhược nói, Tùng Vĩ nheo mày, nghĩ tiếp: “Biết như thế rồi mà mẹ còn hỏi, còn bắt ta thề... lại còn yêu với đương Cang Tùng Vĩ. Tại sao mẹ không chọn một người nào đó ngang lứa, ngang tầm với mẹ để mẹ yêu chứ?”

Ý niệm đó khiến cho Tùng Vĩ buột miệng buông một tiếng thở dài.

Mạc Nhược nghe Tùng Vĩ buông tiếng thở dài liền hỏi:

-Tại sao chàng lại thở dài như vậy? Phải chăng chàng...

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Mạc Nhược đừng có đoán bừa nữa. Nếu như nàng muốn ta thề thì Cang Tùng Vĩ sẽ thề cho nàng tin.

- Mạc Nhược đang muốn nghe chàng thề đây.

- Ở... ở... Nếu như Cang Tùng Vĩ xảo trá, gian ngoa thì ta không còn là Xảo Tà Cang Tùng Vĩ nữa... mãi mãi sẽ là con rùa rụt cổ.

Nghe Tùng Vĩ thề, Mạc Nhược phá lên cười khanh khách.

Tiếng cười của Chu Mạc Nhược khiến cho Tùng Vĩ phải chau mày. Y gượng hỏi:

- Ta thề độc như vậy... nàng còn cười gì?

Mạc Nhược rút tay khỏi vùng thượng đẳng của Cang Tùng Vĩ. Nàng kề miệng sát vào tai y, nhỏ nhẹ nói:

- Chàng thề khôn lăm. Nhưng Mạc Nhược lại thích lời thề của chàng đó... Tại sao chàng biết không?

- Tại sao?

- Bởi vì thiệp yêu chàng.

Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Tùng Vĩ biết Ngọc Diện Tu La yêu Tùng Vĩ rồi... sao nàng cứ nói mãi thế? Tình yêu chỉ nói một lần là người ta biết, người ta nghe, không cần nói nhiều.

Mạc Nhược sững sờ bởi câu nói của Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ! Vậy chàng đã biết tình yêu của Chu Mạc Nhược rồi ư?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Biết rồi. Bây giờ nàng hãy làm ơn giải bế huyệt cho ta.

Mạc Nhược bước qua, đứng đối diện với Tùng Vĩ. Y lại nhắm mắt lại. Nàng cau mày nói:

- Chàng yêu Mạc Nhược, sao lại cứ nhắm mắt tránh né thể pháp của thiệp?

Tùng Vĩ gượng nói:

- Ta có tránh né đâu.

- Chàng không tránh né ư? Có lẽ vì thể pháp Chu Mạc Nhược héo úa với thời gian rồi khiến cho chàng không dám nhìn. Thôi được. Để Mạc Nhược móc đôi mắt của chàng.

Tùng Vĩ mở to hai mắt hết cỡ, miệng thì nói:

- Đừng... đừng làm như vậy...

Mạc Nhược lườm Tùng Vĩ:

- Tại vì chàng cả mà thôi.

- Ở... Nàng móc mù mắt Tùng Vĩ rồi thì Tùng Vĩ đâu còn hứng thú gì với tình yêu của nàng, còn chẳng là hận thù. Không hứng thú vì chung quanh

Tùng Vĩ chỉ còn là bóng đen u ám. Hận thù vì nàng đã tước đi của Tùng Vĩ cái trời đã ban cho... đó là cặp mắt để ngắm nhìn mọi vật.

Mạc Nhược lờm Cang Tùng Vĩ:

- Nhưng Mạc Nhược đã móc mắt chàng chưa?

- Tất nhiên là chưa... Đợi đến khi nàng móc mắt Cang Tùng Vĩ rồi thì đâu còn gì để nói nữa.

Mạc Nhược mỉm cười:

- Bây giờ Tùng Vĩ đã biết sợ Mạc Nhược chưa?

Tùng Vĩ bặm môi nghĩ thầm: “Ta sợ mù còn hơn sợ cọp cái nữa”.

Y mím môi nhìn vào thể pháp của Mạc Nhược, nghĩ tiếp: “Lão Cốc... Đây là vì Cang Tùng Vĩ bị người tình của lão bắt buộc đấy nhé. Chứ thâm tâm ta chẳng có ý xúc phạm đến người tình của lão đâu”.

Tùng Vĩ ngẩng mặt nhìn Mạc Nhược:

- Mạc Nhược... Giờ nàng có thể giải huyết cho Tùng Vĩ được rồi chứ.

Mạc Nhược khẽ gật đầu.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Y nghĩ thầm trong đầu mình.

- Nếu mù giải huyết cho mình... mình sẽ ly khai khỏi mù ngay.

Mạc Nhược liếc mắt đưa tình, mỉm cười nói:

- Mạc Nhược biết chàng đang nghĩ gì rồi.

Tùng Vĩ miễn cưỡng hỏi:

- Cang Tùng Vĩ đang nghĩ gì nào?

- Phải chàng nghĩ khi giải huyết rồi sẽ bỏ đi ngay, đúng không nào?

Tùng Vĩ lắc đầu, hồi hã nói:

- Không có... Không có. Ta không có ý nghĩ ly khai khỏi Chu Mạc Nhược đâu... Nàng đừng nghĩ xấu cho ta... Thật mà... Quả ta không có ý nghĩ đó.

- Lần này chàng chẳng còn vẻ gì gian trá cả. Sắc diện chàng đở ửng chứng tỏ lời nói của Mạc Nhược không bao giờ sai... Chàng hãy thừa nhận đi.

Nghe Mạc Nhược nói, bất giác Tùng Vĩ cau gắt:

- Không giải huyết cho Tùng Vĩ mà còn nói Tùng Vĩ gian trá nữa. Yêu cái con khi khô gì mà kỳ cục vậy. Có nữ nhân nào đối xử với người yêu như Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược không?

Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ tiếc tục quát tháo:

- Yêu kiểu như nàng thì ai mà yêu nổi. Điểm huyết tình lang ngồi phỗng ra như một pho tượng, rồi thoát y lượn lờ trước mặt. Đúng là trò cám treo heo nhin đói mà.

Y hừ nhạt một tiếng:

- Vậy mà cũng đòi yêu với tình. Nếu nàng không giải huyết cho Cang Tùng Vĩ thì đừng có bao giờ nói yêu Tùng Vĩ.

Y nói xong ngoảnh mặt nhìn qua cửa sổ. Mạc Nhược bối rối nói:

- Tùng Vĩ giận Mạc Nhược à?

Y nhìn lại Mạc Nhược:

- Sao không giận. Nàng tưởng ngồi phỗng ra như pho tượng thế ngày là... là sung sướng lắm sao.

- Được rồi. Mạc Nhược sẽ giải huyết cho chàng.

Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Nàng mau giải huyết cho ta đi.

- Nhưng trước khi giải huyết cho chàng, Mạc Nhược muốn Cang Tùng Vĩ mãi mãi không lìa xa Chu Mạc Nhược.

Tùng Vĩ gật đầu ngay.

- Ta hứa sẽ không xa nàng mà.

Thốt ra câu đó, Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Lời nói gió thoảng mây bay. Bây giờ ta nói thế, nhưng rồi sẽ thay đổi lời của mình. Tất cả mọi sự vật trên đời này đều thay đổi mà”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì y thấy Mạc Nhược lấy dưới gầm tràng kỷ ra một sợi xích tủa sắc vàng óng ánh.

Nhìn sợi xích tủa sắc vàng óng ánh trên tay Mạc Nhược, Tùng Vĩ tò mò hỏi:

- Nàng định làm gì vậy?

Nhìn thẳng vào mắt Cang Tùng Vĩ, nụ cười mím hiện trên hai cánh môi của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

- Thiếp sẽ khóa chàng chung với thiếp. Mãi mãi, thiếp và chàng sẽ không bao giờ lìa xa nhau.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhướn đến độ dựng đứng, hai con ngươi mở to hết cỡ chăm chăm nhìn Chu Mạc Nhược. Y ngập ngừng nói:

- Mạc Nhược! Cô định... nàng định khóa Tùng Vĩ chung với... chung với nàng... sao?

Mạc Nhược gật đầu, thản nhiên đáp lời Tùng Vĩ:

- Đúng. Mạc Nhược sẽ khóa Tùng Vĩ chung với mình.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Nàng...

Y nghĩ thầm: “Mụ này điên thật rồi. Điên vì tình rồi... Mụ ta yêu đến độ phát điên, phát cuồng chẳng còn biết suy nghĩ gì nữa cả”.

Trong khi Tùng Vĩ suy nghĩ thì Mạc Nhược lăm lấy tay y. Mồ hôi tuôn đầm mặt Tùng Vĩ. Y gượng nói:

- Nàng định làm như vậy thật sao?

- Mạc Nhược không muốn mất chàng.

Mạc Nhược vừa nói vừa mở còng, móc vào ổ khóa tá thủ của Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ tròn mắt lắc đầu, lắp bắp nói:

- Ta nghĩ... ta nghĩ...

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Phụng Sa Quạ Đùa

Gần như hoàn toàn bất lực bởi trúng phải khí độc “Nhục cốt thảo” của Vũ Văn Hán Vinh, Mặc Linh chỉ còn biết trông cậy vào lão Lục. Nàng thét lớn:

- Lục bá bá! Lục bá bá...

Những tiếng kêu thét của nàng sẽ khiến cho lão Lục phải động tâm giúp nàng thoát khỏi nghịch cảnh tàn khốc do con người bệnh hoạn kia muốn gây ra, nhưng tiếng thét của Tô Mặc Linh như thể chìm vào cõi im lặng, còn lão Lục thì vẫn bất vô âm tín.

Vũ Văn Hán Vinh lê dần đến Mặc Linh. Gã vừa lết vừa nói:

- Ở đây chẳng có ai cứu nàng đâu... Nàng có gào thét cũng vô ích mà thôi. Ngoan ngoãn mà chấp nhận định số đã được ông tạo dành cho nàng.

Mặc Linh lắc đầu:

- Vũ Văn Hán Vinh công tử! Hãy tha cho Mặc Linh đi... Mặc Linh van xin công tử đó... xin hãy thương tình tha cho Tô Mặc Linh.

- Bỏn công tử không có ngoại lệ tha cho nữ nhân... dù kẻ đó có là đương kim hoàng hậu, bậc mẫu nghi thiên hạ.

Hắn nói dứt câu dẫn tới gần một bộ nữa. Tay Vũ Văn Hán Vinh đã có thể với được tới Mặc Linh. Nàng nhìn hắn mà muốn nôn mửa. Có thể nói tất cả những gì ô uế nhất đều hiện hữu trên con người của Vũ Văn Hán Vinh.

Mặc Linh lắc đầu nghĩ thầm: “Nếu hắn chạm đến mình... Mình sẽ tự sát trước khi hắn chạm đến”.

Mặc Linh sức nghĩ đến Cang Tùng Vĩ mà nghĩ tiếp: “Tùng Vĩ huynh... Huynh có biết muội khổ như thế này không”.

Nàng còn trôi vào cõi suy tưởng đó thì hữu thủ của Vũ Văn Hán Vinh từ từ vươn tới. Nhìn bàn tay lở loét của họ Vũ, sắc diện Mặc Linh tái nhợt, tái nhợt. Nàng nghiêm giọng nói:

- Vũ Văn công tử! Nếu công tử chạm vào người Mặc Linh... Tôi thà tự sát trước mặt công tử, còn hơn để cho người bức nhục. Mặc Linh không làm hại gì công tử, sao công tử lại muốn hại Mặc Linh.

Những tưởng đâu câu nói này của Tô Mặc Linh sẽ khiến Vũ Văn Hán Vinh chùn tay. Nhưng gã không chùn tay mà còn nhướn mày, cất giọng ồm ồm như tiếng ếch ương kêu đáp lời nàng:

- Nàng cứ tự vẫn đi, bốn công tử đang chờ điều đó. Cho dù nàng có là một xác chết thì Vũ Văn Hán Vinh vẫn chiếm đoạt thể xác nàng. Bốn công tử vốn cũng chẳng còn gì để mất kia mà. Tất cả những gì ông trời ban cho ta đã bị bọn nữ nhân các người tước đoạt cả rồi.

Mặc Linh chỉ còn biết lắc đầu khi nghe Vũ Văn Hán Vinh thốt ra câu nói đó. Nàng miễn cưỡng nói:

- Mặc Linh chỉ còn biết tìm đến cái chết mà thôi.

Lời nói kia còn đọng trên miệng nàng thì hữu thủ của Vũ Văn Hán Vinh cũng vươn tới.

- Thiếu gia dừng tay!

Nghe tiếng lão Lục, Vũ Văn Hán Vinh rút tay lại.

Mặc Linh thở phào một tiếng như thể vừa trút được một gánh nặng oằn vai mình.

Nàng hướng mắt nhìn lão Lục:

- Lục bá... làm ơn cứu tiểu nữ.

Lão Lục nhìn nàng, rồi nhìn lại Vũ Văn Hán Vinh.

Hán Vinh lừ mắt nhìn lão Lục. Y cay cú nói:

- Hôm nay sao lão lại vậy? Chưa được phép của bốn thiếu gia, sao lão ngang nhiên vào đây?

Lão Lục miễn cưỡng nói:

- Thiếu gia! Lão Lục xin thiếu gia tha cho tiểu thư này. Mặc Linh tiểu thư vốn chẳng có thù oán gì với thiếu gia.

Y hừ nhạt một tiếng, cay độc nói:

- Lão Lục đi ra ngoài!

Lão Lục cố giữ vẻ nhã nhặn nói:

- Lão Lục một lần nữa xin với thiếu gia hãy tha cho Mặc Linh tiểu thư.

Vũ Văn Hán Vinh sa sầm mặt:

- Bốn thiếu gia nói lão phải đi ra ngoài. Hay lão muốn chống lại bốn thiếu gia?

Lão Lục cúi mặt nhìn xuống sàn gạch. Lão gượng nói:

- Lão Lục tuyệt đối không dám cãi lệnh Vũ Văn thiếu gia. Thiếu gia! Hay là để lão Lục đến kỹ lâu tìm một ả kỳ nữ về thế cho tiểu thư kia.

Vũ Văn Hán Vinh cau có nạt lão Lục:

- Không! Bốn thiếu gia thích vị tiểu thư này thôi. Nếu nàng cùng mang một căn bệnh như bốn thiếu gia... nàng sẽ ở lại đây... đến lúc nào đó, bốn thiếu gia và nàng sẽ cùng bước vào cõi hư vô, thế không hay sao?

Buông một tiếng thở dài, với vẻ chán nản lão Lục miễn cưỡng nói:

- Năm năm nay, lão Lục đã hầu hạ Vũ Văn Hán Vinh thiếu gia không thiếu trách nhiệm gì. Nay lão Lục thỉnh cầu thiếu gia ban ân cho một lần để cứu mạng tiểu thư Mặc Linh.

Đôi chân mày của Vũ Văn Hán Vinh nhíu lại. Cùng với cái nhíu mày đó thì một nốt mụn trên mũi gã chọt bể ra kéo theo đốm máu hòa trộn với mủ trông thật khủng khiếp.

Vũ Văn Hán Vinh đay nghiến nói:

- Lão Lục! Từ trước đến nay lão đâu có quái gở kỳ cục như thế này. Lúc nào lão cũng nghe lời bốn thiếu gia... nhất nhất không bao giờ trái ý Vũ Văn Hán Vinh, sao hôm nay lão lại làm trái ý ta?

Y chỉ Mặc Linh:

- Ắ nữ nhân kia có gì khiến cho lão thay đổi với bốn thiếu gia vậy chứ? Hay ả đẹp và lão cũng động tình như bốn thiếu gia?

Lão Lục lắc đầu. Mặc Linh thì chau mày nhìn Vũ Văn Hán Vinh. Nàng nói thay lão Lục:

- Công tử! Lục bá bá không phải hạng người như vậy đâu.

Lão Lục nói tiếp khi Mặc Linh vừa dứt lời:

- Thiếu gia! Lần này lão Lục xin với thiếu gia không có ý gì cả, mà chỉ muốn một lần làm phước trước khi bước qua cõi hư vô. Với lại, Mặc Linh tiểu nữ không đáng bị nhận cực hình hủy hoại của thiếu gia. Mặc Linh đến Phi Thúy trang để tham kiến lão tiên sinh. Mặc Linh lại không có nét gì là lăng lơ như bọn nữ nhân mà thiếu gia đã trừng phạt.

Vũ Văn Hán Vinh hừ nhạt rồi nói:

- Xảo trá, ngụy ngôn! Tất cả bọn nữ nhân đều xảo trá, ngụy ngôn cả. Lão muốn bênh vực cho ả nên mới thốt ra câu đó.

Lão Lục miễn cưỡng quỳ xuống hướng mắt nhìn Vũ Văn Hán Vinh. Lão khẩn thiết nói:

- Thiếu gia! Lão Lục có thể lấy sinh mạng mình bảo chứng cho Mặc Linh tiểu nữ... Nếu thiếu gia muốn giết nàng bằng cách truyền bệnh cho Mặc Linh... xin hãy trút cơn phẫn nộ kia vào thể xác của lão Lục.

Buông một tiếng thở dài, Vũ Văn Hán Vinh khẽ lắc đầu.

Thấy gã lắc đầu và nghe tiếng thở dài, Mặc Linh tưởng đâu y sẽ hồi tâm mà cảm thấy nhẹ nhõm biết chừng nào.

Vũ Văn Hán Vinh buông tiếng thở dài rồi định nhìn lão Lục.

- Lão Lục! Được rồi. Lão hãy nhìn bốn thiếu gia lần nữa đi.

Lão Lục từ từ ngẩng mặt nhìn Vũ Văn Hán Vinh.

Tim của Mặc Linh đảo loạn trong lồng ngực, chẳng khắc nào những tiếng trống dồn dập của đám múa lân.

Nàng nhìn Vũ Văn Hán Vinh. Một ánh chớp trắng ẩn hiện trong tả thủ của gã. Mặc Linh đau nhói tim thét lớn:

- Lục bá bá! Coi chừng...

Lời còn đọng trên miệng của Tô Mặc Linh thì ánh chớp bạc trong tả thủ của Vũ Văn Hán Vinh vụt cắt ra, kẻ một đường thẳng tắp đến yết hầu lão Lục, nhanh hơn một cái chớp mắt.

Những tưởng đâu lão Lục sẽ tránh nó. Nhưng không như Mặc Linh nghĩ, lão không né tránh mà còn ngẩng mặt phơi yết hầu ra để hứng trọn lấy ngọn tiểu đao của Vũ Văn Hán Vinh.

Lão Lục ôm lấy yết hầu mình, thều thào nói:

- Thiếu gia! Lão Lục đã thay Mặc Linh để chết... Lão Lục đi trước. Khi nào thiếu gia đến, lão Lục sẽ lại hầu hạ cho thiếu gia.

Lão nói dứt câu thì đổ ngang, nằm duỗi dài dưới sàn gạch dịch lầy, hồn trút ra khỏi xác.

Mặc Linh sửng sốt bởi cái chết của lão Lục. Nàng gần như hồn siêu phách lạc bởi cái chết đó.

Vũ Văn Hán Vinh lê lại bên lão Lục. Y rút ngọn tiểu đao, lau sạch máu vào y trang của lão Lục. Nhìn xác lão Lục, gã từ tốn nói:

- Bốn thiếu gia không bạc đãi người, nhưng người bạc đãi ta. Người làm cho bốn thiếu gia thất vọng.

Y nói xong, nhìn lại Tô Mặc Linh.

Chạm vào ánh mắt của Vũ Văn Hán Vinh, sương sống Mặc Linh gai buốt, gai lạnh.

Y từ từ lết lại nàng.

Bây giờ thì Mặc Linh thừa biết chẳng còn người nào khả dĩ có thể giải thoát nàng khỏi tình cảnh bi ai này. Người mà nàng hy vọng nhất là lão Lục thì đã chết rồi. Chết bởi phi đao vô tâm của gã thiếu gia bệnh hoạn từ thế xác đến tâm hồn.

Vũ Văn Hán Vinh còn cách Mặc Linh hai bộ thì nàng khoát tay:

- Vũ Văn thiếu gia! Mặc Linh muốn nói điều này với thiếu gia.

Vừa hất mặt, Vũ Văn Hán Vinh vừa nhặt nhổ nói:

- Nàng muốn nói gì thì cứ nói, nhưng đừng thốt ra những lời van xin với bốn thiếu gia... chỉ vô ích mà thôi.

- Mặc Linh tự biết điều đó. Cho dù Mặc Linh có van xin, dập đầu thì Vũ Văn thiếu gia cũng không bỏ qua cho Mặc Linh.

Gã gật đầu:

- Đúng. Biết như vậy rồi, nàng đừng có van xin bốn thiếu gia.

- Mặc Linh sẽ không van xin thiếu gia đâu. Nếu không được chấp nhận, Mặc Linh thà tìm đến cái chết... Cái chết đó là kết cục chắc chắn dành cho Mặc Linh rồi. Nhưng ở đây Mặc Linh muốn xin với Vũ Văn thiếu gia một điều.

- Nàng cứ nói. Hẳn nàng muốn ta giết nàng trước khi chiếm đoạt thể xác nàng chứ gì?

Mặc Linh lắc đầu:

- Không phải. Lần này đến Phi Thúy trang của Vũ Văn thiếu gia mục đích của Mặc Linh là tham kiến Vũ Văn Hán Dương tiên sinh. Sau khi gặp Vũ Văn Hán Dương tiên sinh rồi, công tử muốn trừng phạt Mặc Linh như thế nào cũng được.

Nói dứt câu, Mặc Linh buông một tiếng thở dài, nghĩ thầm: “Trước khi chết thì Mặc Linh cũng phải làm cái gì đó cho Tùng Vĩ ca ca”.

Nàng vừa nghĩ vừa nhìn Vũ Văn Hán Vinh.

Đôi chân mày của gã nhíu lại, lộ vẻ suy nghĩ một lúc.

Mặc Linh những tưởng đầu, Vũ Văn Hán Vinh sẽ lắc đầu từ chối lời thỉnh cầu của nàng.

Vũ Văn Hán Vinh nhìn nàng rồi khẽ gật đầu:

- Được. Bốn thiếu gia sẽ cho nàng gặp Vũ Văn Hán Dương nội tổ.

Y nói xong, lê lại chiếc ghế đặc chủng có bánh xe cây, thót người ngồi vào ghế. Y điều khiển chiếc ghế đặc chủng rời gian tiền sảnh dịch lầu bằng cánh cửa bí mật hình vòm.

Vũ Văn Hán Vinh đi rồi, Mặc Linh liền vận công để trút “Nhục cốt khí” ra khỏi nội thể. Nàng nhủ thầm: “Mặc Linh... Đẳng nào người cũng chết... Đây là cơ may cuối cùng của người. Nghĩa phụ... Nếu nghĩa phụ linh thiêng xin hãy giúp cho Mặc Linh thoát khỏi cảnh éo le này... Con đội ân nghĩa phụ”.

Với ý niệm cầu sinh bừng dậy trong nàng, Mặc Linh dồn tất cả chân âm vào Đan Điền với hy vọng trực được độc khí Nhục cốt ra khỏi nội thể. Nếu như trực được độc khí Nhục cốt thảo ra khỏi nội thể thì nàng sẽ cho gã công tử vô tâm ác tính kia một bài học, để y đừng bao giờ hại người vô tội nữa.

Nàng vận công với ý chí cương cường quyết thực hiện điều nàng dự tính cho bằng được. Khốn nỗi, Mặc Linh càng cố gắng bao nhiêu thì chân âm của nàng lại hóa thành sợi dây trời vô hình trời cứng nàng lại. Mặc Linh

cảm nhận được điều đó thì thân thể nàng gần như cạn kiệt chân khí, gần như đã hóa thành tượng đất không thể nào nhích động được nữa.

Mặc Linh bậm môi nghĩ thầm: “Số phận của Tô Mặc Linh như vậy sao? Tùng Vĩ ca ca... Mọi khổ như thế này sao? Ca ca có biết rằng Mặc Linh đang rơi vào tình cảnh hiểm nghèo không? Nếu mọi chết... ca ca còn nhớ đến mọi không?”

Mặc Linh bật khóc. Lệ trào ra khéo mắt tuôn chảy xuống hai gò má của nàng. Nàng hoàn toàn mất ý chí và nghị lực. Tất cả đối với nàng giờ chỉ là những ý niệm vô vọng và nghĩ đến mỗi cái chết mà thôi.

Vũ Văn Hán Vinh quay trở lại.

Nghe tiếng bánh xe lăn lộp cộp trên sàn dịch lầu, Mặc Linh chỉ muốn cắn răng vào lưỡi mà quyên sinh. Nhưng khốn nỗi đến cả chuyện kết liễu mình, nàng cũng không làm được.

Theo sau Vũ Văn Hán Vinh là một lão trượng tóc tai bờm xờm, đôi thần nhãn ngẫu đục ngơ ngơ, ngáo ngáo. Y phục của lão cũng dơ bẩn tơi tả hơn cả một lão Cái bang dậm dài sương gió.

Vũ Văn Hán Vinh đưa Vũ Văn Hán Dương đến trước mặt Tô Mặc Linh. Nàng nhìn lão trượng hỏi:

- Thiếu gia! Lão trượng đây...

Vũ Văn Hán Vinh nói:

- Lão chính là nội tổ của bốn thiếu gia đó. Tục danh là Vũ Văn Hán Dương.

Thấy lão Vũ Văn Hán Dương, Mặc Linh càng chán nản và thất vọng hơn nữa. Gần như tất cả sự hy vọng của nàng đều tan biến sau khi gặp Vũ Văn Hán Dương.

Vũ Văn Hán Dương gãi xồm xộp. Lão nhìn nàng bằng đôi mắt ngẫu đục ngơ ngáo.

Mặc Linh ôn nhu hỏi:

- Tiên bối! Tiên bối có phải là Vũ Văn Hán Dương tiên sinh không?

Lão chớp mắt, nheo mày nhìn Mặc Linh, trong khi tay cứ gãi xồm xộp. Lão chớp mắt rồi thét lên:

- Nghiệp súc! Người không nghe lời ta, cứ sống buông thả trác táng thì có ngày người sẽ hối không kịp đó.

Nói dứt câu lão chỉ tay vào mặt Mặc Linh, bật khóc như một đứa trẻ lên hai lên ba.

- Cả dòng họ Vũ chỉ có mỗi một mình người. Vũ Văn Hán Vinh! Sao người không biết phát dương dòng tộc Vũ Văn, lại ngụp lặn trong nhục dục đốn hèn chứ?

Lão quệt nước mắt, khóc thét lên.

Bất ngờ Vũ Văn Hán Dương ngồi bệt xuống sàn dịch lâu, duỗi tay duỗi chân như một đứa trẻ khóc nhè.

Lão chột không khóc mà lại cười, thốt ra những câu trong Quốc Phong của Kinh Thi.

Vũ Văn Hán Vinh nạt Vũ Văn Hán Dương:

- Lão im đi!

Vũ Văn Hán Dương nghe Hán Vinh nạt, nghệt mặt nhìn hăn. Lão lắc qua lắc lại như một con lật đật, rồi rút người bó tay bó chân, thều thào nói:

- Ta sợ lắm... Ta sợ lắm...

Mặc Linh nhìn Vũ Văn Hán Dương, giờ chỉ còn biết thở dài chán nản.

Vũ Văn Hán Vinh nhìn Mặc Linh:

- Nàng đã gặp lão Vũ Văn Hán Dương cuồng tâm, quẫn trí rồi đó. Tất cả những gì nàng muốn, Vũ Văn Hán Vinh đã chiều theo ý nàng. Giờ bốn thiếu gia có thể đưa lão cuồng tâm quẫn trí này đi được chưa.

Y vừa nói vừa dịch chiếc ghế đặc chủng về phía Vũ Văn Hán Dương.

Mặc Linh lắc đầu:

- Thiếu gia! Khoan...

Hán Vinh chau mày nhìn Mặc Linh. Y đánh giọng nói:

- Nội tổ của bốn thiếu gia giờ chẳng khác gì một phế nhân cuồng tâm, quẫn trí, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Nàng muốn tìm hiểu gì ở lão, lão cũng không biết đâu... chỉ vô ích thôi.

- Mặc Linh biết. Nhưng Mặc Linh muốn hoàn thành mục đích của mình trước khi chấp nhận sự trừng phạt của thiếu gia.

Nàng nhìn lại Vũ Văn Hán Dương, ôn nhu nói:

- Tiên sinh! Tiên sinh còn biết mình là Vũ Văn Hán Dương không?

Vũ Văn Hán Dương nghiêng đầu nhìn Mặc Linh. Lão lẩm nhẩm nói:

- Vũ Văn Hán Dương... Tên nghịch tử hung bạo, tàn nhẫn, vừa bất hiếu, vừa bất nhân bất trung và bất đạo đó... Vũ Văn Hán Dương... người ở đâu... người ở đâu... Tại sao người sinh ra trong dòng tộc Vũ Văn.

Mặc Linh nheo mày.

- Tiên sinh...

Vũ Văn Hán Dương bất ngờ co rút người lại. Lão thều thào nói:

- Ta sợ người lắm... Ta sợ người lắm...

Mặc Linh từ tốn nói:

- Tiên sinh! Hãy bình tĩnh... nghe tiểu nữ nói.

Lão nghệt mắt:

- Tiên sinh... Tiểu nữ...

Lão cười hềnh hếch rồi nói tiếp:

- Tiên sinh, tiểu nữ...

Lão ôm quyền hướng về Mặc Linh:

- Bái tiên sinh... Bái tiên sinh...

Lời nói và hành động của Vũ Văn Hán Dương khiến cho Mặc Linh càng chán nản và thất vọng hơn.

Buông một tiếng thở dài. Nàng lấy bức họa mỹ nữ mà Tùng Vĩ đã vẽ, trải ra trước mặt Vũ Văn Hán Dương.

- Lão bá bá! Bá bá có biết người trong bức họa này không? Lão bá có nhớ người trong bức họa này chứ?

Vũ Văn Hán Dương nhìn bức họa mỹ nữ. Lão bất ngờ vươn tay thộp lấy bức họa, rồi vụt chạy về phía cánh cửa hình vòm. Mặc Linh gọi với theo.

- Tiên sinh...

Mặc cho nàng gọi, Vũ Văn Hán Dương vẫn lao qua ô cửa hình vòm mất hút.

Mặc Linh lắc đầu nhẩm nói:

- Số phận của Tô Mặc Linh như vậy rồi.

Vũ Văn Hán Vinh lăn chiếc ghế đặc chủng đến trước mặt nàng:

- Bức họa kia có gì mà nàng muốn tham kiến lão nội tổ của bốn thiếu gia?

- Mặc Linh chỉ muốn tìm người trong bức họa đó. Người biết chỉ có thể là Vũ Văn Hán Dương tiên sinh mà thôi... Nhưng bây giờ thì hoàn toàn vô vọng rồi.

- Nàng thất vọng?

Mặc Linh gật đầu:

- Khi bước chân vào Phi Thúy trang viên, Mặc Linh hy vọng sẽ tham kiến được với lão tiên sinh Vũ Văn Hán Dương để biết được người trong bức tranh... Nhưng bây giờ tất cả đều sụp đổ và vô vọng.

Vũ Văn Hán Vinh nhìn Mặc Linh, trang trọng hỏi:

- Sao nàng muốn biết người trong tranh?

Mặc Linh nhìn Hán Vinh:

- Mặc Linh tìm hiểu người trong tranh dùm cho...

Y cướp lời nàng:

- Cho tình lang của nàng?

Mặc Linh buông tiếng thở dài:

- Chàng chưa phải là tình lang của Mặc Linh. Nhưng Mặc Linh thì đã yêu chàng.

- Gã đó là ai vậy?

- Cang Tùng Vĩ.

Đôi chân mày của Vũ Văn Hán Vinh nhíu hăn lại. Y ngập ngừng hỏi Mặc Linh:

- Cang Tùng Vĩ... phải là gã đạo tỳ ở trấn Hàm Đan mà võ lâm Bạch đạo gán cho hai tiếng “Xảo Tà” không?

Mặc Linh nhìn sững gã:

- Thiếu gia cũng biết Tùng Vĩ ca ca?

Vũ Văn Hán Vinh chau mày:

- Bốn thiếu gia không biết, nhưng lại nghe tiếng của y. Tùng Vĩ vừa mới ra giang hồ mà đã có tiếng tăm khắp cõi Trung Nguyên. Bốn thiếu gia nghe nói, mặc dù y không có võ công nhưng lại rất ư là lợi hại. Thậm chí đã từng

bắt các vị trưởng tôn của những đại phái trên giang hồ, làm nhục họ tại Hàm Đan.

Mặc Linh khẽ gật đầu:

- Tùng Vĩ ca ca rất lợi hại giống như thiên hạ đồn đãi đó.

Vũ Văn Hán Vinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Hẳn lợi hại thế nào, bốn thiếu gia không cần biết. Nhưng thâm tâm ta thì rất muốn gặp hẳn một lần để phân tài cao thấp.

Y dôi mắt nhìn Mặc Linh:

- Tùng Vĩ không thể là đối thủ của Tiểu Dao Vô Ảnh đâu.

Nghe gã nói, Mặc Linh bồi hồi, lòng dạ bất an.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Vũ Văn thiếu gia! Tùng Vĩ ca ca chẳng hề có oán thù gì với thiếu gia.

- Bốn thiếu gia biết. Nhưng trước khi chết, bốn thiếu gia muốn cho thiên hạ biết, Vũ Văn Hán Vinh này còn lợi hại hơn cả Tùng Vĩ. Bốn thiếu gia hỏi nàng... làm thế nào Vũ Văn Hán Vinh gặp được Cang Tùng Vĩ.

Mặc Linh miễn cưỡng nói:

- Chỉ cần thiếu gia giải Nhục cốt thảo cho Mặc Linh... Mặc Linh sẽ đi tìm Tùng Vĩ ca ca.

Vũ Văn Hán Vinh bật cười. Khi gã cười thì hai bên mép xuất hiện hai đốm nước bọt bốc mùi xú khí. Gã cắt tròng tiểu ngạo đó nhìn Mặc Linh nói:

- Nàng tưởng bốn thiếu gia là một đứa trẻ lên hai, lên ba ư?

Y lắc đầu:

- Đừng đánh giá bốn thiếu gia thấp như vậy...

Mặc Linh buông tiếng thở dài:

- Nếu vậy, Mặc Linh cầu xin Vũ Văn thiếu gia giết Mặc Linh trước.

Vũ Văn Hán Vinh nhe mày suy nghĩ:

- Bốn thiếu gia cho nàng một cơ hội.

Y thè lưỡi liếm hai đốm bọt bên mép rồi nói tiếp:

- Nàng sẽ được tự do và không bị bốn thiếu gia truyền căn bệnh quái gở này nếu Cang Tùng Vĩ đến cứu nàng. Đây cũng là cách ta đáp lại lời thỉnh cầu của lão Lục.

Gã nói xong, dịch chuyển chiếc ghế đẩu về phía bức bình phong, bỏ mặc Mặc Linh ở lại với tình trạng không sao nhích động được thân người.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hoa Tình Luận Nhân

Tùng Vĩ chưa kịp tìm ý để nói ngăn cản Chu Mạc Nhược thì Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lướt vào. Nàng ôm quyền nói:

- Nương nương! Có người tìm đến Lạc Viên trang.

Mặc dù lỏa thể trước mặt Dĩ Tuyết Ngọc, nhưng Chu Mạc Nhược chẳng có biểu hiện gì ngượng ngùng cả.

Ngọc Diện Tu La hừ nhạt một tiếng, rồi vận lại trang phục. Nhìn Tùng Vĩ, Chu Mạc Nhược nói:

- Ai đến?

- Ắ nha đầu Trương Minh Minh.

Hai cánh môi của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược mím lại, cùng với những tiếng nghiến răng đầy vẻ phẫn nộ. Mạc Nhược nói:

- Được lắm. Bốn nương đang chờ ắ nha đầu đó đây. Bản lĩnh của ắ được bao nhiêu mà đòi giành Tùng Vĩ với bốn nương chứ.

Mạc Nhược nói dứt câu thì Tùng Vĩ lắc đầu ngăn lại:

- Mạc Nhược! Minh Minh không có ý đối đầu với Mạc Nhược đâu.

Nhìn lại Tùng Vĩ, Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Ắ tìm đến đây là muốn đoạt lại Tùng Vĩ. Nhân cơ hội này, Mạc Nhược cũng phải thanh toán để xem ai là người sở hữu chàng.

Nhìn lại Dĩ Tuyết Ngọc, Mạc Nhược nói:

- Tuyết Ngọc đến đây.

Tuyết Ngọc bước đến.

Mạc Nhược nắm tay nàng, mở móc còng đầu còn lại, móc luôn vào lỗ khâu của Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc bị còng chung với Tùng Vĩ nhưng chẳng có biểu hiện gì lo lắng cả.

Mạc Nhược nói:

- Tuyết Ngọc trông chừng giùm Tùng Vĩ cho sư phụ. Thanh toán ả nha đầu kia, bốn nương quay lại mở còng cho người.

Tuyết Ngọc ôm quyền xá.

- Tuân lệnh sư nương.

Mạc Nhược nhìn lại Tùng Vĩ rồi cách không điểm chỉ giải huyệt đạo cho y. Nàng mỉm cười nói:

- Mạc Nhược sẽ quay lại ngay.

Nói rồi, Mạc Nhược di dời gót xen tiến thẳng ra cửa biệt phong. Khi Mạc Nhược vừa rời khỏi biệt phòng, Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc hồi hải nói với Cang Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ công tử! Chúng ta trốn thôi.

Câu nói của nàng khiến Tùng Vĩ không khỏi ngạc nhiên, ngơ ngẩn. Y toan lên tiếng hỏi thì Tuyết Ngọc giật mạnh sợi xích nối hai người.

- Trốn khỏi đây, Tùng Vĩ sẽ giải thích sau với công tử.

Tùng Vĩ gật đầu.

Hai người rời biệt phòng Lạc Viên trang băng qua hoa viên.

Tuyết Ngọc nói:

- Công tử! Chúng ta phải nhanh chân đến bờ sông... kéo nương nương sẽ bắt kịp mất.

Tùng Vĩ gật đầu. Chẳng hỏi Tùng Vĩ:

- Đến bờ sông là đường cùng rồi.

- Tuyết Ngọc đã chuẩn bị sẵn một con thuyền ở bờ sông rồi. Chỉ cần đến thuyền thì chúng ta có thể thoát được sự truy đuổi của Ngọc Diện Tu La nương nương.

Tùng Vĩ nhìn nàng bằng ánh mắt cảm kích. Y hỏi:

- Tuyết Ngọc cô nương đã sắp xếp chuyện này để giải thoát cho tại hạ?

Nàng gật đầu.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Hóa ra Trương Minh Minh không có đến?

- Tất cả do Tuyết Ngọc bịa ra mà thôi.

- Tại sao Dĩ Tuyết Ngọc cô nương giải thoát cho tại hạ, vô tình chống lại sứ nương của mình?

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng đỏ thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tuyết Ngọc cũng không biết nữa. Khi nào thoát khỏi Ngọc Diện Tu La nương nương, Tùng Vĩ sẽ nói với công tử.

Hai người chạy đến bờ sông thì nghe tiếng của Chu Mạc Nhược thét lên xa xa phía hoa viên.

- Tuyết Ngọc! Người dám lừa bốn nương... Mau ra đây!

Tuyết Ngọc lo lắng nhìn lại. Nàng nói với Tùng Vĩ:

- Cang công tử! Nếu như sứ nương bắt được Tuyết Ngọc, nhất định người sẽ dụng cực hình Kim trùng. Lúc đó, công tử sẽ làm gì với Tuyết Ngọc đây.

- Nếu như Ngọc Diện Tu La dụng Kim trùng để trừng phạt cô nương thì trước tiên chúng ta phải đào thoát khỏi sự truy đuổi của họ.

Nàng lắc đầu:

- Tuyết Ngọc chỉ sợ mình không đào thoát được thôi.

Tùng Vĩ mỉm cười khích lệ Dĩ Tuyết Ngọc.

- Tại hạ tin chúng ta sẽ thoát khỏi tay Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Lời còn đọng trên miệng Tùng Vĩ thì nghe tiếng Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cất lên sau lưng họ. Lần này, giọng nói của Mạc Nhược có lẽ gần hơn lần trước.

- Nha đầu Tuyết Ngọc! Người biết tội của mình thì quay lại, bốn nương tha tội cho người. Bằng không, đừng trách bốn nương vô tình với người đó.

Tuyết Ngọc nghe câu nói này của Mạc Nhược toan dừng bước, nhưng Tùng Vĩ đã giật dây xích, kéo nàng hướng về phía con thuyền đậu xa xa.

Tùng Vĩ nói:

- Tên đã buông ra khỏi cánh cung rồi, không giữ lại được đâu. Nếu bây giờ Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bắt lại được cô nương, chắc chắn họ sẽ dụng cực hình tàn nhẫn, vô tâm để hành hạ cô nương đó. Phải chạy tiếp thôi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa kéo Tuyết Ngọc chạy. Hai người vốn bị xiềng lại với nhau, nên không thể trở được khinh công, huống chi Tùng Vĩ còn bị phong bế đại huyệt Đan Điền bởi Minh Minh, nên không vận công được.

Tiếng của Chu Mạc Nhược lại cất lên, lần này gần hơn nữa:

- Dĩ Tuyết Ngọc... Người đền ân cho sư nương của người như vậy đó ư... Thật là uổng công cho Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược này. Bao năm qua, ta nuôi dạy người từ lúc còn là một bé gái ngây ngô, cho đến khi người thành một ngọc nữ... Nay người lại cướp cả Tùng Vĩ... niềm an ủi duy nhất có thể khiến ta vui đi nỗi đau khổ mà số phận đã gán lên đầu ta.

Nghe câu nói này của Chu Mạc Nhược, Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc chùng bước. Nàng nói với Tùng Vĩ:

- Công tử! Tuyết Ngọc không trốn nữa đâu.

Tùng Vĩ nhăn mặt nói:

- Đã đến nước này rồi không trốn cũng không được. Cô nương sao tự đứng lại đổi ý?

- Tuyết Ngọc không muốn... sư nương...

Nàng không thể nói hết câu, răng trên cắn vào môi dưới, lệ trào ra ngoài khóe mắt.

Tùng Vĩ giật sợi xích vàng óng ánh nói:

- Cô nương chẳng còn sự lựa chọn nào nữa. Nếu cô nương không trốn thì Tùng Vĩ làm sao trốn được. Cô nương bị bắt lại thì Tùng Vĩ cũng sẽ bị bắt...

- Sư nương sẽ đau khổ nếu công tử bỏ trốn đi cùng với Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ nhăn mặt nói:

- Đau khổ gì mà đau khổ chứ? Hây! Tùng Vĩ đâu thể nào sánh duyên cùng với sư nương của cô nương. Trốn đi, rồi tại hạ sẽ giải thích cho cô nương biết.

Tùng Vĩ vừa nói vừa kéo Tuyết Ngọc về phía chiếc thuyền nan.

Tuyết Ngọc ghì chân lại.

Tùng Vĩ cau gắt nói:

- Trả ân cho sư nương thì cô nương đã trả ân rồi... Há chẳng phải Chu Mạc Nhược đã khiến cô nương phải... phải...

Tùng Vĩ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Y kéo Tuyết Ngọc hướng về chiếc thuyền nan đậu bên dòng sông.

Tiếng của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cất lên lờn lộn ngay phía sau hai người:

- Tuyết Ngọc! Nha đầu chạy không thoát khỏi tay bốn nương đâu.

Nghे tiếng quát nạt của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ càng bối rối hơn. Y giật mạnh tay Dĩ Tuyết Ngọc, rít giọng nói:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Tuyết Ngọc cô nương! Chúng ta chẳng còn sự lựa chọn nào đâu.

Tùng Vĩ vừa nói vừa kéo Tuyết Ngọc về phía chiếc thuyền nan. Y bước vội xuống thuyền, kéo Tuyết Ngọc theo mình rồi chống sào đẩy thuyền rời bờ tiến ra sông.

Con thuyền nan vừa lách bờ lướt ra được bốn trượng thì Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược đuổi tới. Đứng trên bờ, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược tức giận quát:

- Tuyết Ngọc... mau đưa Tùng Vĩ quay vào. Người dám cãi lời sư nương ư?

Tùng Vĩ đứng trên mũi chiếc thuyền cầm sào, đáp lời Mạc Nhược:

- Nương nương! Tuyết Ngọc không muốn để tại hạ và nương nương làm cái chuyện bất đạo vô thường kia, nên mới giải thoát cho tại hạ. Nếu như nương nương tinh tâm thì hãy tìm cho mình một tình lang ngang bằng với nương nương. Nếu như không có thì Tùng Vĩ có thể giúp nương nương có được một ý trung nhân xứng với người.

Mặt Mạc Nhược đanh hẳn lại. Rít một luồng chân khí, Mạc Nhược hét lớn:

- Tuyết Ngọc! Nếu như người không bắt Tùng Vĩ quay lại thì xem như giữa Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược và người đã đoạn tình sư đồ.

Tuyết Ngọc bật khóc. Hai cánh môi nàng mím lại. Bất ngờ nàng chộp lấy cây sào trên tay Tùng Vĩ.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Tùng Vĩ công tử! Chúng ta phải quay lại thôi.

Tùng Vĩ nhăn mặt nói:

- Nàng điên rồi à? Nếu như Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bắt được nàng... nhất định sẽ dụng Kim trùng hành sử.

Tuyết Ngọc gật đầu:

- Tuyết Ngọc chấp nhận sự trừng phạt đó. Tuyết Ngọc không muốn là một tội đồ với sư nương.

- Trời ơi! Ai nói nàng là tội đồ đây?

- Sư nương đã vì Tuyết Ngọc, nay Tuyết Ngọc còn chiếm đoạt cả công tử... như vậy đâu phải đạo.

Tùng Vĩ cúi gắt nói:

- Đạo cái gì mà đạo. Nàng đang giúp cho sư nương của nàng đó. Nàng nghĩ lại xem có phải nàng đang giúp cho sư nương của nàng không. Sư nương của nàng yêu như một người điên bất đạo... Nếu như Tùng Vĩ yêu Ngọc Diện Tu La, thì chẳng nói làm gì. Đẳng này, chẳng khác nào làm chuyện đàm tiếu cho thiên hạ chê cười. Huống chi, Tùng Vĩ còn là sư tôn của Cốc Thừa Tự.

Y chớp mắt, lắc đầu:

- Nàng nghĩ cho kỹ đi. Chuyện thành thân của Cang Tùng Vĩ và sư nương của nàng có phải là chuyện bất đạo không? Nàng giúp ta đào thoát, chẳng khác nào giúp sư nương nàng giữ đạo.

- Nhưng sư nương sẽ đau khổ.

Tùng Vĩ nhăn nhó nói:

- Đau khổ cái gì mà đau khổ. Chẳng qua Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cao hứng nhất thời thôi... sau này nhất định sẽ quên.

Đặt tay lên vai Tuyết Ngọc, Tùng Vĩ nói:

- Nàng hãy nghe lời Tùng Vĩ. Chúng ta phải đi thôi. Phải chi Ngọc Diện Tu La bức ép Tùng Vĩ thành thân với Dĩ Tuyết Ngọc còn là chuyện đạo nghĩa. Đẳng này, ép Tùng Vĩ thành thân với muội... chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Y tạo bộ mặt đau khổ nói:

- Sao... Tùng Vĩ nói đúng chứ?

Mạc Nhược đứng trên bờ lại lên tiếng:

- Tuyết Ngọc! Hãy đưa Tùng Vĩ lại... sư nương sẽ tha thứ cho người.

Tùng Vĩ khoát tay nói:

- Nương nương về đi! Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc không quay lại đâu. Bởi Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc đã yêu nhau. Yêu nhau tha thiết chứ không bức duyên như nương nương đâu. Tuyết Ngọc đâu nữa thấy người mình yêu, người mình thương bị sự nương của nàng bức duyên chứ.

Nghe câu nói này của Cang Tùng Vĩ, mặt Mạc Nhược đỏ bừng. Những nét phần uất và đau khổ lộ rõ trên mặt Chu Mạc Nhược, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thét lên:

- Bốn nương sẽ lấy mạng hai người... Ta thề sẽ lấy mạng hai người.

Tùng Vĩ nhìn lại Tuyết Ngọc. Lệ tuôn ra ướt đầm hai bên khóe mắt nàng. Y từ tốn nói:

- Đó, cô nương nghe rồi chứ... Ngọc Diện Tu La chỉ vì bản thân mù thôi. Tuyết Ngọc buông một tiếng thở dài.

Tùng Vĩ lấy lại cây sào chỏi chiếc thuyền nan tiến ra khơi.

Thấy con thuyền nan từ từ tiến ra khơi, Chu Mạc Nhược đề khí rồi thét lớn:

- Các người không thoát khỏi tay Ngọc Diện Tu La này đâu.

Cùng với lời nói đó, Ngọc Diện Tu La điểm mạnh mũi giày thi triển khinh công siêu tuyệt lướt thẳng về phía chiếc thuyền nan. Thấy Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bất kể sông nước, dụng khinh công đuổi theo mình, Tùng Vĩ không khỏi lúng túng.

Khi Chu Mạc Nhược lướt trên mặt nước, lướt đến gần con thuyền nan, Tùng Vĩ lách quýnh, dụng luôn cây sào làm binh khí thọc thẳng về phía Mạc Nhược.

Tuyết Ngọc giật mình, hốt hoảng thốt lên:

- Cang công tử.

Tiếng thốt của Tuyết Ngọc quá muộn, Mạc Nhược cũng đã mất dần chân âm dồn vào Đan Điền, trong khi dưới chân là nước chứ không phải mặt đất.

Mạc Nhược miễn cưỡng dựng hữu thủ đỡ lấy cây sào của Tùng Vĩ.

Bộp...

Chường ảnh của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược hất cây sào rơi xuống nước thì cũng chới với không lướt kịp đến chiếc thuyền mà rơi tòm

xuống dòng sông.

Tuyết Ngọc bối rối nói:

- Sư nương! Sư nương...

Nàng vừa nói vừa toan chồm ra ngoài mạn thuyền, nhưng Tùng Vĩ đã giữ lại. Y nói:

- Tuyết Ngọc cô nương! Ngọc Diện Tu La tự vào bờ được mà.

Tùng Vĩ vừa nói vừa với tay chụp lấy một mảnh ván trong khoang thuyền nan dùng làm chèo đưa nó ra khơi.

Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc nghe Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thét lên:

- Mạc Nhược sẽ tìm hai người... Ta sẽ tìm hai người.

Ly khai được với Chu Mạc Nhược trên con thuyền nan, Tùng Vĩ thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Y ngồi xuống khoang thuyền thở dốc, Tuyết Ngọc vẫn hướng mắt về phía bờ. Nàng lo lắng hỏi:

- Công tử! Sư nương của Tuyết Ngọc có sao không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Nàng yên tâm đi. Sư nương của nàng thừa khả năng để bơi trở vào bờ.

Nếu như không biết bơi vào bờ thì Mạc Nhược không thét lên câu sẽ quyết đòi lấy mạng tại hạ và nàng.

Tuyết Ngọc buông một tiếng thở dài:

- Mong rằng sư nương sẽ hiểu cho Dĩ Tuyết Ngọc.

- Bây giờ không hiểu, nhưng rồi sau này thế nào cũng sẽ hiểu mà. Nàng đừng quá lo lắng, không sớm thì muộn, sư nương của nàng sẽ hiểu nàng.

Con thuyền nan bồng bênh trôi theo dòng nước.

Tùng Vĩ nhìn lại sợi xích trên tay mình và Tuyết Ngọc nói:

- Tuyết Ngọc cô nương! Bây giờ chúng ta phải tìm cách tháo sợi dây xích này ra?

Nàng nhìn Tùng Vĩ nói:

- Huynh muốn tháo nó ra lắm, phải không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Nếu xích tại hạ với nàng... thật là bất tiện.

- Nhưng nếu huynh xích chung với Minh Minh, hay Mạc Linh thì có bất tiện không?

Tùng Vĩ giả lá cười nói:

- Xích với ai thì cũng bất tiện cả.

Nàng chớp mắt.

Tùng Vĩ nói:

- Tuyết Ngọc này! Sao nàng lại giải thoát cho tại hạ?

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

- Tuyết Ngọc cũng không biết nữa.

Đôi chân mày của Tùng Vĩ nhướn lên:

- Sao lạ vậy?

Nhìn lại Cang Tùng Vĩ, Tuyết Ngọc nói:

- Huynh nói lạ là sao?

- Ở... thì... phạm làm chuyện gì tất phải biết mục đích của mình chứ. Chẳng lẽ làm mà không biết mục đích của mình khi thực hiện công việc đó sao?

- Quả thật, Tuyết Ngọc cũng không biết vì sao mình phải làm như vậy nữa. Huynh có cho rằng Tuyết Ngọc muốn giữ đạo cho sư nương?

Tùng Vĩ nhìn nàng mỉm cười:

- Tại hạ nghĩ khác.

- Huynh nghĩ gì?

- Tùng Vĩ sợ nói ra không đúng với ý của nàng.

- Không đúng cũng đâu có sao.

Ngả lưng nằm duỗi dài dưới khoang chiếc thuyền nan, Tùng Vĩ đưa mắt nhìn những áng mây bành bồng trôi qua trước mắt mình. Tùng Vĩ lẩm nhẩm nói:

- Tuyết Ngọc không sợ nguy hiểm và sự trừng phạt của sư nương bằng con Kim trùng quái gỡ để giải thoát cho Cang Tùng Vĩ... Ở đâu nàng lại có động lực đó?

Nghe Tùng Vĩ nói mà đôi lưỡng quyền của Tuyết Ngọc nhuộm màu hồng e thẹn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đoán ra được không?

- Tất nhiên là được rồi. Chỉ cần nàng thành thật với Tùng Vĩ thôi.

- Lúc này Tuyết Ngọc rất thành thật với huynh.

Tùng Vĩ nhóm người ngồi lên. Y nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Ta hỏi nàng nhé?

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc nhẹ gật đầu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Nàng giải thoát cho Cang Tùng Vĩ không vì ngân lượng, bởi Cang Tùng Vĩ đâu có ngân lượng để hồi tạ ân của nàng.

- Tuyết Ngọc không vì ngân lượng mà phản bội sư môn, đắc tội với sư nương.

- Nàng cũng chẳng có mục đích nào khác? Ví như muốn có Ngọc Chỉ thần châu đấy mà.

- Tuyết Ngọc chẳng quan tâm đến Ngọc Chỉ thần châu.

- Nàng cũng không phải muốn cứu một tân Võ lâm Minh chủ.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Dĩ Tuyết Ngọc.

Nàng từ tốn nói:

- Tất cả các môn phái trong giang hồ đâu có môn phái nào thừa nhận huynh là tân Võ lâm Minh chủ, ngoại trừ những kẻ lỗ mãng hồ đồ như Túy đầu đà Đường Ngao và những kẻ lục lâm chẳng am tường giới luật võ lâm. Cho dù huynh có là Võ lâm Minh chủ thì Tuyết Ngọc cũng không giải thoát cho huynh để đắc tội với sư nương. Huynh là Võ lâm Minh chủ thì Tuyết Ngọc cũng chẳng có ích lợi gì.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Nàng nói đúng. Nàng không vì ngân lượng, không vì quyền lực, cũng chẳng vì Ngọc Chỉ thần châu mà giải thoát cho ta...

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Vậy Tuyết Ngọc vì cái gì mà cứu Cang Tùng Vĩ?

Y xoa trán nhìn thẳng vào mắt nàng, nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi. Hai người im lặng nhìn nhau, cứ như họ muốn trao đổi chỉ bằng ánh mắt thôi chứ không cần phải thốt ra lời.

Tùng Vĩ giật sợi dây xích:

- Tùng Vĩ hiểu rồi...

- Huynh hiểu gì?

Nàng thốt ra câu hỏi đó mà má ửng hồng e lệ.

Tùng Vĩ nói:

- Nàng yêu ta rồi phải không... đúng không nào?

Sắc hoa của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đỏ ửng như một quả chín sắp rụng khỏi cành. Nàng cúi mặt nhìn xuống, nhỏ nhẹ nói:

- Tuyết Ngọc đâu có xứng với huynh mà dám để tình cho huynh chứ. Chung quanh Cang huynh có biết bao nhiêu nữ nhân yêu huynh... Tuyết Ngọc so với những người đó, sao có thể sánh bằng? Không sánh bằng thì làm sao dám với tay đến chữ tình của Tùng Vĩ huynh?

Tùng Vĩ khoát tay.

Y khoát tay khiến cho sợi dây xích khua vào mạn thuyền, phát ra những âm thanh cộp cộp.

Tùng Vĩ vừa khoát tay vừa nói:

- Tuyết Ngọc nói như vậy là tự hạ thân phận của mình rồi. Nàng khiêm tốn quá thành ra khách sáo đấy.

Y lại ngả lưng nằm duỗi dài dưới khoang thuyền, đôi mắt nhìn lên bầu trời.

- Nếu bây giờ có một tấm gương đồng thì Tùng Vĩ sẽ để nó ngay trước mặt nàng. Tùng Vĩ có thể nói, tìm một nữ nhân có nhan sắc như Dĩ Tuyết Ngọc e rằng đốt đuốc giữa ban ngày cũng không tìm thấy.

Tuyết Ngọc mỉm cười.

- Huynh muốn nói nhan sắc?

Tùng Vĩ nhìn nàng khẽ gật đầu:

- Nàng là một trang giai nhân độc nhất vô nhị trên thế gian này đó. Với nhan sắc của nàng thì bất cứ một nam nhân nào bắt gặp...

Tùng Vĩ chắc lưỡi:

- Một đóa hoa đẹp như nàng thì ai cũng muốn sở hữu cả... Chỉ có những pho tượng vô tri, vô giác và những kẻ biến thái như bọn thái giám trong nội cung mới không muốn sở hữu thôi. Nói thế chứ, ngay cả bọn thái giám cũng khó mà ngăn được sự ham muốn chiếm hữu.

Nàng liếc Tùng Vĩ, rồi quay mặt nhìn về phía bờ sông, nhỏ nhẹ nói:

- Tùng Vĩ huynh nói quá cho Tuyết Ngọc rồi đó.

Tùng Vĩ nhìn nàng nhướn mày nói:

- Tùng Vĩ không nói quá đâu. Mà đó là sự thật... một sự thật rất hiển nhiên ngay trước mắt Tùng Vĩ.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ ngâm một bài thơ như thể muốn tặng bài thơ đó cho Dĩ Tuyết Ngọc.

Uy nhụy hoa kết tình,
Uyển chuyển phong hàm tư
Yếm thế thủ xuân tâm.
Chiếc lan hoàn tự di.

Dịch:

Tốt tươi kết tình
Dịu dàng gió suy tư
Lòng xuân giấu lệ giữ
Bẻ lan tự tặng mình.

Nghe Tùng Vĩ ngâm bài thơ đó, sắc hoa của Tuyết Ngọc càng thẹn hơn. Nàng nhỏ giọng nói:

- Phải chi ở đây có văn phòng tứ bảo, Tuyết Ngọc sẽ phiên đến Tùng Vĩ huynh đồ tự tặng bài thơ đó.

Nàng vừa nói vừa dỗi dôi thu nhãn tinh anh, lóng lánh với hai con người tròn xoe như hạt nhãn nhìn Tùng Vĩ. Ánh mắt của nàng biểu cảm tâm trạng của một thiếu nữ đến tuổi xuân thì bắt gặp người nam nhân đúng với ý của mình.

Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Nhan sắc của Tuyết Ngọc đẹp như vậy... xinh tươi như vậy... nhưng Tuyết Ngọc phải tự hỏi với mình rằng... Không biết người ta có để ý đến mình không?

Tùng Vĩ chớp mắt nói:

- Người ta... người đó là ai nào?

Nàng mỉm cười nói:

- Người mà Tuyết Ngọc đã để tình...

- Cang Tùng Vĩ?

Nàng đỏ bừng mặt nhưng gật đầu:

- Huynh có để tâm đến nhan sắc của Tuyết Ngọc không?

Tùng Vĩ chìa má đến trước mặt nàng. Y nói:

- Nàng thử véo má Cang Tùng Vĩ thử xem.

Tuyết Ngọc nheo mày, tò mò hỏi:

- Véo vào má huynh để làm gì?

- Nàng thử véo đi, rồi tự khắc biết ngay thôi.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lưỡng lự rồi miễn cưỡng véo vào má Tùng Vĩ. Nàng véo rất nhẹ nhưng Tùng Vĩ vẫn cứ la lên:

- Ôi cha!

Tùng Vĩ hốt hoảng nói:

- Huynh đau ư?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Không đau nhưng có cảm giác. Nếu có cảm giác thì Tùng Vĩ là một con người bằng xương, bằng thịt... một con người bình thường như những con người khác. Đã là con người bình thường tất phải nhận ra vẻ đẹp của nàng chứ. Không chỉ nhận biết mà còn bị nhan sắc của Tuyết Ngọc làm cho mơ mộng nữa.

Mặt nàng đỏ bừng thẹn thùng, Tuyết Ngọc cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Nàng ôn nhu nói:

- Huynh nói thật chứ?

- Chuyện này rõ năm rõ mười rồi, còn gì không thật chứ. Tuyết Ngọc đẹp như thế này, thì đến cả những pho tượng La Hán trong Thiếu Lâm tự cũng phải để mắt đến, chứ đừng nói Tùng Vĩ.

Y nhìn nàng.

Tuyết Ngọc bẽn lẽn nói:

- Nhưng nhan sắc cũng có lúc tàn phai.

- Ai mà không tàn... Nếu nhan sắc của nàng tàn thì Cang Tùng Vĩ cũng tóc bạc, râu bạc, và chống gậy đi lom khom rồi.

Tuyết Ngọc phá lên cười:

- Huynh dí dỏm quá hà.

- Nhưng dù sao thì cũng đã cho nàng được một nụ cười. Ái chà! Tiếng cười của nàng nghe chẳng khác gì Bao Tự thời xưa vậy. Ông trời đúng là bỏ rất nhiều công sức để tạo ra nàng.

Nàng chớp mắt, e lệ.

- Tùng Vĩ huynh nói thật với lòng huynh chứ?

- Tất nhiên rồi.

Tùng Vĩ chìa mặt tới trước mặt Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc nhìn kỹ bộ mặt của Tùng Vĩ coi, ta có phải xảo trá với nàng không?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ:

- Tuyết Ngọc tin huynh không phải là kẻ xảo trá.

- Đó. Ta biết nàng nhìn đúng người mà. Chứ đâu như những trưởng môn võ lâm. Xem gà hóa cuốc, trông phụng mà ngỡ là quạ, gấn nhanh cho Cang Tùng Vĩ cái mỹ danh “Xảo Trá”. Đúng là họ không biết phân biệt đâu là vàng đâu là thau, khiến cho vàng thau lẫn lộn.

Tuyết Ngọc mỉm cười:

- Thế Tuyết Ngọc hỏi huynh...

- Nàng hỏi đi... Tùng Vĩ sẵn sàng trả lời nàng.

- Khi này huynh nói... bất cứ nam nhân nào gặp Tuyết Ngọc đều lụy vì nhan sắc của Tuyết Ngọc?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng. Tùng Vĩ cam đoan chắc chắn như vậy.

- Huynh là người bình thường như họ, vậy huynh có lụy không?

Tùng Vĩ nhướn mày nhìn nàng nói:

- Thì cũng như họ thôi... có khác gì đâu. Cho dù Tùng Vĩ có là Võ lâm Minh chủ thì cũng chỉ là người bình thường. Huống chi, Tùng Vĩ lại là một con người rất bình thường nữa...

Y còn nói nữa nhưng Tùng Vĩ ngăn y lại. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Tùng Vĩ, trang trọng nói:

- Tuyết Ngọc yêu huynh.

- Tùng Vĩ biết.

- Nếu như bây giờ huynh không cần chiếm hữu muội... nhưng muội muốn trao thể xác này cho huynh?

Vẻ bối rối hiện ra trên mặt Tùng Vĩ. Y buột miệng hỏi lại nàng:

- Tùng Vĩ muốn trao thể xác cho Tùng Vĩ?

Nàng thản nhiên gật đầu.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Cái gì nữa đây... Hết sư nương rồi đến sư đồ à!”

Tùng Vĩ miễn cưỡng hỏi:

- Tuyết Ngọc suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Tuyết Ngọc không cần suy nghĩ. Tuyết Ngọc biết đã yêu Tùng Vĩ rồi.

Yêu huynh từ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Hôm đó...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không không. Hôm đó khác, hôm nay khác.

- Khác ở chỗ nào... Huynh nói cho muội biết được không?

- Hôm đó. Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc là hai kẻ đối địch nhau. Còn hôm nay, chúng ta đang ở chung một con thuyền. Mặc dù chúng ta đang ở chung một con thuyền nhưng không phải Tuyết Ngọc trao thân cho Tùng Vĩ... thì Tùng Vĩ lại nhân cơ hội đó mà chiếm hữu thể xác của Tuyết Ngọc.

- Tuyết Ngọc trao mà huynh không nhận?

- Nói như thế thì huynh không còn là người bình thường rồi. Một kẻ bình thường như huynh thì không thể nào từ chối được.

Y mỉm cười với nàng, rồi nói tiếp:

- Nhưng có một điều khiến huynh phải suy nghĩ trước khi tiếp nhận sự trao tình của Dĩ Tuyết Ngọc.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Điều gì?

- Trong suy nghĩ của Cang Tùng Vĩ, thì Tùng Vĩ không bao giờ dám đùa bỡn với chữ tình, hay đúng ra đùa với lửa tình. Bởi lửa tình có thể thiêu cháy mọi sự vật có trên cõi đời này... Thậm chí, một con người thành nhân cũng bị nó tiêu hủy một cách tàn khốc.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc khẽ buông một tiếng thở dài, rồi nói:

- Huynh sợ tình?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không phải như Tuyết Ngọc nghĩ đâu. Nếu Tùng Vĩ sợ tình... thì tự mình biết thành một xác chết biết thở mà thôi.

Y nhướn mày nói tiếp:

- Tình yêu đẹp lắm chứ. Cuộc đời này, nếu chẳng có tình... không một ai nghĩ đến tình yêu, mà chỉ có suy nghĩ về chức vị hư danh và ngân lượng thì chán chết đi được. Nếu không có tình yêu, tạo hóa càn khôn diệt vong mất.

Nàng cướp lời Tùng Vĩ:

- Huynh nghĩ vậy, thế bây giờ Tuyết Ngọc trao tình cho huynh đó.

Nàng vừa nói vừa nắm lấy tay Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Nếu chuyện này để cho các vương tôn công tử nghe và thấy chắc nó phải truy lùng Tùng Vĩ mà lấy mạng mất. Một đóa hoa đẹp nhất tự dưng lại rơi vào tay một gã vô danh chẳng có chức phận gì trong cuộc đời.

- Tuyết Ngọc không màng đến điều đó. Huynh có chức phận, hay có uy danh đều do số trời đã định. Còn Tuyết Ngọc, chỉ biết mình đã yêu huynh.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu huynh muốn Tuyết Ngọc chứng minh tình yêu đó thì Tuyết Ngọc xin trao thân cho huynh.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Thế Tuyết Ngọc nghĩ tình yêu như thế nào?

- Tuyết Ngọc không giải thích được tình yêu. Nhưng Tuyết Ngọc biết mình đã yêu Tùng Vĩ rồi.

- Chính tình yêu đó khiến Tuyết Ngọc nghĩ trao thân cho Tùng Vĩ là cách biểu lộ tình yêu của Tuyết Ngọc ư?

Nàng gật đầu:

- Nếu huynh muốn chiếm hữu thể xác của Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ rút tay lại, phe phẩy trước mặt nàng:

- Nàng hiểu như thế là sai rồi. Dục tình chỉ làm đậm đà thêm men ngọt thi vị của tình yêu mà thôi, chứ nó không phải là tình yêu. Nếu tình yêu đích thực thì dục tình là sợi dây ràng buộc, bằng như đó chỉ là sự ngộ nhận thì hãy coi chừng dục tình. Nó có thể biến thi vị của tình yêu thành men đắng thù hận đó.

Y ve cằm mỉm cười nói:

- Chính vì lẽ đó mà Tùng Vĩ mới sợ lửa tình.

- Vậy huynh nói cho Tuyết Ngọc biết xem, thế nào mới là tình yêu đích thực?

Sự lúng túng hiện ra trên vẻ mặt của Tùng Vĩ. Y xoa tay, gãi đầu trông thật là nực cười. Tuyết Ngọc hỏi:

- Huynh không nói được à?

- Nói thì ai cũng nói được cả. Lời nói gió thoảng mây bay mà. Nhưng chính bản thân Tùng Vĩ cũng đang đi tìm tình yêu đích thực cho mình.

Y lắc đầu nói tiếp:

- Tìm được một tình yêu đích thực đâu phải dễ. Tuyết Ngọc có đồng ý với Tùng Vĩ điều đó không?

Nàng gật đầu. Vừa gật đầu, Tuyết Ngọc vừa hỏi:

- Nhưng thế nào mới là tình yêu đích thực?

Tùng Vĩ thở ra:

- Câu hỏi của Tuyết Ngọc, huynh không làm sao trả lời được. Ngay huynh cũng chẳng biết tình yêu đích thực ở đâu và nó biểu hiện ra như thế nào.

- Huynh đi tìm nó mà không nhận được chân diện của nó à?

- Đúng rồi. Bởi vì con người quá phức tạp. Phức tạp đến độ chẳng bao giờ phân biệt được cái thật và cái giả.

- Ngay như Tuyết Ngọc...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Nếu Tuyết Ngọc có tình yêu với Tùng Vĩ và ngược lại Tùng Vĩ có tình với Tuyết Ngọc thì mầm tình sẽ chớm nở... Khi đó, Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc sẽ nhận được đâu là tình yêu, còn đâu là dục tình hay sự ngộ nhận.

Nàng buông một tiếng thở dài, rồi nói:

- Biết đến bao giờ.

- Chúng ta còn ràng buộc với nhau bằng sợi dây xích này mà. Biết đâu chừng, đây chính là sợi tơ mà ông Tư bà Nguyệt muốn kết dính Tùng Vĩ với Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Nàng lườm Tùng Vĩ bằng ánh mắt thẹn thùng e lệ. Nhưng rồi nét e lệ của nàng biến ngay thành những nét buồn vờ vờ, khi Tuyết Ngọc sức nghĩ lại mình.

Nàng nhìn về phía tả ngạn nghĩ thầm: “Tuyết Ngọc đã không còn trong trắng nữa. Nếu như có tình yêu đó, không biết Tuyết Ngọc có xứng đáng với chàng không?”

Ý niệm kia khiến Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc cảm thấy hụt hẫng trong tâm hồn mình. Nàng nhìn sợi dây xích trên tay mình nối với tả thủ của Tùng Vĩ, rồi nhìn Tùng Vĩ nói:

- Nó là tơ tình, phải không huynh?

Với câu nói đó, bất giác Tuyết Ngọc khấn thầm trong tâm tưởng, mong sợi xích kết nối giữa hai người chẳng bao giờ đứt, và đừng bao giờ rời khỏi tay họ.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Họa Kiếp Trùng Trùng

Chiếc thuyền nan cập vào tả ngạn, hai người bước lên bờ, Tùng Vĩ nhìn sang Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc muội! Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc đi tìm người chặt sợi xích này ra.

Nàng miễn cưỡng gật đầu, rồi hỏi Tùng Vĩ:

- Khi sợi xích này đứt rồi, huynh sẽ ly khai với Tuyết Ngọc.

- Tùng Vĩ cũng không biết nữa.

- Huynh không muốn nói ra, nhưng Tuyết Ngọc đoán được tâm ý của huynh. Nếu như sợi xích này đứt rồi... huynh sẽ đi đâu?

- Nếu như chặt đứt xích rồi, huynh có hai chuyện phải làm ngay lúc này.

- Chuyện gì?

- Một là tìm Trương Minh Minh... Sau đó là tìm Tô Mặc Linh.

Buông một tiếng thở dài, sắc hoa của Tuyết Ngọc đượm những nét u buồn vơi vợi. Nàng nhìn Tùng Vĩ nói:

- Trong tâm của Tùng Vĩ huynh lúc nào cũng có hai người đó ư?

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Hê! Nàng hiểu lầm huynh rồi đó. Tìm Trương Minh Minh, ý của huynh là muốn Minh Minh giải huyệt cho huynh. Tìm Mặc Linh vì huynh phải đi tìm...

- Tuyết Ngọc có thể theo huynh được chứ?

- Nếu như Tuyết Ngọc có hứng thú muốn đi cùng với Cang Tùng Vĩ.

- Tất nhiên muội có hứng thú rồi.

Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc định rời bỏ bờ sông thì nghe tiếng la thất thanh của nữ nhân phát ra từ một gian thảo xá gần đó.

Tùng Vĩ nói:

- Tuyết Ngọc! Chúng ta lại xem, coi có thể giúp được cho người ta không?

Tuyết Ngọc gật đầu.

Hai người chạy vội về phía gian thảo xá, nơi vừa phát ra tiếng kêu cứu. Bước đến trước gian thảo xá, Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc phải sửng sờ khi thấy ngay trước cửa thảo xá là xác một trung niên với lục phủ ngũ tạng lòi hẳn ra ngoài. Bên trong thảo xá là những tiếng thở hỗn hển.

Tùng Vĩ cau mày đập tung cửa thảo xá.

Cảnh tượng trong thảo xá khiến Tùng Vĩ phải phẫn nộ tột cùng. Hoạt Sát Diêm La Đường Trung mình trần trụi trực, phơi làn da bạch tạng của y, còn trên chiếc chõng tre là một mỹ phụ với trang phục bị xé nát tả tơi, trên người đầy những vết bầm thâm tím.

Tùng Vĩ quát lớn:

- Đường các hạ!

Đường Trung nhú mày nhìn Tùng Vĩ. Y bất giác thối bộ buột miệng thốt.

- Cang Tùng Vĩ!

Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào sợi dây xích tỏa sắc vàng óng ánh, rồi định nhãn nhìn Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ gắt giọng nói:

- Đường Trung các hạ đã làm ra chuyện này?

Mặt Đường Trung sa sầm lại. Y ngậm ngừng một lúc rồi nói:

- Đúng là chuyện Đường Trung làm... nhưng chẳng liên can gì đến Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ tức giận quát:

- Hồ đồ!

Tùng Vĩ vừa nói vừa vung tay.

Đường Trung hốt hoảng thối liền ba bộ. Tại Dạ Hương lâu, Đường Trung đã tận mục thị chứng võ công của Tùng Vĩ như thế nào. Lúc này, y đâu biết Tùng Vĩ đã bị Minh Minh khống chế đại huyết Đan Điền không thể vận công được nữa.

Đường Trung vừa thối bộ vừa khoát tay:

- Khoan!

Tùng Vĩ danh mặt nói:

- Các hạ muốn nói gì?

Đường Trung giả lả nói:

- Tân Võ lâm Minh chủ! Chuyện nhỏ thế này mà Minh chủ muốn sát tử Đường Trung này sao?

Nghe Đường Trung nói, Tùng Vĩ càng tức giận hơn, giần giọng hét lớn:

- Thế này mà các hạ còn nói là chuyện nhỏ à? Các hạ giết người, còn toan cường hiếp thê tử của người ta nữa...

Tùng Vĩ gầm lên với tất cả sự phẫn nộ.

- Các hạ đáng chết lắm!

Câu quát tháo của Cang Tùng Vĩ khiến Hoạt Sát Diêm La Đường Trung giật mình. Y thối bộ, dựa lưng vào vách thảo xá, khoát tay nói:

- Minh chủ! Chúng ta đều là người chung một thuyền với nhau.

Nghe gã thốt ra câu này, Tùng Vĩ càng tức giận hơn:

- Cái gì? Các hạ nói cái gì nói lại cho Cang Tùng Vĩ nghe lại coi?

- Đường Trung nói Đường Trung và Minh chủ chung một thuyền.

Tùng Vĩ tức giận gạt ngang:

- Hồ đồ! Tùng Vĩ đâu phải hạng người tiểu nhân bỉ ổi như Đường các hạ. Hành động của Đường các hạ quá ư bỉ ổi, làm sao Tùng Vĩ này chấp nhận được.

- Chúng ta đều là người của Hắc đạo... mà Hắc đạo thì...

Tùng Vĩ tròn mắt, dựng chân mày hét lớn:

- Im miệng! Hắc đạo là phải hành động như Đường các hạ sao? Nói ra điều đó, các hạ không biết thẹn à? Hắc đạo là hành động giết người, cưỡng bức thê tử của người ta à? Hắc đạo là như vậy sao? Tùng Vĩ không trừng trị Đường các hạ, quả là không đáng đứng trong trời đất nữa.

Tùng Vĩ vừa nói vừa dẫn tới hai bộ dụng hữu thủ định phát tác Vô Minh tiên khí, nhưng khi dụng hữu thủ rồi mới giật mình nghĩ lại mình vẫn còn bị khống chế đại huyết Đan Điền.

Thấy Tùng Vĩ dựng hữu thủ, Hoạt Sát Diêm La Đường Trung nghiêng rặng, rít giọng nói:

- Đường mỗ này cũng đâu kính trọng gì người...

Y vừa nói vừa bổ đến Tùng Vĩ một đạo Phách Không chưởng, Hoạt Sát Diêm La phát tác chưởng kinh đó, nhưng đoán chắc sẽ bị hóa giải bởi Vô Minh tiên khí của đối phương, thậm chí y còn bị nội thương trầm trọng. Sự biến diễn ra lại hoàn toàn trái ngược với ý niệm trong đầu Hoạt Sát Diêm La Đường Trung. Ngọn Phách Không chưởng của y vỗ thẳng đến thân ảnh Tùng Vĩ mà tuyệt nhiên chẳng gặp sự cản trở nào.

Bình...

Hứng trọn một chưởng của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung, Tùng Vĩ bật ngược về sau, va lưng vào vách thảo xá khiến nó đổ sập xuống. Ngay cả Mỹ Ảnh Âm Sát cũng chúi người té theo Tùng Vĩ bởi sợi xích giật mạnh nàng.

Đầu óc rộn lên những âm thanh ù ù, mắt thì nẩy đom đóm, khí huyết nhộn nhạo trong kinh mạch, Tùng Vĩ rùng mình ói luôn một bùm máu rưới đỏ mặt đất trước mặt mình.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung vừa ngạc nhiên, vừa ngờ ngác với hiện tượng đó.

Y dẫn đến một bộ, định nhãn chăm chăm nhìn Tùng Vĩ, gằn giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người đã bị nội thương rồi phải không?

Tùng Vĩ nhìn Đường Trung, giả lả nói:

- Cang Tùng Vĩ chỉ muốn cảnh cáo các hạ thôi. Sao người lại dám đánh ta?

Y vừa nói vừa nghĩ thầm: “Mình tức giận quá đâm phát rồ, phát dại, quên bẵng cả lúc này mình không thể vận công được”.

Đường Trung ngửa mặt cười khanh khách:

- Tùng Vĩ! Hoạt Sát Diêm La Đường Trung không chỉ muốn đánh người đâu... mà còn muốn lấy mạng người nữa. Thậm chí, phải lấy mạng người bằng một cực hình đau đớn nhất, Đường mỗ mới mãn nguyện.

Đôi chân mày Tùng Vĩ cau lại. Y gượng đứng lên:

- Hóa ra các hạ hận thù Tùng Vĩ à?

- Đúng. Đường mở giận nhất là người đó. Người chỉ mới bước vào võ lâm Hắc đạo thì đã được mọi người suy tôn là Minh chủ... mà đúng ra chức vị đó phải là của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung này.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Cái nhục ở Dạ Hương lâu, ta còn nhớ đấy. Và hôm nay bốn nhân tự tay kết liễu ngươi.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc chau mày nhìn Hoạt Sát Diêm La Đường Trung. Nàng gằn giọng nói:

- Hoạt Sát Diêm La Đường Trung! Có Dĩ Tuyết Ngọc, người đừng hòng làm được điều đó.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung nhìn Tuyết Ngọc. Y chớp mắt rồi lại chăm chăm nhìn nàng từ đầu đến chân:

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc... trang giai nhân đẹp nhất trong thiên hạ. Mỹ nữ đẹp nhất trong giới Hắc đạo, người mà bất cứ nam nhân nào gặp cũng phải tơ tình. Quả là không sai...

Y mím môi suy nghĩ rồi nói:

- Dĩ Tuyết Ngọc! Nàng hãy lấy mạng tên tiểu tử xảo trá đó đi. Rồi ta và nàng sẽ cùng nhau sánh bước đường bệ ngòi trên chiếc ngai của hãn.

Tuyết Ngọc nói:

- Đường tôn giá muốn ta lấy mạng Võ lâm Minh chủ ư?

Đường Trung gật đầu:

- Đúng. Nàng hãy sát tử hãn đi!

- Được.

Thốt ra câu nói đó. Tuyết Ngọc dồn công lực vào đôi ngọc thủ. Nàng bất ngờ xoay nửa vòng bổ thẳng đến Hoạt Sát Diêm La hai đạo Phách Không chưởng. Chưởng kinh của Dĩ Tuyết Ngọc phát ra thật ôn nhu, nhưng tiềm ẩn bên trong là sát khí trùng trùng điệp điệp.

Nàng vừa phát chưởng công vừa nói:

- Kẻ Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc muốn lấy mạng chính là người thì đúng hơn.

Hai đạo kinh bổ tới, Hoạt Sát Diêm La Đường Trung không né tránh, mà lại dụng chưởng công đón thẳng đỡ thẳng.

Y vừa đỡ chưởng của Dĩ Tuyết Ngọc vừa nói:

- Ta không dễ bị nàng lừa đâu.

Hai đạo chưởng một âm một dương, một nhu một cương chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Dư kinh do hai ngọn chưởng chạm vào nhau, cuốn thành cơn lốc dữ dờ luôn nóc thảo xá.

Tuyết Ngọc thối liền hai bộ.

Bên kia, Hoạt Sát Diêm La Đường Trung thì vẫn trụ một chỗ. Gã phá lên cười đắc chí, khi mình chiếm được thế thượng phong. Đường Trung nói:

- Hôm nay không ngờ ông trời lại đãi Hoạt Sát Diêm La Đường Trung này nên khiến tiểu tử Cang Tùng Vĩ đưa cả Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đến cống nạp cho Đường mỗ.

Gã vừa nói vừa dẫn đến hai bộ, giả lả nói với Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc nghe lời ta đi! Ông trời không còn độ cho tên tiểu tử đó đâu.

Y vừa nói vừa dựng cao song thủ với một thế trao hướng vào Tùng Vĩ.

Giã gằn giọng nói:

- Để Đường mỗ thay nàng lấy mạng hãn vậy.

Y vừa nói vừa bổ mạnh đôi trao công hướng vào Cang Tùng Vĩ.

Tuyết Ngọc sàng bộ qua che cho Tùng Vĩ, đồng thời dựng chưởng đón đỡ thẳng lấy trao công của đối phương.

Ầm...

Lần này, nàng và Tùng Vĩ cùng bổ nhào xuống đất. Tuyết Ngọc ngã lên mình Tùng Vĩ. Đôi ngọc thủ của nàng rã rượi như thể muốn gãy thành từng đoạn.

Đường Trung đắc chí cười lên the thé.

Mỹ phụ nằm trên chiếc chõng tre bồng ngời nhồm lên. Nàng đay nghiến nhìn Đường Trung nói:

- Ác nhân dân tộc! Trả tương công lại cho ta!

Mỹ phụ vừa nói vừa toan lao vào Hoạt Sát Diêm La Đường Trung. Đường Trung cắt ngang tràng tiểu ngạo, nhìn lại mỹ phụ, song trảo dựng đứng. Y rít giọng nói:

- Đường mỗi giờ chẳng cần đến người nữa.

Khi mỹ phụ nhào đến thì Hoạt Sát Diêm La Đường Trung chẳng một e dè hay ngần ngại. Y bổ thẳng đôi trảo công tàn nhẫn vào vùng hạ đẳng của mỹ phụ.

Tất cả mọi diễn biến đều đập vào mắt Tùng Vĩ. Y bật đứng lên.

- Đường Trung! Đứng...

Mặc cho Tùng Vĩ quát tháo ngăn y lại, nhưng đôi trảo công tàn nhẫn vô tâm của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung vẫn bổ thẳng vào vùng hạ đẳng của mỹ phụ.

Khi trảo công của gã chạm vào vùng hạ đẳng của mỹ phụ thì một âm thanh khô khốc phát ra.

Bụp...

Tùng Vĩ nhăn mặt, tứ chi rụng rời khi thấy rõ mồn một đôi trảo công của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung xuyên qua da thịt mỹ phụ. Khi y rút lại kéo theo lục phủ ngũ tạng của người xấu số cùng với một vòi máu rưới đỏ nền đất thảo xá.

Hai hàm răng Tùng Vĩ nghiến chặt vào nhau, thần nhãn lộ hung quang hùng hực. Tùng Vĩ đay nghiến nói:

- Đường Trung! Người thật là đáng chết!

Quay ngoắt lại Tùng Vĩ, Đường Trung thả lục phủ ngũ tạng xuống xác mỹ phụ vừa nói:

- Cang Tùng Vĩ tiểu tử! Người mới là đáng chết. Nếu hôm nay Đường mỗi không giết người thì ta chẳng còn chỗ nào đứng trong trời đất nữa.

Gã vừa nói vừa xô đến nửa bộ, song trảo lại dựng đứng.

Hai hàm răng Tùng Vĩ nghiến lại ken két. Y gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ cũng phải giết một tên ác nhân vô tâm, vô tính, vô đạo như người.

Thốt ra lời nói đó, phần uất của Tùng Vĩ dâng đến tột cùng. Những tưởng đâu y sẽ vỡ tung bởi cơn cuồng nộ đó. Bất kể đến chuyện mình có

thể bị tâu hỏa nhập ma nếu như dụng đến công lực, hoặc Đan Điền có thể vỡ tung nếu dồn chân nguyên xuống đó để phát tác chiêu công. Tùng Vĩ dồn tất cả nội lực vào Đan Điền. Cảm nhận được Tùng Vĩ có được khi dồn công lực vào Đan Điền là toàn bộ kinh mạch căng phồng, riêng Đan Điền chẳng khác nào quả bóng căng cứng chực nổ tan.

Tùng Vĩ lắc đầu xua đi cảm giác đó, miệng thì nói:

- Mặc! Cang Tùng Vĩ chết cũng được, nhưng trước tiên Hoạt Sát Diêm La Đường Trung phải chết.

Đạo Vô Minh tiên khí phát ra cùng với trảo công của Đường Trung chụp tới.

Vô Minh tiên khí và trảo công của Hoạt Sát Diêm La chạm thẳng vào nhau. Khi sự biến diễn ra, Hoạt Sát Diêm La cảm nhận được thì đã quá muộn rồi.

Ầm...

Đôi trảo công của Đường Trung những tưởng bị gãy ra từng đoạn. Y liên tục thối bộ đến khi dựa lưng được vào vách thảo xá, sắc diện tái nhợt tái nhợt, rồi ưỡn người phun ra một vòi máu tươi, nhộm đỏ nền đất ngay trước mũi giày mình.

Bên kia, Cang Tùng Vĩ vẫn đứng chôn chân dưới đất nhưng sắc diện lại tím tái.

Sắc diện như vậy là do Tùng Vĩ bất kể đến sự sống chết của mình mà dụng đến dương khí khiến cho kinh mạch căng phồng, Đan Điền chỉ chực nổ tung cùng với cảm giác đau đớn cực kỳ.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Ta chết đến nơi rồi... Nhưng trước khi chết phải giết tên ác nhân vô đạo này”.

Tùng Vĩ rít lên:

- Người phải chết!

Tiếng quát đầy chất phần uất của Cang Tùng Vĩ khiến cho Hoạt Sát Diêm La Đường Trung giật mình, hốt hoảng. Hồn vía y tán mát bởi cái giạt mình đó. Y chẳng còn ý niệm gì, ngoài mỗi một ý tưởng là đào thoát để bảo vệ cho mạng sống mình.

Tùng Vĩ vừa quát dứt tiếng, chưa kịp phát điểm công thì Hoạt Sát Diêm La Đường Trung đã lao qua chỗ vách đổ, thi triển khinh công bỏ chạy.

Thất Hoạt Sát Diêm La bỏ chạy, Tùng Vĩ toan đuổi theo, nhưng vừa dịch bước thì toàn thân như thể bị căng cứng, muốn hóa thành tượng đá. Y rùng mình với lớp da ốc nổi lên khắp toàn thân, liền ngồi phịch xuống nền đất vận công điều tức. Tùng Vĩ cảm nhận bao nhiêu chân ngưỡng mà lão ác ma Cốc Thừa Tự truyền cho mình như dòng thác cuộn trào đổ về đại huyết Đan Điền. Còn vùng Đan Điền chẳng khác nào một quả bóng thật căng, sắp sửa nổ tung.

Sắc diện Tùng Vĩ đỏ bừng cùng với những luồng hỏa khí tỏa ra khắp cả cơ thể.

Thấy Tùng Vĩ rơi vào tình trạng đó Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc lo lắng, lắc vai Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Huynh có sao không?

Gượng nói với nàng bằng chất giọng thều thào như người sắp đứt hơi:

- Tùng Vĩ sắp chết đến nơi rồi.

Vùng Đan Điền của Tùng Vĩ càng lúc càng phồng lên, cùng với cảm giác đau đớn tột cùng khiến chân diện phải nhăn nhúm lại.

Tuyết Ngọc bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Huynh! Mọii phải làm sao đây?

Tùng Vĩ thở hỗn hển nhìn nàng.

Hỏa khí trong nội thể Tùng Vĩ càng lúc càng phả ra, đến độ Tuyết Ngọc có cảm giác mình đang ngồi bên một khối than hồng khổng lồ.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Để mọii đưa huynh tìm đại phu.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tùng Vĩ nhắm mắt lại. Trong tư thế ngồi kiết đà, xem y chẳng khác nào pho tượng vừa mới được nung thành với màu da đỏ ửng.

Tuyết Ngọc lo lắng gọi tên y:

- Tùng Vĩ huynh! Tùng Vĩ huynh...

Mặc cho nàng gọi, nhưng Tùng Vĩ vẫn bất động như thể chẳng còn nghe, còn biết gì đến thực tại chung quanh mình.

Tình trạng của Tùng Vĩ khiến Tuyết Ngọc lúng túng vô cùng. Nàng toan xốc Tùng Vĩ lên lưng để công y đi tìm đại phu thì bất thành linh hai gã đại hán lực lưỡng xâm nhập xuống vào.

Một người vận trang phục xanh, thắt lưng trắng thuộc phái Chung Nam, gào lớn:

- Quân Hắc đạo! Dám giết nghĩa ca của bốn thiếu gia.

Y vừa nói vừa xông đến, rút trường kiếm chực phạt vào thể pháp của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc.

Nàng hét lớn:

- Dừng tay!

Chạm vào chân diện xinh đẹp như tiên của Tuyết Ngọc, bất giác gã đại hán thu ngay kiếm về.

Y cứ gương mắt nhìn nàng, như thể muốn thâm tóm toàn bộ chân diện của nàng vào hai con ngươi.

Tùng Vĩ từ tốn lên tiếng:

- Chúng tôi không phải là hung thủ giết người.

Gã đại hán với bộ mặt rõ chẳng rõ chịt chẳng khác gì tổ ong, cảm thì nhọn, mũi lại giống như mỏ két, tất cả những nét gian xảo đều hiện trên chân diện gã.

Tuyết Ngọc nói tiếp:

- Hung thủ gây ra chuyện này là Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Gã đại hán buông kiếm thẳng theo thân người, gằn giọng nói:

- Hoạt Sát Diêm La Đường Trung gây ra cảnh thê lương này. Vậy còn hai người là ai, mau nói cho Võ Khôi này biết.

Tuyết Ngọc từ tốn thuật lại mọi chuyện từ khi nàng và Tùng Vĩ bước lên bờ nghe tiếng kêu cứu chạy đến... vì muốn cứu người mà Tùng Vĩ phải ra nông nổi này.

Nghe nàng thuật xong, Võ Khôi gằn giọng hỏi nàng:

- Gã này chính là Cang Tùng Vĩ, ngoại danh Xảo Tà?

Tuyết Ngọc gật đầu.

Võ Khôi hừ nhạt một tiếng:

- Không ngờ bốn thiếu gia lại gặp tên tiểu tử thiên hạ đệ nhất gian trá ở đây.

Tuyết Ngọc cau mày:

- Võ các hạ nói vậy có ý gì?

- Còn ý gì nữa. Võ mỗi phải lấy mạng hẳn chứ còn gì nữa. Tất cả mọi người thuộc Bạch đạo trên võ lâm, ai ai cũng đều muốn lấy mạng tên tiểu tử gian trá này. Những chuyện y làm khiến cho cả giới võ lâm Bạch đạo đều phần nộ tột cùng.

Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói:

- Tùng Vĩ đã làm gì khiến huynh phần nộ chứ? Nếu không vì cứu mạng người thì Tùng Vĩ đâu ra nông nổi này.

Võ Khôi nhặt nhẹo đáp lời Tuyết Ngọc:

- Cô nương nhìn xem. Y cứu người nhưng có cứu được ai nào? Tất cả đều đã chết... chết một cách thê thảm... Không chừng chuyện này không phải do Hoạt Sát Diêm La gây ra, mà do chính tên tiểu tử Xảo Tà Cang Tùng Vĩ làm... nhưng cô nương đã trút tội cho người khác.

Tuyết Ngọc lắc đầu:

- Võ công tử! Tuyết Ngọc lấy sinh mạng của mình ra bảo chứng cho lời mình nói.

Đôi chân mày của Võ Khôi nhíu lại. Y nghiêm giọng hỏi lại nàng:

- Tuyết Ngọc cô nương lấy sinh mạng ra bảo chứng cho Xảo Tà Cang Tùng Vĩ ư?

Tuyết Ngọc gật đầu.

Võ Khôi gật gù:

- Nếu cô nương muốn bảo chứng cho Xảo Tà Cang Tùng Vĩ thì hãy đi theo tại hạ.

- Công tử muốn Tuyết Ngọc đi đâu?

- Theo tại hạ về núi Lĩnh Nam... đến Chung Nam phái.

Y nhếch môi mỉm cười. Nụ cười mỉm của Võ Khôi càng tạo ra những nét gian trá trên khuôn mặt gã. Y nói:

- Thật ra, nếu Tuyết Ngọc cô nương không có dạng nhan sắc siêu phàm xuất chúng thì Võ Khôi bốn thiếu gia cũng không thỉnh cô nương đến

Chung Nam phái đâu.

Tuyết Ngọc ngờ ngợ hiểu ra được ẩn ý trong câu nói của họ Võ. Sắc diện nàng bừng đỏ vừa thẹn, vừa giận.

Nàng gay gắt nói:

- Hóa ra công tử là người của Chung Nam phái?

- Không chỉ là người của Chung Nam phái, mà còn là bốn thiếu gia nữa.

Gã đại hán có bộ mặt non choẹt đứng sau lưng Võ Khôi nhìn Tuyết Ngọc nói:

- Cô nương hãy theo công tử gia của tôi... Ở đây, tôi sẽ lo cho Cang Tùng Vĩ.

Tuyết Ngọc đay nghiến nói:

- Không cần nói nhiều. Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đã hiểu ý của các người rồi.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Các người tưởng bắt nạt Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc dễ lắm sao?

Tuyết Ngọc vừa nói vừa vận công vào ngọc thủ. Hữu thủ của nàng đẩy mạnh tới gã Võ Khôi một đạo kinh vô danh vô sắc.

Võ Khôi hoành trường kiếm đón lấy kinh lực ôn nhu của Dĩ Tuyết Ngọc. Chát...

Y vừa đỡ vừa nói:

- Rượu mời nàng không chịu uống, đòi uống rượu phạt. Để bốn thiếu gia cho nàng thấy kiếm pháp Chung Nam phái như thế nào.

Đánh ra một chưởng kinh, bị Võ Khôi dùng kiếm phá, Tuyết Ngọc giờ mới nhận biết Võ Khôi không phải là kiếm thủ tầm thường. Nếu không muốn nói y còn là một kiếm thủ với kiếm pháp không sao lường được.

Tuyết Ngọc còn chưa biết phải làm gì thì ảnh kiếm của Võ Khôi đã cắt một đường cực kỳ nhanh với uy lực xé gió, cắt đôi. Thế kiếm của gã quái dị đến độ Tuyết Ngọc chẳng biết phải phản ứng như thế nào.

Nàng muốn thối về sau nhưng sợ kiếm của Võ Khôi sẽ nhân cơ hội đó lấy mạng Tùng Vĩ. Nàng buộc phải nghiến răng đánh bừa một ngọn nhu kinh đón lấy kiếm ảnh của đối phương, mà tin chắc mình sẽ bị kiếm quang của đối phương chặt đứt tay.

Chát...

Khi kiếm đánh bật đao nhu kình của Tuyết Ngọc, mũi kiếm vẫn điem tới nhanh như tính sa.

Tuyết Ngọc sớn người khi cảm nhận sát kiếm điem đúng yết hầu mình. Nàng nghĩ thầm: “Mình và Tùng Vĩ sẽ cùng chết với nhau... Vậy cũng được”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng thì mũi kiếm của Võ Khôi đã điem nhẹ vào yết hầu Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc sững sờ nhìn gã:

- Muốn giết thì cứ giết Dĩ Tuyết Ngọc.

Gã nhếch môi nói:

- Ta chỉ muốn lấy mạng tên Xảo Tà tiểu tử mà thôi... còn nàng thì không.

Y vừa nói vừa nhìn sang Tùng Vĩ đang ngồi như pho tượng dưới chân Tuyết Ngọc. Đến lúc này, Võ Khôi mới nhận ra sợi xích vàng óng nối liền hai người với nhau.

Gã chau mày:

- I! Sao hai người bị xích vào nhau?

Tuyết Ngọc buông tiếng thở dài, miễn cưỡng nói:

- Số phận...

Mặt Võ Khôi sa sầm:

- Ta hiểu rồi.

Gã vừa nói vừa rút trường kiếm lại. Y rút kiếm về với chủ đích mũi kiếm hơi dịch xuống cắt dọc một đường dài trên vùng thượng đảng của Tuyết Ngọc. Đường cắt đó khiến bộ xiêm y của Tuyết Ngọc bị đứt, làm lộ chiếc yếm hồng bên trong.

Tuyết Ngọc trừng mắt nhìn Võ Khôi:

- Người...

Võ Khôi hừ nhạt một tiếng chỉ Tùng Vĩ:

- Tên tiểu tử này đã giết chết nghĩa ca của ta, còn làm nhục tấu tấu, bây giờ là lúc hãn phải trả giá. Bốn thiếu gia lấy mạng hãn rồi sẽ làm nhục nàng, cũng như hãn đã hành xử với nghĩa ca ta vậy.

Mặt Tuyết Ngọc đánh hẳn lại. Nàng nghiêng răng, toan phát động chiêu công, nhưng Võ Khôi một lần nữa lại nhanh hơn. Chiếc vỏ kiếm trong tay đã điểm tới đại huyệt “Thiếu Hoa” của nàng. Tuyết Ngọc không sao tránh né kịp thế điểm của Võ Khôi liền đứng phồng ra như bị trời tròng.

Võ Khôi cười kháy một tiếng rồi nói:

- Nàng không phải đối thủ của ta đâu.

Y vừa nói vừa thọc mũi kiếm cắt luôn dây lụa thắt lưng của Tuyết Ngọc. Bị Võ Khôi cắt dây lụa, Tuyết Ngọc đánh giọng quát:

- Người không được hồ đồ, giễu cợt ta trước mặt Tùng Vĩ ca ca.

Võ Khôi reo lên:

- Nàng nhắc ta mới nhớ. Được rồi, để ta giết hẳn trước vậy.

Y nhìn lại Tùng Vĩ.

Nụ cười gian trá nở trên hai cánh môi của Võ Khôi:

- Người chết thật là đúng lúc.

Tuyết Ngọc luống cuống quát:

- Không được!

Võ Khôi lắc đầu:

- Không được cũng phải được mà thôi.

Gã nói dứt câu, phạt trường kiếm chém thẳng xuống cổ Cang Tùng Vĩ. Tuyết Ngọc những tưởng mình phát cuồng khi ảnh kiếm xả xuống. Nàng nhắm mắt lại, buột miệng gào lên:

- Tùng Vĩ ca ca...

Cạch...

Âm thanh khô khốc kia ngỡ đâu là tiếng phát ra khi đầu Tùng Vĩ lìa khỏi cổ, nhưng khi Tuyết Ngọc buộc phải mở mắt nhìn thì mọi sự hoàn toàn không giống với sự tưởng tượng của nàng.

Thanh trường kiếm của Võ Khôi phạt vào sợi xích sắt nối liền nàng với Tùng Vĩ. Lưỡi kiếm bật ra khỏi tay Võ Khôi, còn gã thì ôm lấy yết hầu loạng choạng thối bộ. Ngay yết hầu của gã nối liền với tay của Tùng Vĩ là ngọn Kim tiên vàng nghêch.

Tùng Vĩ từ từ đứng lên:

- Kẻ nào gian trá thì kẻ đó tất biết. Kẻ nào gian trá, thì trời không dung kẻ đó đâu.

Tùng Vĩ giật mạnh tay lại. Ngay lập tức một vòi máu đỏ thẫm rưới đầy trên đất. Võ Khôi nhìn Tùng Vĩ chăm chăm, rồi từ từ quỳ xuống nền đất.

Y thều thào nói:

- Chung Nam phái không... không... không bỏ qua chuyện này đâu.

Gã nói dứt câu đổ sập đến trước, hồn lìa khỏi xác.

Gã đại hán theo hầu Võ Khôi hốt hoảng, quay bước lao ra cửa đào thoát.

Tuyết Ngọc thét lớn:

- Tùng Vĩ ca ca! Đừng cho hăn chạy.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Hăn tự biết mạng hăn quý như thế nào.

Tùng Vĩ quay lại, cách không phóng chỉ giải tỏa huyết đạo cho Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc nói:

- Tùng Vĩ ca ca! Sao huynh hồi phục nhanh vậy?

- Huynh cũng không biết nữa. Trong lúc Đan Điền huynh như quả bóng chực nổ thì huynh liền theo khẩu quyết vận công khai phá hai đại huyết Nhâm Đốc mà lão Cốc truyền thụ chuyển chân khí lên, thế là quả bóng Đan Điền xẹp hăn xuống.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nhìn xác Võ Khôi:

- Trong lúc dụng chân khí công phục Sinh Tử Huyền Quan, huynh nghe tất cả những gì gã này nói. Và kịp dụng Kim tiên cùng với Vô Minh tiên khí cản phá kiếm chiêu của gã. Nếu không, đầu huynh đã rơi xuống đất rồi.

Tuyết Ngọc mừng rỡ ôm lấy Tùng Vĩ:

- Mọii mừng quá...

Tùng Vĩ nhặt lấy thanh trường kiếm của Võ Khôi.

- Tuyết Ngọc! Huynh sẽ dùng trường kiếm của Võ Khôi chặt xích.

Nàng gật đầu.

Tùng Vĩ dồn công lực vào hữu thủ. Lần này vận chuyển công lực Tùng Vĩ cảm thấy tất cả đều khác lạ so với trước. Chân khí trong nội thể Tùng Vĩ

chuyển hóa thông suốt, như thể nước chảy mây trôi, muốn phát thì phát, muốn thu hồi thì thu hồi.

Nhắm sợi xích vàng, Tùng Vĩ phật thẳng xuống một chiêu kiếm với tám thành nội lực.

Choang...

Lưỡi kiếm chạm vào sợi dây xích vàng tóe lửa.

Rắc...

Âm thanh đó phát ra ngỡ đâu sợi xích bị đứt, nhưng không ngờ nó không đứt mà ngược lại lưỡi kiếm lại gãy đôi.

Tùng Vĩ lẫn Tuyết Ngọc buột miệng thốt:

- I...

Nhìn lại vết chém trên sợi xích, Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc càng ngạc nhiên hơn khi không thấy vết xước nào cả.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Tuyết Ngọc! Sợi xích này hẳn được Ngọc Diện Tu La nung nung đúc bằng một thứ thép đặc biệt, không dễ gì chặt đứt.

Tuyết Ngọc gật đầu:

- Mọii biết. Nếu kim thường tầm thường thì nung nung không bao giờ dùng nó khóa huynh và nung nung lại đâu.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Theo Tuyết Ngọc biết. muốn đúc sợi xích này phải nung nó trên lò rèn liên tục trong một trăm ngày, mới có thể chặt đứt được.

Mặt Tùng Vĩ ngậy ra. Y lặp lại câu nói của Tuyết Ngọc.

- Một trăm ngày ngồi bên lò rèn, ai mà ngồi nổi. Không còn cách nào ư?

- Còn một cách nữa...

- Cách gì?

- Dùng “Long trượng” của phái Chung Nam chặt nó.

Tùng Vĩ nheo mày, sa sầm mặt:

- Chung Nam phái?

Tuyết Ngọc gật đầu.

Nàng buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Nhưng bây giờ muội nghĩ, nếu muội và huynh có đến phái Chung Nam để thỉnh nhờ Chưởng môn Võ Tự Bình dùng Long trượng chặt đứt sợi xích này thì lão Chưởng môn đó không bao giờ nhận lời thỉnh cầu đâu. Ngoại trừ... lão sẽ chặt, nếu như huynh và muội để lại cái đầu cho lão.

- Tại vì huynh đã giết Võ Khôi... đúng không?

Tuyết Ngọc gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Cũng tại cái gã Võ công tử này cả... hồ đồ định làm càn muội.

- Nhưng đâu một ai chứng minh cho huynh và muội.

Buông một tiếng thở dài:

- Muốn gì thì muốn, huynh và muội cũng phải đến Chung Nam phái một chuyến. Hy vọng Võ Tự Bình Chưởng môn không phải là kẻ hồ đồ, không biết phân định phải trái, trắng đen mà nghe huynh giải thích. Đẳng nào thì cũng phải nói với lão... Nếu không, huynh đã gián tiếp gieo thù chuốc họa... rồi đây chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ, buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Đến thì cứ đến, nhưng Tuyết Ngọc nghĩ huynh và muội khó có hy vọng giải bày cho Võ Tự Bình Chưởng môn Chung Nam phái hiểu rõ sự tình.

Tùng Vĩ nheo mày, nhăn mặt. Y xẵng giọng nói:

- Võ Tự Bình không hiểu thì bắt lão phải hiểu. Không hiểu cũng không được. Sự thể xảy ra đâu phải do huynh muốn. Nếu huynh không phản kháng lại thì huynh chết sao. Lão phải hiểu điều đó chứ.

- Cho dù Võ Tự Bình có hiểu đi nữa thì lão cũng sẽ không hiểu.

- Tại sao?

- Đơn giản thôi. Võ Khôi là khúc ruột của lão, còn huynh là Xảo Tà... Lão đau cho Võ Khôi chứ đâu có thông cảm cho Xảo Tà Cang Tùng Vĩ.

- Nếu lão là con người như vậy, Tùng Vĩ đâu có phục. Nói gì thì nói, huynh cũng sẽ đích thân đến Chung Nam phái một chuyến cùng với muội.

Chẳng lẽ cứ để sợi Kim thường quái quỷ này xích tay huynh và Tuyết Ngọc mãi sao?

Tuyết Ngọc phải mỉm cười khi thấy bộ mặt nhăn nhúm của Cang Tùng Vĩ. Nàng ôn nhu nói:

- Nếu có sợi Kim thừng này gắn kết Tuyết Ngọc với Tùng Vĩ ca ca cũng
đâu có sao? Huynh đi đâu muội theo đó và ngược lại.
Nàng nói xong, phá lên cười khanh khách.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lưới Tình

Những ngọn gió trong tiết trời lập đông se lạnh, khi vầng nhật quang chìm xuống thì tiết trời càng lạnh hơn. Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc đặt chân đến Dương Châu thì trời đã sụp tối.

Đi ngang qua Bắc Môn, Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc buộc phải nắm tay nhau để giấu sợi Kim thường tránh những cặp mắt tò mò. Vô tình dấu tích mà Mặc Linh để lại trên Bắc Môn đập vào mắt Tùng Vĩ. Bước đến ngôi Bắc Môn, Tùng Vĩ nhìn dấu tích.

Tuyết Ngọc nói:

- Tùng Vĩ huynh nhìn gì vậy?

Chỉ dấu tích đoá hoa mai trên Bắc Môn, Tùng Vĩ nói:

- Đây là dấu tích của Mặc Linh để lại cho huynh... Vậy là nàng ở đâu đó trong Dương Châu này thôi.

Tuyết Ngọc buông một tiếng thở dài.

Nàng hỏi:

- Tùng Vĩ ca ca cần tìm Tô Mặc Linh à?

Tùng Vĩ gật đầu.

Nàng hỏi tiếp:

- Mặc Linh quan trọng với huynh lắm sao?

Tùng Vĩ lại gật đầu. Y nói:

- Tùng Vĩ có nhờ Mặc Linh làm một chuyện hệ trọng, nhưng mấy ngày qua huynh chẳng nhận được tin tức của nàng. Linh cảm báo cho huynh biết Mặc Linh đang gặp chuyện gì rất nguy hiểm. Chính vì linh cảm đó mà Tùng Vĩ phải tìm nàng.

Tuyết Ngọc gượng cười nói:

- Xem ra Mặc Linh thật có phúc nên được Tùng Vĩ ca ca quan tâm nhiều đến như vậy.

Tùng Vĩ nhưn mày:

- Tuyết Ngọc còn có phúc hơn cả Mặc Linh đấy.

- Tuyết Ngọc đâu thấy mình có phúc, có phần như Tô Mặc Linh đâu?

Tùng Vĩ chỉ xuống sợi Kim thường:

- Phúc phận của Tuyết Ngọc là đây nè. Chính sợi Kim thường này nối kết Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc như hình với bóng...

Y mỉm cười:

- Thế đấy.

Nàng lườm Tùng Vĩ, nhỏ nhẹ nói:

- Bên cạnh huynh nhưng Tuyết Ngọc vẫn không trọn, bởi tâm trí huynh để cho người ta rồi.

Tùng Vĩ giả lả cười:

- Gần huynh là tốt lắm rồi.

Hai người đi vào Dương Châu trấn. Họ ghé qua một tửu điếm.

Gã điếm chủ hồi hả bước ra đón Tùng Vĩ và Mặc Linh. Gã khúm núm nói:

- Công tử và tiểu thư! Mời vào... Mời vào...

Hai người chọn một chiếc bàn trong góc tửu điếm. Gã điếm chủ lại nói:

- Công tử và tiểu thư dùng gì?

Tùng Vĩ nói:

- Một vò rượu ba cân, cùng những thức ăn ngon.

- Dạ... ở đây tiểu nhân có món “Ngư long vượt hỏa môn”.

Tùng Vĩ gật đầu.

- Điếm chủ cứ mang món ăn đó ra.

Gã điếm chủ quay bước vào.

Tùng Vĩ nhìn sang Tuyết Ngọc, nhỏ giọng nói:

- Tuyết Ngọc muội! Ba gã công tử ngồi bên kia để mắt nhìn muội rồi đó.

Tùng Vĩ đã thấy họ nhìn muội mãi, từ khi chúng ta vừa đặt chân vào tửu điếm này.

Tuyết Ngọc lườm Tùng Vĩ buông một câu cụt ngủn:

- Mặc xác bọn chúng. Tuyết Ngọc không để mắt đến bọn họ.

- Thế Tuyết Ngọc để mắt đến ai nào?

- Đến huynh mà thôi.

- Tùng Vĩ không ngờ mình lại có phúc, có phần như vậy ư?

Gã điếm chủ bưng rượu và thức ăn bày ra bàn. Tùng Vĩ dụng hữu thủ lấy một nén bạc đặt vào tay gã. Nhận nén bạc, gã khúm núm nói:

- Công tử thật là hào phóng.

Gã vừa thốt dứt lời thì tiếng tăng hăng từ phía ba gã công tử đang ngồi đối diện cất lên.

Nghe tiếng đặng hăng đó, gã điếm chủ vội xoay bước đến bàn họ. Y khúm núm nói:

- Đại công tử Hà Dự, cần gì à?

Gã công tử Hà Dự đứng lên, khoanh tay trước ngực nhìn điếm chủ. Dáng gã cao và gầy, chân diện trông khá khô ngô anh tuấn.

Hà Dự gằn giọng nói:

- Điếm chủ! Khi này đại thiếu gia gọi món “Ngư long vượt hỏa môn” sao người nói không có... giờ thì có?

Gã điếm chủ lờ mắt nhìn Hà Dự. Miệng y há hốc một lúc rồi chỉ đĩa thức ăn trên bàn Hà Dự:

- Đại thiếu gia! Tiểu nhân chọn con cá ngon nhất làm món “Ngư long vượt hỏa môn” cho đại thiếu gia đấy ạ.

Hà Dự nheo mày:

- Đây là “Ngư long vượt hỏa môn” à...

Y hừ nhạt một tiếng, chỉ qua bàn Tùng Vĩ:

- Ta muốn ăn món “Ngư long vượt hỏa môn” giống như vị tiểu thư kia.

Gã điếm chủ lúng túng:

- Ơ...

- Sao... người không muốn chiều theo ý của Hà đại thiếu gia ư? Trước đây, ở Dương Châu có Vũ Văn Hán Vĩnh thì bây giờ có Hà Dự. Hay lão điếm chủ xem thường Hà Dự?

Gã điếm chủ rồi rít nói:

- Không, không. Tiểu nhân đâu dám xem thường Hà thiếu gia. Thật lòng tiểu nhân không dám.

Nghe hai người đối đáp với nhau, Tùng Vĩ nhìn Tuyết Ngọc, nhỏ giọng nói:

- Lại có chuyện rồi đây. Dĩ muội! Gã Hà công tử kia không chỉ muốn ăn món “Ngư long vượt hỏa môn” đâu, mà còn muốn ăn thịt của muội đấy.

- Thế thì muội sẽ tặng món “Ngư long vượt hỏa môn” cho gã vậy.

Nàng vừa nói, vừa toan bưng lấy món “Ngư long vượt hỏa môn” thì Tùng Vĩ khoát tay.

- Khoan!

Y nặn nụ cười mỉm rồi nói tiếp:

- Trước kia, tiểu huynh là một tiểu đạo tỳ ở Hàm Đan trấn... mơ có một bữa ăn ngon, cũng chỉ là giấc mơ thôi... Nay có món ăn ngon lại phải mất tiền, huynh phải nhận lại chút gì để uống rượu chứ.

Gã nói xong, cầm đĩa bẻ chiếc đầu cá đặt vào chén mình.

Y nói:

- Tiểu huynh chỉ xin nhận phần đầu.

Nàng lờm Tùng Vĩ, rồi bưng đĩa “Ngư long vượt hỏa môn” đem sang bàn Hà Dự. Tuyết Ngọc nhún nhường nói:

- Công tử thích ăn... Tuyết Ngọc xin được nhường thức ăn lại cho công tử.

Hà Dự nhìn nàng, giả lả cười. Y nói:

- Tiểu thư thật tốt quá. Nhưng tại hạ nhận đĩa thức ăn này rồi không biết đáp lại cho tiểu thư thứ gì?

Y vuốt hai ống tay áo nói:

- Hà phủ nổi tiếng khắp Dương Châu, bất cứ người nào cũng biết. Nếu so với Vũ Văn dòng tộc chẳng thua kém gì. Nếu trong kỳ đương đại này lại có phần hơn nữa.

Y ôm quyền:

- Tiểu thư muốn Hà Dự này đáp lễ lại bằng thứ gì, xin cứ nói.

Tuyết Ngọc nói:

- Tuyết Ngọc thỉnh mời công tử, không đòi hỏi đáp lại gì đâu.

Tùng Vĩ đứng bên Tuyết Ngọc cứ cúi gằm mặt xuống.

Hà Dự vỗ vai Tùng Vĩ, nói:

- Vị này là ai thế?

Tuyết Ngọc nói:

- Đây là tướng công của Tuyết Ngọc.

Tùng Vĩ ngẩng mặt lên nhìn nàng.

- Ơ...

Hà Dự bưng chén rượu mời Tùng Vĩ:

- Bốn thiếu gia mời huynh đài.

Tùng Vĩ đón chén rượu bằng tay phải. Tay y vừa chạm vào chén rượu thì Hà Dự buông chén rượu. Chén rượu rơi xuống sàn tửu điếm vỡ tan, rượu văng vào giày Hà Dự.

Đôi chân mày y nhíu lại, y rít giọng nói:

- Nương tử của huynh đài nhã nhặn, thanh tao bao nhiêu, thì người lại cục mịch, hồ đồ bấy nhiêu. Rượu bốn thiếu gia mời chưa một ai được làm đổ một giọt, thế mà người lại làm đổ... còn làm vấy bẩn đôi giày của bốn thiếu gia nữa.

Tùng Vĩ nhướn mày nhìn Hà Dự.

Y giả lá cười:

- Hà công tử miễn thứ. Tại hạ vô ý, vô ý quá... Nhưng rượu thì đâu có bẩn gì.

Hà Dự hừ nhạt một tiếng.

- Hà công tử nói bẩn thì bẩn. Giờ người phải lau sạch rượu trên giày của Hà mỗ.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Hà thiếu gia làm khó quá...

Y nhìn lại Tuyết Ngọc, cúi gằm mặt:

- Con tiện nhân này! Người làm bẩn giày của Hà công tử và bẩn giày của ta nữa... Mày lau sạch giày cho Hà công tử và ta.

Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ.

Mắt trái của Tùng Vĩ khẽ chớp một cái.

Tuyết Ngọc nhún nhường nói:

- Dạ.

Nàng toan ngồi xuống thì Hà Dự cản lại:

- Không, không. Hà mỗ muốn tướng công của nàng lau giày cho Hà mỗ thôi. Hẳn bất kính với Hà mỗ thì hẳn phải làm chứ.

Y vừa nói vừa toan nắm tay Tuyết Ngọc, nhưng nàng rụt lại. Đặt đĩa cá trên bàn, nàng nói với Tùng Vĩ:

- Tướng công! Chúng ta về bên chỗ của mình thôi.

Tùng Vĩ gật đầu nhưng nhìn lại Hà Dự, nói:

- Hà công tử đã mời Tùng Vĩ... Tùng Vĩ phải mời lại Hà công tử.

Hà Dự trở mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Người là Cang Tùng Vĩ?

- Tùng Vĩ chính là tại hạ. Ngoài cái tên Tùng Vĩ ra, còn có ngoại danh là Xảo Tà.

- Thì ra là người. Người sắp chết đến nơi rồi.

Tùng Vĩ nhướn mày:

- Sao tại hạ lại sắp chết?

- Ở Dương Châu này, ai cũng biết Vũ Văn Hán Vĩnh với ngoại danh “Vô Ảnh Phi Dao” đã phát thiệp khiêu chiến với người. Nếu người không đến thì người thân của người sẽ bị y trừng phạt nặng đó. Nghe nói, bất cứ ai bị Vũ Văn Hán Vĩnh trừng phạt đều biến thành người loạn tâm cuồng trí mà tự kết liễu mình thôi.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại:

- Đa tạ Hà công tử đã cho tại hạ cái tin này.

Hà Dự miễn cưỡng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Nếu như người chết thì hãy gửi nường tử của người lại cho Hà mỗ nhé.

- Nếu Hà công tử thích. Nhưng tại hạ cho công tử biết trước, nường tử của Tùng Vĩ dữ lắm đó. Phàm những ai xúc phạm nàng, hay xúc phạm tại hạ cũng đều bị nàng trừng trị.

Tùng Vĩ nhìn lại Dĩ Tuyết Ngọc:

- Tuyết Ngọc nường tử! Ta nói như thế có đúng không? Nàng chỉ chấp nhận khi công tử chịu được sự trừng phạt của nàng.

Hà Dự giả lả cười:

- Nhưng Hà mỗ đâu có xúc phạm nàng.
- Xúc phạm Tùng Vĩ là xúc phạm nàng rồi.
- Vậy nữa ư?
- Còn nếu như nương tử ta không trừng trị công tử, thì xem như đã xúc phạm Tùng Vĩ.

Y nhìn Tuyết Ngọc:

- Dĩ Tuyết Ngọc nương tử! Nàng có biết ta ghen lắm không?

Tuyết Ngọc mỉm cười. Nàng lườm Tùng Vĩ rồi nhìn Hà Dự, nhỏ nhẹ nói:

- Hà công tử có thấy Tuyết Ngọc đẹp không?

Hà Dự gật đầu:

- Cô nương rất đẹp.
- Thế công tử có thích Tuyết Ngọc không?

Hà Dự lúng túng rồi giả lả nói:

- Ta rất thích...

Nàng nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tướng công! Chúng ta theo thỏa thuận nhé.

Tùng Vĩ gật đầu.

Tuyết Ngọc nhìn lại Hà Dự:

- Hà huynh! Nếu như Hà huynh chịu cho Tuyết Ngọc tát hai cái tát, Tuyết Ngọc sẽ cho huynh hôn Tuyết Ngọc... Chịu không?

Hà Dự nhìn Tùng Vĩ.

Y hất mặt nói:

- Tùng Vĩ! Người đồng ý chứ?
- Đó là thỏa thuận, tất nhiên Tùng Vĩ phải đồng ý rồi.

Hà Dự nhìn lại Tùng Vĩ:

- Không chỉ hai cái tát mà mười cái tát, ta cũng vẫn chịu theo ý của nàng.

Tuyết Ngọc nói:

- Được. Tuyết Ngọc tát huynh đây.

Hà Dự gật đầu:

- Tại hạ rất sẵn lòng.

Tuyết Ngọc nhìn Hà Dự, nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đúng là một trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lại hào hoa phong nhã nữa.

- Ở Dương Châu này, chẳng còn ai hơn được Hà Dự.

Lời còn đọng trên miệng Hà Dự thì Tuyết Ngọc vung chưởng tát thẳng vào miệng gã.

Chát...

Đầu Hà Dự bật ngửa ra sau. Hãn loạn choạng thối bộ, rồi ôm mặt với dòng máu tươi rỉ qua kẽ tay. Y rùng mình phun xuống sàn tửu điếm năm sáu cái răng.

Y thều thào nói:

- Nàng...

Tuyết Ngọc nhướn mày:

- Còn một cái tát nữa...

Hà Dự lắc đầu:

- Không...

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Hà công tử thua cả chì lẫn chài, vừa bị tát vừa chẳng được hôn giai nhân. Ráng chịu một tát nữa đi, Hà công tử sẽ được hôn nàng.

Hà Dự lắc đầu:

- Ta không muốn hôn nữa đâu. Hai cánh môi của ta thế này, làm sao mà hôn được chứ.

Y nói xong hối hả bước ra cửa tửu điếm.

Tùng Vĩ gọi với theo:

- Hà công tử! Còn món “Ngư long vượt hỏa môn” nữa đây.

Hà Dự khoát tay:

- Ta không ăn... Ta không ăn...

Y lúi nhanh ra cửa như gà chạy sợ điều hâu. Hai gã công tử kia cũng len lén lẩn nhanh theo Hà Dự.

Tuyết Ngọc nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tuyết Ngọc hành xử được chứ?

- Nàng bắt đầu gian trá giáo hoạt từ lúc nào thế?

- Từ lúc đi với Tùng Vĩ ca ca đó. Đi với kẻ gian trá thì mình sẽ thành kẻ gian trá thôi.

- Thế thì từ nay, Cang Tùng Vĩ hết còn dịp gội rửa được cái danh “Xảo Tà” của mình rồi.

Tùng Vĩ bưng bầu rượu trên bàn Hà Dự, dốc chổng tu ừng ực.

Tuyết Ngọc giật bầu rượu lại:

- Rượu huynh còn sao huynh không uống, mà uống rượu người ta?

- Hẳn nói rượu hẳn dơ, để ta uống coi rượu có dơ không. Nếu đúng là rượu dơ thì nàng phải chùi giày cho ta.

Sắc diện Tuyết Ngọc đỏ bừng:

- Tuyết Ngọc phải chùi giày cho huynh ư?

- Nếu nàng không tặng đĩa thức ăn cho Hà Dự thì giày của huynh đâu có dơ. Nhưng may mắn cho nàng, rượu không dơ, mà tại tâm hường hẳn dơ mà thôi.

Tùng Vĩ phá lên cười. Y ghé miệng vào tai Tuyết Ngọc nói:

- Nàng đẹp quá, nên cũng sẽ có lắm lụy phiền đó.

- Chỉ có ca ca là kẻ vô tâm với muội mà thôi. Hay con mắt ca ca bị dơ, nên chẳng bao giờ thấy được sắc đẹp của Dĩ Tuyết Ngọc?

Tùng Vĩ lắc đầu.

- Không, không. Trong mắt của huynh, muội có vẻ đẹp khác. Vẻ đẹp của một trang giai nhân như một đóa hoa tầm xuân không bao giờ tàn.

- Huynh nói thật chứ?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Rất thật. Hẳn nàng mãi nguyện chứ?

Tuyết Ngọc bẽn lễn gật đầu.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Đã mãi nguyện, hẳn khi Tuyết Ngọc gặp Tô Mặc Linh, nàng không bị lụy...

Đôi chân mày Tuyết Ngọc nhíu lại. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tuyết Ngọc cũng không biết. Nhưng nữ nhân thì thường ích kỷ trong tình yêu lắm...

Nàng đổi giọng nghiêm trọng:

- Huynh đang vuốt ve, vỗ về muội phải không? Đó cũng là sự gian trá của xảo tà.

Tùng Vĩ nhăn mặt.

- Tại sao Tùng Vĩ làm cái gì cũng gian trá cả...

Y nở nụ cười cầu tình:

- Tùng Vĩ chỉ xin Dĩ Tuyết Ngọc.

- Tùng Vĩ mong huynh cân cho đồng.

Giả là cười, Tùng Vĩ nói:

- Chúng ta sẽ đến Vũ Văn phủ nhé?

Tuyết Ngọc gật đầu. Nàng hỏi:

- Huynh không ngại Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh à?

- Vũ Văn Hán Vĩnh đã muốn huynh đến mà.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Huynh biết vì sao Vũ Văn Hán Vĩnh muốn huynh đến không?

- Ờ... Nàng muốn nói...

Tuyết Ngọc cướp lời Tùng Vĩ:

- Vì Tô Mặc Linh. Không chừng Vũ Văn Hán Vĩnh đã yêu Tô Mặc Linh, nhưng bị nàng chối tình, nên gã mới phẫn nộ muốn gặp Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Lại là tình yêu nữa! Đúng là lưới tình khó thoát... Tùng Vĩ sao lại quanh quẩn trong lưới tình thế nhỉ? Hết Ngọc Diện Tu La rồi đến Mỹ Ảnh Âm Sát, nay thì đến Tô Mặc Linh...

Y nắm tay Tuyết Ngọc:

- Dĩ muội này! Nếu như tất cả nữ nhân trên thế gian này đều yêu Cang Tùng Vĩ thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

- Lúc đó, xem như đời huynh đã tàn rồi... Không một ai cứu được huynh, cũng chẳng còn sinh lộ trên cõi đời này để huynh đào thoát.

Tùng Vĩ nhăn mặt buông một câu cộc lốc:

- Thế thì yêu để làm gì. Huynh chẳng thèm yêu ai nữa. Người rớt vào lưới tình thì đã tự chôn sống mình... Tùng Vĩ không muốn đâu, không muốn đâu.

Y vừa nói vừa nắm tay Tuyết Ngọc sải bước bỏ đi ra cửa.

Gã điếm chủ hồi hả nói:

- Công tử... tiểu thư! Nhị vị chưa dùng...

Tùng Vĩ dừng bước nhìn lại gã. Y xoa bụng nói:

- Ta ăn tình yêu thôi cũng đã no hơi, chướng bụng rồi.

Thốt ra câu đó mà Tùng Vĩ dăm dăm mặt, như thể đang phải nuốt mật đắng.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Oan Nghiệp

Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc bước vào gian đại sảnh của Phi Thúy trang. Không gian im ắng lạ thường, cùng với vẻ âm u khiến cho hai người phải e dè.

Giọng nói của Vũ Văn Hán Vĩnh ồm ồm từ phía sau bức bình phong cất lên:

- Tiểu tử đúng là Cang Tùng Vĩ chứ?

Hướng về bức bình phong, Tùng Vĩ ôm quyền xá:

- Chính tại hạ. Còn tôn giá, hẳn là Vũ Văn Hán Vĩnh “Vô Ảnh Phi Dao”?

- Không sai. Tùng Vĩ! Người đến để cứu Tô Mặc Linh?

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại.

Tuyết Ngọc từ tốn hỏi:

- Tô Mặc Linh đang gặp phải nạn gì mà Tùng Vĩ ca ca phải cứu?

Đôi mắt của Vũ Văn Hán Vĩnh rọi vào Tuyết Ngọc. Ánh mắt của gã sáng hẳn lên. Gã nói:

- Cô nương đẹp lắm. Ta phải thừa nhận chưa từng gặp một nữ nhân xinh đẹp như cô nương đây.

Đôi lưỡng quyền của Tuyết Ngọc ửng hồng. Nàng miễn cưỡng đáp lời:

- Tôn giá quá khen. Tuyết Ngọc nghĩ mình cũng tầm thường như bao nữ nhân khác mà thôi.

- Đừng khách sáo. Vũ Văn Hán Vĩnh đã gặp biết bao nữ nhân trên đời này, nhưng thú thật chưa từng thấy một người nào xinh đẹp tuyệt sắc như cô nương cả. Tại sao chuyện của Cang Tùng Vĩ mà cô nương lại đi cùng với hắn?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tại hạ và nàng như bóng với hình. Hình đâu thì bóng đó... không bao giờ chia cắt.

- Câu nói của Tùng Vĩ khiến cho Vũ Văn Hán Vĩnh này phải ngạc nhiên đó.

Y đặng hăng, nói tiếp:

- Hai người hãy đến tòa Dịch lâu, ta sẽ ra tiếp hai người cùng với Tô Mặc Linh.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc chờ tôn giá ngoài Dịch lâu.

Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc quay bước trở ra đại sảnh. Hai người vừa đi vừa nghĩ về Vũ Văn Hán Vĩnh.

Tuyết Ngọc hỏi Tùng Vĩ:

- Ca ca nghĩ con người này như thế nào?

- Huynh có thấy mặt y đâu mà biết. Y nấp sau bức bình phong chỉ cất tiếng nói ồm ồm thôi.

Tùng Vĩ nhưn mày:

- Còn muội nghĩ y là con người gì nào?

- Thủ đoạn và gian trá.

- Sao muội biết?

- Tất cả sự thủ đoạn và gian trá của y đều biểu lộ qua ánh mắt cả. Qua ánh mắt của y mà muội cảm nhận được, còn biểu lộ sự tàn nhẫn đến độ vô tâm, vô tình. Ca ca phải cẩn thận với con người này.

Tùng Vĩ mỉm cười hỏi nàng:

- Tuyết Ngọc cân lượng xem. Y thủ đoạn và gian trá bằng Xảo Tà Cang Tùng Vĩ không?

Nàng quay bước nhìn sang Tùng Vĩ:

- Thật ra, huynh chỉ xảo thôi. Cái xảo của huynh khiến cho cuộc đời này thêm thi vị. Cái xảo của huynh là do mọi người buộc huynh phải xảo. Còn y...

Tuyết Ngọc buông một tiếng thở dài:

- Y tự thân đã xảo quyết và gian trá tàn nhẫn. Tất cả những cái đó làm nên con người của Vô Ảnh Phi Dao.

- Thế huynh đó đối phó lại y không?

- Mọi làm sao biết được?

Tùng Vĩ mỉm cười hỏi:

- Huynh hỏi thật... Đối mặt với con người này, mọi có sợ hãi không?

Tuyết Ngọc bậm môi rồi khẽ gật đầu:

- Nghe giọng của Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh, và đối mặt với ánh mắt của hắn, quả thật mọi có sợ hãi với một nỗi bất an rất kỳ lạ.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tùng Vĩ:

- Còn huynh?

- Huynh cũng có cảm giác như mọi.

- Huynh có cùng cảm giác với Tuyết Ngọc à?

Tùng Vĩ gật đầu.

Tuyết Ngọc bước đi tiếp. Hai người đến trước của Dịch lâu. Tuyết Ngọc nhìn sang Tùng Vĩ, nói:

- Nếu như mọi và huynh cùng có một cảm giác đó, thì rõ ràng thần thức của người này có thể khiến được thần thức của người khác.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Có chuyện đó ư?

Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói:

- Trước đây, Tuyết Ngọc có nghe sư nương nói đến một môn công phu có tên là “Nhiếp Thần đại pháp”. Mọi sợ Vô Ảnh Phi Dao đã luyện thành Nhiếp Thần đại pháp.

- Muốn hóa giải công phu Nhiếp Thần đại pháp thì phải làm gì?

- Muôi đâu có luyện mà biết.

- Nếu như Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh luyện được Nhiếp Thần đại pháp, chúng ta đến đây chẳng khác nào nạp mạng cho hắn?

Tuyết Ngọc gật đầu:

- Huynh nói đúng đó.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Nhưng nếu không đối mặt với Nhiếp Thần đại pháp của Vũ Văn Hán Vĩnh, thì huynh trở thành người bất nghĩa, bất tình, bất nhân và bất đạo với

Tô Mặc Linh. Một kẻ như thế, huynh hỏi muội, có sống đi nữa thì tâm tưởng có được bình an không?

Nghe Tùng Vĩ nói, Tuyết Ngọc trang trọng đáp lời:

- Một kẻ bất tình, bất nhân, bất nghĩa và bất đạo thì chẳng đáng sống làm gì.

- Chính vì vậy mà Cang Tùng Vĩ phải đối mặt với Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh.

- Nếu vậy, Tuyết Ngọc cũng có thể chết với huynh đó.

- Chúng ta đã là hình với bóng mà.

Tuyết Ngọc mỉm cười.

Hai người nhìn nhau rồi như thế định xong việc mình phải làm. Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc sánh vai bước vào tòa Dịch lâu. Hai người chưa kịp mở cửa tòa Dịch lâu thì nó tự động mở ra.

Khi Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc đặt chân vào tào Dịch lâu. Cả hai cũng rơi vào trạng thái như Mặc Linh trước đây. Những bức tranh hút lấy sự chú ý của họ.

Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc rảo bước qua từng bức tranh trong tòa Dịch lâu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Tuyết Ngọc! Muội nhận xét những bức tranh này như thế nào?

- Vẽ những bức tranh này là một họa nhân danh bất hư truyền.

Khi Tùng Vĩ đứng trước bức chạm thư pháp khắc đoạn “Quốc Phong” trong Kinh Thi, càng sửng sờ hơn.

Tùng Vĩ nhắm đọc lại đoạn “Quốc Phong” đó rồi nhìn lại Tuyết Ngọc.

- Muội nghĩ gì về một bức mịch chạm thư pháp này?

- Tinh xảo.

- Huynh muốn hỏi nội dung của nó.

Nàng nhìn Tùng Vĩ:

- Kinh Thi thì đâu ai qua được Tùng Vĩ ca ca. Vậy huynh nghĩ gì?

Tùng Vĩ buông một câu cụt ngủn.

- Uất hận.

Lời còn đọng trên miệng Tùng Vĩ thì cửa Dịch lâu cũng bất ngờ đóng khít lại.

Tuyết Ngọc chau mày lo lắng.

- Tùng Vĩ ca ca...

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Cái gì đến thì tự nó phải đến thôi.

Tùng Vĩ vừa nói, vừa quan sát tòa Dịch lâu và nhanh chóng phát hiện ra những luồng khí “Nhục cốt” tỏa ra từ những bức tranh treo trên Dịch lâu.

Tùng Vĩ hồi hả nói:

- Dĩ Tuyết Ngọc! Độc khí.

- Mọi người đã phát hiện ra chúng. Chúng ta phải bế ngũ quan thôi.

Nàng vừa nói vừa vận công bế huyệt, không để độc khí Nhục cốt xâm nhập vào nội thể. Mặc dù đã bế huyệt nhưng Tuyết Ngọc vẫn cảm nhận độc khí kia vẫn thâm nhập vào nội thể của mình.

Nàng nhìn Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ ca ca có cảm nhận gì không?

Nàng vừa hỏi dứt câu thì hai chân khụy xuống.

Tùng Vĩ cũng chẳng khác gì Tuyết Ngọc. Hai người phải ngồi dựa vai vào nhau.

Tuyết Ngọc nói:

- Mọi người cảm nhận mình chẳng còn lực đạo trong nội thể nữa. Sức lực lẫn nội công của mọi người gần như tan biến tất cả rồi... chẳng thể nào nhắc nổi tứ chi.

Buông tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ cũng chẳng khác gì Tuyết Ngọc đâu.

- Chúng ta bị nguy rồi.

Nàng vừa thốt dứt câu thì ô cửa hình vòm cũng dịch chuyển mở ra, cùng lúc đó chiếc lồng sắt cũng từ dưới sàn Dịch lâu trôi lên. Trong lồng sắt là Tô Mặc Linh.

Tùng Vĩ thấy Mặc Linh, toan đứng lên, nhưng chân như bị nhũn ra chẳng thể nào gượng đứng được. Y buột miệng nói:

- Ý! Sao lạ thế này?

Vũ Văn Hán Vĩnh ngửa mặt cười khàn khạch. Y vừa cười vừa điều khiển chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe cây về phía Tuyết Ngọc và Tùng

Vĩ. Vừa thấy Vũ Văn Hán Vĩnh, Tuyết Ngọc đã rú lên.

- A...

Nàng úp mặt vào vai Tùng Vĩ và nói:

- Quái nhân!

Thấy nàng úp mặt vào vai Tùng Vĩ, sắc mặt của Vũ Văn Hán Vĩnh đỏ bừng bừng. Gã có vẻ phần nộ tột cùng khi thấy Tuyết Ngọc hốt hoảng sợ hãi đến độ không dám nhìn mặt gã.

Y gằn giọng cất ra những tiếng nói thật khó nghe:

- Cang Tùng Vĩ! Người đã trúng phải Nhục cốt khí rồi... chẳng thể nào cử động được đâu. Người đã tận số rồi đó.

Tùng Vĩ giả lá cười rồi nói:

- Lạ thật đó.

- Lạ gì?

- Tại hạ và Dĩ Tuyết Ngọc đã bế huyết, thế mà độc khí vẫn thâm nhập vào được. Còn các hạ thì không.

- Nhục cốt khí có thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của các người qua da, chứ không cần phải qua ngũ quan, hay huyết đạo.

- Hóa ra là vậy.

Vũ Văn Hán Vĩnh rút ngọn tiểu đao, cầm lên tay nhìn Tùng Vĩ, nói:

- Tùng Vĩ! Người còn điều gì đến nói nữa không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Có rất nhiều điều để nói chứ. Nói rồi chết cũng không sao, bởi sinh tại hạ thì cái miệng của tại hạ đã bắt đầu nói rồi.

Vũ Văn Hán Vĩnh vuốt ngọn phi đao:

- Người muốn nói gì cứ nói cho thỏa thích đi.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Tại sao các hạ lại hạ Nhục cốt độc khí vào nội thể của Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc. Chắc trước đây các hạ cũng đã dùng cách này để khống chế Tô Mặc Linh?

Vũ Văn Hán Vĩnh gật đầu:

- Không sai.

- Vậy các hạ khống chế chúng tôi để làm gì?

Vũ Văn Hán Vĩnh cười khẩy rồi nói:

- Ta muốn truyền căn bệnh quái ác này của ta vào Mặc Linh và cả mỹ nhân kia.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Hãn các hạ phải có nguyên nhân gì đó, nên mới có hành động trả thù nữ nhân.

- Đúng!

Buông một tiếng thở dài, Vũ Văn Hán Vĩnh thuật lại cuộc đời mình cho Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc nghe. Trong khi gã thuật lại cuộc đời gã thì Tô Mặc Linh nhìn Tùng Vĩ. Nàng thấy Tùng Vĩ ngồi bệt dưới đất thì hoàn toàn thất vọng.

Nàng nghĩ thầm: “Thế là hết tất cả rồi”.

Nghe Vũ Văn Hán Vĩnh thuật lại cuộc đời gã rồi, Tùng Vĩ liền hỏi:

- Vậy trước đây Vũ Văn Hán Vĩnh các hạ phải là một trang mỹ nam tử?

- Còn hơn thế nữa.

Vũ Văn Hán Vĩnh mở cuộn tranh đưa đến trước mặt Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc hé mắt nhìn. Người trong tranh đúng là một trang mỹ nam tử đầy vẻ phong độ, uy nghi.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Tội nghiệp các hạ quá!

- Vũ Văn Hán Vĩnh chỉ nguôi ngoai nỗi hận và vơi bớt sự đau đớn, sau khi trả thù nữ nhân mà thôi.

Tùng Vĩ chặc lưỡi gật đầu:

- Các hạ nói rất đúng. Bọn nữ nhân đã làm hại đời các hạ thì phải trả hận chúng chứ. Mà nè! Hãn trước đây, các hạ cũng rất phong lưu đa tình, phải không?

- Nữ nhân bầu quanh Vũ Văn Hán Vĩnh như một đám tiện nhân bầu lấy kho tàng vô giá.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Thảo nào...

Y buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Cái bọn nữ nhân này đáng chết thật.

Y nhìn Tuyết Ngọc rồi dời mắt qua Mặc Linh:

- Hai ả này đều là nữ nhân, nên tất cả đều đáng chết. Bọn nữ nhân các người đều đáng chết hết. Nếu không có các người thì Vũ Văn Hán Vĩnh công tử đâu có ra nông nỗi này.

Đôi chân mày của Tùng Vĩ nhíu lại.

- Đáng chết thật... Đáng chết thật.

Nghe Tùng Vĩ nói, đôi chân mày đầy mụn lở lói của Vũ Văn Hán Vĩnh nhíu lại.

Y gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ! Người đang bõn cợt ta, hay cũng có cùng tâm trạng như ta?

Tùng Vĩ nhìn Vũ Văn Hán Vĩnh:

- Tất nhiên tại hạ cũng có cùng tâm trạng với Vũ Văn Hán Vĩnh các hạ rồi.

Nghe Tùng Vĩ nói, Vũ Văn Hán Vĩnh ngửa mặt cười khàn khạch. Y cười đến độ một chiếc răng duy nhất còn sót lại phải rụng khỏi hàm rớt xuống sàn gạch Dịch lâu.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo đó, Vũ Văn Hán Vĩnh nói:

- Cang Tùng Vĩ! Thiên hạ cho người là “Xảo Tà”... nhưng trong mắt ta người chẳng có gì là xảo cả, lại rất ngây ngô nữa. Những lời nói của người, tưởng đâu ta sẽ tin à?

- Tin hay không tin thì các hạ nhìn vào đây sẽ thấy cả thôi.

Tùng Vĩ cố đưa cổ tay của mình lên cho Vũ Văn Hán Vĩnh thấy sợi Kim thường xích y với Tuyết Ngọc.

Vũ Văn Hán Vĩnh cau mày:

- Cái gì vậy?

- Đó là vật chứng minh mà Tùng Vĩ muốn cho các hạ thấy đó. Cái bọn nữ nhân này cũng muốn trao thân gởi phận cho tại hạ... Nhưng khổ nỗi tại hạ cũng sợ như các hạ nên không dám nhận. Thế là chúng xích tại hạ vào chung với Tuyết Ngọc. ả này biến thành cái bóng theo sát Tùng Vĩ như bóng với hình... chẳng thể nào ly khai được. Nay có các hạ cùng chung cảnh ngộ... hẳn các hạ có cách chỉ cho tại hạ rút được cái bóng Dĩ Tuyết Ngọc.

Đôi chân mày Vũ Văn Hán Vĩnh nhíu lại.

Y nghiêm giọng hỏi:

- Có thật như vậy không?

- Tất nhiên là thật rồi.

Vũ Văn Hán Vĩnh mỉm cười:

- Người yên tâm. Khi Vũ Văn Hán Vĩnh giết người rồi thì ta sẽ thay người trả thù hai ả này. Ta sẽ cưỡng bức họ, giao tình với họ để họ sẽ mang chứng bệnh như ta.

Câu nói của gã khiến Tùng Vĩ phải lạnh xương sống. Y nghĩ thầm: “Lại thêm một gã điên trong võ lâm nữa. Tự gã trác táng, phóng đảng, giờ thì đòi trả thù nữ nhân. Đúng là điên thật”.

Tùng Vĩ đang suy nghĩ thì Vũ Văn Hán Vĩnh nói:

- Người đã nói hết rồi chứ?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Chưa...

- Thế người còn điều gì muốn nói nữa?

- Tùng Vĩ muốn biết các hạ có thật là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh không, hay là người giả mạo?

Chân diện của Vũ Văn Hán Vĩnh đánh lại, rồi nhăn nhúm khiến cho những nốt mụn đỏ sẵn sùi vỡ ra, tạo thành những đốm máu đỏ lấm tấm trên mặt gã.

Gã gượng cười:

- Ta chính là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh. Người phải tin ta.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Được rồi. Tùng Vĩ tin.

Y chặc lưỡi:

- Điều tại hạ muốn biết...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Vũ Văn Hán Vĩnh hỏi:

- Người muốn biết điều gì nữa nào?

Nén một nụ cười giả lả, vừa gượng gạo, Tùng Vĩ hỏi:

- Ở đây có hai người, bên kia là Tô Mặc Linh, còn bên cạnh là Dĩ Tuyết Ngọc... Thế tôn giá định trả thù ai trước nào?

- Theo Tùng Vĩ, Vũ Văn Hán Vĩnh sẽ trả thù ai trước đây?

Tùng Vĩ nheo mày rồi nói lớn:

- Mặc Linh! Tuyết Ngọc! Người nào chịu ân ái trước với Vũ Văn Hán Vĩnh công tử?

Nghe Tùng Vĩ thốt câu này, sắc diện của Mặc Linh lẫn Tuyết Ngọc đỏ bừng.

Tuyết Ngọc cau gắt nói:

- Sao... sao Tùng Vĩ không ân ái với gã trước đi, mà bắt Tuyết Ngọc và Mặc Linh?

Tùng Vĩ nhìn Vũ Văn Hán Vĩnh:

- Các hạ nghe Tuyết Ngọc nói không?

Vũ Văn Hán Vĩnh đanh giọng nói:

- Vũ Văn Hán Vĩnh cho người lựa chọn giùm ta đó.

- Thật ư?

Vũ Văn Hán Vĩnh mỉm cười, giả lả nói:

- Tô Mặc Linh cô nương kia yêu người, chờ đợi người đến cứu. Người có thể chọn nàng làm vật tế cho Vũ Văn Hán Vĩnh trước vậy.

Tùng Vĩ nhìn sang Mặc Linh:

- Mặc Linh! Nàng chịu nâng khăn sửa túi cho Vũ Văn Hán Vĩnh công tử không?

Mặc Linh lắc đầu, lệ trào ra khóe mắt.

Tùng Vĩ chặc lưỡi:

- Ái chà! Nàng mà được chọn là nương tử của Vũ Văn Hán Vĩnh công tử đây thì vinh hoa phú quý tha hồ mà hưởng đó. Nàng chỉ cần chờ đến khi Vũ Văn Hán Vĩnh công tử lìa đời, tiêu mạng bởi căn bệnh trầm kha kia thì thừa hưởng toàn bộ cơ nghiệp của Vũ Văn dòng tộc. Nếu là ta... ta chịu ngay. Nhưng khổ nỗi, Cang Tùng Vĩ lại là nam nhân giống như Vũ Văn Hán Vĩnh công tử.

Mặc Linh lắc đầu, nàng gượng nói:

- Mặc Linh thà chết.

Tùng Vĩ khoát tay:

- Thôi được rồi...

Nhìn lại Tuyết Ngọc, Tùng Vĩ nói:

- Mặc Linh không chịu, nàng chắc sẽ chịu. Nàng là con người gian trá mà...

Tùng Vĩ vừa chặc lưỡi, vừa nói tiếp:

- Trước khi đến Phi Thúy trang, nàng khăng khăng nói với Cang Tùng Vĩ... rằng nàng sẽ chọn Vũ Văn Hán Vĩnh làm tướng công của mình, nếu như huynh ấy là một trang mỹ nam tử.

Tùng Vĩ mỉm cười.

Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ, nàng gắt giọng nói:

- Đúng là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc có nói thế thật. Nhưng người kia đâu phải là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh.

Hán Vĩnh chau mày:

- Ta chính là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh.

Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Người có tin y là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh không?

- Ở... Đích thị là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh rồi. Có gì mà nàng không tin chứ?

Tuyết Ngọc hừ nhạt một tiếng:

- Người tin chứ Dĩ Tuyết Ngọc này không tin.

- Nhưng có cái gì mà khiến nàng không tin?

- Người xét lại coi, con người đó có phải là Vô Ảnh Phi Dao không nào. Nếu là Vô Ảnh Phi Dao thì khi y hẹn người đến đây, người thị tài, thị vào võ công, lôi ta đến. Cuối cùng, gặp một con người bệnh hoạn, mình mẩy ghẻ lở, lại chỉ biết dụng độc công, chứ chẳng dụng được phi đao... Thế có phải là Vô Ảnh Phi Dao không?

Nàng lắc đầu nói:

- Nếu y đúng là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh thì Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc sẵn sàng trao thân cho anh hùng, chứ đâu cần y phải giở trò bức nhục với nữ nhân.

Tùng Vĩ cau mày. Y từ từ nhìn lại Vũ Văn Hán Vĩnh, nhỏ nhẹ nói:

- Các hạ có thật là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh không?

Mặt Vũ Văn Hán Vĩnh đành hần lại.

- Người không tin ư?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tùng Vĩ thì tin rồi. Nhưng Tuyết Ngọc nói cũng có lý. Nếu tôn giá là Vô Ảnh Phi Dao sao hẹn tại hạ đến đây để giao thủ quyết phân định cao thấp... cuối cùng lại giở độc công.

Y chớp mắt nhìn sang Tuyết Ngọc.

- Nàng nói đúng. Ta bắt đầu nghi ngờ.

Những thớ thịt trên mặt Vũ Văn Hán Vĩnh giãn giật.

Tùng Vĩ chau mày nhìn Tuyết Ngọc. Y khẽ gật đầu:

- Hình như nàng nói đúng... Sao ta u tối thế nhỉ... không nhận ra điều đó.

Y quay lại Vũ Văn Hán Vĩnh.

- Các hạ cho tại hạ hỏi một câu nữa, được không?

- Người hỏi đi.

- Tùng Vĩ nói câu này sợ các hạ bị tổn thương mà đứt mạch chết mất.

- Cứ hỏi.

Tùng Vĩ thở ra nhẹ nhẹ. Y suy nghĩ thầm trong đầu: “Phải làm sao trục độc khí ra khỏi nội thể mình trước khi gã ác nhân bệnh hoạn này giở thủ đoạn trả thù”.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nheo lại.

Y nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Hán Vĩnh.

Ánh mắt của Vũ Văn Hán Vĩnh chớp nhẹ một cái. Chỉ mỗi một cái chớp đó thôi, Tùng Vĩ cảm nhận trong tâm thức mình như có một ánh chớp vụt qua.

Y nhắm mắt lại.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ từ tốn hỏi:

- Các hạ! Tùng Vĩ hỏi một câu được không?

- Người cứ hỏi.

- Câu chuyện về cuộc đời các hạ là thật hay là sự bịa đặt vậy?

Những thớ thịt trên mặt Vũ Văn Hán Vĩnh giãn giật. Cùng với những cái giật khẽ đó thì những nốt mụn đua nhau vỡ ra, tạo thành những tia máu lún

phún.

Vũ Văn Hán Vĩnh nói:

- Đó là cuộc đời của ta.

Tùng Vĩ nhìn lại Dĩ Tuyết Ngọc:

- Công tử đây có cuộc đời rõ ràng thế, mà nàng lại không tin người ta là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh.

Tuyết Ngọc tròn mắt nhìn Tùng Vĩ.

- Chỉ có những kẻ gian trá, xảo tà như Cang Tùng Vĩ mới tin vào lời nói của một con người bệnh hoạn, chỉ biết dụng độc chứ không biết dụng phi đao.

Tuyết Ngọc hừ nhạt một tiếng, khảng khái nói:

- Nếu y là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh thì hãy cùng người giao thủ đường đường chính chính xem. Nếu như y thắng được người thì Dĩ Tuyết Ngọc này sẽ cam phận trao thân, chẳng một chút ngại ngùng e dè... còn nguyện ở lại kề vai tựa má cùng y nữa.

Nàng nhìn Vũ Văn Hán Vĩnh, trề môi:

- Còn giờ thì y được lợi thế, muốn nói mình là ai mà chẳng được.

Tùng Vĩ nhìn Vũ Văn Hán Vĩnh, ngập ngừng nói:

- Vũ Văn Hán Vĩnh các hạ! Nghe Tuyết Ngọc nói chứ... Á nha đầu này vốn thẳng thắn... Nếu như đúng như ý của ả, Vũ Văn Hán Vĩnh công tử cũng nên cho ả biết sự thật người là ai.

Vũ Văn Hán Vĩnh hừ nhạt một tiếng.

Y nhìn Tuyết Ngọc đanh giọng nói:

- Tuyết Ngọc! Nàng vừa nói gì?

Tuyết Ngọc dè bịu, hất mặt nói:

- Nếu người là Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh thì hãy giao thủ với Xảo Tà Cang Tùng Vĩ. Còn như không phải thì cứ nhận đại đi. Đừng có mượn danh người khác mà khoác lên mình...

Nàng nhăn mặt:

- Nghe chẳng lọt lỗ tai.

Tùng Vĩ cau gắt nói:

- Ầ này! Nói nang lung tung, càn rỡ... Đích thị người là Vũ Văn Hán Vĩnh rồi. Nếu không phải Vũ Văn Hán Vĩnh thì sao có cuộc đời như vậy được?

Tuyết Ngọc hừ nhạt nhìn Tùng Vĩ:

- Hừ! Cuộc đời của Vô Ảnh Phi Dao Vũ Văn Hán Vĩnh gã lấy tự cho là của mình chứ có phải của gã đâu mà người tin.

Tùng Vĩ nhìn lại Vũ Văn Hán Vĩnh, nhẹ nói:

- Các hạ! Có đúng như nha đầu này nói không?

Vũ Văn Hán Vĩnh đanh giọng:

- Nếu ả giữ lời hứa của ả... Vũ Văn Hán Vĩnh sẽ chứng minh cho ả thấy.

Tuyết Ngọc nói:

- Dĩ Tuyết Ngọc này mặc dù là nữ nhân nhưng xuất ngôn như phá thạch, chứ không phải hạng người như người đâu. Nói mà không giữ lời.

Hai cánh môi của Vũ Văn Hán Vĩnh mấp máy bập vào nhau. Y gượng nói:

- Được! Vũ Văn Hán Vĩnh ta chứng minh cho nàng thấy.

Gã toan vung phi đao về phía Tùng Vĩ thì Tuyết Ngọc thét lên:

- Khoan!

Vũ Văn Hán Vĩnh nhìn nàng:

- Sao lại khoan?

Tuyết Ngọc lắc đầu:

- Người đình dừng trò con nít qua mặt Tuyết Ngọc đó à? Người định mượn lời của ta để giết chết Tùng Vĩ chứ gì? Tùng Vĩ bây giờ đâu nhúc nhích được. Đúng không nào? Không nhúc nhích được thì y là tấm bia rồi. Còn nói phóng phi đao trúng vào tâm của một tấm bia cũng dễ như người ta lấy đồ trong túi vậy.

Nàng nhếch môi dè bủ nói:

- Nếu người có thực tài thì giải độc cho Tùng Vĩ, rồi gã vừa bê Tuyết Ngọc vừa né tránh phi đao của người. Nếu người có tài thì sợ gì mà không phóng phi đao trúng ngay tam tinh, hoặc tim của gã chứ. Huống chi gã còn phải bế Tuyết Ngọc, tất lách tránh khó khăn hơn người bình thường.

Vũ Văn Hán Vĩnh cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Được. Ta sẽ cho nàng thấy Vô Ảnh Phi Dao như thế nào.

Gã vừa nói vừa lòn tay ra sau chiếc ghế đặc chủng lấy một bầu rượu, rồi vỗ mạnh vào đáy bầu rượu. Nước trong bầu bắn về phía Cang Tùng Vĩ.

Vòi nước chụp lên mặt Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nhanh chóng lấy lại công lực. Y đứng bật lên ôm quyền xá Vũ Văn Hán Vĩnh rồi nói:

- Giải được của tôn giá là giải được gì vậy?

- Chỉ là nước lạnh thôi.

- Chỉ cần nước lạnh là giải được Nhục cốt khí ư?

Y gật đầu:

- Người chuẩn bị đón Vô Ảnh Phi Dao của Vũ Văn Hán Vĩnh đi. Người có chết bởi phi đao của ta cũng không ân hận chứ?

Gã vừa nói vừa trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Tùng Vĩ. Vừa chạm vào hai luồng nhãn quang của Vũ Văn Hán Vĩnh, Tùng Vĩ giật mình, bởi hai luồng uy quang kia như thể có uy lực vô hình tựa hai lưỡi kiếm chọc vào tâm thức y.

Tùng Vĩ vội quay mặt ra chỗ khác, cúi xuống bế xốc lấy Tuyết Ngọc, rồi truyền âm mật nói: “Huynh không thể nhìn vào hãn được”.

- Tuyết Ngọc sẽ quan sát gã... Còn huynh thì cho hãn biết thế nào là Xảo Tà Cang Tùng Vĩ.

Vũ Văn Hán Vĩnh gằn từng tiếng:

- Người chuẩn bị rồi chứ?

- Hãn ở trước mặt huynh.

Tùng Vĩ nói:

- Mời các hạ.

Lời nói vừa dứt thì Tùng Vĩ thi triển “Vạn Tượng Di Thân bộ”. Mắt nhắm khít lại chỉ dỏng tai nghe Tuyết Ngọc chỉ điểm.

Với thuật “Vạn Tượng Di Thân bộ”, Tùng Vĩ như thể tạo ra muôn vạn bóng ảnh vây quanh Vũ Văn Hán Vĩnh, khiến cho y phải lúng túng chẳng biết phóng phi đao vào đâu. Vốn trước đây phi đao của y bách phát bách trúng, khi đao đã phát ra thì kẻ địch chỉ còn một con đường duy nhất là hồn

du Địa phủ. Nhưng nay thì khác rồi, với căn bệnh trầm kha y đâu còn giữ được phi đao như trước nữa.

Vũ Văn Hán Vĩnh lúng ta lúng túng, nhưng buộc phải phóng phi đao. Gã chớp động hữu thủ, ngọn phi đao lướt qua một chiếc bóng, rồi lặn lông lốc xuống sàn nhà.

Tuyết Ngọc nói:

- Bên trái của huynh.

Tùng Vĩ liền phóng Kim tiên vào phía bên trái của mình. Chàng dồn công lực vào chiếc roi, khiến nó giương thẳng ra như một cây trường côn, lao đến chiếc ghế đặc chủng của Vũ Văn Hán Vĩnh.

Vũ Văn Hán Vĩnh liền điều khiển chiếc ghế quay nửa vòng, đưa chỗ tựa lưng đỡ đầu ngọn Kim tiên.

Rầm...

Chiếc ghế đặc chủng của Vũ Văn Hán Vĩnh trượt về phía trước, đồng thời một làn mưa phi đao từ trong thành tựa ào ào phóng đến Tùng Vĩ.

Vũ Văn Hán Vĩnh rít giọng nói:

- Người chết chắc rồi.

Nhưng gã hoàn toàn bất ngờ khi ngọn Kim tiên trong tay Tùng Vĩ vũ lộng thành những vòng tròn cản phá làn mưa phi đao đó. Những lưỡi phi đao lộp độp rơi xuống sàn Dịch lâu chẳng khác nào lá mùa thu rơi rụng bởi cơn giông dữ lướt qua.

Vũ Văn Hán Vĩnh dịch chuyển chiếc ghế đặc chủng quay lại, đối mặt với Tùng Vĩ. Y dụng đến Nhiếp Hồn đại pháp, rồi hét lớn:

- Nằm xuống!

Tùng Vĩ đáp lời gã:

- Ta đâu có mỗi chân đâu mà nằm.

Cùng với lời nói đó, ngọn Kim tiên vụt ra một vòng tròn chụp xuống đầu Vũ Văn Hán Vĩnh, Tùng Vĩ giật mạnh tay về sau, kéo gã té sấp dưới đất.

Phịch...

Mặt Vũ Văn Hán Vĩnh đập mạnh xuống sàn Dịch lâu.

Gã nằm ườn ra đất.

Tùng Vĩ điểm mũi roi vào đại huyệt thiên linh cái của gã, gằn giọng nói:

- Người đáng chết lắm!

Lời còn đọng trên miệng Tùng Vĩ thì lão Vũ Văn Hán Dương từ trong vòm cửa lao ra. Lão cất tiếng hét:

- Thiếu hiệp! Dừng tay!

Lão ôm khư khư cuộn tranh mà Tùng Vĩ đã pháp họa mỹ nhân trong Ngọc Chỉ thần châu run rẩy bước ra. Lão tiến đến bên Vũ Văn Hán Vĩnh, nhìn y rồi bật khóc thôn thức.

Lão ngậm ngừng nói:

- Nghiệt súc! Người đã nhận ra sự sa đọa, trác táng của người dẫn đến ngày hôm nay chưa?

Vũ Văn Hán Vĩnh vẫn úp mặt xuống sàn Dịch lâu.

- Đẳng nào Vũ Văn Hán Vĩnh này cũng chết... đâu còn nghĩ đến sự sống chết nữa... Muốn giết thì cứ giết đi.

Vũ Văn Hán Dương nhìn sang Tùng Vĩ.

- Thiếu hiệp! Xin cho lão phu được tự tay giết tên nghiệt súc này. Chính hãn, giọt máu duy nhất của dòng tộc Vũ Văn đã khiến cho dòng tộc Vũ Văn nhà tan cửa nát... Hãn là oan nghiệt của dòng tộc Vũ Văn... Chỉ vì hãn quá ư được nuông chiều và may mắn hơn những người khác được đầu thai vào Vũ Văn dòng tộc. Hoặc hãn là quý dữ được Diêm chúa phái lên buộc dòng tộc Vũ Văn phải trả nghiệp chướng.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài:

- Tiền bối! Tùng Vĩ không xen vào chuyện gia tộc của tiền bối.

Lão ôm quyền:

- Đa tạ thiếu hiệp.

Vũ Văn Hán Dương khệnh khạng bước đến lấy tấm chạm thư pháp, rồi quay lại đứng trên đầu Vũ Văn Hán Vĩnh.

Lão nghiêm giọng nói:

- Người sống còn khổ hơn là chết... Nội tổ biết người chịu rất nhiều đau đớn... Nhưng tất cả do người tự chuốc lấy mà thôi.

Lão nắc nghẹn một tiếng nói tiếp:

- Nội tổ tiễn người đi...

Tùng Vĩ không biết lão định làm gì, nhưng khi thấy lão dựng tấm chạm thư pháp đập thẳng xuống đầu Vũ Văn Hán Vĩnh thì thét lên.

- Tiền bối!

Tùng Vĩ rùng mình.

Tấm chạm thư pháp vỡ làm hai cùng với thủ cấp của Vũ Văn Hán Vĩnh bẽ toang ra như một quả dưa hấu.

Tùng Vĩ rùng mình liên tục.

Vũ Văn Hán Dương nhìn xác Vũ Văn Hán Vĩnh.

- Nghiệt súc... người phải chết... cho dù tre già có phải khóc măng xanh.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Chính Tà Bất Phân

Vũ Văn Hán Dương đứng tần ngần nhìn ngôi tam quan Phi Thúy trang. Hai cánh môi của lão bặm vào. Lão gượng nói:

- Ta phải đi... Ta không ở lại đây nữa. Dòng tộc Vũ Văn từ nay không còn trên cõi đời nhân sinh nữa. Oan nghiệt... oan nghiệt...

Lão nói dứt câu, lệ trào ra khóe mắt.

Thấy tình cảnh của lão, Tùng Vĩ, Tuyết Ngọc lẫn Tô Mặc Linh đều xúc động đến độ nghẹn ngào. Tùng Vĩ quay mặt về phía ánh nhật quang trời dần lên từ hướng đông.

Tuyết Ngọc bước đến, kéo theo Tùng Vĩ. Nàng nói với Vũ Văn Hán Dương:

- Tiên sinh! Chuyện đã qua rồi... Tiên sinh đừng buồn nữa vì có nuôi tiếc cũng không thể nào kéo lại được.

Tùng Vĩ chen vào:

- Hay là tiền bối nhận Mặc Linh và Tuyết Ngọc làm nghĩa nữ, thay cho Vũ Văn Hán Vĩnh huynh... cũng được vậy. Tuyết Ngọc và Mặc Linh cũng xứng với dòng tộc Vũ Văn mà.

Tuyết Ngọc nheo mày.

Vũ Văn Hán Dương nhìn Tuyết Ngọc và Mặc Linh:

- Lão phu sợ... hai người không chấp nhận với một dòng tộc có một người như Vũ Văn Hán Vĩnh.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không đâu. Tiền bối xem kìa... Hai nàng ấy xúc động những tưởng sắp khóc kìa.

Tuyết Ngọc nhìn sang Mặc Linh. Mặc Linh khẽ gật đầu.

Hai nàng đồng loạt quỳ xuống trước mặt Vũ Văn Hán Dương. Cả hai cùng lên tiếng:

- Mặc Linh, Tuyết Ngọc ra mắt nội tổ lão gia.

Vũ Văn Hán Dương xúc động đến độ rơi nước mắt.

- Đứng lên... Đứng lên...

Lão nắm tay Tuyết Ngọc và Mặc Linh, nghẹn ngào nói:

- Mặc Linh! Tuyết Ngọc! Đừng làm nội tổ xúc động.

Lão nhìn lại Tùng Vĩ:

- Thiếu hiệp! Chúng ta lên đường đến Chung Nam phái hay Loạn Thạch cốc?

Nén nụ cười gượng, Tùng Vĩ nói:

- Nếu tiền bối cho vẫn bối chọn thì vẫn bối chọn con đường đến Chung Nam phái trước.

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu gật đầu:

- Được. Chúng ta sẽ đến Lĩnh Nam sơn gặp lão Võ Tự Bình trước vậy.

Ngay trong ngày hôm đó, mọi người rời Phỉ Thúy trang, xuôi về phía nam. Tất nhiên Tuyết Ngọc lúc nào cũng đi chung với Tùng Vĩ. Mặc Linh đi bên cạnh với Vũ Văn Hán Dương.

Tùng Vĩ quay sang Vũ Văn Hán Dương, hỏi:

- Vũ Văn tiền bối hẳn biết bí mật của Ngọc Chỉ?

Lão nhìn Tùng Vĩ, từ tốn nói:

- Lão phu không biết bí mật trong Ngọc Chỉ, nhưng chính tay lão phu đã khắc hình mỹ nhân vào bức họa.

Tùng Vĩ mỉm cười hỏi tiếp:

- Mỹ phụ mà tiền bối khắc vào Ngọc Chỉ... hẳn là phải đẹp lắm.

Lão vuốt râu, nhìn Tùng Vĩ nói:

- Sự thật thì lão phu chưa từng gặp qua con người đó... mà chỉ khắc lại từ một bức tranh. Cũng như công tử đã vẽ lại mỹ nữ trong Ngọc Chỉ vậy. Người đưa bức tranh đến cho lão phu khắc vào Ngọc Chỉ là Thiệu Nghi Bình, là Tổng tài thái giám của tiên đế. Sau khi tiên đế băng hà thì y rời kinh thành đến Loạn Thạch cốc quy ẩn.

Tùng Vĩ ve cằm nhìn Vũ Văn Hán Dương, hỏi:

- Chắc tiền bối biết mục đích của Thiệu Nghi Bình khi nhờ người khắc chạm bức họa mỹ nữ lên Ngọc Chỉ?

- Thiệu Nghi Bình không nói gì cả, nhưng lão rất quý viên Ngọc Chỉ thần châu, nếu không muốn nói là quý hơn cả sinh mạng của lão nữa.

- Thế Thiệu gia không còn ai à?

Vũ Văn Hán Dương buông một tiếng thở dài:

- Thiệu Nghi Bình là Tổng tài thái giám, nhưng trước khi trở thành thái giám thì có nương tử. Chính mỹ nữ trong tranh là nương tử của lão đó.

Lão buông tiếp tiếng thở dài, rồi nói tiếp:

- Lão nghe đâu khi khắc bức họa mỹ nữ vào Ngọc Chỉ rồi thì toàn gia quyến của Thiệu Nghi Bình gặp kiếp họa diệt vong. Tất cả đều chết hết.

- Tiền bối có biết ai sát hại toàn bộ gia tộc của Thiệu Nghi Bình không?

Vũ Văn Hán Dương gật đầu:

- Biết.

Mặt Tùng Vĩ đành lại.

- Nếu văn bối đoán không lầm, hung thủ chính là chủ nhân của Thiên Ma cổ bảo?

Lão gật đầu:

- Không sai. Chính Tam Giới thượng nhân gồm: Thiên Giới Cát Triệu Quang, Địa Giới Lý Tổng và Nhân Giới Huỳnh Nghị. Ba người đó đã liên thủ tàn sát toàn bộ gia quyến của Thiệu Nghi Bình, chủ đích để đoạt Ngọc Chỉ thần châu.

- Không ngờ Ngọc Chỉ thần châu lại gây ra lắm chuyện phiền hà và sát kiếp cho bá tánh. Sau khi Tam Giới lấy Ngọc Chỉ thần châu rồi cũng không tìm ra bí mật của nó à?

- Lão phu không biết.

- Văn bối nghĩ họ không tìm ra. Nên cuối cùng thì Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự mới dụng Vạn Tượng Di Thân bộ xâm nhập vào Thiên Ma cổ bảo, đoạt lấy Ngọc Chỉ thần châu. Khi đã có Ngọc Chỉ thần châu rồi, đến lượt Cốc Thừa Tự bị di hại.

Vũ Văn Hán Dương buông một tiếng thở dài:

- Cho đến bây giờ cũng không một người nào biết được Ngọc Chi thần châu chứa bí mật gì, ngoài mỗi bức tranh mà thiếu hiệp biết đó.

Tùng Vĩ nhún vai:

- Nhất định phải có bí mật gì đó rất lớn. Chứ không thể chỉ vì mỗi bức họa mỹ nhân trong Ngọc Chi khiến cho mọi người tranh đoạt tàn sát lẫn nhau.

Nhìn sang Tùng Vĩ, Vũ Văn Hán Dương nói:

- Lão phu cũng nghĩ như thiếu hiệp. Tam Giới đều là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ võ lâm. Nếu không muốn nói họ là những người độc bá võ lâm, chẳng khác nào Minh chủ của hai giới Bạch đạo và Hắc đạo, thế mà vẫn xuống tay tàn sát toàn bộ Thiệu gia chỉ vì một viên Ngọc Chi thần châu. Chứng tỏ Ngọc Chi phải có một bí mật rất lớn. Mà bí mật này, chỉ có Thiệu Nghi Bình mới biết mà thôi.

- Nhưng nay Thiệu Nghi Bình cũng đã chết rồi.

- Toàn bộ Thiệu gia chết, nhưng Thiệu Nghi Bình thì không thấy xác. Vụ huyết án đó chẳng một người nào dám bàn đến. Và Thiên Ma cổ bảo cũng bế môn trở thành tuyệt địa của võ lâm. Người duy nhất dám xâm nhập Thiên Ma cổ bảo tuyệt địa võ lâm là Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự.

Tùng Vĩ mỉm cười hỏi:

- Cốc Thừa Tự tiên sinh một mình dám xâm nhập tuyệt địa võ lâm Thiên Ma cổ bảo thì cũng đáng khâm phục đấy chứ.

Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ hỏi:

- Thế huynh có dám làm như lão Cốc không?

Tùng Vĩ ve cằm nói:

- Nếu Tùng Vĩ rơi vào tình trạng như Cốc Thừa Tự thì cũng phải hành động như lão thôi. Lão Cốc chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nhưng cuối cùng thì cũng chẳng làm được gì, cho dù lấy được Ngọc Chi thần châu.

Tuyết Ngọc nhìn Vũ Văn Hán Dương:

- Nội tổ lão gia! Ngọc nhi nghe nói nội tổ trước đó bị cuồng tâm, sao bỗng dưng hồi phục thần thức vậy?

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu nhìn Tùng Vĩ, nói:

- Nhờ có thiếu hiệp đấy. Khi ta thấy bức tranh vẽ mỹ nữ trong Ngọc Chi của Cang thiếu hiệp thì hồi phục lại thần thức. Thật ra...

Lão buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Ta bị cuồng tâm như vậy cũng chỉ vì Vũ Văn Hán Vĩnh mà ra cả. Y là oan nghiệt của dòng tộc Vũ Văn.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Lão tiên sinh bỏ qua chuyện đó đi. Giờ lão tiên sinh có đặng đến hai diệt nữ, người nào cũng là những đóa hoa tuyệt sắc trên đời này... khó có người nào sánh bằng.

Mặc Linh chen vào:

- Nhưng Mặc Linh và Tuyết Ngọc muội không phải là nam nhân. Nếu đổi lại là Tùng Vĩ ca ca thì nội tổ lão gia hẳn sẽ vui hơn bội phần.

Tùng Vĩ khoát tay. Y nói:

- Một Vũ Văn Hán Vĩnh, lão tiên sinh đã cuồng tâm loạn trí. Thêm Cang Tùng Vĩ nữa, ta e người chẳng chịu nổi đâu. Với lại, lão tiên sinh đã già rồi, làm sao nuôi nổi ba người.

Vũ Văn Hán Dương lắc đầu:

- Không, không. Với cơ nghiệp của Vũ Văn tộc... lão phu có thể nuôi vài trăm người hết đời mà không hết của đấy.

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn lão:

- Thế ư! Nếu vậy vãn bối phải bái lão tiên bối làm nghĩa phụ.

Vũ Văn Hán Dương toan gạt đầu thì Tuyết Ngọc và Mặc Linh cản lại:

- Không được đâu... Không được đâu.

Tùng Vĩ nhìn hai nàng:

- Sao lại không được? Khi bái Vũ Văn Hán Dương lão tiên sinh làm nghĩa phụ... Tùng Vĩ hứa sẽ lo cho lão tiên sinh. Đến khi nào tiên sinh quy tịch thì mới thừa hưởng cơ nghiệp của dòng tộc Vũ Văn. Có gì mà không được chứ?

Y giả lả cười nói:

- Nếu sau này Tùng Vĩ ca ca lập gia thất, không chừng sẽ lấy họ Vũ Văn đặt cho con của mình nữa đấy.

Tuyết Ngọc nheo mày nói:

- Tuyết Ngọc và Mặc Linh tỷ tỷ không nói đến điều đó.

- Thế hai người nói đến cái gì nào?

Mặc Linh nói:

- Nếu như nội tổ nhận Tùng Vĩ ca ca làm nghĩa tử thì Tuyết Ngọc và Mặc Linh sẽ xưng hô với ca ca như thế nào đây.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Có thể mà hai nàng cũng không tìm ra được một lời xưng hô, còn hỏi Tùng Vĩ. Này nhé... Tuyết Ngọc và Mặc Linh gọi Vũ Văn Hán Dương lão tiên bối là nội tổ lão gia, còn Tùng Vĩ là nghĩa tử của Vũ Văn tiên bối thì hai người buộc phải gọi Tùng Vĩ ca ca là nghĩa phụ rồi.

Mặc Linh và Tuyết Ngọc lắc đầu, kêu ré lên:

- Không chịu đâu... Không chịu đâu.

Vũ Văn Hán Dương và Tùng Vĩ phá lên cười.

Họ vừa đi vừa tán ngẫu với nhau, đến xế chiều thì đến chân núi Lĩnh Nam.

Tùng Vĩ nhìn Vũ Văn Hán Dương tiên sinh:

- Tiên bối! Người tin Chương môn Võ Tự Bình có cho Tùng Vĩ mượn Ngọc thiên trượng để chặt đứt sợi dây Kim thừng này không.

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu:

- Võ Tự Bình vốn là người cương trượng, nóng tính, nhưng lại trọng ân oán phân minh. Lão phu trước đây đã từng gia ân cho y... Y sẽ trả ân cho lão phu mà cho mượn Ngọc trượng.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Tiểu bối cũng hy vọng lão cho mượn Ngọc trượng, nhưng...

Vũ Văn Hán Dương nói:

- Thiếu hiệp nói đến chuyện của Võ Khôi?

Tùng Vĩ buông tiếng thở dài gật đầu.

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu. Lão từ tốn nói:

- Lão phu sẽ tìm lời phân giải với Võ Tự Bình. Nếu lão nghe lời lão phu thì tốt... Bằng như không nghe, sau khi chúng ta chặt đứt sợi Kim thừng rồi sẽ ly khai ngay khỏi Chung Nam phái.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Được. Chúng ta cứ như thế mà hành sự.

Mọi người cùng tiến lên Lĩnh Nam sơn. Vừa đến trước ngôi tam quan dẫn vào tòa Tổng đàn phái Chung Nam thì hai gã môn hạ thuộc Chung Nam phái ra chặn lại.

Vũ Văn Hán Dương bước đến nói:

- Lão phu là Vũ Văn Hán Dương, người Dương Châu trấn, phiên nhị vị vào bẩm báo với Chương môn có lão phu đến viếng.

Hai gã môn hạ Chung Nam phái liếc mắt nhìn qua mọi người rồi nói:

- Các người chờ ở đây.

Một gã ở lại, còn một người bỏ vào trong.

Tùng Vĩ nhìn qua vai gã môn hạ Chung Nam phái. Bên trong Tổng đàn phái Chung Nam thật vắng lặng. Chính sự vắng lặng đó khiến chàng phải e dè.

Tùng Vĩ nhìn sang Tuyết Ngọc.

- Tuyết Ngọc! Tùng Vĩ cảm thấy bất an vô cùng. Hình như bên trong vắng lặng quá... Sự vắng lặng này cứ như họ đã chuẩn bị trước để đón chúng ta.

Từ trong Tổng đàn Chung Nam phái, gã môn hạ hồi hải bước ra. Y tiến đến trước Vũ Văn Hán Dương ôm quyền nói:

- Chương môn thỉnh mời các vị vào trong Tổng đàn Chung Nam phái.

Vũ Văn Hán Dương nhìn lại Tùng Vĩ, vuốt râu, mỉm cười.

Mọi người cùng tiến vào Tổng đàn phái Chung Nam. Trong Tổng đàn, Võ Tự Bình vận trường y thanh lam, ngồi trên chiếc ngai hương mắt nhìn ra cửa, hai bên là hai hàng môn hạ phái Chung Nam, tất cả đều vận võ phục, mặt lầm lì chẳng khác nào bọn sơn tặc đang sắp phải xuất sơn cướp bảo tiêu.

Tùng Vĩ, Tuyết Ngọc, Mặc Linh và Vũ Văn Hán Dương bước đến trước mặt Võ Tự Bình. Lão Vũ Văn Hán Dương ôm quyền nói:

- Chương môn hẳn còn nhớ lão hủ trấn Dương Châu này.

Võ Tự Bình bật lên tràng cười giả lả...

Lão vừa cười vừa nói:

- Làm sao bốn Chưởng môn không nhớ Vũ Văn Hán Dương tiên sinh chứ. Tính cách của Võ Tự Bình như thế nào, hẳn Vũ Văn Hán Dương tiên sinh đã biết.

Lão từ từ đứng lên, trầm giọng nói:

- Vũ Văn Hán Dương tiên sinh lần này chẳng ngại đường xa đến Lĩnh Nam gặp bốn Chưởng môn chắc có điều gì cần chỉ giáo?

Vũ Văn Hán Dương vuốt chòm râu bạc phếch rồi nhún nhường nói:

- Lão hủ lần này quá bộ đến Chung Nam phái không dám nói đến hai chữ chỉ giáo đối với Võ chưởng môn, mà thật tâm đến thỉnh nhờ Võ chưởng môn.

Võ Tự Bình vuốt chòm râu đen nhánh.

- Lão tiên sinh đến Chung Nam phái lần này để thỉnh nhờ bốn Chưởng môn à?

Vũ Văn Hán Dương gật đầu. Lão khiêm nhường nói:

- Lão hủ đến thỉnh nhờ Võ chưởng môn giúp cho một chuyện.

Vũ Văn Hán Dương chưa kịp nói hết ý thì Võ Tự Bình ngửa mặt cười kha kha. Tràng tiểu ngạo của y cuồng nhiệt đến độ làm vang động cả tòa Tổng đàn. Sự tĩnh lặng cũng bị phá vỡ bởi tiếng cười đầy nội lực của họ Võ.

Lão cắt ngang tràng tiểu ngạo, nhìn Vũ Văn Hán Dương, trầm giọng nói:

- Vũ Văn tiên sinh không cần phải nói, bốn Chưởng môn cũng biết lão tiên sinh định nhờ bốn Chưởng môn làm điều gì.

Nói dứt lời, Võ Tự Bình nhìn Cang Tùng Vĩ. Lão khất khe nói:

- Những người đứng sau Vũ Văn tiên sinh có phải là Cang Tùng Vĩ và Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc cùng Tô Mặc Linh?

Tùng Vĩ, Tuyết Ngọc và Mặc Linh cùng ôm quyền.

Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Chưởng môn đoán không lầm, vẫn bối là Cang Tùng Vĩ. Còn đây là hai vị xá muội Tuyết Ngọc và Mặc Linh.

Võ Tự Bình hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bốn Chưởng môn khá khen cho tiểu tử, dám đến Lĩnh Nam Chung Nam phái của bốn Chưởng môn.

Võ Tự Bình vừa nói vừa bóp đôi song thủ lại. Khi lão nắm chặt đôi bản thủ thì những tiếng canh cách phát ra.

Võ Tự Bình nhìn Vũ Văn Hán Dương trầm giọng nói:

- Vũ Văn Hán Dương tiên sinh! Bốn Chưởng môn biết lão đến mượn Ngọc trượng của Chung Nam phái... có đúng không?

Vũ Văn Hán Dương ôm quyền, giả lả cười. Lão vuốt râu từ tốn nói:

- Bội phục... Bội phục. Lão hủ chưa nói mà Chưởng môn đã đoán đúng ý của lão hủ. Bái phục... Bái phục...

Võ Tự Bình khoát tay.

- Lão không cần phải khách sáo như vậy. Bốn Chưởng môn từ trước đến nay rất phân minh... chắc lão đã biết rồi?

Vũ Văn Hán Dương gật đầu:

- Lão hủ biết cá tính của Chưởng môn. Một là một, hai là hai, tuyệt đối không để người ta phiến trách mình.

Võ Tự Bình khẽ gật đầu:

- Tốt lắm. Bốn Chưởng môn sẽ cho lão mượn Ngọc trượng, nhưng trước khi cho lão tiên sinh mượn Ngọc trượng, bốn Chưởng môn muốn thanh toán ân oán giữa Chung Nam phái với Cang Tùng Vĩ trước.

Lão nói rồi định nhân nhìn lại Tùng Vĩ:

- Cang Tùng Vĩ tiểu tử! Người biết bốn Chưởng môn muốn thanh toán ân oán với người chuyện gì không?

Tùng Vĩ ôm quyền, nhún nhường nói:

- Võ chưởng môn muốn thanh toán ân oán với văn bối chuyện của đại thiếu gia Võ Khôi?

Võ Tự Bình gật đầu:

- Không sai. Bốn Chưởng môn hỏi tiểu tử... Phải người đã sát tử Khôi nhi của bốn Chưởng môn?

Tùng Vĩ miễn cưỡng đáp lời:

- Đúng như Chưởng môn nói. Chính tay Cang Tùng Vĩ đã sát hại Võ Khôi thiếu gia.

Những thớ thịt trên mặt Võ Tự Bình giật nảy lên, khi nghe Tùng Vĩ thốt ra câu nói đó. Lão gằn giọng nói:

- Thế tiểu tử định kết thúc ân oán đó như thế nào?

Tùng Vĩ ôm quyền ôn nhu nói:

- Trước khi đến Chung Nam phái, văn bối đã nghĩ đến chuyện này. Đẳng nào thì cũng gặp mặt Võ Chưởng môn để phân trần cho ra lý lẽ, nếu không thì thật khó mà ăn ngon ngủ yên được.

Võ Tự Bình khoát tay:

- Tiểu tử không cần phải phân trần. Giết người thì đền mạng. Mạng thì đổi mạng. Tiểu tử đã giết Khôi nhi... tất phải trả mạng lại cho Võ mỗ.

Tùng Vĩ lắc đầu, ôn nhu đáp lời Võ Tự Bình:

- Văn bối biết điều Chưởng môn vừa nói. Giết người thì phải đền mạng, đó là lẽ công bằng. Nhưng trước khi văn bối đền mạng cho Võ Khôi đại thiếu gia, Chưởng môn phải cho văn bối cơ hội để phân trần chứ.

Võ Tự Bình lưỡng lự một lúc rồi gật đầu:

- Được. Người cứ phân trần.

Tùng Vĩ chớp mắt suy nghĩ rồi chậm rãi thuật lại những chuyện đã xảy ra ở thảo xá, dẫn đến chuyện mình phải xuống tay lấy mạng Võ Khôi.

Kể dứt câu chuyện, Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt Chưởng môn phái Chung Nam Võ Tự Bình. Chàng nghiêm giọng nói:

- Chưởng môn! Nếu như Chưởng môn ở trong tình huống như văn bối người phải làm gì?

Câu hỏi này của Tùng Vĩ khiến vị Chưởng môn phái Chung Nam phải lúng túng bối rối. Thấy nét bối rối của lão, Tùng Vĩ khẽ buông một tiếng thở phào. Y nghĩ thầm: “Lão không nói được, tất phải chấp nhận cái lý của mình”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Cang Tùng Vĩ thì gã môn hạ đi cùng với Võ Khôi từ sau tấm rèm bước ra. Y tiến đến trước mặt Võ Tự Bình Chưởng môn Chung Nam phái quỳ xuống, thành khẩn nói:

- Khởi bẩm Chưởng môn... Xin đừng nghe những lời nói xúc xiểm của Xảo Tà Cang Tùng Vĩ. Tất cả những gì gã vừa kể đều là bịa đặt.

Mặt Tùng Vĩ sa sầm. Định nhân nhìn gã đó, Tùng Vĩ danh giọng nói:

- Huynh đài! Hôm đó có mặt huynh đài. Người chứng kiến từ đầu đến cuối, sao lại hồ đồ thốt ra lời nói đó?

Võ Tự Bình khoát tay ngăn Tùng Vĩ lại. Lão định nhãn nhìn gã môn hạ Chung Nam phái, nghiêm giọng nói:

- Dương Du! Chuyện xảy ra như thế nào... người thành thật nói lại cho bổn Chưởng môn biết.

Dương Du ôm quyền từ tốn nói:

- Chính mắt Dương Du và Võ Khôi thiếu gia thấy Cang Tùng Vĩ sát tử nghĩa ca và nghĩa tử. Võ Khôi thiếu gia không dẫn lòng được liền xuất thủ để ngăn cản Cang Tùng Vĩ. Không ngờ, y đã không chấp nhận tội lỗi của mình, còn dụng độc công tàn nhẫn hại Võ Khôi thiếu gia đến chết.

Mặt Võ Tự Bình đanh lại. Lão nghiêng răng nói:

- Có thật như vậy không?

Dương Du đưa một tay lên trời:

- Chưởng môn nghĩa phụ! Tất cả những gì Dương Du nói đều do chính mắt Dương Du thấy. Tiểu tử Cang Tùng Vĩ táng tận lương tâm, trời tru đất diệt gã... Còn nếu như Dương Du sai thì trời tru đất diệt Dương Du...

Y chỉ Tùng Vĩ.

- Chính hãn gieo tội ác. Khi bị Võ Khôi đại ca phát hiện thì gã định giết người diệt khẩu. Hôm đó, nếu Dương Du không nhanh chân thì hãn đã sớm chết bởi độc chiêu của hãn rồi.

Mặt Tùng Vĩ đanh lại. Y chỉ Dương Du:

- Cái lưỡi của huynh đệ sao lại tàn độc, vô nhân như vậy chứ. Phàm nói ngoa thì cũng còn lấp ba lấp bấp, đằng này huynh đệ nói thật trôi chảy, chứng tỏ đã chuẩn bị sẵn câu chuyện này.

Tùng Vĩ nhìn lại Chưởng môn phái Chung Nam Võ Tự Bình.

Đưa sợi Kim thờng xích mình với Tuyết Ngọc cho Võ Tự Bình thấy, Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Võ chưởng môn nhìn xem... Trên tay Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc là sợi Kim thờng, bảo đao, bảo kiếm chặt không đứt... thì Tùng Vĩ làm chuyện bại hoại có được hay không... bởi bên cạnh lúc nào cũng có Tuyết Ngọc. Kẻ làm chuyện bại hoại chính là Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Dương Du cướp lời Tùng Vĩ:

- Chưởng môn đừng tin hẳn. Nghĩa phụ! Cang Tùng Vĩ và Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc đều là người của Hắc đạo... Bọn Hắc đạo ma đầu luôn có hành vi bất chính, có thể hẳn đã đồng lõa với Tuyết Ngọc... hoặc...

Sắc diện Tuyết Ngọc đỏ bừng. Nàng nhìn Dương Du, rít giọng thét lên:

- Tên tiểu cầu thối tha này, nói năng hàm hồ, bừa bãi... Trời không tru, đất không diệt người thì bốn cô nương sẽ thay trời hành đạo.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa phát động chiêu công thi triển Phách Không chưởng vỗ đến đại huyệt Thiên linh cái của Dương Du.

Dương Du như thể đã phòng bị trước, áp lực chưởng kinh của Tuyết Ngọc vỗ đến, y liền xoay ngược lại dựng chưởng đón thẳng đờ thẳng.

Ầm...

Cả Dương Du lẫn Tuyết Ngọc đồng thối lại một bộ.

Dương Du bước đến bên Võ Tự Bình.

Y nói:

- Nghĩa phụ! Bọn người này định giết người diệt khẩu.

Sắc diện Võ Tự Bình tái nhợt tái nhạt, biểu lộ sự phẫn nộ đang dâng lên tột cùng. Lão đay nghiến nói:

- Cang Tùng Vĩ! Các người chẳng nể mặt bốn Chưởng môn thì chết cũng đừng có trách bốn Chưởng môn.

Lão vừa nói, vừa toan phát tác quyền công, nhưng Vũ Văn Hán Dương đã kịp bước ngang khoát tay chặn lại.

- Võ chưởng môn đừng tay.

Wũ Văn Hán Dương nhìn Võ Tự Bình gằn giọng nói:

- Võ Tự Bình chưởng môn! Chuyện đâu còn có đó. Chuyện đã xảy ra rồi chưa biết ai đúng ai sai, lão hủ có thể lấy mạng mình bảo chứng cho Cang Tùng Vĩ. Nhất định Tùng Vĩ không phải là hạng người như Dương Du tiểu tử kia nói đâu. Hẳn trong này còn có uẩn khúc... Tiếc là Võ Khôi công tử lại chết rồi... không ai có thể giải trình rõ ai đúng, ai sai.

Chưởng môn phái Chung Nam khoát tay, gằn giọng nói:

- Vũ Văn Hán Dương tiên sinh! Bốn Chưởng môn kính lão một bước, mong lão nhường lại bốn Chưởng môn một trượng. Lão thấy rồi đó, ngay trước mặt Võ mỗ, bọn tiểu tử hậu sinh kia còn muốn giết người diệt khẩu.

Huống chi người của bọn họ muốn giết lại là Dương Du nghĩa tử của bốn Chưởng môn nữa.

Vũ Văn Hán Dương buông một tiếng thở dài. Lão nói:

- Chưởng môn! Nhưng chuyện này...

Võ Tự Bình khoát tay.

- Chuyện này bốn Chưởng môn đã quyết định rồi...

Y chỉ Tùng Vĩ:

- Giết người phải đền mạng. Mạng phải trả mạng, không còn cách nào khác... hãn phải đền mạng cho Khôi nhi. Có như vậy mới công bằng.

Tùng Vĩ nheo mày khi nghe Võ Tự Bình thốt ra câu nói đó. Y nghĩ thầm:

“Không ngờ, đường đường là một Chưởng môn của Chung Nam phái mà lại hồ đồ như vậy. Chưa phân định rõ đâu là trắng, đâu là đen thì đã đòi mạng người rồi”.

Ý niệm ấy trôi qua trong đầu Tùng Vĩ, y ôm quyền nói:

- Văn bối mạn phép hỏi, Chưởng môn định đòi mạng văn bối như thế nào?

- Bốn Chưởng môn nghe nói tiểu tử cũng là kẻ có bản lĩnh thâm hậu, lại gian ngoa xảo trá khiến cho các vị Chưởng môn đại phái trên giang hồ phải phẫn nộ. Hiện tại, người lại đang bị xích với Tuyết Ngọc nha đầu kia. Bốn Chưởng môn cho người một cơ hội.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Chưởng môn cho Tùng Vĩ cơ hội gì?

- Thắng thì sống... thua thì chết. Nếu như giao thủ chưởng kinh với ta, người thắng, ân oán giữa người và phái Chung Nam được thanh toán. Người chết, xem như người đền mạng cho Khôi nhi.

Tùng Vĩ chau mày rồi gật đầu:

- Được. Văn bối xin được bồi tiếp chưởng công của Võ chưởng môn.

Lão Vũ Văn Hán Dương hồi hải nói:

- Võ chưởng môn! Xin Chưởng môn hãy suy nghĩ lại.

Lão nhìn Vũ Văn Hán Dương, buông một câu lạnh nhạt:

- Quân tử bất hý ngôn.

Nhìn lại Cang Tùng Vĩ, Võ Tự Bình đành giọng nói:

- Đánh thẳng đỡ thẳng.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Văn bối chấp nhận.

Lão Vũ Văn Hán Dương thở dài nói với Tùng Vĩ:

- Thiếu hiệp! Nội lực của Chưởng môn Chung Nam phái nổi tiếng là vô địch. Công tử không phải là đối thủ của Võ chưởng môn đâu.

Tùng Vĩ nhìn lại Vũ Văn Hán Dương.

- Tiên sinh! Văn bối đã chấp nhận điều kiện của Võ chưởng môn rồi. Đây cũng là một cách giải quyết êm đẹp giữa Tùng Vĩ và Võ chưởng môn.

Nhìn lại Võ Tự Bình, Tùng Vĩ ôm quyền từ tốn nói:

- Văn bối nghe tiếng Chưởng môn là người phân minh, ân ra ân, oán ra oán... Nếu như Tùng Vĩ chết, Chưởng môn có bắt tội hai vị xá muội của văn bối không?

Võ Tự Bình đay nghiến nói:

- Tiểu tử giết Võ Khôi hay hai người kia?

- Chính tay văn bối lấy mạng Võ Khôi.

Võ Tự Bình gật đầu:

- Được. Nếu tiểu tử chết xem như ân oán giữa Chung Nam phái và tiểu tử không còn nữa.

- Nếu văn bối thẳng Chưởng môn?

- Ân oán này xem như không còn.

Tùng Vĩ mím môi suy nghĩ rồi ôm quyền xá:

- Phong độ của Võ chưởng môn khiến cho Tùng Vĩ phải bội phục, khâm phục.

Võ Tự Bình khoát tay:

- Không cần người phải thốt ra những lời khách sáo đó. Hãy chuẩn bị đi.

Tùng Vĩ nhìn lại Tuyết Ngọc và Mặc Linh:

- Hai người tự biết phải làm gì một khi Cang Tùng Vĩ xấu số nằm lại Lĩnh Nam sơn này.

Trong khi Tùng Vĩ nói với Tuyết Ngọc và Mặc Linh thì bọn môn hạ Chung Nam phái đồng loạt xướng lên:

- Chưởng môn vô địch... Chưởng môn vô địch...

Nghe bọn môn hạ phái Chung Nam xướng lên những câu nói đó, Tùng Vĩ ngấm ngầm nhận ra Võ Tự Bình là một thực tài cao thủ nội lực, nên không khỏi lo lắng.

Khi Võ Tự Bình từ từ tiến đến trước mặt Tùng Vĩ, lão gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Nếu ngươi thắng được bốn Chương môn... đây đúng là một điều hy hữu, nếu không muốn nói là kỳ tích trong giang hồ.

Tuyết Ngọc nhìn Tùng Vĩ.

- Ca ca! Huynh phải dùng tất cả nội lực của mình.

Tùng Vĩ khẽ gật đầu với nàng rồi nhìn Tự Bình, từ tốn nói:

- Vãn bối sẽ cố lập ra chuyện hy hữu này.

Khi hai người đứng đối mặt với nhau, đồng loạt vận công để phát tác kinh khí thì từ ngoài cửa, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cùng với một người đội nón rộng vành có rèm phủ bước vào.

Vừa thấy Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ than thầm:

- Thời khắc vong mạng của mình đã đến rồi.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nghiệp Tình Di Oan

Võ Tự Bình Chưởng môn phái Chung Nam gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Đỡ chưởng kinh của bốn Chưởng môn!

Cùng với lời nói đó, Võ Tự Bình vồ thẳng đến Tùng Vĩ một đạo Phách Không chưởng bằng tả thủ, trong khi hữu thủ thì chuẩn bị sẵn một chiêu Thất Thương quyền với chính thành công lực.

Tùng Vĩ nghiêng răng dựng tả thủ phát tác chưởng kinh đón thẳng đỡ thẳng lấy đạo Phách Không chưởng của vị Chưởng môn phái Chung Nam.

Hai đạo Phách Không chưởng chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Một tiếng sấm nổ ra ngay trong tòa Tổng đàn phái Chung Nam.

Đón thẳng lấy đạo chưởng của Võ Tự Bình, Tùng Vĩ những tưởng như mình vừa hứng lấy cả một ngọn núi Thái Sơn xô đến. Mặc dù vậy, chàng cũng chỉ thối lui nửa bộ.

Mặc dù phát tác chưởng công trước, nhưng Võ Tự Bình cũng phải thối lại đúng nửa bộ như Tùng Vĩ. Sự kiện đó khiến lão phải ngạc nhiên vô cùng. Lão đâu biết được rằng, nội lực của Tùng Vĩ hiện tại chính là nội lực của Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự đã truyền đủ sáu mươi năm công lực cho y. Và hơn thế nữa, Tùng Vĩ vô tình đã khai thông được hai đại huyết Sinh Tử Huyền Quan là Nhâm huyết và Đốc mạch.

Thấy Cang Tùng Vĩ đỡ được một đạo Phách Không chưởng của mình trong thế bên tám lạng, kẻ nửa cân, bất giác Võ Tự Bình càng phẫn uất hơn. Trong tâm lão, mặc dù không xem thường Tùng Vĩ nhưng lại nghĩ đối phương chẳng thể nào chịu được một chưởng ngang tài, ngang sức như vậy. Nếu như Tùng Vĩ không bị nội thương thì cũng hộc máu như sự việc không

diễn ra như vậy. Đờ thẳng một chưởng với lão mà Tùng Vĩ chỉ thối lại nửa bộ. Đến đây, lão cũng chẳng hơn gì. Nếu chuyện này lan ra ngoài, còn gì là Thần Lực Vô Địch Võ Tự Bình.

Với ý nghĩ đó, Võ Tự Bình đanh mặt, gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ! Bốn Chưởng môn ngạc nhiên về người đó. Hãy đỡ tiếp quyền lực của bốn Chưởng môn!

Võ Tự Bình vừa nói vừa vỗ tới quyền kinh Thất Thương. Quyền phong ào ào trút thẳng đến Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ chau mày nghĩ thầm: “Lão Chưởng môn này quyết ăn thua đủ với mình đây”.

Với ý niệm đó, Tùng Vĩ dồn nội lực phát ra một đạo Vô Minh tiên khí, tạo thành những vòng xoáy tròn ốc đón thẳng lấy đạo quyền phong Thất Thương của Võ Tự Bình.

Tiên khí Vô Minh và quyền phong chạm vào nhau. Những tiếng nổ như sấm động vang lên khiến cho bốn môn hạ Chung Nam phải phải nhắm mắt bịt lỗ tai.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Võ Tự Bình thối liền bốn bộ, sắc diện xanh như chàm đổ.

Bên kia, Tùng Vĩ cũng phải trượt dài về sau hai bộ, thần sắc toát mồ hôi.

Võ Tự Bình nghiêng răng ken két. Lão rống một tiếng:

- Người không chết thì ta chết.

Lão dồn tất cả vào song chưởng. Tả thủ thi triển chưởng ảnh, hữu thủ thì phát tác quyền phong đánh tới Cang Tùng Vĩ.

Vũ Văn Hán Dương biến sắc, hét lên:

- Võ chưởng môn...

Tùng Vĩ chẳng còn sự lựa chọn nào mà buộc đón thẳng đờ thẳng lấy hai đạo chưởng và quyền của Võ Tự Bình Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

Đạo Vô Minh tiên khí của Cang Tùng Vĩ lại tạo ra những vòng tròn như lốc xoáy hứng lấy chưởng và quyền của Võ Tự Bình.

Ầm...

Lần đối chưởng thứ ba này, vị Chưởng môn phái Chung Nam Võ Tự Bình bị đẩy ngược về sau như một chiếc lá khô bị cuốn đi bởi những vòng

xoáy khí Vô Minh tiên khí.

Lão đập lưng vào vách đại sảnh đường Chung Nam phái rồi rớt xuống sàn gạch Tổng đàn phái Tuyết Ngọc như một trái chín rụng khỏi cành.

Lão ôm ngực, mắt hoa như có muôn vàn vì sao nổ trước mặt. Lão rùng mình, cùng với cái rùng mình đó thì hai khóm mép rỉ máu tươi.

Bên kia, chân Tùng Vĩ lún sâu dưới sàn gạch tạo thành những vết rạn nứt.

Chàng thở dốc từng hơi một. Hai tay thì buông thõng. Mặc dù thắng được vị Chưởng môn Chung Nam phái sau lần giao chưởng thứ ba đó, nhưng Tùng Vĩ cảm nhận kinh mạch mình đang loạn nhịp, khí huyết nhộn nhạo. Chàng bậm môi cố trụ chân để giữ thăng bằng, chứ thật tâm thì muốn ngồi ngay xuống sàn gạch để vận công điều tức.

Những tưởng đâu sau lần giao thủ thứ ba đó, Võ Tự Bình Chưởng môn phái Chung Nam sẽ nhận ra mình là kẻ thua trong cuộc đấu này. Nhưng lão lại gượng đứng lên, lưng lững tiến tới hai bộ, nhìn Cang Tùng Vĩ.

Lão gằn giọng nói:

- Tiểu tử... Cang Tùng Vĩ! Đỡ tiếp một quyền của... của bốn Chưởng môn.

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Chưởng môn đã bị nội thương trầm trọng rồi, còn giao thủ làm gì nữa. Xem như Chưởng môn và Tùng Vĩ chẳng ai thắng cả. Tùng Vĩ cũng không thắng tiền bối, cho dù có đấu đến chết.

Võ Tự Bình nghiêng răng.

- Không. Bốn Chưởng môn phải đấu đến cùng.

Lão Chưởng môn phái Chung Nam vừa nói vừa tiếp tục vận công. Nhưng lão vừa chân chuyển công lực thì phun ra một vòi máu rưới đỏ sàn đại sảnh Tổng đàn Chung Nam phái.

Lão ôm ngực lão đảo, miệng thì nói:

- Nhất định Võ Tự Bình này không thua một tiểu tử hậu sinh như Cang Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Chưởng môn đừng cố gắng. Văn bối có thắng tiền bối đâu. Nếu bây giờ tiền bối và Tùng Vĩ giao nhau một chưởng nữa thì cả hai có thể cùng chết một lượt. Nếu không chết thì cũng tẩu hỏa nhập ma.

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu thì Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược bước ra. Mạc Nhược tiến thẳng đến trước mặt Võ Tự Bình.

Tuyết Ngọc thấy Mạc Nhược run bắn cả người. Tứ chi nàng bủn rủn, mặt cúi gằm xuống.

Mạc Nhược lườm Tùng Vĩ và Tuyết Ngọc rồi nhìn Võ Tự Bình.

- Lão không cần đấu nữa đâu. Tất cả đã kết thúc rồi.

Dương Du bước ra ôm quyền xá Mạc Nhược:

- Dương Du bái kiến nương nương.

Người đội nón rộng vành cũng bỏ mũ xuống lộ chân diện mục là Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Y bước đến trước mặt Tùng Vĩ:

- Chúng ta lại gặp nhau.

Tùng Vĩ thở hắt ra một tiếng, nghĩ thầm: “Đúng là có uẩn khúc trong cái chết của Võ Khôi”.

Tự Bình nhìn Chu Mạc Nhược và Đường Trung. Lão gượng nói:

- Đây là chuyện riêng tư của Chung Nam phái... các người không được xen vào.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung bất ngờ điểm chỉ tới Tùng Vĩ.

Mặc Linh đứng bên liền phóng chỉ hứng đỡ đạo chỉ khí của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Chát...

Hai đạo chỉ của Mặc Linh và Đường Trung vừa chạm vào nhau thì Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cũng chớp động thân pháp, sử dụng hai mảnh lụa trắng toát tựa hai con giao long, công đến Mặc Linh, Tùng Vĩ và Võ Tự Bình cùng lúc.

Bốp... Bốp... Bốp...

Ba người cùng bị hai mảnh lụa đánh trúng, ngã nhào, ngồi dưới sàn gạch tòa Tổng đàn.

Sáu gã môn hạ Chung Nam phái thấy sự biến liền xông ra, nhưng Dương Du bất ngờ rút trường kiếm lao đến sáu người đó. Gã thét:

- Hồ đồ!

Cùng với tiếng thét đó, kiếm quang của Dương Du cắt ra những mảng hoa kiếm trùng trùng điệp điệp, chẳng thua gì Võ Khôi. Chớp mắt đã tổng tiển sáu linh hồn của sáu người bằng hữu đồng môn chu du Địa phủ.

Võ Tự Bình sững sờ bởi hành động của Dương Du.

Lão nghiêng răng chỏi tay toan chồm lên, nhưng lực bất tòng tâm lại ngồi bệt trở lại.

Tự Bình thét lớn:

- Dương Du! Người...

Dương Du tra kiếm vào vỏ, quay lại bên Chu Mạc Nhược và Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Tự Bình gằn giọng nói:

- Dương Du! Sao người dám hại huynh đệ đồng môn?

Dương Du nhìn Võ Tự Bình cười khẩy rồi nói:

- Ai chống lại Dương Du đều phải chết. Ít nhất, cho bọn chúng thấy cái chết trước, để chúng nhận biết lời nói của Dương Du là thật chứ không phải lời nói ngoa ngôn.

Tùng Vĩ nhìn Dương Du.

- Dương các hạ! Bây giờ Tùng Vĩ hiểu thâm ý của các hạ vì sao phun ra những lời thối tha gẫn cho Tùng Vĩ rồi.

Nhìn sang Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Tùng Vĩ nói:

- Ngọc Diện Tu La! Hãy nói sự thật cho mọi người biết. Thà biết rồi, Cang Tùng Vĩ có chết vẫn đem theo hình bóng của nương nương.

Ngọc Diện Tu La nhìn Dương Du.

- Dương Du! Nói rõ cho vị Chương môn sắp chết của người biết đi.

Mồ hôi vã ra trán Võ Tự Bình, nhưng lão chẳng thể nào làm gì được nữa, bởi giờ đây đã bị trọng thương nặng nề. Chân khí chẳng khác nào ngọn đèn dầu leo lét sắp tắt mà thôi.

Mặc dù vậy, lão vẫn cương cường nói:

- Dương Du! Người đã dự định chuyện gì, mau nói cho ta biết.

Dương Du khoanh tay trước ngực như Võ Tự Bình.

- Hôm nay Đầu đà mới nghiệm ra lời thiên hạ nói đúng. Vị Chưởng môn phái Chung nam là kẻ hữu dũng vô mưu.

Nghe Dương Du thốt ra câu này, mặt Võ Tự Bình đã tái lại càng tái hơn. Cơ phần nộ dồn lên tới đầu khiến lão không chịu được, rùng mình ói ra một ngụm máu tươi.

Thấy sư phụ, hơn nữa là nghĩa phụ học máu vì tức giận, nhưng Dương Du vẫn rất dửng dưng nhưng chẳng có chuyện gì.

Y mỉm cười nói:

- Tất cả đều do ta bày sẵn cả...

Võ Tự Bình gắt gỏng nói:

- Người bày gì?

- Cho đến bây giờ mà lão cũng chẳng hiểu. Đúng là một con trâu nước ngốc nghếch và hồ đồ.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Dương Du nhướn mày mỉm cười nói tiếp:

- Dương Du biết lão có ý truyền ngôi vị Chưởng môn phái Chung Nam cho Võ Khôi, trong khi gã đó thì bản lĩnh chẳng thể nào bì được với Dương Du.

Tự Bình nghiêng rằng:

- Ta biết. Nhưng Võ Khôi là...

- Là núm ruột của lão. Còn Dương Du này chỉ là kẻ ngoài tộc.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Dương Du ta đã quyến rũ Võ Khôi vào con đường tửu sắc... biến gã thành một tên dâm đảng, rồi kết giao với Đường Trung đại ca. Sau khi ta có được chức vị Chưởng môn phái Chung Nam thì sẽ đền đáp cho người.

Máu tươi rỉ ra hai bên mép Võ Tự Bình. Lão đay nghiến nói:

- Người...

Dương Du khoát tay:

- Lão nghe Dương Du nói hết, rồi tức giận chết cũng được.

Y mỉm cười ve cằm nói tiếp:

- Ta đã bày ra cảnh ở thảo xá để dẫn dụ Võ Khôi đến, đặng Đường đại ca giết gã, tất nhiên là lão buộc phải giao chức Chương môn cho ta mà thôi. Không ngờ Cang Tùng Vĩ lại xuất hiện quá đột ngột. Và sự xuất hiện của gã hóa ra lại có lợi cho Dương Du. Khi Dương Du gặp được Ngọc Diện Tu La nương nương.

Nhìn lại Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Dương Du ôm quyền:

- Nương nương! Giờ Chung Nam phái là của nương nương. Đường đại ca và Dương Du. Nương nương có quyền phán xử tất cả mọi người ở đây theo ý nương nương.

Nghe Dương Du thốt ra câu nói đó, Võ Tự Bình phần nộ đến độ ngã bật ra sau ngất lịm.

Tùng Vĩ thì bậm môi nhìn Dương Du nghĩ thầm: “Người thật đáng ghét”.

Ngọc Diện Tu La nhìn lại Tùng Vĩ. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Mạc Nhược. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tùng Vĩ! Bây giờ hẳn người đã biết lời nói của ta không ngoa chứ?

Tùng Vĩ giả lá cười:

- Ngay từ đầu, Tùng Vĩ đã biết Mạc Nhược nói là làm... không bao giờ ngoa ngôn.

Tuyết Ngọc bẽn lễn ngẩng mặt nhìn lên.

Mạc Nhược nhìn nàng. Thu nhãn của Mạc Nhược hẳn rõ những luồng sát quang hùng hực. Mạc Nhược gằn giọng nói với Tuyết Ngọc:

- Người thật là đáng chết. Chết một cách đau khổ nhất trong tất cả những cái chết đau khổ.

Nói dứt câu Mạc Nhược lấy chiếc tráp Kim trùng. Tùng Vĩ lắc đầu nói:

- Mạc Nhược! Khoan hành xử Tuyết Ngọc.

Mạc Nhược nhìn lại Tùng Vĩ:

- Cang Tùng Vĩ! Người bênh vực cho ả phản sư này à? Người đã yêu ả ư?

Mạc Nhược phá lên cười the thé.

Nghe tiếng Mạc Nhược cười mà xương sống Tùng Vĩ bất giác gai lạnh.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Đây mới đúng là lửa hận tình. Với mỗi hận tình này thì Mạc Nhược sẽ làm bất kể mọi việc tàn nhẫn nhất để thỏa mãn sự căm phẫn của mẹ”.

Tùng Vĩ vừa nghĩ vừa mỉm cười.

Mạc Nhược cau mày:

- Người cười gì?

- Tùng Vĩ cười, bởi vì thấy Mạc Nhược xử sự không công bằng. Và lại ngộ nhận, nghĩ Tùng Vĩ đã yêu Dĩ Tuyết Ngọc.

Mạc Nhược hất mặt:

- Thế Tùng Vĩ nghĩ ta xử như thế nào đây?

- Nếu nương nương muốn xử Tuyết Ngọc về tội phản sư, thì trước hết phải xử cái tên Dương Du kia đã.

Dương Du cau mày:

- Ta liên can gì đến chuyện của Ngọc Diện Tu La nương nương?

Tùng Vĩ gạt ngang:

- Người có liên can. Trước tiên người là kẻ phản sư. Chính vì người mà Võ Tự Bình Chương môn Chung Nam phái mới ra nông nổi này.

Tùng Vĩ hất mặt:

- Ta nói đúng chứ?

- Ở... Nhưng...

Tùng Vĩ khoát tay:

- Không nhưng với nhị gì cả...

Tùng Vĩ nhìn lại Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, y gượng cười rồi nói:

- Mạc Nhược! Không biết Mạc Nhược còn giữ tình với Tùng Vĩ như trước đây không?

Đôi lưỡng quyền của Mạc Nhược ửng hồng:

- Tùng Vĩ! Người hỏi ta điều đó để làm gì?

- Có nguyên nhân, Tùng Vĩ mới hỏi.

Y xua tay như thể muốn đuổi Đường Trung và Dương Du ra xa và nói:

- Hai người tránh xa ra một chút có được không? Ta nói chuyện với Mạc Nhược mà hai người cứ dỏng lỗ tai lên nghe... không biết thẹn và mắc cỡ à?

Mạc Nhược nhìn sang Đường Trung và Dương Du. Hai người này bẽn lễn thối lại ba bộ.

Tùng Vĩ nhìn Mạc Nhược nhỏ giọng nói:

- Mạc Nhược! Tùng Vĩ nói với nàng một điều... ta hy vọng Mạc Nhược tin vào lời của Tùng Vĩ.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược hất mặt:

- Tùng Vĩ nói thử xem, coi Chu Mạc Nhược này có tin được không?

Mỉm cười cầu tình, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Khi Tùng Vĩ đi cùng với Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc mới nhận ra một điều...

- Điều gì?

- Tùng Vĩ cũng có tình ý với Chu Mạc Nhược.

Đôi chân mày Mạc Nhược nhíu lại. Hừ nhạt một tiếng, Mạc Nhược nói:

- Mạc Nhược không tin. Tùng Vĩ! Người đang định giở trò gì với Mạc Nhược vậy?

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung lên tiếng:

- Mạc Nhược! Đừng nghe Xảo Tà Cang Tùng Vĩ nói. Chúng ta cứ theo thỏa thuận mà làm.

Tùng Vĩ gắt giọng quát Đường Trung:

- Đường Trung! Tân Võ lâm Minh chủ không cho người chen vào, sao người lại chen vào?

Đường Trung bật cười khanh khách. Y nói:

- Xem kìa... Võ lâm Minh chủ đâu có ai ngồi bệt dưới đất như Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nạt ngang:

- Ta muốn ngồi thì ngồi, muốn đứng thì đứng. Tại ta chưa muốn đứng thôi.

- Đường mỗ sợ người đứng không nổi đấy.

- Sai rồi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa gượng đứng lên.

Y nhìn Mạc Nhược nói:

- Tùng Vĩ không giở trò với Mạc Nhược đâu. Nhưng khi Tùng Vĩ vừa chớm nghĩ tới Mạc Nhược thì lại thất vọng vô cùng.

Mạc Nhược chau mày. Gay gắt hỏi:

- Tùng Vĩ nghĩ gì về ta nào?

- Bị xích chung với Tuyết Ngọc, ta mới nghiệm ra chỉ có những người nặng tình, nặng nghĩa như Mạc Nhược mới thật yêu Cang Tùng Vĩ. Thế nên, thiên hạ mới có câu: “Trái gần thì chẳng với, mà đòi với trái trên cao, khi với được rồi mới thất vọng”.

Y lắc đầu nói tiếp:

- Thà Tùng Vĩ để tình cho người yêu mình, chứ không bao giờ để tình cho kẻ không yêu mình.

- Bây giờ Tùng Vĩ mới nhận ra à?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Giờ Tùng Vĩ mới nhận ra, nhưng lại sớm bị thất vọng.

- Người thất vọng gì?

Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Mạc Nhược khiến cho Cang Tùng Vĩ biến thành kẻ bất nghĩa. Một con người bất nghĩa thì chắc chắn một ngày nào đó sẽ là kẻ bất tình, bất đạo.

- Mạc Nhược không có ý biến Cang Tùng Vĩ thành một kẻ bất tình, bất nghĩa, bất đạo.

Tùng Vĩ dựng đôi chân mày lên nhìn nàng:

- Có đấy.

- Người đừng có ngậm máu phun người.

- Tùng Vĩ nói có là có mà. Mạc Nhược hẳn vô tình mà bị tên Dương Du kia lợi dụng. Hẳn là kẻ bất nghĩa, bất hiếu, bất nhân, bất trung và bất đạo nên mới bày trò quỷ kế chiếm đoạt chức vị Chương môn. Hẳn lại lợi dụng được Mạc Nhược giúp cho hẳn... vô tình biến Mạc Nhược cũng giống như hẳn. Sau này Tùng Vĩ thành thân với Mạc Nhược...

Y buông một tiếng thở dài:

- Cổ nhân nói: Nồi nào úp vung đó... Tùng Vĩ sánh duyên cùng Mạc Nhược tự biến mình thành kẻ bại hoại, bất nhân, bất nghĩa, bất đạo.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Chu Mạc Nhược nhíu lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Thế Tùng Vĩ muốn Chu Mạc Nhược phải làm gì?

Tùng Vĩ nặn nụ cười cầu tình với Chu Mạc Nhược rồi bất ngờ chỉ Dương Du.

- Kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất đạo phải chết.

Dương Du tròn mắt ngơ ngẩn nhìn Tùng Vĩ. Y ngập ngừng nói:

- Người... người... hàm hồ...

Cười khẩy một tiếng, Tùng Vĩ nói:

- Chỉ khi nào người đền tội, cái tội bất nhân, bất nghĩa, bất trung thì Tùng Vĩ mới có thể sánh duyên cùng Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Dương Du rít giọng nói:

- Hàm hồ... Hàm hồ! Người muốn mượn tay Mạc Nhược nương nương để giết ta thì có. Người là hạng xảo trá ai cũng biết mà. Người xảo trá, định chia rẽ Mạc Nhược với Dương Du.

Dương Du nhìn lại Mạc Nhược.

- Ngọc Diện Tu La nương nương... Đừng tin lời tên Xảo Tà Tùng Vĩ... Lời nói của gã chẳng thể nào đáng tin được.

Mạc Nhược nhìn Cang Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Mạc Nhược tự hỏi có nên tin vào lời của Cang Tùng Vĩ không?

Tùng Vĩ nghiêm giọng đáp lời nàng:

- Nếu Mạc Nhược tin thì đó mới đúng là tình yêu mà Mạc Nhược muốn vun đắp với Tùng Vĩ. Bằng như ngược lại... những lời Mạc Nhược nói chẳng có gì chứng minh được cả.

Y lắc đầu:

- Tùng Vĩ tin Mạc Nhược hiểu Tùng Vĩ.

- Được.

Nghe Mạc Nhược thốt ra tiếng nói này, Tùng Vĩ cảm thấy nhẹ tênh trong long. Trong khi đó, Dương Du lại biến sắc. Y miễn cưỡng hỏi Mạc Nhược:

- Nương nương định... định nghe lời Xảo Tà lấy mạng Dương Du sao? Bây giờ gã đã thuộc về nương nương rồi... cần gì nương nương phải nghe lời hắn.

Dương Du vừa thốt dứt câu thì bất ngờ Chu Mạc Nhược xoay nửa bộ cách không phóng chỉ kinh điểm vào tĩnh huyết của Dương Du.

Mạc Nhược phát lực quá bất ngờ khiến Dương Du chẳng thể nào kịp phòng bị. Khi y phát giác được thì tĩnh huyết đã hứng trọn đạo chỉ khí của Ngọc Diện Tu La.

Y thốt lên:

- Ôi!

Cùng với tiếng thốt đó, Dương Du trở ra như pho tượng. Y tru tréo nói:

- Trời ơi! Trên thế gian này bộ hết nam nhân rồi hay sao, mà nương nương lại nghe lời khuyển dụ của Cang Tùng Vĩ?

Không màng đến lời oán trách của Dương Du. Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ, nghiêm giọng nói:

- Mạc Nhược và Tùng Vĩ bái thiên địa thành thân, rồi ta sẽ lấy mạng họ Dương kia.

Tùng Vĩ giả lá cười nói:

- Cần phải bái thiên địa à?

- Đó là sự bắt buộc. Ở đây, có bao nhiêu người làm chứng cho Chu Mạc Nhược. Tùng Vĩ đồng ý hay không đồng ý?

Tùng Vĩ giả lá cười rồi nói:

- Được. Chỉ cần Mạc Nhược hứa với Tùng Vĩ lấy mạng họ Dương là được rồi.

Dương Du tru tréo quát tháo:

- Người... người lập thê tử mặc người, có gì lại muốn giết ta chứ?

Tùng Vĩ nhìn gã:

- Ta thích làm vậy đó. Bởi vì ta là Xảo Tà nhưng vẫn còn không sánh bằng người. Dĩ tâm của người còn gian xảo hơn gấp bội Cang Tùng Vĩ nữa. Không lấy mạng người thì sợ sau này có người thứ hai tranh giành chức vị Thiên hạ đệ nhất Xảo Tà với Cang Tùng Vĩ đó.

Dương Du nghiêng rặng. Y toan nói nữa, thì Ngọc Diện Tu La lại cách không điểm chỉ vào Á huyết, nên gã vừa giơ miệng thì chỉ phát ra những thanh âm ư ư.

Mạc Nhược nhìn Tùng Vĩ:

- Mạc Nhược hứa sẽ lấy mạng gã, sau khi bái thiên địa thành thân với Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ miễn cưỡng hỏi:

- Giờ phải lập bàn hương án chứ?

Đảo mắt nhìn quanh rồi hướng mắt nhìn Hoạ Sát Diêm La Đường Trung. Chạm vào ánh mắt của Tùng Vĩ, mặt Đường Trung sa sầm. Y quay mặt ra chỗ khác để tránh.

Tùng Vĩ nói:

- Đường các hạ! Tùng Vĩ phiền các hạ lập bàn hương án cho ta và Mạc Nhược bái thiên địa thành thân, có được không?

Đường Trung nhìn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược khề gật đầu với Đường Trung từ tốn nói:

- Phiền Đường Trung nghĩa đệ vậy.

Đường Trung mỉm cười.

Y ôm quyền hướng về Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Đường mỗ chúc mừng người... Xem như sau ngày hôm nay chúng ta đã là huynh đệ với nhau... thù hận không còn nữa...

Y nói xong, hối bọn thuộc hạ Chung Nam phái lập bàn hương án ngay tại đại điện Tổng đàn phái Chung Nam.

Tùng Vĩ lẩm bẩm: “Nếu như vừa rồi, Tùng Vĩ không bị cạn kiệt nội lực thì người đừng hòng tự đắc như vậy”.

Khi bàn hương án đã lập xong rồi, Mạc Nhược mới nói với Cang Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Đến bái thiên địa với Mạc Nhược.

- Chưa được.

Mạc Nhược cau mày.

- Sao lại chưa được?

Tùng Vĩ đưa sợi Kim thừng lên trước mặt Ngọc Diện Tu La.

- Còn phải tháo cái này ra nữa chứ. Chẳng lẽ...

Y giả lả cười trông thật hóm hình rồi nói tiếp:

- Mạc Nhược chẳng lẽ muốn tướng công của mình xích tay với Tuyết Ngọc mãi mãi sao?

- Chuyện này không khó.

Mạc Nhược nhìn lại Võ Tự Bình đang nằm ngất lịm dưới sàn gạch. Nàng nói với Đường Trung:

- Nghĩa đệ! Bắt gã Chưởng môn này tỉnh lại cho tỳ.

Đường Trung gật đầu. Y sai bọn môn hạ của Chung Nam phái xối nước vào mặt Võ Tự Bình. Lão Chưởng môn Chung Nam phái rên khê một tiếng rồi mở mắt.

Lão thều thào nói:

- Dương Du...

Mạc Nhược tát vào mặt Võ Tự Bình để cho lão tỉnh hẳn, rồi mới nghiêm giọng nói:

- Võ chưởng môn muốn trừng trị sư đồ phản trắc Dương Du không?

Võ Tự Bình nghiêng răng:

- Bồn Chưởng môn muốn lắm chứ. Không trừng trị tên sư đồ đầy dã tâm kia. Võ mỗ chết không nhắm mắt.

Mạc Nhược nghiêm giọng nói:

- Võ chưởng môn sẽ được trừng trị Dương Du, nhưng phải cho ta mượn Ngọc trượng của Chung Nam phái.

Võ Tự Bình gật đầu.

Lão lấy trong ống tay áo ra một phiến ngọc bằng bàn tay đặt vào tay Chu Mạc Nhược.

- Cầm lấy đi.

Sắc diện Dương Du tái nhợt, tái nhợt. Tim y đập như trống trận nhưng chỉ còn biết thốt ra những tiếng ư ư không thành lời. Gã muốn van xin Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, nhưng khốn nỗi lại không nói được.

ndtnl Chu Mạc Nhược bước đến vung miếng ngọc chém xả vào chiếc còng trên tay Tùng Vĩ.

Cạch...

Chiếc còng Kim thừng bị chẻ làm hai.

Rút tay ra khỏi cong, Tùng Vĩ xoa hổ khẩu chỉ Tùng Vĩ:

- Mạc Nhược! Giúp cho Tùng Vĩ luôn đi.

- Tại sao Mạc Nhược phải giúp cho ả chứ?

- Nếu không có Tuyết Ngọc, Tùng Vĩ đâu nghiệm được tình yêu đối với Mạc Nhược.

Mạc Nhược lườm Tùng Vĩ, hừ nhạt một tiếng rồi nhìn sang Tuyết Ngọc, gắt giọng nói:

Đưa tay lên!

Tuyết Ngọc rụt rè cúi gằm mặt.

- Tuyết Ngọc mang chiếc còng Kim thừng này suốt đời cũng được.

Nàng nói xong ngẩng mặt nhìn lên Chu Mạc Nhược:

- Sư nương hãy phát lạc cho Tuyết Ngọc đi.

- Được. Ta sẽ phát lạc cho người.

Mạc Nhược vừa nói vừa vung Ngọc trượng toan chém ngang qua cổ Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc. Tùng Vĩ hốt hoảng thét lên:

- Dừng tay!

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung cũng lúng túng. Y vội vã nói:

- Tỷ tỷ! Hãy dành nàng ấy cho nghĩa đệ chứ.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Nhược gằn giọng nói với Đường Trung:

- Ả xinh đẹp nhưng chẳng còn trong trắng đâu... Người đừng mơ tưởng đến ả làm gì.

Tuyết Ngọc cúi gằm mặt xuống. Lệ trào ra khóe mắt nàng.

Đường Trung nói:

- Giết nàng cũng chẳng có ích gì. Tỷ hãy ban nàng cho đệ có hay hơn không.

Mạc Nhược nhìn Đường Trung.

- Mạc Nhược giao ả cho người đó.

Mạc Nhược vừa thốt dứt câu thì một giọng nói trong trẻo từ ngoài tòa tiền sảnh Chung Nam phái cất lên.

- Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc thì mụ giao cho Hoạt Sát Diêm La Đường Trung. Còn Cang Tùng Vĩ hẳn giao cho ta chứ?

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Trùng Trùng Nghi Vấn

Tùng Vĩ nằm mơ cũng không tưởng được người vừa xuất hiện thốt ra lời nói vừa rồi là Trương Minh Minh. Nàng chấp tay sau lưng rảo bước ung dung tiến vào.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nhìn Trương Minh Minh gần như không chớp mắt.

Minh Minh nói:

- Sao... mù đồng ý chứ?

- Hừ! Nha đầu! Bốn nường chưa tìm đến người thì người tự dẫn xác tìm đến bốn nường.

Minh Minh nhạt nhẽo đáp lời Chu Mạc Nhược:

- Nếu ta không tìm Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thì làm sao trả lại cho người mũi châm hôm nào tại Vong Mạng cốc.

Mạc Nhược dẫn đến hai bộ.

- Bốn nường nhưng tưởng đâu sau lần gặp mặt ở Vong Mạng cốc sẽ chẳng bao giờ thấy mặt nha đầu nữa.

- Nếu không gặp Minh Minh... hóa ra Minh Minh chết yếu sao?

Hai cánh môi của nàng mím lại:

- Giờ ta trả cho mù mũi phi châm này.

Minh Minh vừa nói vừa lắc nhẹ hữu thủ. Mũi châm thoát ra khỏi tay nang. Không thấy mũi châm lướt đi nhưng lại nghe âm thanh rít lên như tiếng lụa xé.

Mạc Nhược vốn dĩ biết sự lợi hại của mũi châm kia thế nào, nên đâu dám xem thường, mà phải dụng chỉ khí đón lấy nó.

Chỉ khí của Mạc Nhược hứng thẳng lấy mũi châm cản nó lại. Mũi châm như sợi lông tơ là đà đáp xuống sàn gạch không tạo ra tiếng động nào.

Minh Minh cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Phi châm của mụ, mà mụ không nhận à? Nếu mụ không nhận thì tặng cho mụ vật khác vậy.

Nàng vừa nói vừa thi triển Tu La thân pháp. Chỉ một cái lắc vai, Minh Minh đã lướt đến Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Ngọc thủ của nàng dựng lên bổ thẳng đến Ngọc Diện Tu La, miệng thì nói:

- Nhận Tu La chưởng của bốn cô nương!

Chu Mạc Nhược không một chút e dè, mà vũ lộng đôi ngọc thủ khiến mảnh lụa che chắn thể pháp hứng lấy đạo Tu La thần chưởng của Trương Minh Minh.

Đạo Tu La thần chưởng vỗ thẳng vào mảnh lụa trắng.

Một tiếng sấm động trời lên làm xáo trộn cả không gian trong tòa đại điện Tổng đàn Chung Nam phái.

Ầm...

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cùng với dải lụa trắng như thể bị một ngọn cuồng phong đẩy bật về sau non hai trượng. Mảnh lụa tiếp tục xoay quanh Ngọc Diện Tu La.

Mạc Nhược rít giọng nói:

- Đến lượt bốn nương.

Cùng với lời nói đó, mảnh lụa biến hóa thành một con giao long quẫy khúc chụp tới Trương Minh Minh.

Minh Minh thấy mảnh lụa của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược phóng đến công thẳng vào mình, chẳng một chút kiêng nể, mà lớn tiếng nói:

- Mãn Vũ Phi Vân chẳng làm gì được bốn cô nương đâu.

Minh Minh vừa nói vừa điểm mũi hài lướt đến cao ba bộ, để mảnh lụa trắng trượt qua dưới hai đế hài nàng. Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược dụng Mãn Vũ Phi Vân công huyệt Minh Minh, chưa kịp thu hồi về thì Minh Minh như thể đạp trên mảnh lụa đó lướt thẳng về phía đối phương.

Hữu thủ với năm ngón chỉ pháp của nàng đồng loạt phóng ra năm đạo chỉ với những âm thanh nghe buốt cả cột sống chụp đến vùng thượng đặng của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung bật miệng thốt:

- Tu La Thần Chỉ!

Lời của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung còn đọng trên miệng thì Mạc Nhược cũng kịp vỗ ra một đạo Phách Không chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

Năm đạo chỉ Tu La chạm vào chưởng kinh của Chu Mạc Nhược, chẻ đạo chưởng kinh tẩn mác sau một âm thanh chấn động.

Ầm...

Âm thanh kia còn vang dội thì năm đạo chỉ tiếp tục công tới Mạc Nhược với uy lực chỉ giảm sút phân nửa.

Mạc Nhược hoàn toàn bất ngờ với sự biến hóa vô lượng của Tu La Thần Chỉ. Nàng cũng hoàn toàn bất ngờ bởi uy lực vô song của năm đạo chỉ pháp, nhưng khi phát hiện được điều đó thì những đạo chỉ Tu La đã xuyên qua bờ vai phải rồi.

Mạc Nhược thối liền bốn bộ, mặt tái nhợt. Máu từ bờ vai Mạc Nhược phóng ra làm ướt đầm xiêm y.

Minh Minh trầm giọng nói:

- Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược! Mụ còn đủ sức đối đầu với bốn cô nương chứ?

Minh Minh vừa nói vừa toan phát một đạo Tu La thần chưởng. Nhưng Tùng Vĩ đã bước xê ra chặn trước mặt Ngọc Diện Tu La.

- Minh Minh dừng tay!

Minh Minh hạ tay xuống lờm Tùng Vĩ.

Mạc Nhược buông tiếng thở dài nói:

- Lần sau, bốn nương sẽ tìm người.

Nói dứt câu, Mạc Nhược thi triển khinh công theo cửa hậu bỏ đi, để mặc Hoạt Sát Diêm La Đường Trung và Dương Du ở lại.

Minh Minh quay ngoắt lại nhìn Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Chạm vào đôi thu nhân hừng hực sát khí của nàng. Đường Trung bất giác thối bộ. Y miễn cưỡng nói:

- Trương Minh Minh cô nương! Tại hạ...

Minh Minh khoát tay cướp lời Đường Trung.

- Đừng nói nhiều. Bốn cô nương theo di huấn của nghĩa phụ Trương Kiệt, lập lại chính đạo võ lâm.

Nàng hừ nhạt một tiếng, danh giọng nói:

- Đường Trung tôn giá tự xử, hay buộc bốn cô nương thế thiên hành đạo trừ khử ác nghiệp võ lâm?

Đường Trung thối tiếp hai bộ, ngập ngừng nói:

- Đường mỗ cho dù là người của hắc đạo, cũng không hề làm điều gì khiến trời đất phẫn nộ.

- Sai. Hoạt Sát Diêm La Đường Trung đã dụng trảo quỷ giết Doãn Hớn và cưỡng bức thê tử của y.

Mặt Đường Trung tái nhợt.

Y miễn cưỡng nói:

- Chuyện ta làm không liên can gì đến cô nương.

- Đường các hạ đã thừa nhận, đừng trách Minh Minh sao lại nhẫn tâm đó.

Nàng nói dứt lời thi triển Tu La thân pháp, phối hợp cùng Tu La thần chưởng bổ thẳng đến Hoạt Sát Diêm La Đường Trung.

Thế chưởng của nàng như một võng lưới trùng trùng điệp điệp bịt tất cả mọi sinh lộ của Hoạt Sát Diêm La Đường Trung, buộc gã chẳng còn sự lựa chọn nào khác là phải dụng trảo quỷ đón lấy Tu La thần chưởng của Trương Minh Minh.

Ầm...

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung như thể bị nhấc lên khỏi sàn gạch quảng vào vách đại điện tòa Tổng đàn Chung Nam phái.

Y rơi xuống sàn gạch.

Huych...

Hoạt Sát Diêm La Đường Trung rơi xuống như một quả mít rụng, ngũ quan đều ứa máu. Hãn chẳng thể nào gượng đứng nổi.

Mặc dù chẳng có chút tình cảm nào với Hoạt Sát Diêm La Đường Trung, nhưng Tùng Vĩ không khỏi chạnh lòng khi thấy tình cảnh của gã.

Minh Minh rảo bước tiến thẳng đến trước mặt Hoạ Sát Diêm La Đường Trung.

Tùng Vĩ muốn nói một lời ngăn nàng đừng giết Đường Trung, nhưng đã quá muộn. Đạo chỉ khí Tu La của Trương Minh Minh đã phát ra xuyên thủng yết hầu họ Đường.

Tùng Vĩ không khỏi rùng bở thủ pháp giết người của nàng.

Giết chết Đường Trung rồi, Trương Minh Minh quay bước tiến đến bên Võ Tự Bình. Nàng lấy một hoàn dược thảo đặt vào tay lão.

- Võ chưởng môn hãy dùng dược hoàn này, sẽ sớm hồi phục.

Đón lấy hoàn dược của Trương Minh Minh, Võ Tự Bình cho vào miệng nuốt.

Hoàn dược mà Minh Minh trao cho Võ Tự Bình công hiệu lạ thường, chỉ trong khoảnh khắc, Võ Tự Bình đã hồi phục công lực. Lão đành mặt nhìn Dương Du, lừng lững bước đến.

Võ Tự Bình rít giọng nói:

- Dương Du! Người biết lỗi của người chưa.

Dương Du cứ ậm ừ chẳng thốt được lời nào.

Lão cách không giải khai á huyết cho gã. Vừa nói được, Dương Du đã rồi rít van xin.

- Nghĩa phụ! Dương Du biết lỗi... xin nghĩa phụ tha tội cho Dương Du. Con sẽ ăn năn hối cải... không làm chuyện bậy bạ nữa.

Võ Tự Bình đay nghiến nói:

- Nhục nhã... Nhục nhã! Người thốt ra câu nói đó khiến cho lão phu hổ thẹn hơn. Hôm nay, nếu không có Minh Minh hiệp nữ đến kịp lúc thì Chung Nam phái này sẽ đi về đâu?

Lão nghiến răng ken két.

Nghe tiếng nghiến răng của Võ Tự Bình, Dương Du càng biến sắc hơn. Y cúi gằm mặt, miễn cưỡng nói:

- Nghĩa phụ! Dương Du biết tội của mình... Nghĩa phụ tha tội cho Dương Du.

- Nếu Võ Tự Bình lão phu tha cho người, thì đâu còn mặt mũi nhìn bằng hữu trên chốn võ lâm Trung Nguyên này chứ?

Lão vừa nói, vừa vận công vào hữu thủ rồi dựng cao quá khỏi đầu, bản thủ nắm lại thành một thoi quyền.

Dương Du khẩn thiết xin:

- Nghĩa phụ...

- Ai là nghĩa phụ của người, nghịch tặc.

Cùng với câu nói đó, Võ Tự Bình nện thẳng quả thoi sơn xuống đỉnh đầu Dương Du.

Bình...

Thủ cấp của Dương Du vỡ toang bởi thoi quyền uy mãnh của vị Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

Chứng kiến cái chết của gã, Tùng Vĩ phải nhắm mắt quay ra chỗ khác không dám nhìn.

Võ Tự Bình giết xong gã ác đồ mưu phản mới quay lại ôm quyền thành khẩn xá Trương Minh Minh.

- Lão phu đội ơn Minh Minh diệt nữ... Cái ân này không biết chừng nào Chung Nam phái mới trả được.

Minh Minh đáp lễ lão rồi nói:

- Chưởng môn đừng khách sáo. Những gì Minh Minh làm hôm này đều do nhị thúc Thượng Kỳ chỉ điểm mà hành động.

Võ Tự Bình nói:

- Lão phu phải đến bái tạ Thượng Kỳ tôn giá mới được. Cái ân này, không biết chừng nào lão mới đáp lại cho Thượng Kỳ tôn giá.

Lão vừa nói dứt câu thì Thượng Kỳ từ ngoài bước vào. Vận bộ trường y bằng vải thô, trông phong thái Thượng Kỳ vô cùng phương phi đỉnh đạc.

Vừa thấy Thượng Kỳ bước vào, tiền bối hồi hải ra tiếp. Trong khi Minh Minh cách không phóng Thiếu Lâm Thần Chỉ giải khai huyết đạo cho mọi người.

Thượng Kỳ ôm quyền xá Võ Tự Bình.

Võ Tự Bình khúm núm nói:

- Tôn giá! Lão phu không dám nhận. Lão phu phải hành lễ tôn giá mới đúng lễ.

Thượng Kỳ ôn nhu nói:

- Chưởng môn khách sáo quá, Thượng Kỳ vô cùng hổ thẹn. Thân phận Thượng Kỳ đâu thể sánh bằng với Võ chưởng môn mà để cho người bái lễ.

Võ Tự Bình vỗ vào ngực mình.

- Lão phu hổ thẹn... Lão phu hổ thẹn. Nếu không có Thượng Kỳ tôn giá đến kịp lúc với Minh Minh... Chung Nam phải mặt vắn bởi tên ác đồ kia rồi.

- Võ lâm có lúc thịnh, lúc suy, Chưởng môn đừng lấy điều đó mà trọng lễ, chỉ khiến cho Thượng Kỳ này áy náy mà thôi.

Võ Tự Bình xúc động nói:

- Được rồi. Lão phu không dám để cho Thượng Kỳ tôn giá áy náy nữa.

Thượng Kỳ tiến đến trước mặt Tùng Vĩ và mọi người. Tùng Vĩ ôm quyền hành lễ rồi nói:

- Vãn bối Cang Tùng Vĩ tham kiến tôn giá.

Thượng Kỳ nhìn Tùng Vĩ từ đầu đến chân. Thượng Kỳ khẽ gật đầu rồi nói:

- Có tân mục sở thị, Thượng Kỳ mới biết Tùng Vĩ là con người như thế nào.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Theo tôn giá... Tùng Vĩ là người như thế nào.

Thượng Kỳ mỉm cười, từ tốn nói:

- Anh hùng không dễ có ai sánh bằng.

Lão khẽ gật đầu nói tiếp:

- Thượng Kỳ đã gác tay quy ẩn giang hồ, nhưng nghe thiên hạ đồn đãi về Tùng Vĩ... ta rất muốn gặp mặt, nay không ngờ gặp ở đây.

Đặt tay lên vai Tùng Vĩ, Thượng Kỳ nói:

- Những việc làm của Tùng Vĩ khiến ta vừa khâm phục vừa nực cười. Có lẽ trên võ lâm không ai thông minh và gian xảo như Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ thở ra rồi nói:

- Tôn giá nói khiến cho vãn bối phải hổ thẹn. Thật ra, Tùng Vĩ bị buộc phải giở thủ đoạn, ngộ hầu bảo vệ mạng sống của mình thôi.

- Ai cũng như vậy cả. Có tránh là trách những người kia không sớm nhìn ra tiểu long còn ẩn trong sương mù.

- Tôn giá. Tùng Vĩ vô cùng căm giận sự thối nát của tôn giá.

Chàng ôm quyền xá nhưng mắt thì liếc nhìn trộm Trương Minh Minh.

Thượng Kỳ nhìn sang Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc, từ tốn nói:

- Cô nương đây là Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc... người được thiên hạ cho là mỹ nữ đẹp nhất trên thế gian này?

Tuyết Ngọc ôm quyền.

- Diệt nữ chính là Dĩ Tuyết Ngọc.

- Nhan sắc của Tuyết Ngọc quả là bất phàm xuất chúng.

- Tôn giá! Tuyết Ngọc hổ thẹn. Nhan sắc không giúp gì cho bá tính cả. Ngược lại, chỉ làm cho Tuyết Ngọc lụy phiền thôi.

Thượng Kỳ mỉm cười:

- Ấy! Đã là nữ nhân thì ai cũng muốn mình có nhan sắc cả. Cô nương có phúc có phần mới được như vậy. Âu đây cũng là phúc phần của cô nương.

Nghe Thượng Kỳ nói mà đôi lông mày của Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc ứng hồng. Nàng liếc trộm Tùng Vĩ.

Thượng Kỳ nhìn Tuyết Ngọc rồi nói tiếp:

- Tuyết Ngọc cô nương! Ta có một lời muốn nói với cô nương.

Tuyết Ngọc ôm quyền xá.

- Tuyết Ngọc thỉnh thị kim ngôn của tôn giá.

Nhìn thẳng vào mắt Dĩ Tuyết Ngọc, Thượng Kỳ ôn nhu nói:

- Bốn nhân vốn đã quy ẩn võ lâm giang hồ, không thiết đến chuyện thị phi nữa. Nhưng biết cô nương là sư đồ của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, ta chỉ khuyên cô nương lấy đạo nghĩa làm người mà hành sự. Cô nương có thể ly khai được với Ngọc Diện Tu La sớm chừng nào tốt chừng đấy.

Tuyết Ngọc cúi gằm mặt xuống.

Thượng Kỳ nói:

- Ta biết nỗi khổ của cô nương. Nhưng phải quyết cho mình một hướng đi đúng đạo lý làm người.

Thượng Kỳ chợt đổi qua chất giọng nghiêm khắc:

- Thượng bất chính... hạ tất loạn.

Tuyết Ngọc miễn cưỡng đáp lời Thượng Kỳ.

- Tuyết Ngọc sẽ ghi nhớ kim ngôn của tôn giá.

Nhìn lại Tô Mặc Linh, Thượng Kỳ nói:

- Cô nương đây là Tô Mặc Linh, nghĩa nữ của Long Tiên Thần Sát.

Mặc Linh ôm quyền.

- Chính Mặc Linh.

Buông một tiếng thở dài, Thượng Kỳ nói:

- Chuyện của Long Tiên thần sứ Thượng Kỳ này biết, nhưng đã gác tay quy ẩn giang hồ nên không thể giúp gì được. Ta chỉ muốn nói một lời chia buồn với cô nương. Huyết y nhân kia sẽ có ngày trả nợ máu bởi tham vọng của hãn mà thôi.

Mặc Linh ôn nhu đáp lời:

- Mặc Linh vô cùng cảm kích tấm lòng độ lượng của tôn giá.

Thượng Kỳ mỉm cười:

- Sau này có cần gì, cô nương cứ nói với Minh Minh. Nếu được, Thượng Kỳ sẽ giúp cho cô nương.

Nhìn lại Vũ Văn Hán Dương, Thượng Kỳ ôm quyền:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, lão trượng đây là Vũ Văn Hán Dương, người nghệ nhân độc nhất vô nhị ở Dương Châu trấn?

Wũ Văn Hán Dương lão trượng ôm quyền đáp lễ:

- Lão phu chính là Vũ Văn Hán Dương... Nhưng không nổi danh lẫy lừng như Thượng Kỳ đại hiệp đâu.

- Tai nghe không bằng mắt thấy. Thượng Kỳ hạnh ngộ được gặp Vũ Văn Hán Dương tiên sinh. Một ngày nào đó, vui thú nhàn cư, Thượng Kỳ sẽ đến bái lão tiên sinh thụ học nghệ thuật chạm khắc.

- Lão phu không dám truyền, mà chỉ mong được tiếp đón Thượng Kỳ tôn giá thôi.

Võ Tự Bình bước lên ôm quyền xá.

- Thượng Kỳ tôn giá! Đại yển đã được bày trên thượng khách sảnh... Võ mỗ cung thỉnh mọi người.

- Chưởng môn khách sáo quá. Nhưng cung kính không bằng phụng mệnh.

Mọi người kéo nhau qua thượng khách sảnh, ngồi quanh bàn đại yến với đầy những món ăn cao lương mỹ vị và hảo tửu.

Võ Tự Bình tự tay chuốc rượu cho Thượng Kỳ, rồi bưng chén trịnh trọng nói:

- Lão phu mượn chén rượu này, trước là để kính Thượng Kỳ tôn giá và Minh Minh diệt nữ, sau là mời mọi người... xem như những gì lão phu đã hiểu lầm mong các vị miễn thứ.

Tùng Vĩ bưng chén đáp lễ.

- Đa tạ Chưởng môn đã hiểu cho vãn bối.

Hướng chén rượu về phía Thượng Kỳ và Minh Minh, Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ kính Thượng Kỳ tôn giá và Minh Minh đã giúp Tùng Vĩ giải oan nghiệp với Võ chưởng môn.

Thượng Kỳ gật đầu:

- Tất cả cùng uống với ta nhé.

Mọi người cùng nâng chén rượu uống cạn.

Tùng Vĩ thỉnh thoảng lại nhìn Thượng Kỳ. Mới giáp mặt lần đầu, nhưng phong thái và ngôn phong của Thượng Kỳ khiến Tùng Vĩ ngẫm kính phục.

Chuốc đầy chén rượu cho Thượng Kỳ, Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ kính Thượng Kỳ tôn giá một chén rượu.

Thượng Kỳ nói:

- Hay lắm! Hậu sinh khả úy... Trên giang hồ hiện nay không có mấy ai đủ phong độ và thông minh như Tùng Vĩ. Ta rất thích phong độ của Tùng Vĩ đó. Chính vì kính phục phong thái của Tùng Vĩ mà ta đã khuyên Minh Minh bỏ qua cái hận tiểu tiết đối với Cốc Thừa Tự.

- Việc làm của tôn giá khiến cho Tùng Vĩ tâm phục khẩu phục.

Bưng chén rượu đưa đến trước, Tùng Vĩ nói:

- Chén rượu này Tùng Vĩ thay mặt cho Cốc Thừa Tự tiên sinh kính tôn giá.

Mặt của Minh Minh sa sầm.

Thượng Kỳ mỉm cười nói:

- Ai cũng có lúc tức giận lầm lỡ mà. Nhưng oán thù nên hóa giải thì mới là người trượng phu.

- Đa tạ tôn giá đã chỉ giáo.

Nói rồi Tùng Vĩ dốc chén rượu lên đổ vào miệng mình.

Mọi người uống tàn hai tuần rượu, Thượng Kỳ mới đứng lên nhìn Võ Tự Bình nghiêm giọng hỏi:

- Võ chưởng môn có kế sách gì chưa, khi đã sắp đến ngày khai môn “Hỏa Dương thần giáo”.

Võ Tự Bình bối rối, miễn cưỡng nói:

- Thời gian qua, Chung Nam phái có bao nhiêu chuyện xảy ra.

Lão buông một tiếng thở dài nói tiếp:

- Võ mỗ đã nhận được thiệp mời của Hỏa Dương thần giáo... Nhưng thật sự chưa có kế sách gì để đối phó.

Tùng Vĩ lên tiếng:

- Thượng Kỳ tôn giá! Tùng Vĩ nghe nói Huyết y nhân cũng biết sử dụng Tu La thần chưởng, nội lực lại cao minh không thể nào lường được. Tùng Vĩ nghĩ Thượng Kỳ tôn giá đã biết chuyện của Huyết y nhân tất có kế sách đối phó với y?

Nhìn Tùng Vĩ, Thượng Kỳ buông một tiếng thở dài:

- Rất tiếc, ta đã gác tay quy ẩn giang hồ, không thể chen vào chuyện võ lâm được nữa. Nhưng ngay cả Thượng Kỳ đã rửa tay gác kiếm rồi mà vẫn nhận được thiệp mời của Huyết y nhân.

Tùng Vĩ lắc đầu, ôm quyền nói:

- Theo ý tôn giá, Huyết y nhân lập Hỏa Dương thần giáo có mục đích gì? Mặt Thượng Kỳ trầm hẳn lại.

- Theo ta đoán thì y sẽ chiếm lấy chức vị Võ lâm Minh chủ không cần chờ đến ngày hội Long Hoa.

Thượng Kỳ nhìn qua Minh Minh.

- Chính vì muốn bảo vệ chính đạo của võ lâm, mà ta buộc phải cho Minh Minh dẫn bước vào chốn võ lâm giang hồ đầy hiểm ác, và gian trá.

- Tùng Vĩ có một điều thắc mắc...

Thượng Kỳ hỏi:

- Tùng Vĩ thắc mắc gì?

- Huyết y nhân biết dùng Tu La thần chưởng. Môn tuyệt công đó vốn dĩ của Trương Kiệt tiền bối... Nay Trương Kiệt tiền bối tịch diệt rồi, thì Minh Minh dùng Tu La thần chưởng, không nói làm gì. Nhưng đấng này... Huyết y nhân lại biết dùng... Tôn giá thấy có lạ lùng không?

Đôi chân mày của Minh Minh cau lại.

Nàng nhìn Tùng Vĩ hỏi:

- Huyết y nhân biết dùng Tu La thần chưởng à?

Tùng Vĩ giật đầu:

- Điều đó ai cũng biết.

Thượng Kỳ nói:

- Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Nếu Trương minh chủ biết dùng Tu La thần chưởng thì Huyết y nhân kia có thể dùng Tu La thần chưởng. Thậm chí ta nghĩ y còn có chưởng pháp cao thâm hơn cả Tu La thần chưởng mà chưa dùng đến đấy.

Thượng Kỳ nghiêm mặt nói:

- Y biết dùng Tu La thần chưởng hay không thì không quan trọng. Mà điều chúng ta phải suy nghĩ lúc này là tìm ra kế sách để chống lại y.

Tùng Vĩ ôm quyền xá Thượng Kỳ.

- Tôn giá có thể tái xuất giang hồ vì võ lâm chứ.

- Thượng Kỳ có chắc là đối thủ của Huyết y nhân không? Nếu như Thượng Kỳ có bản lĩnh cao hơn gã, thì ta hẳn đã không nhận được thiệp mời.

Thượng Kỳ chột định nhãn nhìn Tùng Vĩ.

- Ta nghe nói Tùng Vĩ công tử đã được quần hùng Hắc đạo bầu chọn làm Võ lâm Minh chủ?

Mặt Tùng Vĩ đỏ rần, như thể vừa hứng trọn một chậu nước sôi vào ngay chính diện.

Tùng Vĩ miễn cưỡng thuật lại chuyện mình đã làm với Huyết y nhân và những việc đã cột nhà các vị Chưởng môn võ lâm, nên vô tình khiến cho Túy đầu đà Đường Ngao cao hứng suy tôn làm tân Võ lâm Minh chủ.

Nghe Tùng Vĩ kể, ai nấy cũng phá lên cười.

Thượng Kỳ lắc đầu nói:

- Ta cũng bái phục công tử. Theo ta biết, Túy đầu đà Đường Ngao mặc dù tính tình càn rỡ nhưng rất được quần hùng Hắc đạo kính nể... Nếu Đường Ngao đã suy tôn công tử thì hiển nhiên công tử là Minh chủ của Hắc đạo rồi.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tùng Vĩ chỉ có mục đích muốn phá bĩnh Huyết y nhân mà thôi.

Tùng Vĩ chợt buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Thật tâm, Tùng Vĩ cũng muốn trả thù cho dưỡng mẫu Cơ Thục Nhi. Y đã sát tử dưỡng mẫu... bởi dưỡng mẫu biết y là ai.

Thượng Kỳ gật đầu:

- Thế thì võ lâm Bạch đạo và Hắc đạo có chung một kẻ thù rồi. Muốn chống lại Huyết y nhân, Thượng Kỳ nghĩ Hắc đạo và Bạch đạo phải đoàn kết lại. Bạch đạo thì có Minh Minh, Hắc đạo của Tùng Vĩ công tử. Chúng ta thừa sức đối phó với gã kia.

Câu nói của Thượng Kỳ bất giác khiến Minh Minh và Tùng Vĩ nhìn nhau.

Thượng Kỳ mỉm cười:

- Ta mong chuyện này sớm kết thúc để võ lâm sớm trở lại thời kỳ thái bình.

Khi tàn buổi đại yến, thì cũng đã quá nửa đêm. Mọi người được Chương môn nhân Võ Tự Bình mời về nghỉ lại những gian biệt phòng.

Màn đêm thanh vắng, tĩnh lặng, nhưng Tùng Vĩ lại có cảm giác nao nao không sao ngủ được. Chàng có cảm giác một sự biến gì đó rất lớn sắp xảy ra trên giang hồ và ngay đêm nay. Lòng dạ bồn chồn, tạo ra trong Tùng Vĩ một sự lo lắng khó tả.

Không ngủ được, Tùng Vĩ bước ra ngoài mái hiên nhìn lên trời. Những vì sao đêm lấp lánh như một rừng ngọc châu, tạo ra một không gian hỗn độn trên bầu trời đêm.

Tùng Vĩ hướng mắt về phía thư phòng của Minh Minh. Ánh bạch lạp heo hắt ra khoảng cửa sổ.

Tùng Vĩ nghĩ thầm: “Đến bây giờ mà Minh Minh vẫn chưa ngủ”.

Ý niệm kia còn lớn vờn trong đầu Tùng Vĩ thì một bóng người với khinh công kỳ tuyệt lướt đến. Tùng Vĩ giật mình nhận ra người đó vận huyết bào. Trong màn đêm chỉ còn ánh sáng của những vì sao trên bầu trời, bộ huyết bào tạo ra một nhân dạng quái gở chẳng khác nào bóng quỷ đêm.

Huyết y nhân dừng cước bộ đối mặt với Tùng Vĩ.

Hai người nhìn nhau.

Tùng Vĩ ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Tại hạ không ngờ tôn giá cũng đến đây.
- Tiểu tử ở đâu thì nơi đó có bốn nhân.

Nặng một nụ cười mỉm, Tùng Vĩ gượng nói:

- Tôn giá theo chân Cang Tùng Vĩ không ngoài mục đích tìm hiểu bí mật về Ngọc Chỉ?

- Còn nhiều cái cớ để bốn nhân phải theo người. Mục đích sau cùng của bốn nhân là bắt người làm nô mục cho ta.

- Nô mục... Tôn giá muốn trả thù tại hạ?

Huyết y nhân gật đầu, nghiêm giọng nói:

- Tại đình Phong Ma sơn, người đã bõn cột bốn nhân.
- Tại hạ chỉ bõn cột thôi. Còn tôn giá thì lại nhẫn tâm giết đường mẫu Cơ Thục Nhi của tại hạ. Điều tại hạ làm với tôn giá chưa đủ để tại hạ thỏa mãn sự căm phẫn của mình.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ! Bốn nhân cho người một cơ hội lập thân. Người sẽ là người hậu sinh duy nhất, trong tuổi đôi mươi có thể phát dương quang đại, nếu theo hầu bốn nhân.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Không. Tại hạ không có cái thú giao kết với kẻ thù, nhất là kẻ thù đã lấy đi mạng người đã nuôi mình.

Đôi chân mày của Huyết y nhân cau lại:

- Hãn tiểu tử bây giờ tự thì mình là tân Võ lâm Minh chủ của bọn Hắc đạo tiện nhân?

Tùng Vĩ nhún vai.

- Cái chức vị đó không thể lấy được mạng của tôn giá. Nhưng sắp tới đây, quần hùng võ lâm sẽ tróc nã tôn giá đó.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng:

- Ai đủ thống lĩnh võ lâm để đối mặt với bốn tọa? Hẳn người nghĩ Thượng Kỳ ư? Y rửa tay quy ẩn giang hồ rồi. Cho dù Thượng Kỳ có tái xuất võ lâm đi nữa thì y cũng không phải là đối thủ của bốn tọa. Quỷ Trảo Truy Hồn của Thượng Kỳ chỉ là môn võ công tầm thường đối với bốn tọa mà thôi.

Tùng Vĩ quệt mũi nhìn thẳng vào mắt Huyết y nhân. Y nghĩ thầm: “Đôi thần nhãn của y sẽ tố giác y là ai”.

Như thể đọc được ý niệm trong đầu Tùng Vĩ, Huyết y nhân nói:

- Tiểu tử đang có nhận chân diện của bốn tọa à?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng. Tùng Vĩ muốn biết chân diện tôn giá. Bởi lẽ chính vì biết chân diện mục của tôn giá mà dưỡng mẫu mới bị tôn giá giết chết.

Huyết y nhân cười nhạt rồi nói:

- Dưỡng mẫu Cơ Thục Nhi của ngươi biết quá nhiều, nên phải sớm rời bỏ cuộc đời này mà thôi.

Đôi chân mày của Tùng Vĩ nhíu lại với ý nghĩ thầm: “Huyết y nhân xuất hiện tại đây nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ y đến chỉ để tán ngẫu với mình?”

Ý niệm đó trôi qua trong đầu Tùng Vĩ, buộc y phải lên tiếng hỏi:

- Tôn giá đến đây hẳn có mục đích. Và mục đích của tôn giá không ngoài Càng Tùng Vĩ?

- Không sai.

- Tùng Vĩ muốn biết mục đích đó?

- Bốn nhân không muốn người chống lại bốn nhân. Hơn thế nữa, bốn tọa cho người tọa thị chứng thấy thực lực võ công của bốn tọa như thế nào, để tiểu tử có thời gian quyết định.

Huyết y nhân vừa nói vừa vận công. Ngay lập tức có một lớp huyết quang đỏ ối bao quanh toàn bộ thể pháp gã. Màn huyết quang kia che chắn từ đầu đến chân, thậm chí Tùng Vĩ không còn thấy được ánh mắt của gã nữa.

Huyết y nhân nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người hãy nhìn hòn giả sơn đằng kia.

Tùng Vĩ định mắt nhìn hòn giả sơn cách Huyết y nhân độ năm trượng.

Tư thế pháp của Huyết y nhân, một đạo huyết quang đỏ ối bắn xẹt đến hòn giả sơn.

Không có một tiếng nổ nào phát ra nhưng hòn giả sơn lại bốc cháy khiến Tùng Vĩ phải giật mình nghĩ thầm: “Đá mà còn bốc cháy bởi chưởng khí của Huyết y nhân thì da thịt con người không cách chi chịu được”.

Huyết y nhân nhìn lại Tùng Vĩ:

- Tiểu tử đã nhận thức được võ công của bốn tọa chưa?

Đổi qua chất giọng ồm ồm, Huyết y nhân nói tiếp:

- Khi bốn tọa đảm nhận chức vị Minh chủ võ lâm, thì sẽ cho người giữ chức vị Tổng giáo đầu Tổng đàn Võ lâm. Người đồng ý chứ?

- Tại sao tôn giá lại ưu ái cho Cang Tùng Vĩ?

- Bởi chỉ có một kẻ duy nhất có thể cản đường bốn tọa.

- Chính là Cang Tùng Vĩ?

Huyết y nhân cười khẩy rồi nói:

- Bốn tọa nghĩ như thế thôi. Nhưng để đối phó lại bốn tọa kiếp này e rằng tiểu tử không có dạng cơ hội đó.

- Nhưng tôn giá vẫn e dè Cang Tùng Vĩ.

- Đúng. Bốn tọa muốn thu phục người.

Mặt Tùng Vĩ đành lại.

Y giả lả nói:

- Tôn giá muốn thu phục Tùng Vĩ, tất Tùng Vĩ có cơ may thắng tôn giá. Thế thì sao không thử nhỉ?

Y vừa nói, vừa thi triển “Vạn Tượng Di Thân bộ”, phối hợp với Vô Minh tiên khí công thẳng đến Huyết y nhân. Hai đạo chỉ Vô Minh tiên khí chia làm hai đường thượng và hạ. Thượng thì công vào vùng thượng đảnh, hạ thì công vào Đan Điền. Xuất ra chiêu công như thế, Tùng Vĩ dụng đến chín thành công lực tu vi mà Ác Ma Nhân Cốc Thừa Tự đã truyền thụ.

Không một chút e dè, Huyết y nhân dựng chưởng ảnh đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo Vô Minh tiên khí của đối phương.

Ầm...

Tùng Vĩ ngã bật về phía sau, va lưng xuống sàn gạch không gượng đứng lên được.

Huyết y nhân bước đến trước mặt Tùng Vĩ. Gã gằn giọng nói:

- Bốn nhân chưa muốn giao thủ với tiểu tử, sao tiểu tử lại muốn giao thủ với bốn nhân?

Tùng Vĩ nhìn Huyết y nhân lồm cồm đứng lên. Y nói:

- Không phải tôn giá không muốn giết Tùng Vĩ đâu, mà vì chưa phải lúc để lấy mạng Cang Tùng Vĩ thôi.

Đôi chân mày của Huyết y nhân cau lại.

Tùng Vĩ nhướn mày nói tiếp:

- Nếu tôn giá muốn lấy mạng Tùng Vĩ thì đã dụng đến chưởng khí Hỏa chưởng khi nãy rồi... Tôn giá chưa thực hiện ý muốn loại trừ Cang Tùng Vĩ chẳng qua còn vướng mắc. Mà điều vướng mắc đó thì ở Tùng Vĩ, đó chính là bí mật Ngọc Chi.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng. Gã nói:

- Không sai. Tiểu tử đủ thông minh để đoán ra điều đó. Bốn tọa nghĩ sự thông minh của người sớm cho người nhận biết người phải làm gì.

Tùng Vĩ gượng cười:

- Theo ý tôn giá, Cang Tùng Vĩ phải làm gì?

Y còn chưa nói dứt câu buột miệng thốt lên:

- Ý... Coi chừng!

Câu nói không rõ nghĩa của Tùng Vĩ, buộc Huyết y nhân phải quay mặt nhìn lại.

Nhưng y hoàn toàn chẳng thấy gì sau lưng mình cả, liền quay ngoắt lại Tùng Vĩ.

- Người giở trò gì thế?

- Tại hạ vừa chớp thấy một con muỗi chực lao vào mặt tôn giá nên buột miệng thốt ra câu nói đó.

Chân mày của Huyết y nhân nhíu lại:

- Tiểu tử đừng giở trò với bốn tọa nữa.

- Tùng Vĩ lo cho tôn giá là chính mà..

Ôm quyền, Tùng Vĩ nói:

- Nếu tôn giá là Võ lâm Minh chủ, tôn giá làm gì trước tiên nào?

Huyết y nhân cười khẩy rồi nói:

- Việc đầu tiên bốn tọa làm là giết người.

Câu nói này của Huyết y nhân khiến Tùng Vĩ sửng sờ. Y buột miệng hỏi:

- Tại sao?

- Người là chiếc gai trong mắt bốn tọa.

Huyết y nhân lắc đầu, gằn giọng nói:

- Đừng hy vọng vào bất cứ người nào có thể thay đổi được định số này, cho dù kẻ đó có là Thượng Kỳ.

Huyết y nhân nói dứt câu, quay lưng thi triển khinh công, vụt cái đã mất hút ra ngoài tầm mắt của Tùng Vĩ. Để lại trong đầu Tùng Vĩ một dấu hỏi thật lớn: “Mục đích của y đến đây để làm gì? Chẳng lẽ chỉ muốn cho mình thị chứng võ công và tặng một câu đầy ác ý... Thật sự mục đích của y là gì?”

Tùng Vĩ còn đang ngơ ngẩn với ý tưởng đó thì mọi người kéo đến. Vũ Văn Hán Dương hỏi:

- Tùng Vĩ thiếu hiệp! Chuyện gì vừa xảy ra?

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Một vị cao nhân vừa tìm đến Tùng Vĩ, cho một lời chỉ giáo thôi mà.

Tùng Vĩ ngáp một cái thật dài, rồi nói:

- Tiên sinh! Ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến Loạn Thạch cốc chứ?

- Tất nhiên rồi, nếu công tử muốn.

- Nếu nói muốn thì vẫn bối đi ngay bây giờ, nhưng khốn nỗi khi muốn đi thì lại buồn ngủ.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ lại ngáp dài một lần nữa, rồi ôm quyền xá mọi người quay trở vào biệt phòng của mình.

Nằm dài trên trường kỷ. Tùng Vĩ gác tay lên trán, với câu hỏi trong đầu mình.

“Mục đích của Huyết y nhân trong lần xuất hiện này là gì? Y muốn mình làm gì? Y có mục đích gì... mục đích gì?” Căng não để tìm câu trả lời, cuối cùng Tùng Vĩ chìm vào giấc ngủ lúc nào mà y không biết.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Chân Diện Huyết Y Nhân

Mọi người chậm rãi tiến vào Loạn Thạch cốc.

Trong Loạn Thạch cốc, vô số những tảng đá với đủ các hình tròn tròn lớp lớp, chẳng khác nào một trận đồ bát quái, như thể muốn nuốt chửng lấy họ.

Tùng Vĩ đi cạnh Minh Minh và Thượng Kỳ. Tuyết Ngọc, Mặc Linh cùng với Vũ Văn Hán Dương theo sau. Sáu người lần bước qua từng lối mòn trong Loạn Thạch cốc.

Cuối cùng, mọi người quay lại chỗ cũ.

Tùng Vĩ nheo mày nhìn Thượng Kỳ.

- Tôn giá nghĩ sao?

- Chúng ta đang đi như một bầy kiến bò trên miệng chén.

- Đúng rồi.

Nhìn lại Mặc Linh, Tùng Vĩ hỏi:

- Linh muội! Muội từng sống với Long Tiên thần sứ, hẳn biết cách hóa giải trận pháp này?

Mặc Linh lắc đầu:

- Trận pháp này quá kỳ dị... Mặc Linh không biết cách hóa giải nó.

Nhìn sang Vũ Văn Hán Dương.

- Còn tiên sinh có ý gì không?

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu.

- Lão phu cũng mù tịt.

Tùng Vĩ nheo mày suy nghĩ. Y lia mắt nhìn qua mọi người rồi nói:

- Hay chúng ta chia ra để tìm một lúc xem có gì lạ không?

Mọi người cùng đồng ý với Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ sẽ đi cùng với Minh Minh.

Nghe Tùng Vĩ nói, Tuyết Ngọc và Mặc Linh sa sầm mặt. Mặc dù thấy nét hoa của hai người không đồng tình với ý của mình, nhưng Tùng Vĩ vẫn giả vờ như không nhận biết điều đó.

Nhìn lại Thượng Kỳ, Tùng Vĩ ôm quyền từ tốn nói:

- Tôn giá hẳn tin tưởng Tùng Vĩ chứ?

Điểm một nụ cười mỉm, Thượng Kỳ nói:

- Ta nghĩ Minh Minh và Tùng Vĩ đi chung với nhau rất đúng. Vì Minh Minh thuộc bạch đạo, còn Tùng Vĩ là hắc đạo. Mà như chúng ta đã bàn với nhau rồi... hắc đạo và bạch đạo phải liên kết mới hy vọng chống lại Huyết y nhân.

Tùng Vĩ ôm quyền xá.

- Đa tạ tôn giá đã tin Cang Tùng Vĩ.

Mọi người chia thành ba nhóm. Tùng Vĩ và Minh Minh một nhóm, những người còn lại là Tuyết Ngọc, Mặc Linh, Vũ Văn Hán Dương kết thành một nhóm. Riêng Thượng Kỳ tách ra riêng một mình.

Tùng Vĩ và Minh Minh tiến vào Loạn Thạch cốc. Hai người lần bước đi theo những khối đá chằng máy chốc đã cách ly với những người kia.

Tùng Vĩ nhìn lại, xác định mình đã hoàn toàn cách ly với mọi người rồi mới nói với Minh Minh:

- Minh Minh cô nương...

Minh Minh quay lại nhìn Tùng Vĩ.

- Công tử phát hiện được điều gì?

Đôi chân mày Tùng Vĩ nheo lại. Y nói:

- Chỉ mới vừa cách xa nhau ít lâu, Minh Minh đã hoàn toàn thay đổi thái độ với Cang Tùng Vĩ.

Sắc hoa của Minh Minh đỏ gấc.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Tùng Vĩ công tử! Minh Minh và công tử đang thực thi chức phận của mình.

Tùng Vĩ chắc lưỡi.

- Hậy! Tại hạ biết. Chính vì nghĩ đến chức phận mà Tùng Vĩ mới chọn đi cùng với Minh Minh đó.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt nheo lại.

- Thật ra Tùng Vĩ công tử có ý gì?

- Cớ gì nàng cứ gọi ta là công tử này, công tử nọ. Hay nàng quên lời nói của nhị thúc Thượng Kỳ... Minh Minh và Tùng Vĩ phải kết hợp với nhau mà.

- Thì Minh Minh và Tùng Vĩ đang kết hợp với nhau. Hay huynh còn có ý gì khác?

Thốt ra câu nói đó mà sắc hoa cả Minh Minh nghiêm hẳn lại, lộ nét khe khắt, lạnh lùng.

Tùng Vĩ nhưn mày nói:

- Xem kìa... Tùng Vĩ có làm gì đâu mà bộ dạng Minh Minh đổi sắc diện. Hay Minh Minh không thích đi cùng với Cang Tùng Vĩ? Vậy để Tùng Vĩ tự mày mò khám phá Loạn Thạch cốc này một mình vậy.

Buông một tiếng thở dài, Minh Minh hỏi:

- Thật ra Tùng Vĩ huynh có điều gì muốn nói với Minh Minh?

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Có thể chứ... Ít ra thì câu nói này cũng nói được sự kết hợp giữa Cang Tùng Vĩ với Trương Minh Minh.

Nàng lườm Tùng Vĩ.

Nặn nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Xét cho cùng, Tùng Vĩ và Minh Minh cũng đã kết hợp với nhau rồi.

Đôi lông mày của Minh Minh ứng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Huynh muốn nói đến chuyện xảy ra ở Vong Mạng cốc?

Tùng Vĩ gật đầu. Y vừa cười mỉm vừa nói:

- Nếu như hôm đó không có Tùng Vĩ, chắc Minh Minh khó mà giữ mạng được với Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

- Minh Minh đã đáp lại. Nếu hôm qua không có Minh Minh thì...

Tùng Vĩ cướp lời nàng.

- Thì bây giờ Tùng Vĩ đã có nương tử và không phải cùng Minh Minh đi rảo trong đám loạn thạch này.

Minh Minh sa sầm mặt.

Nàng cau có nói:

- Tùng Vĩ huynh hẳn không muốn làm phu tướng cho Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Sắc mặt Tùng Vĩ nhăn nhó:

- Làm sao Tùng Vĩ chấp nhận điều đó được. So tuổi của Tùng Vĩ với Mạc Nhược, đúng ra Tùng Vĩ phải gọi Mạc Nhược bằng hai tiếng mẫu thân.

Nghe y nói, Minh Minh phải bật cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thế thì Minh Minh đã giúp cho Tùng Vĩ huynh... Xem như hai chúng ta chẳng ai nợ ai cả.

Tùng Vĩ mỉm cười, gật đầu:

- Minh Minh nói đúng. Chẳng có ai nợ ai cả... Nhưng Tùng Vĩ hỏi thật nàng nhé.

Minh Minh gật đầu:

- Huynh cứ hỏi.

- Nếu như Tùng Vĩ trở thành tướng công của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, nàng có buồn không?

Đôi chân mày Minh Minh nheo lại:

- Sao lại buồn? Minh Minh phải chúc mừng cho Tùng Vĩ mới đúng chứ... có đâu lại buồn được.

- Nghe nàng nói làm ta buồn đến não lòng.

Minh Minh nghe Tùng Vĩ thốt câu này, buột miệng hỏi:

- Sao huynh lại buồn chứ?

Nhìn thẳng vào mắt Minh Minh, Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ ngờ đâu Minh Minh yêu Tùng Vĩ. Nhưng thật không ngờ nàng lại chẳng có chút tình nào hết. Biết thế Cang Tùng Vĩ chọn đại Ngọc Diện Tu La làm thê tử cho rồi.

Sắc hoa của Trương Minh Minh đỏ bừng e lệ. Nàng ngượng ngùng nói:

- Tùng Vĩ huynh chọn Minh Minh đi chung chỉ để tỏ tình ư?

Hừ nhạt một tiếng, nàng nói tiếp:

- Nếu Minh Minh đoán không lầm thì Tô Mặc Linh và Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc cũng để mắt tới huynh đó. Chỉ nhìn qua thái độ và hành động của họ, Minh Minh biết hai người đó đã yêu Tùng Vĩ huynh rồi.

Nàng quay mặt nhìn về một khối loạn thạch, nhỏ giọng nói:

- Họ yêu huynh, sao huynh không chọn họ, mà lại tỏ tình với Minh Minh?

- Điều đơn giản như vậy mà Minh Minh còn hỏi Cang Tùng Vĩ nữa. Tùng Vĩ chưa tỏ tình với họ vì biết hai người đó đã yêu Tùng Vĩ. Còn tỏ tình với Minh Minh bởi vì biết Minh Minh chưa yêu Tùng Vĩ.

- Nói vậy huynh có ý gì?

Nhìn Minh Minh, Tùng Vĩ nói:

- Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ta yêu nàng. Chỉ cần Minh Minh nói yêu Tùng Vĩ... Tùng Vĩ sẽ cho Minh Minh biết bí mật này.

Nàng tò mò nhìn Tùng Vĩ.

- Bí mật gì?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Tùng Vĩ sẽ nói... nếu như nghe Minh Minh thốt ra... từ mà ta muốn nàng nói với ta đó.

Sắc hoa của Minh Minh đỏ gay hơn nữa:

- Tùng Vĩ huynh đừng bắt chẹt Minh Minh. Lời nói thì có ích gì, nếu như tâm không đúng với lời nói của mình.

- Huynh đâu cần để ý đến tâm của Minh Minh, mà chỉ muốn nghe thôi. Nghe cũng đủ rồi.

Minh Minh nghiêm giọng hỏi:

- Thế bí mật kia có quan trọng không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Cực kỳ quan trọng. Nếu không muốn nói nó quyết định đến tình yêu của Minh Minh và Tùng Vĩ đó.

Nặn nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Chỉ có tình yêu mới buộc Tùng Vĩ nói ra điều này thôi.

Minh Minh suy nghĩ rồi nhìn Tùng Vĩ nói:

- Được. Minh Minh yêu Tùng Vĩ huynh.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đã thốt ra lời rồi, hã Minh Minh cũng có chút biểu lộ tình yêu của muội chứ?

Nàng cau mày:

- Huynh định giở thủ đoạn gì với Minh Minh đây?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Tùng Vĩ có thể giở thủ đoạn với bất cứ ai, nhưng tuyệt nhiên không giở thủ đoạn với Minh Minh đâu.

- Thế sao được đăng chân, huynh lại lấn đăng đầu?

Mặt Minh Minh nhăn nhó, gượng nói:

- Tùng Vĩ có đòi hỏi gì đâu nào?

- Thế sao huynh còn đòi hỏi ở Minh Minh điều gì nữa?

Chỉ vào má mình:

- Một chút biểu lộ tình yêu của nàng. Chỉ cần Minh Minh hôn Tùng Vĩ một cái thôi, Tùng Vĩ sẽ thối lộ ngay bí mật đó với Minh Minh. Khi nghe bí mật này, Minh Minh hã không thể nào ngờ được.

Nàng miễn cưỡng nhìn Tùng Vĩ, đôi lưỡng quyền ửng hồng như hai quả đào chín mọng.

Tùng Vĩ chìa má tới:

- Có như thế mà cũng không được a?

- Huynh không được đòi hỏi gì thêm nữa à.

- Tùng Vĩ có đòi hỏi gì thêm đâu. Tại Vong Mạng cốc, nàng đã thừa nhận là nương tử của Tùng Vĩ kia mà. Đã là nương tử của Tùng Vĩ thì Tùng Vĩ có quyền đòi hỏi ở nàng... Nhưng không... Huynh đâu có đòi hỏi gì muội... Nam tử đại trượng phu xuất ngôn như phá thạch.

Minh Minh mím môi. Nàng gượng nói:

- Huynh nhắm mắt lại đi.

Tùng Vĩ nhắm mắt lại:

- Huynh đã nhắm mắt rồi.

Minh Minh ghé miệng áp môi vào má Tùng Vĩ. Nàng cảm nhận tim mình đập loạn trong lòng ngực với một cảm xúc bồi hồi khó tả vô cùng.

Nàng áp môi vào má Tùng Vĩ, rồi thối liền lại một bộ như sợ hãi điều bất an sẽ đến với mình.

Minh Minh nói:

- Minh Minh đã hôn huynh rồi.

Tùng Vĩ mở mắt nhìn nàng.

Y nói:

- Minh Minh có cảm nhận gì không?

Câu hỏi của Tùng Vĩ khiến mặt hoa của Minh Minh gay đỏ thẹn thùng.

Nàng quay mặt tránh ánh mắt của Tùng Vĩ.

- Minh Minh muốn nghe bí mật của huynh.

Tùng Vĩ nhìn nàng mỉm cười nói:

- Thôi được, bí mật mà huynh sắp nói với Minh Minh đây, hy vọng nụ hôn vừa rồi sẽ gắn kết Tùng Vĩ và Minh Minh... không để chúng ta đến bờ vực của sự hận thù.

Minh Minh cau mày nhìn Tùng Vĩ.

- Tùng Vĩ huynh nói vậy là có ý gì?

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Tùng Vĩ lấy trong tay áo ra cuộn giấy hồng điều cột cẩn thận.

Y trầm giọng nói:

- Tất cả những gì Tùng Vĩ sắp nói ra là sự suy đoán của Tùng Vĩ. Nếu có gì không đúng... Minh Minh cứ phản bác.

Nàng nheo mày:

- Thật ra Tùng Vĩ muốn nói với Tùng Vĩ bí mật gì?

- Cao nhân đến viếng thăm huynh tại Lĩnh Nam sơn là Huyết y nhân. Sự viếng thăm bất ngờ đó khiến huynh phải trăn trở suốt đêm và cuối cùng nghiệm ra người đó là ai... Nếu không đúng thì Minh Minh sẽ giải trình với huynh.

Minh Minh gật đầu.

Tùng Vĩ mở cuộn giấy hồng điều treo lên một khối loạn thạch. Minh Minh nhìn vào tấm giấy hồng điều, nàng không hiểu được Tùng Vĩ viết gì mà chỉ thấy tên của từng người trên tấm giấy đó với những đường chéo gạch ngang gạch dọc.

Minh Minh nói:

- Minh Minh không hiểu huynh định viết gì trên tấm giấy kia?

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài nói:

- Huynh sẽ giải thích cho muội biết.

Y chỉ vào tấm giấy hồng điều ghi chữ “Ngọc Chỉ” rồi nói:

- Tất cả những con người huynh viết trên tấm giấy này đều có sự quan hệ quanh Ngọc Chỉ thần châu. Người đầu tiên là thân phụ của Minh Minh, đó là Trương Kiệt tiên sinh.

- Ngọc Chỉ thần châu từng là vật sở hữu của thân phụ.

Tùng Vĩ gật đầu.

- Trương tiền bối đã chết... điều hiển nhiên đó ai cũng biết. Do đó Huyết y nhân không phải là Trương tiền bối.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ chỉ pháp gạch chéo tên của Trương Kiệt.

Nhìn lại Minh Minh, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Người thứ hai liên quan đến Ngọc Chỉ thần châu, nhưng cũng đã chết đó là Cốc Thừa Tự.

Y nhướn mày:

- Đúng không?

Minh Minh gật đầu.

Tùng Vĩ gạch chéo tên của Cốc Thừa Tự.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Người thứ ba liên quan đến Ngọc Chỉ thần châu là Thiệu Nghi Bình. Người này thì mất tích sau khi Tam Giới mở cuộc huyết sát Thiệu gia. Huynh tạm đặt nghi vấn.

Tùng Vĩ vừa nói vừa dùng chỉ pháp khoanh tròn tên Thiệu Nghi Bình.

Đôi chân mày của Tùng Vĩ nhíu lại:

- Còn lại bốn người: Quan Chí Hải, Thượng Kỳ, Âu Đình Luân và Vũ Văn Hán Dương. Bốn người này đều có quan hệ mật thiết đến Ngọc Chỉ thần châu. Và thêm Tam Giới: Thiên Giới Cát Triệu Quang, Địa Giới Lý Tống cùng Nhân Giới Huỳnh Nghi.

Minh Minh sa sầm mặt.

Nàng ngấp ngừng hỏi:

- Phải chăng huynh đang đi tìm chân diện mục của Huyết y nhân?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Không sai. Biết được chân diện của Huyết y nhân, tất biết được mục đích của y là gì. Huynh nghĩ, ngoại chức vị Võ lâm Minh chủ ra, y còn có nhiều tham vọng hơn nữa.

Nàng bước đến bên Tùng Vĩ.

- Vậy theo huynh... trong những người kia, ai là Huyết y nhân.

Tùng Vĩ dụng chỉ pháp gạch chéo tên của Âu Đình Luân. Y nhìn lại Minh Minh.

- Huynh gạch tên người này được chứ?

Minh Minh gật đầu:

- Chính tay Minh Minh đã lấy mạng Âu Đình Luân.

- Âu Đình Luân vì sao chết bởi tay muội, bởi vì tâm của y rất là người. Phàm một con người thì khó mà đè nén xúc cảm bởi nhan sắc của nữ nhân. Y có đầy đủ những đức tính của một con người. Mặc dù đã ngoài ngũ tuần nhưng y vẫn si mê Mỹ Ảnh Âm Sát Di Tuyết Ngọc, chấp nhận làm tất cả, chỉ cầu xin tình yêu ở nàng thôi.

- Huynh muốn nói Âu Đình Luân chết vì tình?

Nhìn Minh Minh, Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Chết vì đôi ngọc thủ của Minh Minh thì đúng hơn.

Chân diện nàng đỏ bừng. Minh Minh gượng nói:

- Âu tam thúc chết vì tay ai cũng vậy... Nhưng tại vì tam thúc đã phản bội lại chính đạo võ lâm, giải thoát cho Cốc Thừa Tự khỏi tuyệt lao.

- Minh Minh! Sao Tùng Vĩ biết tam thúc giải thoát cho Cốc Thừa Tự khỏi tuyệt lao?

- Nhị thúc nói cho Minh Minh biết...

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Vậy cũng được. Huynh gạch tên Âu Đình Luân được chứ? Chúng tớ y không phải là Huyết y nhân. Nhưng y có thể là Nhân Giới Huỳnh Nghị.

Tùng Vĩ vừa nói vừa gạch một đường mũi tên kéo dài từ Âu Đình Luân đến Nhân Giới Huỳnh Nghị rồi nói tiếp:

- Nếu Âu Đình Luân là Nhân Giới Huỳnh Nghị thì xem như Nhân Giới đã chết, không phải là Huyết y nhân.

Tùng Vĩ chỉ đến Vũ Văn Hán Dương.

- Còn Vũ Văn Hán Dương lão tiền bối, muội nghĩ sao?

Minh Minh trả lời Tùng Vĩ:

- Vũ Văn Hán Dương không bao giờ là Huyết y nhân... mặc dù lão có quan hệ với Ngọc Chi.

- Vậy huynh có thể gạch chéo tên lão chứ?

Minh Minh gật đầu.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Giờ muội nhìn lại coi, trên tấm giấy này còn bao nhiêu người?

- Ba người.

Nàng thốt dứt câu thì nhìn Tùng Vĩ, chau mày, nghiêm giọng nói:

- Huynh nghi ngờ ai là Huyết y nhân?

- Trong ba người này phải có một người đích thực là Huyết y nhân. Vậy Minh Minh suy đoán xem... người đó là ai nào. Thiệu Nghi Bình? Cũng có thể lắm chứ. Nhưng Thiệu Nghi Bình dù tái cátng cỡ nào cũng không nắm hết hành tung của huynh. Thứ hai, y là chủ nhân của Ngọc Chi, tất biết bí mật Ngọc Chi, không có lý gì lại bám sát theo Cang Tùng Vĩ để chỉ muốn biết bí mật trong Ngọc Chi là gì. Do đó, huynh có thể gạt Thiệu Nghi Bình ra.

Tùng Vĩ vừa nói vừa dụng chỉ pháp gạch chéo tên Thiệu Nghi Bình. Y nhìn lại Minh Minh, mỉm cười nói:

- Minh Minh! Giờ thì còn hai người duy nhất. Trong hai người này, một là Quan Chí Hải, hai là nhị thúc Thượng Kỳ. Cả hai đều có thể là Huyết y nhân... nhưng người nào đáng nghi ngờ nhất?

Minh Minh nhìn chằm chằm Tùng Vĩ rồi nghiêm giọng nói:

- Tùng Vĩ huynh nghi ngờ đại thúc Quan Chí Hải chính là Huyết y nhân?

- Tùng Vĩ muốn nghe Minh Minh nhắc lại.

Hai cánh môi nàng mím chặt. Nàng suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Không. Tùng Vĩ huynh nghi ngờ nhị thúc Thượng Kỳ chính là Huyết y nhân?

Tùng Vĩ cười nói:

- Nếu Tùng Vĩ nghi ngờ Thượng Kỳ tôn giá là Huyết y nhân, tất huynh có lời giải thích.

Minh Minh buông tiếng thở dài, hồi hộp hỏi:

- Tùng Vĩ huynh có lời giải thích đó không?

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mặt Minh Minh, buông một câu thật chắc nịch.

- Có.

Câu nói của Tùng Vĩ như thể tiếng sấm vỗ thẳng vào thính nhĩ Minh Minh, khiến nàng rùng mình. Nàng gằn giọng hỏi:

- Huynh giải thích như thế nào?

- Hành tung của Minh Minh và việc Thượng Kỳ nhị thúc rửa tay quy ẩn võ lâm.

Minh Minh chau mày:

- Sự việc đó có liên quan gì đến việc Thượng Kỳ nhị thúc có thể là Huyết y nhân?

Tùng Vĩ mỉm cười rồi nói:

- Minh Minh để cho Tùng Vĩ nói nhé.

Nàng gật đầu.

Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Nếu như huynh nói có gì sai thì muội phải phản bác ngay nhé?

Minh Minh gật đầu.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tùng Vĩ từ tốn nói:

- Đầu tiên, nhị thúc Thượng Kỳ rửa tay quy ẩn giang hồ... đó chỉ là một hành động qua mặt quần hào mà thôi. Nhưng chủ đích là qua mặt Quan Chí Hải đại thúc. Theo huynh đoán thì trong ba người sát cánh với Trương tiên bối, hẳn nhị thúc là người có võ công cao thâm nhất.

- Sao huynh biết?

- Huynh chỉ đoán thôi mà.

Mặt Minh Minh nghiêm lại:

- Nhị thúc Thượng Kỳ làm vậy có mục đích gì?

- Độc bá võ lâm, và hơn điều ấy nữa là tìm bí mật của Ngọc Chỉ. Sau khi được quần hùng tin nhị thúc Thượng Kỳ quy ẩn giang hồ thì người đội lốt

Huyết y nhân khuấy động võ lâm... cùng với sự xuất hiện của Minh Minh.

- Mục đích của nhị thúc là gì?

- Nếu huynh đoán không lầm, Huyết y nhân sẽ bắt tất cả quần hùng hắc bạch hai đạo quy phục Hoa Dương thần giáo. Sau đó, chính Thượng Kỳ nhị thúc sẽ giết Huyết y nhân, hay đúng ra đó là trò ve sầu thoát xác. Công lớn nhất thuộc về người, tất nhiên võ lâm sẽ suy tôn Thượng Kỳ nhị thúc là một Võ lâm Minh chủ.

- Nếu đúng như huynh đoán thì bây giờ một tay nhị thúc đã đặt lên chiếc ngai Võ lâm Minh chủ rồi... đâu cần lặn lội đến đây làm gì?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Bí mật Ngọc Chi. Bí mật đó hẳn rất lớn nên thân phụ của Minh Minh đã giấu Ngọc Chi ngay trên búi tóc mình.

- Huynh muốn nhận diện chân tướng Huyết y nhân để làm gì? Nếu Minh Minh nhị thúc là Huyết y nhân thì người đã có thể lấy mạng chúng ta bất cứ lúc nào.

Tùng Vĩ cười khẩy:

- Huynh biết điều đó chứ. Nhị thúc Thượng Kỳ chưa lấy mạng Tùng Vĩ và Minh Minh khi chưa khám phá được bí mật của Ngọc Chi, mà bí mật đó thì nằm trong đầu huynh. Nhận diện chân tướng của Huyết y nhân, ý huynh muốn bảo vệ sự sống cho mình. Một khi khám phá được bí mật Ngọc Chi thì Thượng Kỳ nhị thúc sẵn sàng xuống tay giết tất cả mọi người.

Minh Minh lắc đầu:

- Minh Minh...

Nàng chưa thốt hết câu thì Thượng Kỳ từ sau một khối đá loạn thạch bước ra. Lão chấp tay sau lưng chậm rãi bước về phía Tùng Vĩ.

Thấy Thượng Kỳ bất ngờ xuất hiện, Tùng Vĩ chợt dạ nhìn lão.

Thượng Kỳ cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Bốn nhân không ngờ Cang Tùng Vĩ lại thông minh. Sự thông minh của người vượt quá ngoài sự phỏng đoán của bốn nhân đó.

Tùng Vĩ nghiêm mặt nói:

- Thượng Kỳ nhị thúc thừa nhận mình là Huyết y nhân?

- Tiểu tử suy đoán quá đúng, bốn nhân không thừa nhận cũng không được.

Minh Minh buột miệng hỏi:

- Nhị thúc! Tùng Vĩ nói đúng?

- Rất đúng. Nếu có thêm thì thêm một ít đó là Địa Giới Lý Tổng là Quan Chí Hải, còn Thiên Giới Cát Triệu Quang là Thượng Kỳ.

- Nghĩa là nhị thúc đã có dự tính ngay từ lúc rửa tay quy ân giang hồ?

Thượng Kỳ gật đầu. Y gằn giọng nói:

- Bây giờ, tất cả đã ngã ngũ. Minh Minh, sao còn chưa lấy mạng Cang Tùng Vĩ?

Tùng Vĩ khoát tay:

- Tôn giá không muốn biết bí mật của Ngọc Chỉ sao, mà khiến Minh Minh lấy mạng Tùng Vĩ? Nếu Tùng Vĩ chết rồi thử hỏi tôn giá có tha cho Minh Minh một cái mạng không, khi nàng đã biết rõ chân tướng của tôn giá?

Câu hỏi này của Tùng Vĩ khiến mặt Thượng Kỳ sa sầm đanh hẳn lại.

Y chợt phá lên cười, rồi nhìn Tùng Vĩ nói:

- Xảo Tà Cang Tùng Vĩ! Người đã để lại dấu vết gì trên người bốn nhân?

Rặn một nụ cười giả lả, Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ chỉ dụng một cục đất ném lên mũi giày của Thượng Kỳ tôn giá thôi, và đã biết tôn giá là Huyết y nhân khi rời Lĩnh Nam.

- Biết bốn nhân là Huyết y nhân sao người không ly khai?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Tùng Vĩ chờ đến Loạn Thạch cốc này mới tính chuyện ly khai với tôn giá.

Thượng Kỳ cau mày:

- Ý người là gì?

- Tôn giá quen Cang Tùng Vĩ là một kẻ xảo tà và thông minh nữa. Nhưng trước khi ly khai khỏi tôn giá, Tùng Vĩ muốn biết mục đích của tôn giá tối hôm ở Lĩnh Nam sơn.

- Ta không nói, người cũng tự đoán ra mà.

- Tùng Vĩ sẽ tự dẫn tôn giá đến bí mật của Ngọc Chỉ phải không?

- Không sai.

- Rất tiếc... bí mật Ngọc Chỉ chính là Loạn Thạch trận này.

Chân diện của Thượng Kỳ đánh hẳn lại.

Lão gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người không thoát khỏi tay bốn nhân đầu.

Cùng với lời nói đó, Thượng Kỳ lắc vai lướt đến. Minh Minh hốt hoảng thét lớn:

- Nhị thúc...

Tiếng thét của nàng còn động trên miệng thì Tùng Vĩ đã vươn trảo chộp đến hổ khẩu Minh Minh kéo giật ra sau một khối loạn thạch. Ngay lập tức, những khối đá liền dịch chuyển theo ngũ hành âm dương. Một khối đá bốc cháy bởi hỏa chưởng của Thượng Kỳ.

Tùng Vĩ nắm tay Minh Minh luồn lách qua một lượt bốn khối đá loạn thạch. Mọi sự vật không ngừng thay đổi trong thế trận thạch công trùng trùng điệp điệp.

Trong sự biến đổi đó, có những tiếng sấm chưởng đùng đùng là cát đá bay mù mịt.

Minh Minh giật tay khỏi tay Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ...

Tùng Vĩ quay lại nhìn nàng, tròn mắt nói:

- Không chạy còn chờ gì nữa?

- Còn nhị thúc Thượng Kỳ.

Tùng Vĩ nghếch mặt nhìn nàng:

- Nàng còn chờ Thượng Kỳ nữa à? Giờ nàng đã biết Thượng Kỳ là ai rồi, còn chờ lão nữa ư? Để lão bắt gặp là nàng chết chắc đó.

Minh Minh lắc đầu:

- Nhị thúc đã nhận lời di huấn của thân phụ, không giết Minh Minh đâu.

- Ai mà biết được dã tâm của Thượng Kỳ. Một khi nàng đã biết được chân tướng, Thượng Kỳ đâu để cho nàng sống chứ?

Vừa nói, Tùng Vĩ nắm tay Minh Minh:

- Đi thôi!

Minh Minh rứt tay lại:

- Minh Minh không tin nhị thúc giết Minh Minh.

Tùng Vĩ thờ dài:

- Đến lúc này mà nàng còn ngu muội như thế à?

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu thì một khối loạn thạch bùng cháy như bó đuốc. Kéo Minh Minh nép vào một khối loạn thạch khác, Tùng Vĩ lớn tiếng nói:

- Thượng Kỳ tôn giá! Tôn giá đừng phí chân ngưỡng vô ích nữa.

Hỏa chường ngưng được phóng ra, tiếng Thượng Kỳ từ trong loạn thạch trận cất lên:

- Tiểu tử Tùng Vĩ! Người khá lắm đó.

- Vô quýt dày tất có móng tay nhọn. Tùng Vĩ hỏi tôn giá, nếu như Tùng Vĩ chỉ tôn giá ra khỏi thạch trận, tôn giá có tha mạng cho Tùng Vĩ và Minh Minh không?

- Các người đã biết được chân tướng của bốn nhân rồi...

Nhìn lại Minh Minh, Tùng Vĩ nói:

- Nàng đã nghe chưa?

Minh Minh lớn tiếng nói:

- Nhị thúc định giết cả Minh Minh sao?

- Nếu người buộc tiểu tử Tùng Vĩ giao bí mật Ngọc Chỉ, nhị thúc sẽ tha cho người.

Minh Minh nhìn lại Tùng Vĩ.

Chạm vào hai luồng tinh nhân sáng ngời của nàng, bất giác Tùng Vĩ phải chau mày.

Y ngậm ngừng nói:

- Minh Minh! Nàng đừng tin lời Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ nói tiếp:

- Tùng Vĩ nghĩ còn nhiều uẩn khúc trong chuyện này nữa mà Thượng Kỳ chưa nói ra thôi.

Tùng Vĩ nói dứt câu, lớn tiếng hỏi:

- Thượng Kỳ tôn giá! Sao tôn giá quan tâm đến bí mật của Ngọc Chỉ như vậy? Hẳn bí mật đó có liên quan đến Thiệu Nghi Bình tổng tài thái giám?

- Người xuống a tỳ mà hỏi Thiệu Nghi Bình.

Tùng Vĩ lắc đầu nói với Minh Minh:

- Minh Minh! Chúng ta chẳng còn sự lựa chọn nào trừ khi biết được bí mật của Ngọc Chi...

Minh Minh lưỡng lự:

- Minh Minh chẳng biết phải làm gì nữa bây giờ.

Lời vừa dứt thì Tùng Vĩ bất ngờ cách không điểm tinh huyết của nàng.

Minh Minh thốt lên:

- Ơ...

Nặn nụ cười gượng, Tùng Vĩ nói:

- Nàng đã yêu Tùng Vĩ rồi. Tùng Vĩ đâu để mất tình yêu của mình chứ.

Tùng Vĩ vừa nói vừa xúc lấy Minh Minh lên vai. Y nói với Thượng Kỳ đang vướng trong thạch trận:

- Khi nào Thượng Kỳ tôn giá rời khỏi được loạn thạch trận thì phải nhớ báo cho Tùng Vĩ biết nghe.

- Tiểu tử, người đừng hòng trốn khỏi tay bổn nhân.

- Hiện tại tôn giá đâu làm gì được Cang Tùng Vĩ nào. Tùng Vĩ hẹn gặp lại tôn giá sau.

- Tùng Vĩ! Người bỏ đi ư? Người hóa giải được trận pháp này ư? Người bỏ đi mà chẳng màng đến những người khác ư? Người không sợ bổn nhân trút cơn phẫn nộ lên đầu những người kia ư?

Tùng Vĩ phá lên cười.

Y vừa cười vừa nói:

- Tùng Vĩ đã sắp xếp tất cả rồi. Có lẽ họ đang chờ Tùng Vĩ.

- Chờ ở đâu?

- Ở thảo xá của Thiệu Nghi Bình, nơi mà tôn giá chẳng bao giờ đặt chân đến được.

Thượng Kỳ rít giọng thét lớn:

- Tùng Vĩ tiểu tử! Người sẽ phải hối hận về những gì người đã làm.

- Đòi lại món nợ mà tôn giá đã vay của dương mẫu, Tùng Vĩ chẳng có gì phải hối hận cả. Hẹn ngày tái kiến với tôn giá.

Tùng Vĩ nói dứt câu, cặp Minh Minh thoăn thoắt bước đi, thỉnh thoảng lại đi thẳng vào một khối đá khổng lồ, như thể đâm đầu vào. Những khối đá kia vụt biến mất khi Tùng Vĩ vừa chạm vào nó.

Minh Minh buột miệng hỏi:

- Tùng Vĩ đã hóa giải được trận pháp này?

- Công của Mặc Linh đó. Khi vào trận thì chúng ta đi vòng vòng để nàng khảo cứu. Khi hóa giải rồi tự khắc nàng sẽ chỉ cho Tùng Vĩ thôi.

Tùng Vĩ vỗ vào lưng Minh Minh:

- Còn Tùng Vĩ chọn đi với nàng cũng chỉ vì không muốn nàng chết bất đắc kỳ tử. Nàng chết rồi, đâu còn ai hôn Cang Tùng Vĩ nữa.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Duyên Tình Nợ Nghĩa

Tùng Vĩ gặp mặt Mặc Linh, Tuyết Ngọc và Vũ Văn Hán Dương ở một tòa mọc trang, có khu vườn hoa đầy màu sắc. Vừa thấy Tùng Vĩ, mọi người chạy ra đón.

Đặt Minh Minh xuống ghế, Tùng Vĩ quệt mồ hôi trán nói:

- Mọi người đều bình an chứ?

Mặc Linh nói:

- Tất cả mọi người đều lo cho huynh.

Vũ Văn Hán Dương nói:

- Cang thiếu hiệp! Có đúng như thiếu hiệp đoán không?

Tùng Vĩ thở hắt ra một tiếng:

- Nếu không đúng như Tùng Vĩ đoán thì Tùng Vĩ đâu có điểm huyết Minh Minh và ba chân bốn cẳng chạy khỏi Loạn Thạch cốc về đến đây mà không có Thượng Kỳ chứ.

Nhìn Mặc Linh, Tuyết Ngọc và Vũ Văn Hán Dương, Tùng Vĩ nghiêm giọng nói:

- Thượng Kỳ tôn giá đích thị là Huyết y nhân.

Chỉ Minh Minh, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Biết Thượng Kỳ tôn giá là Huyết y nhân rồi mà Minh Minh vẫn khẳng khăng cho rằng Thượng Kỳ chẳng bao giờ giết nàng, nên buộc Tùng Vĩ dụng đến quỷ kế điểm tĩn huyết mà đưa nàng đến đây.

Vũ Văn Hán Dương bước lại bên Minh Minh:

- Cô nương đã biết Thượng Kỳ tôn giá là Huyết y nhân, sao còn đại dột vậy?

Minh Minh lắc đầu:

- Minh Minh không tin Thượng Kỳ lại làm trái di huấn của phụ thân mà hại Minh Minh.

Vũ Văn Hán Dương vuốt râu nói:

- Minh Minh cô nương! Thượng Kỳ tôn giá còn dám mở cuộc huyết thanh toán của Thiệu gia, thì có gì làm chùn tay y chứ. Mục đích của Thượng Kỳ tôn giá chỉ muốn biết bí mật Ngọc Chỉ mà thôi.

Tùng Vĩ nhìn Minh Minh lắc đầu:

- Thôi được rồi. Minh Minh cứ tạm thời ngồi đây. Khi nào Tùng Vĩ thấy cần sẽ tự khắc cho nàng đi tìm nhị thúc Thượng Kỳ tôn kính theo ý của nàng vậy.

Nhìn lại Vũ Văn Hán Dương, Tùng Vĩ hỏi:

- Tiên sinh có phát hiện được gì không?

Vũ Văn Hán Dương kéo Tùng Vĩ ra ngoài một lâu. Lão hỏi:

- Bức họa kia do chính tay công tử vẽ lại phải không?

Tùng Vĩ gật đầu.

Vũ Văn Hán Dương cau mày.

Tùng Vĩ nhìn Vũ Văn Hán Dương nhưn mày hỏi:

- Tiên sinh phát hiện được gì?

Lão vuốt râu lắc đầu:

- Phát hiện thì thú thật lão phu chẳng phát hiện được gì ở bức họa của công tử cả. Nhưng có điều lão phu thấy thiếu một cái gì đó.

Đôi chân mày Tùng Vĩ nhíu lại.

Cầm lấy bức họa của Vũ Văn Hán Dương, Tùng Vĩ mở ra xem. Chợt Tùng Vĩ phá lên cười.

- Thiếu thật.

Tùng Vĩ nhìn lại Vũ Văn Hán Dương:

- Theo tiền bối thấy thiếu cái gì nào?

- Lâu quá rồi lão phu quên, nhưng bức họa này chắc chắn công tử vẽ thiếu cái gì đó. Lão phu đoán chắc như vậy.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Tiên sinh biết thiếu cái gì không?

Vũ Văn Hán Dương lắc đầu:

- Lão phu chịu.

- Thật ra, thiếu quyển sách trên tay mỹ nữ. Khi văn bối ngắm bức chạm trong Ngọc Chi, chỉ nhớ có mỗi nhan sắc giai nhân mà thôi. Chính sắc đẹp của mỹ nữ trong Ngọc Chi khiến cho Tùng Vĩ mê mẩn thần thức, nên khi vẽ lại theo trí nhớ của mình thì quên băng quyển Kinh Thư trên tay người.

Vũ Văn Hán Dương reo lên:

- Đúng rồi. Thiếu quyển Kinh Thư.

Lão vừa nói vừa quay bước hồi hải trở vào tiền sảnh mộc lâu. Vũ Văn Hán Dương vừa đi vừa nói:

- Nhất định, Thiệu Nghi Bình có để lại cái gì đó trong quyển Kinh Thư này.

Trong khi lão bỏ đi thì Tùng Vĩ bước đến bên Minh Minh. Minh Minh nhìn Tùng Vĩ:

- Huynh điếm huyết Minh Minh có lợi ích gì không?

- Có chứ.

- Có gì?

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Tùng Vĩ điếm huyết nàng cốt để nàng không đi tìm Thượng Kỳ.

- Minh Minh có đi tìm Thượng Kỳ nhị thúc cũng không liên can đến huynh.

- Sao lại không?

Nàng nghiêm giọng nói:

- Liên can gì?

Tùng Vĩ ghé miệng nói vào tai nàng.

- Tùng Vĩ mất đi tình yêu của Trương Minh Minh.

Câu nói này của Tùng Vĩ khiến sắc diện nàng đỏ rần. Nàng liếc Tùng Vĩ:

- Huynh giải huyết cho Minh Minh... Minh Minh chỉ rời khỏi đây với huynh mà thôi.

Tùng Vĩ tròn mắt nhìn Minh Minh.

- Thật chứ?

- Minh Minh cũng muốn biết Ngọc Chi chứa đựng bí mật gì mà nhị thúc và những người kia xem trọng nó như vậy.

Tùng Vĩ khê gập đầu rồi giải huyệt cho nàng.

Vừa được giải huyệt, Minh Minh chớp động trảo công đặt ngay vào yết hầu Tùng Vĩ.

- Huynh đã bị Minh Minh lừa rồi.

Tuyết Ngọc và Mặc Linh biến sắc. Hai nàng toan động thủ thì Tùng Vĩ khoát tay.

- Đứng!

Minh Minh nhìn chăm chăm vào mắt Tùng Vĩ, lạnh lùng nói:

- Huynh đã xúc phạm Minh Minh.

- Nếu muội nghĩ ta xúc phạm muội thì cứ ra tay đi. Tùng Vĩ nghĩ muội không lấy mạng huynh đâu.

Tùng Vĩ vừa nói dứt câu thì Vũ Văn Hán Dương hồi hải bước vào. Lão sững sờ khi thấy Minh Minh đặt trảo công vào yết hầu Cang Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ giả lả gỡ tay nàng, rồi nói:

- Muội đừng nên làm như vậy nữa, kéo sau này mất tình với huynh đó.

Wũ Văn Hán Dương bước lại bên Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ! Mau qua thư sảnh xem. Lạ lắm!

Mọi người kéo qua thư sảnh. Đặt ngay chính diện thư sảnh là một quyển sách bằng cây to lớn chiếm cả một vách tường.

Bước đến trước quyển mộc thư, Tùng Vĩ quan sát nhưng chẳng phát hiện được điều gì. Y lại thối bộ nhìn cũng chẳng thấy gì lạ cả.

Tùng Vĩ nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ quyển sách khổng lồ này nằm trong tay nữ nhân.

Chấp tay sau lưng, neho mà suy nghĩ nhưng Tùng Vĩ chẳng tìm được câu trả lời.

Y lẩm nhẩm nói:

- Quả là khó đây.

Nhìn lại Tuyết Ngọc, Mặc Linh, Vũ Văn Hán Dương và Minh Minh, Tùng Vĩ hỏi:

- Mọi người có ý gì không?

Ai nấy đều lắc đầu.

Tùng Vĩ chắc lưỡi:

- Có lẽ bây giờ chúng ta nên nghỉ ngơi ăn uống thì hơn.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ bỏ đi ra. Mọi người theo chân y quay lại tiền sảnh. Tuyết Ngọc, Mặc Linh bày lương khô ra bàn cùng vò rượu bốn cân.

Mọi người xúm lại ăn. Bưng chén rượu, Tùng Vĩ cứ nheo mày nhìn mà không uống.

Mặc Linh hỏi:

- Huynh suy nghĩ gì vậy?

Nhìn Mặc Linh nhưng Tùng Vĩ không đáp lời. Y chợt bỏ chén rượu xuống quay trở lại gian thư sảnh.

Đứng trước quyển mộc thư, Tùng Vĩ cứ như pho tượng bất động. Y lẩm nhẩm nói:

- Phải có cái gì chứ.

Minh Minh bước đến bên Tùng Vĩ. Nàng hỏi:

- Trên quyển mộc thư này có gì mà huynh chăm chú vậy?

Vừa xoa trán, Tùng Vĩ vừa nói:

- Nhất định phải có cái gì giấu trong này.

Tùng Vĩ nhắm mắt lại. Y hình dung trong đầu quyển mộc thư khổng lồ kia, mà miệng thì không ngừng làu bàu:

- Phải có cái gì chứ... phải có cái gì chứ...

Tùng Vĩ bất chợt nhìn lại Minh Minh. Y hỏi:

- Mọi người muốn đọc sách thì phải làm gì?

- Huynh là người am tường kinh thư tất phải hiểu hơn Minh Minh chứ.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Muốn tham khảo kinh thư thì phải lật từng trang mà đọc. Lật từng trang mà đọc, trang này không hiểu thì có trang sau giải chứ, phải lật sách.

Y vừa nói vừa bước đến đặt tay vào góc mộc thư. Hai cánh môi Tùng Vĩ bặm lại.

“Ta thử xem có được không nhé”.

Ý niệm đó trôi qua, Tùng Vĩ dồn nội lực nhắc một bên mộc thư. Một âm thanh chói chói vang lên.

Chát...

Âm thanh kia khiến Tùng Vĩ giật mình. Y chưa biết chuyện gì xảy ra thì bất giác quyển mộc thư sụp hẳn xuống, lộ ra một ô cửa bằng với nó, đồng thời sàn thư sảnh cũng tự nghiêng về phía quyển kinh thư.

Sự biến xảy ra quá bất ngờ, cùng với ánh sáng chói lòa từ trong vòm cửa hắt ra làm Tùng Vĩ lóa mắt không sao giữ được thăng bằng mà trượt luôn vào trong ô cửa đó.

Minh Minh cũng chẳng hơn gì Tùng Vĩ. Nàng mất thăng bằng té đến trước và trượt vào ô cửa tỏa hào quang đó. Mọi việc diễn ra thật nhanh, khi hai người vừa trượt qua ô cửa thì thư sảnh lại khởi động trở lại vị trí ban đầu.

Tùng Vĩ và Minh Minh trượt theo đường dốc phẳng lỳ mà mắt chói lòa chẳng còn thấy gì cả.

Hai người rơi vào một gian thạch phòng nằm sâu dưới lòng đất. Minh Minh trượt sau Tùng Vĩ, nên đến gian thạch phòng đó thì ngã chổng lên người y.

Tùng Vĩ thốt lên một tiếng:

- Ôi cha!

Nàng miễn cưỡng ngồi lên.

Tùng Vĩ vịn người.

Minh Minh chau mày đứng lên theo chân Tùng Vĩ.

- Mọii tưởng ta là chiếc tràng kỷ để mọii ngã lưng à?

Sắc diện nàng đỏ gấc.

- Minh Minh lỡ thôi... không cố ý.

- Huynh biết mà.

Hai người đảo mắt nhìn quanh. Cuối gian thanh phòng là hành lang có ánh hào quang phát sáng.

Minh Minh hỏi:

- Đây là đâu?

- Tùng Vĩ định hỏi Minh Minh thì Minh Minh lại hỏi Tùng Vĩ. Chúng ta cứ khám phá xem tự biết nơi này là chốn nào trong mộc lâu của Thiện Bình.

Hai người lần theo hành lang. Họ đến trước một thạch môn kiên cố. Ánh hào quang từ trong thạch môn phát ra qua ô cửa tò vò.

Tùng Vĩ nhìn qua ô cửa tò vò, mắt chói lòa bởi luồng hào quang rực rỡ.

Minh Minh hỏi:

- Huynh biết gì không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Mắt của huynh chói lòa, chẳng thấy gì hết.

Nhướn mày với Minh Minh, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Huynh và mọi hợp công mở thạch môn này xem.

Minh Minh gật đầu.

Hai người vận công áp tay vào thạch môn. Cả hai dồn tất cả nội lực đẩy thạch môn từ từ nhích động. Khi thạch môn vừa mở ra thì từ trong có một luồng khói xanh phả vào mặt họ.

Tùng Vĩ thét lên:

- Coi chừng!

Y và Minh Minh toan thối bộ nhưng đã quá muộn. Đầu óc hai người xây xẩm, tứ chi bủn rủn từ từ quy xuống. Minh Minh nghiêm giọng nói:

- Tùng Vĩ huynh! Vận chuyển nguyên khí điều hòa công lực tổng chất độc ra ngoài.

Tùng Vĩ nhăn mặt gượng nói:

- Có chân ngưỡng đâu mà điều với không.

Minh Minh nghe Tùng Vĩ nói cũng hốt hoảng vận công. Nàng ngỡ như công lực của mình đều tan biến, chẳng khắc vừa bị phế bỏ võ công.

Minh Minh buột miệng nói:

- Sao kỳ lạ vậy?

- Khí độc mà ta và Minh Minh vừa trúng phải giống như Nhục cốt khí của Vũ Văn Hán Vĩnh. Nếu đúng là Nhục cốt khí thì chỉ cần có nước là tự giải độc được thôi.

Tùng Vĩ nhìn quanh.

Đến bây giờ, y và Minh Minh mới sững sờ. Trong gian thạch thất này đúng là một kho tàng có giá trị liên thành với vô số vàng ngọc châu báu. Chính số vàng ngọc châu báu đó phát hào quang làm lóa mắt hai người.

Tùng Vĩ chắc lưỡi nói:

- Thảo nào mà thiên hạ không giành giật nhau Ngọc Chỉ thần châu. Với số vàng ngọc châu báu này thì Tùng Vĩ và Minh Minh đã là người giàu có nhất trong thiên hạ rồi.

Minh Minh nheo mày nói:

- Số vàng ngọc kia chẳng giúp gì được cho huynh và muội thoát chết đâu.

Nghe nàng nói câu này, Tùng Vĩ mới giật mình. Cái giật mình có đồng loạt với cảm nhận vùng Đan Điền mình như thể có lửa đốt sắp cháy thành tro bụi.

Tùng Vĩ chới tay gượng đứng lên, nhưng rồi lại chúi xuống, té bên cạnh Minh Minh.

Y nói:

- Minh Minh! Tùng Vĩ và Minh Minh táng mạng ở đây sao?

Minh Minh buông một tiếng thở dài:

- Đúng như vậy.

- Sao muội biết?

- Khí độc mà huynh và Minh Minh vừa trúng phải là Tiêu Hồn khí. Chỉ nội trong ba canh giờ nữa, Minh Minh và Tùng Vĩ sẽ tự hủy thành hai bãi nước...

Tùng Vĩ biến sắc.

- Thật không?

- Lúc này Minh Minh không nói ngoa với huynh đâu.

- Thế thì chúng ta làm sao bây giờ?

- Minh Minh cũng không biết nữa.

Tùng Vĩ lầu bầu:

- Trời đất ơi! Tự dưng Tùng Vĩ và Minh Minh tự đi tìm cái chết đến cho mình. Để huynh gọi Vũ Văn Hán Dương và Tuyết Ngọc cùng với Mặc Linh đến cứu.

Không cần Minh Minh có đồng ý hay không, Tùng Vĩ hét lớn.

- Tuyết Ngọc! Mặc Linh!

Tiếng thét của Tùng Vĩ vang động khắp thạch thất, nhưng tuyệt nhiên chẳng có ai đáp trả cho y. Gọi một lúc đến khản cổ, Tùng Vĩ thở dài:

- Chẳng ai nghe chúng ta cả. Làm sao bây giờ?
- Làm gì nữa, ngoài mỗi một chuyện nằm chờ chết.
- Tùng Vĩ đâu muốn chết bất đắc kỳ tử như vậy.
- Huynh không muốn cũng không được.

Minh Minh buông tiếng thở dài, ngược mặt nhìn lên trần thạch phòng, trong khi Tùng Vĩ lầu bầu:

- Không ngờ cái số của ta toàn gặp những chuyện xúi quẩy thôi. Tùng Vĩ đâu muốn tìm kho báu này để bị trúng Tiêu Hồn khí chứ. Đúng ra ta đâu có muốn chết.

Minh Minh nhìn sang Tùng Vĩ.

- Huynh có than vãn cũng thế thôi. Hãy tịnh tâm chờ đến thời khắc từ bỏ cuộc sống này.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Huynh còn thích sống lắm.
- Minh Minh cũng vậy, không ai muốn chết cả.

Tùng Vĩ nhìn nàng:

- Minh Minh! Ở cõi chết bên kia có giống như bên này không nhỉ?

Nàng tròn mắt nhìn Tùng Vĩ:

- Mọii chưa chết, làm sao trả lời huynh được.

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đúng rồi. Minh Minh chưa chết mà. Minh Minh và Tùng Vĩ sẽ chết chung một lượt chứ?

- Minh Minh không biết nữa. Có thể huynh chết trước, Minh Minh chết sau.

Mặt Tùng Vĩ nhăn nhó.

Minh Minh gượng cười:

- Huynh không chịu à?
- Huynh muốn hai người cùng chết một lượt.
- Tại sao huynh muốn Minh Minh cùng chết một lượt với huynh?

- Có Minh Minh bên cạnh, Tùng Vĩ không sợ ma. Chắc chắn côi chết rất nhiều ma.

Minh Minh phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Huynh thật là lạ.

- Huynh lạ gì?

- Khi Tùng Vĩ huynh chết thì đã thành ma rồi, còn gì mà sợ ma nữa. Chẳng lẽ huynh lại sợ chính bản thân mình?

- Tùng Vĩ biến thành ma ư?

Nàng gật đầu.

Tùng Vĩ hỏi:

- Còn muội?

Đôi lưỡng quyền nàng thẹn đỏ:

- Minh Minh cũng sẽ biến thành ma.

- Thế ma sống bằng gì?

Tùng Vĩ vừa nói vừa nhướn mày nhìn nàng.

Minh Minh gượng cười nói:

- Đã là mà thì phải sống vất vưởng.

- Giống như... giống như bọn cái bang vậy à?

- Có lẽ giống như vậy.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Vậy... vậy Tùng Vĩ không muốn biến thành ma đâu. Sao chúng ta không biến thành tiên mà lại cứ phải biến thành ma nhỉ?

Nàng mỉm cười lắc đầu nói:

- Tùng Vĩ huynh vốn là kẻ xảo tà gian trá thì làm sao biến thành tiên được?

- Thế ư! Huynh gian trá... nhưng không bằng nhị thức Thượng Kỳ của muội.

- Minh Minh nghĩ huynh hơn đó. Nếu huynh không bằng thì sao nhất nhị thức trong loạn thạch trận.

- Huynh dùng cái gian trá để đối phó lại với sự gian trá thôi. Chứ thật ra, Cang Tùng Vĩ từ trước đến giờ đâu có hại gì ai. Chắc chắn Diêm Vương

lão nhân gia sẽ thấu đáo điều đó mà không nỡ bắt huynh sớm chu du địa phủ.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ ngẩng mặt nhìn lên trần thạch thất. Y nói:

- Minh Minh này! Gần đến thời khắc phải chết, Minh Minh nghĩ đến ai nào?

Nàng nheo mày:

- Huynh hỏi Minh Minh nghĩ đến ai à?

Tùng Vĩ gật đầu.

Minh Minh buông tiếng thở dài:

- Nếu có nghĩ thì muội chỉ nghĩ đến phụ thân của mình. Chắc phụ thân buồn lắm.

- Thế muội có nghĩ đến Tùng Vĩ không?

- Huynh đang cùng một cảnh với Minh Minh mà. Chúng ta sẽ đi chung với nhau, cần gì nghĩ đến nữa?

- Thế mà Tùng Vĩ cứ tưởng lúc nào Minh Minh cũng nghĩ đến Tùng Vĩ đó, nhất là những thời khắc sắp lìa trần này.

- Tại sao huynh nghĩ vậy?

- Bởi vì huynh nghĩ muội yêu huynh.

Nàng gượng cười nhìn Tùng Vĩ:

- Sắp chết đến nơi rồi, Tùng Vĩ huynh vẫn nói đến chuyện yêu đương được à?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Không nói cũng phải nói.

- Để làm gì?

- Huynh và muội không phải đem theo nỗi sợ hãi vào cõi chết.

Sắc diện nàng đỏ gay.

Tùng Vĩ hỏi:

- Huynh nghe nói tình yêu khiến cho con người vượt qua tất cả những thử thách, khó khăn.

- Đó chỉ là một câu nói băng quơ thôi... không có chuyện đó xảy ra đâu. Nhất là đối với huynh và muội trong lúc này.

- Nhưng huynh vẫn hy vọng vào điều thần kỳ nào đó.

Tùng Vĩ vừa nói vừa thả tay qua nắm chặt lấy tay Minh Minh. Nàng không phản kháng mà để tay mình nắm gọn trong tay y. Minh Minh từ tốn nói:

- Huynh có thật yêu muội không?

- Thật chứ. Nhất là những lúc biết mình sắp rời bỏ cõi trần đời còn quá nhiều nỗi tiếc này.

Tùng Vĩ vừa nói vừa xoay nghiêng qua. Hai người đối mặt với nhau. Bất thành linh, Minh Minh nhắm hờ hai mắt lại. Hai cánh môi của nàng như đóa tầm xuân hé mở chờ đợi cánh bướm đậu vào. Chân diện Minh Minh trông thật huyền ảo mơ mộng khiến Tùng Vĩ không kềm được.

Phàm trước cái chết và biết rằng mình sẽ chết thì ai cũng không thoát khỏi sự bám víu vào cái sống. Với hai người ở trong tình huống này thì chỉ có tình yêu là một khoảnh khắc lãng mạn giao tình để họ có thể trút đi những gì ưu phiền trước khi từ giả cuộc đời này.

Tùng Vĩ ghé miệng áp vào trán nàng. Rồi đôi môi y lần theo sóng mũi đến khi chạm vào đôi môi mọng chỉ hé mở của Minh Minh.

Nàng vòng tay qua người Tùng Vĩ.

Tùng Vĩ vòng tay qua tiểu yêu nàng.

Hai đôi môi gắn chặt vào nhau như thể không muốn rời ra nữa. Trong hai người chẳng còn cái gì khác, ngoại trừ cảm xúc dâng trào từ hai cánh mũi lan truyền khắp cơ thể.

Minh Minh đón nhận nụ hôn của Cang Tùng Vĩ với tất cả cảm xúc của nàng, để rồi thốt lên một tiếng rên thật khẽ. Tiếng rên của nàng tựa như một nốt nhạc tình êm ái và thơ mộng.

Tiếng rên khẽ của Minh Minh đập vào thính nhĩ Tùng Vĩ.

Bất thành linh Tùng Vĩ cố chỏi tay nhóm lên:

- Không được.

Minh Minh sửng sờ. Nàng nhìn Tùng Vĩ nhỏ nhẹ hỏi:

- Tùng Vĩ! Ca ca... sao vậy?

Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ và Minh Minh đâu thể chết được. Nếu Tùng Vĩ chết thì mất hẳn cái cảm giác ngọt ngào vừa rồi... Huynh không muốn chết... mà chỉ muốn hôn Minh Minh thôi. Tùng Vĩ và Minh Minh không thể nào chết sớm như vậy được.

Tùng Vĩ chới tay hướng về phía đồng vàng bạc châu báu.

Minh Minh nghĩ Tùng Vĩ cuồng tâm, buột miệng nói:

- Tùng Vĩ ca ca làm gì vậy?

Tùng Vĩ gay gắt đáp lời nàng:

- Tùng Vĩ muốn chúng trả lại mạng sống cho ta và muội.

Vươn tay chụp lấy một vốc ngọc châu, Tùng Vĩ quẳng mạnh về phía vách đá. Những viên ngọc châu không chạm vào vách đá nào cả, mà sự biến chớp nhoáng thay đổi ngay trước mặt Minh Minh và Tùng Vĩ.

Vách đá mà hai người vừa thấy như thể biến mất, thay vào đó là một pho tượng bằng ngọc bích tỏa hào quang. Pho tượng của mỹ nữ đã khắc trong viên Ngọc Chỉ thần châu.

Tùng Vĩ ngơ ngẩn thốt lên:

- Í...

Sắc đẹp của pho tượng mỹ nhân khiến Tùng Vĩ và Minh Minh cũng phải ngơ ngẩn. Ngay dưới chân pho tượng là một xác người khô đét quỳ với sự sùng bái.

Trên tay pho tượng là một quyển Kinh Thư.

Tùng Vĩ bậm môi lê đến pho tượng mỹ nữ. Chới hai tay xuống sàn đá. Tùng Vĩ bấu vào pho tượng từ từ đứng lên với tay lấy quyển kinh thư.

Lật quyển kinh thư đó, Tùng Vĩ reo lên:

- Minh Minh! Chúng ta sống rồi... chúng ta sống rồi.

Minh Minh trườn đến bên Tùng Vĩ. Hai người dựa lưng vào nhau.

Tùng Vĩ nói:

- Muội xem phần này đi.

Tùng Vĩ chìa phần giữa quyển kinh thư cho Minh Minh xem.

- Độc kinh.

Tùng Vĩ ôm chầm lấy Minh Minh.

- Quyển kinh thư này là bộ võ học bí kíp chép lại tất cả những môn công phu tối thượng trong võ lâm, trong đó có Độc kinh của Tây Mộc kinh. Nếu huynh và muội luyện Độc kinh tự khắc sẽ giải được Tiêu Hồn khí trong nội thể.

Minh Minh nhìn Tùng Vĩ.

- Huynh chắc chứ?

- Chắc... cứ luyện thử xem.

Khi Minh Minh giở trang đầu tiên của độc kinh, mặt nàng đỏ gấc vội gấp ngay quyển kinh thư lại, miệng thì nói:

- Kỳ quá!

- Trong tình huống này thì chẳng còn kỳ với cục gì cả. Chúng ta cứ kỳ với cục thì không còn cơ may sống sót đâu. Đây có lẽ là duyên phận rồi.

Tùng Vĩ vừa nói vừa thản nhiên cởi áo của mình.

Minh Minh bối rối quay mặt chỗ khác.

Tùng Vĩ nói:

- Minh Minh đừng có thẹn mà. Cứ xem như huynh và muội lay Diêm Vương lão nhân gia để được thành thân.

Tùng Vĩ vừa nói vừa cởi xiêm y nàng. Minh Minh không phản ứng lại, mà để cho Tùng Vĩ cởi bỏ trang phục mình. Nàng nghĩ thầm trong đầu: “Duyên phận... có lẽ là duyên phận”.

Mặc dù nghĩ như thế nhưng nàng vẫn thẹn chín mặt. Cảm giác thẹn thùng đó khiến mạch máu trong nàng luân chuyển mãnh liệt.

Tùng Vĩ buột miệng thốt:

- Í...

Nghe tiếng thốt của Tùng Vĩ, Minh Minh quay mặt lại hỏi:

- Ca ca...

Tùng Vĩ nhìn Minh Minh gần như không chớp mắt.

Minh Minh hỏi:

- Tùng Vĩ huynh sao vậy?

- Huynh thấy trên người Minh Minh có dòng bút tự...

Minh Minh ngơ ngẩn:

- Sao?

- Minh Minh! Minh Minh chính là Nhĩ Lan... Nhĩ Lan chính là Minh Minh.

Minh Minh chớp mắt:

- Huynh nói gì Minh Minh không hiểu.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm giọng nói:

- Minh Minh còn nhớ câu chuyện về cuộc đời của chân nhân Cốc Thừa Tự mà huynh đã kể cho muội nghe tại Vong Mạng cốc không?

Đôi chân mày nàng nhíu lại:

- Đại ca muốn nói... Minh Minh chính là đứa bé gái đã bị bắt cóc của Cốc Thừa Tự lão... lão ma?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Đứa bé đó chính là Minh Minh. Huynh đã hiểu ra rồi. Đứa bé gái của Cốc Thừa Tự và Lưu Lan Chi chính là Trương Minh Minh. Muội đã được Trương tiên bối đưa về làm dưỡng nữ, trở thành Trương Minh Minh.

Minh Minh lắc đầu.

Tùng Vĩ nói:

- Dòng bút tự trên người Minh Minh chỉ hiện lên khi muội thẹn thùng, hoặc tức giận tột cùng là do Cốc Thừa Tự để lại.

Minh Minh bậm môi lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được.

- Đó là sự thật.

Tùng Vĩ vòng tay qua vai nàng kéo ghệt Minh Minh sát vào mình. Nàng ngả đầu lên vai Tùng Vĩ như thể muốn tìm sự an ủi nơi chàng.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hận Tình Di Nhục

Những bông tuyết lất phất phủ xuống ngoài mái hiên tòa Dạ Hương lâu. Mặc cho trời tuyết giá rét lạnh mướt, nhưng khi bóng tà dương vừa tịch thì khách tìm hoa cũng lũ lượt kéo nhau đến. Nếu chỉ có khách tìm hoa thôi thì chẳng có chuyện gì để nói. Đẳng này trong những khách đến tìm thú vui lạ thì có một mỹ phụ nhan sắc đã ngoài tứ tuần nhưng so với các mỹ nữ trong Dạ Hương lâu chẳng thua kém gì. Người đó chính là Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược đã uống đến cân rượu thứ tư, bắt đầu thắm mem cay nhưng xem chừng vẫn chưa chịu dừng lại. Ả kỹ nữ đứng hầu Mạc Nhược nhỏ giọng nói:

- Nương nương! Người đã quá chén rồi.

Mạc Nhược ngẩng lên nhìn nàng.

- Không. Ta đâu đã quá chén nào... Ta... ta còn muốn uống nữa.

Bưng chén rượu, Mạc Nhược hỏi ả kỹ nữ:

- Nàng thấy ta có đẹp không?

- Tiểu Huệ thấy nương nương đẹp lắm.

- Hê! Đã đẹp thì đừng gọi ta là nương nương... mà hãy gọi ta là Chu Mạc Nhược, hay Mạc Nhược cũng được rồi... Nếu cần thì cứ gọi ta là Mạc Nhược công tử, hay Tùng Vĩ công tử cũng được.

Mạc Nhược dốc chén rượu trút vào miệng. Rượu trào ra hai bên mép, chảy xuống thấm bộ thanh y.

Đặt chén rượu xuống trước mặt, Mạc Nhược choàng tay qua vai Tiểu Huệ.

- Tiểu Huệ thích ta, hay thích bọn nam nhân đang ló mắt nhìn ta và nàng?

Tiểu Huệ nghe Mạc Nhược nói không khỏi lúng túng và bối rối. Nàng ấp úng mãi trong miệng mà không thốt ra được lời.

Câu nói của Mạc Nhược chẳng biết có đến tai gã đại hán ngồi bên đối diện hay không, nhưng y đã đứng dậy bước qua bên Mạc Nhược.

Gã chưa kịp lên tiếng thì Mạc Nhược xua tay:

- Lũ nam nhân các người cút đi.

Bị Mạc Nhược đuổi, gã đại hán sượng sùng. Y đành giọng đáp lời:

- Cổ Thạch này thấy lạ quá nên mới bước qua đây để xem dung diện của quý nương như thế nào.

Mạc Nhược bưng chén rượu nhìn Cổ Thạch:

- Dung diện của ta thế nào... lạ lắm không?

Cổ Thạch giả lả cười rồi nói:

- Đối với Cổ Thạch thì rất là lạ.

Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Lạ lắm ư?

Vừa thốt câu đó, Mạc Nhược hất thẳng chén rượu vào mặt Cổ Thạch vừa nói:

- Bộ mặt trơ tráo của người còn lạ hơn đó.

Cổ Thạch hứng trọn chén rượu vào mặt, tức giận quát lên:

- Con tiện nhân này dám bõn cợt Cổ mỗ.

Khi gã quát câu đó thì đám khách quan ngồi bên bàn Cổ Thạch phá lên cười sần sặc. Tiếng cười của bọn bằng hữu đập vào tai họ Cổ như thể lửa được chế thêm dầu.

Gã nghiêng răng nói:

- Mạc Nhược không dạy cho con tiện nhân này một bài học thì chẳng dám nhìn bằng hữu nữa.

Y vừa nói vừa toan vươn trảo chụp đến đầu Chu Mạc Nhược. Cổ Thạch đâu thể nào ngờ rằng trước mặt mình là Ngọc Diện Tu La, một kẻ đang si tình điên dại, mà bất cứ lúc nào cũng nổi cơn cuồng nộ dữ dội để trút hận tình vào người khác.

Trảo của Cổ Thạch chưa đến thì nhận ngay một chưởng vào ngực.

Ầm...

Cổ Thạch tháo lui luôn ba bộ, y chưa kịp trụ tấn thì mảnh lụa của Chu Mạc Nhược phóng ra cuộn tròn lấy gã.

Cổ Thạch hết hoảng, nhưng không sao vùng vẫy được nữa, bởi bị mảnh lụa quấn cứng.

Bọn băng hữu của Cổ Thạch bật đứng lên.

Mạc Nhược chẳng màng đến bọn chúng, mà chắp tay sau lưng rảo bước tiến đến Cổ Thạch. Trùng đôi thu nhân tròn xoe, giá băng định vào mặt họ Cổ. Chu Mạc Nhược nói:

- Người nói Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược là gì?

Cổ Thạch nghe đến Ngọc Diện Tu La tự xưng tục danh của mình, giờ mới xoe mắt ngơ ngẩn. Y lặp lại đúng câu hỏi của Mạc Nhược:

- Sao? Quý... là Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược?

Lời nói của Cổ Thạch đập vào tai bọn băng hữu của gã. Bất giác những gã ngồi chung với Cổ Thạch đồng loạt thối bộ về sau.

Đôi thu nhân tinh anh của Chu Mạc Nhược đỏ au, hằn lên bởi những đường chỉ máu.

Khi thu nhân của Mạc Nhược rơi vào Cổ Thạch, khiến gã rùng mình.

Mạc Nhược lạnh lùng nói:

- Người sẽ được biết ta là Chu Mạc Nhược hay là ai.

Cùng với lời nói đó, Mạc Nhược lấy kim trùng trong tráp rồi đặt nó vào khứu giác của Cổ Thạch. Con kim trùng nhanh chóng chui lọt vào lỗ mũi của Cổ Thạch.

Mạc Nhược vỗ đầu gã:

- Bọn nam nhân các người đáng được hưởng sự trừng phạt kim trùng lắm, bởi các người luôn gieo cho Chu Mạc Nhược những phiền lụy trong cuộc đời này.

Mạc Nhược nói dứt câu quay bước trở về bàn mình, trong khi Cổ Thạch mặt cắt không còn giọt máu. Y khẩn thiết nói:

- Nương nương tha mạng... Nương nương tha mạng...

Gã vừa thốt dứt câu thì rống lên một tiếng lồng lộng. Bị quán trong màn lụa, Cổ Thạch chẳng thể nào làm gì được, mà chỉ biết rống, biết thét cùng với hai dòng nước mắt trào ra. Gã như thể không còn chịu nổi nữa mà ngã xuống như một cây chuối bị đốn ngang, đầu nện thẳng xuống dàn gạch Dạ Hương lầu.

Bộp...

Thủ cấp của Cổ Thạch tưng lên.

Y lăn qua một vòng, tiếp tục đầu đập xuống sàn gạch cho đến khi biến thành một xác chết.

Tiếng rống và cái chết của Cổ Thạch khiến cho những khách tìm hoa phải hãi hùng, hồn siêu phách lạc. Chẳng ai bảo ai, mạnh người nào người nấy túa chạy để giữ mạng.

Thu hồi màn lụa và con kim trùng lại, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nhìn xác Cổ Thạch, nhướn mày nói như một kẻ mộng du:

- Người còn dám nói bốn nương là tiện tỳ nữa không?

Tiểu Huệ đứng như bị trời trồng khi thấy Mạc Nhược sát tử Cổ Thạch ngay trước mặt mình.

Mạc Nhược đặt tay vào tay Tiểu Huệ. Tay Mạc Nhược vừa chạm vào tay Tiểu Huệ, nàng bất giác rùng mình.

Mạc Nhược nhận ngay ra cái rùng mình của Tiểu Huệ liền nhìn Tiểu Huệ với ánh mắt cau có. Mạc Nhược nói:

- Sao nàng lại rùng mình?

Tiểu Huệ lúng túng nói:

- Tiểu Huệ sợ...

- Nàng sợ gì?

- Tiểu Huệ sợ Mạc Nhược.

Mạc Nhược cau mày:

- Nàng sợ ta?

Nàng lắc đầu:

- Lạ thật đó. Cái mà nàng đáng sợ lại không sợ... mà đi sợ một kẻ đang đau khổ như ta à?

Hừ nhạt một tiếng, Mạc Nhược nói tiếp:

- Cái mà nàng phải sợ chính là bọn nam nhân bỉ ổi kia kia. Bọn chúng đáng để cho nàng phải sợ... bởi bọn chúng đều là những kẻ gian trá, quỷ quyệt như Cang Tùng Vĩ... như... như Cốc lão quý.

Mặc cho Mạc Nhược nói, Tiểu Huệ vẫn khép người lại.

Nắm chặt bàn tay Tiểu Huệ, Mạc Nhược nói tiếp:

- Ta và nàng cùng là phận nữ nhân như nhau, có gì mà sợ?

Mạc Nhược vừa nói vừa bưng cả bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi nhỏ nhẹ nói:

- Nào... dẫn ta lên gian biệt phòng của nàng.

Tiểu Huệ nghe Mạc Nhược nói càng lúng túng hơn. Nhưng khi nhận hai luồng nhân quang khe khẽ của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, Tiểu Huệ liền gật đầu nhỏ giọng đáp:

- Dạ.

Hai người rời tiền sảnh Dạ Hương lâu theo cầu thang để lên tầng trên. Khi Mạc Nhược và Tiểu Huệ đi ngang một căn phòng cửa đóng im im thì nghe những tiếng rên rỉ từ sau cánh cửa thư phòng đó phát ra.

Mạc Nhược dừng bước, chân diện sa sẫm với những nét bất nhẫn, cau có. Rồi như thể quyết định được việc mình phải làm, Chu Mạc Nhược đẩy cửa thư phòng bật ra, cùng nắm tay Tiểu Huệ kéo vào. Trong gian thư phòng đó gã giáo đầu Ngao Giảng Đông đang giao tình với Tiểu Điệp.

Ngao Giảng Đông bật nhóm lên với thân thể lỏa lồ. Nhưng khi nhận ra đó là hai nữ nhân thì cười hèn hệt. Y nói:

- Nếu hai nàng muốn thì đợi ta một chút.

Ngao Giảng Đông nói dứt câu quay lại với Tiểu Điệp, tiếp tục những hành động giao tình phóng đảng của mình. Gã vừa giao hoan vừa thều thào nói:

- Thích quá... Thích quá...

Ngọc Diện Tu La nhìn chăm chăm giáo đầu Ngao Giảng Đông rồi bước đến sau lưng gã. Mạc Nhược nhìn sang Tiểu Huệ nói:

- Bọn nam nhân nào biết gì đến nữ nhân đâu... nào biết gì đến tình yêu đâu. Chúng chỉ biết tàn phá và chiếm đoạt để thỏa mãn dục vọng đốn hèn của chúng thôi. Có đáng kinh tởm không?

Giáo đầu Ngao Giảng Đông lúc này đầu màng đến đứng cạnh mình là ai. Y chỉ chăm chú vào hành động giao hoan để tìm khoái lạc. Y hùng hực trên người Tiểu Điệp.

Mạc Nhược nhìn lại Tiểu Huệ:

- Bọn chúng thật đáng khinh chứ?

Tiểu Huệ bất giác gật đầu.

Nghe Mạc Nhược nói, Ngao Giảng Đông quay lại nhìn nàng. Y toét miệng mỉm cười rồi nói:

- Từ từ... rồi bốn giáo đầu sẽ có phần cho hai nàng... đừng có vội vã gì.

Gã nói nhưng chưa kịp ngậm miệng lại thì con kim trùng trong tay Mạc Nhược đã lao vút qua miệng gã.

Ngao Giảng Đông tròn mắt:

- Nàng... người... cho cái gì vào miệng ta vậy?

Mạc Nhược đặt tay lên vai Ngao Giảng Đông:

- Chu Mạc Nhược cho thêm chút hứng thú cho người đó.

- Chu Mạc Nhược... Ngọc Diện Tu La...

Mạc Nhược gật đầu:

- Người biết tục danh của ta à?

Ngao Giảng Đông bất giác nhảy thót xuống tràng kỷ, bất kể thân thể trần truồng như nhộng. Y xanh mặt, lặ bặ nói:

- Người cho ta... uống cái gì vậy... Phải... phải kim trùng không?

- Không phải kim trùng thì còn là gì nữa?

Ngao Giảng Đông rống lên:

- Ngao mỗ giết mụ.

Y dợm bước lao tới Ngọc Diện Tu La nhưng hai tay chực ôm lấy Đan Điền quy chân quặn quại dưới sàn kỷ lâu. Y nhìn Mạc Nhược thều thào nói:

- Cứu ta với... cứu ta với... Ôi, đầu quá... Chắc ta chết mất.

Mạc Nhược ngồi xuống tràng kỷ chìa chân phải đến trước.

- Người hãy liếm hài của bốn tọa rồi ta sẽ cứu người.

Cái đau khủng khiếp do kim trùng đục khoét lục phủ ngũ tạng, Ngao Giảng Đông đầu chờ đến khi Mạc Nhược nói lần thứ hai. Y bò đến nâng

chân nàng, thè lưỡi ra liếm hài trông chẳng khác nào một con chó trung thành, tận tụy với chủ nhân.

Mạc Nhược phá lên cười. Quay mặt nhìn lại Tiểu Huệ, Mạc Nhược nói:

- Tiểu Huệ! Nàng thấy hấn đó... giống như một con chó tội nghiệp, đúng không nào?

Tiểu Huệ gật đầu.

Ngao Giảng Đông ngẩng lên nhìn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, khẩn thiết nói:

- Ta liếm rồi... ta liếm rồi... Mau lấy kim trùng ra giùm ta.

Lời vừa dứt thì Mạc Nhược cũng co chân đạp thẳng vào mặt gã giáo đầu Ngao Giảng Đông.

Ngao Giảng Đông bật ngửa ra sau, tay vẫn ôm Đan Điền.

Mạc Nhược chống tay lên đùi, nhìn Ngao Giảng Đông nói:

- Người không biết bốn tọa hận nam nhân các người à? Hừ! Các người chỉ là dôi bọt mà thôi, nào dám sánh với nữ nhân như bốn tọa và các nàng đây.

Ngao Giảng Đông thều thào nói:

- Giảng Đông có làm gì đắc tội với nương nương... Giảng Đông chưa hề xúc phạm hay đắc tội với nương nương.

- Người thì không nhưng nam nhân thì có... Mà kẻ đắc tội với bốn nương chính là Cang Tùng Vĩ... Hấn đáng chết gấp trăm lần thì người phải chết một lần.

Ngao Giảng Đông nhăn mặt, vấp đầu.

- Nương nương tha cho Giảng Đông.

Gã nói dứt câu thì rống lên:

- Ôi... đau quá!

Cùng với tiếng rống đó, giáo đầu Ngao Giảng Đông tiểu tiện cả ra ngoài. Y lăn lộn trên sàn gian biệt phòng.

Thấy gã đau đớn tột cùng, Mạc Nhược lại càng đắc ý hơn nữa. Nhìn Ngao Giảng Đông với vẻ đắc ý tột độ, Mạc Nhược nói:

- Đáng chết lắm... Đáng chết lắm... Đê tiện thật... Đê tiện thật.

Mạc Nhược nhìn lại Tiểu Huệ:

- Nàng thấy bọn nam nhân đê tiện chưa... Đáng chết thật.

Mạc Nhược vừa nói dứt câu thì Đan Điền của giáo đầu Ngao Giảng Đông cũng vỡ tan. Và con kim trùng bò lằng quăng quay trở lại ngoan ngoãn chui vào tráp.

Mặc dù Đan Điền bị vỡ toang nhưng Ngao Giảng Đông vẫn còn thờ hành hạch trông thật tội nghiệp.

Gã thều thào gượng nói:

- Ta... ta hận...

Nghe gã thốt ra câu này, Mạc Nhược ngửa mặt cười khanh khách.

- Người cũng nên tập hận thù như ta vậy.

Lời nói của Chu Mạc Nhược đâu còn được Ngao Giảng Đông tiếp nhận nữa, bởi hồn gã đã chu du chốn tỳ địa phủ rồi.

Mạc Nhược đứng lên nói:

- Kinh tởm quá.

Vừa thốt ra câu nói đó, Mạc Nhược vừa nắm tay Tiểu Huệ rời gian biệt phòng của Tiệp Diệp. Lần thứ hai chứng kiến tận mắt cái chết khủng khiếp của Ngao Giảng Đông, Tiểu Huệ chẳng còn chút hồn vía nữa, mà nhanh chóng biến thành một cái xác biết di động, riu riu theo chân Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược đưa Tiểu Huệ qua gian biệt phòng của Tiểu Huệ.

Dẫn Tiểu Huệ đến tràng kỷ, đỡ nàng ngồi xuống, Mạc Nhược ngăm nhìn Tiểu Huệ.

Hai luồng nhân quang của Mạc Nhược rọi vào mắt Tiểu Huệ. Hai luồng nhân quang đó khiến trái tim Tiểu Huệ đập mạnh chỉ muốn nhảy tót ra khỏi lồng ngực.

Tiểu Huệ nghĩ thầm: “Mạc Nhược đã biến thái rồi... biến thái rồi...”

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Tiểu Huệ đâu dám thốt ra lời. Các chết của Cổ Thạch và Ngao Giảng Đông đã tước đi tất cả ý niệm phản kháng trong nàng.

Mạc Nhược vừa ngăm nhìn Tiểu Huệ vừa nói:

- Tiểu Huệ nè! Ta và nàng yêu nhau được, chứ đâu cần gì đến bọn nam nhân, đúng không nào?

Tiểu Huệ gật đầu.

Mạc Nhược nói:

- Mạc Nhược muốn bọn nam nhân trên cõi đời này đều chết. Chết hết... chỉ còn lại những nữ nhân như chúng ta mà thôi. Mạc Nhược muốn như thế, có được không?

Tiểu Huệ lại gật đầu. Nàng vừa gật đầu vừa sợ hãi nghĩ thầm: “Đừng làm cho mẹ ta phẫn nộ... nếu không mình sẽ chết như hai người kia”.

Mạc Nhược hỏi Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ nè! Nàng có yêu Mạc Nhược không?

Tiểu Huệ lại gật đầu.

Mạc Nhược cau mày:

- Nàng chỉ biết gật đầu thôi sao? Nàng tiếc với Mạc Nhược từng lời nói à?

Lời nói này của Mạc Nhược khiến cho Tiểu Huệ phải rùng mình. Nàng cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Mạc Nhược có giết Tiểu Huệ như giết hai người kia không?

Mạc Nhược lắc đầu:

- Không... không. Chỉ có bọn nam nhân đê tiện, bỉ ổi mới nở ra tay giết người yêu của mình. Chúng không giết người yêu bằng dao kiếm, chưởng chỉ, nhưng có thể giết người yêu của chúng bằng hành động hời hợt... và... và chối bỏ tình yêu.

Thốt ra câu nói này, bất giác hai dòng lệ trào ra khoe mắt Chu Mạc Nhược. Nàng lơ đãng nói:

- Bọn chúng tàn nhẫn lắm... ví như cái gã Cang Tùng Vĩ vậy đó.

Tiểu Huệ nhìn Mạc Nhược:

- Mạc Nhược biết Tiểu Huệ à?

Mặt Mạc Nhược đanh lại, hướng mắt chăm chăm nhìn Tiểu Huệ:

- Nàng cũng biết tên súc sinh Cang Tùng Vĩ à?

Tiểu Huệ gật đầu.

Mạc Nhược hỏi:

- Hắn có yêu nàng không?

Tiểu Huệ nhận ra ánh mắt Mạc Nhược sòng sọc nắc na chết chóc và căm phẫn, liền lên tiếng rủa Tùng Vĩ:

- Tùng Vĩ ư? Cái tên súc sinh, tên bỉ ổi... Tên tiện nhân đê tiện nhất trên cuộc đời này.

Mạc Nhược vội bùm miệng nàng.

- Đủ rồi... Đủ rồi. Nàng chửi như thế đủ rồi...

Mạc Nhược nhìn thẳng vào mắt Tiểu Huệ, nhỏ nhẹ nói:

- Mạc Nhược tưởng đâu hãn yêu nàng chứ. Nếu hãn yêu nàng thì ta sẽ giết nàng.

Câu nói này của Mạc Nhược khiến Tiểu Huệ đã nghiệm ra bản chất thật bên trong của Mạc Nhược. Nàng nghĩ thầm: “Hóa ta mù này đang yêu... Yêu Cang Tùng Vĩ đến đổi hóa thành kẻ cuồng tâm loạn trí khi không được Tùng Vĩ đáp tình. Á hận Tùng Vĩ để rồi hận tất cả nam nhân trên đời này. Á trút hận tình kia như thế một người điên muốn trút hận”.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tùng Vĩ đâu có yêu Tiểu Huệ... Mà ngược lại, Tiểu Huệ cũng hận Tùng Vĩ như Mạc Nhược.

Mạc Nhược cau mày:

- Nàng cũng yêu hãn à?

Tiểu Huệ lắc đầu, hồi hộp nói:

- Không yêu.

- Sao nàng lại hận hãn?

- Ờ... vì... vì Tùng Vĩ bõn cợt Tiểu Huệ.

Thốt ra câu nói đó, Tiểu Huệ nghĩ thầm: “Biết mù gặng hỏi như vậy ngay từ đầu ta nói không biết Tùng Vĩ thì hay quá rồi”.

Mạc Nhược nắn hai bờ vai Tiểu Huệ:

- Nàng có yêu Mạc Nhược không?

Tiểu Huệ gật đầu:

- Yêu...

- Chúng ta đâu cần bọn nam nhân đốn mạt, nhưng vẫn yêu nhau được phải không?

Tiểu Huệ lại gật đầu.

Mạc Nhược mỉm cười, từ từ lột bỏ y trang của Tiểu Huệ. Mặc dù trong tâm không muốn, nhưng Tiểu Huệ nào dám phản kháng lại ý muốn của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, cũng không dám lộ vẻ miễn cưỡng khi Mạc Nhược lột bỏ y trang nàng.

Vừa cởi bỏ y phục của Tiểu Huệ, Mạc Nhược vừa nói:

- Bọn nam nhân đê tiện, bỉ ổi rồi phải cần nữ nhân của chúng ta thôi. Đâu cần chúng ta phải cần chúng. Tiểu Huệ... Mạc Nhược nói đúng không nào?

Tiểu Huệ gật đầu, lí nhí nói:

- Mạc Nhược nói đúng ạ.

Nàng vừa nói vừa đáp lại bằng hành động mơn trớn Mạc Nhược. Mạc Nhược phá lên cười:

- Thích lắm... Ta thích nàng lắm đó.

Khi Tiểu Huệ mơn trớn vừa cởi bỏ y phục cho Mạc Nhược thì Mạc Nhược mân mê đôi gò bồng đảo của nàng. Cảm giác nhột nhạt do hai bàn tay Mạc Nhược tạo ra khiến toàn thân Tiểu Huệ phải nổi đầy một lớp da ốc.

Nàng chưa từng rơi vào tình huống này. Đây là lần đầu tiên tiếp xúc xác thịt với một người đồng phái. Bất giác Tiểu Huệ cảm thấy một điều gì đó rất khác thường. Nàng có cảm tưởng lần đầu tiên mình chung đụng thể xác như mới bước vào cõi nhục dục đầy ma lực.

Tiểu Huệ khẽ rên lên một tiếng khi đôi bàn tay của Mạc Nhược nắm mạnh lấy đôi nhũ hoa chẳng biết từ lúc nào đã căng cứng như hai quả bóng chực nổ tung của Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ nhìn Mạc Nhược.

Hai người bất giác đối mặt nhìn nhau. Họ nhận ra điều gì đó rất dị biệt ngay trong lúc họ mơn trớn nhau.

Mạc Nhược mỉm cười. Nụ cười giờ đây của Mạc Nhược không còn nét giả lả, mà rất thật. Nụ cười tình ban tặng cho một người tình. Mạc Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Huệ... Nàng yêu ta chứ?

Tiểu Huệ gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó, nàng từ từ áp hai cánh môi mình vào giữa chiếc khe ngăn đôi nhũ hoa của Chu Mạc Nhược.

Hai cánh môi ướt át của Tiểu Huệ lần chạm rã qua từng mảng da thịt đầy đặn của Ngọc Diện Tu La. Nó tạo ra một cảm xúc đặc dị kỳ tuyệt trên vùng đôi hoa đó khiến Mạc Nhược phải rên rỉ.

Cả hai người chẳng nghĩ đến sự lập dị không thể có được trong cõi trần tục hàm hồ này. Họ nhanh chóng bị cuốn vào những xúc cảm đầy nhục tình khả ố. Những xúc cảm nhục dục càng lúc càng dâng trào trong tâm tưởng lẫn nội thể của Mạc Nhược và Tiểu Huệ. Họ bị cảm xúc kia nhấn chìm quên bẵng sự đồng phái của mình.

Cả hai nhanh chóng bị dòng xoáy nhục cảm lôi tụt xuống, để đi tìm cảm giác khoái lạc bằng những tiếng rên rỉ lạ thường.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Kết Tư Đoạn Tình

Đẩy cửa bước vào gian biệt phòng, Túy đầu đà Đường Ngao đang đực mặt nhìn cảnh ái ân của Chu Mạc Nhược và Tiểu Huệ. Y không thể nào tưởng tượng được trên đời này lại có một cảnh ái ân như vậy.

Mạc Nhược buông Tiểu Huệ, quay mặt nhìn lại Đường Ngao.

Nàng gay gắt nói:

- Người đó à?

Đường Ngao gắt giọng đáp lời:

- Quả thật quá bất ngờ với Đường mỗ.

Mạc Nhược nheo mày khoát tay nói:

- Người cút ra ngoài mà gọi Cang Tùng Vĩ đến đây.

Mạc Nhược vừa xua đuổi Đường Ngao bằng những cái khoát tay, vừa day nghiêng nói nhưng lại bất kể đến sự lỏa thể của mình.

Túy đầu đà Đường Ngao đứng như chôn chân dưới sàn gạch. Y cau mày, lấy bầu rượu dốc lên miệng. Tu một hơi dài, Đường Ngao mới định nhìn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Hừ nhạt một tiếng, Đường Ngao nói:

- Tên Võ lâm Minh chủ Cang Tùng Vĩ hảo tiểu đệ của Đường mỗ không có ở đây... Đường mỗ bồi tiếp Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược được không?

Mạc Nhược khoát tay:

- Trong lúc ta đang cao hứng với Tiểu Huệ... người đi đi... Đừng làm phiền đến ta.

- Cao hứng? Lối cao hứng của người lạ lòng quá... ta cũng quả là chói hai con người lắm.

Mạc Nhược lấy chiếc chăn khoác lên người Tiểu Huệ như thể sợ Túy đầu đà Đường Ngao thấy được thể pháp của người tình.

Khoác chiếc khăn cho Tiểu Huệ rồi, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược mới quay mặt nhìn lại Túy đầu đà Đường Ngao.

Nàng thả chân xuống tràng kỷ, đứng lên mà chẳng một chút e dè khi lỏa lồ trước mặt họ Đường.

Đường Ngao cau mày:

- Ngọc Diện Tu La! Người phơi tẩm thân diễm trần của người ra trước mặt ta không biết thẹn ư?

Hừ nhạt một tiếng, Ngọc Diện Tu La nói:

- Thẹn ư? Bọn nam nhân bỉ ổi các người có gì để cho bốn nhân thẹn với thùm chứ.

Nghe Mạc Nhược nói, sắc diện Đường Ngao đỏ bừng. Y gằn giọng nói:

- Chu Mạc Nhược! Người nói ai bỉ ổi?

- Tất cả bọn nam nhân các người đều bỉ ổi và đê tiện. Đê tiện đến độ bốn tọạ chẳng muốn nhìn tới nữa... Người nghe rõ chứ?

Đường Ngao phẫn nộ thét lên:

- Ta đê tiện hay người đê tiện. Người ngang nhiên đến đây gây sự, còn làm chuyện bại hoại với Tiểu Huệ nữa. Hừ! Như vậy là không đê tiện ư?

Đường Ngao rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, gắt gỏng nói tiếp:

- Ngọc Diện Tu La! Chắc người biết đây là Tổng đàn của võ lâm hắc đạo chứ?

Mạc Nhược nghe Đường Ngao nói, những tưởng đầu sẽ e dè, nhưng đã không e dè, ngại ngùng còn ngửa mặt phá lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười của Chu Mạc Nhược khiến cho chân diện của Đường Ngao phải nhăn nhúm, bất nhẫn.

Đường Ngao rít giọng đay nghiến hỏi:

- Người cười cái gì chứ? Bộ ta nói không đúng sao?

Thốt dứt câu, Túy đầu đà Đường Ngao dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Y thả bầu hồ lô rượu xuống bên hông, nói tiếp:

- Người làm cho Đường mỗ đây hổ thẹn quá.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cau mày định nhả vào mặt Túy đầu đà Đường Ngao:

- Bốn nương biết đây là Tổng đàn của võ lâm tan Minh chủ mới tìm đến đó. Hãy báo cho Cang Tùng Vĩ đến gặp bốn tọa.

Đường Ngao gắt giọng quát:

- Đường mỗ tiếp người đủ rồi, không cần đến Cang Tùng Vĩ. Cái gì cũng đợi đến Tùng Vĩ thì Đường Ngao này đâu phải là Tổng quản Đàn chủ Võ lâm.

Đường Ngao cười khẩy nói tiếp:

- Nào... vận y trang vào rồi quy nạp để bốn Đàn chủ phán xử tội trạng của người.

Mạc Nhược lắc đầu:

- Với một kẻ sắp chết như người, bốn tọa đâu cần gì phải vận trang phục cho mất thời gian... Bốn tọa để dành thời gian đó đặng vui đùa với Tiểu Huệ.

Nói dứt câu, Mạc Nhược lắc vai lướt đến Đường Ngao. Trao thủ chớp động chia làm hai hướng, tả thủ thì công vào yết hầu, hữu thủ thì chụp tới chấn tâm.

Đường Ngao rít giọng nói:

- Được. Đường mỗ không khách sáo.

Y vừa nói vừa vận quyền công đón thẳng đỡ thẳng lấy đôi trao công của Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Chát...

Trao và quyền chạm thẳng vào nhau. Hai đối thủ đồng lướt thối bộ. Mạc Nhược thì thối lại bên tràng kỷ, còn Đường Ngao cũng phải áp lưng vào vách biệt phòng.

Mạc Nhược nói:

- Không ngờ Túy đầu đà Đường Ngao cũng có chút bản lĩnh.

Đường Ngao đáp lời Mạc Nhược:

- Có đủ bản lĩnh để giao thủ với Ngọc Diện Tu La trên trăm hiệp bất phân thắng bại.

Chu Mạc Nhược rít giọng nói:

- Người đừng quá ngạo mạn với bốn tọa.

Cùng với lời nói đó, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược vung ngọc thủ bổ thẳng đến Đường Ngao một đạo kinh khí ôn nhu.

Túy đầu đà Đường Ngao cũng không tránh né, vận quyền khí đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Hai người giao thủ khí kinh lại bất phân thắng bại, bên tám cân người nửa lạng.

Mạc Nhược thì rùn đôi cước pháp, toàn thân nàng ửng đỏ hừng hực, trong khi Đường Ngao thì lắc lư thân ảnh không ngừng, chẳng khác nào cây sậy hứng chịu giông dữ.

Đường Ngao giao thủ hai chiêu, thấy Đường Ngao vẫn đỡ được, tức giận đến độ đỏ mặt tía tai. Nàng xoay tròn hữu thủ rút lấy tấm lụa trắng rồi gay gắt nói:

- Túy đầu đà Đường Ngao! Hãy đỡ tuyệt công của bốn tọa đây.

Nàng vừa nói vừa xoay thân ảnh. Ngay lập tức mảnh lụa trắng kết thành một vòng tròn bao bọc lấy thể pháp Mạc Nhược.

Túy đầu đà Đường Ngao nheo mày đánh mặt. Đường Ngao nhận ra Mạc Nhược sắp dụng đến tuyệt chiêu, chẳng dám xem thường, liền dốc bầu hồ lô tu ừng ực cạn sạch rượu bên trong, hai tay nắm bầu hồ lô như nắm lấy một báu vật. Chiếc đầu trục của y đã bóng càng bóng hơn nữa, chân thì rùng tấn đến độ sàn gạch bị lún xuống quá nửa đế giày.

Mạc Nhược thét lên một tiếng:

- Di Hoa tuyệt mạng!

Mảnh lụa trắng cắt thẳng ra lao đến Đường Ngao.

Đường Ngao lớn giọng đáp trả:

- Thiết đầu công!

Y vừa thét vừa khom người xuống dùng đầu đón lấy mảnh lụa trắng thoát của Chu Mạc Nhược.

Đầu của Đường Ngao chạm với mảnh lụa của Mạc Nhược những tưởng như sét đánh vào vách núi đá phát ra một tiếng sấm cùng dư kinh làm rung chuyển cả gian biệt phòng.

Ầm...

Đường Ngao loạng choạng lùi lại, lưng dán sát vào vách biệt phòng. Hai bàn tay thì bóp dẹp bầu hồ lô rượu chẳng còn giọt nào. Bên kia, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cũng phải ngồi xuống tràng kỷ, vòng lụa quấn chặt khắp người nàng.

Túy đầu đà Đường Ngao xoa tay lên đỉnh đầu mình, gắt giọng nói:

- Đường mỗ đủ bản lĩnh đối phó với người chứ?

Thốt ra câu nói đó, nhưng Đường Ngao lại nghĩ thầm: “Nếu phải giao thêm một hiệp nữa có lẽ thủ cấp của ta vỡ tan ra quá”.

Lần giao thủ trực diện vừa rồi với Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược, đầu của Đường Ngao còn rất bóng, cùng với những âm thanh u u rông lên bên trong. Thậm chí gã cảm thấy đầu mình nhức như búa bổ.

Bên kia, Chu Mạc Nhược cũng chẳng hơn gì Túy đầu đà Đường Ngao. Toàn thân nàng như thể căng phồng, kinh mạch nhộn nhạo chực đứt thành từng đoạn. Nếu không cố gượng thì có lẽ phải phún ra một vòi máu.

Mạc Nhược chỏi tay loạng choạng đứng lên:

- Đường Ngao...

Túy đầu đà hất mặt nói:

- Có gì người cứ nói...

- Mạc Nhược và người quyết đấu một trận nữa... có thể cả hai sẽ chết.

- Được. Chết thì chết chứ Đường mỗ đâu có sợ.

Nói là làm, vốn tính khí của Túy đầu đà từ trước đến nay rất cương cường, ai cũng biết, một khi gã đã nói ra thì chẳng bao giờ rút lại.

Mạc Nhược nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Đến lượt người xuất thủ đó.

- Bốn Đàn chủ không khách sáo với ma nữ như người đâu.

Y nói dứt câu liền đề khí vào Đan Điền, xoay tròn thân ảnh như chiếc bông vụ, quyết một chiêu sau cùng với Ngọc Diện Tu La. Có chết thì cả hai cùng chết.

Phía đối diện, Ngọc Diện Tu La cùng một ý tưởng như Đường Ngao. Nàng vận hết công lực chân người, thi triển vòng lụa xoay chung quanh mình để chuẩn bị chờ đợi chiến công của đối phương.

Túy đầu đà Đường Ngao thét lên một tiếng thật lớn, đồng thời quăng bầu hồ lô về phía góc biệt phòng, lao thẳng đến Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Thế pháp của lão xoay tròn như một mũi dùi.

Bên kia vòng tròn lụa cũng lan rộng ra để chực hứng lấy ngọn Thiết đầu công của đối phương.

Nếu Thiết đầu công của Đường Ngao chạm đến mảnh lụa chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng có điều chắc chắn cả hai người sẽ cùng chết một lúc.

Khoảnh khắc chớp nhoáng trước khi Thiết đầu công của Đường Ngao chạm đích thì một bóng người lướt vào, len qua giữa Đường Ngao và Chu Mạc Nhược. Người đó vận thụng y che kín mặt, song thủ đồng loạt dang rộng, tả thủ hứng lấy Thiết đầu công của Đường Ngao, còn hữu thủ thì chặn mảnh lụa của Chu Mạc Nhược.

Một âm thanh êm ái phát ra từ tay người vận thụng y nhưng đã hóa giải chiêu công của hai đối thủ.

Thụng y nhân lắc cổ tay một cái.

Đường Ngao và Chu Mạc Nhược bị tách ra làm hai, bật về hai hướng. Đường Ngao ngã bệt trên sàn biệt phòng, còn Chu Mạc Nhược thì nằm dài trên tràng kỷ.

Đường Ngao đứng bật dậy:

- Người là ai, sao dám vào đây cản tay bốn Đàn chủ?

Mạc Nhược cũng quần vội mảnh lụa che lấy thân mình, rít giọng nói:

- Quý nhân! Người là ai?

Người vận thụng y cất tiếng khao khao nghe như tiếng vịt kêu thì đúng hơn.

- Hai người muốn hỏi ta ư? Tục danh của bốn tọa là Diêm Vương lão gia.

Đường Ngao giữ hai ống tay áo, rít giọng nói:

- Người muốn gì nào?

Vẫn giọng nói ồm ồm, Diêm Vương thụng y nhân đáp lời Đường Ngao:

- Muốn rất nhiều.

Đường Ngao nói:

- Nói cho bốn Đàn chủ nghe thử coi... ý của người ra sao nào?

Thụng y nhân chấp tay sau lưng quay mặt vào vách biệt phòng, nhạt nhẽo nói:

- Bốn nhân nghe nói tuyệt công Thiết đầu công của người rất cao thâm kỳ tuyệt, có thể sánh ngang với các môn công phu của các đại phái trên giang hồ?

Đường Ngao gật đầu khẳng khái đáp lời:

- Không sai.

- Còn Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược thì có tuyệt kỹ Di Hoa tuyệt mạng, đúng không?

Mạc Nhược gằn giọng nói:

- Người hỏi để làm gì?

- Có đấy.

- Vậy thì người nói đúng rồi đó.

Đường Ngao lên tiếng:

- Thế người muốn gì nào?

- Bốn nhân muốn rất nhiều.

Thụng y nhân tăng hắng, như thể lấy hơi làm thông cổ rồi nói tiếp:

- Hai người các người đều là hắc đạo như nhau... Nếu như hai người liên thủ công bốn nhân mà thắng thì ta sẽ cho các người biết bí mật Ngọc Chỉ thần châu.

Thụng y nhân lấy hai hạt ngọc châu quảng về hai hướng. Đường Ngao vươn trảo chụp lấy một hạt. Lão trở mắt nhìn hạt ngọc Dạ minh châu óng ánh trong lòng bàn tay mình. Đôi mắt của gã gần như không chớp, bởi lần đầu tiên thấy một hạt châu tỏa sáng hào quang bảy màu.

Bên kia, Ngọc Diện Tu La cũng sững sờ nhìn viên dạ minh châu trên tay mình.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược nhìn thụng y nhân.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Nếu như thắng người, Mạc Nhược sẽ biết bí mật Ngọc Chỉ thần châu?

- Không sai. Các người không chỉ biết bí mật Ngọc Chỉ thần châu, mà còn biết cả kho tàng liên thành của viên Ngọc Chỉ đó nữa.

Đường Ngao tròn mắt nhìn thụng y nhân:

- Người nói thật chứ?
- Bốn nhân không biết nói ngoa.

Y tăng hăng, rồi nói tiếp:

- Còn nếu như hai người thua phải chấp nhận bốn nhân một điều kiện mà không được có một câu hỏi nào.

Đường Ngao trang trọng hỏi:

- Hỏi, người sẽ mượn cái đầu của Đường Ngao chứ gì. Được, Đường mở đồng ý.

Thụng y nhân khoát tay:

- Ta không cần thủ cấp của người đâu. Lấy thủ cấp của người ta làm cái con khi gì... Để ngắm nhìn bộ mặt say mềm bét nhè của người à?

- Không cần cái đầu Thiết đầu công của Đường Ngao... vậy người cần gì nào?

- Khi nào người thua, bốn tọa sẽ nói.

Thụng y nhân hơi quay mặt nhìn lại Chu Mạc Nhược:

- Ngọc Diện Tu La! Chu Mạc Nhược! Người đồng ý chứ?

- Người cứ nói cần gì ở Ngọc Diện Tu La nào?

Thụng y nhân cười nhạt rồi nói:

- Con người quý nhất là cái mạng chứ gì. Bốn tọa sẽ không xin hai người cái mạng đâu. Chỉ cần hai người chấp nhận sự đòi hỏi của bốn tọa mà không tò mò thắc mắc là được rồi.

Chu Mạc Nhược nói:

- Người làm cho bốn nương lạ lắm đó. Được. Bất cứ điều kiện gì thì bốn nương cũng đồng ý.

Thụng y nhân khẽ gật đầu:

- Tốt. Quân tử bất hý ngôn.

Y nói dứt câu, tay vẫn chấp sau lưng, trong khi Túy đầu đà Đường Ngao và Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược buộc phải liên kết với nhau.

Đường Ngao nhìn Chu Mạc Nhược, gằn giọng nói:

- Người vì bí mật Ngọc Chi thần châu?

Chu Mạc Nhược hỏi lại Đường Ngao:

- Người cũng vì Ngọc Chi thần châu?

Cả hai người cùng gật đầu.

Họ ngầm hiểu với nhau qua cái gật đầu đó. Đường Ngao liền vận động công phú Thiết đầu công. Y đã thấy thụng y nhân thi thố võ công như thế nào rồi, nên đâu dám xem thường, mà vận chuyển công phu Thiết đầu công đến tầng tối thượng.

Bên cạnh Đường Ngao, Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược cũng cùng một ý tưởng với họ Đường.

Cả hai cùng hét lên một tiếng thật lớn. Người dụng Thiết đầu công phối hợp với tân pháp xoay vùn vụt như con vượn lao đến thụng y nhân, còn màn lụa của Ngọc Diện Tu La thì kết thành những vòng tròn chụp tới, phối hợp với mũi dùi Thiết đầu công của Đường Ngao.

Đối phó với hai cao thủ thượng thặng của võ lâm hắc đạo, những tướng đầu thụng y nhân phải tránh né. Nhưng y không tránh và cũng chẳng có gì khẩn trương.

Hữu thủ của y chụp ra đón lấy đỉnh đầu của Đường Ngao, còn tả thủ thì chụp lấy đầu màn lụa. Những tướng đầu cái chụp của thụng y nhân sẽ kết tạo thành dư kinh khi chống đỡ, nhưng thật lạ lùng, chẳng có dư kinh nào phát ra.

Song thủ của thụng y nhân như thể có hấp lực quái dị hút chặt lấy thủ cấp của Đường Ngao và màn lụa của Mạc Nhược.

Vừa khống chế Thiết đầu công của Đường Ngao, thụng y nhân lại dụng chính màn lụa quấn lấy người họ Đường, rồi lắc mình chuyển bộ. Bộ pháp của y thật thần kỳ, thoắt một cái đã dụng luôn màn lụa đó trói cả Mạc Nhược.

Hai người nằm dài dưới sàn biệt phòng, trong khi thụng y nhân đứng chấp tay sau lưng nhìn họ.

Y gằn giọng nói:

- Hai người còn nhớ thỏa thuận của bốn nhân với hai người chứ?

Đường Ngao nhìn thụng y nhân:

- Muốn giết thì cứ giết, nhưng ta muốn biết người đã dụng võ công quý quái gì đối phó với ta vậy?

Thụng y nhân cười khẩy rồi nói:

- Vô cực Tiên thiên. Khi bốn nhân dụng Vô cực Tiên thiên thì có thể khắc chế nội lực phát kinh của hai người. Còn thắc mắc gì nữa không?

Mạc Nhược nói:

- Người định làm gì Mạc Nhược nào?

- Diêm Vương lão gia rất muốn lấy mạng hai người. Nhưng chưa thể lấy mạng hai người được, vì trong sổ sinh tử của Tào công lão, hai người lại có duyên phận với nhau. Một khi chưa tự thành duyên phận thì Diêm Vương lão gia chưa thể làm gì được hai người. Do đó, bốn nhân thừa lệnh buộc hai người phải kết thành phu phụ, trăm năm trọn nghĩa tào khang. Hai người sẽ là một đôi hiền khanh lệ.

Đường Ngao tròn mắt hỏi:

- Đường mỗ và... và Ngọc Diện Tu La có duyên phận à? Không thể nào tin được.

Thụng y nhân quay ngoắt lại Đường Ngao, chỉ phát của gã điếm vào tam tinh họ Đường. Y gằn giọng nói:

- Người còn nhớ thỏa thuận của bốn tọa và người chứ. Có chấp nhận hay lại bội ngôn?

Đường Ngao cúi mặt nhìn xuống:

- Quân... quân tử bất hý ngôn.

Hừ nhạt một tiếng, thụng y nhân nhìn lại Ngọc Diện Tu La.

- Còn người?

Mạc Nhược bặm môi:

- Ta không bội ngôn đâu.

- Thế thì tốt...

Thụng y nhân nói xong, quay bước ung dung trở ra cửa. Đường Ngao nhìn theo sau lưng thụng y nhân với cặp mắt mở to hết cỡ. Y xẵng giọng nói:

- Nè... sao người lại đòi hỏi cái gì kỳ cục vậy?

Không màng đến câu hỏi của Đường Ngao, thụng y nhân tiếp tục bỏ đi.

Đường Ngao gỡ mảnh lụa trói mình, toan rượt theo thì Mạc Nhược đã nắm nắm tay y ghệt lại.

- Người đừng đuổi theo nữa. Mạc Nhược biết y là ai rồi.

Đường Ngao nhìn Mạc Nhược:

- Hãn là ai?

- Cang Tùng Vĩ...

- O! Cang Tùng Vĩ? Sao lại là Cang Tùng Vĩ? Y bày ra cái trò này để làm gì?

- Y... muốn chối bỏ tình... và kết tình.

Mạc Nhược nhìn lại Đường Ngao. Hai người đối mặt với nhau.

- Người có định giữ lời với Tùng Vĩ không?

- Ta... ta không thể bội ngôn được.

Mạc Nhược mỉm cười:

- Tùng Vĩ đã trói buộc ta và người...

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sanh Tử Cùng Tồn

Phong Ma sơn với những bông tuyết trắng xóa.

Trong màn tuyết trời giá rét như vậy, nhưng trên đỉnh Phong Ma sơn vẫn tấp nập quần hào võ lâm. Họ đứng theo từng môn phái. Bạch đạo có Thiếu Lâm, Võ Đang, Ngũ Kiếm phái và Cái bang, tất nhiên có cả Chung Nam phái với sự thống lĩnh của Võ Tự Bình.

Hắc đạo thì chẳng ai khác mà chính là đôi phu phụ vừa kết tơ Túy đầu đà Đường Ngao và Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược. Đứng bên cạnh hai người là Tứ miêu và Cuồng Nhân Hào Doãn.

Đối diện với quần hào võ lâm là một ngọn đại kỳ với hình nhật quang có vòng lửa bao quanh. Chỉ có ngọn đại kỳ duy nhất đó mà thôi, tuyết nhiên chẳng có bóng người nào.

Ai nấy cũng đều ngạc nhiên vô cùng. Hôm nay đúng là ngày khai môn Hỏa Dương thần giáo, thế nhưng trên ngọn Phong Ma sơn thì chẳng có lấy một bóng môn hạ Hỏa Dương thần giáo, ngoại trừ một ngọn đại kỳ thù nhật quang với vòng tròn lửa.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Thiên Nhất đạo trưởng giữ phất trần:

- Y muốn bỡn cợt võ lâm quần hùng sao?

Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại gay gắt nói:

- Võ lâm quần hùng nể mặt y... mà y không biết trọng, còn bắt chúng ta đội tuyết chỉ để chiêm ngưỡng ngọn đại kỳ vô danh, vô đạo kia.

Lời còn đọng trên miệng Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại thì một chiếc bóng đỏ ối nổi bật trong nền tuyết trắng, như thể phiêu diêu trong những

làn gió đông se lạnh lướt đến bên ngọn đại kỳ Hỏa Dương thần giáo.

Sự xuất hiện của Huyết y nhân khiến cho mọi người khẩn trương hẳn lên.

Huyết y nhân một tay đặt vào cán đại kỳ Hỏa Dương thần giáo, hữu thủ chấp sau lưng, danh giọng nói:

- Bạch đạo và hắc đạo võ lâm đã đến đủ chứ?

Chánh Giới đại sư bước ra, tay lần chuỗi bồ đề miệng niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật. Bàn tăng đại diện cho Thiếu Lâm tự để dự đại lễ khai môn lập giáo của tôn giá.

Huyết y nhân khẽ gật đầu nói:

- Bốn tọa sẽ ghi nhận sự trọng thị của Thiếu Lâm.

Huyết y nhân từ từ dời mắt hướng về Quan Chí Hải, gằn giọng nói:

- Hôm nay Hỏa Dương thần giáo khai môn lập phái. Để minh chứng cho võ lâm thấy Hỏa Dương thần giáo có đủ bản lĩnh lập phái hay không, bốn tọa quyết định tế kỳ. Người mà bốn tọa chọn để tế kỳ ngay trong thời khắc này chính là Quan Chí Hải, thiên hạ đệ nhất hiệp.

Quần hùng đồng loạt định nhãn hướng về Quan Chí Hải.

Huyết y nhân nói:

- Mời Quan đại hiệp!

Quan Chí Hải chấp tay sau lưng chậm rãi bước ra khỏi quần hùng. Y chậm rãi tiến đến trước mặt Huyết y nhân.

Chí Hải vừa rọi mặt chạm vào hai luồng nhãn quang hùng hực của Huyết y nhân thì cau mày.

Chí Hải gượng nói:

- Tôn giá thỉnh mời bốn hiệp ra đây có ý gì?

Huyết y nhân nhìn Chí Hải như thể muốn đóng đinh vào tam tinh họ Quan.

Y trang trọng nói:

- Quan đại hiệp tự là thiên hạ đệ nhất hiệp của võ lâm phải không?

- Không sai.

Huyết y nhân khẽ gật đầu:

- Bốn tọa muốn nhờ Quan đại hiệp thông tin đến cho hai đạo hắc bạch trên võ lâm... Hỏa Dương thần giáo của bốn tọa chưa có môn hạ. Và tất cả mọi người đều có quyền đầu nhập Hỏa Dương thần giáo. Ai đầu nhập Hỏa Dương thần giáo thì đến bái Hỏa Dương thần giáo đại kỳ và bốn tọa, kẻ đó sẽ được sự bảo bọc che chở của Hỏa Dương thần giáo. Bằng như ngược lại thì sẽ chết như Hỏa Dương thần giáo.

Hỏa Dương thần giáo đánh mặt.

- Tôn giá tự thị vào mình quá rồi đó.

- Bốn tọa không tự thị đâu, mà xét đoán thấy mình phải đứng trên võ lâm, bởi vì trong võ lâm chẳng còn ai sánh được với bốn tọa cả.

Định thần nhân đầy uy quang vào mặt Quan Chí Hải, Huyết y nhân nghiêm giọng nói tiếp:

- Bốn tọa muốn người là người minh chứng cho sự ra đời của Hỏa Dương thần giáo.

- Tôn giá đã quyết định như vậy?

- Và ngược lại thì người chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Chí Hải gật đầu:

- Thế tôn giá còn chờ gì nữa.

- Để đáp lại người... bốn tọa nhường người trước ba chiêu.

- Tôn giá không dụng đến Tu La thần chưởng?

Huyết y nhân gật đầu:

- Tất nhiên là không rồi.

Chí Hải ôm quyền xá:

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Chí Hải thốt dứt câu liền bất ngờ xô mình tới võ thảng vào thân ảnh của Huyết y nhân hai đạo Phách Không chưởng với uy lực di sơn đảo hải.

Chiêu công bất thành linh của Quan Chí Hải những tưởng đâu Huyết y nhân sẽ dụng bộ pháp đặc dị để tránh né, nhưng thật bất ngờ, y chẳng hề tránh né hay phản công mà thân nhiên hứng chịu hai đạo kinh của vị nhất hiệp võ lâm.

Chưởng phong của Quan Chí Hải chụp thẳng đến thể pháp của Huyết y nhân, quần hào thị mục đồng loạt cất tiếng ngạc nhiên.

- Ồ...

Tiếng thốt đó biểu lộ sự phấn khích của quần hùng hắc bạch hai đạo. Họ những tướng Huyết y nhân sẽ táng mạng ngay bởi hai đạo Phách Không chương của Chí Hải. Trong võ lâm, Quan Chí Hải đã là thiên hạ đệ nhất hiệp, sánh vai ngang với các bậc Chương môn đại phái, nội lực cũng liệt vào hàng thiên hạ đệ nhất cao thủ, nay Huyết y nhân thân nhiên hứng trọn hai đạo kinh của họ Quan, xem như y muốn tự sát rồi.

Một tiếng nổ như sấm động cất lên, cùng với cuồng phong vùn vù cát bụi mù mịt.

Quần hào những tướng khi cuồng phong tan cùng với bụi cát thì sẽ thấy thể pháp bát nhự của Huyết y nhân, nhưng khi cục trường trở lại bình thường thì đập vào mắt quần hào là chiếc bóng đỏ ối như một khối máu không lồ.

Quan Chí Hải thối liền hai bộ, buột miệng thốt:

- Huyết Ảnh đại tà công... Người là ai?

- Hãy xuất tiếp ba chương nữa đi.

Quan Chí Hải ngập ngừng nói:

- Huyết Ảnh đại tà công là tuyệt công tối mật của Thiên Ma bảo chủ, không một người được luyện đến... Bởi khi luyện công sẽ biến thành Huyết Ma... Sao người lại có thể luyện tà công này. Thật ra, người là ai, sao lại có thể luyện thành Huyết Ảnh đại tà công?

- Bốn tọa nói tên ra, người có chịu chết không?

- Hãy nói cho Quan mỗ biết đi.

Huyết y nhân tăng hăng rồi nói:

- Thượng Kỳ.

Quan Chí Hải thối lại một bộ, nhưng mặt thì không rời khuôn mặt của Huyết y nhân Thượng Kỳ.

Y lẩm bầm nói:

- Ta không thể nào tin được... không thể nào ngờ được.

Quan Chí Hải nói dứt câu bất ngờ dồn cả công lực thi triển Kim Cang chỉ, sở học tuyệt công của lão. Từ mười đầu ngón tay của Quan Chí Hải,

mười đạo chỉ Kim Cang tựa như mười đạo sấm sét bổ thẳng đến thể pháp có vầng huyết quang đỏ ối của Thượng Kỳ Huyết y nhân.

Ầm...

Phát tác mười đạo chỉ Kim Cang đó, Quan Chí Hải vừa lắc mình trở bộ toan lướt về phía quần hùng, nhưng Thượng Kỳ như thể đoán được mục đích của Quan Chí Hải. Chiếc bóng đỏ ối của y cắt một đường vòng cung vượt qua đầu Chí Hải, chặn y lại.

- Chí Hải! Người định đào thoát à? Không được đâu.

Cùng với lời nói đó, một đạo huyết chưởng đỏ rực bắn xẹt đến thiên hạ đệ nhất hiệp. Chớp thấy đạo huyết chưởng đỏ ối kia, Quan Chí Hải nghiêng răng phát tác tiếp Kim Cang thần chỉ để đón đỡ.

Ầm...

Những đạo chỉ khí Kim Cang bật ngược trở lại, cùng với tiếng rống thảm thiết của vị nhất hiệp Quan Chí Hải.

- A...

Một ngọn lửa bốc phát từ đôi song thủ của Chí Hải rồi nhanh chóng phủ trùm kín cả thể pháp của họ Quan.

Vị nhất hiệp võ lâm nhanh chóng biến thành một ngọn đuốc sống lăn lộn trên mặt đất mà không thể rống la được. Quần hùng cứ trở mắt nhìn Quan Chí Hải mà những tưởng như tất cả đã biến thành tượng đá hoặc đã bị trời trồng, hay mất hồn mất vía mà chẳng biết phải làm gì.

Cái chết của Quan Chí Hải khiến mọi người hồn siêu phách lạc. Ai nấy thất sắc mất hồn.

Chánh Giới đại sư rùng mình, niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Thiên Nhất đạo trưởng thì chau mày, nhăn mặt, môi bặm lại như thể nuốt phải một khối than hồng trong miệng.

Huyết y nhân Thượng Kỳ lắc vai quay lại bên ngọn đại kỳ Hỏa Dương thần giáo.

Y lia cặp mắt hùng hực sát nhãn hướng về quần hùng hắc bạch hai đạo, lạnh lùng nói:

- Hòa Dương thần giáo khai môn lập giáo đã tế sống Quan Chí Hải. Nay bốn tọa tuyên cáo, tất cả mọi người đều có quyền gia nhập Hòa Dương thần giáo để chịu sự bảo bọc của bốn tọa. Bằng như người nào không đầu nhập sẽ chịu thảm cảnh như Quan Chí Hải.

Câu nói của Huyết y nhân khiến quần hùng im bật. Sự im lặng phủ trùm lên đỉnh Phong Ma sơn mà hiện tại đâu phải ít người, nếu không muốn nói là trên trăm người.

Ngầu Nại Bang chủ Cái bang cau mày suy nghĩ một lúc rồi tiến đến trước. Lão ôm quyền xá:

- Cái bang xin đầu phục Hòa Dương thần giáo của tôn giá.

Huyết y nhân gật đầu:

- Tốt lắm...

Ngầu Nại quay lại ra dấu cho các môn hạ Cái bang.

Túy đầu đà Đường Ngao bước lên nhìn Ngầu Nại hét to:

- Hê! Lão Bang chủ già nua sợ chết kia! Lão đã đầu nhập tân Võ lâm Minh chủ Cang Tùng Vĩ rồi, giờ lại đầu nhập tiếp Hòa Dương thần giáo ư?

Ngầu Nại nhìn lại Đường Ngao, cười khẩy nói:

- Cang Tùng Vĩ thì có tài cán bao nhiêu mà khiến Ngầu mỗ đầu nhập dưới trướng của y chứ. Tôn giá đây mới đáng để cho lão phu và các môn hạ Cái bang đầu nhập.

Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược tiến đến bên Túy đầu đà, gằn giọng nói:

- Cái bang trước đây trong giới võ lâm tự cho mình là Thiên hạ đệ nhất bang. Ngầu Nại bang chủ đi đâu cũng vỗ ngực tự xưng là bốn Bang chủ, có sao hôm nay sợ hãi như rùa rút cổ thế? Hay bản chất của Bang chủ giống như con rùa?

Ngầu Nại đánh giọng quát:

- Ma nữ không đáng nói chuyện với bốn Bang chủ.

- Không đáng ư? Hay lão không đáng nhìn mặt Ngọc Diện Tu La này thì có. Đường đường là một Bang chủ thiên hạ đệ nhất bang Cái bang mà lại giống như một con rùa tham sống sợ chết.

Nàng hướng về Huyết y nhân:

- Tôn giá cho bọn Cái bang đó đầu nhập Hỏa Dương thần giáo không chừng lão ăn mày chúa sẽ biến Hỏa Dương thần giáo của tôn giá thành một hành khất giáo thì giang hồ võ lâm lại có thêm một giáo phái ăn mày.

Nghe Ngọc Diện Tu La nói, đôi chân mày của Huyết y nhân chau hằn lại.

Ngầu Nại Bang chủ Cái bang rống lên thật lớn:

- Ma nữ Chu Mạc Nhược! Người dám xem thường lão phu, chết đừng hối tiếc.

Lời còn đọng trên miệng Ngầu Nại Bang chủ Cái bang thì côn pháp Đả Cầu bổng cũng chụp tới Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược.

Mạc Nhược không hề tránh né mà dụng mảnh lụa trắng thi triển tuyệt công Di Hoa tuyệt mạng. Gậy và lụa chạm thẳng vào nhau.

Bình...

Mảnh lụa xoay tròn tiếp tục công đến Ngầu Nại. Vốn thân phận là Bang chủ của Cái bang, một bang phái lớn nhất trên võ lâm tất võ công của vị Bang chủ Ngầu Nại đâu phải tầm thường. Lão phát tác ngọn Đả Cầu bổng với những chiêu thức cực kỳ ảo diệu, công trả lại mảnh lụa của Ngọc Diện Tu La.

Hai người giao thủ quần chặt lấy nhau, thoắt cái đã trao đổi qua lại mười chiêu bất phân thắng bại.

Bất ngờ, Ngọc Diện Tu La lướt ngược về sau.

Bang chủ Cái bang Ngầu Nại hét lên:

- Ma nữ định chạy sao?

Mạc Nhược nói:

- Đến lượt người đấy.

Ngầu Nại không hiểu Mạc Nhược định nói gì, nhưng thấy một mũi dùi với chiếc đầu lóng bóng lao thẳng đến lão.

Lão buộc miệng thốt lên:

- Í...

Tuyệt chiêu Thiết đầu công của Túy đầu đà Đường Ngao húc thẳng tới. Ngầu Nại chẳng còn cách nào khác mà phải dụng hữu thủ đón đỡ.

Ầm...

Rắc...

Hữu thủ của Ngẫu Nại bang chủ gãy thành ba khúc, bởi vì lão không kịp dồn công lực đủ lượng để đỡ tuyệt công của Túy đầu đà Đường Ngao.

Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại thối lui ba bộ.

Đường Ngao cười khẩy nói:

- Lão ăn mày thúi dám đánh nương tử của Túy đầu đà Đường Ngao à?

Y hừ nhạt nói tiếp:

- Nếu người biết thân biết phận thì mau quỳ xuống tạ lỗi với nương tử của bốn Đàn chủ. Hay đợi bốn Đàn chủ trừng phạt người?

Nghe Đường Ngao thốt ra câu nói đó, Bang chủ Ngẫu Nại tức đến tím tái cả sắc diện. Ngẫu Nại rống lên, danh giọng quát:

- Người có tài cán gì mà dám xưng Đàn chủ với Ngẫu mỗ ta?

Ngọc Diện Tu La cười khẩy nói:

- Đường tướng công! Không nói nhiều với lão gian trá đó làm gì cho mất thời gian.

Mạc Nhược vừa nói vừa phát tác mãnh vải lụa.

Mạc Nhược phát tác chiêu công, Đường Ngao cũng phát triển chiêu công theo nàng. Nhữn tưởng đầu Huyết y nhân sẽ phải xuất chiêu cứu lấy Ngẫu Nại, nhưng gã cứ đứng trơ ra, tay vẫn nắm cứng cán đại kỳ như sợ người nào đó đoạt mất ngọn đại kỳ kia. Trong khi đó, vị Bang chủ Cái bang Ngẫu Nại phải hứng chịu một lúc hai tuyệt công của hai đạo cao thủ hắc đạo.

Vừa bị gãy một tay, lại phải đối phó với Mạc Nhược và Đường Ngao, Ngẫu Nại không khỏi lúng túng. Gã quyết định dụng tả thủ còn lại đón lấy chiếc đầu với uy lực hơn cả ngọn Thái Sơn của Đường Ngao bổ đến mình.

Ầm...

Ngẫu Nại thối liền ba bộ, thì mảnh lụa của Mạc Nhược đã quấn lấy cổ lão.

Mạc Nhược giật mạnh tay một cái.

- Vĩnh biệt lão nhé.

Ngẫu Nại bị giật tới trước, ngã sóng soái.

Chánh Giới đại sư không dẫn được, liền thi triển tuyệt công Thiếu Lâm với đạo chưởng Giáng Long Thập bát thức đánh tới mảnh lụa với mục đích

giải cứu cho Ngẫu Nại. Nhưng Huyết y nhân đã dụng đạo huyết chưởng đẩy đạo Giáng Long chưởng của Chánh Giới đại sư.

Ầm...

Đạo Giáng Long Thập bát chưởng chạm vào đạo huyết quang bị bật đi, vô tình quất thẳng đến người của Ngũ Kiếm phái.

Trong khi đó, màn lụa của Chu Mạc Nhược lại thít chặt lấy cổ Ngẫu Nại, rồi một âm thanh khô khốc phát ra.

Rắc...

Đầu Ngẫu Nại bẻ gập qua một bên. Lão năm sóng soài, gập nãy rồi tắt thở.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Bọn môn hạ Cái bang thấy Bang chủ chết, thì đứng phỗng ra như pho tượng.

Huyết y nhân chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Đường Ngao và Mạc Nhược.

Y trầm giọng nói:

- Bang chủ Cái bang đã chết rồi, hai người hẳn vừa lòng chứ? Đã vừa lòng thì hẳn sẽ đầu nhập vào Hỏa Dương thần giáo của bọn tọạ.

Túy đầu đà Đường Ngao nạt ngang:

- Tôn giá đừng có năm mơ.

Đường Ngao nói tiếp:

- Trong thâm tâm Đường mỗ và Chu Mạc Nhược chỉ có Cang Tùng Vĩ là đáng mặt anh hùng để chúng ta đầu nhập thôi. Người đừng có hòng khuyến dụ.

Huyết y nhân ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt đứt tràng tiểu ngạo, đành giọng nói:

- Xem ra bốn tọạ để cho hai người lấy mạng Ngẫu Nại chẳng có tác dụng gì.

Y bất ngờ nhìn lại Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược:

- Mạc Nhược! Đáng ta người phải hận Cang Tùng Vĩ mới đúng. Có đâu lại bắt chước gã giở cái giọng bốn cọt bốn nhân.

Mạc Nhược thân nhiên đáp lời:

- Tùng Vĩ cho ta cuộc sống hôm nay.

Đôi chân mày Huyết y nhân nhíu lại.

- Cuộc sống gì?

Nàng liếc mắt đưa tình với Đường Ngao.

- Một tình yêu.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Túy đầu đà Đường Ngao.

- Tướng công của Mạc Nhược đây.

- Bốn nhân lấy làm lạ vô cùng.

- Tôn giá lạ thì lạ, nhưng Đường Ngao và Mạc Nhược không để cho người thân nạp bằng hữu hắc đạo thuộc Tổng đàn Võ lâm Dạ Hương lâu vào Hỏa Dương thần giáo đâu.

Huyết y nhân phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa hướng mắt nhìn quần hùng, rồi quay lại đối mặt với Đường Ngao và Chu Mạc Nhược.

- Dạ Hương lâu là Tổng đàn Võ lâm của các người à? Bốn nhân nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào. Một tòa kỹ lâu thế mà bỗng dưng trở thành Tổng đàn Võ lâm, thật là quái gỡ.

Đường Ngao nói:

- Hê! Chúng ta muốn lập Tổng đàn Võ lâm hắc đạo ở đâu là do ý của chúng ta, không can dự gì đến tôn giá. Tổng đàn Võ lâm ở đâu mà không được chứ!

Hừ nhạt một tiếng, Huyết y nhân nói:

- Hai người đã giết Ngẫu Nại bang chủ, đáng ra đã có thể là đàn chủ của Hỏa Dương thần giáo... Nay bốn nhân buộc hai người phải đầu nhập Hỏa Dương thần giáo.

Đường Ngao lắc đầu nói:

- Năm mơ. Phu phụ chúng ta không phản bội Cang Tùng Vĩ đâu.

- Hai người muốn chết.

Đường Ngao nạt ngang:

- Chưa chắc. Người đâu đủ bản lĩnh thắng được ta và phu nhân Chu Mạc Nhược.

Huyết y nhân hừ nhạt một tiếng:

- Đúng là một lũ hắc đạo hồ đồ.

Gã gằn giọng nói:

- Xuất thủ đi.

Đường Ngao rít giọng nói:

- Bốn đàn chủ Đường Ngao không khách sáo với người đâu. Đừng hù dọa.

Đường Ngao nói xong thi triển Thiết đầu công phối hợp cùng Di hoa Tuyệt mạng của Chu Mặc Nhược. Hai người đồng loạt xuất thủ.

Mặc Nhược vừa xoay người tạo thành một màn lụa cuốn chung quanh mình như một con trốt, trong khi Đường Ngao cũng vận thân ảnh chẳng khác nào con vượn quay vùn vụt.

Cả hai hét lớn một tiếng, đồng loạt nhắm Huyết y nhân tập kích.

Không một chút e dè, cũng chẳng cần tránh né, Huyết y nhân Thượng Kỳ chờ cho hai đối thủ lao đến mới phóng ra hai đạo huyết kinh đỏ ối, đón thẳng đỡ thẳng lấy họ.

Ầm...

Cả Đường Ngao lẫn Mặc Nhược như như hai cánh diều bị cuốn đi bởi một cơn lốc dữ dội. Cả hai rơi xuống đất như hai trái chín rụng khỏi cành.

Đường Ngao gượng ngồi lên.

Máu từ đỉnh đầu tuôn ra xối xả, chảy xuống phủ kín cả khuôn mặt họ Đường.

Phía bên kia, Mặc Nhược nằm duỗi dài, không gượng dậy được nữa. Mãi một lúc sau, nàng mới nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Đường Ngao.

Hai người nhìn nhau.

Nụ cười mím nở trên hai cánh môi nhuộm đỏ máu của Túy đầu đà. Y thều thào nói:

- Nương tử! Thiết đầu công của ta rạn nứt rồi... chắc chắn ta sẽ chết.

- Kinh mạch của thiếp cũng đứt đoạn rồi. Chu Mặc Nhược sẽ theo chàng. Trên cõi đời này, không có Đường Ngao, Mặc Nhược chẳng còn thiết gì nữa cả.

Lời nói của Mặc Nhược khiến Túy đầu đà Đường Ngao cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Y cố lết lại với Mạc Nhược. Bên kia Mạc Nhược trườn đến Đường Ngao.

Hai người cố lết đến gần nhau.

Mạc Nhược nhìn Đường Ngao thều thào nói:

- Tướng công...

Đường Ngao đáp lời nàng:

- Nương tử...

Khoảng cách càng lúc càng rút lại gần. Khi họ còn cách nhau một gang tay thì Huyết y nhân bước vào giữa.

Gã nói:

- Hai người muốn gặp nhau à? Muốn gắn kết với nhau à? Phải chăng đó là ý của Cang Tùng Vĩ?

Mạc Nhược ngẩng mặt nhìn Huyết y nhân:

- Chính Cang Tùng Vĩ đã cho Mạc Nhược, Đường Ngao...

Túy đầu đà rít giọng nói:

- Người tránh ra.

Y vừa nói vừa lết tiếp, tay với đến định nắm tay Mạc Nhược. Đường Ngao không để mắt đến Huyết y nhân mà chỉ nhìn Chu Mạc Nhược.

Y nói:

- Nương tử... Chúng ta sẽ cùng đi với nhau.

Mạc Nhược gật đầu:

- Mạc Nhược sẽ cùng đi với chàng.

Huyết y nhân chau mày:

- Nếu đây là ý của Cang Tùng Vĩ thì bốn tọa không để nó xảy ra đâu.

Huyết y nhân vừa nói vừa đặt tay lên đầu Chu Mạc Nhược và Túy đầu đà Đường Ngao.

Y gằn giọng nói:

- Hai người hãy đầu phục Hỏa Dương thần giáo, bốn tọa sẽ cho hai người toại nguyện.

Đường Ngao và Mạc Nhược đối mặt với nhau. Không biết họ với nói nhau những gì qua ánh mắt nhưng cả hai cùng lắc đầu.

Huyết y nhân chau mày rít giọng nói:

- Hai người không muốn toại nguyện à?

Gã vừa thốt lời thì Mạc Nhược và Túy đầu đà Đường Ngao dồn tất cả lực cạn hơi cùng của mình chồm tới. Tay họ nắm cứng lấy nhau.

Huyết y nhân rống lên:

- Đáng chết.

Huyết y nhân vừa hét vừa nhả kinh.

Hai luồng huyết khí bao trùm lên thể pháp của Mạc Nhược và Đường Ngao, nhanh chóng hợp thành hai ngọn đuốc sống.

Lão rút tay lại thối lùi ba bộ.

Hai ngọn đuốc từ từ nhập lại làm một, như thể Đường Ngao và Mạc Nhược ôm cứng lấy để hóa thân thành một ngọn đuốc.

Họ đã tìm được tình yêu tất muốn giữ tình yêu đó, cho dù có phải đổi bằng mạng sống của mình.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Độc Bá Võ Lâm

Cái chết của Túy đầu đà Đường Ngao và Ngọc Diện Tu La Chu Mạc Nhược khiến cho cục trường trở nên nặng nề hơn. Huyết y nhân nheo mày bước lại đứng bên ngọn đại kỳ Hỏa Dương thần giáo.

Bọn môn hạ Cái bang đồng loạt quỳ xuống xướng lên:

- Hỏa Dương thần giáo vô địch.
- Giáo chủ duy ngã độc bá võ lâm.
- Giáo chủ vạn thọ vô cương.

Trong khi môn hạ Cái bang xướng lên những câu nói sùng bái Huyết y nhân thì quần hùng cứ đứng đực ra như bị trời trồng.

Huyết y nhân nhìn quần hùng.

Y gằn giọng nói:

- Võ lâm chỉ có một mà thôi... Đó chính là Hỏa Dương thần giáo.

Chánh Giới đại sư bước ra niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Định nhãn nhìn Chánh Giới đại sư, Huyết y nhân gằn giọng nói:

- Cao tăng Thiếu Lâm cũng muốn chống lại Hỏa Dương thần giáo sao?
- A di đà Phật, lão nạp không hề có ý chống lại Hỏa Dương thần giáo, nhưng cũng không có ý đem Thiếu Lâm đầu nhập vào Hỏa Dương thần giáo.

Huyết y nhân nạt ngang câu nói của Chánh Giới đại sư:

- Không đầu phục Hỏa Dương thần giáo thì đã có ý chống lại bốn tọa rồi.

Điều đó bốn tọa không thể nào chấp nhận được.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật, hôm nay lão nạp đến Phong Ma sơn để dự đại lễ khai môn lập phái của tôn giá, chứ tuyệt nhiên không có ý gì khác. Nay Hỏa Dương thần giáo của tôn giá đã được quần hào chấp nhận, lão nạp cáo từ.

Huyết y nhân ngửa mặt cười khàn khạch. Y cắt ngang tràng tiểu ngạo gay gắt nói:

- Không là một phân đàn của Hỏa Dương thần giáo, lão hòa thượng có xuống núi được không? Rượu mời lão hòa thượng không uống, hẳn đòi uống rượu phạt.

- A di đà Phật, tôn giá hẳn không cho lão tăng sự lựa chọn nào?

- Không.

- Đã vậy, tôn giá hãy cho lão nạp và quần hùng thị chứng chân diện mục của tôn giá.

Huyết y nhân cười khẩy rồi nói:

- Trước đây bốn tọa không có ý cho mọi người thị nhãn thấy chân diện của bốn tọa trong ngày hôm nay. Nhưng bây giờ bốn tọa đã quyết định cho mọi người tận mắt thị chứng chân diện của ta.

Huyết y nhân từ từ lột bỏ vuông lụa đỏ che mặt. Bộ mặt phương phi đỉnh đạc của Thượng Kỳ lộ ra.

Chánh Giới đại sư cau mày:

- Thượng Kỳ tôn giá.

Từ phía quần hùng hắc đạo, Cuồng Nhân Hào Doãn lướt ra. Lão cao giọng nói:

- A! Hóa ra là Thượng Kỳ. Người hý vọng quần hùng, giả vờ quy ẩn giang hồ để tiện việc lập mưu bày kế không ai để mắt đến ư?

Thượng Kỳ nhìn Cuồng Nhân Hào Doãn:

- Lão Cuồng chẳng biết được gì.

Cuồng Nhân Hào Doãn khoát tay lắc đầu nói:

- Hào lão phu không phục... nhất định không phục. Lão phu tính đầu nhập Hỏa Dương thần giáo, nhưng bây giờ đổi ý không thèm đầu nhập nữa.

Thượng Kỳ cau mày, danh mặt gay gắt nói:

- Tại sao?

- Còn hỏi tại sao nữa. Người đã rửa tay quy ẩn võ lâm... thì phải theo đúng luật giới võ lâm, không được tái xuất giang hồ. Đẳng này người hồng theo giới luật gì cả... Muốn làm gì thì làm ư?

Lão Cuồng lắc đầu nguầy nguậy:

- Lão phu không phục... không thèm ghé mắt đến Hỏa Dương thần giáo của người. Xem như võ lâm không có Hỏa Dương thần giáo gì cả.

Lão phui hai ống tay áo, lâu bầu nói:

- Mất cả thời gian quý báu của lão Cuồng này... Lão phu đi đây.

Miệng thì nói, lời chưa dứt, Cuồng Nhân Hào Doãn đã quay đi thi triển khinh công lao đi. Nhưng lão khựng người lại, vì trước mặt là chiếc bóng đỏ ối với ngọn đại kỳ chẹn ngang đường lão.

Cuồng Nhân Hào Doãn gắt giọng nói:

- Người không cho lão Cuồng đi à? Được, người không cho lão Cuồng đi đường này lão đi đường khác.

Lão lại đảo bộ lao về hướng đông.

Nhưng vừa lướt được ba trượng thì lại dừng bộ, buột miệng thốt:

- I...

Một lần nữa, Cuồng Nhân Hào Doãn lại bị chặn bởi chiếc bóng đỏ ối và ngọn đại kỳ Hỏa Dương thần giáo.

Lão hất mặt nói:

- Thượng Kỳ! Người không cho lão Cuồng đi thật à?

Thượng Kỳ trầm giọng, ôn nhu đáp lời lão:

- Lão Cuồng đã xin bốn tọa cho lão rời Phong Ma sơn chưa?

- Ở... Lão Cuồng cần gì phải xin người.

Thượng Kỳ hừ nhạt một tiếng, danh giọng nói:

- Không xin tức là lão muốn rời khỏi Phong Ma sơn bằng hồn chứ không phải bằng xác, đúng không?

- Bằng cái gì cũng được, miễn là lão phu rời khỏi ngọn Phong Ma sơn này là được rồi.

Thượng Kỳ mỉm cười:

- Lão đúng là kẻ không biết suy nghĩ, biết đâu là con đường mình phải đi. Có lẽ chỉ có một con đường huy nhất để lão đến, đó là cõi A tỳ Địa

ngục.

Thượng Kỳ gằn giọng nói:

- Nếu lão Cuồng đỡ được một chưởng của bốn tọa, lão sẽ ngang nhiên rời Phong Ma sơn... và thậm chí, nếu muốn, sẽ được bốn tọa phong ngay cho chức vị Phó giáo chủ Hỏa Dương thần giáo.

Đôi chân mày của lão Cuồng nhướn cao lên:

- Sao... Người nói lại cho lão Cuồng này nghe thử xem?

- Nghe cho kỹ đây, nếu lão đỡ được một chưởng của bốn tọa... thì sẽ ung dung rời Phong Ma sơn, và thêm nữa... có thể được bốn tọa phong cho chức vị Phó giáo chủ Hỏa Dương thần giáo.

Lão Cuồng nhướn to mắt lên nhìn Thượng Kỳ gằn như không chớp mắt. Lão lấp lửng nói:

- Hê! Thượng Kỳ! Người nói thật đấy chứ?

- Trước mặt bao nhiêu quần hào... bốn tọa chẳng lữ lại ngoa ngôn với lão sao?

Lão Cuồng phủ hai ống tay áo:

- Thế thì tốt quá... Tốt quá. Lão phu không muốn rời Phong Ma sơn nữa...

Lão hất mặt:

- Thượng Kỳ! Người nhớ giữ đúng lời nói của mình đó. Quân tử không được nhiều lời nữa.

Lão Cuồng vừa nói vừa vận chuyển công phu vào song thủ, rồi lớn tiếng nói:

- Thượng Kỳ! Người xuất thủ đi.

- Được.

Thượng Kỳ phủ ông tay áo một cái. Chẳng ai thấy được kinh lực do Thượng Kỳ phát ra, và phía bên kia lão Cuồng cũng chẳng nhận biết gì.

Lão phá lên cười khanh khách. Cắt ngang tràng cười đó, lão Cuồng nói:

- Thượng Kỳ! Người xuất thủ rồi đó chứ.

Thượng Kỳ gật đầu nói:

- Lão đã trúng phải Vô Tướng thần chỉ...

Lão Cuồng cười nắc nẻ hơn khi Thượng Kỳ vừa dứt lời. Lão gay gắt nói:

- Thượng Kỳ! Người gạt lão Cuồng Hào Doãn đó à?

Y phủ hai ống tay áo như thể có lớp bụi dày bám trên hai ống tay áo đó:

- Hào Doãn lão phu có cảm thấy gì đâu. Vô Tướng thần chi... Hay thật. Cái tên đó hay thật đó. Lão phu từng dọc ngang trên võ lâm giang hồ, nhưng chưa bao giờ nghe được cái tên Vô Tướng thần chi.

Lão vuốt râu nói tiếp:

- Thượng Kỳ! Lão phu vẫn còn sống nhăn răng, khỏe khoắn vô cùng. Người mau tuyên cáo lão Cuồng là Phó giáo chủ của Hỏa Dương thần giáo đi.

Thượng Kỳ gật đầu.

Thái độ kỳ bí của Thượng Kỳ đối với lão Cuồng khiến cho quần hào ngây mặt ngơ ngẩn.

Thượng Kỳ nhìn lão Cuồng mỉm cười nói:

- Nếu lão Cuồng đi quá ba bước, bốn tọa sẽ quỳ xuống tung hô lão là Giáo chủ Hỏa Dương.

Câu nói của Thượng Kỳ càng khiến cho lão Cuồng phấn khích và sững sờ. Lão tưởng như mình nghe nhầm liền hỏi lại:

- Lão Cuồng đi quá ba bước, người sẽ quỳ xuống tung hô lão Cuồng là Giáo chủ Hỏa Dương thần giáo à?

Thượng Kỳ gật đầu:

- Không sai.

- Quân tử bất hý ngôn.

- Đúng.

Lão Cuồng vỗ ngực mình.

- Cuồng Nhân Hào Doãn phát dương quang đại rồi.

Lão vừa nói vừa khệnh khạng dẫn đến một bước, rồi ngẩng đầu nhìn Thượng Kỳ.

- Một bước rồi nhé.

Thượng Kỳ mỉm cười.

Vẻ mặt thản nhiên thờ ơ của Thượng Kỳ khiến lão Cuồng cũng chợt dạ lo lắng hỏi:

- Người nói có đúng không đấy.

Thượng Kỳ nghiêm mặt, ghim cây đại kỳ Hỏa Dương thần giáo xuống đất.

- Hãy bước đến lấy ngọn đại kỳ trong tay bốn tọa.
- Vậy là người nói thật... Người có thủ đoạn gì không?
- Quang minh chính đại. Chẳng có thủ đoạn gì cả.
- Thế thì lão phu đến lấy đại kỳ để đảm đương chứa vị Hỏa Dương giáo chủ đây.

Lão vừa nói dứt câu liền dẫn thêm hai bước nữa.

Ầm...

Vừa bước thứ ba thì thế pháp của Cuồng Nhân Hào Doãn phát nổ như một chiếc hỏa pháo. Thế pháp của lão tan ra thành từng mảnh vụn, bắn tung ra khắp mọi hướng.

Cái chết của Cuồng Nhân Hào Doãn khiến cho quần hào đang sững sờ càng thêm sững sờ hơn.

Thượng Kỳ cầm cán đại kỳ, định nhãn nhìn về phía quần hào võ lâm.

Sau cái chết của Cuồng Nhân Hào Doãn chẳng còn ai còn đủ can đảm để đối mặt với Thượng Kỳ.

Bọn môn hạ Cái bang đồng loạt xướng lên:

- Hỏa Dương thần giáo vô địch.
- Giáo chủ duy ngã độc tôn, vạn thọ vô cương.

Trong khi bọn môn hạ Cái bang xướng lên lời nói tung hô Thượng Kỳ thì Chánh Giới đại sư lại chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật...
- A di đà Phật...

Cục trường trở lên im lặng như lúc ban đầu.

Thượng Kỳ đưa đôi mắt đầy sắt khí, thần quang rọi khắp quần hùng, trang trọng nói:

- Hỏa Dương thần giáo rộng cửa chờ các người. Đây là cơ hội để các người được sống và phụng sự võ lâm.

Lời nói của Thượng Kỳ vừa dứt thì từ phía quần hào Hắc đạo, Tứ miêu bước ra tiến thẳng đến trước mặt Thượng Kỳ. Bốn người đồng loạt quỳ xuống trước mũi giày của Thượng Kỳ rồi nói:

- Tứ miêu tham kiến Giáo chủ.

Thượng Kỳ khẽ gật đầu:

- Đứng lên đi. Kể từ bây giờ, bốn người là Tứ Đại Tôn Giả.

- Đa tạ Giáo chủ.

Tứ miêu hành lễ rồi bước ra sau lưng Thượng Kỳ.

Lần lượt từng người bất kể Hắc đạo hay Bạch đạo tiến ra bái lạy Thượng Kỳ với tất cả sự sùng bái và ngưỡng mộ.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Hỏa Dương thần giáo chỉ có mỗi mình Thượng Kỳ thôi đã thâm tóm gần như toàn bộ võ lâm, chỉ còn lại có Ngũ Kiếm, Thiếu Lâm và Võ Đang phái.

Thượng Kỳ định nhân nhìn về Hà Chính.

Hà Chính chạm vào ánh mắt của Thượng Kỳ cũng không khỏi bối rối. Thượng Kỳ nói:

- Kiếm chủ Hà đại tôn giá không thích Hỏa Dương thần giáo của bốn tọa sao?

Hà Chính bước lên hai bộ, ôm quyền thành khẩn nói:

- Hà mỗ sẵn sàng dâng nạp kiếm phái cho tôn giá nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Tôn giá phải đỡ được ba chiêu kiếm của Hà mỗ... Có như vậy, môn hạ Ngũ Kiếm môn mới tâm phục khẩu phục... Khi đã tâm phục khẩu phục rồi thì mới tuyệt đối trung thành không có tư tưởng phản sư... Tôn giá đồng ý với Hà mỗ chứ?

Thượng Kỳ gật đầu:

- Được. Xuất thủ đi.

Hà Chính rút trường kiếm, bắt kiếm quyết, từ tốn nói:

- Hà mỗ không khách sáo... tôn giá cẩn thận đó.

- Hà kiếm chủ cứ tự nhiên.

Hà Chính hét lên một tiếng khi lời của Thượng Kỳ vừa dứt. Cùng với tiếng hét đó, kiếm quang chớp động cắt một đường thẳng đâm tới yết hầu Thượng Kỳ. Cùng lúc với chiêu kiếm sinh tử của Hà Chính thì vùng hào quang đỏ rực xuất hiện bao bọc lấy thể pháp của Thượng Kỳ.

Mũi kiếm sắc bén của kiếm chủ Hà Chính những tưởng sẽ xuyên qua vùng hào quang đỏ ối kia, nhưng khi mũi kiếm chạm vào nó thì ngỡ như chạm vào một vách đá kiên cố khiến cho nó cong hẳn lại.

Kiếm chủ Hà Chính gia tăng nội lực vào lưỡi kiếm, quyết đâm thủng màng huyết quang hộ thể của Thượng Kỳ.

Cạch...

Sau âm thanh khô khốc đó, lưỡi trường kiếm của kiếm chủ Hà Chính gãy làm đôi. Chân diện Hà Chính sững sờ nhìn nửa đoạn kiếm trên tay mình.

Lão buông tiếng thở dài rồi thối lại một bộ, miễn cưỡng quỳ xuống trước mũi giày của Thượng Kỳ.

Bọn môn hạ Ngũ Kiếm bước ra quỳ sau lưng Hà Chính.

Hà Chính trang trọng nói:

- Hà Chính và Ngũ Kiếm đều phục Hòa Dương thần giáo.

Thượng Kỳ ngửa mặt cười khàn khách.

Khi gã cất tràng tiểu ngạo đó thì quần hùng đều nhập Hòa Dương thần giáo đồng loạt xướng lên:

- Giáo chủ duy ngã độc tôn...

- Hòa Dương thần giáo vạn thọ vô cương.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo tự thị của mình, Thượng Kỳ nhìn lại Hà Chính trang trọng nói:

- Hà kiếm chủ hãy cho bốn tọa biết. Theo luật của Ngũ Kiếm, nếu một kiếm sinh dụng kiếm sát tử trường bối sẽ bị hành xử như thế nào?

Hà Chính ngẩng mặt nhìn:

- Theo luật của Ngũ Kiếm... một kiếm sinh dụng kiếm sát tử Chương môn, phải phán theo luật Bá kiếm loạn thân.

Thượng Kỳ đánh mặt, bất ngờ điểm vào tĩnh huyết của Hà Chính.

Bất ngờ bị Thượng Kỳ điểm huyết, Hà Chính biến sắc hỏi:

- Thượng Kỳ giáo chủ...

Thượng Kỳ khoát tay:

- Bốn tọa theo luật của Ngũ Kiếm mà phán xử Hà đại hiệp.

Hà Chính tròn mắt nhìn Thượng Kỳ:

- Tại sao?

- Ngũ Kiếm có luật của Ngũ Kiếm thì Hỏa Dương thần giáo cũng có luật của Hỏa Dương thần giáo... Hà Chính đã dụng kiếm toan bức tử bốn tọa. Chiếu theo luật của Ngũ Kiếm phải bị xử Bá kiếm loạn thân.

Y gằn giọng định nhìn bọn môn hạ Ngũ Kiếm:

- Thực hiện đi.

Câu phán truyền của Thượng Kỳ khiến cho bọn môn hạ Ngũ Kiếm thần thờ. Bọn chúng cứ quỳ ngậy ra như một pho tượng không biết phải làm gì.

Đâu ai nỡ dụng kiếm loạn thân vị Chương môn của mình, khi vừa mới đầu nhập Hỏa Dương thần giáo.

Bất ngờ ba gã kiếm thủ quỳ phía trước đồng loạt đứng lên.

Tình cảnh của Hà Chính khiến Chánh Giới đại sư không thể nào chịu được nữa, liền niệm Phật hiệu bước ra:

- A di đà Phật, thí chủ đối xử như vậy... quả là quá bất công đối với Hà kiếm chủ.

Thượng Kỳ quắc mắt nạt ngang:

- Thiếu Lâm chưa đầu nhập vào Hỏa Dương thần giáo thì chưa được xen vào chuyện này.

Chánh Giới đại sư cau mày, nhăn mặt:

- A di đà Phật... Lão nạp thấy sự phán xử của thí chủ quá bất công, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn. Hành sự như thế đâu còn đạo lý võ lâm Trung thổ nữa.

- Sẽ đến lượt lão hoà thượng.

Y nhìn lại ba gã kiếm chủ:

- Thực thi quy lệ của Ngũ Kiếm đối với Hà Chính. Thực thi ngay lập tức để làm gương cho kẻ khác.

Ba gã kiếm sinh Ngũ Kiếm ôm quyền:

- Tuân lệnh Giáo chủ.

Hà Chính phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Thượng Kỳ! Người chẳng giữ được ngôi vị độc bá võ lâm bao lâu đâu.

Thượng Kỳ cau mày. Y hất mặt với ba gã kiếm sinh.

- Hành sự!

Ba gã kiếm sinh dựng kiếm qua đầu, bất ngờ quay nửa bộ chém xả vào Thượng Kỳ. Cả ba thanh trường kiếm cùng phát động chiêu công một lúc nhanh không thể tưởng.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Những tưởng đầu ba lưỡi trường kiếm kia đã chém xả được thân ảnh của Thượng Kỳ thành nhiều khúc, nhưng hoàn toàn ngược lại. Thượng Kỳ chỉ phúi hai ống tay áo như thể phúi một bầy ruồi bâu vào mình thì ba lưỡi trường kiếm đã bật ngược trở lại, tuột khỏi tay ba gã kiếm sinh đó.

Ba gã kiếm sinh thối lại một bộ.

Thượng Kỳ cau mày nhìn họ:

- Đáng chết thật.

Gã vừa nói vừa phát động ba đạo chỉ huyết quang công thẳng đến Đan Điền của ba gã kiếm sinh.

Ba tiếng nổ phát ra và ba thể pháp kia đồng loạt nổ tung như những viên hỏa pháo. Xương thịt bắn ra khắp tứ phương tám hướng. Cái chết của ba gã kiếm sinh khiến cho toàn bộ môn hạ của Ngũ Kiếm biến thành bầy dê non ngơ ngáo trước ánh mắt của chúa sơn lâm Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ danh giọng nói:

- Hà Chính! Hẳn ngươi biết thượng bất chính hạ tắc loạn. Ngươi huấn thị môn sinh không nghiêm nên mới để cho ba tên tiểu nhân kia bất nghiêm quy pháp, Ngũ Kiếm diệt vong bởi sự răn dạy của ngươi.

Hà Chính toát mồ hôi mặt, gượng nói:

- Thượng Kỳ giáo chủ! Hà Chính có tội... Hà Chính chịu... Những môn hạ của Kiếm môn không có tội... Với lại họ đã đầu phục Hỏa Dương thần giáo.

Hừ nhạt một tiếng, Thượng Kỳ nói:

- Ngũ Kiếm đã mất cơ hội đầu nhập Hỏa Dương thần giáo rồi.

Thượng Kỳ vừa nói vừa toan phát động sát công thì một cơn giông ào ào trút đến.

Rắc...

Ngọn đại kỳ trên tay Thượng Kỳ gãy ngang. Lá đại kỳ Hỏa Dương thần giáo rơi ngay xuống dưới chân Thượng Kỳ.

Chân diện của Thượng Kỳ đánh hẳn lại. Y rít giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ.

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Trên Đỉnh Phong Ma

Cang Tùng Vĩ với bộ pháp khinh thân kỳ tuyệt, nhưng với bộ pháp đó thôi thì không đáng cho Thượng Kỳ để mắt đến. Cái mà y phải để mắt đến chính là cổ áo quan trên lưng Tùng Vĩ.

Như một chiếc lá khô nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, Tùng Vĩ đặt cổ áo quan xuống trước mặt Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ nhìn Tùng Vĩ không chớp mắt.

Lão gằn giọng nói:

- Cang tiểu tử! Người lại giở trò xảo trá như lần trước ư?

Nụ cười mỉm hiện lên trên hai cánh môi của Tùng Vĩ. Thấy nụ cười của Tùng Vĩ, chân diện Thượng Kỳ đành hấn lại. Y buông cán đại kỳ đã bị gãy, dẫn đến hai bộ, gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Người đem áo quan đến cho ta hay cho người?

- Tất nhiên là cho tôn giá rồi.

Thượng Kỳ hừ nhạt một tiếng:

- Hay lắm! Cao ngạo và tự thị lắm...

Rất khí phách. Bốn tọa những tướng đầu tiểu tử phải trốn chui, trốn nhủi phương trời nào. Không ngờ lại dẫn xác đến Phong Ma sơn nạp mạng cho bốn tọa.

Tùng Vĩ ôm quyền nói:

- Cang Tùng Vĩ không có ý đến đây để nạp mạng cho tôn giá... mà hoàn toàn với ý khác.

- Chống lại bốn tọa.

Lão nói xong, ngửa mặt lên cười khăng khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Cang Tùng Vĩ! Bốn tọa nghĩ người đến để nạp mạng mà thôi... Hẳn người không nỡ để cho Tuyết Ngọc, Mặc Linh và lão già Vũ Văn Hán Dương chết thê thảm?

Tùng Vĩ cướp lời Thượng Kỳ:

- Tùng Vĩ chưa nói ra mà tôn giá đã hiểu ý. Lần này đến Phong Ma sơn, Tùng Vĩ tuyệt nhiên không có ý chống lại tôn giá đâu, mà chỉ làm một chuyện trao đổi thôi.

Đôi chân mày của Thượng Kỳ nhíu lại:

- Xảo Tà tiểu tử! Người định giở trò gì nữa?

Tùng Vĩ đặt tay vào nắp áo quan.

Tay Tùng Vĩ vừa chạm vào nắp áo quan thì Thượng Kỳ thối liền hai bộ. Vẻ ngại ngùng lộ trên khuôn mặt của Huyết y nhân Thượng Kỳ khiến Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng, ngay cả Hà Chính đã rơi vào tình huống thập tử nhất sinh cũng phải tò mò nghĩ thầm: “Chẳng biết Tùng Vĩ để cái gì trong áo quan, mà khiến cho Thượng Kỳ phải e dè?”.

Nhịp những ngón tay trên áo quan, Tùng Vĩ giả lả nói:

- Đối với Tùng Vĩ thì ai làm Võ lâm Minh chủ cũng được. Ai độc bá võ lâm cũng không sao... tâm của Tùng Vĩ là như vậy đó. Thượng Kỳ tôn giá có chêm chệ ngôi vắt vẻo trên chiếc ngai Võ lâm Minh chủ thì cũng chỉ vỗ ngực xưng tên sống thêm vài mươi năm nữa, đã có thể gọi là trường thọ. Sau đó cũng giống như Trương Kiệt Võ lâm Minh chủ mà thôi... Tùng Vĩ không màng đến.

- Người có ý đó thì hãy đầu nhập vào Hỏa Dương thần giáo của bốn tọa... Bốn tọa hứa phong cho người chức vị Phó giáo chủ. Với độ tuổi của người hiện nay... khi bốn tọa viên tịch, người sẽ thay bốn tọa. Điều đó đúng là một kỳ tích chưa từng có trong chốn võ lâm.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Nghe Thượng Kỳ tôn giá nói, Tùng Vĩ này xúc động quá. Nếu tôn giá đã chiếu cố như vậy, Tùng Vĩ chỉ xin với tôn giá một điều.

- Người xin điều gì?

- Trao đổi.

Đôi chân mày Thượng Kỳ nhíu lại:

- Trao đổi gì?

Tùng Vĩ vừa vỗ vào nắp áo quan, vừa nói:

- Những gì trong cỗ áo quan này với những điều tò mò mà Tùng Vĩ muốn biết.

Thượng Kỳ hừ nhạt một tiếng:

- Trong cỗ áo quan kia, người đựng cái gì thế?

Tùng Vĩ mỉm cười ôn nhu nói:

- Bí mật của Ngọc Chi thần châu.

Câu nói này của Tùng Vĩ không biết Thượng Kỳ nghĩ gì mà bất giác thối lui hai bộ. Gã đành giọng hỏi:

- Bí mật của Ngọc Chi thần châu? Tùng Vĩ! Người định bốn cột bốn tọa một lần nữa à?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Lần này, Tùng Vĩ đâu dám bốn cột tôn giá. Lần trước thì chỉ có một mình Tùng Vĩ và tôn giá nên Tùng Vĩ có hành động xúc xiểm thô lỗ. Lần này có bao nhiêu người, Tùng Vĩ có gan bằng trời cũng không dám.

Thượng Kỳ gằn giọng nói:

- Bí mật Ngọc Chi trong áo quan kia có gì nào?

Tùng Vĩ lấp lửng nói:

- Tùng Vĩ mời tôn giá đến tận mục thị chứng bí mật Ngọc Chi thần châu.

Đôi chân mày của Thượng Kỳ nhíu lại, lão lắc đầu:

- Không. Người tự mở và đưa lên cho ta xem.

- Nếu Tùng Vĩ mở nắp áo quan này và dâng lên cho tôn giá thì trước hết, tôn giá phải trả lời Cang Tùng Vĩ mấy câu hỏi.

Thượng Kỳ lưỡng lự rồi nói:

- Được, người hỏi đi. Những gì ta biết, ta sẽ nói cho người biết.

Buông ra một tiếng thở dài, Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Tôn giá có phải là Thiên Giới Cát Triệu Quang không?

Thượng Kỳ ngửa mặt cười hềnh hếch. Y vừa cười vừa nói:

- Cang Tùng Vĩ! Sự thông minh của người bỏ đi đâu mất rồi nhỉ?

Tùng Vĩ chỉ vào trán mình:

- Sự thông minh kia đang tồn tại trong đầu của Tùng Vĩ.

- Thế thì người cố đoán thử xem. Ta có phải là Thiên Giới Cát Triệu Quang không?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Thượng Kỳ tôn giá không phải là Thiên Giới Cát Triệu Quang...

- Biết không phải, sao người còn hỏi, Thượng Kỳ là ta và ta là Thượng Kỳ, có thể thôi. Người thỏa mãn rồi chứ?

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Thượng Kỳ chỉ là cái tên tôn giá đặt cho mình mà thôi. Tùng Vĩ muốn biết tục danh thật của tôn giá kìa.

Đôi chân mày của Thượng Kỳ nhíu lại. Mặt gã lộ ra những nét sa sầm bất nhẫn.

Y gằn giọng nói:

- Cang tiều tử hỏi để làm gì?

- Để thẩm chứng một con người.

Thở hắt ra một tiếng, Tùng Vĩ nói:

- Nếu vẫn bối đoán không lầm, tôn giá đã lấy mạng dưỡng mẫu Cơ Thục Nhi, bởi vì dưỡng mẫu biết được chân tướng thật của tôn giá: Đại đạo hái hoa Thượng Quan Vĩ.

Hai cánh môi của Thượng Kỳ mím lại.

Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Tùng Vĩ nói có đúng tục danh của tôn giá không?

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Thượng Kỳ rọi hai luồng tinh nhãn vào mắt Tùng Vĩ:

- Nếu bốn tợ là Đại đạo hái hoa Thượng Quan Vĩ thì sao nào?

- Tại sao tôn giá lấy mạng Cơ Thục Nhi dưỡng mẫu.

- Ta muốn đòi lại một vật... mà trước đây Cơ Thục Nhi đã lấy của ta.

Tùng Vĩ lấy trong ống tay áo ra một miếng ngọc phù hình cánh bướm.

- Phải vật này không?

Thấy miếng ngọc phù hình cánh bướm, sắc diện Thượng Kỳ chuyển qua màu tái nhợt:

- Chính nó.

Tùng Vĩ ngửa mặt cười, tiếng cười của Tùng Vĩ nghe thật chua chát và căm phẫn. Tràng tiểu ngạo của Tùng Vĩ đập vào thính nhĩ của Thượng Kỳ khiến cho mặt y đanh hẳn lại.

Thượng Kỳ rít giọng nói:

- Cang Tùng Vĩ! Người cười cái gì vậy? Lạ lắm sao mà người đặc ý vậy?

Tùng Vĩ chìa mặt, nhưn mặt nhìn Thượng Kỳ nói:

- Oan gia! Đúng là oan nghiệt của dòng họ Thượng. Kẻ hái hoa hôm nào tạo oan nghiệt, giờ phải đối mặt với oan nghiệt.

Tùng Vĩ nói xong, lắc cổ tay. Miếng ngọc phù hình cánh bướm là đà bay về phía Thượng Kỳ.

Vươn trảo công, Thượng Kỳ chớp lấy miếng ngọc phù. Y cầm miếng ngọc phù như thể sợ nó lại biến mất khỏi tay mình. Nhìn lại Tùng Vĩ, Thượng Kỳ hỏi:

- Người còn gì để hỏi không?

- Tất nhiên là còn rồi.

- Tiểu tử còn muốn hỏi gì nữa?

- Hai mươi năm về trước... Đại đạo hái hoa Thượng Quan Vĩ đã cưỡng bức một mỹ nữ tên là Cúc Tùng Thảo... Tôn giá còn nhớ chuyện đó không nhỉ?

Những thớ thịt trên mặt Thượng Kỳ nảy giần giật. Y gượng nói:

- Tiểu tử nói với bốn tọạ chuyện đó để làm gì?

- Để kết tội tôn giá đó mà.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tôn giá muốn nghe câu chuyện này không?

Thượng Kỳ lắc đầu:

- Không.

- Nếu không muốn nghe thì tôn giá phải để cho quần hùng xuống Phong Ma sơn... Bằng không, Tùng Vĩ sẽ hét toáng lên đó.

Thượng Kỳ lưỡng lự.

Tùng Vĩ đặt tay vào nắp áo qua. Y nhưn mày nói:

- Tôn giá không cho họ xuống núi, thì Tùng Vĩ sẽ dùng bí mật của ngọc Chỉ đuổi họ xuống núi.

Y vừa nói, vừa đẩy nắp áo quan dịch ra khỏi áo quan. Thấy Tùng Vĩ toan mở nắp áo quan, Thượng Kỳ thối lại liền hai bộ nữa.

Tùng Vĩ gằn giọng nói:

- Sao?

Thượng Kỳ gằn giọng, trang trọng nói:

- Hãy cho ta thấy bí mật của Ngọc Chỉ đi, bốn tọa sẽ cho họ rời Phong Ma sơn hay không?

Tùng Vĩ gật đầu:

- Tôn giá không muốn thì Tùng Vĩ sẽ cho mọi người thấy bí mật của Ngọc Chỉ.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Tùng Vĩ dùng chân đạp mạnh nắp áo quan bật khỏi cỗ quan tài đen kịt.

Hào quang trong cỗ áo quan phát ra xô cả ánh nắng chiều bạt đi chỗ khác. Tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn về cỗ áo quan đó.

Tùng Vĩ ngửa mặt cười.

Tiếng cười của y nghe thật chua chát và cay đắng. Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Tùng Vĩ đạp mạnh cỗ áo quan về phía Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ hốt hoảng dựng chướng võ thẳng vào cỗ áo quan để cản nó lại.

Ầm...

Cỗ áo quan vỡ toang bởi chướng kình của Thượng Kỳ. Y vừa vỡ chướng vừa lắc mình thối về sau hai trượng, bởi nghĩ đến trò xảo trá bốn cột của Cang Tùng Vĩ.

Khi cỗ áo quan vỡ toang thì trân châu, vàng bạc bắn tung tóe ra khắp mọi nơi.

Tất nhiên số trân châu vàng bạc đó đánh động đến lòng tham kim ngân của quần hùng võ lâm. Chẳng ai còn giữ khí tiết của mình, thậm chí cũng chẳng còn ai sợ hãi cái chết từ sự trừng phạt của vị Giáo chủ Hỏa Dương thần giáo.

Cục trường bất giác hỗn độn hẳn lên.

Quần hùng mạnh ai nấy lao vào khối trân châu vàng bạc vung vãi khắp mọi nơi.

Tùng Vĩ chấp ta sau lưng đứng nhìn họ.

Y nghĩ thầm: “Thế mà là võ lâm...”

Sự hỗn độn đó nhanh chóng biến thành một cuộc náo loạn, giành giật ngọc ngà châu báu và kim băng trong áo quan.

Đến ngay cả Thượng Kỳ cũng ngây người ra nhìn.

Khi cục trường trở lại bình thường thì trên Phong Ma sơn chỉ còn vồn vện có mỗi Tùng Vĩ, Thượng Kỳ, Võ Tự Bình, Hà Chính, Chánh Giới đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng, những người không màng đến số châu báu kia. Còn tất cả đã hối hả bỏ chạy xuống chân núi Phong Ma sơn.

Thượng Kỳ gằn giọng nói:

- Xảo Tà tiểu tử! Người làm vậy để làm gì?

- Giải thoát.

- Thế nào là giải thoát?

- Kho tàng Ngọc Chỉ kia của võ lâm thì trả nó lại cho võ lâm. Cách giải thoát của Tùng Vĩ là như vậy đó.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói tiếp:

- Bây giờ quay trở lại câu chuyện của tôn giá và Tùng Vĩ.

Thượng Kỳ nghiêm mặt hỏi:

- Ta không muốn nghe câu chuyện đó.

Tùng Vĩ gằn giọng:

- Tôn giá phải nghe, trước khi tôn giá và Tùng Vĩ bước vào một cuộc giao thủ sau cùng. Phải có một người chết... một kẻ sống, bất kể đó là người nào.

Thượng Kỳ đánh mặt, gằn giọng nói - Được.

Tùng Vĩ nói:

- Khi Cúc Tùng Thảo bị tôn giá cưỡng bức thì đã đoạt miếng ngọc phù hình cánh bướm của tôn giá và cao chạy xa bay, lúc đó tôn giá mới phát hiện ra Cúc Tùng Thảo là điệt nữ của Thiên Giới Cát Triệu Quang.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mắt của Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ khoát tay nói:

- Bao nhiêu đó đủ rồi.

- Chưa đủ đâu.

- Tiểu tử còn muốn nói gì nữa?

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Tùng Vĩ đây phải bái phục tôn giá. Chẳng biết tôn giá dùng thủ đoạn nào, lời nói gì mà lại khiến cho Cúc Tùng Thảo lại quay về với tôn giá.

Thượng Kỳ gằn giọng quát:

- Im miệng!

Thượng Kỳ vừa nói vừa bất ngờ động thủ phát động chiêu công. Y vừa phát động đạo huyết quang đỏ ối công tới Tùng Vĩ, thì Tùng Vĩ đã thi triển “Vạn Tượng Di Thân bộ” lách tránh.

Ầm...

Khối đá sau lưng Tùng Vĩ hứng trọn lấy đạo huyết quang của Thượng Kỳ, bốc cháy như một ngọn đuốc.

Tránh được đạo huyết kinh khủng khiếp của Thượng Kỳ, Tùng Vĩ khoát tay nói:

- Tôn giá phải nghe thôi.

Thượng Kỳ nghiến răng rít giọng nói:

- Được. Ta sẽ nghe. Nhưng trước khi nghe... bốn tọa phải đuổi tất cả bọn người này xuống Phong Ma sơn.

- Không cần tôn giá phải đuổi họ đâu. Họ có thể xuống núi được mà.

Thượng Kỳ gằn giọng hét lớn:

- Đi!

Tiếng quát của Thượng Kỳ với tất cả sự phẫn nộ, khiến cho Chánh Giới đại sư, Thiên Nhất đạo trưởng và Võ Tự Bình phải giật mình.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Thượng Kỳ chấp tay sau lưng nhìn Tùng Vĩ.

Chánh Giới đại sư bước đến giải huyết đạo cho Hà Chính, rồi tất cả những vị Chưởng môn lần lượt rời khỏi Phong Ma sơn. Cuối cùng, trên đỉnh Phong Ma sơn chỉ còn lại có hai người, Thượng Kỳ và Cang Tùng Vĩ.

Thượng Kỳ nhìn Tùng Vĩ nói:

- Tùng Vĩ! Người hãy nói tiếp đi.

Buông tiếng thở dài Tùng Vĩ trầm giọng nói:

- Tại sao tôn giá lại tức giận khi nghe câu chuyện này?
- Tại sao người biết câu chuyện bí mật này của bốn tọa?

Tùng Vĩ lấy trong tay áo ra một bức lụa có viết chữ. Những nét chữ như rồng bay phượng múa ó vàng bởi thời gian. Bút tự không phải viết bằng mực mà viết bằng máu.

Tùng Vĩ lắc cổ tay. Miếng lụa là đà như một cánh bướm bay về phía Thượng Kỳ.

Thượng Kỳ đón lấy bức lụa đó.

Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá có thể nhận ra bút tích trong miếng lụa kia?

Mở miếng lụa ra xem, Thượng Kỳ buột miệng nói:

- Bút tự của Cúc Tùng Thảo.
- Tôn giá vẫn còn nhớ bút tự của Cúc Tùng Thảo à?

Thượng Kỳ đọc qua bức lụa đó nhưng phần dưới thì bị ai đó xé mất.

Y cau mày nói:

- Người đưa ta miếng lụa này để làm gì?
- Cho tôn giá nhớ lại Cúc Tùng Thảo đó mà.
- Người định giở trò gì nữa đây?
- Bây giờ chỉ còn hai người... Tùng Vĩ muốn nghe tất cả những gì tôn giá đã làm với Cúc Tùng Thảo.

Thượng Kỳ phá lên cười khàn khàn, vừa cười vừa nói:

- Cang Tùng Vĩ! Đình Phong Ma sơn hôm nay chỉ có một người trong hai người chúng ta xuống, đúng không?

- Đúng.

- Được. Vậy ta sẽ nói tiếp cho người biết tất cả sự thật mà ta không muốn một người nào biết hết.

Thượng Kỳ nhìn chằm chằm Tùng Vĩ, tăng hăng chấp tay sau lưng hướng mắt nhìn về cuối trời tây. Y trầm giọng nói:

- Sự thật đúng như người nói đó. Sau khi cưỡng bức Cúc Tùng Thảo, bốn tọa mới biết nàng là ái nữ của Thiên Giới Cát Triệu Quang bấy giờ có thể nói là vô địch trong thiên hạ... nên ta buộc lòng phải quỳ dưới chân Cúc Tùng Thảo cầu tình.

Tùng Vĩ cướp lời Thượng Kỳ:

- Cúc Tùng Thảo vì những lời đường mật của tôn giá mà chấp nhận lời cầu tình?

Thượng Kỳ gật đầu:

- Đúng. Ta vào được trong Thiên Ma cổ bảo và trở thành môn hạ của Thiên Giới... Sau đó, ta đã liên kết với Trương Kiệt để đoạt Ngọc Chỉ của Thiên Ma cổ bảo với tham vọng độc bá võ lâm.

- Tôn giá đã làm được?

- Một khi Thượng Kỳ đã quyết định thì mọi sự việc chỉ cần ta sắp xếp và hành sự thôi.

- Thiên Giới Cát Triệu Quang đã bị tôn giá giết?

- Không sai.

Tùng Vĩ lắc đầu:

- Đến ngay cả nhạc gia mà tôn giá cũng không chừa, quả thật là bất nhân, bất nghĩa, bất đạo và bất hiếu... Tôn giá không ân hận à?

Thượng Kỳ nhếch môi:

- Ta chẳng thấy có điều gì ân hận cả, vô độc bất trượng phu. Ta nghĩ, sau khi độc bá võ lâm sẽ bồi đáp lại cho Cúc Tùng Thảo. Nhưng không ngờ sự việc bị lộ... ta buộc phải sát tử Cúc Tùng Thảo... Bởi vì Cúc Tùng Thảo biết tất cả mọi việc ta làm.

- Cúc Tùng Thảo mới cao chạy xa bay?

- Không sai.

Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài:

- Sao tôn giá không đảm trách chức vị Võ lâm Minh chủ, mà giao lại cho Trương Kiệt?

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên... Trương Kiệt đã khống chế được ta bằng Nhục cốt thảo... Và ngược lại ta cũng khống chế hắn bằng đoạn mạch bế huyết của Thiên Giới.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Vô quýt đầy có móng tay nhọn.

- Ta đã âm thầm đầu độc Trương Kiệt bằng chính Nhục cốt thảo. Cuối cùng thì lão ấy cũng phải chết... Nhưng muốn thay thế lão thì phải luyện

Huyết Ảnh đại tà công mới trút bỏ được độc chất ra khỏi thể nội.

- Thảo nào...

Buông một tiếng thở dài, Thượng Kỳ nói tiếp:

- Hôm nay bốn tọa đã đặt một tay vào ước nguyện của mình thì phải đối mặt với người. Người thật là một chiếc gai trong mắt bốn tọa.

- Tôn giá buộc phải nhổ chiếc gai đó để thực hiện ước nguyện của mình.

- Không sai.

- Tất cả những gì Tùng Vĩ muốn biết thì đã biết rồi. Thế tôn giá có biết luyện Huyết Ảnh đại tà công thì sẽ đến lúc tôn giá tâu hỏa nhập ma biến thành Huyết ma hay không?

- Biết.

Tùng Vĩ nheo mày:

- Biết sao tôn giá vẫn cứ luyện Huyết Ảnh ma công.

Thượng Kỳ ngửa mặt cười khăng khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Đời người thật ngắn ngủi... Nếu như không để lại cái danh gì cho hậu thế thì chẳng bao giờ còn dịp nữa. Một người sống mà chẳng có danh, chẳng khác nào một bóng mờ lướt qua cửa sổ, không để lại dấu ấn gì cho cuộc đời này.

Tùng Vĩ ôm quyền:

- Một ý tưởng rất hay.

- Tiểu tử vừa mới đôi mươi mà danh đã lừng lẫy võ lâm. Bốn tọa phải khâm phục người.

- Cang Tùng Vĩ chỉ bị bắt buộc mà thôi. Nếu đổi lại là những ngày là tiểu đạo tỳ với cái danh “Xảo Tà” ngày hôm nay... vẫn bối sẽ đổi tất cả. Và nếu đổi lại những gì vẫn bối biết với cái không biết, Tùng Vĩ mong rằng mình đừng biết gì cả.

Nói dứt câu, Tùng Vĩ buông một tiếng thở dài.

Y nhìn Thượng Kỳ nói tiếp:

- Tôn giá có giết được Cúc Tùng Thảo không?

Thượng Kỳ lưỡng lự một lúc rồi gật đầu:

- Bốn tọa buộc phải giết Cúc Tùng Thảo.

Tùng Vĩ ngửa mặt cười khanh khách:

- Lấy mạng Cúc Tùng Thảo, tôn giá có đau lòng chút nào không?
- Ta không còn sự lựa chọn nào khác... Mặc dù ta cũng có đau lòng.

Tùng Vĩ mỉm cười nói:

- Cuộc đời của tôn giá, Tùng Vĩ đã nói hết rồi. Và tất cả những gì cần biết thì Tùng Vĩ cũng đã biết... Chúng ta đã đến lúc định phận xem người nào phải ra đi.

Tùng Vĩ nói xong dẫn đến hai bộ.

Thượng Kỳ cũng dẫn đến hai bộ.

Hai người đứng đối diện với nhau.

Đôi chân mày của Thượng Kỳ nhíu lại. Y từ tốn nói:

- Ở đâu mà tiểu tử biết rành cuộc đời của bốn tọa như vậy?

- Cúc Tùng Thảo ghi lại trong bức lụa đó. Phần cuối cuộc đời Cúc Tùng Thảo, vẫn bôi xé ra để dành. Khi nào tôn giá chết, Tùng Vĩ sẽ đốt nó trước mộ người. Hoặc ngược lại, tôn giá sẽ đốt nó trước mộ Cang Tùng Vĩ.

Mặt Thượng Kỳ sa sầm:

- Tại sao phải đợi đến lúc ta chết hay người chết?

- Tôn giá có tham vọng thì Tùng Vĩ cũng có lệ của Cang Tùng Vĩ.

Thượng Kỳ gật đầu:

- Cũng hay đó.

- Tôn giá đã chuẩn bị chết chưa?

- Bốn tọa nghĩ người chuẩn bị chết chính là người.

Tùng Vĩ nói:

- Tôn giá nói rất đúng. Khi quyết định đến Phong Ma sơn, Tùng Vĩ đã chuẩn bị tất cả rồi. Nếu Tùng Vĩ chết còn có người đưa đám. Không biết tôn giá chết có ai không?

- Cả võ lâm sẽ đưa đám ta, như đã từng đưa Trương Kiệt đến mộ địa Triều Dương.

Tùng Vĩ mỉm cười:

- Sợ chỉ có mình Tùng Vĩ thôi đó.

- Tiểu tử! Người cao ngạo lắm đó.

- Hiện tại võ công của Tùng Vĩ cũng cao hơn tôn giá.

- Ta không tin.

Tùng Vĩ rút một luồng chân khí rồi trang trọng nói:

- Chương thứ nhất Tùng Vĩ thay nhạc gia của tôn giá đánh tôn giá.

Miệng thì nói, Tùng Vĩ dựng đứng song chương võ tới Thượng Kỳ hai đạo xoáy kinh cuốn thành hình tròn ốc.

Thượng Kỳ không tránh né mà dụng Huyết Ảnh ma công đón thẳng đỡ thẳng.

Đạo Huyết Ảnh công của Thượng Kỳ nhập ngay vào những vòng xoáy rồi nhanh chóng tản mát.

Ầm...

Thượng Kỳ thối liền ba bộ, thân ảnh lắc lư không ngừng, trong khi Tùng Vĩ vẫn đứng chôn chân một chỗ. Mặt đất dưới chân chàng phồng lên như gò mồi.

Thượng Kỳ ngơ ngác hỏi:

- Tiểu tử! Công phu này là gì?

- Vô Cực Tiên Thiên công. Người dụng được công phu trên, trước tiên phải đã thông được Sinh Tử Huyền Quan. Tôn giá dụng lực bao nhiêu, tự khắc Vô Cực Tiên Thiên thu nạp bấy nhiêu và phản hồi lại cho tôn giá.

- Tiểu tử luyện nó ở đâu?

- Vô Lượng Kinh của Thiệu Nghi Bình.

Tùng Vĩ lấy quyển chân kinh trong ngực áo đưa đến trước mặt, rồi từ tốn nói:

- Sau này, tôn giá hẳn rất cần đến quyển chân kinh này... để luyện công tránh tình trạng tẩu hỏa nhập ma biến thành huyết ma đó.

Tùng Vĩ vừa nói vừa lắc cổ tay.

Quyển chân kinh là đà bay đến tay Thượng Kỳ. Y đoạt lấy quyển chân kinh mà mặt cứ nghếch ra chẳng hiểu vì sao Tùng Vĩ lại hành động như vậy.

Y buột miệng hỏi:

- Cang tiểu tử! Tại sao ngươi lại hành động như vậy?

Tùng Vĩ giả lả cười, rồi gượng nói:

- Đây là lệ riêng của Cang Tùng Vĩ, bắt tôn giá phải tâm phục khẩu phục đấy mà.

- Người định giờ quý kế gì?
- Tôn giá muốn nghĩ sao cũng được.

Nụ cười hóm hỉnh đầy chất gian trá lại hiện lên hai cánh môi của Tùng Vĩ. Y nghiêm giọng nói:

- Chương thứ hai, Tùng Vĩ thay Cúc Tùng Thảo dạy cho người.

Tùng Vĩ xô tới Thượng Kỳ hai thoi quyền. Bóng quyền ảnh vụt ra tợ hai lưỡi tầm sét bổ tới. Thượng Kỳ không tránh né mà dụng Huyết Ảnh ma công đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Thượng Kỳ thối tiếp mười bộ, trong khi Tùng Vĩ lại dịch tới hai trượng. Thượng Kỳ hỏi:

- Tiểu tử! Người dụng quyền thuật gì?
- Thần quyền La Hán. Trong chân kinh có chỉ cách luyện Thần quyền La Hán. Tôn giá luyện nó có thể thống lĩnh quần hùng.

Tùng Vĩ mỉm cười nói tiếp:

- Còn đây là Vô Ảnh trao quý... Tùng Vĩ thay dưỡng mẫu Cơ Thục Nhi ban tặng cho tôn giá.

Y lắc vai chớp động thân pháp. Khinh bộ của Tùng Vĩ quái dị lạ thường đến độ Thượng Kỳ gần như chẳng có phản ứng gì. Y cảm nhận rõ mồn một trào công của Tùng Vĩ bầu vào ngực mình.

Thượng Kỳ nhắm mắt nghĩ thầm: “Không thể tin được”.

Xoạt...

Trang phục của gã bị trào công xé nát, đồng thời để lại ba đường chỉ máu trên ngực Thượng Kỳ. Thượng Kỳ mở mắt nhìn lại, Tùng Vĩ đứng chấp tay sau lưng nhìn lão. Thượng Kỳ nheo mày nói:

- Sao tiểu tử nương tay?
- Tùng Vĩ có lý của Tùng Vĩ, tôn giá đừng tò mò. Tò mò nhiều quá không hay đâu.

Y hất mặt nói:

- Xem như Tùng Vĩ đã thay ba người kia dạy cho tôn giá rồi. Đến lượt tôn giá dạy cho Tùng Vĩ sở học của người.

Thượng Kỳ càng ngờ ngẩn hơn. Y lắc đầu nói:

- Ta không hiểu người.

- Có gì khó hiểu đâu. Tùng Vĩ muốn thăm chứng võ công của tôn giá có thật cao minh đáng để mọi người sùng bái không. Nhưng trước khi tôn giá xuất thủ... Tùng Vĩ có mấy lời muốn nói.

- Người muốn nói gì?

- Cái danh lập thân phải dựng trên nền của đạo nghĩa, đó mới là thực danh.

Buông một tiếng thở dài, Tùng Vĩ nói:

- Đã nói xong rồi. Xuất thủ đi!

Thượng Kỳ lưỡng lự. Hai cánh môi mím lại. Lão vận công từ từ dựng song chưởng phát tác Huyết Ảnh công thì Minh Minh tợ một cánh nhọn lướt đến. Nàng hét lớn:

- Nhị thúc dừng tay!

Tùng Vĩ cau mày:

- Nàng không nên đến đây?

Minh Minh lắc đầu:

- Mọi người phải đến.

Tùng Vĩ nghiêng răng nói:

- Ta không muốn nàng nói điều gì hết.

- Minh Minh phải nói.

Nàng bật khóc, trong khi Tùng Vĩ cau mày, đánh mặt gấn giọng thốt từng tiếng:

- Y phải sống một quãng đời còn lại trong sự giãy vò và đau khổ. Ta muốn điều đó.

Minh Minh rống lên:

- Huynh tàn ác lắm. Nhị thúc là kẻ tàn nhẫn của võ lâm, huynh chẳng lẽ cũng muốn bước theo chân người.

Thượng Kỳ cau mày.

Minh Minh vừa khóc vừa nói:

- Thượng Kỳ nhị thúc hãy mở mắt to ra mà nhìn đi. Tùng Vĩ có giống người không?

Thượng Kỳ trở mắt nhìn Tùng Vĩ. Y từ từ thối bộ lại.

Tùng Vĩ nhìn thẳng vào mặt Thượng Kỳ.

- Tôn giá không giết Tùng Vĩ. Tùng Vĩ cũng sẽ lấy mạng tôn giá.

Mắt Thượng Kỳ nheo lại. Lão lẩm nhẩm nói:

- Người...

Thượng Kỳ không nói hết lời, ngửa mặt cười khảnh khặc. Y cắt ngang tràng tiểu ngạo đó đánh giọng nói:

- Tùng Vĩ! Người muốn chết, bốn tọa sẽ cho người chết.

Minh Minh biến sắc thét lớn:

- Nhị thúc!

Thượng Kỳ chẳng màng đến lời nói của nàng, mà vận chuyển Huyết Ảnh đại tà công. Màn huyết quang đỏ rực bao bọc khắp thân ảnh y. Màn huyết quang càng lúc càng đỏ rực hơn. Thượng Kỳ rống lên:

- Ta chết không cần ai đưa đám.

Lão dứt lời thì phát nổ như một chiếc pháo hoa. Thể pháp Thượng Kỳ vỡ ra thành bụi nhanh chóng tan vào những ngọn gió đông phong vùn vũ.

Tùng Vĩ quy hai chân xuống, bật khóc:

- Phụ thân...

GIANG HỒ XẢO KHÁCH

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đoạn Kết

Thời gian thấm thoát như bóng câu qua cửa sổ. Chuyện trên đỉnh Phong Ma sơn dần dần cũng trôi đi vào dĩ vãng. Khi tiết xuân tràn về thì tại Tổng đàn Võ lâm tất cả các môn phái đều hội tụ. Họ không phải đến đây để tranh giành chiếc ghế Võ lâm Minh chủ còn bỏ trống, mà đến đây để dự ngày đại hỷ của Tùng Vĩ kết duyên cùng một lúc với ba mỹ nữ đẹp nhất trên chốn võ lâm giang hồ đó là Mặc Linh, Tuyết Ngọc và Minh Minh.

Tùng Vĩ vận trang phục đại hỷ mà tim đập như trống trận. Y lí nhí nói với Vũ Văn Hán Đường:

- Nghĩa nhạc lão gia gia... Những nghĩa nữ của lão gia gia sắp xuất hiện chưa.

Wũ Văn Hán Đường nói:

- Hiền điệt, sao người nôn nóng quá vậy? Tất cả rồi cũng thuộc về người hết thôi mà... Có gì mà phải gấp gáp chứ.

Tùng Vĩ nhăn mặt nói:

- Không phải hiền tế nôn nóng đâu.

- Vậy người hỏi để làm gì?

- Đây có thể là lưới tình mà vãn bối rơi vào. Nếu rơi vào lưới tình sẽ chẳng biết xoay sở thế nào. Cái gì cũng có thể chia được nhưng tình yêu thì làm sao mà chia.

- Vậy thì người phải chọn một nàng.

- Khốn nỗi, Tùng Vĩ lại yêu cả ba nàng.

- Vậy là người tham lắm rồi.

- Đã là nam nhân thì ai cũng tham cả. Vãn bối chỉ tham tình chứ đâu có tham quyền và ngân lượng.

Vũ Văn Hán Đường nói:

- Tuyết Ngọc, Mặc Linh và Minh Minh đã tới rồi kìa.
- Nhạc lão gia! Vãn bối... vãn bối phải đi đây.
- Người đi đâu... Người đi đâu?

Tùng Vĩ ôm bụng:

- Ui chà! Bỗng dưng Cang Tùng Vĩ đau bụng bất ngờ.
- Y nói rồi lúi nhanh ra cửa. Vừa bỏ chạy, Tùng Vĩ vừa nói:
- Ai rượt theo ta thì ta sẽ chọn người đó làm nương tử.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tùng Vĩ thì nghe cả ba người, Tuyết Ngọc, Mặc Linh và cả Minh Minh cùng đuổi theo y. Ba người vừa đuổi vừa hét gọi:

- Tướng công... chờ thiếp với.
- Tướng công... chờ thiếp với.
- Tướng công... chờ thiếp với.

HẾT

Table of Contents

- [Chương 1: Tang Chủ](#)
- [Chương 2: Mộ Địa Triều Dương](#)
- [Chương 3: Bóng Dáng Thần Chết](#)
- [Chương 4: Đờn Ma Loạn Quần Hùng](#)
- [Chương 5: Bái Sư](#)
- [Chương 6: Họa Thân Kiếp Lô](#)
- [Chương 7: Chính Đạo Bất Minh](#)
- [Chương 8: Hoạt Náo](#)
- [Chương 9: Giáo Ngôn](#)
- [Chương 10: Xảo Nhân Quỷ Kế](#)
- [Chương 11: Lụy Tình Bi Nhân](#)
- [Chương 12: Âu Đình Luân, Lạc Viên Trang](#)
- [Chương 13: Mỹ Ảnh Âm Sát Dĩ Tuyết Ngọc](#)
- [Chương 14: Xảo Tình, Ngụy Ngôn](#)
- [Chương 15: Ngọc Diệp Tu La Chu Mạc Nhược](#)
- [Chương 16: Tình Và Hận Tình](#)
- [Chương 17: Trêu Hoa, Cột Nguyệt, Vuốt Râu Hùm](#)
- [Chương 18: Áo Ảnh Ma Trận](#)
- [Chương 19: Nụ Tình Hé Nở](#)
- [Chương 20: Mặc Tử Tiên Sinh - Vô Minh Chân Khí](#)
- [Chương 21: Võ Lâm Hoạt Náo](#)
- [Chương 22: Sự Biến Trùng Trùng](#)
- [Chương 23: Đối Mặt](#)
- [Chương 24: Đề Bút Gieo Tình](#)
- [Chương 25: Hắc Đạo Hoạt Náo](#)
- [Chương 26: Thu Phục Cái Bang](#)
- [Chương 27: Trương Minh Minh](#)
- [Chương 28: Lạt Ma Tây Vực](#)
- [Chương 29: Vị Nghĩa Quên Thân](#)

[Chương 30: Hận Nhục Di Thư](#)
[Chương 31: Rồng Phụng Luân Kinh Thư](#)
[Chương 32: Hoa Chờn, Bướm Lượn](#)
[Chương 33: Cùng Hưng Cực Ác](#)
[Chương 34: Lụy Tình Cuồng Tâm](#)
[Chương 35: Phụng Sa Qua Đùa](#)
[Chương 36: Hoa Tình Luân Nhân](#)
[Chương 37: Họa Kiếp Trùng Trùng](#)
[Chương 38: Lưới Tình](#)
[Chương 39: Oan Nghiệp](#)
[Chương 40: Chính Tà Bất Phân](#)
[Chương 41: Nghiệp Tình Di Oan](#)
[Chương 42: Trùng Trùng Nghi Vấn](#)
[Chương 43: Chân Diện Huyết Y Nhân](#)
[Chương 44: Duyên Tình Nợ Nghĩa](#)
[Chương 45: Hận Tình Di Nhục](#)
[Chương 46: Kết Tơ Đoạn Tình](#)
[Chương 47: Sanh Tử Cùng Tồn](#)
[Chương 48: Độc Bá Võ Lâm](#)
[Chương 49: Trên Đỉnh Phong Ma](#)
[Chương 50: Đoạn Kết](#)